KI TESZI MEG AZ ELSŐ LÉPÉST

KEN FOLLETT

SOHA

OSCAR NOVEMBER 373

GABO

Soha

Ken Follett

Gabo (nov 2021)

Címke: thriller, Politika, regény

Ken Follett új regénye különleges, izgalmas thriller, amely napjainkban játszódik.

Csád fővárosában, közel a Szaharához két magasan képzett titkos ügynök, egy amerikai és egy francia, élete kockáztatásával sikeresen működik közre az iszlám terroristák által üzemeltetett drog- és embercsempészeti hálózat felszámolásában.

Egy gyönyörű csádi özvegyasszony nem lát más kiutat a reménytelen éhezésből és nyomorból, minthogy kisfiával az embercsempészek segítségével Európába jusson, és ott vállaljon munkát. A viszontagságos úton egy titokzatos férfi segíti és védelmezi, aki nem az, akinek mondja magát.

Észak-Koreában a katonák puccsal próbálják megdönteni a diktatúrát. A hivatalos phenjani közlemény Dél-Koreát teszi felelőssé a történtekért. Az okos és ambiciózus, negyvenes éveiben járó kínai kémfőnök mindent elkövet azért, hogy Kína ne sodródjon Dél-Koreával és a szövetségi rendszereknek köszönhetően az Egyesült Államokkal is háborúba. Ám az öreg, keményvonalas kommunisták a fegyveres választ erőltetik, és a pekingi kormányban ők vannak többen.

A Fehér Házban Pauline Green elnökasszony ügyes és óvatos politizálással, taktikus diplomáciai lépésekkel egyensúlyoz az amerikai pártok között, és próbálja megakadályozni a világ nagyhatalmainak segítségével, hogy Észak és Dél-Korea konfliktusa világméretűvé váljon. Ám az események egy idő után önjáróvá válnak, és, noha az államok többsége mindent megtesz a fegyveres harc kirobbanása ellen, a katonai szövetségek összetett hálójában vergődve a világ mégis belesodródik egy újabb háborúba.

A regény nem más, mint hatalmas kiáltás, hogy ez SOHA ne történhessen meg.

Ken Follett

SOHA

Két tigris nem fér meg egy hegyen.

Régi kínai mondás

Amikor kutatásokat folytattam *A titánok bukásá*hoz, megdöbbenve láttam, hogy az első világháború olyan háború volt, amelyet senki sem akart. Egyik táborban sem volt egyetlen olyan európai vezető sem, aki akarta volna. Ám a császárok és miniszterelnökök sorra hozták a döntéseket – logikus, józan döntéseket –, amelyek lépésről lépésre vittek közelebb a háborúhoz. A legszörnyűbb konfliktushoz, amelyet valaha elszenvedett a világ. Azt kellett hinnem, hogy tragikus véletlen volt.

És akkor az jutott az eszembe, hogy vajon megismétlődhetne?

Mumpicföld

Előszó

Százhatvanhárom centiméterével sok-sok év óta James Madison volt az Egyesült Államok legalacsonyabb elnöke. Ám Green elnök megdöntötte ezt a rekordot. Pauline Green ugyanis százötven centiméter volt. Szívesen emlegette, hogy Madison megverte a százkilencven centiméter magas DeWitt Clintont, aki majdnem harminc centiméterrel magasodott győztes riválisa fölé.

Már kétszer napolta el a látogatását Mumpicföldre. Elnöksége minden évében tervbe vették, de folyton közbejött valami fontosabb. Ezúttal, a harmadik alkalommal úgy érezte, mennie kell. Enyhe szeptemberi reggel volt Pauline mandátumának harmadik évében.

Ez kiképzési próbagyakorlat volt azzal a céllal, hogy hozzászoktassák a magas rangú kormánytisztviselőket, mit kell tenniük vészhelyzetben, például ha az Egyesült Államokat megtámadják. Pauline ennek megfelelő fürgeséggel lépett ki az Ovális Irodából a Fehér Ház déli pázsitjára.

Mögötte az a maroknyi ember sietett, akik általában az elnök közelében voltak: a nemzetbiztonsági tanácsadó, a vezető titkár, két testőr a titkosszolgálattól és egy fiatal százados, aki egy bőrrel behúzott aktatáskát, az úgynevezett atomfutballt hozta. Ebben a táskában volt minden, ami ahhoz kellett, hogy az elnök megindíthassa az atomháborút.

Helikoptere egy légiflottához tartozott, amelynek minden egyes gépét a Marine One elnevezéssel jelölték, mert csak az elnököt szállíthatták. Szokás szerint kék díszegyenruhás tengerészgyalogos állt feszes vigyázzban a lépcső aljánál, miközben az elnök könnyű léptekkel felszaladt a gépre.

Pauline legalább huszonöt éve utazott először helikopteren. Nem volt kellemes tapasztalat: kemény fémülések egy szűk helyen, és akkora zaj, amelyben nem lehetett beszélni. A Marine One más volt.

Belseje becsületére vált volna egy magánrepülőnek is, puha üléseit világosbarna bőrrel kárpitozták, volt benne légkondicionálás és egy kis fürdőszoba.

Gus Blake nemzetbiztonsági tanácsadó az elnök mellé ült. A visszavonult tábornok hatalmas termetű afroamerikai volt, a bőre

sötét, rövid haja szürke. Megnyugtató erő áradt belőle. Ötvenöt éves volt, öt esztendővel idősebb Pauline-nál. A választási kampány kulcsfontosságú szereplőjéből lett az elnök legközelebbi munkatársa.

– Köszönöm, hogy vállalta – mondta, miután felszálltak. – Tudom, mennyire nem akarta.

Igaza volt. Pauline nem állhatta, ha elvonják a munkától, és szeretett volna minél előbb átesni a gyakorlaton.

– Ez csak olyasmi, amit meg kell csinálni – válaszolta.

Az út nem tartott sokáig. Miközben a helikopter ereszkedett, Pauline ellenőrizte sima, szőke apródfrizuráját és diszkréten sminkelt arcát egy kézitükörben. Szép zöldesbarna szeme volt, amelyben gyakran csillogott a részvét, bár a szája könyörtelenül elszánt vonallá tudott keskenyedni. Kattanva összecsukta a tükröt.

Egy raktárkomplexumnál szálltak le Maryland egyik elővárosában. Hivatalosan Archivált Okmányok 2. sz. Szövetségi Lerakata volt a neve, ám azok a kevesek, akik tisztában voltak valódi rendeltetésével, Mumpicföldnek nevezték Oz birodalmának tartománya után, ahova Dorothyt elsodorta Kansasból a forgószél.

Mumpicföld titok volt. Mert mindenki tudott a coloradói Raven Rock Mountain Complexről, a föld alatti atombunkerról, ahol az Egyesült Államok katonai vezetői átvészelhetik az atomháborút. Fontos létesítmény volt, de az elnök nem oda fog menni. Sokan tudták azt is, hogy a Fehér Ház keleti szárnya alatt található a vészhelyzeti műveleti központ a szeptember 11-eihez hasonló válságok esetére. Ám ezt sem arra tervezték, hogy sokáig ott lehessen lakni az apokalipszis után.

Mumpicföldön viszont százan elélnek egy teljes évig.

Az érkezőket egy Whitfield nevű tábornok fogadta: ötvenes éveinek vége felé ballagó, kerek képű, húsos, kedélyes ember, híján mindennemű harciasságnak. Pauline bizonyosra vette, hogy Whitfieldet nem érdekli az ellenség legyilkolása, holott a katonák elvileg erre valók. Nyilván azért kötött ki ebben az állásban.

Külsőre Mumpicföld szabályos raktár volt, ahol jelzések irányították a szállítmányokat a rakodórámpákhoz. Aztán Whitfield

bevezette őket egy kis mellékajtón, és onnantól a légkör megváltozott.

Tömör kettős ajtóval kerültek szembe, amely alkalmas lett volna egy maximális biztonságú fegyház kapujának.

Ez az ajtó egy nyomasztó helyiségbe nyílt, amelynek alacsony mennyezete volt, és úgy rémlett, hogy a falai beljebb nyomultak a szobába, mintha többlábnyi vastagságúak lennének. A levegő állott, áporodott volt.

– A robbanásbiztos szoba legfőbb rendeltetése a felvonók védelme

– mondta Whitfield.

Beléptek a liftbe. Pauline már egy cseppet sem türelmetlenkedett a szükségtelennek tartott gyakorlat miatt, ellenben igen rossz érzése támadt.

– Engedelmével, elnök asszony, legalulról indulunk, és onnan jövünk fel – folytatta Whitfield.

– Köszönöm, tábornok, ez így nagyon jó lesz. Lefelé menet Whitfield büszkén magyarázott:

– Asszonyom, ez a létesítmény százszázalékos védelmet nyújt, ha az Egyesült Államokat országos vagy világjárvány, természeti csapás

– például nagy méretű meteor becsapódása –, zavargások és tömeges rendbontások, hagyományos eszközökkel végrehajtott, sikeres megszállás, kibertámadás vagy atomháború sújtaná.

Ha a lehetséges katasztrófák felsorolásának Pauline-t kellett volna megnyugtatnia, épp az ellenkező hatással járt, mert arra figyelmeztette az elnököt, hogy a civilizáció igenis véget érhet, neki pedig talán ebben a föld alatti lyukban lapulva kellene próbálkoznia az emberi faj maradékának a megmentésével.

Arra gondolt, hogy szívesebben halna meg a föld színén.

A lift sebesen zuhant nagyon sokáig, mielőtt lassítani kezdett.

Amikor végre megálltak, Whitfield azt mondta:

– Üzemzavar esetére van egy lépcső.

Ezt humornak szánta; a fiatalabb látogatók kuncogtak is, mert elgondolták, hány fokból állhat az a lépcső. Ám Pauline-nak az

eszébe jutott, milyen sokáig tartott lejönni a lángokban álló Világkereskedelmi Központból, és nem mosolygott. Gus sem.

A falakat pihentető zöldre, andalító sárgásfehérre és idegnyugtató halvány rózsaszínre festették, de attól ez még egy föld alatti bunker maradt. Pauline nem múló rossz előérzettel tekintette meg az elnöki lakosztályt, a körletekben sorakozó priccseket, a kórházat, a tornatermet, a büfét és a szupermarketet.

Közepén a hosszú asztallal, a falak tövében a titkárok és asszisztensek székeivel a háborús vezérlő a tükörképe volt annak, ami a Fehér Ház alagsorában található. A falakra óriási képernyőket szereltek.

– Ugyanazon sebességgel vagyunk képesek szolgáltatni önnek ugyanazokat a vizuális adatokat, amelyeket a Fehér Házban kap – magyarázta Whitfield. – A közlekedési és térfigyelő kamerákat feltörve láthatjuk a világ összes városát. Valós idejű katonai radarjaink vannak. Mint tudja, két órába telik, hogy a műholdas fotók a földre érjenek, de mi ugyanakkor kapjuk őket, amikor a Pentagon. Foghatunk minden tévéállomást, ami hasznos lehet azon ritka esetekben, ha a CNN vagy az al-Dzsazíra a biztonsági szolgálatok előtt szerez tudomást valamilyen hírről, és egy nyelvészcsoportunk azonnal feliratozza az idegen nyelvű híradókat.

A bunkerhoz tartozott egy erőmű, akkora benzintankkal, akár egy tó, egy hűtő-fűtő rendszer és egy százkilencvenezer hektoliteres víztartály, amelyet föld alatti forrás táplált. Pauline nem volt különösebben klausztrofóbiás, de most fojtogatta a gondolat, hogy ide lesz elrekesztve, miközben odakint meghal a világ. Hallotta, hogy nehezen lélegzik.

Whitfield mintha belelátott volna az elnök fejébe, mert azzal folytatta:

– Levegőtartalékunkat a felszínről pótoljuk, robbanásbiztos szűrősorozaton át, amely nemcsak a robbanásnak áll ellen, de kiszűri a vegyi, a biológiai vagy a radioaktív szennyező anyagokat is.

Óriási, gondolta Pauline, de mi lesz azokkal a milliókkal, akik odafönt lesznek védtelenül?

– Elnök asszony – mondta Whitfield, miután befejeződött az idegenvezetés –, az irodája jelezte, hogy távozás előtt nem óhajt

villásreggelizni, de mi azért készítettünk valamit arra az esetre, ha meggondolná magát.

Ez mindig így ment. Mindenki örült volna egy-két óra kötetlen beszélgetésnek az elnökkel. Pauline egy pillanatra megsajnálta Whitfieldet, akit eldugtak a föld alá ebbe a fontos, de láthatatlan állásba, de most is le kellett küzdenie az érzelmeit, ragaszkodva az időbeosztásához.

Pauline ritkán pazarolt időt arra, hogy a családján kívül másokkal is együtt egyen. Megtartotta az értekezleteket, amelyeken adatok cseréltek gazdát, és döntések születtek, aztán továbbment a következő értekezletre. Lefaragta a hivatalos bankettek számát, amelyeken az elnöknek részt kellett vennie, mert, mint kijelentette, ő a szabad világ vezetője, miért töltene három órát azzal, hogy a belga királlyal bájcseveg?

– Ez nagyon kedves öntől, Whitfield tábornok – mondta most –, de vissza kell térnem a Fehér Házba.

A helikopterben becsatolta magát az ülésbe, aztán elővett a zsebéből egy műanyag dobozt, akkorát, mint egy kis pénztárca. Ez volt az úgynevezett Biszkvit, amelyet csak úgy lehetett kinyitni, ha feltörték a műanyagot. A Biszkvitben volt egy kártya, amelyen betűk és számok sorakoztak: az atomcsapás engedélyezésének a kódjai. Az elnöknek nappal mindenhova magával kellett vinnie a Biszkvitet, és éjjel az ágya mellett kellett tartania.

Gus látta, mit csinál az asszony, és megszólalt:

– Hála az égnek, hogy véget ért a világháború!

– Az a rémes hely arra emlékeztetett, hogy még mindig a küszöbén egyensúlyozunk.

– Azért kell vigyáznunk, hogy sose használják.

Ez pedig elsősorban Pauline felelőssége. Voltak napok, amikor érezte a vállán a súlyát. Ma a szokásosnál is jobban nyomta.

– Ha valaha is visszajövök Mumpicföldre – felelte Blake-nek –, az azért lesz, mert megbuktam.

DEFCON 5

Békebeli készültségi szint.

1. fejezet

Gépről nézve olyan lett volna az autó, mint végtelen tengerparton a lassan mászó bogár, amelynek fekete páncélja villog a napfényben. Valójában óránként negyvennyolc kilométeres sebességgel haladt, a legnagyobb sebességgel, ami még biztonságos a váratlan gödröktől és törésektől rücskös úton. Senki sem akar defektet kapni a Szaharában.

Az út N'Djamenából, Csád fővárosából vezetett észak felé a sivatagon át a Csád-tóhoz, a Szahara legnagyobb oázisához. Néhány fakósárgára aszott bokor és a kövekkel elegyes homokból itt-ott kiszögellő kisebb-nagyobb sziklák törték csak meg a határtalan síkot, ahol minden sárgásbarna volt, és olyan sivár, mint egy holdbéli táj.

Tamara Levit úgy találta, hogy a sivatag nyugtalanítóan emlékeztet a mélyűrre, amelyben a kocsi az űrhajó. Ha a szkafandere meghibásodik, itt halhat meg. A hasonlat olyan zakkant volt, hogy elmosolyodott. Azért hátranézett a két megnyugtatóan nagy, műanyag vizeskannára. Vészhelyzet esetén életben tartják őket, amíg megjön a segítség. Valószínűleg.

A kocsi nehéz terepre tervezett, amerikai gyártmány volt, nagy sebességű és nagyon biztonságos. Színezett ablakai voltak, és Tamara napszemüveget viselt, de még így is bántotta a szemét a betonról visszaverődő napfény.

Mind a négyen napszemüveget viseltek. Ali, a sofőr, helyi ember volt, Csádban született és nőtt fel. A városban farmert és pólót viselt, amit ma lecserélt a hagyományos, hosszú köntösre, a galabijára, és a fejére nagy pamutkendőt csavart, hogy védje a könyörtelen naptól.

Ali mellett egy amerikai katona ült, Peter Ackerman tizedes, a térdén rövid csövű, könnyű karabéllyal. Húsz év körüli lehetett, bőbeszédű és barátságos fiatalember. A majdnem harmincéves Tamara nevetségesen fiatalnak találta ahhoz, hogy ilyen gyilkos fegyverrel járjon. Pete-ből azonban nem hiányzott az önbizalom: egyszer még ahhoz is volt képe, hogy Tamarától kérjen randevút. „Bírom magát, Pete, de ahhoz én túlkoros vagyok”, felelte akkor neki a nő.

Tamara mellett Tabdar „Tab” Sadoul foglalt helyet a hátsó ülésen, az Európai Unió n’djamenai missziójának attaséja. Fényes barna haját divatosan hosszúra növesztette, egyébként olyan volt, mint egy szabadnapos osztályvezető a khaki nadrágjában és a konzervatív égszínkék ingében, amelynek felgyűrt ujja alól kilátszott barna csuklója.

Tamara az amerikai követség munkatársa volt. Úgy öltözött, ahogy a munkában szokott: hosszú ujjú ingruhába és nadrágba. Sötét haját kendő alá rejtette. Praktikus viselet volt, senkit sem sértett, ráadásul ő a barna szemével és a kreol bőrével nem is látszott külföldinek. Csádban magas a bűnözés aránya; ilyen helyen tanácsosabb kerülni a feltűnést, pláne egy nőnek.

Figyelte a kilométerórát. Közel jártak a célhoz. Két órája voltak úton, és Tamara már idegesen várta a megbeszélt találkozót. Sok minden múlt rajta, többek között az ő karrierje.

– Hivatalosan tényfeltárás a célunk – mondta. – Eleget tud a tóról?

– Azt hiszem, eleget – válaszolta a francia. – A Chari folyó Afrika közepén fakad, megtesz ezernégyszáz kilométert, és itt áll meg. A Csád-tó emberek millióit tartja el négy országban: Nigerben, Nigériában, Kamerunban és Csádban. Gazdálkodókat, pásztorokat, halászokat. A kedvenc haluk a nílusi sügér, amely száznyolcvan centiméteresre is megnőhet, és eléri a két mázsát.

Ezek a franciák úgy beszélnek angolul, mintha le akarnák fektetni az embert, elmélkedett a nő. Talán csakugyan azt akarják.

– Gondolom, mostanában már nem sok ilyet fognak, amióta így leapadt a víz.

– Igaza van. A tó területe valamikor huszonhatezer négyzetkilométer volt, most pedig legfeljebb ezerháromszáz. Az itteniek többsége rövidesen éhezni fog.

– Mi a véleménye a kínaiak tervéről?

– Az kétezer-ötszáz kilométeres csatornához a Kongó folyótól idáig? Csád elnöke nem meglepő módon nagyon szorgalmazza. Még akár meg is valósulhat – a kínaiak elképesztő dolgokra képesek –, de nem lesz olcsó, és nem lesz meg egyhamar.

Tamara washingtoni és Tab párizsi felettesei egyformán hüledező csodálattal és mélységes gyanakvással figyelték a kínaiak beruházásait Afrikában. Peking milliárdokat költ, és rengeteget végez, de mit akar igazából?

Valami villant a messzeségben: vízen tükröződő napfény.

– Közel járunk a tóhoz? – kérdezte a franciától. – Vagy csak délibáb?

– Közel kell lennünk – felelte Tab.

– Figyeljünk a bal kanyarra – mondta a nő, és arabul megismételte az utasítást a sofőrnek. Tamara és Tab folyékonyan beszéltek Csád két fő nyelvén, franciául és arabul.

– *Le voilà* – felelte franciául a sofőr. Itt van.

A kocsi lassított az elágazás közelében, amelyet egyetlen kőrakás jelzett.

Letértek egy csapásra a kavicsos homokban. Helyenként nehezen lehetett megkülönböztetni az utat a sivatagtól, de Ali magabiztos volt. Tamara a forróságtól elmosódott zöld foltokat látott a messzeségben. Vélhetőleg fák és bokrok a vízhez közel.

Tamara meglátta az út mellett egy rég halott Peugeot furgon csontvázát: a rozsdás karosszériában nem maradt sem kerék, sem ablak. Hamarosan feltűntek az emberlakta terület más jelei: egy bokorhoz kötött teve, egy keverék kutya szájában patkánnyal, szétdobált sörösdobozok, rongyok és kerékbelsők.

Elhaladtak egy kis veteményes mellett: szép, egyenes sorokban álltak a növények, amelyeket locsolóból öntözött egy ember. Aztán egy faluhoz értek. Ötven-hatvan ház ácsorgott összevissza, utcák nélkül, jobbára hagyományos kunyhók: sártéglából rakott körfal, magas, hegyes pálmalevél tető. Ali sétatempóra lassítva kerülgette a házakat, a mezítlábas gyerekeket, a kecskéket és a szabadban égő tüzeket.

Végül megállította a terepjárót, és azt mondta:

– *Nous sommes arrivés*. Megérkeztünk.

– Pete, letenné a karabélyt a padlóra? – kérdezte Tamara. – Ökológusoknak akarunk látszani.

– Persze, Ms. Levit. – Pete leengedte a lábához a fegyvert, elrejtette a tusát az ülés alatt.

– Ez virágzó halászfalu volt valamikor – mondta a francia. – Most másfél kilométerre van a tó.

Szívfájdítóan szegény hely volt, a legszegényebb, amelyet Tamara valaha látott. A falu egy hosszú, lapos földsávon nyúlt el, amely nyilván víz alatt volt régebben. A vízimalmok, amelyek a földekre szivattyúzták a tó vizét, elhanyagoltan ácsorogtak a szárazon, vitorláik céltalanul forogtak. Girhes kecskenyáj legelte a csenevész növényeket, kislány őrizte őket pálcával. Tamara látta a messzeségben a villogó víztükröt. Rafiapálmák és moshi moshi bokrok nőttek a vízhez közel. A tó tükrén alacsony szigetek sötétlettek. Tamara tudta, hogy a nagyobb szigeteken bujkálnak a terrorista bandák, amelyek megkeserítik az itteniek életét. Ellopják azt a keveset is, amijük van, aki tiltakozik, azt összeverik, és koldusbotra juttatják az elszegényedett embereket.

– Mit csinálnak azok az asszonyok? – kérdezte Tab.

Fél tucat nő állt a sekélyesben, valamit meregettek a víz tetejéről.

– Lefölözik az ehető algát – felelte Tamara. – Mi spirulinának hívjuk, az ő nyelvükön *dihé*. Leszűrik, aztán a napon megszárítják.

– Kóstolta?

A nő bólintott.

– Borzalmas íze van, de tápláló. Bioboltokban is kapható.

– Sose hallottam róla. Nem hinném, hogy a francia gyomor bevenné.

– Maga tudja. – A nő kinyitotta az ajtót, kiszállt. A légkondicionált terepjárón kívül valósággal perzselt a levegő. Tamara előrehúzta a kendőjét, hogy védje az arcát, aztán lefényképezte a földsávot a mobiljával.

Tab ugyancsak kiszállt, a fejébe nyomott egy széles karimájú kalapot, és odament a nő mellé. Nem állt jól neki a kalap – kissé nevetséges lett tőle –, de láthatólag nem érdekelte. Jól öltözött volt, de nem hiú. Ez tetszett Tamarának.

Megnézték a falut. A házak között apró, megművelt parcellák voltak, amelyeket behálóztak az öntözőcsatornák. A vizet messziről kellett hozni. Tamara lehangoló bizonyossággal érezte, hogy az asszonyok cipelik. Egy galabijás ember cigarettát árult, kedélyesen eldiskurált a férfiakkal, kicsit kacérkodott a nőkkel. Tamara felismerte

a fehér csomagoláson a Szfinx aranyfejét: Cleopatra volt, a legnépszerűbb márka egész Afrikában. A cigarettát valószínűleg csempészték vagy lopták. Több motorkerékpár, robogó és egy vénséges Volkswagen Bogár parkolt a házak előtt. Ebben az országban a motorkerékpár volt a legnépszerűbb személyi közlekedési eszköz. Tamara tovább fényképezett.

Olyan hely volt, ahol az emberek az életben maradásért harcoltak, kiszolgáltatva az időjárásnak, örökké az éhínség küszöbén. Nem volt mire támaszkodniuk, senkitől sem kérhettek segítséget.

Néhány falusi megbámulta a jövevényeket, de csak mérsékelten érdeklődtek irántuk. Tamara úgy vélte, nem először járnak itt nyugatiak, hogy tanulmányozzák a zsugorodó tavat. Nem verődött össze tömeg. Az embereket jobban érdekelte a nyájas vándor, aki olcsón kínálta a cigarettát.

Izzadt az oldala a ruha alatt. Megtörölte a homlokát a pamutkendő szélével. Tab egy vörös alapon fehér pettyes zsebkendőt húzott elő, hogy felitassa a verejtéket a gallérja alól.

– Ezeknek a házaknak a fele lakatlan – mondta.

Tamara figyelmesebben körülnézett, és felfedezte néhány házon az elhagyatottság jeleit. A pálmalevél tetők lyukasak voltak, a sártéglák málladoztak.

– Rengetegen elhagyták ezt a területet – folytatta az attasé. – Gondolom, mindenki, akinek volt hova mennie. Csakhogy milliók maradtak itt. Ez a hely egy katasztrófa sújtotta övezet.

– És nemcsak itt – vette át a szót Tamara. – Az elsivatagosodás a Szahara déli részén keresztbe szeli egész Afrikát a Vörös-tengertől az Atlanti-óceánig.

– Franciául *Sahelnek* hívjuk a térséget.

– Mi is. Szahel. – Visszanézett az autóra, amelynek még mindig járt a motorja. – Azt hiszem, Ali és Pete bent marad a légkondicionálásban.

– Ha van egy csepp eszük. – Tab gondterheltnek tűnt. – Nem látom az emberünket.

Tamara is aggódott. Az, aki miatt idejöttek, akár már halott is lehet.

De azért higgadtan felelt:

– Utasításaink úgy szólnak, hogy ő keres meg minket. Mi pedig addig is játsszuk a szerepünket, úgyhogy pattogjunk, nézzünk körül.

– Tessék?

– Azt mondtam, hogy mozogjuk, és nézzünk körül.

– De amit az előbb mondott. Pattogjunk?

– Bocs. Chicagói szleng. Tab elvigyorodott.

– Én lehetek az egyetlen francia, aki ismeri ezt a kifejezést. De előbb még tegyünk tiszteletünket a falu véneinél.

– Miért nem csinálja maga egyedül? Egy nőt különben sem vesznek emberszámba.

Tab elment, Tamara nyugalmat mímelve bejárta a falut, fényképezett, és arabul beszédbe elegyedett az emberekkel. A falusiak többsége megművelt egy darabkát a sivatagos talajból, vagy volt pár kecskéjük, esetleg egy tehenük. Egy asszony hálókat foltozott, csak hát nem sok halász maradt; egy férfinak volt kemencéje, és edényeket készített, csak hát kevesen engedhették meg maguknak, hogy ilyesmit vásároljanak. Mindenki többé-kevésbé el volt keseredve.

Rozoga tákolmány – négy cölöpön álló vesszőfonadék – szolgált ruhaszárítóként. Egy fiatalasszony, akit egy kétévesforma kisfiú figyelt, éppen vizes ruhát teregetett, csupa élénksárga és narancsszín kelmét. A csádiak szeretik ezeket a színeket. Miután az utolsó darabot is kitette száradni, a csípőjére ültette a gyermeket, és erősen arabos kiejtésű, gondos, iskolás franciasággal beinvitálta a látogatót.

Az asszonyt Kiának, a fiát Nadzsinak hívták. Özvegynek mondta magát. Húszévesnek látszott. Hihetetlenül szép volt fekete szemöldökével, markáns járomcsontjával, hajlott szaracén orrával. Sötét szeme határozottságot és erőt sugárzott. Ez a nő érdekes lehet, gondolta Tamara.

Bement Kia után az alacsony, boltíves ajtón, levette a napszemüvegét a sűrű árnyékban. A kunyhó belseje szűk, félhomályos és illatos volt. Tamara vastag szőnyegre lépett, fahéj és kurkuma illatát érezte. Mikor a szeme alkalmazkodott a homályhoz, felfedezett egy asztalt, két kosarat tároláshoz és párnákat a földön,

de nem volt semmiféle szabályos bútor, például szék vagy szekrény. Az egyik oldalon, az ágyként szolgáló két szalmazsák mellett szépen összehajtogatott vörös-fehér csíkos, szürke gyapjútakarók álltak oszlopban, védelemül a sivatagi hideg éjszakák ellen.

A legtöbb amerikai reménytelenül nyomorúságosnak látta volna ezt a kunyhót, ám Tamara tudta, hogy nemcsak kényelmes, de egy hajszállal módosabb is az átlagnál. Kia büszkén kínálta a helyi palackozott Gala sörrel, amelyet egy tál vízben hűtött. Tamara azt gondolta, udvarias gesztus lesz elfogadni a kínálást. Ráadásul szomjas is volt.

A falon a Boldogságos Szűz olcsó keretbe foglalt képe arra mutatott, hogy Kia keresztény. Csád lakosságának negyvenegynéhány százaléka az volt.

– Gondolom, apácákhoz járt iskolába – szólt Tamara. – Ott tanult meg franciául.

– Igen.

– Nagyon jól beszél. – Ez nem egészen volt igaz, de Tamara kedves akart lenni.

Kia helyet mutatott a szőnyegen. Tamara, mielőtt leült volna, visszament az ajtóhoz, és idegesen hunyorogva kinézett a váratlan fénybe. A terepjárót kereste. A cigarettaárus, kezében egy karton Cleopatrával, éppen lehajolt a sofőrülés ajtaja mellett, így most látszott a kocsiban ülő Ali a fejére csavart kendővel. Megvetően úgy tett, mintha lepöckölne valamit, nyilvánvalóan nem óhajtott vásárolni. Aztán az árus mondott valamit, ami drámai változást eredményezett. Ali kiugrott az autóból, és mentegetőző arccal kitárta az ajtót. Az árus beült, Ali becsukta az ajtót.

Tehát ő az, gondolta Tamara. Jó az álcázás: engem félrevezetett. Fellélegzett. Attól félt, hogy a férfi talán már halott.

Körülnézett. A faluban senkinek sem tűnt fel, hogy az árus beszállt a terepjáróba. Most már nem láthatják, mert elrejtik a sötétre színezett ablakok.

Tamara elégedetten bólintott, és visszahúzódott Kia házába.

– Igaz-e, hogy minden fehér asszonynak hét ruhája van, meg egy szolgálója, aki mindennap egy másikat mos ki neki? – kérdezte Tamarától Kia.

Tamara egy pillanatnyi habozás után úgy döntött, hogy arabul válaszol, arra az esetre, ha Kia franciasága nem lenne elegendő.

– Európában és Amerikában sok asszonynak van sok ruhája. Hogy mennyi, az attól függ, hogy az asszony szegény-e vagy gazdag. Hét ruha nem olyan szokatlan. Egy szegény asszonynak csak kettő vagy három van. Egy gazdag asszonynak ötven is lehet.

– És mindegyiknek van szolgálója?

– Nem mindegyiknek.

– A szegény asszonyoknak nincsenek szolgálóik – folytatta. – Az olyan asszony, akinek jól fizető állása van, például mert orvos vagy ügyvéd, felfogad valakit, hogy takarítsa a házát. A gazdag asszonyoknak sok szolgájuk van. Miért akarja tudni ezt?

– Franciaországba akarok menni. Ezt Tamara is kitalálta.

– Mondja el, miért.

Kia hallgatott, összeszedte a gondolatait. Némán odakínált a vendégének még egy sört. Tamara a fejét rázta. Ébernek kellett maradnia.

– A férjem, Szalim halász volt, saját hajóval – kezdte Kia. – Kifutott három-négy emberrel, és elosztották a fogást, de Szalim a felét kapta, mert az övé volt a hajó, és tudta, merre járnak a halak. Ezért voltunk módosabbak a szomszédoknál.

Büszkén fölemelte a fejét.

– Egy napon odamentek a dzsihádik, hogy elvegyék, amit Szalim fogott. Hagynia kellett volna, csakhogy kifogott egy nílusi sügért, és azt nem akarta nekik adni. Így hát megölték, és persze elvitték a halat.

– Kia önuralma megroppant, csodálatos arca egy pillanatra eltorzult a gyásztól. Hallgatott, amíg leküzdötte felindulását. – Szalim barátai hazahozták a férjem holttestét.

Tamara felháborodott, de nem csodálkozott. A dzsihádik iszlám terroristák voltak, ugyanakkor közönséges bűnözők. A kettő együtt járt, és a világ legszegényebb embereit fosztogatták.

Kia folytatta:

– Miután eltemettem a férjemet, azt kérdeztem magamtól, hogy most mit tegyek. A hajózáshoz nem értek, nem tudom, merre járnak a halak, de még ha érteném is mindkettőhöz, a férfiak nem

fogadnának el vezetőnek. Úgyhogy eladtam a hajót. – Harag villant meg a szemében. – Voltak, akik olcsóbban akarták megkapni, mint amennyit ért, ám én nem üzleteltem velük.

Tamara kezdte megérezni a fiatalasszonyban az acélos elszántságot.

– De a hajóért kapott pénz sem tart örökké – folytatta Kia, és most már egy cseppnyi kétségbeesés keveredett a hangjába.

Tamara tudta, mennyire fontos ezen a vidéken a család.

– Mi van a szüleivel?

– Az apám meghalt, az anyám beteg. A fivéreim átmentek Szudánba. Ott dolgoznak egy kávéültetvényen.

– Szalim nővérének a férje olcsón meg akarta venni a hajómat. Azt mondta, ha olcsón adom neki, akkor holtunkig gondoskodik Nadzsiról és rólam. – Vállat vont.

– Nem bízott benne – állapította meg Tamara.

– Nem akartam eladni a hajómat egy ígéretért. Elszánt, és egy cseppet sem ostoba, gondolta Tamara.

– Most aztán Szalim szülei gyűlölnek engem – tette hozzá Kia.

– Ezért akar Európába menni. Illegálisan.

– Mások is ezt teszik.

Ez volt az igazság. Amióta a sivatag megindult dél felé, kétségbeesett emberek százezrei hagyták el a Szahelt, olyan helyet keresve, ahol találnak munkát, és sokuk megkockáztatta a veszélyes utat Dél-Európába.

– Sokba kerül – folytatta Kia –, de a hajó árából kitelik az útiköltségem.

Nem a pénz volt itt a probléma. Tamara érezte a fiatal nő hangjából, hogy nagyon fél.

– Általában Olaszországba mennek – mondta Kia. – Olaszul nem tudok, de azt hallottam, hogy ha egyszer Olaszországban van az ember, onnan könnyen átjut Franciaországba. Igaz ez?

– Igen. – Tamara már nagyon szeretett volna visszaülni a terepjáróba, ám úgy érezte, válaszolnia kell Kia kérdéseire. – Csak áthajt a határon. Vagy felszáll egy vonatra. De ez borzasztó veszélyes. Az embercsempészek bűnözők. Elvehetik a pénzét, és utána nyomuk vész.

Kia némán töprengett, talán azon, miként magyarázhatná meg az életét ennek a kiváltságos nyugati látogatónak. Rövid hallgatás után megszólalt:

– Tudom, mi történik, ha nincs elég ennivaló. Láttam már ilyet. – A tekintete elrévedt, a hangja elhalkult. – A baba egyre soványabb, bár az elején még úgy látszik, nem komoly. Aztán megbetegszik. Jön egy betegség, amit sok gyerek megkap: kiütés, orrfolyás vagy hasmenés, de az éhes gyerek sokkal nehezebben épül föl, és ha igen, szinte azonnal megbetegszik ismét. Folyton fáradt, sokat nyafog, és nem nagyon játszik, csak fekszik, és köhög. Aztán egy napon behunyja a szemét, és nem nyitja ki többé. És van, hogy az anya még ahhoz is fáradt, hogy sirassa.

Tamara könnybe lábadt szemmel nézte.

– Borzasztóan sajnálom – mondta. – Sok szerencsét kívánok. Kia már vissza is nyerte a határozottságát.

– Kedves magától, hogy válaszolt a kérdéseimre. Tamara felállt.

– Mennem kell – mondta félszegen. – Köszönöm a sört, és kérem, próbáljon többet megtudni az embercsempészekről, mielőtt pénzt ad nekik.

Kia elmosolyodott erre a lapos bölcsességre, de csak bólintott udvariasan. Nálam sokkal jobban érti, mennyire óvatosan kell bánni a pénzzel, gondolta lehangoltan Tamara.

Tamara kiment. Tab éppen jött visszafelé a terepjáróhoz. Már majdnem dél volt, a falusiak eltűntek, vélhetőleg a házukba menekültek a nap elől. A jószágok is behúzódtak a számukra összetákolt ereszek alá.

Tab közelében megcsapta a friss verejték, a szantálfa és a tiszta bőr szaga.

– A kocsiban van – mondta a nő.

– Hol bujkált?

– Ő a cigarettaárus.

– Engem aztán jól átvágott.

Odaértek az autóhoz, beszálltak. Bent olyan hideg volt, akár egy jeges tengeren. Tamara és Tab közrefogták Abdult, aki úgy szaglott, mintha napok óta nem zuhanyozott volna. Még mindig szorongatott egy karton cigarettát.

Tamara nem bírta tovább.

– Szóval megtalálta Hufrát? – kérdezte.

* * *

A cigarettaárust Abdul John Haddadnak hívták, és huszonöt éves volt. Libanonban született, New Jersey-ben nevelkedett, és amerikai állampolgár volt, a Központi Hírszerző Ügynökség alkalmazottja.

Négy nappal korábban a szomszédos Niger államban tartózkodott, és viharvert, ám műszakilag kifogástalan Ford terepjáróval hajtott fölfelé a sivatagban egy hosszú domb oldalán, Maradi városától északra.

Vastag talpú bakancsot viselt. Új volt, de úgy kezelték, hogy ócskának lehessen nézni: felső részét lehorzsolták és összekarcolták, a fűzők nem voltak egyformák, a bőrt gondosan bemocskolták, mintha a viselője nagy utakat tett volna meg benne. Mindkét vastag saroknak volt egy titkos rekesze, akkora, hogy elférjen benne egy telefon. Az egyik bakancsban volt a távkapcsoló, a másikban egy szupermodern mobil. Abdul a figyelem elterelésére egy sokkal olcsóbb készüléket tartott a zsebében.

A távkapcsoló most mellette hevert az ülésen. Abdul percenként ellenőrizte, hogy jó úton jár-e. Valahol előtte a kokainos teherautó megállt. Lehet, hogy csak egy oázisban, ahol van benzinkút, ám Abdul reménykedett, hogy az NSZIÁ, a Nagy-Szaharai Iszlám Állam egyik táborában.

A CIA-t a terroristák érdekelték, nem a drogcsempészek, de itt egyet jelent a kettő. Politikai tevékenységüket a helyi csoportok Nagy- Szaharai Iszlám Állam nevet viselő laza halmaza finanszírozta a drogcsempészet és az embercsempészet jövedelmező kettős üzletéből. Abdul feladata az volt, hogy meghatározza a drogok útját, azonosítsa a szállítókat, és felkutassa rejtekhelyüket.

A Nagy-Szaharai Iszlám Állam vezérének tartott embert – a világ egyik legaljasabb tömeggyilkosát – al-Fárábi néven ismerték. Szinte bizonyosan álnév volt: al-Fárábinak egy középkori filozófust hívtak. Nevezték Afgánnak is, mert az afganisztáni háborúk veteránja volt. Ha hinni lehetett a jelentéseknek, az Afgán keze messzire elért.

Mikor még Afganisztánban állomásozott, Pakisztánon keresztülvágva átkelt a hegyek között Hszincsiangba, a lázongó kínai tartományba, és ott állítólag kapcsolatot teremtett a Turkesztáni Függetlenség Párt terrorista csoporttal, amely autonómiát követelt a zömmel muzulmán ujguroknak.

Al-Fárábi jelenleg valahol Észak-Afrikában tartózkodott. Ha Abdul megtalálhatná, az akár halálos csapás is lehetne az NSZIÁ számára.

Abdul tanulmányozott elmosódott távolsági fotókat, ceruzarajzokat, fotofit kompozitokat, írott beszámolókat, és bizonyosra vette, hogy ha látná, felismerné al-Fárábit, a szürke hajú, fekete szakállú, szálas embert, akit szúrós szemű, parancsoló jelenségnek írt le minden beszámoló. Ha elég közel férkőzhetne hozzá, azonosíthatná legfeltűnőbb ismertetőjegye alapján. Az amerikaiak ellőtték a bal kezén a hüvelyujját, amelyből csak egy csonk maradt. Al-Fárábi sokszor és büszkén mutogatta a csonkot, mondván, hogy Allah megvédte őt a haláltól, ugyanakkor figyelmeztette, hogy legyen óvatosabb.

Abdulnak semmi esetre sem volt szabad al-Fárábi elfogásával próbálkozni, csak meg kellett határoznia a terrorista tartózkodási helyét. Állítólag volt egy Hufra, azaz Lyuk nevű búvóhelye, épp csak egyetlen nyugati hírszerző sem tudta, hogy hol.

Átkelt a domb tetején, megállt.

Előtte hosszú lejtő vezetett egy széles síksághoz, amely rezgett a forróságban. A fény annyira vakított, hogy hunyorognia kellett. Nem viselt napszemüveget, mert a helyieknél az a gazdagság jelének számított, és Abdulnak be kellett olvadnia. A távolban, pár kilométernyire, mintha egy falu lett volna. Abdul elfordult az ülésen, kipattintott egy darabot az ajtó burkolatából, elővett alóla egy távcsövet, aztán kiszállt.

A lencsék éles körvonalakat adtak a messzeségnek. Abdul szíve gyorsabban kezdett dobogni.

A település sátrakból és silány viskókból állt. Sok jármű is látszott, többségük rozzant védőtető alatt, hogy az amerikai műholdak ne érzékelhessék. Más járműveket – alakjukból ítélve teherautókra szerelt lövegeket – álcázóhálóval borítottak le. Néhány pálmafa mutatta, hogy forrás is lehet a közelben.

Kétség nem fért hozzá, hogy ez egy félkatonai tábor.

Méghozzá fontos. Abdul érezte. Több száz ember elférhetett benne, és ha nem tévedett a letakart járművekkel kapcsolatban, akkor azok az emberek pokolian jól fel vannak fegyverezve.

Akár a legendás Hufra is lehet!

Fölemelte a jobb lábát, hogy kivegye a cipője sarkából a mobilt, és készítsen egy felvételt, ám mielőtt megtehette volna, közeledő teherautó hangját hallotta maga mögött.

Amióta letért a műútról, nem találkozott más vezetőkkel. Szinte biztos, hogy ez az NSZIÁ valamelyik járműve, amely a táborba tart.

Volt egy fedősztorija. Annyit tehet, hogy elmondja, aztán reménykedik.

Olcsó karórájára nézett. Délután kettő. A dzsihádisták talán kevésbé ölnek meg olyasvalakit, aki imádkozik.

Gyorsan visszatette a távcsövet a rejtekhelyére. Felnyitotta a csomagtartó fedelét, kivett egy régi, elnyűtt imaszőnyeget, lecsapta a tetőt, elterítette a szőnyeget a homokon. Abdult kereszténynek nevelték, de elég muzulmán imát ismert, hogy kamuzhasson.

A harmadik nappali imát, amelynek zuhr a neve, akkor kell elmondani, miután a nap túlhaladt a delelőn, vagyis déltől kora délutánig bármikor. Abdul leborult a helyes testtartásban, orrával, tenyerével, térdével és lábujjaival érintve a szőnyeget. Behunyta a szemét.

A berregés közeledett, a teherautó fáradságosan küzdötte magát fölfelé a dűne túloldalán.

Ekkor jutott az eszébe a távkapcsoló. Az ülésen hagyta!

Káromkodott. Az rögtön elárulja.

Felugrott, kivágta az anyósülés ajtaját. Két ujjal felnyitotta a bal cipője sarkán a titkos rekeszt. A nagy sietségben a homokba ejtette a távkapcsolót. Felkapta, belenyomta a kicsi üregbe, lezárta a rekeszt, visszaugrott a szőnyegre.

Ismét leborult.

A szeme sarkából látta, amint a teherautó átkel a dűne tetején, majd hirtelen fékez az ő Fordja mellett. Behunyta a szemét.

Nem ismerte kívülről az imákat, de épp elég gyakran hallotta őket, hogy dünnyögve utánozhassa a hangzásukat.

Hallotta, amint nyílik, majd csukódik a teherautó ajtaja. Súlyos léptek közeledtek.

– Állj fel – mondta arabul egy hang.

Abdul kinyitotta a szemét. Két férfi volt az. Egyiküknél puska volt, a másiknál pisztoly, tokban. Mögöttük teherautó, a platóján liszteszsákok. Viszik az élelmet a dzsihádistáknak.

A pelyhedző szakállú puskás volt a fiatalabb. Terepmintás nadrágot viselt kék anorákkal, amely jobban illett volna egy esős naphoz New Yorkban.

– Ki vagy? – kérdezte gorombán.

Abdul tüstént belebújt a vidám vándorkereskedő bőrébe.

Mosolygott és megkérdezte:

– Barátaim, miért háborgatjátok ima közben az embert?

Hatéves koráig Bejrútban élt, szülei az után is az arabot használták otthon, hogy átköltöztek New Jersey-be, ezért folyékonyan, libanoni kiejtéssel beszélt arabul.

– Isten bocsánatát kérjük, amiért félbeszakítottuk áhítatodat – szólalt meg higgadtan az őszülő, pisztolyos férfi. – De mit keresel ezen a sivatagi csapáson? Hova mész?

– Cigarettát árulok – felelte Abdul. – Nem akartok venni? Féláron adom. – A legtöbb afrikai országban egy amerikai dollárnak megfelelő összeget kértek el húsz szál Cleopatráért. Abdul feleannyiért adta.

A fiatalabb férfi kinyitotta a csomagtartót, amely tele volt Cleopatrával.

– Honnan szerezted? – kérdezte.

– Egy szudáni századostól. Bilel a neve. – Ez hihető. Mindenki tudja, milyen korruptak a szudáni katonatisztek.

Csönd lett. Az idősebb dzsihádi töprengett. A fiatalabb dzsihádistán látszott, hogy boldogan használná a puskáját. Abdul sejtése szerint még sose lőtt emberre. Alighanem elhibázná a célt. Viszont az idősebb kevésbé feszült. Ő meggondoltabban fog lőni, de pontosabban.

Abdul tudta, hogy az élete forog kockán. Ez a kettő vagy hisz neki, vagy megpróbálják megölni. Amennyiben harcra kerül a sor,

elsőnek az öregre támad. A fiatalabb lőni fog, de valószínűleg elhibázza. Bár az is lehet, hogy ilyen közelről nem.

Az idősebb férfi megismételte a kérdését.

– Mit keresel itt? Hova akarsz menni?

– Van erre egy falu, nem? – kérdezte Abdul. – Még nem látom, de egy ember a kávéházban azt mondta, hogy ott is lesznek vevők.

– Egy ember a kávéházban.

– Én mindenütt vásárlókat keresek.

– Motozd meg – utasította az idősebb férfi a fiatalabbat.

A fiatal a vállára kanyarította a puskáját. Ez pillanatnyi megkönnyebbülést jelentett Abdulnak. Ám az idősebb iszlamista előhúzott egy 9 milliméterest, és Abdul fejének szegezte motozás közben.

A fiatal megtalálta Abdul olcsó mobilját. Átadta a társának.

Az elvette a mobilt, és bekapcsolta. Magabiztosan nyomkodta a billentyűket. Abdul úgy gondolta, hogy a névjegyeket és a legutóbbi hívások listáját nézi. Amit találni fog – olcsó szállodák, autójavítók, pénzváltók és két kurva – az alátámasztja Abdul fedőtörténetét.

– Kutasd át a kocsit – mondta az idősebb férfi. Abdul állt, figyelt. A fiatalember a nyitott csomagtartóval kezdte. Kivette Abdul kis útitáskáját, kiborította a földre. Nem sok minden volt benne: egy törülköző, egy Korán, egyszerű pipereholmi, egy telefontöltő. A dzsihádista kidobálta az összes karton cigarettát, fölemelte a terepjáró padlólemezét, de csak a pótkereket és a szerszámos ládát látta. Kinyitotta a hátsó ajtókat, nem fárasztva magát azzal, hogy a helyére tegye azt, amit kiszórt. Bedugta a kezét az ülések alá, a támlák mögé, lehajolt, hogy benézzen a Ford alá.

Elöl benézett a műszerfal alá, a kesztyűtartóba, az ajtók zsebeibe. Felfedezte a vezetőülés melletti ajtón a laza burkolólemezt, és kiszedte.

– Távcső! – állapította meg diadalmasan. Abdult megborzongatta a félelem. A távcső nem olyan gyanús, mint a fegyver, viszont drága, és mi szüksége egy cigarettakereskedőnek távcsőre?

– Nagyon hasznos a sivatagban – mondta. Kezdett kétségbe esni. – Nyilván nektek is van.

– De ez drága! – Az idősebb férfi megvizsgálta a lencséket. – Made in Kunming – olvasta. – Ez kínai!

– Pontosan – mondta Abdul. – Ugyanattól a szudáni századostól kaptam, akitől a cigarettát. Alkalmi vétel volt!

Ezt is el lehetett hinni. A szudáni hadsereg sokat vásárolt Kínától, országuk első számú kereskedelmi partnerétől. A felszerelés nagyobb része a feketepiacon végezte.

– Ezt használtad, amikor közeledtünk? – kérdezte nagy ravaszul az idősebb férfi.

– Azt akartam, ima után – mondta Abdul. – Tudni akartam, milyen nagy lehet a falu. Szerinted? Ötven lakos? Száz? – Készakarva alábecsülte a lélekszámot, hadd higgyék, hogy valóban nem látta a tábort.

– Ne is törődj vele – mondta az ember. – Úgyse mész te oda. – Hosszan, szúrósan nézett Abdulra, nyilván azt latolgatta, higgyen-e neki vagy ölje meg. – Hol a pisztolyod? – kérdezte váratlanul.

– Nincs nekem olyan. – Abdul nem tartott magánál tűzfegyvert, amely sokkal többször keverte bajba az ügynököt, mint ahányszor segített rajta. A mostani helyzet is ezt példázta. Ha ez a kettő fegyvert talál nála, bizonyosan nem hiszik el, hogy ő csak egy ártatlan cigarettaárus.

– Nyisd fel a motorháztetőt – rendelkezett az idősebb.

A fiatal engedelmeskedett. A motorházban semmit sem rejtettek el.

– Tiszta – mondta.

– Nem is látszol nagyon ijedtnek – mondta az idősebb. – Pedig tudod, hogy dzsihádisták vagyunk. Úgy is dönthetünk, hogy megölünk téged.

Abdul állta a tekintetét, de megengedte magának, hogy reszkessen egy kicsit.

– Insallah – mondta. Ahogy Isten akarja.

A férfi bólintott. Visszaadta Abdul mobilját.

– Fordulj meg – parancsolta. – Menj vissza oda, ahonnan jöttél. Abdul vigyázott, hogy ne lélegezzen föl.

– De hát én azt reméltem, hogy eladhatok… – Úgy tett, mint aki észbe kapott. – Nem kértek egy kartonnal?

– Ajándékba?

Erős volt a kísértés, hogy igent mondjon, de az, akit alakított, nem viselkedett volna ilyen nagylelkűen.

– Szegény ember vagyok – mondta. – Bocsássatok meg…

– Menj vissza! – ismételte a dzsihádista.

Abdul vállat vont, mint aki feladta az üzlet reményét.

– Ahogy óhajtod – mondta.

A dzsihádista intett a társának. Visszatértek a teherautóhoz. Abdul elkezdte összeszedni a szétszórt holmiját.

A teherautó eldübörgött.

Abdul kivárta, hogy eltűnjön a sivatagban, mielőtt megszólalt.

– Jézus, Mária, Szent József! – lehelte. – Ez kemény volt!

* * *

Tamara az olyanokért lépett be a CIA-hoz, mint Kia.

Szívvel-lélekkel hitt a szabadságban, a demokráciában és az igazságban. Ám ezeket az értékeket világszerte támadták, és Kia az egyike volt az áldozatoknak. Tamara tisztában volt vele, hogy azokért az eszményekért, amelyek olyan fontosak neki, harcolni kell. Sokszor eszébe jutott egy régi dal: „Ha majd meghalok, és elkárhozok, az egyedül az én hibám.” Mert mindenki felelős. Gospel volt, Tamara pedig zsidó, de az üzenet mindenkinek szólt.

Itt, Észak-Afrikában az amerikai erők a terroristák ellen harcoltak, akiknek az értékrendje gyilkolásból, vakhitből és félelemből állt. A fegyveres bandák, az iszlám állam cinkosai meggyilkolták, elrabolták, megerőszakolták azokat az afrikaiakat, akiknek a vallását vagy az etnikumát kifogásolták a fundamentalista hadurak. Az ő vérengzésük és a dél felé kúszó sivatag kényszerítették a Kiához hasonló embereket arra, hogy felfújható gumicsónakokban kockáztassák meg az átkelést a Földközi-tengeren.

Az amerikai hadsereg a franciákkal és a nemzeti fegyveres erőkkel szövetségben megtámadtak és elpusztítottak minden terrorista támaszpontot, amelyet találtak.

Csakhogy nehéz volt megtalálni őket.

A Szahara akkora volt, mint az Egyesült Államok. És itt jött a képbe Tamara. A CIA más államokkal együttműködve szállította az információkat a támadóknak. Tab színleg a misszió munkatársa volt, igazából a DGSE – a Külbiztonsági Főigazgatóság, a CIA francia megfelelője – hírszerzőtisztje, Abdul pedig a bajtársuk.

Eddig nem sokat értek el. A dzsihádik többé-kevésbé szabadon garázdálkodtak Észak-Afrikában.

Tamara azt remélte, hogy Abdul majd változtat ezen.

Még sose találkozott ezzel az emberrel, csak telefonon beszéltek. A CIA nem először küldött kémkedni titkosszolgálatosokat az NSZIÁ táboraiba. Tamara ismerte Abdul elődjét, Omart. Ő találta meg kezetlen-lábatlan holttestét, kidobva a sivatagba. Százméternyire megtalálta a kezeket és a lábakat is. Odáig mászott el a térdére és a könyökére támaszkodva a haldokló, mielőtt elvérzett. Tamara tudta, hogy erre a képre emlékezni fog, amíg él.

Most pedig Abdul jár ugyanazon az ösvényen.

Időnként jelentkezett onnan, ahol volt térerő. Két napja telefonált, hogy megérkezett Csádba, és jó hírei vannak, amelyekről személyesen tesz jelentést. Kért tartalékot, és pontos útmutatást ide.

Most már tudták, hogy Abdul mire jutott. Tamara lázba jött, de uralkodott magán.

– Lehet Hufra – vélte. – Mindenesetre fantasztikus felfedezés.

Ötszáz ember, mozgó tüzérséggel? Ez fontos támaszpont!

– Mikor lépnek? – kérdezte Abdul.

– Két, maximum három nap múlva – válaszolta a nő. Amerika, Franciaország és Niger fegyveres erői a földdel teszik egyenlővé a tábort. Felgyújtják a sátrakat és a viskókat, elkobozzák a fegyvereket, elfognak és kihallgatnak mindenkit, akit nem öltek meg. Pár nap múlva a támaszpont hamvát is elfújja a szél, a napfény fakóra szívja a szemetet, a sivatag visszahódítja a térséget.

És Afrika kissé biztonságosabb hely lesz. Abdul pontos útmutatást adott a táborhoz.

Tab és Tamara a térdükre tett laptopon írták Abdul minden egyes szavát. Tamara nem győzött ámulni. Alig bírta felfogni, hogy egy olyan ember mellett ül, aki így vitte vásárra a bőrét, és ezt a döbbenetes eredményt érte el. Míg Abdul beszélt, ő meg jegyzetelt,

minden alkalmat megragadott, hogy tanulmányozza a férfit. Sötét bőre, nyírott fekete szakálla, szokatlanul világosbarna, szúrós szeme volt. Arca beesett a feszültségtől, és idősebbnek látszott huszonötnél. Magas, vállas alakjáról Tamarának az eszébe jutott, hogy Abdul, mikor a New York Egyetemen tanult, harcművészetekkel foglalkozott. Nehéz volt összekapcsolni azt az embert azzal a cigarettaárussal, aki fesztelen volt, nagyszájú, mindenkivel szóba elegyedett, megérintette a férfiak karját, kacsingatott az asszonyokra, mindenkinek tüzet adott egy piros műanyag öngyújtóval. Ez az ember

az autóban csendes és veszélyes volt. Tamara kissé megszeppent tőle.

Abdul részletesen leírta a kokainszállítmány útját. Bandák továbbították egymásnak, és háromszor rakodták át. Abdul az úton nemcsak a nagy félkatonai támaszpontot, de két kisebb tábort és különböző NSZIÁ-csoportok városi lakcímét is felfedezte.

– Hát ez színarany! – állapította meg Tab. Tamara egyetértett. Ujjongani szeretett volna, annyira meghaladta az eredmény a várakozását.

– Helyes – mondta szárazon Abdul. – Elhozta, amit kértem?

– Természetesen. – Abdul kért helyi pénzt, tablettákat az emésztési panaszokra, amelyektől gyakran szenvednek Észak-Afrika látogatói, egy szimpla iránytűt. Meg még valamit, amit a nő nem értett: egy méter vékony titándrótot, két végén fafogantyúval, olyan vászonövbe varrva, amelyet a hagyományos hosszú köntöshöz viselnek az itteni férfiak. Vajon most megmagyarázza Abdul, hogy mire kell?

Átadta a tárgyakat Abdulnak. A férfi megköszönte, de nem fűzött hozzá megjegyzést.

Körülnézett.

– Tiszta a levegő – állapította meg. – Végeztünk? Tamara a franciára nézett, aki azt felelte:

– Végeztünk.

– Megkapott mindent, Abdul? – kérdezte a nő.

– Igen. – Abdul kinyitotta a terepjáró ajtaját.

– Sok szerencsét – búcsúzott Tamara.

– *Bonne chance* – tette hozzá Tab.

Abdul felhúzta a kendőjét az arcára, kiszállt, becsukta az ajtót, aztán még mindig a Cleopatrát szorongatva visszaballagott a faluba.

Tamarának feltűnt a járása. Nem úgy csörtetett, ahogy az amerikai férfiak többsége csinálja, mintha az övék lenne a hely. Inkább csoszogott, mint a sivatagiak, lehajtotta a fejét, eltakarta az arcát, és minimális erőt fejtett ki, nehogy fölhevüljön.

A nő nem győzött ámulni a bátorságán. Beleborzongott, ha elgondolta, milyen sorsra jut, ha elfogják. Még örülhet, ha csak lenyakazzák.

Amint Abdul eltűnt, a nő előrehajolt, és azt mondta Alinak, a sofőrnek:

– *Jalla*. – Induljunk.

Elhagyták a falut, a csapáson igyekeztek a műút felé. Ott délnek kanyarodtak, vissza N'Djamenába.

Tab a jegyzeteit olvasta.

– Döbbenetes! – mondta.

– Közösen kellene írnunk – javasolta a nő, aki előre gondolkozott.

– Jó terv. Írjuk meg azonnal, ahogy visszaérünk. Aztán lefordíthatjuk franciára, és beadhatjuk ugyanazt a jelentést két nyelven.

Jól összedolgozunk, tűnődött Tamara. Ma délelőtt sok férfi megpróbálta volna átvenni az irányítást. Ám Tab még Abdul kikérdezésénél sem tolakodott előre. Tamara kezdte megkedvelni.

Lehunyta a szemét. Lelkesedése fokozatosan kihűlt. Korán kelt, és a hazaút még két-három óra. Egy ideig a névtelen falu képei villogtak az agyában: a vályogtégla házak, a szánalmas veteményesek, a hosszú utak a vízhez. Ám a motor duruzsolása és a kerekek surrogása a műúton eszébe juttatták a gyerekkori hosszú utazásokat is Chicagóból St. Louisba a nagyszülőkhöz a családi Chevroletben, ahol a bátyjával osztoztak a széles hátsó ülésen, és idővel elbólintott, ugyanúgy, mint akkor.

Hirtelen fékezés riasztotta fel mély álmából.

– *Putain!* – káromkodott Tab. A kurva életbe. Keresztbe álló teherautó torlaszolta el az utat. Féltucatnyian ácsorogtak körülötte. Szedett-vedett öltözékükben a kincstári keveredett a népviselettel,

katonazubbony a pamut fejfedővel, hosszú köntös a gyakorlónadrággal.

Félkatonai alakulat volt, fölfegyverkezve. Ali kénytelen volt megállítani a terepjárót.

– Mi a fasz! – mérgelődött Tamara.

– A kormány ezt nevezi nem hivatalos útlezárásnak – világosította föl Tab. – Ezek leszerelt vagy aktív katonák, így tesznek szert egy kis mellékesre. Lényegében fegyveres kéregetés.

Tamara hallott már a nem hivatalos útlezárásokról, de először találkozott vele élőben.

– Mibe kerül? – kérdezte.

– Mindjárt megtudjuk.

Az egyik útonálló dühösen ordítva odajött a sofőr ablakához. Ali leengedte az ablakot, és visszaordított helyi nyelvjárásban. Pete fölvette a puskáját a földről, ám egyelőre a térdén tartotta. A kinti ember megint ordított Alinak, és a fegyverét rázta.

Tab nyugodtan viselkedett, de Tamarát aggasztotta a helyzet.

Egy idősebb ember, aki katonasapkát és lyukas zsávolyinget viselt, célba vette a szélvédőt. Válaszul Pete a vállához kapta a karabélyt.

– Nyugalom, Pete! – szólt rá Tab.

– Nem lövök elsőnek – válaszolta Pete.

Tab hátranyúlt, és kihúzott egy pólót egy kartonpapír dobozból, aztán kiszállt a terepjáróból.

– Hova megy? – aggodalmaskodott Tamara. Tab nem felelt.

Elindult. A fegyverek követték a mozgását. Tamara a szájához szorította az öklét.

Ám Tab nem látszott ijedtnek. Odament a zsávolyinges emberhez, aki egyenesen az ő szívére célzott.

– Jó napot, kapitány! – mondta arabul. – Ma én kísérem ezeket a külföldieket. – Úgy tett, mintha idegenvezető lenne. – Kérlek, engedd, hogy átmenjenek. – Visszafordult a terepjáróhoz, és azt kiáltotta arabul: – Ne lőjetek! Ne lőjetek! Ők a testvéreim! – Átváltott angolra.

– Pete, le a fegyvert!

Pete ímmel-ámmal leengedte a puskát, és átlósan tartotta maga előtt.

Rövid szünet után a zsávolyinges ember ugyanazt tette, Tab átadott egy pólót az útonállónak, aki széthajtogatta. Sötétkék volt, függőleges fehér és piros csíkkal. Tamara rövid találgatás után rájött, hogy ez a Paris Saint-Germain emblémája, Franciaország legnépszerűbb futballcsapatáé. A zsávolyinges arca felragyogott.

Tamara nem értette, minek hozta magával a francia a dobozt. Most már tudta.

A megajándékozott levette a zsávolyinget, és magára húzta az új pólót.

Azonnal megváltozott a hangulat. A katonák is odatolakodtak, megcsodálták a pólót, aztán várakozóan pillogtak Tabra, aki visszafordult a terepjáróhoz.

– Tamara, ideadná a dobozt, kérem?

Tamara kiemelte a kartonpapír dobozt a hátsó ülésről, és átnyújtotta a franciának. Tab körbekínált mindenkit.

A katonák el voltak ragadtatva. Többen azonnal bele is bújtak a pólóba.

Tab kezet rázott a kapitánynak titulált emberrel, és azt mondta:

– *Masszallám,* Isten áldjon! – Visszajött a terepjáróhoz a majdnem kiürült dobozzal, beült. – Indíts, Ali, de lassan.

Az autó elindult. A boldog gengszterek integettek Alinak, hogy forduljon be egy sávba a torlaszként szolgáló teherautó mellett. A sáv végénél Ali visszakormányozta a terepjárót a műútra.

Ahogy a kerekek betont értek, tövig nyomta a gázpedált. A terepjáró bömbölve kilőtt a torlasz mellől.

Tab hátratette a dobozt.

Tamara fújt egyet megkönnyebbülésében.

– Maga aztán nem vesztette el a hidegvérét! Nem félt? – kérdezte a franciától.

Tab a fejét rázta.

– Ijesztőek, de általában nem ölnek.

– Jó tudni – mondta a nő.

2. fejezet

Négy hete Abdul háromezer-kétszáz kilométerrel nyugatabbra volt innen, a törvényen kívüli Bissau-Guineában, amelyet az ENSZ narkóállammá nyilvánított. Forró, nyirkos hely, ahol fél évig tart a hol zuhogó, hol szitáló, hol gőzölgő monszun.

Abdul a fővárosban, Bissauban tartózkodott egy lakásban, amelynek egyik ablaka a dokkra nézett. Mivel nem volt légkondicionálás, a rövid ujjú ing a bőréhez tapadt.

Társa a nála húsz évvel idősebb Philip Doyle volt, a CIA egyik magas rangú tisztje, egy baseballsapkás, kopasz pasas.

Mindketten a távcsövükkel figyelték a történést. Sötét volt a szobában: ha lebuknak, megkínozzák és megölik őket. A kintről beszűrődő fényben épp csak sejlett a dívány, a kisasztal és a televízió.

Távcsövük a vízpartra szegeződött. Az ívlámpák alatt három, derékig meztelen rakodómunkás dolgozott keményen. Szakadt róluk az izzadság. Egy konténerből rakták át a vastag műanyag zsákokat egy teherautóba.

Abdul halkan beszélt, holott Doyle-on kívül senki sem hallhatta.

– Mennyit nyom egy ilyen zsák?

– Húsz kilót – felelte Doyle bostoni kiejtéssel.

– Kemény meló ilyen időben.

– Minden időben.

Abdul a homlokát ráncolta.

– Nem tudom elolvasni, mi van rájuk írva.

– „Vigyázat, veszélyes vegyszerek”. Több nyelven.

– Te láttad már őket. Doyle bólintott.

– Végignéztem, ahogy ugyanezeket a zsákokat berakodja a banda, amelyik Buenaventura kolumbiai kikötőben uralkodik. Követtem őket az Atlanti-óceánon át. Innentől a tieid.

– Szerintem igaz a felirat. A tiszta kokain csakugyan veszélyes vegyszer.

– Így van.

Az áru nem töltötte meg teljesen a konténert. Abdul úgy vélte, a kokain csak egy része a szállítmánynak. Talán egy titkos rekeszben

van.

A rakodókat egy frakkinges, nagydarab ember felügyelte, aki egyfolytában számolta a zsákokat. Volt ott még három gépkarabélyos, fekete ruhás őr is. A közelben limuzin várakozott, üresjáratban. A rakodók pár percenként szünetet tartottak, hogy szénsavas üdítőt igyanak óriási műanyag palackokból. Abdul szerette volna tudni, van- e fogalmuk az áru értékéről. Aligha. Aki a zsákokat számolta, annak már volt. A limó utasának nemkülönben.

– Három ilyen zsákban miniatűr rádióadó van. Három, arra az esetre, ha egy-két zsákot ellopnak, vagy másképp eltávolítanak a rakományból. – Doyle apró fekete távirányítót húzott elő a zsebéből. – Ezzel a kütyüvel bekapcsolod őket. A kijelző mutatja, milyen messze vannak, és milyen irányban. El ne felejtsd kikapcsolni, hogy spóroljunk az adók akkujával. Telefonon is elintézhetnéd, de olyan helyekre fogsz menni, ahol nincs térerő, úgyhogy rádiójelre van szükség.

– Értem.

– Követheted távolról, de néha közel kell menned hozzá. A dolgod az, hogy azonosítod a szállítmány állomásait és kezelőit. A kezelői terroristák, az állomások a búvóhelyeik. Tudnunk kell, hány dzsihádi van egy adott helyen, és mennyire vannak fölfegyverkezve, hogy a mieink tudják, mire számítsanak, amikor odamennek kinyírni a férgeket.

– Ne izgulj, elég közel fogok menni.

Egy-két percig hallgattak, aztán megszólalt Doyle:

– Gondolom, a családod nem tudja, mivel foglalkozol.

– Nincsen családom – felelte Abdul. – A szüleim meghaltak. A húgom is. – A rakpartra mutatott. – Végeztek.

A rakodók lezárták a konténert meg a teherautót. Vígan csapkodták a vasajtókat, nem is próbálták kerülni a feltűnést. Nem kellett félniük a rendőrségtől, amely nyilvánvalóan tisztes baksist kapott. Rágyújtottak, körbe álltak, beszélgettek és kacagtak. Az őrök a vállukra kanyarították a fegyverüket, és ők is beálltak a körbe.

A limuzinból kiszállt a sofőr, és kinyitotta a jármű hátsó ajtaját. A hátsó ülésről előkászálódó ember olyan volt, mintha diszkóba készülne: pólót viselt fekete szmokingkabát alatt, amelynek

aranyminta volt a hátán. Mondott valamit a frakkinges embernek, aztán mindketten előhúzták a mobiljukat.

– A pénzt most utalják át az egyik svájci bankszámláról a másikra

– magyarázta Doyle.

– Mennyit?

– Kábé húszmillió dollárt. Abdul elhűlt.

– Még többet, mint gondoltam!

– A dupláját fogja érni, amint megérkezik Tripoliba. Európában másodszor is megduplázódik az ár, és az utcákon harmadszor is.

A telefonálás befejeződött, a két ember kezet rázott. A szmokingos visszanyúlt a limuzinba, és előhúzott egy műanyag zsákot, amelyre a

„Dubai Vámmentes” szavakat írták angolul és arabul. A zsák tele volt kötegelt bankjegyekkel. Egy-egy köteget adott a három rakodónak és a három őrnek. Azoknak fülig szaladt a szája: gavallérosan fizethették őket. Azután felnyitotta a limuzin csomagtartóját, és fejenként még egy karton Cleopatrát is adott mindenkinek. A prémium, gondolta Abdul.

A szmokingos eltűnt a limuzinban, az autó elhúzott. A rakodók és az őrök elballagtak. A kokainnal tömött teherautó távozott.

– Akkor indulok – mondta Abdul. Doyle kezet nyújtott, Abdul megrázta.

– Bátor ember vagy – mondta Doyle. – Sok szerencsét.

* * *

Kia napokig emésztette magát azon, amit a fehér asszonytól hallott.

Kislánykorában azt hitte, minden európai asszony apáca, mert az apácák voltak az egyedüli fehér nők, akiket ismert. Amikor először találkozott egy átlagos francia nővel, aki térdig érő ruhát, harisnyát viselt és kézitáskát lóbált, annyira megdöbbent, mintha szellemet látott volna.

De mostanra megszokta őket, és ösztönösen bízott Tamarában, akinek nyílt, becsületes arcában nem talált álnokságot.

Most már tudta, hogy a gazdag európai asszonyok férfimunkát végeznek, ezért nincs idejük takarítani a házukat vagy mosni a sok ruhájukat, így hát felvesznek szolgálókat Csádból és más szegény országokból, hogy azok csinálják meg a házimunkát. Kia megnyugodott. Franciaországban várja egy szerep, egy élhető élet, és ott lesz miből etetnie a fiát.

Nem egészen értette, hogy egy gazdag asszony miért akar ügyvéd vagy orvos lenni. Miért nem inkább azzal töltik a napot, hogy játszanak a gyerekeikkel és csevegnek a barátnőikkel? Még mindig sokat kellett tanulnia az európaiakról. Mindegy, az a lényeg, hogy akarnak alkalmazni bevándorlókat az éhező Afrikából.

Viszont az, amit Tamara mondott az embercsempészekről, már egy cseppet sem volt megnyugtató. Olyan szörnyülködő volt az arca. Ettől Kia elbizonytalanodott. Mert nem tagadhatta, hogy logikus, amit Tamara mondott. Elvégre azt tervezte, hogy bűnözők kezére adja magát. Miért ne rabolnák ki?

Volt egy kis szabad ideje ezen gondolkozni, miközben Nadzsi szundikált délután. Kia elnézte a pucér gyermeket, aki egy pamutlepedőn aludta az igazak álmát. Sem a szüleit, de még a férjét sem szerette annyira, mint a fiát. Szeretete Nadzsi iránt háttérbe szorította minden más érzelmét, és átvette életének irányítását. De a szeretet nem elég. Nadzsinak ételre, vízre van szüksége, és ruhákra, hogy megvédjék puha bőrét a perzselő naptól, Kiának pedig biztosítani kell ezeket. Csakhogy a sivatagban Nadzsi életét is kockára teszi. És Nadzsi olyan kicsi, gyönge és jóhiszemű.

Segítségre volt szüksége. Nekivághat ennek a veszélyes útnak, de nem egyedül. Talán egy baráttal együtt elboldogul.

Nadzsi kinyitotta a szemét. Nem lassan ébredt, mint a felnőttek, hanem azonnal. Feltápászkodott, az anyjához totyogott, és azt mondta:

– Leben! – Ez volt a kedvence, főtt rizs írós vajjal, és Kia mindig adott neki egy kicsit alvás után.

Miközben a fiát etette, elhatározta, hogy beszélni fog az unokatestvérével, Juszuffal, aki annyi idős, mint ő, és a szomszéd faluban lakik innen három kilométernyire a feleségével és a Nadzsival egykorú lányával. Juszuf pásztor volt, de legelő híján a

juhai nagyobb része elhullott, és most ő is a kivándorlást fontolgatta, mielőtt az összes megtakarítását felélné. Kia meg akarta beszélni vele a gondjait. Ha Juszuf úgy dönt, hogy megy, akkor vele utazhat, és sokkal nagyobb biztonságban érezheti magát.

Mire felöltöztette Nadzsit, kora délutánra járt az idő, a nap túljutott a delelőn. A csípőjére ültette a fiát. Erős volt, még mindig bírta kilométereken át a gyerekkel, de nem tudta, meddig. Nadzsi előbb-utóbb túl nehéz lesz, és ha már járnia kell, lényegesen lassabban teszik majd meg az utat a helységek között.

Elindult a tóparton, hol a jobb, hol a bal csípőjére ültetve a gyereket. Most, hogy elmúlt a legforróbb napszak, ismét dolgoztak az emberek: halászok foltozták a hálójukat és fenték a késüket; asszonyok hordták a vizet hagyományos edényekben, vagy nagy műanyag kannákban; gyerekek tereltek kecskéket és birkákat.

A többiekhez hasonlóan Kia is aggodalmasan kémlelte a vizet, mert sose lehetett tudni, hogy a dzsihádik mikor éheznek meg, és mikor jönnek ki húst, lisztet és sót lopni. Időnként fiatal lányokat is raboltak, főleg keresztényeket. Kia megérintette az apró ezüstkeresztet, amelyet láncon viselt a ruhája alatt.

Egy óra múlva megérkezett egy faluba, amely nagyon hasonlított az övéhez, kivéve, hogy hat betonház is állt benne sorban, a jobb idők emlékei. Ma már rogyadoztak, de még mindig laktak bennük.

Juszuf házához hagyományos agyagtéglát és pálmaleveleket használtak. Kia megállt az ajtóban, és elkiáltotta magát:

– Van itthon valaki?

Juszuf megismerte a hangját.

– Gyere be, Kia! – felelte.

Unokatestvére keresztbe tett lábakkal kuporgott a földön, és éppen egy kilyukadt biciklibelsőt foltozott. Kicsi, barátságos arcú ember volt, nem olyan parancsolgatós, mint egyes férjek. Szélesen mosolygott, mert mindig örült Kiának.

Felesége, Azra a babát szoptatta, ám az ő mosolya nem volt olyan szíves, mint Juszufé. Vékony, gondterhelt arca volt, de nem csak attól látszott elutasítónak. Igazság szerint Juszuf túlságosan kedvelte az unokahúgát. Szalim halála óta Juszuf felcsapott Kia védelmezőjének, ami azzal járt, hogy a kelleténél gyakrabban

érintette meg a kezét vagy karolta át a vállát. Kia gyanúja szerint Juszuf szívesen vállalta volna őt másodfeleségnek. Azra is alighanem ettől tartott. Csádban engedélyezte a törvény a többnejűséget, keresztény és muzulmán nők milliói éltek poligám házasságban.

Kia semmivel sem bátorította ezt a viselkedést, de nem is gorombította le Juszufot, mert csakugyan szüksége volt védelemre, és errefelé Juszuf volt az egyetlen férfi rokona, viszont aggódott, hogy ez a háromoldalú feszültség veszélyeztetheti a kivándorlását.

Juszuf juhtejjel kínálta Kiát, és töltött a kőkorsóból egy tálkába. Az asszony megosztotta a tejet Nadzsival.

– Beszéltem külföldiekkel a múlt héten – mesélte, miközben Nadzsi tejet szürcsölt mellette. – Egy francia arabbal és egy fehér amerikai asszonnyal, akik azt nézték, hogyan zsugorodik a tó. Kérdeztem őket Európáról.

– Okosan tetted – dicsérte Juszuf. – Mit mondtak?

– Azt, hogy az embercsempészek bűnözők, és kirabolhatnak. Juszuf vállat vont.

– Itt is kirabolhatnak a dzsihádik.

– De a sivatagban könnyebb kirabolni az embert – szólt közbe Azra. – Egyszerűen otthagynak meghalni.

– Igazad van – helyeselt Juszuf. – Én csak azt akartam mondani, hogy nálunk mindenütt veszélyes. Mindenképpen meghalunk, ha nem megyünk valahova.

Juszuf ellenkezése épp jól jött Kiának. Sietett csatlakozni unokatestvére véleményéhez:

– Nagyobb biztonságban lennénk öten.

– Hát persze! – buzgólkodott Juszuf. – Én majd vigyázok mindenkire!

Kia nem így értette, de nem vitatkozott.

– Pontosan! – mondta.

– Hallottam, hogy Három Pálmában van egy Hakim nevű ember. – Három Pálma kisváros volt, tőlük tizenhat kilométernyire. – Azt mondják, hogy Hakim egészen Olaszországig el tudja vinni az embereket.

Kia szíve gyorsabban kezdett verni. Hakimról nem is tudott. Ezek szerint a menekülés sokkal közelebb van, mint képzelte. A kilátás váratlanul sokkal valóságosabb – és sokkal ijesztőbb lett. – A fehér asszony, akivel találkoztam, azt mondta, hogy Olaszországból könnyen át lehet jutni Franciaországba.

Danna, Azra babája eleget szopott. Azra megtörölgette a kicsi száját a ruhája ujjával, aztán leállította a földre. Danna odatotyogott Nadzsihoz, és játszani kezdtek.

Azra elővett egy apró tégelyt, és bekente olajjal a mellbimbóját, aztán eligazgatta a blúzát.

– Mennyi pénzt akar ez a Hakim? – kérdezte.

– A szokott ár kétezer amerikai dollár – felelte Juszuf.

– Egy főre vagy egy családra?

– Nem tudom.

– Babákért is fizetni kell?

– Nyilván attól függ, olyan nagyok-e, hogy külön hely kelljen nekik.

Kia nem kért az elméleti vitákból.

– Elmegyek Három Pálmába, megkérdezem tőle – mondta türelmetlenül. Mindenképpen látni akarta a saját szemével ezt a Hakimot, beszélni akart vele, hogy felmérje, milyen ember. Tizenhat kilométert oda és tizenhatot vissza simán megtesz egy nap alatt.

– Majd én vigyázok Nadzsira – jelentkezett Azra. – Nem cipelheted egy ilyen úton.

Kia arra gondolt, valószínűleg elcipelné, ha kellene, de csak annyit mondott:

– Köszönöm, nagy segítség lenne.

Ő és Azra gyakran pesztrálták egymás gyerekeit. Nadzsi szeretett ide járni. Szívesen nézte, miket csinál Danna, és utánozta.

– Ha már idáig elgyalogoltál, akár nálunk is alhatsz, hogy korán indulhass holnap – szíveskedett Juszuf.

Okos ötlet volt, de Juszuf kissé nagyon is lelkesedett a gondolatért, hogy egy szobában alhatnak. Kia azt is látta, hogy Azra egy pillanatra elkomorodik.

– Köszönöm, de haza kell mennem – szólt tapintatosan. – Holnap reggel az első dolgom lesz áthozni Nadzsit. – Felállt, felkapta a fiát.

– Köszönöm a tejet – mondta. – Isten tartson meg benneteket holnapig.

* * *

A tankolások hosszasabbak Csádban, mint az Államokban. Az embereknek nem volt olyan sietős visszarohanni az útra. Ellenőrizték a kerekeket, olajat töltöttek a motorba, pótolták a hűtővizet. Körültekintőnek kellett lenniük, mert napokat kellhetett várni az autómentőre. A benzinkút közösségi hely is volt. A vezetők beszélgettek a tulajdonossal és egymással, elmondták, hol várhatók úttorlaszok, katonai konvojok, dzsihádista banditák és homokviharok.

Abdul és Tamara az N’Djamenát és a Csád-tavat összekötő út egyik benzinkútjánál beszéltek meg találkozót. Abdul másodszor is találkozni akart a nővel, mielőtt nekivágott volna a sivatagnak.

Elsőnek ért a benzinkúthoz, ahol eladott egy karton Cleopatrát a tulajdonosnak. Felnyitotta a motorháztetőt, és éppen vizet töltött az ablakmosó tartályába, amikor megállt egy másik autó. Egy helybéli vezette, de Tamara volt az utasa. Ebben az országban a követségek munkatársai – főleg a nők – sose közlekednek egyedül.

Első ránézésre elmenne helyinek ezzel a sötét hajával és szemével, gondolta Abdul, amikor a nő kiszállt az autóból. Ráadásul úgy is öltözött, mint a csádiak: nadrág, hosszú ujjú ruha, fejkendő. Ám a gondos megfigyelő felismerte volna az amerikait a magabiztos járásából, a határozott nézéséből és az önérzetes viselkedéséből.

Abdul elmosolyodott. Vonzó és kedves teremtésnek találta a nőt. Érdeklődése nem romantikus volt – pár éve megégette magát egy románccal, és még nem tette túl magát rajta –, de tetszett neki Tamara életkedve.

Abdul körülnézett. Az iroda egy vályogkunyhó volt, amelyben a tulajdonos élelmiszert és vizet árult. Egy teherautó éppen távozott. Mást nem lehetett látni.

Ám Abdul és Tamara a biztonság kedvéért azért megjátszották, hogy nem ismerik egymást. A nő háttal állt a férfinak, miközben a sofőrje tankolt.

– Tegnap lecsaptunk a táborra, amelyet maga felfedezett Nigerben

– szólt halkan. – A katonák odáig vannak maguktól: elpusztították a búvóhelyet, több tonna fegyvert zsákmányoltak, és foglyokat ejtettek, akiket kihallgatnak.

– Elfogták al-Fárábit?

– Nem.

– Tehát nem Hufra volt.

– A foglyok úgy hívják, hogy al-Busztán.

– A Kert – fordította le Abdul.

– Akkor is nagy siker, és maga a nap hőse.

Abdult nem érdekelte, hogy hős-e. Őt mindig a következő lépés érdekelte.

– Változtatnom kell a taktikámon.

– Oké… – mondta gyanakodva a nő.

– Mostantól nehezebb észrevétlennek lennem. A szállítmány innentől szinte bizonyosan átkel a Szaharán az északi Tripoliba, onnan pedig átviszik a Földközi-tengeren az európai diszkókba. Innentől a tengerpartig nincs más, csak homok, és nagyon csekély a forgalom.

Tamara bólintott.

– Tehát valószínűbb, hogy a sofőr észreveheti.

– Tudja, milyen odakint: se füst, se pára, se légszennyezés. Derült időben kilométerekre ellátni. Ráadásul ugyanazokon a helyeken kell majd megállnom benzinért és utánpótlásért, mint a szállítmánynak. A sivatagban nincs választás. És a legtöbb hely kicsi. Túl kicsi ahhoz, hogy elrejtőzhessek. Okvetlenül kiszúrnak.

– Hát az probléma – mondta gondterhelten a nő.

– Szerencsére megoldás is van. Az utóbbi két napban a kokaint megint átrakodták, ezúttal egy kisbuszba, nem messze innen. Ha az elindul, vinni fog egy csoport illegális bevándorlót is, ami nem szokatlan. A kétfajta csempészés jól kiegészíti egymást.

– Akkor is nehéz lesz úgy követnie, hogy fel ne hívja magára a figyelmet.

– Azért leszek a buszon.

– Megjátssza a kivándorlót?

– Ez a tervem.

– Ravasz! – mondta a nő.

Abdul nem tudta, hogy Phil Doyle és a nagykutyák a CIA-nál miként fogadnák a hírt. Bár mit tehetnek ellene? A terepügynöknek azt kell csinálnia, amit a legjobbnak tart.

Tamara föltett egy gyakorlati kérdést.

– Mihez kezd a kocsijával és ezzel a rengeteg cigarettával?

– Eladom – felelte Abdul. – Valaki boldogan átveszi az üzletet.

Nem kérek sokat érte.

– Mi is eladhatjuk magának.

– Köszönöm, nem. Jobb ez így. Nem szabad kiesnem a szerepemből. Ha én adom el, megvan a magyarázat, honnan vettem a pénzt az embercsempészek kifizetésére. Alátámasztja a fedősztorimat.

– Egy jó pont magának.

– Még valami – mondta Abdul. – Többé-kevésbé véletlenül találkoztam egy használható emberrel. Kiábrándult terrorista. A kameruni Koussériben lakik, közvetlenül az n’djamenai hídnál. A belső körhöz tartozik, és hajlandó információkat továbbítani nekünk. Ki kellene próbálnia.

– Kiábrándult? – kérdezte Tamara.

– Idealista fiatalember, elég intelligens, hogy felismerje, mi folyik itt. Túl sok értelmetlen öldöklést látott, hogy tovább hihessen a dzsihádban. A nevét nem szükséges tudniuk. Ő Harúnnak nevezi magát.

– Hogy kerülhetek kapcsolatba vele?

– Ő keresi meg magát. Az üzenetben lesz egy szám – nyolc kilométer vagy tizenöt dollár –, és a szám az órát jelenti, katonai időrendszer szerint, amelyben találkozni akar magával. Tehát tizenöt dollár annyi, mint délután három óra. Az első találkozás helye a Grand Marché. – Tamara ismerte ezt a helyet. Mindenki ismerte a főváros legnagyobb piacát. – Az első találkozáson megbeszélhetik a másodiknak a helyét.

– A piac óriási – jegyezte meg a nő. – Sok száz ember, mindenféle fajta. Miről ismerjük meg egymást?

Abdul a ruhája alá nyúlt, és előhúzott egy kék alapon rikító narancsszín körökkel mintázott kendőt.

– Viselje ezt – mondta. – Az övé. Tamara elvette a kendőt.

– Köszönöm.

– Szívesen. – Abdul gondolatai visszatértek az al-busztáni rajtaütéshez. – Gondolom, a foglyokat kikérdezték al-Fárábiról.

– Mind hallottak róla, de csak egy látta személyesen. Megerősítette a szokott személyleírást, és azt mondta, benne volt egy mali csoportban, amelyet al-Fárábi képezett ki útszéli bombák gyártására.

Abdul bólintott.

– Sajnos ez nagyon hihető. Ami keveset tudunk, abból úgy tűnik, al-Fárábinak nem érdeke egyesíteni az afrikai dzsihádistákat. Nyilván azt gondolja, nagyobb biztonságban vannak szétszórt csoportokban, és ebben igaza is van. De azért segíteni akar nekik, hogy hatékonyabban gyilkolhassanak. Afganisztánban kitanulta a szakmát, és most megosztja a tudását. Ezért tart kiképzést.

– Okos fiú.

– Azért nem kaptuk még el – mondta keserűen Abdul.

– Nem bujkálhat előlünk örökké.

– Hát, nagyon remélem.

Tamara szembefordult a férfival, és úgy fürkészte, mintha meg akarna érteni valamit.

– Mi az? – kérdezte Abdul.

– Magának ez létkérdés.

– Magának nem az?

– Nem úgy, mint magának. – A nő farkasszemet nézett vele. – Valami történt magával. Mi volt az?

– Előre figyelmeztettek magára – mondta Abdul. – Azt mondták, jó ügynök, csak egy kicsit nyers.

– Elnézést. Túlságosan bizalmas kérdéseket tettem föl. Nem haragszik?

– Keményebben kell dolgoznia, hogy engem megsértsen. – A férfi lecsukta a motorház fedelét. – Megyek fizetni.

A kunyhóhoz sietett. Tamarának igaza van. Neki ez nem meló, hanem küldetés. Ő nem érte be azzal, hogy az információival kárt

okozzon az NSZIÁ-nak. El akarta törölni a föld színéről, hogy nyoma se maradjon.

Kifizette a benzint.

– Cigarettára nincs szükséged? – tréfálkozott a tulajdonos. – Nagyon olcsó.

– Nem dohányzom – felelte Abdul.

Tamara sofőrje épp akkor jött be a kunyhóba, amikor Abdul távozott, így pár percig négyszemközt maradhatott a nővel. Okosat kérdezett, gondolta a férfi. Megérdemli a választ.

– Meghalt a húgom – mondta.

* * *

Hatéves volt, majdnem férfi, gondolta ő; a húga négy, még csak baba. Bejrút volt az egyetlen világ, amelyet ismert. Forróság, por, forgalmi dugók és szétbombázott épületek, amelyek törmeléket okádtak az utcákra. Csak később tudta meg, hogy Bejrút nem normális, és az emberek többségének sem jut normális élet.

A lakásban tartózkodtak, amely egy kávéház fölött volt. A szobájuk padlóján ültek az épület hátuljában. Abdul a betűkről és az írásról beszélt Nurának, mert a kislány mindent tudni akart, amit a bátyja tudott, és Abdul szerette tanítani, mert ettől felnőttnek és bölcsnek érezte magát.

Szüleik az utcára néző nappaliban tartózkodtak. A nagyszüleik átjöttek kávézni, betoppant két nagybácsi meg egy nagynéni. Abdul apja, aki szakács volt, a *halauet al-dzsubn* nevű csemegével, édes sajtos tekerccsel kedveskedett a vendégeknek. Abdul már evett két tekercset, de az anyja nem engedett többet.

– Elrontod a gyomrodat!

Ezért Nurának szólt, hogy hozzon neki.

Nura elszaladt, mert szerette, ha a bátyja elégedett vele.

A robbanás a legerősebb zaj volt, amelyet Abdul valaha is hallott. Rögtön utána megnémult a világ. Meg mintha valami baj lett volna a fülével. Sírni kezdett.

Átrohant a nappaliba, és mintha máshova került volna. Csak egy hosszú perc múlva jött rá, hogy az egész külső fal eltűnt, és a szoba

nyitva tátong. Tele volt porral és vérszaggal. Néhány felnőtt úgy csinált, mintha sikoltanának, de nem adtak hangot. Egyáltalán nem volt hang. Mások a földön feküdtek, és nem mozdultak.

Nura is mozdulatlanul feküdt.

Abdul nem értette, mi baja Nurának. Letérdelt, megragadta húga ernyedt karját, rázni kezdte, fel akarta kelteni, de az is hihetetlen volt, hogy valaki nyitott szemmel alhasson.

– Nura! – sürgette – Nura, kelj fel! – Hallotta a saját hangját, még ha nagyon halkan is. Ezek szerint jobb a füle.

Váratlanul ott volt mellette az anyja, és felkapta Nurát. Abdul egy másodperccel később érezte, hogy őt is felkapja apjának ismerős keze. A szülők átvitték a gyerekeket a hálószobába, és lefektették őket az ágyukba.

– Abdul, hogy érzed magad? – kérdezte az apja. – Fáj valamid? Abdul a fejét rázta.

– Nem sebesültél meg? – Aggodalmasan megvizsgálta a fiát, és mintha fellélegzett volna. Anyjához fordult, aztán csak bámulták a mozdulatlan Nurát.

Anya azt mondta:

– Azt hiszem, nem lélegzik. – Zokogni kezdett.

– Mi baja? – kérdezte Abdul. Éles sipákolásnak hallotta a hangját. Nagyon félt, de nem tudta, mitől. – Nem beszél, de nyitva van a szeme!

Apja átölelte.

– Ó, Abdul, fiam, szeretett fiam – mondta. – A mi kislányunk meghalt.

* * *

Autóba rejtett pokolgép volt, mint évekkel később megtudta. A jármű közvetlenül a nappali ablaka alatt parkolt. A kávéházat vették célba, mert ott törzsvendégek voltak az amerikaiak, akik szerették az édes süteményeket. Abdul családja csak járulékos veszteség volt.

A családnak sikerült kivándorolnia az Egyesült Államokba, ami nehéz volt, de nem lehetetlen. Apja unokatestvérének Newarkban volt egy libanoni étterme, ami szavatolta apjának a munkát. Abdul

egy sárga busszal járt az iskolába, fülig bebugyolálva az elképzelhetetlen hideg ellen, és egy szót sem értett abból, amit mások mondtak. De az amerikaiak rendesek voltak, segítettek neki, és ő hamarosan jobban beszélt angolul, mint a szülei.

Anyja azt mondta, hogy lehet még egy kishúga, de az évek csak teltek, és a húgocska nem jött.

Színes képekkel rajzolta fel magát előtte a múlt, miközben áthajtott a dűnéken. Amerika nem különbözött Bejrúttól annyira – ott is voltak közlekedési dugók, bérházak, templomok, kávéházak és rendőrök –, ám a Szahara holdbéli táj volt, amelynek sivár földjében megperzselt, tüskés bokrok haldokoltak a szomjúságtól.

Három Pálma kisváros volt: egy mecset, egy templom, egy benzinkút szerelőműhellyel, fél tucat másféle bolt. Az összes cégtáblát arabul írták, kivéve a Szent Péternek szentelt templomét: *Église de Saint-Pièrre*. A sivatagi falvakban nem voltak utcák, de az egymás mellett álló házak ablaktalan falai folyosókra tagolták a poros földet. Bár ezek a folyosók szűkek voltak, két oldalról autók parkoltak bennük. A helység közepén, a benzinkút mellett volt egy kávéház, ahol férfiak dohányoztak és kávéztak három szokatlanul magas legyezőpálma alatt. Abdul kitalálta, hogy a városka ezekről a fákról kapta a nevét. A silány kávézó egy ház oldalának támaszkodott, rozoga ereszét vékony, göcsörtös fatörzsek tartották.

Abdul leparkolt, és ellenőrizte a nyomkövetőt. A kokainszállítmány nem mozdult. Pár méternyire volt.

Kávészagot érzett, kiszállt. Több karton Cleopatrát vett elő a csomagtartóból, aztán bement a vendéglőbe, és átváltott kereskedő módba.

Több csomagot sikerült eladnia, mielőtt az óriás bajszú tulajdonos tiltakozni kezdett. Miután Abdul bevetette a bűbáját, a kávés vásárolt egy kartonnal, aztán hozott Abdulnak egy csésze keserű, erős kávét, amelybe előre beletette a cukrot. Abdul kortyolt, majd azt mondta:

– Beszélnem kell egy Hakim nevű emberrel. Ismered?

– Gyakori név az – kertelt a kávés, ám ahogy a kút mögötti garázsra pillantott, meg ahogy rögtön el is kapta a tekintetét, az mindent elmondott.

– Ő nagyon tiszteletre méltó ember – válaszolta Abdul, ami azt jelentette, hogy Hakim fontos bűnöző.

– Megkérdezek pár embert.

A gazda a garázshoz sietett, nem túl meggyőzően alakítva azt az embert, aki csak átugrik a szomszédhoz egy kis fecsegésre. Pár perccel később előkerült a garázsból egy túlsúlyos ifjú, és elindult Abdul felé. Úgy csoszogott, akár egy várandós asszony: lábát-térdét szétvetette, hasát kitolta, fejét hátraszegte. Göndör, fekete haja, hitvány bajuszkája volt, szakálla viszont nem. Nyugati sportruházatot viselt, túlméretezett zöld pólóinget koszos szürke melegítővel, de a nyakában valamiféle voodooékesség lógott. Futócipője is volt, habár olyannak látszott, mint aki évek óta nem futott. Mikor hallótávolságon belülre ért, Abdul rámosolygott, és felajánlotta, hogy féláron ad neki egy csomag cigarettát.

A fiatalember elengedte a füle mellett az ajánlatot.

– Keresel valakit. – Kijelentette, nem kérdezte. Ez a típus utálja beismerni, ha nem tud valamit.

– Te vagy Hakim? – kérdezte Abdul.

– Vele van dolgod. Biztos, hogy ez Hakim.

– Ülj le, beszélgessünk, barátkozzunk! – javasolta, habár Hakim körülbelül annyira volt barátságos, mint egy túlméretezett mérges pók. Hakim intett a tulajdonosnak, vélhetőleg kávét rendelt, aztán szó nélkül letelepedett Abdul asztalához.

– Kerestem egy kis pénzt a cigarettával – mondta ő. Hakim nem reagált.

– Szeretnék elmenni Európába, hogy ott éljek – folytatta Abdul.

Hakim bólintott.

– Van pénzed.

– Mennyibe kerül Európába menni?

– Kétezer amerikai dollár fejenként. Fele, amikor felszállsz a buszra, fele, amikor megérkezünk Líbiába.

Irdatlan ár volt egy olyan országban, ahol a heti kereset nagyjából tizenöt dollár. Abdul úgy érezte, alkudoznia kell. Ha túl készségesen beleegyezik, Hakim még gyanút fog.

– Nem biztos, hogy lesz annyim. Hakim a Ford felé bökött a fejével.

– Add el a kocsidat.

Tehát ellenőrizte Abdult. Nyilván a kávés mutatta meg neki a járművet.

– Persze hogy eladom, mielőtt elindulok – mondta Abdul. – De vissza kell fizetnem a bátyámnak a pénzt, amit kölcsönadott, hogy megvehessem.

– Az ár kétezer.

– Líbia nem is Európa! Érkezéskor kéne fizetni!

– Akkor ki fizetne? A népek csak úgy szétszaladnának.

– Ez nem jó!

– Nincs alku. Vagy megbízol bennem, vagy itthon maradsz. Abdul máris tudta, hogy egy percre se bízna meg Hakimban.

– Jó, jó! – mondta. – Láthatnám, hogy miben fogunk utazni?

Hakim tétovázott, aztán vállat vont. Szó nélkül felállt, és a garázshoz indult.

Abdul követte.

Kis mellékajtón léptek be az épületbe, ahol a tetőbe foglalt, átlátszó műanyag ablakok engedték be a világosságot. A garázsnak motorolajszaga volt. Szerszámok lógtak a falon, új gumik sorakoztak széles polcokon. Az egyik sarokban két ember nézte a televíziót. Galabiját és fejkendőt viseltek, cigarettáztak és unatkoztak. A közeli asztalon két gépkarabély hevert. Az emberek felnéztek, látták, hogy Hakim az, és már vissza is fordultak a tévéhez.

– Biztonsági őrök – mondta Hakim. – A népek még megpróbálnának benzint lopni.

Nem biztonsági őrök voltak, hanem terroristák, és a közönyük arra utalt, hogy nem Hakim a főnökük. Abdul vidáman megszólította őket:

– Nem akartok cigarettát féláron? Van Cleopatrám! Az őrök elfordították a fejüket, és nem szóltak.

A garázs nagyobb részét kitöltötte egy nagyjából negyven főre méretezett Mercedes busz. Nem nyújtott bizalomgerjesztő látványt. Egykori égszínkék karosszériája ragyás volt a rozsdától. A tetejére két ócska pótkereket szíjaztak. Az oldalsó ablakokat betörték. Valószínűleg szándékosan csinálták, hogy a szellő hűtse az utasokat. Abdul benézett a buszba, és látta, hogy az ülések

kárpitozása rongyos és mocskos. A szélvédő ép volt, de a sofőr napellenzője törötten lógott.

– Hány nap az út Tripoliig, Hakim? – kérdezte Abdul.

– Majd megtudod, ha odaérünk.

– Te nem tudod?

– Sose mondom meg a népeknek, hogy meddig. Mindig vannak csúszások, és akkor csalódottak és mérgesek lesznek. Jobb a kellemes meglepetés, amikor megérkeznek.

– Az ennivaló és a víz is benne van az árban?

– A leglényegesebbeket megkapják, beleértve az ágyakat éjszakára.

A luxusért fizetni kell.

– Miféle luxus van a sivatagban?

– Majd meglátod.

Abdul biccentett a dzsihádista őrök felé.

– Ők is jönnek?

– Ők fognak védeni minket. Meg a kokaint.

– Milyen úton megyünk?

– Túl sokat kérdezel.

Abdul úgy döntött, hogy eléggé túlfeszítette a húrt.

– Mikor indulsz?

– Tíz nap múlva.

– Olyan soká? Minek ez a halogatás?

– Voltak problémák. – Hakim kezdett mérges lenni. – Mit érdekel az téged? Nem a te dolgod! Csak gyere ide induláskor a pénzzel!

Abdul úgy vélte, hogy a „problémák” az al-Busztán elleni támadást jelenthetik. A magas rangú személyek halála vagy sebesülése megzavarhatta a többi terrorakciót.

– Igazad van, nem az enyém – felelte békítgető hangon.

– Fejenként egy csomag – mondta Hakim.

Tehát a csomagtérben viszik a kokaint, állapította meg Abdul.

– Helyes – mondta. – Egy csomag. Mához tíz napra itt vagyok.

– Már hajnalban!

Abdul kiment. Hakim a New Jersey-i maffiózókra emlékeztette: pukkancs volt, basáskodó és ostoba. Egy amerikai gengszterhez hasonlóan ő is a hőzöngést és az erőszakkal való fenyegetést

használta az agya helyett, mert az nem volt neki. Abdul legbutább osztálytársainak néhánya ahhoz a körhöz csapódott. Abdul tudta, hogyan kell bánni a fajtájukkal. Ám nem szabad túl magabiztosnak mutatkoznia. Mindig emlékeztetnie kellett magát, hogy szerepet játszik.

Mert Hakim lehetett féleszű, de az őrei komolynak látszottak.

Visszatért a furgonhoz, kinyitotta a csomagtér ajtaját, betette az eladatlan cigarettát. A mai napra végzett a munkával. Majd átmegy egy másik faluba vagy kisvárosba, elad még cigarettát, hogy hitelesítse a fedősztoriját, és keres egy helyet, ahol eltöltheti az éjszakát. Szállók nem voltak, de általában akadt család, amelyik pénzért befogadott éjszakára egy idegent.

Éppen lezárta a csomagtartót, amikor meglátott egy ismerős arcot. Ez a nő abba a faluba való volt, ahol Tab, Tamara és ő találkozott; Tamara be is ment a házába. Abdul csak azért jegyezte meg az arcát, mert sasorra még feltűnőbbé tette a szépségét. Ám a finom vonásokra most kiült a fáradtság, és a formás láb vastagon poros volt a műanyag papucsban. Ez az asszony hazulról gyalogolt idáig, az pedig körülbelül tizenhat kilométer. Ugyan mi járatban van itt?

Elfordította a fejét, nem akarta, hogy a tekintetük találkozzon. Nála ez reflex volt: egy titkos ügynök nem ismerkedhet. Már a felületes ismeretség is veszélyes kérdésekhez vezethet. Honnan jöttél? Kik a rokonaid? Mit keresel Csádban? A legbiztosabb, ha nem barátkozunk.

Ám az asszony felismerte.

– *Marhaba!* – mondta. Jó napot. Láthatólag örült az ismerős arcnak.

Abdul nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy modortalan, ezért szertartásosan felelt:

– *Szálám alejkum*. Béke legyen veled.

A nő megállt, hogy beszélgessenek. Olyan szélesen és elragadóan mosolygott, hogy Abdul szíve megdobbant. Előkelő sasorra volt. Egy amerikai fehér nő szégyellne egy ilyen orrot, és átoperáltatná, ha lenne elég pénze. Ez az asszony még szebb lett tőle.

– Te vagy a cigarettaárus – mondta. – Te jártál a falumban. A nevem Kia.

Abdul vigyázott, hogy ne meregesse a szemét.

– Éppen indulok – mondta hidegen, és a Ford ajtajához került. A nőt ennyivel nem lehetett elijeszteni.

– Nem ismersz egy Hakim nevű embert?

Abdul keze megállt a kilincsen. Hátranézett, és meglátta, hogy a kimerültség csak máz az asszonyon. A sötétbarna szem kőkemény elszántsággal tekintett rá a fejkendő árnyékából.

– Miért keresed?

– Hallottam, hogy el tud vinni embereket Európába.

Miért kérdez ilyeneket egy fiatal nő? Egyáltalán van annyi pénze? Abdul átváltott annak a férfiembernek a hangjára, aki egy oktondi asszonynak ad tanácsot.

– Ezt a férjedre kellene bíznod.

– A férjem meghalt. Az apám is. A fivéreim Szudánban vannak. Hát ez a magyarázat. A nő megözvegyült. Mintha gyereke is lenne.

Normális időkben már férjhez ment volna, főleg egy ilyen szépség, de a zsugorodó Csád-tó vidékén senki nem vállalja egy másik ember gyerekével érkező asszony terhét.

Abdul csodálta a bátorságát, habár egy ilyen Hakim-féle kezében még rosszabb sora lehet. Olyan sebezhető. Hakim elszedi az összes pénzét, aztán meg becsapja. Abdul nagyon sajnálta.

Ám ez akkor sem az ő dolga. Észnél légy! – figyelmeztette magát. Egy titkos ügynök nem barátkozhat, és nem segíthet egy balsorsú özvegyasszonyon, akkor sem, ha az az özvegy fiatal és gyönyörű – főleg akkor nem, ha fiatal és gyönyörű. Csak a legfutólagosabb ismeretségből nem lehetnek veszélyes kérdések: Honnan jöttél? Van családod? Mit keresel Csádban? Az ügynöknek még az ilyen ártatlan érdeklődésre is hazudnia kellene, márpedig a hazugságok kiderülnek. Az egyetlen biztonságos eljárás, ha nem barátkozunk.

Így hát csak rámutatott a garázsra, és annyit mondott:

– Az ott.

Hátat fordított az özvegynek, kinyitotta az autó ajtaját. A nőt nem rázhatta le ilyen könnyen.

– Köszönöm, és kérdezhetek még valamit? – Az igenlő választ be sem várva folytatta: – Nem tudod, mennyit kér?

Abdul nem akart válaszolni, nem akart belekeveredni. De nem maradhatott közömbös az asszony szomorú sorsa iránt. Sóhajtott, és engedett a segítés vágyának annyira, hogy adhasson egy kis hasznos felvilágosítást. Visszafordult.

– Kétezer amerikai dollárt.

– Köszönöm – mondta az asszony. Abdulnak az volt a benyomása, hogy csak megerősített valamit, amit a nő egyébként is tudott. Nem látszott megijeszteni az összeg. Vagyis van pénze.

– Felét induláskor, felét Líbiában – tette hozzá a férfi.

– Ó. – A nő gondolkodóba esett; ezek szerint nem tudott a részletekről.

– Azt mondja, ebben benne van a víz meg az éjszakai szállás, de semmi luxus. Ennyit tudok.

– Köszönöm – szólt Kia. – Hálás vagyok a jóságodért. – Ismét megajándékozta a férfit azzal a széles mosollyal, de most mintha egy kis diadal is lett volna az ajka ívében, és Abdul rájött, hogy az ő minden igyekezete ellenére a párbeszédet az asszony irányította. Ráadásul simán kiszedett belőle minden adatot, amire szüksége volt. Túljárt az eszemen, állapította meg mélán Abdul. Nohát, nohát.

Beszállt az autóba, becsapta az ajtót.

Abdul beindította a motort, aztán nézte, ahogy Kia elmegy a pálmafák alatt álló asztalok mellett, keresztülvág a benzinkúton, majd elindul a garázshoz.

Ott lesz vajon mához egy hétre a buszon?

Abdul sebességbe tette a Fordot, és elhúzott.

* * *

Kia hálás volt a cigarettaárusnak, akitől életfontosságú felvilágosítást kapott. Az árus valamilyen okból nem akart szóba állni vele, megjátszotta a hideg közönyt, de így is kitetszett, hogy jólelkű ember, hiszen elmondta, amire Kiának szüksége volt: hol keresse Hakimot, mennyibe kerül az út, felvilágosította a részletfizetésről. Kia magabiztosabb lett, hiszen már nem volt teljesen tudatlan.

Kissé zavarba hozta ez az ember. Elsőre tipikus utcai árusnak látszott, aki mindenre képes, kelleti magát, hízeleg, hazudozik, csak hogy megszabadítsa az embert a pénzétől. Ám Kia megérzett valaki mást a jópofaság mögött.

Odament a benzinkút mögött a garázshoz. Kint három kocsi parkolt, nyilván ezeket javították, habár legalább az egyiken már fölösleges volt dolgozni. Kupacban álltak a simára kopott kerekek. Kia észrevette, hogy a garázs mellékajtaja nyitva van. Benézett, és meglátott egy buszt, amelynek az ablakaiban nem volt üveg.

Ezzel akarják átvinni az embereket a sivatagon? Félni kezdett. Az út olyan hosszú, és az emberek olyan könnyen meghalnak. Egy defekt is végzetes lehet. Elment az eszem, hogy ilyesmi megfordult egyáltalán a fejemben? – korholta magát.

Előcsoszogott egy koszos nyugati ruhájú, elhízott fiatalember. Üveggyöngyből és kavicsokból fűzött grigri nyakéket viselt, amelybe valószínűleg varázsszavakat vésetett, hogy megvédje a gonosztól, és rontást hozzon ellenségeire.

Mohón végigmérte Kiát, és elvigyorodott.

– Mit tehetek egy ilyen angyali jelenésért?

Kia rögtön tudta, hogy nagyon csínján kell bánnia ezzel az alakkal, aki az előnytelen külseje dacára is nyilvánvalóan meg van győződve az ellenállhatatlanságáról.

– Egy Hakim nevű úriembert keresek – válaszolta tisztelettel. – Te lennél az, uram?

– Igen, én vagyok Hakim! – felelte büszkén a fiatalember. – És itt minden az enyém, a benzinkút, a szerelőműhely és a busz is!

Kia a járműre mutatott.

– Megkérdezhetem, hogy ez közlekedik a sivatagban?

– Jó kocsi ez, most szervizelték, és kiválóan működik. – Összehúzta a szemét. – Miért kérdezed a sivatagot?

– Özvegyasszony vagyok, nincs megélhetésem, és Európába akarok menni.

Hakim föllelkesült.

– Majd én vigyázok rád, drágám! – Átkarolta Kia vállát. Büdös volt a hónalja. – Bennem megbízhatsz!

Kia elhúzódott.

– Juszuf unokatestvéremmel jövök.

– Remek – mondta Hakim csalódottan.

– Mennyi?

– Mennyid van?

– Semennyim – hazudta Kia. – Viszont kérhetek kölcsön. Hakim nem hitt neki.

– Az ár négyezer amerikai dollár. Most kell fizetned, hogy biztosan legyen helyed a buszon.

Butának néz, gondolta Kia.

Ismerős érzés volt. Amikor a hajót árulta, többen is jóformán ingyen akartak hozzájutni. Ám ő gyorsan megtanulta, hogy akár a legnevetségesebb ajánlatot is hiba lenne megvetően félresöpörni, mert olyankor a férfiak megsértődnek, és lelépnek. Úgy kell tárgyalnia, hogy ne látsszék túl öntudatosnak.

Tehát bánatos arcot vágott.

– Sajnos, most nincs nálam a pénz.

– Akkor itt maradhatsz.

– És Juszuf azt mondta, hogy kétezret szoktál kérni! Hakim kezdett bosszankodni.

– Ha ez a Juszuf olyan mindentudó, vigyen el Tripoliba ő!

– Most, hogy a férjem meghalt, Juszuf a családfő. Szót kell fogadnom neki.

Hakimnak ez magától értetődő volt.

– Az már biztos! – helyeselt. – Ő a férfi!

– Ő mondta, hogy kérdezzem meg, mikor akarsz indulni.

– Mondd meg neki, hogy mához tíz napra, hajnalban.

– Hárman leszünk felnőttek – folytatta az asszony. – Juszuf felesége is jön.

– Gyerekek?

– Van egy kétéves fiam, és Juszufnak is van egy hasonló korú lánya, de nekik nem kell ülés.

– Azokért a gyerekekért, akiknek nem kell ülés, félárat számítok fel.

– Akkor nem utazhatunk – jelentette ki határozottan Kia. Pár lépést tett, mintha el akarna menni. – Ne haragudj, uram, hogy

raboltam az idődet. Hatezret még összeszedhetünk kölcsönbe a családtól, de akkor tényleg nem marad pénzük.

Hakim látta, hogy veszélyben a hatezer dollár, és rögtön alább adta.

– Kár – mondta –, de attól még idejöhettek a kitűzött napon. Ha a busz nincsen tele, talán adhatok kedvezményt.

Kiának tudomásul kellett vennie, hogy holtpontra jutottak.

Hakim természetesen el akart adni minden ülést a maximális haszonért. Kia kiszámította, hogy negyven utason nyolcvanezer dollárt keres, ami kész vagyon. Ugyan mire fogja elkölteni? Bár lehet, hogy másokkal is osztoznia kell. Az is lehet, hogy ő csak az egyik tagja a bandának.

El kellett fogadnia a feltételeket, mert Hakim volt fölényben.

– Jól van – mondta. Aztán az eszébe jutott, hogy ő csak egy asszony, és hozzátette: – Köszönöm, uram.

Kijött a garázsból. Megszerezte az információt, amire szüksége volt. Nekivágott a hosszú gyalogútnak hazafelé.

Hakim nem okozott túlzott meglepetést, bár a beszélgetésük elbizonytalanította. Nyilvánvalóan felsőbbrendűnek képzelte magát a nőknél, de hát az önmagában nem szokatlan. Viszont az amerikai asszonynak igaza volt abban, hogy Hakim bűnöző, nem szabad bízni benne. Olyanokat rebesgettek, hogy a tolvajoknak is van becsületkódexe, de Kia nem hitte el. Megérezte, hogy Hakim hazudna, csalna és lopna minden alkalommal, amikor büntetlenül megteheti.

Sőt ennél nagyobb bűnökre is vetemedhet védtelen asszonyokkal szemben.

Persze mások is lesznek a buszon, de ez nem nagyon nyugtatta meg Kiát. Lehet, hogy azok is ugyanolyan rémültek és elkeseredettek, mint ő. Ha egy nőt bántalmaznak, az emberek olykor elfordítják a fejüket, és ürügyeket eszelnek ki, hogy miért nem avatkoznak közbe.

Juszuf volt az egyetlen reménye. Ő családtag, és a becsület kötelezi, hogy megvédje Kiát. Azrával együtt három felnőtt lesz a csoportjukban, tehát nem lesznek gyámoltalanok. Az erőszakos

alakok általában gyávák is, és Hakim meggondolja, hogy ujjat húzzon-e három emberrel.

Úgy érezte, Juszuf és Azra segítségével merheti vállalni az utat.

A délután hűvösödött. Kiának fájt a lába, amikor megérkezett Juszuf és Azra házához, de a szíve eltelt reménységgel. Magához ölelte Nadzsit, aki puszit adott az anyjának, de rögtön vissza is ment játszani. Kia kissé csalódott, amiért nem hiányzott jobban a kisfiúnak, de tudta, hogy ez jó jel. Ezek szerint Nadzsinak szép napja volt, és semmitől sem kellett félnie.

– Juszuf elment megnézni egy kost, de nem marad soká – mondta Azra. Ismét hűvösebben viselkedett. Nem ellenséges volt, csak kevésbé barátságos, mint legutóbb.

Kia nem értette, miért akar Juszuf megnézni egy kost, holott már nincsenek is anyajuhai, amelyeket hágathasson. Lehet, hogy még mindig hiányzik neki a pásztorkodás. Kia alig várta, hogy kitálalhassa, amit megtudott, de türelmet parancsolt magára. Azra és ő a játszó gyerekeket figyelték, amíg pár perc múlva meg nem jött Juszuf.

Alighogy Juszuf helyet foglalt a szőnyegen, Kia rákezdte:

– Hakim mához tíz napra indul. Aznap hajnalban ott kell lennünk Három Pálmában, ha vele akarunk menni.

Egyszerre ujjongott és félt. Juszuf és Azra higgadtabbnak látszott. Kia beszámolt az árakról, a buszról és a vitáról a gyerekek útiköltsége miatt. Azzal fejezte be:

– Hakim nem megbízható ember. Nagyon óvatosan kell viselkednünk vele. Bár azt hiszem, hármunkkal nem mer majd kikezdeni.

Juszuf általában derűs arca elborult. Azra kerülte Kia tekintetét. Az asszony nem értette.

– Mi a baj? – kérdezte.

Juszuf olyan képet vágott, mint az, aki a világmindenség titkait fogja elmagyarázni az asszonynépnek.

– Sokat tépelődtem ezen – szólt fontoskodva. Kiának balsejtelme támadt.

Juszuf folytatta:

– Valami azt súgja nekem, hogy a dolgok jobbra fordulnak itt, a tónál.

Nem jönnek, állapította meg elszörnyedve Kia.

– A pénzből, amiből Európába akartam vinni a feleségemet meg a gyerekemet, inkább vásárolok egy másik nyájat.

És végignézed, amint elhullanak, úgy, mint az előző, gondolta Kia, de nem mondta ki.

Ám Juszuf belelátott a fejébe.

– Mindkettő kockázatos – mondta. – Csakhogy Európához nem értek, a juhokhoz meg igen.

Kia úgy érezte, cserben hagyták. Szerette volna kigúnyolni Juszufot a gyávaságáért, de megfékezte magát.

– Szóval nem tudod biztosan – mondta. Unokatestvére a fejét rázta.

– Biztosan tudom. Úgy döntöttem, hogy nem megyek.

Kia kitalálta, hogy Azra döntött így. Azrának sose tetszett a kivándorlás gondolata, és lebeszélte a tervről Juszufot.

Őt viszont benne hagyták a pácban.

– Nem mehetek nélkületek – mondta.

– Akkor mind itt maradunk, és valahogy majd elboldogulunk – jelentette ki Juszuf.

Kia majdnem kibökte, hogy az ostoba derűlátás senkin sem segít. Aztán ezt is magába fojtotta. Nem jó ötlet vitatkozni egy férfival, aki éppen kinyilvánított valamit.

Egy hosszú percig hallgatott.

– Hát legyen – mondta végül, mert nem akart családi háborúságot. Felállt.

– Gyere, Nadzsi. Ideje hazamenni. – Hirtelen borzasztó tehernek érezte, hogy még jó másfél kilométernyit kell cipelnie a falujukig a gyermeket. – Köszönöm, hogy vigyáztatok rá – mondta Azrának.

Elbúcsúzott. Vonszolta magát a tóparton, hol az egyik sajgó csípőjére ültetve a kisfiút, hol a másikra, miközben elképzelte azt az időt, amikor elfogy a csónak ára. Akárhogy takarékoskodik, nem győzi két-három évnél tovább. Egyetlen esélye most lett semmivé.

Hirtelen nem bírta tovább. Letette Nadzsit, ő is lerogyott a homokba, és bámulta a sekély vízen túl a sáros kis szigeteket.

Akárhova nézett, nem látott reményt.

A tenyerébe temette az arcát.

– Most mit tegyek?

3. fejezet

Milton Lapierre alelnök Angliában készült, sötétkék kasmírgyapjú blézerben lépett be az Ovális Irodába. A kétsoros szabás előzékenyen sokat elrejtett a potrohából. A magas, lomha ember szöges ellentéte volt a filigrán Green elnöknek, a Chicagói Egyetem hajdani tornászbajnokának, aki máig megőrizte izmos karcsúságát. Pauline mérsékelt republikánus volt, konzervatív, ugyanakkor rugalmas, Milt georgiai fehér ember, akinek nem volt türelme a kompromisszumokhoz. Pauline nem kedvelte Miltet, de hasznosnak tartotta, mert Milt elmondta neki, mit gondol a párt szélsőjobb szárnya, figyelmeztette, ha Pauline olyasmire készült, amitől a szélsőjobb dührohamot kaphatott, és megvédte az elnököt a sajtóban.

Most azt mondta:

– James Moore-nak új ötlete van.

A következő évre volt kiírva a választás, James Moore azzal fenyegetőzött, hogy indulni fog Pauline ellen a republikánus elnökjelöltségért. Már csak öt hónap választotta el őket a kulcsfontosságú New Hampshire-i előválasztástól. Szokatlan volt, noha nem példátlan, hogy az elnöknek a tulajdon pártjából legyen ellenjelöltje. Ronald Reagan is indult 1976-ban Gerald Ford ellen, és megbukott; Pat Buchanan 1991-ben kihívta George H. W. Busht, és megbukott; ám 1968-ban Eugene McCarthy olyan jól szerepelt Lyndon B. Johnsonnal szemben, hogy Johnson esett ki a versenyből.

Moore-nak volt esélye. Pauline a tehetségtelenség és a fajgyűlölet elleni fellépéssel nyerte meg a legutóbbi kampányt. „Józan konzervativizmus” volt a jelszava: semmi szélsőség, semmi gyalázkodás, semmi előítélet. Kiállt az alacsony kockázatú külpolitikáért, a mérsékelt rendőri jelenlétért és az olcsó kormányzásért. Ám sok millió választópolgár továbbra is epedezett egy nagypofájú macsó vezér után, és egyre többen álltak be Moore mögé.

Pauline a híres Resolute asztalnál, Viktória királynő ajándékánál ült, de egy XXI. századi számítógép volt előtte. Felnézett Miltre.

– Mégpedig?

– Azt akarja, hogy tiltsák ki a trágár szövegű slágereket a Billboard Hot Hundred sikerlistából.

A szoba túlsó végében kacagtak. Jacqueline Brody kabinetfőnök volt az, aki ilyen jól mulatott: Pauline régi barátja és szövetségese, negyvenöt éves, szép, szókimondó asszony.

– Ha nem lenne Moore, lennének napok, amikor reggelitől lefekvésig nem mosolyognék!

Milt leült az asztal melletti székre.

– Jacqueline tarthatja viccesnek – mondta zsémbesen –, de sok embernek tetszeni fog.

– Tudom, tudom – engedett Pauline. – A modern politikának semmi se túl nevetséges.

– Mit fog szólni hozzá?

– Ha tehetem, semmit.

– És ha direkt rákérdeznek?

– Azt mondanám, hogy olyan zenéhez, amit gyerekek hallgatnak, nem kellene disznó szöveget írni, és be is tiltanám, ha egy olyan parancsuralmi országnak az elnöke lennék, mint Kína.

– Tehát a kommunistákhoz hasonlítaná az amerikai keresztényeket. Pauline sóhajtott.

– Igaza van, ez túlságosan epés. Mit javasol?

– Forduljon felhívással az énekesekhez, a zeneműkiadókhoz és a rádióállomásokhoz, hogy ne feledkezzenek meg a jó ízlésről és a fiatalabb hallgatóságról. Aztán, ha kell, hozzáteheti: „De a cenzúra nem amerikai szokás."

– Nem hiszem, hogy a felhívásom bármin is változtatna.

– Lehet, viszont az csak jó, ha együttérzőnek mutatkozik.

Az elnök mérlegelően nézett Miltre. Nem könnyű megbotránkoztatni, gondolta. Felteheti neki a kérdést, amely ott lebeg a nyelve hegyén? Úgy döntött, hogy fel.

– Maga és a barátai mennyi idős korukban mondták ki először, hogy bazmeg?

Milt vállat vont. A legkevésbé sem volt megbotránkozva.

– Tizenkettő? Talán tizenhárom. Pauline a kabinetfőnökhöz fordult.

– Maga?

– Kábé ugyanannyi.

– Akkor mitől is védjük a gyerekeket?

– Nem azt mondom, hogy Moore-nak igaza van! – jelentette ki Milt. – De azt gondolom, hogy veszélyt jelent, és magát körülbelül minden beszédében leliberálisozza.

– Az okos konzervatívok tudják, hogy nem állíthatjuk le a társadalmi változást, de lelassíthatjuk. Így az embereknek lesz idejük hozzászokni az új utakhoz, és nem kell félni a dühös ellenreakciótól. A liberálisok elkövetik azt a hibát, hogy azonnal követelnek radikális változásokat, és ez aláaknázza őket.

– Próbálja ezt felírni egy pólóra.

Ez volt Milt egyik szentenciája. Hitte, hogy az elsöprő többség csak azt érti meg, ami ráfér egy pólóra. Miltnek gyakran igaza volt, és ez még undokabbá tette.

– Nyerni akarok, Milt – mondta Pauline.

– Én is.

– Két és fél éve ülök ennél az asztalnál, és úgy érzem, alig végeztem valamit. Még egy ciklust akarok.

– Így tovább, elnök asszony – mondta Jacqueline Brody.

Az ajtó kinyílt, benézett a harmincéves Lizzie Freeburg, a vezető titkár, akinek rengeteg sötét, göndör haja volt.

– Itt van a nemzetbiztonsági tanácsadó.

– Helyes – mondta Pauline.

Bejött Gus Blake, amitől a szoba azonnal kisebbnek tűnt. Gus és Milt bólintással és kölcsönös ellenszenvvel üdvözölte egymást.

Az elnök három legbizalmasabb tanácsadója tartózkodott a szobában. A kabinetfőnöknek, a nemzetbiztonsági tanácsadónak és az alelnöknek alig pár lépésnyire, a nyugati szárny ugyanazon szintjén volt az irodája, és a fizikai közelség azt jelentette, hogy mindenkinél gyakrabban találkoztak az elnökkel.

– Most hallottam Milttől, hogy Moore felhívást bocsátott ki a popzene cenzúrázásáról – mondta Pauline.

Gus felvillantotta elragadó mosolyát.

– A szabad világ vezetője a popzene miatt aggódik?

– Csak azt kérdeztem Milttől, mennyi idős volt, amikor ő és a barátai elkezdtek bazmegezni. Azt felelte, tizenkettő. Hát maga, Gus?

– Dél-Los Angelesben nőttem fel – válaszolta a nemzetbiztonsági tanácsadó. – Alighanem az volt az első szavam.

Pauline kuncogott.

– Ígérem, sose fogom idézni.

– Al-Busztánról akart beszélni.

– Igen. Helyezzük kényelembe magunkat. – Pauline átült a két pamlag egyikére, amelyek egymással szemközt álltak a szoba közepén, egy asztalka két oldalán. Gus az elnök mellett foglalt helyet, Milt és Jacqueline velük szemközt.

– Hosszú idő óta a legjobb hír, amit abból a térségből kaptunk – mondta Gus. – A Cleopatra-terv kifizetődik.

– Miféle Cleopatra? – kérdezte Milt.

Gus türelmetlenül nézett rá. Milt nem volt elég lelkiismeretes, hogy rendesen elolvassa a tájékoztatókat.

Pauline az volt.

– A CIA egyik terepügynöke huszonnégy karátos információt szerzett az NSZIÁ egyik támaszpontjáról Nigerben. Tegnap az amerikai, francia és helyi közös haderő leradírozta. Benne volt a reggeli tájékoztatóban, csak magának talán nem volt ideje mindent elolvasni.

– Miért vontuk be ebbe a franciákat, az ég szerelmére? – sopánkodott Milt.

Gus olyan pillantást vetett rá, amely azt kérdezte: *Te semmit sem tudsz?* De azért udvariasan válaszolt:

– Arrafelé sok ország volt francia gyarmat.

– Oké.

Pauline, akinek el kellett szenvednie az örökös célozgatást, hogy nő létére túl kedves, túl szelíd, túl együttérző ahhoz, hogy az Egyesült Államok haderejének főparancsnoka legyen, most azt mondta:

– Ezt magam jelentem be! James Moore teli szájjal szokta szidni a terroristákat. Mutassuk meg az embereknek, hogy Green elnök el is tapossa a férgeket.

– Jó ötlet.
Pauline a kabinetfőnökhöz fordult.
– Jacqueline, szólna Sandipnak, hogy szervezzen meg egy sajtókonferenciát? – Sandip Chakraborty volt a sajtófőnök.
– Persze. – Jacqueline az órájára nézett. Kora délután volt. – Sandip a holnap reggelt fogja javasolni, teljes sajtónyilvánossággal.
– Helyes. Megszólalt Gus:
– Néhány részlet azért nem szerepelt a tájékoztatóban, mert mi is most értesültünk róluk. Először is, a rajtaütést Susan Marcus ezredes vezette.
– Egy nő volt a művelet parancsnoka? Gus elvigyorodott.
– Ne hitetlenkedjen már annyira.
– Hát ez príma! Most már elmondhatom: „Ha nyers erőre van szükség, kerítsenek egy nőt, hogy megtegye, amit kell."
– Ami vonatkozik magára is, nem csak Marcus ezredesre.
– Ez tetszik nekem.
– A tájékoztatóban az van, hogy a terroristák kínai és észak-koreai fegyvereket használtak.
– Miért fegyverzi föl Peking ezeket az alakokat? – kérdezte Milt. – Azt hittem, a kínaiak gyűlölik a muzulmánokat. Vagy nem őket szokták átnevelőtáborba csukni?
– Ez nem ideológiai kérdés – válaszolta Pauline. – Kína és Észak-Korea rengeteg pénzt keres a fegyverek gyártásán és kereskedelmén.
– De nem kellene eladniuk őket az NSZIÁ-nak.
– Azt mondják, hogy ők nem tesznek ilyet. És létezik egy virágzó feketepiac. – Pauline vállat vont. – Mit tud tenni ellene?
Meglepetésére Gus ezúttal Miltet támogatta.
– Az alelnöknek igaza van, elnök asszony. Ugyancsak nem szerepelt a reggeli tájékoztatóban az a részlet, hogy a terroristáknak a kézifegyvereken kívül volt három észak-koreai Kokszan M–1978-as típusú, 170 milliméteres önjáró tábori ütegük, kínai 59-es típusú tüzérségi vontatóra szerelve.
– Jézusom! Azokat nem a timbuktui bolhapiacon szerezték be!
– Nem.
Pauline gondolkodóba esett.

– Nem hiszem, hogy ezt annyiban hagyhatnánk. A puskák is elég rosszak, de a világ tele van velük, és senki sem irányíthatja a piacot. A tüzérség viszont már más.

– Egyetértek – mondta Gus –, bár nem tudom, mit tehetnénk ellene. Az amerikai fegyvergyártóknak a kormány engedélyére van szükségük az exporthoz. Minden héten tele az íróasztalom a kérelmeikkel. Más államoknak is ezt kellene tenniük, de nem teszik.

– Akkor talán bátoríthatnánk őket.

– Oké – mondta Gus. – Mire gondol?

– Benyújthatunk egy határozattervezetet az ENSZ-nek.

– Az ENSZ-nek! – gúnyolódott Milt. – Az ugyan nem csinál semmit.

– De legalább ráirányítjuk a fényszórót a kínaiakra. Már egyedül a vita is korlátozhatja őket.

– Mivel fölösleges azt javasolni, hogy a Biztonsági Tanács fogadjon el egy határozatot – a kínaiak úgyis megvétóznák –, feltételezem, közgyűlési határozatról lenne szó – mondta Gus.

– Igen – felelte Pauline –, de nem elég javasolni egy határozatot. Támogatókat is toboroznunk kell. Az amerikai nagyköveteknek világszerte lobbizniuk kell a vendéglátó országok kormányánál, hogy támogassák a határozatot, de szőrmentén, nehogy a kínaiak megtudják, mennyire komolyan gondoljuk.

– Továbbra sem hiszem, hogy ez változtatna a kínaiak viselkedésén

– szögezte le Milt.

– Akkor következnek a szankciók. De menjünk csak szép sorjában. Ez nem megy Chess nélkül. – Chester Jackson külügyminiszternek a Fehér Háztól másfél kilométernyire volt az irodája. – Jacqueline, szervezzen meg egy értekezletet, és akkor még egy kicsit rugózunk rajta.

Benézett Lizzie.

– Elnök asszony, a First Gentleman visszatért a rezidenciába.

– Köszönöm. – Pauline még mindig nem szokta meg, hogy a férjét First Gentlemanként emlegetik. Olyan komikusan hangzott. Felállt, a többiek követték a példáját. – Köszönöm mindenkinek.

A nyugati oszlopcsarnokba nyíló ajtón hagyta el az Ovális Irodát. Nyomában két titkosszolgálatossal és az atomfutballt hordozó századossal megkerülte a rózsakertet, és belépett a rezidenciába.

A rezidencia mesésen kidíszített, méregdrágán karbantartott, gyönyörű épület volt, de sohasem lehetett igazi otthon. Pauline sajnálkozva gondolt a házára a Capitol Hillen, ahonnan kiköltözött, amikor elnök lett. Keskeny, viktoriánus, vörös téglaépület volt, kicsi, meghitt szobái tele képekkel és könyvekkel. Voltak benne kedélyesre koptatott pamlagok, élénk színű párnákkal, egy hatalmas, kényelmes ágy és egy ósdi konyha, ahol Pauline mindennek tudta a helyét. Biciklik voltak a hallban, teniszütők a mosókonyhában, és egy palack paradicsommártás az ebédlői tálalóasztalon. Olykor azt kívánta, hogy bár sose jött volna el onnan.

Mivel ötvenévesen is fitt volt, megállás nélkül szaladt fel a hivatalos célokra szolgáló földszintről az emeletre, ahol a családi lakosztályok voltak.

A lépcsőfordulón benézett a kedvencükbe, a keleti szalonba. Férje a nagy, boltíves ablaknál ült, amelyből az Északnyugati 15. utcára és az Old Ebbitt Grillre lehetett látni a keleti szárny fölött. Pauline végigment a rövid folyosón, helyet foglalt a sárga bársonydíványon a férje mellett, és megcsókolta az arcát.

Gerry Green tíz évvel volt idősebb a feleségénél. Ezüst hajú, kék szemű, magas ember volt, sötétszürke klasszikus öltönyt viselt kék inggel és diszkrét mintájú nyakkendővel. Ruhatárát a Brooks Brothersnél állította össze, holott megengedhette volna magának, hogy repülőre ül, és Londonban rendel öltönyöket a Savile Row-n.

Akkor ismerkedtek meg, amikor Pauline még a Yale-en tanult, Gerald pedig vendégtanárként előadást tartott a jogról mint üzletről.

Alig múlt harminc, de máris nagyon sikeresnek számított, és az évfolyam összes nőneműje dögösnek tartotta. Tizenöt évnek kellett eltelnie a következő találkozásig. Addigra Pauline-ból kongresszusi képviselő lett, Gerald pedig vezető üzlettárs az ügyvédi irodájuknál.

Randevúztak, lefeküdtek egymással, Párizsban vakációztak. Az udvarlás izgalmas és romantikus volt, de még Pauline is tudta, hogy ez inkább barátság, mint nagy szenvedély. Gerry jó szerető volt, de Pauline sose akarta a fogával leszaggatni róla a ruháját. Jóképű volt,

intelligens, szellemes. Pauline mindezen okokból lett a felesége, valamint azért, mert nem akart egyedül lenni.

Amikor Pauline-t elnökké választották, Gerry felhagyott a praktizálással, és elvállalta egy országos jótékonysági alapítvány – az Amerika a Nők Oktatásáért – vezetését, fizetés nélkül, részidőben, ami lehetővé tette, hogy betöltse Amerika First Gentlemanjének szerepét.

Egy gyerekük született, a most tizennégy éves Pippa. Mindig örömmel járt iskolába, és kitűnő tanuló volt, ezért is lepődtek meg a szülei, amikor az igazgatónő behívatta őket, hogy beszélniük kell a kislány viselkedéséről.

Pauline és Gerry találgatták, mi lehet a probléma. Pauline, emlékezve tizennégy éves önmagára, arra tippelt, hogy Pippát rajtakaphatták, amikor csókolózott egy tizedik osztályos sráccal a tornaterem mögött. Nem lehet komoly.

Ő persze nem mehetett. Okvetlenül bekerült volna az újságokba, és Pippa mégoly mindennapos problémáiról is a címoldalakon ordított volna a sajtó, világszenzációt csinálva szegény kislányból. Pauline legnagyobb vágya az volt, hogy csodás jövőt teremtsen a gyermeknek, márpedig a Fehér Ház természetellenes környezet egy serdülő számára. El volt szánva rá, hogy megvédi Pippát a média legdurvább tolakodásától. Így hát egyedül Gerry ment be az iskolába ma délután, minden feltűnés nélkül. Pauline alig várta a híreket.

– Még sose találkoztam Ms. Judd-dal – mondta. – Milyen?

– Értelmes és emberséges – kezdte Gerry. – Épp az a kombináció, amit elvárunk egy igazgatótól.

– Mennyi idős?

– Negyven-egynéhány.

– Mit akart mondani?

– Kedveli Pippát, akit eszes diáknak és az iskolai közösség értékes tagjának tart. Nagyon büszke voltam.

Pauline szívesen közbevágott volna, hogy térjen a lényegre, de tudta, hogy Gerry alaposan és logikusan építi fel a beszámolóit. Az elején kezdi, sose ront ajtóstul a házba. Három évtized a jogi pályán megtanította, hogy mindennél többre becsülje az érthetőséget, az asszony tehát uralkodott a türelmetlenségén.

Gerry folytatta:

– Pippát mindig érdekelte a történelem. Módszeresen hozzáolvasott a tananyaghoz, és mindig részt vett a vitákban. Ám az utóbbi időben a hozzászólásai bomlasztó hatásúak lettek.

– Ó, istenem. – Kezdett baljósan ismerős lenni a dolog.

– Olyannyira, hogy a történelemtanár háromszor kénytelen volt kiküldeni az óráról.

Pauline bólintott.

– És a harmadik eset után hívatták a szülőket.

– Pontosan.

– Melyik korszakról tanulnak?

– Többről, de Pippa akkor bomlasztja az osztályt, ha a nácizmus kerül szóba.

– Mit mond?

– Pippa nem a tanár történelemfelfogását vitatja. Arra panaszkodik, hogy nem a megfelelő témákkal foglalkoznak. Azt mondja, a tantervet áthatja a rasszista elfogultság.

– Már tudom, mi következik. Azért csak folytasd.

– Úgy gondolom, most Pippát kellene megkérnünk, hogy innen folytassa ő.

– Jó ötlet. – Pauline már fel is akart állni, hogy megkeresse a lányukat, ám Gerry leintette. – Maradj csak itt. Pihenj egy percet. Te vagy a legdolgosabb amerikai. Majd én megkeresem Pippát.

– Kösz. Gerry kiment.

Milyen figyelmes, gondolta hálásan Pauline. Ezzel mutatja ki a szeretetét.

Pippa panasza azért hangzott ismerősen, mert tizenhárom éves korában Pauline is szembefordult a tanáraival. Azt kifogásolta, hogy a történelemórák csak férfiakról szólnak: férfi elnökökről, férfi tábornokokról, férfi írókról, férfi muzsikusokról. A tanára – egy férfi – azt az ostoba érvet dobta be, hogy ez azért van így, mert a nők nem sokat számítottak a történelemben. Ettől a kamasz Pauline-nál nagyon kiborult a pohár.

Ám az idősebb Pauline nem engedhette, hogy a szeretet és az együttérzés elhomályosítsa a látását. Pippának meg kell tanulnia, hogy nem engedheti vagdalkozássá mérgesedni a vitákat. Pauline-

nak óvatosan kell irányítania a lányát. A politikai problémák többségéhez hasonlóan ez sem oldható meg nyers erővel, csakis fondorlatosan.

Gerry visszatért Pippával. Korához képest alacsony gyermek volt, filigrán, akár az anyja. Nagy szája, széles álla nem felelt meg az elfogadott szépségeszménynek, de abból az egyszerű arcból csak úgy sütött a napsugaras derű. Ha belépett a szobába, az anyja szíve mindannyiszor elszorult a szeretettől. Iskolai farmerjében, pulóverében szinte gyermeknek látszott, ám Pauline tudta, hogy a bő pulóver alatt gyorsan fejlődik nővé.

– Gyere, édes, ülj le ide! – hívta Pippát. Amikor a lány leült, Pauline átkarolta a vállát, és magához szorította. – Tudod, mennyire szeretünk, épp ezért fontos megértenünk, mi történt az iskolában.

Pippa gyanakodni látszott.

– Mit mondott Ms. Judd?

– Felejtsd el Ms. Juddot egy percre, csak azt mondd el, hogy téged mi zavar. – Mivel Pippa hallgatott, Pauline-nak egy kicsit nógatnia kellett. – A történelemlecke miatt van, ugye?

– Igen.

– Akkor mondd el nekünk.

– A nácikat tanuljuk, és hogy mennyi zsidót gyilkoltak meg. Láttunk képeket a táborokról és a gázkamrákról. Tanultuk a neveket: Treblinka, Majdanek, Janowska. De mi van azzal a néppel, amelyet mi irtottunk ki? Tízmillió őslakos amerikai élt itt, amikor Kolumbusz Kristóf partra szállt, de az indián háborúk végére már csak negyedmillióan maradtak. Ez nem holokauszt? Azt kérdeztem, hogy mikor fogunk tanulni a mészárlásokról Tallushatcheenél, Sand Creeknél, Wounded Kneenél?

Pippa méltatlankodva védte az álláspontját, úgy, ahogy Pauline számított rá. Nem is várta, hogy a lánya összeomlik és bocsánatot kér

– legalábbis most még nem.

– Észszerű kérdés – állapította meg. – Mit szólt hozzá a tanár?

– Mr. Newbegin azt mondta, ő nem tudja, fogunk-e tanulni róluk egyáltalán. Ezért megkérdeztem, hogy a mások rémtetteinél nem fontosabb-e tudnunk azokról a rémtettekről, amelyeket a mi

országunk követett el? Azt hiszem, még a Bibliában is van valami erről.

– Van bizony – bólintott Gerry, aki vallásos nevelést kapott. – A *Hegyi beszéd*ben. Az ember kivenné a más szeméből a szálkát, de nem látja meg a magáéban a gerendát. Jézus még hozzá is teszi: „Te képmutató!”, hogy tudjuk, mennyire komolyan beszél.

– Mit szólt ehhez Mr. Newbegin? – kérdezte Pauline.

– Azt mondta, hogy a tantervet nem a tanulók állítják össze.

– Kár – vélte Pauline. – Szóval beijedt.

– Pontosan.

– Miért küldött ki az óráról?

– Tovább kérdezgettem, és elege lett belőle. Azt mondta, ha nem bírok veszteg maradni, és figyelni, akkor inkább menjek ki, úgyhogy kijöttem. – Pippa vállat vont, mintha azt mondaná, hogy nem nagy ügy.

– De Ms. Juddtól azt hallottam, hogy háromszor történt meg – szólt Gerry. – Mi miatt volt a második és a harmadik vita?

– Ugyanazért – háborgott Pippa. – Jogom volt a válaszra!

– Vagyis bár neked lehet igazad, a tanítás ugyanúgy folytatódik, és az egyetlen eredmény, hogy nem veszel részt a történelemórán – összegezte Pauline.

– És nyakig ülök a szarban.

Pauline úgy tett, mintha nem hallotta volna a csúnya szót.

– Utólag miként jellemeznéd a viselkedésedet ebben a helyzetben?

– Kiálltam az igazságért, és megbüntettek.

Pauline nem ezt a választ várta. Ismét próbálkozott.

– Nem jut eszedbe valami más megoldás, amellyel érdemes lenne kísérletezni?

– Szívjak, és fogjam be a számat?

– Szeretnél hallani egy javaslatot?

– Oké.

– Próbálj meg kitalálni valamilyen módot, hogy az osztály egyszerre tanulhasson az őslakos amerikaiak lemészárlásáról és a náci holokausztról is.

– De ő nem…

– Várj. Tegyük fel, hogy Mr. Newbegin hajlandó lesz a félév utolsó óráját az őslakos amerikaiaknak szentelni, és engedi, hogy tartsál egy előadást, amelyet az osztály megvitat.

– Sose tenné.

– Talán mégis. – Megtenné, ha én kérném, gondolta Pauline, ám ezt megtartotta magának. – Ha pedig nem… Van nálatok egy vitaklub, ugye?

– Igen. Benne vagyok a bizottságban.

– Nyújts be egy indítványt az indián háborúkról. Bűnösök voltak-e a pionírok a népirtásban? Vond be az egész iskolát a vitába. Mr. Newbegint is. Arra van szükséged, hogy a tanár a barátod legyen, nem pedig az ellenséged.

Pippában feltámadt az érdeklődés.

– Oké, ez jó ötlet.

– Akárhogy döntsél, Ms. Judd-dal és Mr. Newbeginnel együtt dolgozd ki. Ne úgy, hogy megálmodsz valamit, aztán a fejükhöz vágod. Minél inkább úgy gondolják, hogy az ő ötletük, annál jobban támogatják.

Pippa mosolygott.

– Politikára tanítasz, mama?

– Talán. De van még valami, és ez bizonyosan nem tetszik majd neked.

– Mi?

– Sokkal gördülékenyebben megy majd minden, ha elsőnek bocsánatot kérsz Mr. Newbegintől, amiért megzavartad az órát.

– Tényleg muszáj?

– Szerintem igen, édes. Megsértetted az önérzetét.

– De én még gyerek vagyok!

– Annál rosszabb. Kenj egy kis balzsamot Mr. Newbegin sebére.

Örülni fogsz, ha megteszed.

– Átgondolhatom?

– Persze. Most pedig indulj, és mosakodj meg, amíg én felhívom Mrs. Juddot. Utána vacsorázunk… – A karórájára nézett. – Tizenöt perc múlva.

– Oké.

Pippa kiment.

– Szólok a konyhának – mondta Gerry, és ő is kiment. Pauline fölvette a telefont.

– Kérem, hívják fel Ms. Juddot, a Foggy Bottom iskola igazgatóját

– mondta a központosnak.

– Természetesen, elnök asszony! – A Fehér Ház telefonközpontosai büszkék voltak rá, hogy az égvilágon mindenkit képesek megtalálni. – A keleti szalonban fog tartózkodni még egy ideig?

– Igen.

– Köszönöm, elnök asszony.

Pauline letette a kagylót. Gerry visszatért.

– Mi a véleményed? – kérdezte az asszony.

– Az, hogy jól vezényelted le a dolgot. Meggyőzted, hogy kérjen bocsánatot, mégse dühös rád. Ügyesen csináltad.

És szeretettel is, gondolta Pauline. Kissé meg volt bántva.

– Szerinted rideg voltam? Gerry vállat vont.

– Nem tudom, mit mond ez Pippa mostani lelkiállapotáról.

Pauline a homlokát ráncolta, mert nem egészen értette, mit próbál kifejezni Gerry, ám ekkor megszólalt a telefon, és ő felvette a kagylót.

– Kapcsolom Ms. Juddot, elnök asszony.

– Ms. Judd, remélem, nem zavarom meg az estéjét – kezdte Pauline.

Kevés olyan ember van, aki orrolna, ha az Egyesült Államok elnöke telefonál neki, de Pauline szeretett udvarias lenni.

– Kérem, elnök asszony, ne aggódjon. Természetesen örülök, ha beszélhetek önnel. – Mély, barátságos hang volt, csak egy cseppet óvatos, ami érthető is, ha valaki az Államok elnökével beszél.

– Mindenekelőtt szeretném megköszönni, hogy ennyire törődik Pippával. Lekötelez.

– Nincs mit megköszönnie, asszonyom. Ez a munkánk.

– Pippának természetesen meg kell tanulnia, hogy nem szólhat bele a tantervbe. Egyáltalán nem azért telefonálok, hogy panaszkodjak Mr. Newbeginre.

– Ezt köszönöm. – Ms. Judd kissé fölengedett.

– Ugyanakkor nem szeretnénk letörni Pippa idealizmusát.

– Természetesen.

– Beszélgettünk, és nyomatékosan a figyelmébe ajánlottam, hogy kérjen bocsánatot Mr. Newbegintől.

– Mit szólt a javaslathoz?

– Átgondolja.

Ms. Judd elnevette magát.

– Ez Pippa!

Pauline is nevetett, és úgy érezte, sikerült létrehoznia a kapcsolatot.

– Azt tanácsoltam Pippának, próbálja anélkül kifejteni a véleményét, hogy megzavarná az órát. Például indítványozhatná, hogy vegyék fel a vitaklub programjába.

– Igen jó ötlet.

– Ebben nyilvánvalóan ön fog dönteni, de remélem, egyetért az alapelvvel.

– Igen.

– Remélem, holnap békülékenyebb hangulatban küldöm iskolába Pippát.

– Köszönöm, elnök asszony. Lekötelez.

– Viszonthallásra! – Pauline letette.

– Gratulálok – dicsérte Gerry.

– Vacsorázzunk – mondta Pauline.

Kijöttek a szobából, végigmentek a hosszú középső folyosón, keresztülvágtak a nyugati szalonon, és már ott is voltak az északi fekvésű ebédlőben, amelynek két ablaka a Pennsylvania sugárútra és a Lafayette térre nézett. Pauline helyreállíttatta a függetlenségi háború csatajeleneteit ábrázoló, régi tapétát, amelyet Clintonék leragasztattak.

Pippa időben és csüggedten érkezett.

Ha lehetséges volt, a család itt jött össze vacsorázni kora este. A menü mindig egyszerű volt. Ma este saláta, utána főtt tészta paradicsommártással, desszertnek friss ananász.

A vacsora végén megszólalt Pippa:

– Oké, majd szólok Mr. Newbeginnek, hogy bocs, amiért seggfej voltam.

– Okos döntés – mondta Pauline. – Köszönöm.

– De inkább úgy mondd, hogy „utálatos” – javasolta Gerry.

– Naná, apuci. Pippa kiment.

– A kávémat az Ovális Irodában iszom meg – mondta Pauline.

– Szólok a konyhának.

– Te mit csinálsz ma este?

– Dolgozok egy órát az alapítványnak. Ha Pippa elkészült a házi feladatával, esetleg tévézünk egy kicsit.

– Pazar. – Pauline megcsókolta. – Akkor viszlát később.

Visszatért az oszlopcsarnokban az Ovális Irodába, ahonnan átment a szomszédos kis dolgozószobába, mert azt jobban szerette. Az Ovális Iroda szertartásos átjáróház volt, ahol örökké jöttek-mentek, ám ha az elnök a dolgozószobában tartózkodott, ritkán zavarták, és aki be akart jönni, mindig kopogtatott, azután kivárta, hogy engedélyezzék a belépését. Elég szűkös volt, mert az íróasztalon kívül két fotelt és egy tévét is belezsúfoltak, de Pauline ugyanúgy kedvelte, mint a legtöbb elődje.

Három órát töltött telefonálással és felkészüléssel a másnapi programra, aztán visszatért a rezidenciába. Gerry már pizsamásan feküdt az elnöki hálószoba ágyában, és a *Foreign Affairs* lapot olvasta. Vetkőzés közben Pauline odaszólt:

– Még emlékszem, amikor én voltam tizennégy. És ritka komisz kölyök. A hormonok igencsak belejátszanak.

– Igazad lehet – mondta oda se nézve Gerry.

Az asszony kihallotta a hangjából, hogy épp ellenkező a véleménye.

– Talán más elméleted van? Gerry nem adott egyenes választ.

– Feltételezem, az osztályban az összes lánynak működnek a hormonjai, de Pippa az egyetlen, aki cirkuszol.

Nem ismerhették az osztálytársnők viselkedését, de Pauline inkább nem vitatkozott.

– Ugyan miért? – kérdezte szelíden. Úgy vélte, hogy tudja a választ. Pippa olyan, akárcsak ő, született keresztes lovag. De most Gerry véleményére volt kíváncsi.

– Egy tizennégy évesnél az ilyen viselkedés azt jelezheti, hogy valami baja van – felelte a férje.

– Szerinted mi a baj Pippa életében? – kérdezte türelmesen Pauline.

– Talán több figyelmet akar.

– Valóban? Itt vagy neki te, itt vagyok én, itt van Ms. Judd.

Összejár a nagyszüleivel.

– Szerintem azt érezheti, hogy nem látja eleget az anyját.

Tehát én vagyok a hibás, gondolta Pauline.

Hát persze hogy nem tölt elég időt a lányával. Senki olyan, akinek egész napos, megerőltető munkát kell végeznie, nem lehet együtt annyit a gyerekeivel, amennyit szeretne. De ha Pippával van, az mindig tartalmas idő. Gerry megjegyzése igazán inkorrekt.

Meztelen volt, és észre kellett vennie, hogy Gerry nem figyelte vetkőzés közben. Hálóingbe bújt, befeküdt az ágyba a férje mellé.

– Mióta gondolkozol ezen? – kérdezte.

– Ez csak folyamatos szorongás a tudat alatt – mondta Gerry. – Nem akarlak bírálni.

De azért azt tetted, gondolta az asszony.

Gerry letette a magazint, leoltotta az éjjeliszekrényen álló lámpát.

A felesége fölé hajolt, és csókot lehelt az arcára.

– Szeretlek – mondta. – Jó éjszakát.

– Jó éjszakát. – Pauline is lekapcsolta a villanyt. – Én is szeretlek. Sokáig tartott, mire sikerült elaludnia.

4. fejezet

Tamara Levit az Egyesült Államok n'djamenai nagykövetségén dolgozott a CIA irodaházában. Asztala a nagyteremben állt: még nem volt annyi ideje ügynök, hogy saját szobája legyen. Telefonon beszélt Abdullal, aki tájékoztatta, hogy fölvette a kapcsolatot egy Hakim nevű embercsempésszel. Éppen erről írt rövid jelentést, amikor az összes alkalmazottat hívatták a tanácsterembe. Dexter Lewis, az irodavezető be akart jelenteni valamit.

Dexter alacsony, izmos ember volt, gyűrött öltönyben. Tamara ügyesnek tartotta, főleg az olyan akciókhoz értett, ahol csalni kellett, ám úgy vélte, hogy Dexter a mindennapokban is nagy csirkefogó lehet.

– Fényes diadalt arattunk – vágott bele –, amiért szeretnék köszönetet mondani mindenkinek. Van itt valami, amit szeretnék felolvasni maguknak. – Felmutatott egy papírlapot. – „Susan Marcus ezredesnek és katonáinak, Dexter Lewisnak és hírszerzőinek! Drága kollégák, örömmel gratulálok az al-busztáni győzelemhez. Súlyos csapást mértek a terrorizmusra, és sok életet megmentettek. Büszke vagyok önökre. Őszinte tisztelettel… – Lewis hatásszünetet tartott – Pauline Green, az Egyesült Államok elnöke!"

Kitört a tapsvihar és az éljenzés. Tamara elpirult büszkeségében. Rengeteg jó munkát végzett az ügynökségnek, de most vett részt először komoly akcióban, és lázba hozta, hogy ilyen szép sikerrel jártak.

De Abdul az, aki leginkább megérdemli az elnöki dicséretet. Ismeri Pauline elnök Abdul nevét egyáltalán? Aligha.

És a küldetésnek még nincs vége. Abdul még mindig a terepen van, még mindig vállalja a halált – és a halálnál is rosszabbakat –, amikor kémkedik a dzsihádik után. Tamara néha aludni se bírt, annyira aggódott érte, és látta maga előtt Abdul elődjét, a megcsonkított, halott Omart, akinek a vérét beitta a homok.

Pedig a küldetés sikere az ő kezében van. Hogy képesek legyenek megismételni az al-busztáni sikert, amire Dexter biztatja őket, az Abdultól függ, meg hogy mit tesz legközelebb a férfi, aki újra és újra a vásárra viszi a bőrét.

A munkatársak visszatértek az asztalukhoz. Tamara Pauline Greenre gondolt, akit ismert jóval előbb, hogy Pauline-t elnökké választották volna. Akkor még csak Chicago kongresszusi képviselője akart lenni. Tamara önkéntes szervező volt a kampányközpontjában. Tamara nem volt republikánus, de magánemberként csodálta Pauline-t. Egészen jól összemelegedtek, ám a politikai kampányoknál születő kapcsolatok hírhedten múlékonyak, akárcsak a sétahajózásokon fellángoló románcok, és az ő barátságuk is megszakadt, miután Pauline-t megválasztották.

Ugyanazon a nyáron, amikor lediplomázott, Tamarát megkeresték a CIA-tól. Nem volt benne semmi vadromantika. Telefonált egy nő, és azt mondta:

– A CIA toborzója vagyok, és szeretnék beszélni magával. – Tamarát a Műveleti Osztály alkalmazta, ami irodai munkát jelentett. Miután Langley-ben megkapta az eligazítást, alapkiképzésben részesült egy Farm nevű helyen.

A CIA-ügynökök többsége úgy ment nyugdíjba, hogy sose lőtt senkire. Vagy az Államokban dolgoztak, vagy erődként védett követségeken, monitorok előtt ültek, külföldi lapokat olvastak, weboldalakat pásztáztak, adatokat gyűjtöttek és elemeztek. De voltak mások, akik vagy veszélyes, vagy ellenséges, vagy veszélyes és ellenséges országokban dolgoztak. Ők fegyverrel jártak, és alkalmanként erőszakos cselekményekben vettek részt.

Tamara nem volt beszari. A női jéghokicsapat kapitánya volt a chicagói egyetemen. De amíg nem került az Ügynökséghez, semmit sem tudott a fegyverekről. Az apja egyetemi professzor volt, aki életében nem sütött el egy pisztolyt. Az anyja pénzt gyűjtött egy Nők a Fegyveres Erőszak Ellen nevű csoportnak. Mikor a kiképzés résztvevőinek kiosztották a 9 milliméteres automata pisztolyokat, Tamara a többiekről leste le, hogyan kell kipattintani a tárat és felhúzni a závárt. Ám némi gyakorlás után örömmel állapította meg, hogy szokatlanul jól lő célba minden tűzfegyverrel.

Úgy döntött, hogy ezt nem meséli el a szüleinek.

Hamarosan rájött, hogy az Ügynökség nem mindenkitől várja el a kiképzési idő letöltését. Ez csak egy újabb rosta volt, amelyen az

eredeti csoportnak a fele kihullott. Egy szörnyen kigyúrt férfiról kiderült, hogy irtózik a fizikai erőszaktól. Egy bombariadó szimulációjánál, amelyhez festékpuskát használtak, a legkeményebbnek látszó pasi lelőtte az összes civilt. Sokan egyszerűen bocsánatot kértek, és visszatértek az irodájukba.

Ám Tamara minden próbát teljesített.

Csád volt az első állomáshelye a tengerentúlon. Nem volt olyan idegfeszítő, mint a moszkvai és a pekingi, nem is olyan kényelmes, mint a londoni vagy a párizsi, de a szerénysége ellenére is fontosnak számított az NSZIÁ miatt. Tamara örült, és hízelgőnek találta, hogy ide osztották be. Azzal akarta igazolni az Ügynökség döntését, hogy príma munkát végez.

Már az is kitüntetés volt, hogy egy csapatban lehet Abdullal. Ha pedig az ügynök megtalálja Hufrát és al-Fárábit, az egész csapat lubickolhat a dicsőségben.

A munkaidő lejárt, az ablak előtt megnyúlt a fák árnyéka. Tamara elhagyta az irodát. Odakint enyhült a forróság.

Az Egyesült Államok csádi nagykövetsége tizenhárom hektárt mondhatott a magáénak a Chari folyó északi partján. Egy teljes háztömböt foglalt el a Mobutu sugárúton, a Katolikus Misszió és a Francia Intézet között. A követség új, korszerű épületekből állt, a parkolókra fák vetettek árnyékot. Olyan volt, mint egy sikeres csúcstechnológiai vállalat székháza a Szilícium-völgyben, tetszetős látszattal álcázva az amerikai fegyveres erő kemény öklét. Biztonságban nem ismertek tréfát. Senki sem juthatott át a kapuban őrködő tengerészgyalogosok mellett, hacsak nem igazolta, hogy időpontot kapott, és a túl korán érkezett látogatóknak az utcán ácsorogva kellett kivárniuk, hogy beengedjék őket.

Tamara a követségen élt. A várost veszélyesnek tartották az amerikaiak számára. Ő is egy alacsony garzonházban lakott, amelyet az egyedülálló munkatársaknak húztak fel.

Tamara, mialatt a követségen keresztülvágva igyekezett vissza a garzonházhoz, összefutott a nagykövet fiatal feleségével. Shirley Collinsworth majdnem harminc volt, Tamarával egykorú. Rózsaszín kosztümöt viselt, olyat, amilyet Tamara anyja hordhatott volna. Shirley a szerepe miatt kénytelen volt konzervatívabbnak mutatkozni

annál, aki volt, de a lelke mélyén olyan volt, mint Tamara, és jól összebarátkoztak.

Most valósággal sugárzott.

– Minek örülsz annyira? – kérdezte Tamara.

– Nick egy kisebb győzelmet aratott. – Nicholas Collinsworth, a nagykövet negyvenéves volt, egy teljes évtizeddel idősebb a feleségénél. – Most járt a Tábornoknál!

Csád elnökét mindig csak úgy emlegették, hogy Tábornok. Katonai államcsínnyel jutott hatalomra. Csád kamu demokrácia volt: időnként tartottak választásokat, amelyeket mindig az éppen uralkodó elnök nyert meg, ugyanis minden ellenzéki politikus, aki kezdett népszerű lenni, vagy börtönbe került, vagy balesetben lelte halálát. Választásokat csak falból tartottak; itt egyedül az erőszak hozott változást.

– A Tábornok hívatta? – kérdezte Tamara. Ez fontos részlet volt, olyasfajta, amelyről egy CIA-ügynök mindig tudni akar.

– Nem, fordítva. Pauline elnök határozati indítványt nyújt be az ENSZ Közgyűlésénél és minden nagykövetnek lobbiznia kell a támogatásért. Mellesleg ez még nem köztudott, de neked szólhatok, mert a CIA-nál vagy. Na szóval, Nick kért kihallgatást a Tábornoktól. Szegény drágám, annyi adatot magolt be a fegyverüzletek tényeiről és számairól, hogy zúgott a feje, mire fölment az elnöki palotába. A Tábornok két percig hallgatta, aztán közbevágott, megígérte, hogy támogatni fogja az amerikai határozatot, és áttért a futballra. Nick tehát ujjong, én pedig boldog vagyok.

– Jó hír! Újabb győzelem!

– Ami persze eltörpül al-Busztán mellett.

– Azért megünneplitek kettesben?

– Talán egy pohár pezsgővel. Nagyon finomat kapunk, hála francia szövetségeseinknek. Hát te?

– Ünnepi vacsorát csapunk alteregómmal, Tabdar Sadoullal a francia hírszerzéstől.

– Te szerencsés! Az egy álompasi. Szép, miként a csillagtüzes éjszaka.{1}

– Ez egy vers?

– Byron.

– Hát pedig csak vacsorázni fogunk. Nem fogok lefeküdni vele.

– Komolyan? Én lefeküdnék. Tamara kuncogott.

– Mármint természetesen ha nem lenne egy csodálatos férjem – egészítette ki Shirley.

– Hát persze.

Shirley szélesen elvigyorodott.

– Jó mulatást! – Azzal elsétált.

Tamara ment tovább a lakása felé. Persze Shirley viccel. Olyan asszony, aki komolyan meg akarná csalni a férjét, nem csinálna viccet a dologból.

A szobájában volt egy ágy, egy íróasztal, egy dívány és egy tévé. Csak egy hajszállal volt kényelmesebb egy diákotthonnál. Tamara ragyogó narancsszín és indigókék helyi kelmékkel varázsolta egyénibbé. Volt még egy polcra való arab irodalom, egy bekeretezett kép a szülei esküvőjéről, és egy gitár, amelyen még mindig nem tanult meg játszani.

Lezuhanyozott, megszárította a haját, diszkréten kifestette az arcát, majd a szekrény elé állt, és törte a fejét, hogy mit vegyen föl. Erre az estére nem alkalmas a munkában viselt ruha a hosszúnadrággal.

Izgatottan várta ezt az estét. Tab jóképű és elbűvölő ember, aki képes megnevettetni őt.

Sötétkék-fehér hajszálcsíkos, térdig érő pamutruhát választott. Mivel a ruha rövid ujjú volt, amit az itteni konzervatívok rosszallnak, és errefelé hűvösek tudnak lenni az éjszakák, rövid kék boleróval egészítette ki, hogy legyen, ami elfedi a karját. Sötétkék, alacsony sarkú körömcipőt húzott, sose viselt magasat. A tükörbe nézett, és megállapította, hogy túl illedelmes jelenség, bár ebben az országban épp így a jó.

Kocsit rendelt. A követség egy különleges szolgáltatót használt, amelynek a sofőrjeit gondosan ellenőrizték. Mire Tamara lement a kocsi elé, besötétedett. A nyári esős évszak véget ért, a felhőtlen égen egymásba értek a csillagok. Zömök Peugeot várta, amely előtt a követség egyik limuzinja ácsorgott.

A másik irányból feltűnt Dexter, karján a feleségével. Estélyhez öltöztek. Persze, hiszen fogadás lesz a dél-afrikai követségen, jutott

eszébe Tamarának. Az övék a limó.

– Helló, Dexter – mondta. – Jó estét, Mrs. Lewis, hogy van?

Daisy Lewis szép asszony volt, de kissé bátortalannak tűnt. Dexter még szmokingban is tudott elhanyagoltnak látszani.

– Helló, Tammy – mondta.

Rajta kívül senki sem szólította Tammynek Tamarát.

A nő megállta, hogy kiigazítsa, inkább áradozni kezdett:

– Köszönöm, hogy felolvasta azt az üzenetet! Szerintem remek ötlet volt. Mindenki feldobódott tőle. – Némán szidta magát, amiért nyalizik.

– Örülök, hogy méltányolta. – Dexter végigmustrálta. – De kicsípte magát! Noha úgy rémlik, magát nem hívták meg a dél-afrikai banzájra.

– Nincs olyan szerencsém. – Ahhoz túl alacsony sarzsi volt. – Csak egy csendes vacsorára tartok.

– Kivel? – kérdezte nyersen Dexter. Egy normális főnöknek nem lett volna joga efféléket firtatni, ám ez a CIA, és ott mások a szabályok.

– Al-Busztánt ünnepeljük meg Tabdar Sadoullal a DGSE-től.

– Ismerem, rendes pasas. – Dexter szúrósan nézett Tamarára. – Ettől függetlenül ne feledje, hogy be kell számolnia nekem minden

„közeli és folytatólagos” kapcsolatról egy idegen állam polgárával, akkor is, ha az illető a szövetségesünk.

– Tudom.

Dexter úgy folytatta, mintha a nő vitatkozott volna.

– Megengedhetetlen biztonsági kockázatot jelentene!

Élvezte, hogy basáskodhat. Tamara érezte, hogy Daisy együttérzően nézi. Dexter alighanem ugyanúgy basáskodik vele is.

– Felfogtam – mondta.

– Elvben nem is kellene ilyesmire emlékeztetnem.

– Csak kollégák vagyunk, Dexter. Ne izguljon.

– Az a dolgom, hogy izguljak. – Dexter kinyitotta a limuzin ajtaját a felesége előtt. – Csak hogy el ne feledje, a közeli és folytatólagos kapcsolat azt jelenti, hogy egy szopás még belefér, de kettő már nem.

– Dexter! – méltatlankodott Daisy. Az csak nevetett.

– Szállj be, szivi!

A limó elhúzott. Poros, ezüst kombi fordult ki egy parkolóból, és követte. Dexter testőrei.

Tamara beszállt a saját autójába, és megadta a sofőrnek a címet. Kénytelen volt elviselni Dextert. Beszélhetett volna Phil Doyle-lal, az Abdul-terv irányítójával, aki magasabb rangú volt Dexternél, de hát semmiféle szervezetnél nem jut előre az ember, ha bepanaszolja a főnökét annak a feletteseinél.

N'Djamenát francia mérnökök tervezték még abban az időben, amikor Fort Lamynak hívták, ezért csodálatosan párizsias, széles körútjai voltak. Az autó a Lamy Hotel felé suhant, amely egy globális amerikai szállodalánchoz tartozott, és a legszuperebb hely volt egy elegáns vacsorához, bár Tamara igazából a helyi büfék fűszeres afrikai fogásait kedvelte.

– Megvárjam? – kérdezte a sofőr.

– Majd telefonálok – felelte Tamara.

Bevonult a márvánnyal burkolt, pompás előcsarnokba. Csád gazdag krémjének ez az étterem volt a törzshelye. Az országnak nem volt tengerpartja, területének nagyobb része elsivatagosodott, ám volt olaja. A nép mégis nyomorgott. Csádot a világ legkorruptabb országai közé számították, és ami pénz bejött az olajból, azt mind a hatalmasok kaparintották meg. Annak egy kis részét költötték el itt.

Vidám zsivaj hallatszott az előcsarnokkal szomszédos International bárból. Tamara bement, mert a báron keresztül vezetett az út az étteremhez. Nyugati olajvigécek, pamutbrókerek és diplomaták elegyedtek csádi politikusokkal és üzletemberekkel. Néhány nő káprázatosan kiöltözött. Az Internationalhoz hasonló helyek nem élték túl a világjárványt, de ez magához tért, és népszerűbb volt, mint valaha.

Hatvan év körüli csádi ember üdvözölte.

– Tamara! – örvendezett. – Épp most hiányoltalak! Hogy vagy? Karimnak hívták, és hihetetlenül jó kapcsolatokkal dicsekedhetett.

Barátja volt a Tábornoknak, mert egyengette az útját a hatalomhoz. Tamara barátkozott vele, mert jó adatforrás volt az elnöki palotából. Szerencsére Karim is hasonlónak tekintette Tamarát.

Nyugati stílusú, szürke alapon halvány rózsaszín hajszálcsíkos, könnyű öltönyét alighanem Párizsban szerezte be. Tökéletesen megkötött sárga selyem nyakkendőt viselt hozzá, gyérülő haját brillantinozta.

Jobbról-balról két-két puszit, azaz összesen négyet nyomott a nő arcára, mintha ugyanahhoz a francia családhoz tartoznának. Hithű muszlim volt, és boldog házasságban élt, de azért ártalmatlan plátói szerelemmel rajongta körül az önérzetes amerikai lányt.

– Örülök, hogy látlak, Karim – szólt Tamara. Karim feleségével ugyan még sose találkozott, de azért megkérdezte: – Hogy van a család?

– Pazarul, köszönöm kérdésedet, csodálatosan, most már sorra jönnek az unokák.

– Hát az nagyszerű. Azt üzented, hogy találkozni szeretnél velem.

Tehetek érted valamit?

– Igen. A Tábornok szeretné megajándékozni a nagykövetetek feleségét a harmincadik születésnapján. Nem tudod, mi a kedvenc parfümje?

Tamara történetesen tudta.

– Mrs. Collinsworth Miss Diort használ.

– Ó, tökéletes! Köszönöm!

– Karim, nem haragszol, ha őszinte leszek?

– Dehogy haragszom! Barátok vagyunk, nem?

– Lehet, hogy Mrs. Collinsworth kevésbé örülne a parfümnek. Ő egy intellektuális hölgy, akit érdekel a költészet.

– Ó! – Karim elhűlt, hogy létezhet nő, aki nem akar parfümöt.

– Javasolhatok valami mást?

– Kérlek rá.

– Mit szólnál az egyik klasszikus arab költő verseinek angol vagy francia fordításához? Annak sokkal jobban örülne, mint a parfümnek.

– Valóban? – Karimnak még mindig nem sikerült megemésztenie a gondolatot.

– Talán al-Hanszától? – Ez a név annyit jelent, hogy gazella. – A leghíresebb arab költőnő, ha jól tudom.

Karim továbbra is kételkedett.

– Al-Hanszá siratókat írt. Kissé komor műfaj egy születésnaphoz.

– Ne aggódj. Mrs. Collinsworth örülni fog, hogy a Tábornok tud az ő rajongásáról a költészet iránt.

Karim felderült.

– Igen, ez már hízelgő egy asszonyra nézve! Sokkal inkább, mint a parfüm. Már értem!

– Örülök neki.

– Köszönöm, Tamara, te olyan okos vagy. – Karim a bár felé pillantott. – Nem innál valamit? Egy gin-tonikot?

A nő habozott. Szeretett volna közelebb férkőzni Karimhoz, ugyanakkor nem akarta váratni Tabot. Meg aztán az ember ne mutatkozzon túl készségesnek.

– Köszönöm, nem – válaszolta határozottan. – Egy barátommal van találkozóm az étteremben.

– Akkor talán összeülhetnénk valamelyik nap egy kávéra? Tamara örült a meghívásnak.

– Szívesen.

– Felhívhatlak?

– Természetesen. Megvan a szám?

– Majd megszerzem a titkosrendőrségtől.

Tamara nem tudta, hogy ez most tréfa-e. Úgy döntött, hogy nem az, így csak mosolygott.

– Hát akkor viszlát nemsokára.

– Boldoggá tettél.

Tamara otthagyta Karimot, és bement a Rive Gauche étterembe.

Itt nagyobb csend volt. A pincérek halkan beszéltek, az abroszok letompították az evőeszközök csörgését, és a vendégeknek abba kellett hagyniuk a beszédet evés közben.

A főpincér francia volt, a pincérek arabok, a segédpincérek, akik leszedték az asztalt, afrikaiak. Tehát még itt is van szín szerinti megkülönböztetés, gondolta a nő.

Nyomban felfedezte Tabot, aki egy elfüggönyözött ablaknál ült. A férfi elmosolyodott és felállt, amikor Tamara közelebb ért. Sötétkék öltönyt viselt, ropogós fehér inggel és csíkos nyakkendővel. Közhelyes összeállítás volt, de ő még ebben is látványosan festett.

Jobbról-balról csókot lehelt Tamara arcára, de nem duplázta meg, illedelmesebben viselkedett Karimnál. Leültek.

– Iszunk egy pohár pezsgőt? – kérdezte Tab.

– Persze. – Tamara intett az egyik pincérnek, és rendelt. Előre tisztázni akarta – Tabnak is, meg mindenkinek, aki esetleg figyelheti őket –, hogy ez nem egy regényes randevú.

– Tehát győzelem! – mondta a férfi.

– Barátunk, a cigarettaárus tiszta színarany!

Vigyáztak, mit mondanak, Abdult vagy al-Busztánt sose említették név szerint, mert hátha miniatűr lehallgató rejtőzik az asztal közepére helyezett vázácskában, a fehér fréziacsokor alatt. Amikor kihozták a pezsgőjüket, elhallgattak, és meg sem szólaltak addig, amíg a pincér el nem ment.

– De vajon képes lesz rá ismét? – kérdezte Tab.

– Nem tudom. Kötéltáncot jár százlábnyira a föld felett, biztonsági háló nélkül. Egy rossz lépés, és halott.

– Beszéltél vele? A nő bólintott.

– Ma. Tegnap tárgyalt az út szervezőjével, közölte, hogy csatlakozni akar, kiderítette, mibe kerül, és megalapozta a fedősztoriját.

– Amit vélhetőleg elhittek neki.

– Láthatólag nem gyanakodtak. Persze, meg is játszhatják, hogy tőrbe csalják. Ezt nem tudjuk, és ő se tudja. – Tamara fölemelte a poharát. – Annyit tehetünk, hogy szerencsét kívánunk neki.

– Tartsa meg az Isten – mondta komolyan Tab.

Egy pincér kihozta a menüket. A hotelben szabványos nemzetközi konyhát vittek afrikai felhangokkal. Pár percnyi szótlan búvárkodás után Tamara tagine-t választott, aszalt gyümölcsökkel dúsított ragut, amely lassú tűzön, kúpos tetejű cserépedényben készül, Tab pedig borjúvesét mustáros mártásban, a francia konyha egyik ínyencségét.

– Kérsz egy kis bort? – kérdezte a férfi.

– Köszönöm, nem. – Tamara csak cseppekben szerette az alkoholt. Amennyire élvezte a bor vagy a tömény ízét, annyira utált becsípni. Félt a lehetőségtől, hogy a szesz megárt a tisztánlátásának. Ennyire mániája lenne az irányítás? Meglehet. – De te csak rendelj nyugodtan.

– Nem. Franciákhoz képest nagyon keveset iszom. Tamara szeretett volna többet tudni róla.

– Mesélj magadról olyat, amit nem tudok – mondta.

– Oké – mosolygott Tab. – Jó kérdés. Hmm… – Egy percig töprengett. – Az erős asszonyok családjába születtem.

– Ez érdekes! Folytasd.

– Évekkel ezelőtt a nagyanyám nyitott egy vegyesboltot Clichy-sous-Bois-ban, ami Párizs egyik peremkerülete. Máig ő vezeti. A külváros rendesen elvadult mostanra, de nagyanyám nem hajlandó költözni. Hihetetlen módon még egyszer sem rabolták ki.

– Kemény nő!

– Kicsi, inas, és nagy pofonokat tud adni. A pénzből, amit az üzleten keresett, egyetemre küldte az apámat, aki most ott ül a Total, a legnagyobb francia olajvállalat igazgatótanácsában, és Mercedesszel jár, amelyet sofőr vezet.

– Óriási teljesítmény!

– Igen. A másik nagyanyám úgy lett Travers márkiné, hogy feleségül ment a nagyapámhoz, egy lyukas zsebű arisztokratához, akinek volt egy pezsgőpincészete. Pezsgőkészítésben igazán nehéz veszteségesnek lenni, de nagyapámnak sikerült. Ekkor a felesége kezébe ragadta a kormányrudat, és visszafordította a vállalkozást a csőd széléről. A lánya, az anyám, bővítette a cég profilját a luxusbőrárukkal és az ékszerekkel. Ezt a vállalatot irányítja vaskézzel.

– A Travers céget?

– Igen.

Tamara ismerte a márkát, bár ő semmiféle Travers-terméket nem engedhetett meg magának.

Még sok mindent szeretett volna tudni, ám kihozták a vacsorájukat, és akkor egy darabig nagyon keveset beszéltek evés közben.

– Milyen a vese? – kérdezte Tamara.

– Jó.

– Még sose ettem vesét.

– Kérsz egy falatot?

– Naná. – Odaadta a villáját Tabnak, aki felnyársalt rá egy morzsányit, majd visszaadta a villát. Jó erős íze volt.

– Hú! – hápogott Tamara. – Sok a mustár!

– Így szeretem. Milyen a tagine?

– Jó. Akarod megkóstolni?

– Kérek. – Tab nyújtotta a villáját, Tamara felvillázott egy kis ragut, és visszaadta. – Nem rossz – dicsérte a férfi.

Egymás vacsorájába belekóstolni tulajdonképpen nagyon bizalmas dolog, tűnődött Tamara. Ilyesmit randevún szokás. Ez viszont kollégák találkozása. Ő legalábbis annak látta. Tab minek látja vajon?

Desszertnek friss fügét kért. Tab sajtot evett.

A kávé gyűszűnyi csészékben érkezett. Tamara csak egy cseppet ivott. Az itteniek mindig túl erősre főzik a kávét. Ó, de szeretett volna egy kiadós csupor amerikai löttyöt!

Visszatért Tab érdekes családjához.

– Nagyanyád jött Algériából? – kérdezte, mert tudta, hogy a férfiban magrebi vér is folyik.

– Nem. Nagyanyám Thierville-sur-Meuse-ben született, ott, ahol van az a fontos katonai támaszpont. Nagyapám a híres Harmadik Algériai Gyaloghadosztályban harcolta végig a második világháborút, méghozzá olyan vitézül, hogy hadikereszttel is kitüntették. Még akkor is katonáskodott, amikor anyám megszületett. De most ideje, hogy én is megtudjak valamit rólad.

– Nem versenghetek döbbenetes családoddal – mondta a nő. – Chicagói zsidó családban születtem. Apám történészprofesszor, és Toyotával jár, nem Mercedesszel. Anyám középiskolai igazgató. – Elképzelte őket, a papát tweedöltönyben, kötött nyakkendővel, és a mamát, ahogy beszámolókat ír, és a szemüvege az orra hegyén egyensúlyozik. – Nem vagyok vallásos, de ők eljárnak a neológ zsinagógába. Simon, a bátyám, Tel-Avivban él.

Tab mosolygott.

– Ennyi?

Tamara nem akart túl sok bizalmas részletet közölni. Folyton emlékeztetnie kellett magát, hogy ez munkavacsora. Még nem állt készen, hogy beszámoljon a két házasságáról. Talán majd később.

A fejét rázta.

– Se arisztokraták, se hadikeresztek, se luxuscikkek. Illetve várjunk csak! Apám egyik könyvéből bestseller lett. Az volt a címe, hogy *Pionírfeleségek: asszonyok az amerikai végeken.* Egymillió példányban kelt el. Majdnem egy évig híresek voltunk.

– Mégis ebből az állítólag átlagos amerikai családból születtél… te. Hiszen ez bók, állapította meg a nő. Méghozzá nem üres hízelgés.

Tab láthatólag komolyan gondolja.

A vacsora véget ért, de még korai lett volna hazamenni. Tamara nem hitt a fülének, amikor kiszaladt a száján:

– Nem akarsz táncolni?

Volt egy diszkó a hotel alagsorában, kissé ásatag a chicagói, sőt még a bostoni bárokhoz képest is, ám így is a legmenőbb egész N'Djamenában.

– Dehogynem – vágta rá Tab. – Szörnyű táncos vagyok, de akkor is.

– Hogyhogy szörnyű?

– Nem tudom. Azt mondják, hogy hülyén nézek ki.

Nehéz volt elképzelni ezt a disztingvált és elegáns férfit, hogy hülyén csinál valamit. Tamara alig várta, hogy láthassa.

Tab kérte a számlát. Fele-fele alapon fizettek.

Lementek az alagsorba. Ahogy kinyílt az ajtó, nyomban mellbe vágta őket a basszus és a dobok földrengető döngése, amelytől Tamarának mindig viszketni kezdett a talpa. A bárt zsúfolásig megtöltötték a gazdag csádi fiatalok, anyagtakarékos ruházatban. Tamara szerelése nagynénis volt a lányok szoknyája mellett.

Nyomban a táncparkettre vezette Tabot. Még oda se értek, de az ő teste máris a ritmusra hullámzott.

Tab ennivalóan rossz táncos volt. Összevissza csápolt kézzel-lábbal, de láthatólag remekül érezte magát. Tamara élvezte a táncot. A bárok lezseren szexi légkörétől mindig olyan szerelemféle hangulatba került.

Egy órával később pihenőt tartottak, vettek maguknak kólát, és elterültek egy pamlagon.

– Próbáltad már a törkölyt? – kérdezte Tab.

– Az valami drog?

– Olyan pálinka, amelyet a préselés után visszamaradó szőlőhéjból párolnak. Eredetileg a konyak olcsó alternatívája volt, de mára önálló és rafinált pia lett belőle grappa néven. Még törkölypezsgő is létezik.

– Hadd találgassak – mondta a nő. – Otthon nálad van egy egész palackkal.

– Telepatikus vagy.

– Minden nő az.

– Tehát tudod, hogy haza akarlak vinni egy pohárkára lefekvés előtt.

Ez hízelgett Tamarának. Vagyis Tab már eldöntötte, hogy ez több egy szakmai kapcsolatnál.

De ő még nem.

– Köszönöm, de nem – mondta. – Remekül éreztem magamat, de nem akarok sokáig fent maradni.

– Oké.

Eljöttek a bárból. Tamara kissé elkámpicsorodott, és már bánta, amiért nem fogadta el az altató grappát.

Tab kérte a portást, hogy álljon elő a kocsijával, és felajánlotta a nőnek, hogy hazaviszi. Tamara ezt sem fogadta el, inkább felhívta a követségi személyszállítót.

Várakozás közben Tab megszólalt:

– Olyan jólesett veled beszélgetni. Nem vacsorázhatnánk együtt megint? Törkölypezsgővel vagy a nélkül?

– Oké – válaszolt Tamara.

– Mehetnénk valami lezserebb helyre. Például egy csádi vendéglőbe.

– Jó ötlet. Majd hívj fel.

– Oké.

Az autó visszavitte Tamarát a követségi lakásához.

Vetkőzés közben megállapította, hogy nagyon tetszik neki Tab. Gyorsan emlékeztette magát, hogy kegyetlenül bele tud választani a férfiakba.

Még chicagói egyetemista korában ment feleségül Stephenhez. Csak a szertartás után jött rá, hogy férjét a fogadalom se tartja vissza, hogy le ne feküdjön minden lánnyal, aki megtetszik neki. Hat hónap után szétváltak. Tamara azóta sem beszélt Stephennel, és nagyon remélte, hogy soha többé nem találkoznak.

Chicago után ledoktorált a párizsi Politikai Főiskolán nemzetközi kapcsolatokból, különös tekintettel a Közel-Keletre. Ott ismerte meg az amerikai Jonathant, aki másfajta tévedésnek bizonyult. Jonathan kedves volt, okos és szórakoztató. A szex kicsit lagymatag volt, de ez sem csorbította a boldogságukat. Egy idő után mindketten rájöttek, hogy Jonathan meleg. Barátsággal váltak el, Tamara máig kedvelte. Évente háromszor-négyszer beszéltek telefonon.

Részben az volt az ő baja, hogy olyan sok férfinak tetszett. Csinos volt, szexi és melegszívű, könnyen megakadt rajta a férfiak szeme. Viszont sehogy se jött rá, ki lenne a jó.

Tab kétségtelenül mutatós. Tamara behunyta a szemét, és elképzelte: magas, nyúlánk, olyan haj, amit muszáj simogatni, hozzá sötétbarna szem, amelynek mélységeiben a nő szívesen elmerült volna. A ruha imádattal simult rá, akár öltönyt viselt, mint ma este, akár valami lezserebbet. Tamara nem is értette, miből telik neki ilyen jó szabóra, de ma megkapta a választ. Gazdag a család.

Tamara nem bízott a jóképű férfiakban. Stephen jóképű volt. A jóképű férfiak hiúk és önimádók. Egyszer lefeküdt egy színésszel, aki az aktus után megkérdezte:

– Na, milyen voltam? – Tab könnyen lehet ilyen. Habár ebben azért kételkedett.

Valóban olyan jó lenne Tab, mint amilyennek látszik, vagy ő sem lesz több szörnyű tévedésnél? Tamara beleegyezett a következő találkozásba, és nem is áltathatta magát azzal, hogy a második randevú kizárólag az üzletről fog szólni. Hát, majd megtudom, gondolta, azzal elaludt.

5. fejezet

Tamarának első dolga volt úszni egyet a követség medencéjében minden kora reggel, amikor még alacsonyan járt a nap, és hűvös, portalan volt a levegő. Most is egyedül volt, mint általában, így félórán át zavartalanul gondolkozhatott mindenről, ami a fejében járt: Abdul bátorságáról, Dexter rosszindulatáról, Karim kedvességéről és Tab nem is titkolt érdeklődéséről. Másnap volt esedékes a második randevújuk: egy pohár ital a férfi lakásán, utána vacsora Tab kedvenc arab vendéglőjében.

Amikor kijött a vízből, látta, hogy a medence mellett ott ül Dexter egy nyugágyban, és őt figyeli. Ez felbosszantotta, főleg amikor Dexter az ő ázott úszódresszét kezdte el gusztálni.

Törülközőt csavart magára. Így már jobb valamivel.

– Ellenőrizzen nekem valamit – szólalt meg Dexter.

– Oké.

– Ismeri az N'Gueli hidat.

– Természetesen.

Az N'Gueli, a Logone határfolyó hídja kötötte össze N'Djamenát Kousséri kameruni várossal, ezért tulajdonképpen nemzetközi átkelőhely volt. Valójában két hídból állt: volt egy magas viadukt a járműforgalomnak, és volt egy régibb, alacsonyabb, szűkebb a gyalogosoknak.

Tamara elárnyékolta a szemét, és déli irányba nézett.

– Szinte idelátszik. Legfeljebb másfél kilométernyire lehet légvonalban.

– Határállomás, de nem őrzik túl szigorúan – folytatta Dexter. – A gépkocsik zömét le se állítják. Ami a gyalogosokat illeti, mindkét parton élnek barátok és rokonok. Kizárólag a fehér embereket tartóztatják fel, és kiszabnak rájuk valamilyen fiktív belépési, illetve kilépési illetéket, az összeg attól függ, mennyit néznek ki belőlük, és a határőrök egyedül készpénzt fogadnak el. Gondolom, magának nem szükséges bemutatnom őket.

– Nem. – Tamara nem volt meglepve. Csád hírhedten korrupt ország. Ám ez nem a CIA gondja. – Ebben miért vagyunk érdekeltek?

– Az egyik informátorom szerint a dzsihádisták kezdik átvenni az uralmat a gyalogoshídon. Szép csendesen beépítik a fegyvereseiket. A helyi lakosságot nem zaklatják, de a zsarolást átvették. Megemelték az árakat, és a bevételen megosztoznak a hivatalos határőrséggel. Azt meg nem érdekli, hogy mi történik.

– És minket igen? – A dolog inkább tartozott a helyi rendőrség illetékességi körébe.

– De mennyire, hogy érdekel, feltéve, ha az informátoromnak igaza van. Nem a baksis itt a lényeg, hanem az, hogy az NSZIÁ a hatalmába akar keríteni egy határállomást.

Tamarát ez sem győzte meg. Miért kellene az NSZIÁ-nak ilyesmi?

Nem jelent közvetlen nyereséget a terroristáknak.

– Mennyire megbízható az informátora? – kérdezte.

– Nagyon. De akkor is ellenőriznünk kell a sztoriját. Menjen oda, nézzen körül.

– Jól van. Védelemre lesz szükségem.

– Kétlem, de vigyen magával két tengerészgyalogost, ha úgy jobban érzi magát.

– Beszélek Marcus ezredessel.

Visszatért a lakásába, felöltözött, aztán kilépett a reggeli hőségbe. A tengerészgyalogosoknak saját épületük volt a követségen. Tamara megkereste Marcus ezredes irodáját. Egy titkár azt mondta, nyugodtan menjen csak be, az ezredes pár perc múlva érkezik.

Tamara szemügyre vette Susan Marcus irodáját. Az egyik falat elborították a hézagtalanul illeszkedő térképek, amelyek együtt kiadták Észak-Afrika nagy léptékű képét. Niger közepén egy öntapadó mutatta, hol volt al-Busztán. Az átellenes falon nagy monitor függött. Nem voltak családi fotók, csak két számítógép meg egy telefon. Egy olcsó műanyag tartóban ceruzák, papírok, Post-it jegyzetek. Tamara azt gondolta, hogy Marcus ezredes vagy rendmániás, vagy el van szánva rá, hogy semmit sem mutat meg magából, vagy mindkettő.

Susan Marcus az Összhaderőnemi Különleges Műveleti Erőkhöz, röviden a Különleges Erőköz tartozott.

Egy perccel később bejött. Rövid haja volt és határozott modora, mint minden katonatisztnek, akit Tamara ismert. Khaki egyenruhát és ellenzős sapkát viselt, ami férfiasnak mutatta, noha Tamara látta, hogy csinos. De ő megértette a külsőt is, a szobát is. Susannak arra volt szüksége, hogy egyenrangúnak tekintsék a férfiak világában, ahol a nőiesség minden jelét felhasználhatták ellene.

Az ezredes levette a sapkáját, leültek.

– Most jövök Dextertől – kezdte Tamara.

– Elégedett lehet a munkával, amit Abdullal végeztél. Tamara a fejét rázta.

– Nem kedvel engem.

– Hallottam. El kell sajátítanod a művészetet, amellyel elhitetheted a férfiakkal, hogy minden siker az ő érdemük.

Tamara kuncogott.

– Nem viccelsz, ugye?

– Fenét viccelek. Mit gondolsz, hogy lettem ezredes? Mindig hagytam, hogy a felettesemet dicsérjék. Mit üzen Dexter?

Tamara elmagyarázta, mi van a Kamerunba vezető híddal. Susan a homlokát ráncolta, szóra nyitotta a száját, elbizonytalanodott, elvett egy ceruzát egy kisebb asztalról, azzal kocogtatta a saját, üres íróasztalát.

– Mi az? – kérdezte Tamara.

– Nem tudom. Mennyire jó Dexter informátora?

– Ő azt mondja, nagyon, de nem annyira, hogy nem kellene ellenőriznünk a jelentését. – Kissé elbátortalanította Susan aggodalma.

– Mi zavar, Susan? Az egyik legokosabb ember vagy, akit ismerek. Ha nyugtalan vagy, tudni akarom, miért.

– Oké. Dexter azt mondja, hogy a terroristák kenőpénzt szednek, ami nudli, azt is megfelezik a határőrökkel, vagyis az anyagi hasznuk fél nudli. Igazi céljuk az, hogy megkaparintsanak egy stratégiai fontosságú határállomást.

– Tudom, mire gondolsz. Megéri nekik a fáradságot?

– Nézzünk néhány pontot. Amint a helyi rendőrség rájön, mi folyik itt, eltakarítják a dzsihádistákat a hídról, amit valószínűleg játszva meg tudnak csinálni.

Tamara nem gondolta át a helyzetet ebből a szempontból, de most egyetértően bólogatott.
– Az NSZIÁ addig irányíthat, ameddig megtűrik, az pedig nem igazi irányítás.
Susan folytatta.
– Kettő. A híd kizárólag akkor fontos, ha valamilyen ütközet várható, például államcsíny, amilyen az n'djamenai csata volt 2008-ban; ám ez valószínűtlen, mert a Tábornok ellenzéke pillanatnyilag gyenge.
– Az Egyesült Erők a Demokráciáért és a Fejlődésért bizonyosan nincsenek abban a helyzetben, hogy kirobbantsanak egy forradalmat.
– Pontosan. Végül három. Abban a nem valószínű esetben, ha a dzsihádistákat megtűrik itt, és abban a még kevésbé valószínű esetben, ha az EEDF államcsínyt tervez a Tábornok megbuktatására, a rossz hidat választották. Itt a közúti híd a fontos, amelyen tankok, páncélozott járművek és csapatszállító teherautók hajthatnak be külföldről a fővárosba. A gyalogoshíd, az nulla.
Az elemzés megsemmisítő volt. Susan esze jobban vágott, mint a borotva. Tamara nem értette, hogyhogy ő nem jött rá erre.
– Talán presztízsből csinálnák – mondta gyöngén.
– Persze, mint mikor megérinted a lábujjadat. Hasznod, az nincs belőle, de azért megcsinálod, csak hogy bizonyíts magadnak. Mindenesetre védőőrizetre van szükséged.
– Dexter szerint nem, de azt mondta, vigyek két katonát, ha attól jobban érzem magamat.
– Dexter hülyeségeket beszél. Ezek terroristák. Ide véderő kell.

* * *

Akkor hagyták el a követséget, amikor a nap éppen előbújt a téglagyárak mögül a város keleti végében. Susan ragaszkodott hozzá, hogy mindenki viseljen testpáncélt és könnyű golyóálló mellényt.
Tamara bő zsávolydzsekivel álcázta a sajátját. Ugyancsak melege lesz később.

Két autóval mentek. A CIA egy horpadt lökhárítójú, hároméves Peugeot kombit adott, amelyet akkor használtak, ha nem akartak feltűnést, mert ilyenből rengeteg szaladgált a városban. Tamara vezetett, Susan mellette foglalt helyet. A tengerészgyalogosokéban Pete Ackerman ült a kormánynál, az a szemtelen, húszéves tacskó, aki egyszer randevút kért Tamarától. Az már látványosabb volt: zöld városi terepjáró, sötétített ablakokkal, amelyet kétszer is megnézhetnek. Ám a terepjáró utasai levették a sapkájukat, és a padlóra helyezték a karabélyukat, így egy futó pillantásból nem lehetett megállapítani, hogy katonák.

Az utcák csendesek voltak. Tamara, aki az élen haladt a Chari folyó északi partján, átkelt egy hídon Walia déli külvárosba. A főút egyenesen a határátkelőhöz vezetett.

Most már ideges volt. Éjszaka keveset aludt a töprengéstől. Csádi két éve azzal telt, hogy adatokat gyűjtött az NSZIÁ-ról, de a munkája főleg abból állt, hogy távoli oázisok műholdfelvételeit tanulmányozta, fegyveres erőkre utaló jelek után kutatva. Sose került közvetlen kapcsolatba olyan emberekkel, akiknek az volt az életcélja, hogy minél többet öljenek meg az ő fajtájából.

Fegyver volt nála, formás kis félautomata 9 milliméteres Glock, amelynek tokját beleépítették a golyóálló mellénybe. A CIA ügynökei ritkán forogtak tűzharcban, még külföldön sem. Tamara elvégezte a CIA harci kiképző tanfolyamát, méghozzá fényes sikerrel, de sose sütött el fegyvert a lőtéren kívül, és boldog lett volna, ha ez így is marad.

Susan Marcus gondos óvintézkedéseitől még jobban kellett izgulnia.

Feltűnt a Logone két hídja, körülbelül ötvenméternyire egymástól. A közúti volt a magasabb. Tamara lekanyarodott a főútról egy poros dűlőre.

Húsz méterre a gyaloghíd végétől járművek parkoltak szétszórtan: egy mikrobusz, vélhetőleg arra várva, hogy embereket vihessen be a városba; két taxi, azonos céllal; és még fél tucat rozzant verda. Tamara behajtott közéjük, és úgy állt le, hogy rálássanak mindkét hídra. Üresben járatta a motort. A tengerészgyalogosok beálltak mellé.

Első pillantásra nem érzékeltek semmi rendhagyót. Kamerunból egyenletesen hömpölygött az emberfolyam a gyaloghídon, és nagyon kevesen igyekeztek az ellenkező irányba. Koussériből, a túlparti városkából sokan jártak át dolgozni vagy üzletelni N'Djamenába. Voltak, akik kerékpáron vagy szamáron ültek, sőt Tamara látott egy tevét is. Terményeket is hoztak kosárban vagy házilag barkácsolt kézikocsin; ezeket alighanem az n'djamenai piacokra szánták. Este majd hazatérnek, és akkor Kamerunt veszi célba a sokaság.

Tamara a chicagói üzleti negyed ingázóira gondolt. A ruházatot leszámítva az volt a legfőbb különbség, hogy Chicagóban mindenki rohanna, itt pedig senkinek sem sürgős a dolga.

Senki sem kérdezett az érkezőktől semmit. Útlevelet sem kértek. Hivatalos személyek nem mutatkoztak. Volt egy alacsony kis épület, amely talán őrház lehetett. Tamara először azt hitte, nincs is sorompó, aztán kiszúrta a földön heverő hosszú rudat, amelyet egy vékony fatörzsből fabrikáltak. Föl lehetett rakni két bakra, hogy azokkal együtt alkosson harmatgyenge akadályt.

Hiszen ez játék város!, gondolta. Mit keresek én itt pisztollyal a dzsekim alatt?

Egy idő után az is feltűnt, hogy nem mindenki mozog céltudatosan. A híd innenső végénél két, többé-kevésbé katonának öltözött ember támaszkodott a korlátnak, fegyverövükben pisztollyal. Terepmintás gyakorlónadrágjukhoz rövid ujjú, civil pólót viseltek, az egyik narancssárgát, a másik égszínkéket. A narancssárga pólós cigarettázott, a másik töltött palacsintát reggelizett. Unottan nézték az ingázókat. A cigarettázó letekintett a parkoló járművekre, de a látvány hidegen hagyta.

Tamara utolsónak fedezte föl az ellenséget, és végigfutott rajta a hideg a félelemtől. Pár méternyivel beljebb a hídon volt az átellenes korlátnál két ember, akik komolyabbnak látszottak a határőröknél. Az egyik szíjat vetett át a vállán, és a szíjról lógott valami, amit majdnem teljesen eltakart egy pamutkendő, kivéve a kiálló végét, és az szakasztott olyan volt, mint a puskacső szája.

Társa egyenesen Tamara autójára bámult. A nő először érezte magát igazi veszélyben.

Szemügyre vette a szélvédőn át. Sovány arcú, magas homlokú, langaléta ember volt. Lehet, hogy Tamara csak képzelődött, de megérezte a belőle áradó, könyörtelen céltudatosságot. Ügyet sem vetett a körülötte nyüzsgő sokaságra, mintha csak hangyák lettek volna. Nála is puska volt, félig-meddig bebugyolálva, mintha nem is érdekelné, meglátják-e a fegyverét vagy sem.

Előhúzott egy telefont, hívott valakit, majd a füléhez emelte a készüléket.

– Van egy pasi… – szólalt meg Tamara.

– Látom – mondta mellette Susan.

– Telefonál.

– Pontosan.

– De kinek?

– Ez a hatvannégyezer dolláros kérdés.

Tamara célpontnak érezte magát. A pasas simán lelőheti a szélvédőn keresztül. Még közel is van egy gépkarabélynak. Tisztán látható, és a volán mögött nem mozoghat.

– Ki kellene szállnunk – mondta.

– Biztos?

– Akkor semmit se tudok meg, ha csak ülök itt.

– Oké.

Kiszálltak. Tamara hallotta a forgalmat a másik hídról, de nem látta a járműveket.

Susan a zöld terepjáróhoz ment, tanácskozott a tengerészgyalogosokkal, visszajött.

– Azt mondtam nekik, hogy maradjanak a helyükön, mert diszkrétre játszunk, de a zűr első jelére kiugranak.

– Kösz.

Valahol ordítottak:

– Al-Busztán!

Tamara értetlenül körülnézett. Hol ordítottak, és miért ordítanák épp ezeket a szavakat?

Ekkor dördültek el az első lövések.

Rockbanda pergődobjára emlékeztető hang volt, amelyet üvegcsörömpölés követett. A fájdalom üvöltése volt a befejezés.

Tamara gondolkodás nélkül bevágódott a Peugeot alá. Susan szintúgy.

A gyalogosok rémülten sikoltoztak a hídon. Tamara látta, hogyan próbálnak visszamenekülni arrafelé, ahonnan jöttek. Ám senkit sem látott, aki lövöldözött volna. Az ember, akit az előbb figyelt, elő se húzta a fegyverét.

– Honnan a francból jött az a lövés? – kérdezte a rémülettől dörömbölő szívvel.

– Fentről, a közúti hídról – felelte a mellette fekvő Susan, aki tisztán látta a magasabb hidat, ha kidugta a fejét a Peugeot alól.

– Szétlőtték a másik autó szélvédőjét – folytatta Susan. – Eltalálták elöl az egyik srácot.

– Jézus, remélem, nem esett nagy baja!

Megint üvöltöttek a fájdalomtól, ezúttal hosszabban.

– Nem hangzik halottnak. – Susan jobbra nézett. – Most húzzák be a verdájuk alá. – Egy pillanatra elnémult. – Pete az.

– Atyaég, hogy van?

– Nem tudom.

Az üvöltés félbeszakadt, amit Tamara rossz jelnek vélt.

Susan, kezében pisztollyal, fel- és kifelé nézett. Leadott egy lövést.

– Túl messze van – állapította meg haragosan. – Látok valakit automatával a közúti híd korlátjánál, de ebből a távolságból nem találhatom el egy rohadt pisztollyal.

Újabb rövid sorozatot adtak le a viaduktról, amit rémítő hangzavar követett. A lövedékek összeroncsolták a Peugeot tetejét és a szélvédőjét. Tamara hallotta a saját sikolyát. Ösztönösen eltakarta a kezével a fejét, bár maga is tudta, hogy fölösleges. Ám amikor elnémult a fegyver, láthatta, hogy egyiküknek sem esett baja.

– A magas hídról lő – mondta Susan. – Ha úgy érzed, hogy felkészültél, most lenne itt az alkalmas pillanat, hogy fegyvert rántsál.

– Ó, a francba, el is felejtettem, hogy van nálam pisztoly! – Tamara a golyóálló mellény bal karöltője alá erősített táskához kapott. Abban a pillanatban a tengerészgyalogosok visszalőttek.

Hasmánt a földre könyökölve két kézzel fogta a pisztolyt, ügyelve, hogy a hüvelykujja előremutasson, és ne legyen útban, ha a závár visszapattan. Egyes lövésre állította a Glockot, különben másodpercek alatt kifogyott volna a lőszerből.

A katonák fegyverei elhallgattak. Abban a pillanatban a viaduktról harmadszor is leadtak egy sorozatot, ám ezúttal a tengerészgyalogosok egy töredék másodpercen belül viszonozták a tüzet.

Tamara, mivel az autó alól nem láthatta a viaduktot, a gyaloghidat figyelte, ahol szörnyű kavarodás tombolt. Azok, akik kétségbeesetten menekültek volna az innenső végről, ahol kitört a lövöldözés, nekimentek a híd túlfelén a kevésbé ijedteknek, akik azt se igen tudták, mi volt az a dobolás. Az utolsó sorban nyomultak a terepszínű gyakorlónadrágos határőrök, semmivel sem kevésbé fejetlenül; ütötték-verték maguk előtt a civileket, hogy mozogjanak fürgébben. Tamara látta, amint valaki beleugrik a folyóba, és úszni kezd a túlsó part irányába.

A híd innenső végén a két dzsihádista a korláton átvetődve leugrott a folyópartra. A Glock irányzéka követte őket. A terroristák fedezéket kerestek a híd alatt.

A lövöldözés abbamaradt.

– Azt hiszem, elkaptuk – jegyezte meg Susan. – Mindenesetre eltűnt. Á, nem, visszajött – nem, ez egy másik ürge, más tökfedő. Kurva életbe, hát hányan vannak ezek?

A rövid csendben Tamara ismét hallotta az üvöltést:

– Al-Busztán!

Susan sürgős erősítést és egy mentőautót kért rádión.

Újabb tűzpárbajra került sor a viadukt és a tengerészgyalogosok között, de mindkét félnek jó fedezéke volt, és úgy látszott, senkit sem találtak el.

Mozdulni sem tudtak, tehetetlenek voltak. Itt fogok meghalni, gondolta Tamara. Ó, hogy miért nem találkoztam Tabbal előbb! Mondjuk öt éve!

A gyaloghídon, ott, ahol a korlát véget ért, és a híd alapozása eggyé olvadt a sziklás talajjal, alig húszméternyire ismét felbukkant a beesett arcú dzsihádista. Miközben a Glock irányzéka elindult felé, a

terrorista letérdelt, és Tamara tudta, hogy mindjárt le is hasal, gondosan céloz, és tökéletes lelki nyugalommal sorra leszedi őket mind, akik az autók alá bújtak.

Összesen egy-két másodperce volt, hogy tegyen ellene. Gondolkodás nélkül célba vette a terrorista magas homlokát. Valahol mélyen a tudata alatt egy része azon álmélkodott, hogy mennyire higgadt. A Glock irányzéka egy pillanatra se mozdult el a két mélyen ülő szem közötti pontról, követte a lehajló fej lassú útját a földig, gyorsan, de kapkodás nélkül, mert itt csak egy hidegvérrel leadott lövés érhetett el találatot. Aztán amikor a dzsihádista végre elhelyezkedett, marokra fogta a géppisztolyát, és megemelte a fegyver csövét, Tamara meghúzta a Glock ravaszát.

A fegyver fölfelé rúgott, ahogy szokott. Tamara higgadtan leengedte a csőszájat, ismét célzott, meghúzta a ravaszt. Rögtön látta, hogy nem volt szükség újrázásra. A terrorista feje elsőre szétrobbant, a második lövedék már egy hullába csapódott.

– Szép lövés! – hallotta Susan hangját.

Tamara meg azt gondolta: csakugyan megöltem egy embert?

Csakugyan én voltam az?

Lentebb a parton, kezében fegyverével, futva menekült a másik dzsihádista.

Tamara elfordult, hogy láthassa a viaduktot, de semmiből sem állapíthatta meg, ott vannak-e még a lövöldözők. Hallotta az elvonuló teherautók és személyautók berregését. Megütötte a fülét egy nagy teljesítményű motor torokhangú mennydörgése. Lehet, hogy két dzsihádista menekül rajta?

Susannak ugyanez járhatott a fejében, mert éppen azt mondta a rádióban:

– Mielőtt felfejlődnek a gyaloghídnál, ellenőrizzék a közúti hidat, hátha még vannak ott orvlövészek!

Majd a másik autó alatt megbújt tengerészgyalogosokhoz fordult:

– Maradjanak veszteg, amíg kiderítjük, elmentek-e mind!

Mostanra az ingázók többsége levonult a hídról a kameruni oldalon. Tamara látta néhányukat, ahogy összeverődnek a facsoportoknál meg a házaknál, vagy a sarkok mögül leselkedve várják, mi lesz most. A híd végénél felbukkant a két színpompás

pólójú határőr, de egyelőre nem akaródzott átkelniük az innenső partra.

Tamara kezdte azt hinni, hogy vége, de hajlandó lett volna egész nap itt hasalni, amíg nem kapnak rá bizonyítékot.

A dűlőn végigrobogott egy amerikai tábori mentő, és beállt a zöld terepjáró mögé.

– Cél a magas híd korlátja! Most! – ordította Susan.

A három tengerészgyalogos, akik még nem sebesültek meg, kigurultak a terepjáró alól, bevágódtak más járművek fedezékébe, és célba vették a viadukt korlátját.

Két szanitéc ugrott ki a mentőből.

– A zöld autó alatt! – ordította Susan. – Egy személy, lőtt sebekkel! Nem volt lövöldözés.

A mentősök előhúztak egy hordágyat.

Tamara nem mozdult a helyéről. Figyelte a megmaradt terroristát, ahogy inal a folyóparton. Már majdnem eltűnt, valószínűleg nem is jön vissza. A két határőr óvatosan visszafelé sompolygott a hídon. Még pisztolyt is rántottak, megkésve.

– Hát, kösz a segítséget, fiúkák – dünnyögte Tamara. Susan rádiója sipákolt.

– A viadukton minden tiszta, ezredes – mondta egy eltorzult hang.

Tamara tétovázott. Hajlandó-e kockáztatni az életét egy kásás rádióüzenet miatt?

Hát persze hogy hajlandó vagyok, gondolta. Hiszen profi vagyok! Kigurult az autó alól, feltápászkodott. Gyengének érezte magát, szeretett volna leülni, de nem akarta, hogy a tengerészgyalogosok lekvárnak nézzék. Egy pillanatra a Peugeot lökhárítójára támaszkodott, és rámeredt a golyó ütötte lyukakra. Tudta, hogy vannak lőszerek, amelyek képesek keresztülfúrni egy autót. Neki még szerencséje volt.

Aztán eszébe jutott, hogy hírszerző, és össze kell szednie minden lehetséges adatot ebből az incidensből.

– Kérdezd meg, vannak-e hullák a közúti hídon – fordult Susanhoz. Susan a szájához emelte a rádiót, továbbította a kérdést.

– Hullák nincsenek, csak vérfoltok.

Ezek szerint egy vagy több sebesült elhajtott, vonta le a következtetést Tamara.

Marad az az egy, akit ő megölt.

Elszántan elindult a gyaloghídhoz. A lába mintha erősödött volna. Odament a dzsihádistához. Kétség nem fért hozzá, hogy halott, hiszen jóformán nem maradt feje. Tamara kihúzta az ernyedt kézből a géppisztolyt. Rövid volt és meglepően könnyű, bullpup típus, banántárral. A cső bal oldalán, ott, ahol csatlakozott a vázhoz, volt egy sorozatszám. Tamara felismerte a fegyverben a kínai kormány tulajdonában lévő Norinco gyártmányát.

A földnek szegezte a fegyvert, meghúzta a kivetőt, lekattintotta a banánt, felnyitotta a zárt, eltávolította a töltényűrbe csúsztatott lövedéket. Eltüntette zubbonya zsebében a tárat meg az egyetlen lövedéket, aztán visszavitte a kiürített fegyvert a rommá lőtt Peugeot- hoz.

Susan látta, ahogy jön, és megjegyezte:

– Úgy hozod, akár egy döglött kutyát.

– Most húztam ki a fogait – felelte Tamara.

A szanitécek most emelték be a hordágyat a mentőbe. Tamara észbe kapott, hogy még nem is beszélt Pete-tel. Futott a hordágyhoz.

Pete rémítően mozdulatlan volt. Tamara megtorpant, és csak annyit mondott:

– Jézusom.

Pete sápadt volt, a szeme fennakadt.

– Sajnálom, hölgyem – mondta az egyik mentős.

– Egyszer randevút kért tőlem. – Tamara sírni kezdett. – Azt mondtam neki, hogy túl fiatal. – A zubbonya ujjába törölte az arcát, de a könnyek csak jöttek. – Ó, Pete! – mondta az élettelen arcnak. – Bocsáss meg nekem!

* * *

– Elnök asszony, Ackerman tizedes apja van a vonalban – mondta a központos. – Mr. Philip Ackerman.

Pauline gyűlölte ezt. A szíve szakadt meg, valahányszor elesett katonák szüleivel volt kénytelen beszélni. Mindig arra kellett gondolnia, mit érezne ő, ha Pippa meghalna. Ez volt a legrosszabb része a munkájának.

– Köszönöm – mondta a központosnak. – Kapcsolja.

– Itt Phil Ackerman – mondta egy mély férfihang.

– Mr. Ackerman, itt Green elnök beszél.

– Igen, elnök asszony.

– Fogadja őszinte részvétemet.

– Köszönöm.

– Pete az életét vesztette el, ön a fiát vesztette el. Szeretném, ha tudná, hogy hazájuk mélységesen hálás az önök áldozatáért.

– Köszönöm.

– Úgy tudom, uram, ön tűzoltó.

– Így van, asszonyom.

– Akkor ön tudja, mit jelent a jó ügyért kockáztatni az életünket.

– Igen.

– A szenvedését nem enyhíthetem, de azt elmondhatom, hogy Pete a haza, a szabadság és az igazság védelmében áldozta fel az életét.

– Én hiszek ebben. – A férfi hangja elcsuklott. Pauline úgy látta, ideje továbblépni.

– Beszélhetnék Pete édesanyjával? – kérdezte. Pillanatnyi habozás.

– Nagyon fel van dúlva.

– Döntse el ő.

– A feleségem bólint.

– Rendben. Beleszólt egy nő.

– Halló?

– Mrs. Ackerman, itt az elnök beszél. Fogadja őszinte részvétemet. Fuldokló zokogás válaszolt. Neki is könnyek szöktek a szemébe.

– Szívem, nem akarnád visszaadni a telefont? – kérdezte a háttérben Mr. Ackerman.

– Mrs. Ackerman, az ön Pete fia egy hatalmas ügyért halt meg – mondta Pauline.

– Afrikában halt meg! – mondta Mrs. Ackerman.

– Igen, az ottani fegyveres erőink…

– Afrikában! Miért küldte Afrikába meghalni?

– Ebben a kis világban…

– Afrikáért halt meg! Kit érdekel Afrika?

– Megértem a felindulását, Mrs. Ackerman. Magam is anya…

– Ezt nem hiszem el, hogy képes volt eltékozolni a fiam életét! Pauline azt szerette volna mondani: *Én se hiszem el, Mrs. Ackerman, és megszakad a szívem.* De hallgatott.

Rövid szünet után Mr. Ackerman visszavette a szót.

– Elnézést kérek.

– Nem kell elnézést kérnie, uram. A feleségét szörnyű csapás érte.

Teljes szívemből együttérzek vele.

– Köszönöm.

– Isten áldja meg, Mr. Ackerman.

– Isten áldja meg, elnök asszony.

* * *

A kihallgatás a nap hátralévő részét igénybe vette.

A hadsereg szerint csapda volt az egész; hamis információkkal a hídhoz csalták őket, és ott rajtuk ütöttek. Susan Marcus bizonyosra vette, hogy így volt.

A CIA tiltakozott ez ellen az értelmezés ellen, mert rossz fényt vetett Dexterre: burkoltan azzal vádolta, hogy megbízott egy informátorban, aki félrevezette. A tipp igenis jó volt, vitatkozott Dexter, csak a dzsihádisták a gyaloghídon pánikba estek, amikor kiszúrták a tengerészgyalogosokat, és erősítést kértek.

Este hatra Tamarát már nem érdekelte, melyik értelmezés az igaz. Össze volt törve. Otthon fontolgatta, hogy belezuhan az ágyba, de tudta, hogy úgyse bírna aludni. Egyfolytában Pete élettelen testét és annak a sovány embernek az arctalan fejét látta, amelyet ő lőtt péppé.

Nem akart egyedül lenni. Eszébe jutott, hogy Tabbal lett volna randevúja. Ösztönösen érezte, hogy a férfi tudni fogja, mit kell tenni.

Lezuhanyozott, tiszta farmerbe-pólóba öltözött, az illendőség kedvéért egy pamutsállal kiegészítve. Aztán hívott egy kocsit.

Tab egy társasházban lakott a francia nagykövetség közelében. Nem volt valami puccos hely. Tamara sejtette, hogy a férfi különbet is megengedhetne magának, de olyan helyen kellett laknia, ami figyelhető és őrizhető.

– Olyan vagy, mint akit ledaráltak – mondta, amikor ajtót nyitott. – Gyere be.

– Tűzharcba keveredtem.

– Az N'Gueli hídnál? Hallottunk róla. Ott voltál?

– Igen. Pete Ackerman meghalt.

Tab karon fogta, egy pamlaghoz vezette.

– Szegény Pete. És szegény te.

– Megöltem egy embert.

– Istenem.

– Dzsihádi volt, és éppen le akart lőni engem. Nem sajnálom. – Rádöbbent, hogy Tabnak azokat a dolgokat is elmondhatja, amelyeket nem bírt kiejteni a száján, amikor kihallgatták. – De akkor is emberi lény volt, és az egyik pillanatban még élt, és mozgott, és gondolkodott; aztán én meghúztam a ravaszt, és meghalt, elment, és hulla lett belőle, és folyton őt látom gondolatban!

A kisasztalon egy felbontott fehérbor hűlt a vödörben. Tamara ivott egy kortyot, letette a poharat.

– Nem baj, ha ma este nem megyünk el vacsorázni?

– Dehogy baj. Majd lemondom.

– Köszönöm.

Tab elővette a mobilját. Miközben ő telefonált, Tamara körülnézett. A lakás szerény volt, de a berendezés drága: öblös, puha fotelek, vastag szőnyegek. Volt egy nagy képernyős tévéje és valami roppant különleges hifitornya, magas hangszórókkal. Tamara pohara metszett ólomkristály volt.

Felfigyelt két ezüstkeretes fotóra egy asztalkán. A sötét bőrű, öltönyös férfi, és a sikkes, középkorú, szőke nő kétségtelenül Tab szülei voltak a bekeretezett képen. A másik képen ádáz képű, kicsi arab asszony feszített büszkén egy bolt előtt: csakis a nagymama lehetett Clichy-sous-Bois-ból.

– Beszéljünk valami másról – kérte, amikor a férfi befejezte a telefonálást. – Mesélj magadról.

Tab elmosolyodott.

– Kétnyelvű iskolába jártam, az a neve, hogy Ermitage International. Jó tanuló voltam, bár voltak balhéim.

– Hogyhogy? Miket csináltál?

– Ó, csak a szokásosat. Egy napon elszívtam egy füves cigit matekóra előtt. A tanár nem értette, mitől butultam meg hirtelen. Azt hitte, a többieket akarom nevettetni.

– És még?

– Beálltam egy rockbandába. Természetesen amerikai neve volt.

Boogie Kings.

– Jók voltatok?

– Nem. Az első fellépésünk után kirúgtak. Úgy doboltam, ahogy táncolok.

Tamara kuncogott. Először történt meg vele a lövöldözés óta.

– Miután leléptem, a banda sokat javult – tette hozzá a férfi.

– Voltak barátnőid?

– Igen. Koedukált iskola volt. Tekintete elrévedt.

– Kire emlékszel? – kérdezte Tamara. Tab feszengett.

– Ó…

– Nem kell elmondanod. Nem akarok tolakodni.

– Nem tolakodsz, de ha elmondom, dicsekvésnek fog hangzani.

– Akkor is mondd el.

– Az angoltanárnő.

Tamara másodszor is kuncogott. Kezdte normálisabbnak érezni magát.

– Körülbelül huszonöt. Szép, szőke. Az írószerraktárba jártunk csókolózni.

– Csak csókolózni?

– Nem, nem csak csókolózni.

– Rossz fiú!

– Megőrültem érte. El akartam szökni az iskolából, Las Vegasba akartam repülni, hogy összeházasodjunk.

– Mi lett a vége?

– Állást kapott egy másik iskolában, és eltűnt az életemből. Összetört a szívem. De az nem tart sokáig, ha tizenhét éves az ember.

– Jó volt, de elég volt?

– Ó, igen. Csodás volt, de nézd, az ember többször szerelmes, mielőtt rájön, mit akar igazából.

Tamara bólintott. Milyen okos.

– Én aztán tudom.

– Igen?

– Kétszer voltam férjnél – bökte ki a nő.

– Hát erre nem számítottam! – Tab mosolygott, nehogy megbántsa a hüledezésével. – Mesélj még róla, ha kedved van.

Tamarának volt kedve, sőt örült, amiért eszébe juttatták, hogy vannak más fontos dolgok is az életben a fegyverek és az öldöklés mellett.

– Stephen csak serdülőkori tévedés volt – kezdte. – Akkor házasodtunk össze, amikor elsőéves voltam a főiskolán, és már a nyári vakáció előtt elváltunk. Évek óta nem beszéltem vele, és már azt se tudom, hol lakik.

– Ennyit Stephenről – szólt Tab. – Ha ez vigasz, ugyanezt érzem egy Anne-Marie nevű lány iránt. Csak én nem vettem feleségül. Mesélj a kettesről.

– Jonathan komoly volt. Négy évig voltunk házasok. Szerettük egymást, bizonyos értelemben még ma is szeretjük. – Elhallgatott.

Tab türelmesen várt néhány pillanatig a gyengéd noszogatással.

– Mi romlott el?

– Jonathan meleg.

– Ó. Hát az kínos.

– Először persze nem tudtam, gondolom, ő se, bár a végén bevallotta, hogy mindig is bizonytalan volt magában.

– De azért barátsággal váltatok szét.

– Tulajdonképpen nem is váltunk el. Még mindig tartjuk a kapcsolatot, legalábbis annyira, amennyire több ezer kilométerről lehet.

– De a házasságotokat felbontották? – kérdezte komolyan a férfi. Ez, úgy látszik, valamilyen okból fontos volt neki.

– Igen, fel – mondta határozottan Tamara. – Most egy férfi a házastársa. Hát te? Voltál valaha házas? Mennyi is vagy? Harmincöt?

– Harmincnégy, és sose voltam házas.

– De kellett hogy legyen legalább egy komoly ügyed az angoltanárnő után.

– Így van.

– Miért nem házasodtatok össze?

– Hm, azt hiszem, az én tapasztalatom hasonlít a tiédre, azzal az eltéréssel, hogy sose kötöttem le magam. Voltak egyéjszakás kapcsolataim, katasztrofális viszonyaim, és két igazán nagy nő, akikkel a kapcsolatom sokáig tartott… de nem örökké.

Tamara ivott még egy kortyot. A bor nagyon finom volt.

Tab kezdte megnyitni előtte a szívét, és ő borzasztóan szerette volna, ha folytatná. A reggeli öldöklés még mindig sötét árnyékot vetett a lelkére, a leselkedő kísértetek csak azt várták, mikor vethetik rá magukat, ám ez a beszélgetés erőt adott neki.

– Mesélj az egyik nagy nőről – kérte.

– Jól van. Odette-tel három évig éltem együtt Párizsban. Nyelvész, több nyelven beszél, és abból él, hogy fordít, főleg oroszból franciára. Rendkívül okos.

– És?

– Mikor ide akkreditáltak, kértem, hogy legyen a feleségem, és jöjjön velem.

– Ó. Szóval ennyire komoly volt. – Valósággal megijesztette, hogy Tab egészen a lánykérésig elment. Pedig hát butaság ilyeneket érezni.

– Igen. Legalábbis részemről. Ő pedig simán folytathatta volna a fordítást itt is. De azt mondta, nem. Oké, mondtam, házasodjunk össze, én pedig visszamondom a kiküldetést. Ekkor közölte velem, hogy egyáltalán nem akar férjhez menni.

– Ó.

Tab vállat vont, nem túl meggyőzően.

– Én komolyabban vettem a kapcsolatunkat, mint ő, és erre a saját káromon kellett rájönnöm.

Csak mímelte a nemtörődömséget: Tamara látta rajta, hogy fáj neki. A legszívesebben átölelte volna.

Tab legyintett.

– Most már elég a régi sirámokból – mondta. – Kérsz valamit enni?

– Igen – felelte a nő. – Egész nap egy falat se ment le a torkomon, de most olyan éhes vagyok, mint a farkas.

– Nézzük, van-e valami a hűtőben.

Tamara követte a szűk konyhába. Tab kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, és leltározott:

– Tojás, paradicsom, egy nagy krumpli, fél hagyma.

– Akarsz elmenni valahova? – kérdezte Tamara. Azt remélte, hogy a férfi nemmel válaszol: még nem volt elég ereje egy vendéglőhöz.

– Csudát akarok. Van itt elég egy lakomához.

Felkockázta a krumplit, és megsütötte, összecsapott egy hagymás paradicsomsalátát, aztán fölverte a tojásokat, és omlettet sütött. Hosszú lábú zsámolyokra telepedtek a kis konyhapultnál. Tab töltött még fehérbort.

Igaza lett: ez felért egy lakomával.

Tamara a vacsora után ismét embernek érezte magát.

– Mennem kellene – szólt kedvetlenül. Tudta, hogy egyedül fekszik le a követségi ágyba, előjönnek a kísértetek, és ő ott lesz védtelenül.

– Nem kell hazamenned – mondta a férfi.

– Nem tudom.

– De én tudom, mire gondolsz.

– Csakugyan?

– Annyit hadd mondjak: akármiért akarsz is maradni, nekem oké.

– Nem akarok egyedül aludni ma éjszaka.

– Akkor aludj velem.

– De nincs kedvem a szexhez.

– Nem gondoltam, hogy lesz.

– Biztos, hogy jó lesz így? Semmi csókolózás vagy hasonló? Hogy csak átölelnél, és fognál, amíg elalszom?

– Boldoggá tennél vele. Így is lett.

6. fejezet

Pekingben ma reggel belélegezhető volt a levegő. A meteós lány mondta, és Csang-kaj hitt neki, ezért biciklizéshez öltözött. Az első lélegzet a házon kívül igazolta a lány előrejelzését. Kaj azért föltette a maszkját, mielőtt nyeregbe szállt. Fudzsita terepkerékpárja volt könnyű alumíniumötvözet vázzal, szénszálas kormánnyal, alig nyomott többet egy pár cipőnél.

Arra az egyetlen testgyakorlásra volt ideje, hogy kerékpárral ment a munkába. Peking irtózatos közlekedési dugóiban ugyanaddig tartott, mintha autóval menne vagy buszra szállna.

Márpedig mozogni kellett. Ő negyvenöt éves volt, a felesége, Tao- ting, harminc. Kaj izmos és karcsú volt, az átlagnál magasabb is, de sose feledkezett meg a tizenöt év korkülönbségről. Kötelességének tartotta, hogy ugyanolyan mozgékony és energikus legyen, mint a felesége.

Az egyik főúton lakott, amelynek két oldalán biciklisávok választották el a kerékpárosok ezreit a járművek százezreitől. Biciklizett itt mindenféle ember: munkások, iskolások, egyenruhás küldöncök, még elegáns hivatalnoknők is, szoknyában. Amint letért a főútról, teherautók, limuzinok, sárga oldalú taxik és vörös tetejű buszok között kígyózva meg kellett küzdenie a négykerekűekkel.

Tekerés közben a feleségére gondolt. Színésznő volt, szépséges és bűbájos, akibe szerelmes volt Kína minden második hímneműje. Öt éve házasodtak össze, de Kaj változatlanul imádta a feleségét.

Az apjának nem tetszett Ting. Csang Csien-csün felszínesnek és ledérnek tartott mindenkit, aki a televízióban szerepel, hacsak nem politikus az illető, aki felvilágosítja a tömegeket. Ő azt akarta, hogy Kaj egy fizikust vagy egy mérnököt vegyen feleségül.

Kaj anyja ugyanolyan konzervatív volt, de kevésbé vaskalapos.

– Ha olyan jól ismered, hogy kívülről tudod az összes gyarlóságát és gyengeségét, de még így is imádod, akkor biztosra veheted, hogy igaz szerelem – mondogatta. – Mint ahogy én vagyok az apáddal.

Eltekert Hajtien kerületbe a város északnyugati részén, ahol a Nyári Palota mellett hatalmas zárványt képezett az állambiztonsági minisztérium, mandarin nyelven a Kuocsia Ancsüan-pu, röviden csak

Kuoan-pu, a hazai és külföldi hírszerzésért és elhárításért felelős kémhálózat.

Letette a kerékpárját egy standnál. Az erőfeszítéstől izzadva és lihegve a legmagasabb épülethez igyekezett. Az épület fontosságához képest az előcsarnok szegényes volt a nehézkesen szögletes bútoraival, amelyek Mao korában számítottak izgalmasan modernnek. A portás tisztelettel fejet hajtott, mert Kaj volt a külföldi hírszerzés miniszterhelyettese, a tengerentúli hírszerzők főnöke, egyenlő a belbiztonsági miniszterhelyettessel, akiknél csak az állambiztonsági miniszter volt magasabb méltóság.

Kaj fiatalon került ebbe a magas beosztásba, mert félelmetesen okos volt; miután elvégezte a történelem szakot a Csinghuán, Kína legtekintélyesebb egyetemén, Princetonban szerezte meg hozzá amerikai történelemből a doktorátust. De nem egyedül az eszének köszönhette gyors karrierjét: a családja legalább akkora szerepet játszott ebben. Dédnagyapja részt vett Mao-Ce-tung legendás Hosszú Menetelésében. A nagyanyja Kubában volt nagykövet. Apja most éppen az alelnöke volt a Nemzetbiztonsági Bizottmánynak, annak a bizottságnak, amely a legfontosabb külpolitikai és biztonságpolitikai döntéseket hozta.

Röviden, Kaj a kínai bíborban születettek közé tartozott. A köznépnek volt egy gúnyneve a Kaj-félékre, a hatalmasok sarjaira: csaszipubi volt, *tajcsiantang*, bár ezt a kifejezést nem használták nyíltan, mindig csak halkan, barátok között, mert a legmélyebb megvetést fejezte ki. Ám Kaj el volt szánva rá, hogy tehetségét a hazája javára kamatoztatja, és erre a fogadalmára emlékeztette magát minden alkalommal, amikor belépett a Kuoan-pu főhadiszállására.

Amikor még szegények és gyengék voltak, a kínaiak azt hitték, hogy veszélyben forognak. Ebben tévedtek. Igazából senki sem akarta kiirtani őket. De most Kína azon az úton volt, hogy a világ leggazdagabb és leghatalmasabb országa legyen. A Föld legnagyobb és legokosabb lakosságával miért is ne lehetne a legelső? Így hát komoly veszély fenyegette. A népek, amelyek évszázadokon át uralkodtak a bolygón – az európaiak, az amerikaiak – ugyanis halálosan féltek. Napról napra jobban

kicsúszott a kezükből a világhatalom. Hitték, hogy nekik kell elpusztítaniuk Kínát, vagy ők pusztulnak el. Vagyis semmitől sem fognak visszariadni.

Volt már rá egy rettenetes példa. Az orosz kommunisták, akiket ugyanazok a marxista eszmék hevítettek, mint amelyek a kínai forradalom hajtóerejét adták, a világ leghatalmasabb országa akartak lenni, és iszonyú bukás lett az osztályrészük. Kajnak, mint minden magas rangú kormánytisztviselőnek, rögeszméje volt a Szovjetunió összeomlása, és attól rettegtek, hogy ugyanez megtörténhet Kínában.

Ebből táplálkozott Kaj ambíciója. Elnök akart lenni, hogy Kína bizonyosan beteljesítse, amire elrendeltetett.

Nem mintha magát tartotta volna a legeszesebb kínainak. Az egyetemen találkozott messze okosabb emberekkel: matematikusokkal, fizikusokkal. Ám magánál alkalmasabbat nem látott arra, hogy hozzásegítse hazáját törekvéseinek megvalósításához. Ezt persze sose mondta volna ki, még Tingnek sem árulta el, mert elviselhetetlen önteltségnek hangzott volna. Ám titokban hitt benne, és el volt szánva rá, hogy be is bizonyítja.

Az irdatlan feladatot csak úgy lehet elvégezni, ha kezelhető részekre tagolják. A kisebb kihívás, amelynek ma meg kellett felelnie, a fegyverkereskedelemről szóló határozattervezet volt, amelyet az Egyesült Államok nyújtott be az ENSZ-nek.

A Németországhoz és Nagy-Britanniához hasonló államok már csak megszokásból is támogatni fogják az Egyesült Államok határozatát; mások, mint Észak-Korea és Irán, automatikusan megvétózzák. A döntés a semlegeseken múlik. Mint azt Kaj az előző napon megtudta, amerikai nagykövetek a harmadik világ számos országában közbenjártak az illetékes kormányoknál, hogy megszerezzék ígéretüket az amerikai határozat támogatásához. Gyanúja szerint Pauline Green elnök hatalmas diplomáciai offenzívára készült. Kaj tüstént utasította összes hírszerzőjét minden semleges országban, hogy huszonnégy órán belül derítsék ki, jártak-e lobbisták ott a kormánynál, és mi a kormányok szándéka?

Mostanra az asztalán kell lennie a nyomozások eredményének.

Kiszállt a liftből a legfelső emeleten, ahol három nagy iroda volt: a miniszteré és a két miniszterhelyettesé. Közvetlen munkatársaik a szomszédos szobákban dolgoztak. A legfelső szint alatt földrajzi ügyosztályokra, úgynevezett asztalokra – USA-asztal, Japán-asztal – és műszaki csoportokra – jelhírszerzési csoport, műholdas felderítő csoport, kiberháborús csoport – volt felosztva a minisztérium.

Kaj végigment a saját irodáján, üdvözölve titkárait és asszisztenseit. A szigorúan haszonelvű székek-asztalok furnérlemezből és festett fémből készültek, viszont a számítógépek és a telefonok a létező legkorszerűbbek voltak. Asztalán szép rendes oszlopban álltak nagykövetségi ügynökeinek jelentései a világ minden tájáról.

Mielőtt olvasni kezdett volna, bement saját külön fürdőszobájába, levette a biciklisruhát, és lezuhanyozott. Tartott bent a hivatalban egy sötétszürke öltönyt, egy Nápolyban tanult pekingi szabó remekét, aki értett a legújabb lezser divathoz. Hátizsákjában hozott magával egy tiszta fehér inget és egy borvörös nyakkendőt. Gyorsan felöltözött, és munkára készen kilépett a fürdőszobából.

Mint várta, az üzenetekben az volt, hogy az amerikai külügyminisztérium feltűnés nélkül energikus és átfogó lobbizásba kezdett, méghozzá jelentős sikerrel. Aggódva állapította meg, hogy Pauline elnök határozata a legjobb úton van az elfogadás felé. Kaj még örülhetett, hogy idejében kiszúrta.

Az ENSZ-nek kevés hatalma volt, hogy keresztülvigye az akaratát, de a határozat jelképesen akkor is fontos. Ha átmegy, Washington Kína-ellenes propagandára fogja használni. Viszont ha leszavazzák, az jó reklám Kínának.

Fogta a papírokat, és elindult a folyosón a miniszterhez. Átment a nyitott terű irodán a személyi titkárnő szobájába, és megkérdezte:

– Lehet most beszélni vele? Sürgős.

A titkárnő felvette a telefont, megkérdezte, rövid ideig hallgatott, majd azt mondta:

– Li Csien-kang miniszterhelyettes van bent nála, de azért csak menjen.

Kaj grimaszolt. Szívesebben találkozott volna a miniszterrel négyszemközt, de most már nem hátrálhatott.

– Köszönöm – mondta, és bement.

Hatvan körül járt Fu Csu-jü állambiztonsági miniszter, a Kínai Kommunista Párt régi, megbízható robotosa. Íróasztala üres volt, kivéve egy doboz Kétszeres Boldogság márkájú, aranypapírba csomagolt cigarettát, egy olcsó műanyag öngyújtót meg egy aknahüvelyből készült hamutálat, amely máris félig volt, és égő cigaretta egyensúlyozott a peremén.

– Jó reggelt, miniszter elvtárs – mondta Kaj. – Köszönöm, hogy ilyen hamar fogad.

A másik emberre, Li Csien-kangra nézett. Nem szólt, de az arcából ki lehetett olvasni: *Mit keres ez itt?*

Fu felvette a cigarettáját, megszívta, kifújta a füstöt, majd így szólt:

– Csak beszélgettünk Li elvtárssal. De most azt mondd meg, hogy miért akartál találkozni velem.

Kaj tájékoztatta a minisztert az ENSZ-határozatról. Fu elkomorodott.

– Ez rossz hír. – Nem köszönte meg Kajnak.

– Örülök, hogy korán megtudtam – mondta Kaj, hangsúlyozva, hogy ő mindenkinél előbb figyelmeztetett. – Úgy gondolom, még van idő helyrehozni a dolgot.

– Tájékoztatnunk kell a külügyminisztert. – Fu a karórájára pillantott. – Csak az a baj, hogy Sanghajba kell repülnöm.

– Én nagyon szívesen tájékoztatom a külügyminisztériumot – mondta Kaj.

Fu habozott. Valószínűleg nem akarta, hogy Kaj őt megkerülve beszéljen a miniszterrel. Túlságosan növelné Kaj tekintélyét. Annak, hogy valaki *tajcsiantang,* volt egy hátulütője: kihívta a mások irigységét. Fu jobban kedvelte Lit, aki dogmatikus volt, mint ő maga.

De nem halaszthatta el az utazását az utolsó pillanatban csak azért, hogy megakadályozza Kaj tárgyalását a külügyminiszterrel.

– Jól van – mondta kelletlenül.

Kaj elfordult, hogy távozzon, ám Fu megállította.

– Mielőtt elmennél…

– Igen?

– Ülj le.

Kaj leült. Rossz előérzete volt. Fu a belföldi igazgatóra nézett.

– Talán jobb lenne, ha te mondanád meg Csang-kajnak, amit pár perce hallottam tőled.

Li körülbelül annyi idős volt, mint a miniszter, és ő is cigarettázott. Mindketten Mao szigorú fazonjára nyíratták a hajukat – fejtetőn sűrű, oldalt rövid – és a dogmatikus öreg kommunisták formátlan, nehézkes öltönyét viselték. Kaj tisztában volt vele, hogy ezek ketten veszélyes ifjú radikálisnak tekintik, akinek szüksége van rá, hogy idősebb, tapasztaltabb elvtársak kordában tartsák.

– Kaptam egy jelentést a Gyönyörű Filmek Stúdiójától – mondta Li.

Fagyos kéz fogta marokra Kaj szívét. Linek az volt a dolga, hogy felkutassa a zúgolódó kínai polgárokat, és egyet épp azon a helyen talált, ahol Ting dolgozott. Szinte bizonyos, hogy az illető közel áll Tinghez, ha ugyan nem épp róla van szó. Ting nem volt felforgató, sőt nem is nagyon érdekelte a politika, de sokszor gondolkodás nélkül kibökte, ami az eszébe jutott.

Li tehát a feleségén keresztül akarja besározni. Sok férfi restellte volna támadni a vetélytársa családját, de a kínai titkosszolgálatnak sose voltak ilyen aggályai. Ráadásul hatásos eszköz volt. Kaj kibírta volna, hogy őt bántsák, de azt nem tűrhette, hogy a felesége szenvedjen.

Li folytatta.

– Voltak beszélgetések, amelyek bírálták a pártot. Kaj igyekezett palástolni a szorongását.

– Értem – mondta fahangon.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy néhány ilyen beszélgetésben a feleséged, Tao-ting is részt vett.

Kaj megvető gyűlölettel nézett a másik igazgatóra, aki ugyan egy cseppet sem sajnálta őt, inkább az egekben járt, amiért belerúghat Tingbe.

Másképp is lehetett volna intézni ezt. Az elvtársias módja az lett volna, ha Li csendesen, négyszemközt figyelmezteti Kajt. Ám ő, nem

is titkolt rosszindulattal, inkább a miniszterhez fordult, hogy minél nagyobb kárt okozhasson.

Kaj arra gondolt, hogy ilyen sunyi fegyvereket az használ, aki tudja, hogy a saját érdeméből nem győzhet, ám ez nem vigasztalta. Le volt sújtva.

– Ez komoly – szögezte le a miniszter. – Tao-tingnek igen nagy befolyása lehet. Valószínűleg híresebb nálam!

Hát persze hogy az, te hülye, gondolta Kaj. Hiszen sztár, te pedig korlátolt vén bürokrata vagy. A nők mind utánozni akarják. Senki sem akar olyan lenni, mint te.

Fu folytatta:

– A feleségem megnézi a *Szerelem a palotában* összes epizódját. Jobban odafigyel rá, mint a hírekre! – Ez látnivalóan megbotránkoztatta.

Kaj nem csodálkozott. Az ő anyja is nézte a sorozatot, igaz, csak olyankor, ha az apja házon kívül volt.

Összeszedte minden erejét, hogy udvarias és higgadt arcot mutathasson.

– Köszönöm, Li elvtárs. Örülök, hogy tájékoztattál ezekről az állításokról. – Az *állítások* szót megnyomta. Emlékeztette a minisztert, hogy az ilyen jelentések nem mindig igazak, mégsem kötött bele nyíltan az elhangzottakba.

Li sértett arcot vágott, de nem szólt.

– Mondd csak – folytatta Kaj –, ki írta ezt a jelentést?

– A kommunista párt rangidős funkcionáriusa a stúdióban – vágta rá Li.

Ez kitérő válasz volt. Az ehhez hasonló jelentéseket mindig a kommunista funkcionáriusok írták. Kaj tudni akarta, ki volt a forrás, de nem provokálta Lit. Inkább a miniszterhez fordult.

– Miniszter elvtárs, óhajtja-e, hogy diszkréten beszéljek erről Tinggel, még a minisztérium hivatalos állásfoglalása előtt?

Li méregbe gurult.

– A felforgatást a belbiztonsági osztály szokta kivizsgálni, nem a vádlottak családtagjai! – közölte a megsebzett méltóság hangján.

Ám a miniszter habozott.

– Egyfajta lazaság megengedett az ilyen esetekben – mondta. – Nem akarjuk, hogy magas rangú tisztviselőket szükségtelenül rossz hírbe hozzanak. Nem tesz jót a pártnak. – Kajhoz fordult. – Derítsd ki, amit tudsz.

– Köszönöm.

– De aztán gyorsan! Huszonnégy órán belül jelentést kérek!

– Igen, miniszter elvtárs.

Kaj felállt, és peckes járással az ajtóhoz vonult. Li nem követte. Maradni fog, és kétségtelenül tovább csepegteti a miniszter fülébe a mérget, amit Kaj kénytelen tehetetlenül tűrni. Kiment.

Minél előbb beszélni akart Tinggel, ám bosszúságára most ki kellett verni a fejéből az asszonyt. Előbb el kellett intéznie az ENSZ problémáját. Az irodájában odaszólt a titkársága vezetőjének, Peng Ja- vennek, az energikus, középkorú asszonynak, akinek szürke haja és szemüvege volt:

– Hívja fel a külügyminisztert! Mondja, hogy találkozni szeretnék vele, mert sürgős tényeket kell közölnöm még ma. Az időpont nem számít.

– Igen, elvtárs.

Kaj nem mozdulhatott, amíg nem tudta, hogy fogadja-e a miniszter. A filmstúdió a Hajtien kerületben volt, nem messze Kaj irodájától, de a külügyminisztérium kilométerekre volt tőlük, a diplomatanegyedben, a külföldi vállalatok székházai között. Ha erős a forgalom, az út simán eltarthat egy óráig vagy tovább.

Idegesen bámulta az ablakból a parabola- és rádióantennákkal megtűzdelt tetők fölött a műutat, amely megkerülte a Kuoan-pu épületegyüttesét. A forgalom normálisnak tűnt, de az percek alatt változhat.

Szerencsére a külügyminisztérium gyorsan válaszolt az üzenetre.

– Déli tizenkettőkor fogadja önt – mondta Peng Ja-ven. Kaj az órájára nézett: kényelmesen megteszi az utat. – Már értesítettem Lámát – folytatta a titkárnő. – Várni fogja, mire leér a földszintre. – Kaj sofőrje fiatalon megkopaszodott, ezért Lámának csúfolták.

Kaj egy dossziéba gyűrte az üzeneteket, majd lement a lifttel.

Autója vánszorgott Peking közepén. Kerékpárral gyorsabban megtehette volna az utat. Az ENSZ-határozaton töprengett, ám az

aggodalom a feleségéért minduntalan megzavarta. Mit mondhatott az asszony? Visszakényszerítette gondolatait a bajhoz, amelyet az amerikaiak kevertek. Kellett egy megoldás, amit javasolhat a miniszternek. Egy idő után az eszébe jutott valami, és mire megérkezett a Csaojangmen Nantacsie 2. szám alá, elkészült a terve.

A külügyminisztérium ívelt homlokzatú, pompás, magas épület volt csillogó-villogó előcsarnokkal. Arra szánták, hogy lenyűgözze a fontos külföldi látogatókat, ellentétben a Kuoan-puval, ahol sose fogadtak semmiféle látogatót.

Kajt nyomban beterelték a liftbe, és felrepítették a miniszter irodájába, amely, ha ez egyáltalán lehetséges, még az előcsarnoknál is fényűzőbb volt. A miniszter a Ming-dinasztia egyik tudósának íróasztalát használta, az asztalon kék-fehér porcelánváza állt, amelyet Kaj ugyancsak Ming-korinak nézett, márpedig akkor felbecsülhetetlen értékű lehet.

Vu-paj megnyerő életművész volt, aki legfőbb céljának tekintette, hogy az életben és a politikában kerülje a bajt. Magas volt és jóképű, kék krétacsíkos öltönye londoni szabó kezére vallott. A titkárnői imádták, a kollégái könnyűsúlyúnak tartották. Kaj a maga részéről nyereségnek tekintette Vu-pajt, mert a külföldi vezetőkben olyan rokonszenvet ébresztett a kellemével, amire egy ásatagabb kínai politikus, például Fu Csu-jü miniszter sose lett volna képes.

– Jöjjön csak be, Kaj! – invitálta nyájasan. – Örülök, hogy látom. Hogy van az anyja? Annak idején rajongtam érte, még amikor fiatalok voltunk, azelőtt, hogy találkozott volna a maga apjával. – Vu-paj időnként mondott ilyeneket Kaj anyjának, aki nem győzött kuncogni.

– Örömmel közölhetem, hogy nagyon jól érzi magát. Apám is.

– Ó, azt tudom, persze, hiszen őt folyton látom. Én is benne vagyok a Nemzetbiztonsági Bizottmányban. Foglaljon helyet! Mi ez a dolog az ENSZ-szel?

– Tegnap szimatoltam ki, ma délelőtt megerősítettem, és arra gondoltam, az lesz a legjobb, ha azonnal közlöm önnel. – Mindig hasznos nyomatékosan hangsúlyozni a minisztereknek, hogy Kaj a

legújabb szenzációval szolgál nekik. Elismételte a történetet, amelyet két órája adott elő az állambiztonsági miniszternek.

– Úgy látom, az amerikaiak nagyon belehúztak. – Vu-paj rosszallóan ráncolta a homlokát. – Meglep, hogy az én embereimnek sejtelmük sincs róla!

– Legyünk méltányosak, nekik nincsenek olyan forrásaik, mint nekem. Mi kizárólag azzal foglalkozunk, amit titkolnak. Ez a mesterségünk.

– Ezek az amerikaiak! – háborgott Vu. – Nagyon jól tudják, hogy ugyanúgy gyűlöljük a muzulmán terroristákat, mint ők. Még náluk is jobban!

– Sokkal jobban.

– A hszincsiangi iszlamisták a legaljasabb bajkeverőink!

– Egyetértek.

Vu-paj vállat vont.

– Akkor most mihez kezdünk? Ez itt a kérdés.

– Visszaszoríthatjuk az amerikaiak diplomáciai offenzíváját. Nagyköveteink megpróbálhatják rábírni a semleges országok vezetőit, hogy változtassanak az elhatározásukon.

– Persze, megpróbálhatjuk – mondta kétkedve Vu-paj. – Csakhogy az államelnökök és a miniszterelnökök nem szívesen vonják vissza, amit megígértek. Gyöngének látszanának tőle.

– Javasolhatok valamit?

– Természetesen.

– Sok semleges ország, amelyeknek a támogatására szükségünk van, olyan terület, amelyeknek infrastrukturális fejlesztésébe a kínai kormány óriási összegeket – a szó szoros értelmében dollármilliárdokat – ruház be. Megfenyegethetjük őket, hogy kivonjuk a befektetéseinket. Új repülőteret, vasutat, olajfinomítót akartok? Akkor szavazzatok velünk – vagy kérjetek Green elnöktől pénzt.

Vu-paj elkomorodott.

– Ezt a fenyegetést nem válthatjuk valóra. Nem sorvaszthatjuk el a beruházási politikánkat egy vacak ENSZ-határozat miatt!

– Azt nem, de már a fenyegetés is működhet. Vagy pedig, ha kell, szimbolikusan kihátrálhatunk egy-két kisebb tervből. Bármikor újrakezdhetők egyébként. Ám a hírek, hogy egy hidat vagy egy

iskolát lefújtak, ráijesztenek azokra, akik sztrádára vagy olajfinomítóra számítanak.

Vu-paj gondolkodóba esett.

– Azt hiszem, ez bejöhet. Lármás fenyegetések, megtámogatva egy-két jelképes kivonulással, amelyek megmásíthatók. – A karórájára nézett. – Délután találkozok az elnökkel. Tájékoztatni fogom. Azt hiszem, tetszik majd neki az ötlet.

Kaj is így vélte. Az új kínai államelnök választását övező manőverekben – amelyeknek körmönfontsága és titkolózása mellett a pápaválasztás is elbújhatott – Csen Hao-zsan képes volt elhitetni a dogmatikusokkal, hogy mellettük áll, de amióta államelnök lett, leginkább gyakorlatias döntéseket hozott.

Felállt.

– Köszönöm, miniszter elvtárs. Adja át üdvözletemet kedves feleségének.

– De mennyire, hogy átadom. Kaj távozott.

A nagyzoló előcsarnokból felhívta Peng Ja-vent. Szokás szerint kapott egy csomó üzenetet, ám egyik ügyben sem kellett haladéktalanul intézkednie. Úgy érezte, délelőtt rendes munkát végzett a hazájáért, most tehát foglalkozhat a magánéletével. Utasította sofőrjét, hogy vigye a külügyminisztériumból a Gyönyörű Filmek Stúdiójába.

Hosszú út volt, majdnem a Kuoan-puig vissza kellett mennie. Közben volt ideje a feleségén töprengeni. Szenvedélyesen szerette az asszonyt, noha Ting alkalmanként elképesztette, néha pedig – mint most is – kínos helyzetbe hozta. Részben azért bolondult bele, mert elbűvölte a filmesek világának nemtörődöm fesztelensége. Imádta nyitottságukat, gátlástalanságukat. Örökké tréfálkoztak, főleg a szexről. Ám Kajban dolgozott egy ugyanennyire erős ösztön: hagyományos kínai családra vágyott. Ezt még nem merte szóba hozni Tingnek, de gyereket akart tőle.

Ting sose beszélt ilyesmiről. Ő imádott sztár lenni. Élvezte, ha idegenek odajöttek hozzá, és autogramot kértek. Itta a bókjaikat, és habzsolta a lelkesedést, amelyet a puszta jelenléte keltett másokban. És hogy szerette a pénzt! Volt sportkocsija, szobányi gardróbszekrénye, telis-tele csodaszép ruhákkal, és nyaralója

Kulangjü szigetén, Hsziamen tartományban, kétezer kilométernyire Peking szennyezett levegőjétől.

Tao-ting nem óhajtott visszavonulni és anya lenni.

Pedig hát az idő nem vár. Ting nemsokára átlépi a harmincat, és onnantól egyre nehezebb lesz fogannia. Kaj megriadt, ha erre gondolt.

De ma nem beszél erről. Ma egy konkrétabb bajt kell kivédenie.

Kezükben autogramgyűjtő füzettel rajongók kizárólag nőkből álló kisebb csoportja ácsorgott a stúdió kapujában. Miközben a sofőr szót váltott a kapuőrrel, a nők beleselkedtek a kocsiba, hátha láthatnak egy filmsztárt, és csalódottan elfordultak, mert csak Kaj volt az. A sorompót felhúzták, az autó behajtott.

Láma ismerte a járást a ronda haszonelvű épületek között. Kora délután volt, néhányan most tartottak kései ebédszünetet: a filmesek sose ehetnek rendszeresen. Kaj látott egy jelmezes szuperhőst, aki metéltet szürcsölt műanyag tálkából. Egy középkori hercegnő cigarettázott, egy asztalnál négy buddhista szerzetes pókerezett. Elment több szabadtéri díszlet mellett, látott egy szeletet a kínai nagy falból, modern acélvázra dolgozott, festett deszkából; látta a Tiltott Város homlokzatát és egy New York-i rendőrség bejáratát, fölötte a felirattal: „78. sz. őrs”. Itt minden ábrándot valóra lehetett váltani. Kaj imádta a stúdiót.

Láma megállt egy leginkább raktárra emlékeztető épületnél, amelynek apró ajtajára a „Szerelem a palotában” szavakat írták kézzel. Kevésbé palotaszerű jelenséget el sem lehetett képzelni. Kaj bement.

Nem tévedt el az öltözők, ruhatárak, a fodrász- és sminkesstúdiók, az elektromos kelléktárak útvesztőjében. Farmeres-fejhallgatós technikusok üdvözölték barátságosan; mindenki ismerte a sztárjuk férjét.

Kiderítette, hogy Ting a színtéren van. Követte a kövér kábelek vastag fonadékát a magas díszletek mögött egy ajtóhoz, amely fölött piros lámpa tiltotta a belépést, ám ő tudta, hogy figyelmen kívül hagyhatja a tilalmat, ha csendben marad. Beosont a terem csöndjébe.

A színtér a XVIII. század elejét ábrázolta az első ópiumháború előtt, amellyel elkezdődött a Csing-dinasztia bukása. A kollektív emlékezet úgy őrizte meg, mint az eszményi kort, az aranyidőt, amikor még senki sem merte vitatni a hagyományos kínai civilizáció tanultságát, kifinomultságát és gazdagságát. Hasonlóan sóhajtoztak a franciák Versailles meg a Napkirály udvara után, és lakkozták át bűbájosra az oroszok a forradalom előtti Szentpétervárt.

Kaj felismerte a díszletet, a császár fogadószobáját. Trónszék állt a függönyös baldachin alatt, mögötte pávák és fantasztikus növények gomolyogtak a falikárpiton. Mindez irtóztatóan gazdagnak látszott, amíg közelről nem látta az ember az olcsó textilt és a csupasz deszkát, amelyet nem mutatott a kamera.

A sorozat egy család története volt, „celebdráma”, ahogy a fennköltebbek mondták. Ting a császár kedvenc ágyasát alakította. Most is a színen volt, vastagon kifestve, fehérre púderozva, vérvörösre rúzsozott szájjal. Hamis ékkövekkel kirakott, bonyolult fejdíszt viselt. Jelmezének a virágokkal és röpködő madarakkal művészien kihímezett, elefántcsontszínű atlasz benyomását kellett keltenie, holott csak nyomott mintás műselyem volt. Derekát nem kellett befűzni, hogy vékonynak látsszék, amit még jobban érvényre juttatott a hatalmas fardagály.

Kifinomult, ártatlan arca mintha porcelánból készült volna. A szereplő vonzereje abban állt, hogy korántsem volt olyan tiszta és édes, amilyennek látszott. Félelmetesen gyűlölködő, gátlástalanul könyörtelen és őrjítően szexi tudott lenni. A nézők imádták.

Ting volt a legkeményebb vetélytársa a császár főfeleségének, aki nem tartózkodott a színen, ám a császár igen. Földet seprő, színpompás alsóruhára vett, hatalmas tölcsérujjú, narancsszín selyemkabátban foglalt helyet a trónuson. Csúcsos kalapkát viselt, és lógó bajusza volt. Az ábrándos arcú, sudár Ven-csin alakította, kínai nők millióinak bálványa.

Ting haragudott valamiért, korholta a császárt, gőgösen felvetette a fejét, szeme dacosan villogott. Ilyenkor észveszejtően kívánatos volt. Kaj nem egészen értette, miről van szó, mert a szoba nagy volt, és Ting fojtottan beszélt. Mint azt elmagyarázta a férjének, a

kiabálás nem jól jön át a televízióban, és a mikrofonok simán veszik a halk átkozódást is.

A császár felváltva volt engesztelő és szigorú, de sohasem közömbös, és ritkán kezdeményezett, ezért a színész panaszkodott a szerepére. Végül megcsókolta az ágyast. A közönség alig várta az ilyen jeleneteket, amelyekre ritkán került sor, mert a kínai televízió prűdebb volt az amerikainál is.

A csók elnyújtott és epekedő volt, ami akár féltékenységet is kelthetett volna Kajban, ha nem tudta volna, hogy Csin homokos. A csók irreális ideig elhúzódott, aztán a rendezőnő azt kiáltotta angolul:

– Ennyi! – és mindenki fellélegzett.

Ting és Csin tüstént levált egymásról. Ting megtörölgette a száját az impregnált fertőtlenítőkendőcskével. Kaj odament hozzá. Ting meglepődve mosolygott, és átölelte a férjét.

Kaj sose kételkedett a felesége szerelmében, de azért az ilyen üdvözlések mindig megnyugtatták. Az asszony látnivalóan örült neki, holott alig pár órája még együtt reggeliztek.

– Elnézést a csókért – mentegetőzött. – Igazán nem élveztem.

– Még azzal a jóképű férfival se?

– Csin nem jóképű, hanem szép. Te vagy a jóképű, drágám. Kaj elnevette magát.

– Talán egyfajta érdes módon, ha rossz a világítás. Az asszony is nevetett.

– Gyere az öltözőmbe, úgyis szünet lesz. Át kell díszletezniük a hálószobára.

Megfogta a férje kezét, és előreindult. Magukra csukta az öltöző ajtaját.

Szürke kis odú volt, ám Tingnek sikerült felderíteni a személyes tárgyaival: poszterekkel, egy könyvespolccal, egy cserepes orchideával és az anyja bekeretezett fényképével.

Fürgén ledobta a jelmezt, és ott maradt egy szál XXI. századi melltartóban és bugyiban. Kaj gyönyörködött és mosolygott.

– Még egy jelenet, és azt hiszem, utána fájront – mondta Ting. – Ez a rendező ugyancsak nyomja az ipart.

– Hogy bírja?

– Tudja, mit akar, és van elképzelése. Viszont keményen megdolgoztat minket. Alig várom, hogy legyen egy szabad estém otthon, veled.

– Elfelejtetted – mondta sajnálkozva Kaj. – Ez az az este, amikor a szüleimmel kell vacsoráznunk.

Ting arca megnyúlt.

– Ez hát.

– Lemondom, ha fáradt vagy.

– Nem! – Ting arca megváltozott, Kaj tudta, hogy most a Vitézül Elviselt Csalódást alakítja. – Anyád nyilván egész lakomát készített.

– Én nem bánom. Komolyan.

– Tudom, de igazán igyekszem jó viszonyban lenni a szüleiddel.

Fontosak neked, tehát fontosak nekem is. Ne aggódj. Elmegyünk.

– Köszönöm.

– Te olyan sokat teszel értem. Te vagy az én életem kősziklája.

Ezért nem nagy ár, hogy az apád nem igazán szível.

– Azt hiszem, apám titokban, a szíve mélyén szeret téged, épp csak meg kell játszania a zord puritánt. Anyám már nem is színleli, hogy kifogásolna.

– A végén úgyis meghódítom az apádat. Egyébként mi hozott ide ma délután? Nincs sok dolgotok a Kuoan-punál? Az amerikaiak megértik és önzetlenül segítik Kínát? Kitört a világbéke?

– Bár úgy lenne. Csak van egy kis gondunk. Valaki azt állította, hogy kritizálod a kommunista pártot.

– Ó, az ég szerelmére, micsoda ostobaság!

– Az. De a jelentés eljutott Li Csien-kanghoz, aki természetesen mindent ki akar hozni belőle, hogy betarthasson nekem.

– Jaj, drágám, ne haragudj!

– Tehát vizsgálat folyik ellened.

– Tudom én, ki vádolt be. Csin. Féltékeny. Mikor a sorozat elkezdődött, őt szánták sztárnak. Csakhogy én népszerűbb lettem, és most gyűlöl.

– Van valami alapja a vádaskodásnak?

– Ó, ki tudja azt? Tudod, milyenek a filmesek. Örökké pofáznak, főleg a bárban fájront után. Gondolom, valaki azt mondta, hogy Kína nem demokrácia, és én bólintottam.

Kaj sóhajtott. Ez bizony tökéletesen elképzelhető. A Kuoan-pu, mint minden államvédelmi hivatal, szentül hitte, hogy nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja. Rosszindulatú emberek ezt remekül kihasználhatták, hogy bajba keverjék ellenségeiket. Olyan volt, mint a boszorkányság vádja hajdanán: amint egyszer elhangzott, könnyen került valami, amit ki lehetett kiáltani bizonyítéknak. Senki sem volt teljesen ártatlan.

Ám az hasznos adat, hogy valószínűleg Csin a felelős. Muníciót jelentett Kajnak.

Kopogtattak.

– Bújj be! – kiáltotta Ting.

Bejött az ügyelő, egy fiatalember, aki a Manchester United pólóját viselte.

– Már csak rád várunk, Ting – mondta.

Sem Tinget, sem az ügyelőt nem zavarta, hogy a nő félmeztelen. Mert ilyen egy stúdió. Szabadság, fesztelenség. Kaj elbűvölőnek találta.

Az ügyelő kiment, Kaj felsegítette a feleségére a jelmezt, aztán megcsókolta.

– Viszontlátásra otthon – mondta.

Ting elment, Kaj megkereste az épületben a kommunista párt irodáját.

Kínában minden intézményre ráültettek figyelőnek egy pártszervezetet, és minden, aminek köze volt a tömegtájékoztatáshoz, kitüntetett figyelemre számíthatott. A párt elolvasott minden forgatókönyvet, és lekáderezett minden színészt. A producerek azért szerették a történelmi drámákat, mert ami régen történt, abba kevesebb aktuális célzást lehetett belelátni, ezért kevésbé volt valószínű, hogy beleszólnak.

Kajnak Vang Po-vennel, a stúdió párttitkárával kellett beszélnie.

A helyiséget betöltötte Csen államelnök óriási képe, egy jól fésült, fekete hajú emberé, aki sötét öltönyt viselt, ahogy az a portrék ezrein megörökített, magas rangú hivatalnokokhoz illő. Az asztalon álló bekeretezett fotón Csen éppen kezet rázott Vanggal.

Vang jelentéktelen, idő előtt kopaszodó ember volt, a harmincas éveit taposta, és olyan inget viselt, aminek koszos volt a kézelője. Az

árnyékvezetők általában olyan egyének voltak, akik jobban értettek a politikához, mint az üzlethez, ám ettől még hatalmasok voltak, és úgy kellett kiengesztelni őket, akár a haragvó isteneket. Hibás döntéseik katasztrofális következményekkel járhattak. Ting mesélte róla, hogy a színészekkel és a technikusokkal dölyfösen bánik.

Viszont Kajnak is volt hatalma, mert ő meg csaszipubi volt. A kommunista funkcionáriusok között sok volt az erőszakos bunkó, de még nekik is pitizni kellett a magasabb sarzsik előtt. Vang a talpnyalással indított.

– Nahát, fáradjon be, Csang-kaj elvtárs, és foglaljon helyet. De örülök, hogy látom! Remélem, jól van.

– Köszönöm kérdését, nagyon jól. Beugrottam Tinghez, és arra gondoltam, ha már itt vagyok, válthatnánk pár szót. Csak négyszemközt, ugye, érti.

– Természetesen. – Vangnak hízelgett, hogy Kaj bizalmasan akar beszélni vele.

Kaj stratégiája azon alapult, hogy nem védelmezte Tinget, mert azt a bűntudat jelének vették volna. Másfelől közelített.

– Gondolom, Vang Po-ven elvtárs, maga nem ereszkedik le a stúdióbeli pletykákig – kezdte. Vang persze épp ezekből a pletykákból élt. – Talán mégis hasznos lehet tudnia, hogy Ven-csin eszelősen irigykedik Tingre.

– Hallottam effélét – mondta Vang, aki nem akarta bevallani a tudatlanságát.

– Igazán nagyon tájékozott. Akkor tehát tudja, hogy amikor Csin elfogadta a császár szerepét, azt mondták neki, hogy ő lesz a sorozat sztárja, de mostanra Ting megelőzte népszerűségben.

– Igen.

– Azért említem ezt, mert a Kuoan-pu kivizsgálása vélhetőleg azzal a következtetéssel zárul, hogy Csin vádjait az irigység diktálja, ennélfogva alaptalanok. Arra gondoltam, nem árthat, ha előre figyelmeztetem. – Ez hazugság volt. – Ting kedveli magát. – Ez még nagyobb hazugság volt. – Nem akarjuk, hogy magára üssön vissza.

Vang megriadt.

– Kötelességem komolyan venni a jelentéseket.

– Hát persze hogy az. Ez a feladata. Mi a Kuoan-punál megértjük ezt. Csak azt nem akarom, hogy váratlanul érje. Talán még egyszer kikérdezhetné Csint, és kiegészíthetné a jelentését egy rövid függelékkel, hangsúlyozva, hogy a személyes ellenszenv szerepet játszhatott ennek a helyzetnek a kialakulásában.

– Ó! Jó ötlet! Igen!

– Én, természetesen, nem avatkozhatok közbe. De a *Szerelem a palotában* olyan nagy siker, és úgy szereti a nép, hogy tragédia lenne, ha egyfajta szükségtelen árnyék hullana a sorozatra.

– Ó! Egyetértek! Kaj felállt.

– Nem tudok tovább maradni. Sok a munka, mint mindig, Bizonyára magánál is ugyanez a helyzet.

– Ó, igen! – Vang körülnézett a szobában, ahol semmi sem utalt munkálkodásra.

– Minden jót, elvtárs – búcsúzott Kaj. – Úgy örülök, hogy beszélhettem magával.

* * *

Kaj szüleinek afféle villájuk volt: nagy, kétszintes ház egy kis telken, a jómódú felső középosztály új, elővárosi, zsúfolt lakótelepén. Vezető kormánytisztviselők, sikeres üzletemberek, magas rangú katonatisztek és nagyvállalatok vezérigazgatói voltak a szomszédjaik. Apja, Csang Csien-csün, mindig azt mondta, hogy neki holtig elég a háromszobás szűk lakás, amelyben Kaj felnőtt, ám ebben a kérdésben mégis engedett a felesége, Fan-jü kívánságának – vagy talán csak őt használta ürügynek, hogy megmásítsa a döntését.

Kaj sose élt volna ilyen unalmas helyen. A lakásában megvolt minden szükséges, és nem kellett bajlódnia a kerttel. A dolgok a városban történtek, ott volt a kormány, az üzlet, a kultúra. Az elővárosokban semmit se lehetett csinálni, és még hosszabb lett volna az ingázás.

Útközben, az autóban azt mondta a feleségének:

– Holnap reggel szólok az állambiztonsági miniszternek, hogy a terhelő információk egy irigy vetélytársadtól származnak, amit Vang

is megerősít majd, és a vizsgálatot felfüggesztik.

– Köszönöm, drágám. Annyira sajnálom, hogy ezzel vagy kénytelen idegesíteni magadat.

– Becsúsznak ilyen dolgok, bár a jövőben talán te is lehetnél diszkrétebb abban, amit mondasz, de még abban is, mire bólintasz.

– Ígérem, azt fogom tenni.

A villában a fűszeres vacsora illata szállt. Csien-csün még nem volt otthon, így Kaj és Ting kiültek támlátlan székekre a modern konyhába, ahol Jü főzött. Kaj anyja hatvanöt éves, ráncos arcú, kicsi asszony volt, akinek fekete hajában már ezüstös pászmák húzódtak. A sorozatról diskuráltak.

– A császár azért szereti a főfeleségét, mert bazsalyog és bájolog, de közben egy komisz dög! – mondta Jü.

Ting hozzászokott, hogy az emberek úgy beszélnek a kitalált alakokról, mintha élnének.

– Rosszul teszi a császár, hogy bízik benne – bólogatott. – A főfeleséget csak önmaga érdekli.

Jü papírvékony tésztába burkolt tintahalas gombócot szedett ki egy tálra.

– Hogy éhen ne haljatok, amíg apa megjön – mondta. Kaj habzsolt. Udvariasságból Ting is vett egyet, ám neki mértékletesen kellett ennie, hogy a dereka beleférjen egy XVIII. századi ágyas ruháiba.

Megérkezett Csien-csün. Alacsony, izmos ember volt, mint egy pehelysúlyú ökölvívó, a fogsora sárga a nikotintól. Csókot adott a feleségének, üdvözölte a fiát meg a menyét, aztán elővett négy pohárkát és egy palack pajcsiut, azt a vodkaszerűen átlátszó szeszt, amelyik a legnépszerűbb italnak számít Kínában. Kaj szívesebben ivott volna egy whiskyt jéggel, de nem szólt, és az apja sem kérdezte.

Csien-csün töltött a négy pohárba, és mindenkinek adott egyet.

Fölemelte a magáét, és azt mondta:

– Isten hozott! – Kaj ivott egy kis kortyot. Az anyja, ivást mímelve, csak megérintette az ajkával a poharat, hogy ne sértse meg a férjét. Ting, aki szerette a párlatot, egy húzásra kiürítette a poharát.

Jü úgyszólván mindenben engedett a férjének, de nagy néha tett éles megjegyzéseket, méghozzá olyan hangon, hogy Csien-csün tüstént befogta a száját, amit Ting mulatságosnak talált.

Csien-csün ismét töltött a menyének és magának, aztán fölemelte a poharát.

– Az unokáinkra!

Kaj szíve elszorult. Tehát ma este ez lesz a téma. Csien-csün unokát akart, és úgy gondolta, hogy joga van követelőzni. Kaj is szeretett volna egy babát, de ezt a témát nem lehet így szóba hozni. Se az apja, se más nem erőltetheti Tinget az anyaságra. Nem engedi, hogy veszekedés legyen a dologból.

– Édes lelkem, hagyd már békén szegény gyermekeket! – mondta Jü, de nem a különleges hangot használta, ezért Csien-csün ügyet sem vetett rá.

– Maholnap harminc leszel – fordult a menyéhez. – Nehogy túl sokáig halogasd!

Ting mosolygott és hallgatott.

– Kínának minél több olyan okos fiúra van szüksége, mint Kaj! – makacskodott Csien-csün.

– Vagy okos lányokra, apám – szúrta közbe Ting. Ám Csien-csünnek fiú unoka kellett.

– Biztos vagyok benne, hogy Kaj is fiút akar! – mondta.

Jü levett a tűzhelyről egy párolóedényt, megtöltött gőzgombóccal egy kosarat, és a férjének nyújtotta.

– Tedd az asztalra, jó?

Kitálalta a zöldpaprikával körített sertéssültet, házi tofut, és egy tál rizst helyezett mellé. Csien-csün töltött még magának pajcsiut, amit a többiek elhárítottak.

– Mama, maga csinálja a legjobb gőzgombócot a világon! – bókolt az anyósának Ting, aki nagyon mértékletesen evett.

– Köszönöm, kedvesem.

Hogy Csien-csün ne térjen vissza az unokákra, Kaj mesélt Green elnök javaslatáról és a diplomáciai csörtékről a szavazásban.

– Mit számít az ENSZ! – mondta megvetően Csien-csün. A régi iskola a harcban látta a konfliktusok egyedüli megoldását. Mao is megmondta, hogy a puska csövéből nő ki a hatalom.

– Szép dolog az ifjúság idealizmusa – mondta Csien-csün azzal a leereszkedéssel, amelyre a kínai atyák jogosultnak érzik magukat.

– Milyen kedves tőled, hogy ilyet mondasz – vetette oda Kaj. Apjáról lepergett a gúny.

– Valamilyen módon előbb-utóbb meg kell törnünk az amerikaiak acélgyűrűjét – jelentette ki Csien-csün.

– Mi az az acélgyűrű, apám? – kérdezte Ting.

– Az amerikaiak bekerítettek minket. Vannak csapataik Japánban, Dél-Koreában, Guam szigetén, Szingapúrban és Ausztráliában. Továbbá Vietnám és a Fülöp-szigetek Amerika barátai. Ugyanezt csinálták a Szovjetunióval, csak ők ezt „visszatartásnak” hívták. És a végén megfojtották az orosz forradalmat! El kell kerülnünk a szovjetek sorsát, de azt nem az ENSZ-ben fogjuk csinálni. Előbb-utóbb át kell törnünk a gyűrűn!

Kaj egyetértett az apja elemzésével, de neki volt más megoldása.

– Igen, Washington szeretne elsöpörni minket, de Amerika nem a világ – mondta. – Vannak szövetségeink és üzleteink világszerte. Egyre több ország látja be, hogy előnyös nekik a kínai barátság, akármennyire dühíti is ez az Egyesült Államokat. Megváltoztatjuk az erők egyensúlyát. Nem kell, hogy az Egyesült Államok és Kína harca a gladiátorok viadala legyen, ahol a győztes mindent visz. Jobb elfoglalni egy olyan pozíciót, ahol a háború nem szükséges. Hadd rozsdásodjon és porladjon el magától az acélgyűrű.

Csien-csün nem engedett.

– Légvár! Beruházhatunk akármennyit a harmadik világba, az nem változtatja meg az amerikaiakat. Gyűlölnek minket, és el akarnak törölni a föld színéről.

Kaj más megközelítéssel próbálkozott.

– Nem az-e a kínai módszer, hogy addig kerüljük a harcot, ameddig lehetséges? Nem azt mondta Szun-ce, hogy a háború legmagasabb művészete harc nélkül törni meg az ellenséget?

– Aha! Most azt akarod kijátszani ellenem, hogy tisztelem a hagyományokat. Nem fog sikerülni! Mindig készen kell állnunk a háborúra!

Kajnak mind nehezebb lett fékeznie a haragját, amit a felesége is észrevett, és csitítgatva megérintette a karját, de nem sikerült

megnyugtatnia.

– Úgy gondolja, apám, hogy megdönthetjük az Amerikai Egyesült Államok mérhetetlen hatalmát? – kérdezte megvetően.

– Nem kéne másról beszélnünk? – kérdezte Jü. Csien-csün ügyet sem vetett az asszonyra.

– Katonaságunk megtízszerezte az erejét. Fejlesztések… Kaj a szavába vágott.

– De ki győzne?

– Az önállóan célra irányítható rakétaelhárító rakétáink …

– De ki győzne?

Csien-csün az asztalra vágott, az edények csörömpöltek.

– Van annyi atombombánk, amennyi kell az amerikai városok elpusztításához!

– Aha. – Kaj hátradőlt. – De gyorsan eljutottunk az atomháborúhoz!

Most már Csien-csün is dühös volt.

– Kína sose fogja elsőnek használni az atomfegyvereket. De ha Kína vesztét kell megakadályozni, akkor igen!

– És miért lenne az jó nekünk?

– Sose térünk vissza a Megaláztatás Korába!

– Úgy is mint a Nemzetbiztonsági Bizottmány alelnöke, apám pontosan milyen körülmények között javasolná Kína államelnökének, hogy atomfegyverekkel támadjon az Egyesült Államokra? Tudva, hogy szinte bizonyosan pusztulás lesz a vége?

– Két feltétel esetén – mondta az apja. – Egy: ha az amerikai agresszió a Kínai Népköztársaság létét, függetlenségét vagy területi épségét fenyegetné. Kettő: ha se diplomáciai eszközökkel, se hagyományos fegyverekkel nem lehetne elhárítani a fenyegetést.

– És ezt komolyan gondolja? – kérdezte Kaj.

– Igen.

– Egész biztos igazad van, édes lelkem! – mondta Jü. Felvette a kosarat. – Egyél még egy gombócot!

7. fejezet

Kia egyik csípőjén a kosárral, a másikon Nadzsival éppen a mosott ruhát hozta fel a tópartról, amikor egy nagy fekete Mercedes gördült be a faluba.

Mindenki elhűlt. Náluk egy év is eltelhetett idegen látogató nélkül, most meg kettőt is kaptak nem egészen egy hét alatt. Az asszonyok mind kicsődültek a házakból, hogy bámulhassanak.

A nap úgy tükröződött a szélvédőben, mint egy égő korong. Az autó megállt, hogy a sofőr szót válthasson egy falusival, aki egy hagymaágyást gyomlált, aztán ment tovább Abdullah házához, aki a falu vénjeinek az elöljárója volt. Abdullah előjött, a sofőr kinyitotta neki a hátsó ajtót. Vagyis a látogatónak finom modora volt, mert elsőnek a vénekkel akart szólni. Pár perc múlva Abdullah elégedett arccal kiszállt, és visszatért a házába. Kia szerint pénzt kaphatott.

Az autó visszatért a falu közepére.

A sofőr, aki vasalt nadrágot és tiszta fehér inget viselt, kiszállt, és megkerülte a Mercedest. Félretolta a hátsó ajtót, így látszott, hogy az autó belsejét vörösbarna bőrrel kárpitozták.

Az asszony, aki a Mercedesből kiszállt, ötven körül lehetett. Sötét bőrű volt, ennek ellenére drága európai öltözéket viselt: testhez álló ruhát, magas sarkú cipőt, széles karimájú kalapot, hogy ne süssön a szemébe a nap, és kézitáskát. Kia falujában még soha senkinek sem volt kézitáskája.

A sofőr megnyomott egy gombot, az ajtó elektromos duruzsolással a helyére csusszant.

Az idősebb asszonyok csak távolabbról bámészkodtak, de a fiatalok körülrajzották a jövevényt. A tizenéves, mezítlábas lányok a kéz alól vett ruhájukban irigyen falták a tekintetükkel a látogató ruházatát.

Az asszony elővett a kézitáskájából egy csomag Cleopatra cigarettát, és egy öngyújtót. Cigarettát dugott vörösre festett szájába, meggyújtotta, és belélegezte a füstöt.

Maga volt a testet öltött kifinomultság.

Kifújta a füstöt, majd rámutatott az egyik lányra, aki magas volt, a bőre pedig olyan színű, akár a tejeskávé.

Az idősebb asszonyok közelebb oldalogtak, hogy ők is hallják.

– Az én nevem Fatima – szólt arabul a látogató. – Hát a tied?

– Zaria.

– Szép lánynak szép név való.

A kölykök vihogtak, pedig Fatima igazat beszélt. Zaria csakugyan gyönyörű volt.

– Írni-olvasni tudsz-e? – kérdezte Fatima.

– Az apácákhoz jártam iskolába! – felelte büszkén Zaria.

– Anyád itt van?

Előcsörtetett Nur, Zaria anyja, hóna alatt egy kiskakassal. Nur baromfit tartott, nyilván azért kapta föl az értékes szárnyast, nehogy a kerekek alatt lelje halálát. A kakas éppen olyan zsémbesen méltatlankodott, mint Nur.

– Mit akarsz a lányomtól? – fújt az asszony.

Fatima nyájasan felelt, elengedve a füle mellett az ellenséges hangot.

– Mennyi idős a gyönyörű lányod?

– Tizenhat.

– Az jó.

– Miért jó?

– Van egy éttermem N'Djamenában, a Charles de Gaulle sugárúton. Pincérnőkre van szükségem – mondta Fatima, átváltva üzletiesen száraz modorba. – Elég okosnak kell lenniük, hogy ne keverjék össze az étel- és az italrendeléseket, továbbá szépnek és fiatalnak kell lenniük, mert a vendégek azt szeretik.

Ez még jobban fölkeltette a falusiak érdeklődését. Kia és a többi anya közelebb húzódott. Kia olyan illatot érzett, mintha valaki felbontott volna egy doboz édességet, és rájött, hogy Fatima illatozik.

Mintha egy meséből került volna ide, hogy nagyon is e világi és kapós dolgot ajánljon: állást.

– És ha a vendégek nem beszélnek arabul? – kérdezte Kia. Fatima szúrósan, mérlegelve nézett rá.

– Megtudhatom a nevedet, ifjú hölgy?

– Kia vagyok.

– Nos, Kia, tapasztalatom szerint az okos lányok hamar megtanulják angolul és franciául azoknak a fogásoknak a nevét, amelyeket felszolgálnak.

Kia bólintott.

– Persze. Nem lehet az olyan sok.

Fatima töprengve mustrálta egy pillanatig, aztán visszafordult Nurhoz.

– Sose alkalmazok egy lányt sem az anyja engedélye nélkül.

Magam is anya vagyok, sőt nagyanya. Nur már nem volt olyan ellenséges.

– Mennyi a fizetés? – kérdezte Kia.

– A lányok kapnak enni, kapják a formaruhát, lesz hol aludniuk.

Heti ötven amerikai dollárt is összeszedhetnek borravalóban.

– Ötven dollárt! – hüledezett Nur. Ez az átlagbér háromszorosa volt. A borravaló persze nem állandó, ezt mindenki tudja, de még heti huszonöt dollár is bőven megéri egy kis futkosásért tányérokkal és poharakkal.

– De fizetés nincs – vonta le a következtetést Kia. Fatima bosszankodva nézett rá.

– Így van.

Kia nem tudta, lehet-e bízni Fatimában. Asszony, és ez fontos, bár nem döntő érv. Kétség nem fér hozzá, hogy feldicséri a munkát, amelyet ajánl, ám ez természetes; ettől még nem lesz hazug. Kiának tetszett Fatima egyenes beszéde, és vitathatatlan eleganciája, ám mindezek alatt olyan kíméletlenséget érzett, amely zavarta.

De akkor is irigyelte a lányokat. Itt hagyhatják a tópartot, és új jövőre találnak a városban. Bár ő is ezt tehetné! Kiváló pincérnő válna belőle, és megszabadulna attól, hogy a koldusbot és Hakim között kelljen választania.

Csak hát neki gyereke van. Meg nem is kíván magának olyan életet, amelyből hiányzik Nadzsi. Ahhoz túlságosan szereti a fiát.

– Milyen a formaruha? – kérdezte mohón Zaria.

– Európai – felelte Fatima. – Piros szoknya, fehér blúz, a nyakadban piros-fehér pöttyös kendő. – A lányok áhítattal csiviteltek.

– Igen, nagyon csinos – tette hozzá Fatima.

– Aztán ki ügyel ezekre a lányokra? – tett föl egy igazi anyai kérdést Nur. Mert az világos, hogy tizenhat éves hajadonokat nem lehet őrizet nélkül hagyni.

– Egy kis házban laknak az étterem mögött, és Mrs. Amat al-Jaszu vigyáz rájuk.

Érdekes, elmélkedett Kia. A felügyelőnő neve arab keresztényre vall.

– Te keresztény vagy, Fatima? – kérdezte.

– Igen, de az alkalmazottaim között előfordul mindenféle felekezet.

Érdekelne az állás, Kia?

– Nem tehetem. – A karján ülő Nadzsira pillantott, aki elbűvölve bámulta Fatimát. – Van egy fiam.

– Méghozzá gyönyörű. Mi a neve?

– Nadzsi.

– Mennyi is lehet? Kettő?

– Igen.

– Az apja is ilyen szemrevaló?

Kia emlékezetében fölmerült Szalim arca: a naptól sötét bőr, a permettől harmatos, fekete haj, a barázdák a halakat kémlelő szem körül a sok hunyorgástól. A váratlan emlék összeszorította a szívét.

– Özvegy vagyok.

– Nagyon sajnálom. Kemény életed lehet.

– Igaz.

– De még mindig lehetsz pincérnő. Két lányomnak is van kisbabája.

Kia szíve megdobbant.

– Hogy lehet az?

– Az egész napot a gyerekükkel töltik. Az étterem este nyit, onnantól Mrs. Amat al-Jaszu vigyáz a babákra, miközben az anyák dolgoznak.

Kia megdöbbent. Azt hitte, neki itt semmi esélye, erre minden átmenet nélkül kapott egy új lehetőséget. Szíve lázasan vert. Föllelkesült, bár meg is szeppent. Fél kezén megszámolhatta, hányszor járt a fővárosban, most pedig váratlanul felkínálták neki, hogy költözzön oda. Eddig csak olyan falatozókban fordult meg, mint

az a kávéház Három Pálmában. Az ajánlat rémítően fényűzőnek tűnt. Lesz ereje egy ilyen óriási változáshoz? Hát bátorsága?

– Ezen még gondolkoznom kell – mondta. Nur ismét föltett egy anyai kérdést.

– Az a két lány, akiknek babája van. Mi van a férjükkel?

– Az egyik özvegy, mint Kia. A másik, sajnos, volt olyan oktalan, hogy odaadta magát egy férfinak, aki elhagyta.

Az anyák megértették. Konzervatív elveket vallottak, de ők is voltak forrófejű lányok valamikor.

– Gondolkozzatok, nem kell kapkodni – tanácsolta Fatima. – Más falvakba is el kell mennem. Visszafelé jövet megint erre visz az utam. Zaria és Kia, ha akartok nekem dolgozni, készüljetek össze délutánra.

– Ma kell indulnunk? – kérdezte Kia. Azt hitte, egy-két hét gondolkodási időt hagynak neki, nem pedig pár órát.

– Ma – felelte Fatima. Kia ismét megrémült.

– És mi lesz velünk? – kérdezte egy másik falusi lány.

– Talán majd ha idősebbek lesztek – mondta Fatima.

Kia tudta, hogy nem ez az igazság. A többiek nem voltak elég csinosak.

Fatima visszafordult az autóhoz, a sofőr ismét kitárta az ajtót. Mielőtt Fatima visszaszállt a Mercedesbe, eldobta a cigarettáját, és rátaposott a csikkre. Az egész tárgyalás addig tartott, amíg elszívott egy cigarettát. Visszaült a kocsiba, aztán kihajolt még egyszer.

– Döntsetek – mondta. – Viszontlátásra. – A sofőr becsukta az ajtót.

A falusiak figyelték, hogyan tűnik el a Mercedes.

– Te mit gondolsz? – kérdezte Zariától Kia. – Elmész N’Djamenába Fatimával?

– Ha anyám elenged, akkor igen! – Zaria szeme ragyogott a reménytől és a lelkesedéstől.

Kia csak négy évvel volt idősebb a lánynál, de most sokkal nagyobbnak érezte a korkülönbséget. Felelős volt egy gyermekért, és jobban látta a veszélyt.

Aztán Hakimra gondolt a mocskos pólójában és a grigri gyöngyeivel. Most Fatima és Hakim között kellett választania.

Tulajdonképpen nem volt itt min töprengeni.

– Hát te, Kia? – kérdezte Zaria. – Elmész Fatimával délután? Kia már csak egy pillanatig habozott.

– Igen – mondta aztán. – Természetesen.

* * *

Az étteremnek angol neve volt: Bourbon Street, amelyet vörös neonnal írtak fel a falára. Kia késő délután érkezett ide Fatima Mercedesén, Zariával és két ismeretlen lánnyal. Bementek egy vastag szőnyeggel leterített előtérbe, ahol a falaknak olyan gyöngéd színe volt, mint a fehér orchideának. Ez a hely még annál is pompásabb volt, mint Kia várta, és ez megnyugtatta. A lányok nem győztek álmélkodni.

– Gyönyörködjetek – mondta Fatima. – Most jöttetek be utoljára elöl. A személyzeti bejárat hátul van.

Volt az előcsarnokban két nagydarab, fekete öltönyös ember, akik semmit sem csináltak. Kia biztonsági őröknek nézte őket.

Az étterem óriási volt. Egyik oldalán hosszú bárpult húzódott, és több palack sorakozott mögötte, mint amennyit Kia egész életében látott. Ugyan mi lehet bennük? Asztalból is lehetett hatvan-egynéhány. A másik oldalon, a bárpulttal szemközt egy dobogó volt összehúzott vörös függönnyel. Kia eddig nem tudta, hogy az éttermekben műsort is szoktak adni. A padlót szőnyeg fedte, kivéve a dobogó előtt egy kis kört, ahol kilátszott a deszka, Biztosan ott szoktak táncolni.

Tíz-egynéhány ember iszogatott, két lány szolgálta ki őket, rajtuk kívül senki sem tartózkodott az étteremben. Kia úgy gondolta, bizonyára most nyitottak ki. A piros-fehér formaruha nagyon csinos volt, habár Kia botrányosan rövidnek találta a szoknyát. Fatima bemutatta az új lányokat a pincérnőknek, akik nem győztek gügyögni Nadzsinak, meg a bárpincérnek, aki viszont szófukar volt. A konyhán hat szakács pucolta és szeletelte a zöldségeket, keverte a mártásokat. A hely túl szűknek látszott ahhoz, hogy ennyi asztalra főzzenek benne.

Az étterem végéből kivezető folyosóból apró szobák nyíltak.

Mindegyik szobában volt asztal, székek és egy hosszú heverő.

– A vendégek felárat fizetnek a külön szobáért – magyarázta Fatima. Kia nem értette, miért fizetne bárki is többet azért, hogy titokban vacsorázhasson.

Egészen elhűlt a vállalkozás nagyságától. Fatimának nagyon okosnak kell lennie, ha egyedül elvezeti. Van vajon férje, aki segít neki?

Átmentek még egy kis személyzeti helyiségen, ahol fogasok voltak a kabátoknak, majd kiléptek a hátsó ajtón. Az udvar túlsó végében volt egy fehérre festett, kétszintes betonépület kék zsalugáterekkel. Előtte idős asszony üldögélt, élvezte az este hűvösét. Mikor meglátta Fatimát, felállt.

– Ő Mrs. Amat al-Jaszu – mutatta be Fatima –, de mindenki csak Dzsaddának hívja. – A dzsadda becenév annyit tesz, hogy dadus. Dzsadda alacsony, gömbölyű asszony volt, ám a nézésében ott lappangott ugyanaz a keménység, amelyet Kia megérzett Fatimában.

Fatima bemutatta az öregasszonynak az új lányokat, majd így szólt hozzájuk:

– Ha szót fogadtok Dzsaddának, abból nem lehet baj.

A ház ajtaja fakeretre szögelt hullámlemezből készült, ami nem volt ritkaság N'Djamenában. Odabent apró hálószobák voltak, és egy közös zuhanyozó. Az emeletnek hasonló volt a beosztása. Minden szobában állt két keskeny ágy, olyan szorosan, hogy épp csak föl lehessen egyenesedni közöttük, és két kicsi ruhásszekrény. A ház lakói már az estére készülődtek, fésülködtek, felöltötték a formaruhát. Dzsadda közölte az újakkal, hogy hetente legalább egyszer zuhanyozniuk kell, amin a lányok igencsak elcsodálkoztak.

Kiát és Zariát ugyanabban a szobában helyezték el. Formaruhájukat már kikészítették: a ruhásszekrényen lógott az európai stílusú alsóval, vagyis a melltartóval és a falatnyi bugyival együtt. Kiságy nem volt: Nadzsinak majd Kia ágyában kell aludnia.

Dzsadda utasította őket, hogy azonnal öltözzenek át, mert már este dolgozniuk kell. Kia majdnem pánikba esett. Ilyen hamar! Úgy látszik, Fatimánál minden gyorsabban megy, mint másutt.

– Honnan fogjuk tudni, mit kell csinálnunk? – kérdezte Dzsaddától.

– Ma este egy tapasztalt lánnyal állsz párba, aki minden elmagyaráz – mondta a felügyelőnő.

Kia levette a felsőruháját meg az egyszerű inget, majd lezuhanyozott. Aztán felöltözött formaruhába, megkereste Aminát, akinek be kellett tanítania, és szinte azonnal be is lépett az étterembe, amely gyorsan megtelt vendégekkel. Kis együttes muzsikált, páran táncoltak. Noha mindenki arabul vagy franciául beszélt, Kia a szavak felét nem értette. Bizonyára olyan ételek-italok lehetnek, amelyeknek hírét sem hallotta életében. Idegennek érezte magát a saját hazájában.

De mikor Amina hozzálátott fölvenni a rendeléseket, Kia is kezdte érteni a munkát. Amina megkérdezte a vendégektől, mit szeretnének, és ők megmondták, néha meg is mutatták egy nyomtatott listában, ami segített kizárni a tévedéseket. Amina felírta a rendeléseket egy jegyzettömbbe, aztán bement a konyhába, elkiáltotta, mit kérnek a vendégek, aztán kitépte a lapot a tömbből, és a pultra helyezte. Az italrendeléseket továbbította a hallgatag bárpincérnek. Amint kész lett az étel, kivitte az asztalhoz. Az italt is kivitte.

Kia félórai figyelés után felvette az első rendelését, és nem hibázott. Amina egyetlen tanácsot adott neki:

– Nyald meg a szájad – mondta, és szemléltetésül megnyalta a magáét. – Akkor szexinek látszol.

Kia vállat vont, és megnyalta az ajkát.

Gyorsan gyarapodott az önbizalma, és kezdett elégedett lenni magával.

Pár óra múlva a lányok felváltva rövid szünetet tartottak, hogy harapjanak valamit. Kia elrohant a házba, hogy megnézze, mi van Nadzsival. A kisfiú aludt, akár a tej. Milyen jó, hogy ilyen békés természetű, gondolta hálásan. A változások inkább érdeklik, mint megijesztik. Megnyugodva tért vissza dolgozni.

Egyes vendégek hazamentek vacsora után, de sokan maradtak, és mások is csatlakoztak hozzájuk, hogy együtt iszogassanak. Kia csak bámult, hogy mennyi sör, bor és whisky fér el bennük. Ő nem

szerette a szesz hatását. Szalim szívesen megivott egy-egy pohár sört, de csak ritkán. Nem volt tilos inniuk – keresztények voltak, nem muszlimok –, de az ivásnak nem jutott fontos szerep az életükben.

A hangulat változott, a nevetés harsányabb lett. Kiának feltűnt, hogy most már több az étteremben a férfi, és meghökkent, amikor ezek a férfiak, miközben italt rendeltek, rátették a kezüket a karjára, vagy megérintették a hátát, ha elmentek mellette. Az egyik még a csípőjére is rátette a kezét. Hanyagul csinálták, szemtelen vigyorgás vagy motyogó megjegyzések nélkül, de ez akkor is feszélyezte Kiát. A faluban nem ez volt a szokás.

Éjfélkor tudta meg, mire való a pódium. Az együttes rázendített egy arab számra, a függönyt félrehúzták, és ott állt egy egyiptomi hastáncosnő. Kia életében először látott ilyet, noha már hallott róluk. Ez a nő olyan jelmezt viselt, amely nagyon keveset takart. A tánc végén valahogy lekerült róla a melltartó, de a következő pillanatban összecsukódott a függöny. A közönség lelkesen tapsolt.

Kia nem sokat tudott a nagyvárosi életről, mindazonáltal gyanította, hogy nem minden étteremben vannak ilyen műsorok, és kezdett szorongani.

Ellenőrizte az asztalait. Egy vendég intett neki; az a férfi volt, aki rátette a kezét a csípőjére. Testes európai volt, csíkos öltönyt viselt nyitott gallérú fehér inggel. Ötven körül járhatott.

– Egy üveg pezsgőt kérek, *chérie* – mondta. – Bollingert. – Kissé részeg volt.

– Igen, uram.

– A különszobába hozd. A hármasban leszek.

– Igen, uram.

– Két poharat hozzál.

– Igen, uram.

– Szólítsál Albertnek.

– Igen, Albert.

Kia jeget töltött egy ezüstszínű vödörbe, kért egy palack pezsgőt és két poharat a bárpincértől, aki adott mellé egy tálka *dukkah*-t, pörkölt olajos magvak fűszeres keverékét, amelyből pálcikákra vágott uborkával lehetett mártogatni. Kia odament a tálcájával az étterem hátuljába. Ott is egy fekete öltönyös, nagydarab őr állt a

folyosó bejáratánál. Kia megkereste a tálcájával a hármas különszobát. Kopogtatott, belépett.

Albert a heverőn ült. Kia körülnézett, de nem volt ott más. Ettől megriadt.

Az asztalra helyezte a tálcát.

– Felbonthatod a pezsgőt – mondta Albert.

Kia betanításából kimaradt a palackok felbontása.

– Ne haragudjon, uram, de nem tudom, hogy kell. Ez az első napom.

– Akkor majd én megmutatom.

Kia figyelmesen nézte, ahogy Albert lefejti a palack nyakáról a sztaniolt, meglazítja a drótot. Megragadta a parafa dugót, kissé elfordította, aztán rátenyerelt, hogy lassan jöjjön ki. Olyan hang hallatszott, mintha szél susogna.

– Mint az elégedett nő sóhaja – mondta. Albert – Bár azt nem túl gyakran hallod, ugye? – Nevetett, amiből Kia tudta, hogy ez vicc volt, és ő is elmosolyodott, bár nem egészen tudta, mi ebben olyan mókás.

Albert töltött a két pohárba.

– Vár valakit? – kérdezte Kia.

– Nem. – Albert fölvette az egyik poharat, és az asszony felé nyújtotta. – Ez a tied.

– Ó, köszönöm, de nem!

– Semmi bajod nem lesz tőle, te kis szamár. – Albert megpaskolta vaskos combját. – Gyere, ülj ide szépen az ölembe.

– Nem, uram! Komolyan nem tehetem! Albert kezdett bosszús lenni.

– Adok neked egy húszast egy csókért.

– Nem! – Kia nem tudta, hogy dollárra érti-e, euróra vagy valami másra, de ez minden pénznemben nevetségesen nagy ár egy csókért, és megérezte, hogy a csóknál többet is követelnek majd tőle. Attól pedig félt, mert Albert elég kedvesnek látszott ugyan, de ha megmakacsolja magát, akár még kényszerítheti is őt.

– Te aztán tudsz alkudni – mondta Albert. – Na jó. Egy százas a szexért.

Kia kirohant a szobából.

Fatima ott állt rögtön az ajtó előtt.

– Mi történt? – kérdezte.

– Szexelni akar velem!

– Pénzt ajánlott érte? Kia bólintott.

– Egy százast.

– Figyelj rám. – Fatima megragadta Kia vállát, közelebb hajolt. Parfümjének olyan szaga volt, mint a pörkölt méznek. – Kínáltak már neked egy százast valaha?

– Nem.

– Nem is fognak, hacsak nem játszol a szabályok szerint. Itt ezzel lehet borravalót kapni, Kia, habár kevés az olyan bőkezű vendég, mint Albert. Most pedig menj vissza, és húzd le a bugyidat. – Lapos kis csomagot vett elő a zsebéből. – És használj óvszert!

Kia nem vette el az óvszert.

– Nagyon sajnálom, Fatima! – mondta. – Annyira utálok csalódást okozni neked, és komolyan szeretném ezt az állást, de nem bírom megtenni, amit kérsz, egyszerűen nem bírom! – El volt szánva rá, hogy megőrzi a méltóságát, ám elszörnyedésére kibuggyantak a könnyei. – Kérlek, ne kényszeríts!

Fatima arca megkeményedett.

– Itt nem dolgozhatsz, ha nem adod meg a vendégeknek azt, amit elvárnak.

Kia annyira sírt, hogy nem bírt válaszolni. Felbukkant a biztonsági őr.

– Minden rendben, főnök? – kérdezte Fatimától.

Kia ráeszmélt, hogy ha kényszeríteni akarják, a biztonsági őr simán lefoghatja. A felismerés elapasztotta a könnyeket. A legrosszabb, amit most tehet, ha gyámoltalannak mutatkozik, tudatlan falusi lánynak, akivel lehet erőszakoskodni. Ki kell állnia magáért.

Egy lépést hátrált, fölszegte az állát.

– Nem csinálok ilyet – jelentette ki határozottan. – Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, Fatima, de a te hibád, mert félrevezettél. – Lassan, nyomatékosan hozzátette: – Úgyhogy inkább ne veszekedjünk.

Fatima felháborodott.

– Fenyegetőzöl? Kia az őrre nézett.

– Vele persze nem bírnék – mondta. Fölemelte a hangját. – Viszont szörnyű ricsajt csaphatok a vendégeid előtt!

Abban a pillanatban kinézett az egyik különszobából a vendég, és azt kiáltotta:

– Hé, ide kérünk még italt!

– Máris, uram! – felelte Fatima, aki mintha megenyhült volna. – Menj a szobádba, aludj egyet rá – mondta. – Reggel talán másképp látod a dolgokat. Holnap ismét megpróbálhatod.

Kia némán bólogatott.

– És az ég szerelmére, ne bőgj a vendégek előtt! – tette hozzá Fatima.

Kia nyomban eltűnt, mielőtt Fatima meggondolhatta volna magát. Megkereste a személyzeti bejárót, és átment az udvaron a lányok házához. Dzsadda az előtérben ül, és tévét nézett.

– De korán megjöttél – mondta rosszallóan.

– Igen – felelte Kia. Magyarázat nélkül felrohant az emeletre. Nadzsi még mindig aludt.

Kia ledobta a formaruhát, amelyre már csak úgy tudott gondolni, mint egy prostituált jelmezére. Belebújt az ingébe, ledőlt Nadzsi mellé. Éjfél is elmúlt, de az étteremből felhallatszott a zene és a hangos beszélgetés. Elfáradt, de nem bírt aludni.

Zaria hajnali három körül állított be, ragyogó szemmel, és egy marék bankjeggyel.

– Gazdag vagyok! – mondta.

Kia túl fáradt volt figyelmeztetni a lányt, hogy rossz az, amit csinál. Különben sem volt biztos benne, hogy csakugyan rossz-e.

– Hány volt? – kérdezte.

– Az egyik egy húszast adott, a másik, akit kézzel csináltam meg, egy tízest – felelte Zaria. – Gondolj bele, milyen sokáig tart, amíg anyám keres harmincat! – Ledobta a ruháját, és a zuhanyozóba indult.

– Jól mosakodj meg! – szólt utána Kia.

Zaria hamarosan visszatért, és egy perccel később már aludt.

Kia álmatlanul feküdt addig, amíg a hajnal fénye át nem szűrődött a vékony függönyön. Nadzsi mocorgott. Megszoptatta a kisfiút, hogy

még egy darabig csendben maradjon, aztán felöltöztette. Ő is felöltözött.

Még senki se mozgolódott, amikor kijöttek a szobából. Kiosontak a néma házból.

A város közepén, a széles Charles de Gaulle sugárúton már ilyen korán is jártak emberek. Kia megkérdezte, merre van a halpiac, mert N'Djamenában az volt az egyetlen hely, amelyet ismert. A Csád-tóról minden éjszaka hozták a városba a halászok a friss fogást. Párszor ő is elkísérte Szalimot.

Mikor odaért, az emberek javában rakodtak ki a furgonjaikból a szürkületben. Tömény halszag volt, de Kia kellemesebbnek találta, mint a Bourbon Street levegőjét. Elrendezték a standokon az ezüstös halakat, vizet permeteztek rájuk, hogy hidegen tartsák őket. Délre ez itt mind elkel, és a halászok délután elindulnak haza.

Kia addig járkált, amíg meg nem látott egy ismerős arcot.

– Emlékszel még rám, Melhem? – kérdezte. – Szalim özvegye vagyok.

– Kia! – csodálkozott Melhem. – Hát persze hogy emlékszem rád.

Mit keresel te itt?

– Az egy hosszú történet – felelte az asszony.

8. fejezet

Négy nappal az N'Gueli hídnál történt lövöldözés után és négy éjszakával azután, hogy Tamara szex nélkül együtt hált Tabbal, az amerikai nagykövet fogadással ünnepelte meg a felesége harmincadik születésnapját.

Tamara szerette volna, ha a fogadás nagyon jól sikerülne, Shirley kedvéért, aki a legjobb barátnője volt Csádban, és Shirley férje, Nick kedvéért is, aki majd megszakadt a szervezésben. Normális esetben Shirley szervezte a partikat – az ilyesmi a nagykövet feleségének feladatkörébe tartozott –, ám Nick kijelentette, hogy a felesége mégse fáradhat a saját születésnapjával, majd ő elintéz mindent.

Nagy eseménynek ígérkezett. Mindenki ott akart lenni a követségről, beleértve a CIA-t, akik megjátszották az egyszerű diplomatákat. Meghívtak a szövetséges nagykövetségekről mindenkit, aki számít, és Csád krémjének számos képviselőjét. Kétszáz vendégre számítottak.

A bálteremben akarták tartani, amely ritkán látott össztáncot, mert a hagyományos európai bál immár elavultnak számított merev illedelmességével meg az umcacca zenével. Viszont annál több fogadást rendeztek már benne. Shirley mindig értette, miként kell oldott hangulatba hozni az embereket, hogy szertartásos környezetben is jól érezzék magukat.

Délben Tamara átment a bálterembe, hogy megnézze, tud-e segíteni, és Nicket a legnagyobb kétségbeesés állapotában találta. A konyhában egy óriási torta várt díszítésre, húsz összevissza csellengő pincér várt utasításra, a Desert Funk nevű mali dzsesszegyüttes zenészei kint ültek a rafiapálmák alatt, és hasist szívtak.

A hosszú Nick, akinek nagy fején nagyra nőtt minden – az orra, a füle, az álla –, fesztelen, nyájas modorú, éles eszű ember és nagyon tehetséges diplomata volt, de nem partiszervezőnek született.

Rettenetesen jól akarta csinálni, és most türelmetlenül futkosott, nem értve, miért romlott el minden!

Tamara odaállított három szakácsot a tortához, hogy vonják be cukormázzal, eligazította a bandát, hogy hova tegyék az erősítőiket,

és elküldött két követségi alkalmazottat, hogy szerezzenek be léggömböket és szerpentint. Utasította a pincéreket, hogy hozzanak be óriási jégtartályokat, és tegyék oda hűlni az italt. Sorra vette a feladatokat, ügyelt minden részletre, és meghajtotta a személyzetet. Azon a délutánon már vissza se ment az irodájába.

Közben egyfolytában Tab járt az eszében. Most mit csinálhat vajon? Mikor érkezik? Hova mennek a fogadás után? Együtt töltik vajon az éjszakát?

Lehet, hogy túl szép az egész ahhoz, hogy igaz legyen?

Annyi ideje volt, hogy elrohanjon a szobájába, és fölvegye a bulizó selyemruháját. Pávakék volt, az a tüzes árnyalat, amelyet Csádban szeretnek. Röviddel a vendégek érkezése előtt ért vissza a bálterembe. Egy perccel később feltűnt Shirley. Mikor meglátta a díszítést, a pincéreket a szendvicses- és italostálcákkal, és az ugrásra kész bandát, felragyogott az arca. Átölelte Nicket, és hálálkodott.

– Hát ezt csodásan megcsináltad! – Határozottan meg volt lepve.

– Sok segítséggel! – ismerte be Nick. Shirley Tamarára pillantott.

– Nyilván te segítettél.

– Nick lelkesedése mindenkit felvillanyozott – felelte Tamara.

– Úgy örülök!

Tamara tudta, hogy Shirley nem annyira a sikeres előkészületeknek örül, hanem annak, hogy Nick neki akart kedveskedni. Nick meg annak örült, hogy örömet szerzett a feleségének. Így kell ennek lennie, mélázott Tamara. Én is ilyen kapcsolatot akarok.

Megérkezett az első vendég, egy csádi nő, harsogó vörös-kék pompában.

– Hát nem döbbenetes? – mormolta Shirley-nek Tamara. – Én olyan lennék abban a ruhában, mint egy rekamié!

– Csodálatos, ahogy viseli!

Az amerikai nagykövetségen mindig kaliforniai pezsgőt szolgáltak fel a fogadásokon. A franciák udvariasan azt mondták rá, hogy meglepően jó, de sose itták fenékig a poharukat. A britek gint kértek tonikkal. Tamara isteninek tartotta, de hát ő eleve fel volt dobva.

Shirley fürkészőn nézte.

– Nagyon ragyog a szemed ma este.

– Élveztem, hogy segíthetek Nicknek.

– Olyan vagy, mint aki szerelmes.

– Nickbe? Hát persze. Mind bele vagyunk zúgva.

– Hm – felelte Shirley, aki tudta, mikor kap kitérő választ. – Tanuld olvasni sok néma jelem; Szemmel is hall az okos szerelem.{2}

– Hadd találgassak. Shakespeare?

– Tízpontos válasz, és egy pluszpont, amiért megkerülted az eredeti kérdést.

Újabb vendégek jöttek. Shirley és Nick az ajtóhoz mentek, hogy fogadják őket. Legalább egy órába telik, hogy üdvözöljenek mindenkit.

Tamara körözött. Ez az az alkalom, amikor a hírszerzők fölszedhetik a pletykákat. Érdekes, milyen hamar megfeledkeznek az emberek a titoktartásról, ha ingyen van az ital.

A csádi nők a legharsányabb színekben tündököltek. A férfiak komolyabban öltözködtek, kivéve néhány ifjat, akik követték a divatot, és elegáns blézert vettek a pólójukhoz.

Az ilyen összejöveteleken Tamara agyába néha kínosan belehasított a valóság. A terefere és a pezsgőzés közepette látta maga előtt Kiát, aki kétségbeesetten keresi a módját, miként adhatna enni a gyerekének, és életveszélyes útra készül a sivatagon és a tengeren át egy távoli országba, amelyet alig ismer, hátha ott lesz része némi biztonságban. Különös ez a világ.

Tab késett. Bizarr lesz viszontlátni a közös éjszaka után. Befeküdtek Tab ágyába, a férfi bokszeralsóban-pólóban, Tamara tréningfelsőben és bugyiban. Tab átkarolta, ő hozzábújt, és másodpercek alatt elaludt. Mikor legközelebb fölnézett, Tab az ágy szélén ült, öltönyben, kezében egy csésze kávéval, és azt mondta:

– Elnézést, hogy fölverlek, de indul a gépem, és nem akarom, hogy egyedül ébredj. – Maliba repült az egyik felettesével, aki Párizsból érkezett, ma kellett visszatérnie. Hogyan üdvözölje Tamara? Tab nem a szeretője, de bizonyosan több egy kollégánál.

Odajött hozzá Bashir Fakhoury, egy helyi újságíró, akivel már találkozott, egy okos, rámenős ember. Tamarában azonnal

megszólalt a vészcsengő. Amikor megkérdezte, hogy van, Bashir azt felelte:

– Elemző cikket írok az EEDF-ről. – Az EEDF az ország legnagyobb lázadó csoportosulása volt, amely meg akarta buktatni a Tábornokot. – Mi a véleménye róluk?

Miért ne használná ki ezt az embert?

– Nem tudja, Bashir, hogy ki finanszírozza őket?

– A nagyját Szudánból, keleti barátságos szomszédunktól kapják. Mi a véleménye róluk? Washington bizonyára azt hiszi, hogy Szudánnak nincs joga beavatkozni Csádban.

– Bashir, maga is tudja, hogy nem az én dolgom véleményezni a helyi politikát.

– Ó, ne izguljon, kettőnk között marad. Magának, mint amerikainak, nyilván a demokrácia mellett kell állnia.

Tamara tisztában volt vele, hogy amit ketten tudnak, azt mindenki tudja.

– Sokszor elgondolkozom Amerika lassú, hosszú útjáról a demokráciához. Háborúznunk kellett, hogy megszabaduljunk a királytól, aztán ismét háborúznunk kellett, hogy eltöröljük a rabszolgaságot, aztán száz év feminizmusba került elismertetni, hogy a nők nem másodrangú állampolgárok.

Bashirt nem ez érdekelte.

– Azt akarja mondani, hogy a csádi demokratáknak türelmesnek kell lenniük?

– Semmi ilyesmit nem mondok, Bashir. Most csak fecsegünk egy fogadáson. – Biccentett egy szőke, fiatal amerikainak, aki egy csomó magabiztos franciával diskurált. – Beszéljen Drew Sandberggel, ő a sajtótitkár.

– Beszéltem Drew-val. Nem sokat tud. A CIA véleményére vagyok kíváncsi.

– Mi az a CIA? – kérdezte Tamara.

Bashir savanyúan nevetett. Tamara elfordult.

Rögtön meglátta Tabot, aki az ajtónál éppen kezet rázott Nickkel. Ma este fekete öltönyt viselt, vakító fehér inggel és mandzsettagombokkal. Diszkrét mintájú, sötétbordó nyakkendőt kötött hozzá. Olyan jól nézett ki, hogy meg kellett enni!

Nem Tamara volt az egyetlen, aki ezt gondolta. Más nők is pillogtak a férfira titokban. El a szemekkel, hölgyeim, ő az enyém!, gondolta. De hát persze nem volt az.

Tab megvigasztalta bánatában. Elragadó volt, figyelmes, mélyen együttérző, de mit mond ez el róla? Csak azt, hogy rendes. A mali utazáson akár pánikba is eshetett, hogy most aztán le kell kötnie magát. A férfiak ilyenek. Le is rázhatja magáról valamilyen közhellyel: jó volt, de elég volt, maradjunk ennyiben, nem akarok állandó kapcsolatot, vagy – ami a legrosszabb – eleve hiba volt elkezdenem.

Ez a gondolatmenet ráébresztette, hogy borzasztóan szeretne kapcsolatot Tabbal, és porba omlana, ha a férfi másként érezne.

Ismét fordult egyet, és ott állt Tab. Elmosolyodott, és ez félelmetes volt, annyira sugárzott abból a vonzó arcból a boldogság és a szerelem. Tamara kételyei és félelmei szertefoszlottak. Alig bírta megállni, hogy a nyakába ne boruljon.

– Jó estét – mondta szertartásosan.

– Micsoda remek ruha! – Olyan volt a tekintete, mintha meg akarná csókolni a nőt. Tamara sietve kezet nyújtott. Tab megrázta, és továbbra is dilisen mosolygott.

– Milyen volt Mali? – kérdezte a nő.

– Hiányoztál.

– Örülök, de ne mosolyogj így rám, mert nem akarom tudatni másokkal, hogy… közel kerültünk. Egy másik ország hírszerzője vagy. Dexter balhézni fog.

– Csak olyan boldog vagyok, hogy látlak.

– Én meg imádlak, de most húzz a picsába, különben lebukunk.

– Természetesen. – Kissé fölemelte a hangját. – Fel kell köszöntenem Shirley-t a születésnapján. Bocsánat. – Könnyedén meghajolt, és elvonult.

Alighogy Tab távozott, Tamara rádöbbent, mi is szaladt ki a száján: *Imádlak!* Francba!, gondolta. Ez túl korai volt. Ráadásul nem mondta, hogy ő is imád. Most aztán elriasztottam!

Nézte Tab gyönyörűen szabott zakójának hátát, és azon rágódott, hogy akkor most elrontott mindent?

Odajött hozzá Karim új, gyöngyszürke öltönyben, levendulalila nyakkendővel.

– Hallottam a kalandotokról – mondta. Olyan különösen nézett a nőre, mint még soha. Tamara a hídnál kitört lövöldözés óta mások szemében is látta ezt a kifejezést. Azt hittük, ismerünk téged, mondta az arcuk, de most nem vagyunk olyan biztosak benne.

– Mit hallottál? – kérdezte.

– Hogy amikor a tengerészgyalogosok képtelenek voltak bárkit is eltalálni, te voltál az, aki lelőttél egy terroristát. Igaz ez?

– Könnyű célpontom volt.

– Mit csinált az embered?

– Géppisztolyt szegezett rám húsz méterről.

– De te nem ijedtél be.

– Hát, nem.

– És megsebezted, vagy mi?

– Meghalt.

– Uramisten!

Tamara ekkor döbbent rá, hogy bekerült valamiféle elitbe. Karim le volt nyűgözve. Nem örült neki. Ő azt akarta, hogy az eszéért tiszteljék, ne a céllövő tudományáért. Másra terelte a szót.

– Mit mondanak az elnöki palotában?

– A Tábornok nagyon haragszik. Amerikai barátainkat megtámadták. A támadók jöhettek Kamerunból, vagy lehettek egyfajta senki földjén két ország határán, de a tengerészgyalogosok a mi vendégeink, ezért nagyon fel vagyunk háborodva.

Tamara két pontot szűrt le az eddig elhangzottakból. Egy: a Tábornok elhatárolta magát a támadóktól, amikor kijelentette, hogy haragszik rájuk. Kettő: burkoltan célzott rá, hogy nem szükségszerűen csádiak. Mindig az a legjobb, ha idegenekre kenhetjük a hibát. Karim még azt is megpendítette, hogy nem is csádi területen tartózkodtak, ami persze marhaság, de Tamara nem azért van itt, hogy vitatkozzon, hanem hogy adatokat gyűjtsön.

– Ezt örömmel hallom.

– Bizonyára tudod, hogy Szudán áll a támadás mögött. Tamara nem tudott semmi ilyet.

– Az „al-Busztán” ordítások nem inkább az NSZIÁ-ra vallanak? Karim legyintett.

– Ez csak trükk, hogy félrevezessenek.

– Akkor te mire gondolsz? – kérdezte a nő fahangon.

– A támadást az EEFD szervezte, szudáni támogatással.

– Érdekes – mondta diplomatikusan Tamara. Karim közelebb hajolt.

– Miután megölted a terroristádat, nyilvánvalóan ellenőrizted a fegyvert.

– Magától értetődik.

– Milyen típus volt?

– Bullpup.

– Norinco gyártmány?

– Igen.

– Kínai! – diadalmaskodott Karim. – A szudáni hadsereg Kínától vásárolja az összes fegyverét!

De az NSZIÁ-nak is Norinco puskái voltak, és ugyanabból a forrásból szerezték be: a szudáni hadseregtől. Ám Tamara fölöslegesnek tartotta, hogy ezt forszírozza. Kétséges, hogy Karim egyáltalán elhinné, amit mond. Viszont a kormánya ezen az állásponton lesz, úgyhogy Tamara egyszerűen eltette ezt magának mint hasznos adatot.

– Lép valamit a Tábornok?

– Tudatja az egész világgal, ki a felelős ezért!

– És hogyan akarja megtenni?

– Egy nagy beszédet tart, amelyben megbélyegzi Szudán bomlasztó szerepét a csádi területen.

– Egy nagy beszédben.

– Igen.

– Mikor?

– Hamarosan.

– Te és a többi közeli munkatárs már nyilván dolgoztok a szövegen.

– Abszolúte.

Tamara gondosan megválogatta a szavait.

– A Fehér Ház azt reméli, hogy ez a helyzet nem eszkalálódik.

Nem akarjuk, hogy ez a térség destabilizálódjon.

– Persze, persze, mi is ugyanígy érzünk, ez magától értetődő. Tamara habozott. Merje-e megtenni, ami az eszében jár? A fenébe, de még mennyire!

– Nagy segítség lenne Green elnöknek, ha láthatná a beszéd vázlatát.

Hosszú szünet következett.

Tamara gyanúja szerint Karimot meghökkenthette a kérés vakmerősége, ugyanakkor azt is felmérte, milyen fontos lehet megszerezni az amerikai jóváhagyást.

Már az elképesztő, hogy egyáltalán hajlandó fontolóra venni. Végül annyit mondott:

– Meglátom, mit tehetek – és elfordult.

Tamara körülnézett a színek tobzódásában. A terem zsúfolásig megtelt, a nők túl akarták tündökölni egymást. Az üvegajtókat szélesre tárták, hogy az emberek kimehessenek dohányozni. A Desert Funk az atonális dzsessz ritmikus afrikai változatát játszotta, ám az arab–francia–angol zsinatolás elfojtotta a zenét. A légkondicionálás bedobott apait-anyait. Mindenki pompásan szórakozott.

Egyszer csak ott állt mellette Shirley.

– Nem sok időt adtál Tabdarnak. De jó szeme van.

– Nagyon sürgős volt neki, hogy felköszöntsön.

– Két hete, az olasz követség fogadásán le se szálltál róla.

Valóban sokáig beszélgettek azon az estén, bár főleg Abdulról volt szó. Lehet, hogy tudtán kívül már akkor beleesett a férfiba?

– Nem szálltam rá! – tiltakozott. – A munkáról volt szó. Shirley vállat vont.

– Ha te mondod. Nyilván megsértett valamivel, és összekaptatok. – Szúrósan nézett Tamarára. – Hoppá…! Épp az ellenkezője! – Te színlelsz! – hüledezett. – Takargatsz valamit! – Lehalkította a hangját.

– Lefeküdtél vele?

Tamara nem tudta, mit válaszoljon erre. Azt kellene mondania:

igen és nem, ami újabb magyarázkodást igényelne. Shirley zavarba jött, ami nem volt jellemző rá.

– De otromba vagyok, hogy megkérdeztem. Ne haragudj. Tamarának sikerült kinyögnie egy épkézláb mondatot.

– Ha igaz lenne, nem mondanám meg neked, mert akkor arra kellene kérnem téged, hogy titkold el Nick és Dexter előtt, ami nem lenne tisztességes.

Shirley bólintott.

– Felfogtam. Köszönöm. – Észrevett valamit a terem túlsó végében. – Keresnek – mondta. Tamara követte a pillantását, és látta, hogy Nick integet a bejárattól. Két ember állt a közelében, sötét öltönyben, napszemüvegesen. Nyilvánvalóan testőrök, de kié?

Shirley után eredt.

Nick izgatottan beszélt egy segédtiszttel. Amint Shirley odaért hozzá, kézen fogta és az ajtóhoz mentek.

Bevonult a Tábornok.

Tamara még sose látta szemtől szembe Csád elnökét, de felismerte a fényképekről. Széles vállú, sötét bőrű, hatvanas, borotvált fejű ember volt, külsőre inkább afrikai, mint arab. Nyugati öltönyt és vaskos aranygyűrűket viselt, férfiak és nők csoportja követte.

A Tábornok jó hangulatban volt és mosolygott. Kezet rázott Nickkel, elhárította a pezsgőt, amellyel az egyik pincér kínálta, átnyújtott Shirley-nek egy apró tárgyat díszes csomagolásban, aztán rázendített angolul:

– Boldog szülinapot…

Kísérete belépett a második sornál:

– Boldog szülinapot….

A Tábornok várakozóan körülnézett. Még többen értették meg a célzást, és fújni kezdték:

– Boldog szülinapot, drága Shirley… – A banda kísérni kezdte őket.

Az utolsó sort már az egész terem dalolta:

– Boldog szülinapot! – Utána megtapsolták magukat.

Nohát, azt biztosan tudja, hogyan töltsön be egy szobát, állapította meg Tamara.

– Kibonthatom az ajándékomat? – kérdezte Shirley.

– Hát persze, csak tessék! – biztatta a Tábornok. – Látni akarom, tetszik-e magának!

Mintha mondhatna mást, gondolta Tamara.

Összenéztek Karimmal, és Tamara már tudta is, mi az ajándék. Shirley felmutatott egy könyvet.

– Hát ez csodálatos! – mondta. – Al-Hanszá, a kedvenc arab költőm művei, angol fordításban! Köszönöm, elnök úr!

– Hallottam, hogy érdekli a költészet – mondta a Tábornok –, és al- Hanszá egyike a kevés költőnőnek.

– Milyen szellemes választás! A Tábornok elégedett volt.

– Habár kissé borongós – jegyezte meg. – Főleg siratókat írt.

– A legnagyobb versek között sok a szomorú, elnök úr – felelte Shirley.

– Igaz. – A Tábornok karon fogta Nicket, és elfordította a csoporttól. – Egy szóra, nagykövet úr, ha szabad – mondta.

– Hogyne! – felelte Nick. Fojtott hangon beszélgetni kezdtek.

Shirley értett a szóból, és a környezetéhez fordult, mindenkinek megmutatta a könyvet. Tamara nem árulta el, milyen szerepet játszott az ajándék kiválasztásában. Egy napon talán majd elmondja Shirley- nek.

A Tábornok körülbelül öt percig beszélt Nickhez, azután elment. A hangulat még jobban felpezsdült; mindenkit felvillanyozott, hogy az ország elnöke személyesen megtisztelte őket. Ehhez képest Nick egy kissé komornak látszott. Vajon mit mondhatott neki a Tábornok?

Belebotlott Drew-ba, és elmondta neki, hogy miről beszélt Bashirral.

– Semmi olyat nem mondtam, amiről ne tudott volna. Persze, szophat az ujjából valamit. De hát ez együtt jár a követségi fogadásokkal.

– Köszönöm, hogy tájékoztattál, de szerintem nem kell izgulnunk – nyugtatta meg Drew.

Ott volt Drew menyasszonya is, Annette Cecil, az n’djamenai kis brit misszió munkatársa.

– A fogadás után elmegyünk a Bisous bárba – mondta. – Akarsz jönni?

– Talán, ha elszabadulhatok. Kösz.

Shirley-re nézett, és látta, hogy lehangolt. Mi történhetett? Biztos, hogy a Tábornokhoz van valami köze. Odament Shirley-hez, és megkérdezte:

– Mi az?

– Ugye emlékszel, amikor mondtam, hogy a Tábornok megígérte a támogatását Green elnök ENSZ-határozatához a fegyvereladásokról?

– Hogyne, természetesen! Nick nagyon örül.

– A Tábornok azért jött, mert közölni akarta, hogy meggondolta magát.

– Francba! Miért?

– Nick is egyfolytában ezt firtatta, és a Tábornok egyfolytában kertelt.

– Tett valamit Green elnök, amivel megsértette a Tábornokot?

– Azt próbáljuk kideríteni!

Odajött egy újabb vendég, hogy megköszönje Shirley-nek a fogadást. A meghívottak kezdtek elszállingózni.

Karim felbukkant Tamara mellett.

– Nagy sikere volt a javaslatodnak! – mondta. – Köszönöm a tanácsodat.

– Nagyon szívesen. Mindenkit valósággal lázba hozott, hogy idejött a Tábornok.

– Akkor viszlát a jövő héten. Megbeszéltünk egy közös kávézást! Karim távozni készült, de a nő megállította.

– Karim, te mindent tudsz, ami a városban történik. Ez hízelgett a férfinak.

– Azt talán mégse…

– A Tábornok nem szavazza meg Green elnök ENSZ-határozatát, és sehogy se jövünk rá, hogy miért. Kezdetben támogatott minket. Nem tudod, miért gondolta meg magát?

– De tudom – felelte Karim, ám nem bocsátkozott részletekbe.

– Nagyon sokat segítene Nicknek, ha tudnánk.

– Meg kellene kérdezned a kínai nagykövetet. Ez azt jelezte, hogy Karim gyengül egy kicsit.

– Azt persze tudom, hogy a kínaiak ellenzik a határozatunkat – ütötte a vasat a nő. – De miféle nyomást képes gyakorolni Kína,

amitől egy hűséges barát átáll a másik táborba?

Karim fölemelte a jobbját, majd összedörzsölte a hüvelyk- és a mutatóujját. Ez a pénz nemzetközi jele.

– Lefizették? – kérdezte Tamara. Karim a fejét rázta.

– Hát akkor?

Karimnak most mondania kellett valamit, különben azt a látszatot keltette volna, hogy csak megjátszotta a beavatottat.

– A kínaiak – kezdte halkan és óvatosan –, már egy éve dolgoznak egy csatorna tervén, amely összekötné a Kongó folyót a Csád-tóval.

– Hallottam róla. És?

– Ha megszavazzuk az amerikai határozatot, azonnal abbahagyják a munkát.

– Ó! – lehelte Tamara. Ez hát a magyarázat.

– A Tábornok roppantul szorgalmazza a csatornát – tette hozzá Karim.

Azt is kell tennie, gondolta a nő. A csatorna életek millióit mentené meg, és átváltoztatná ezt az országot.

Csakhogy az ilyen terveket politikai nyomásra lehet használni. Ez egyáltalán nem volt gonoszság, még csak szokatlannak sem lehetett nevezni. Más országok, köztük az Egyesült Államok is, ugyancsak a befolyásuk erősítésére használnák a segélyprogramjaikat és a külföldi befektetéseiket. Hozzátartozott a játékhoz.

De a nagykövetnek tudnia kell róla.

– El ne áruld senkinek, hogy tőlem hallottad! – Karim kacsintott, majd elvonult.

Tamara körülnézett, kereste Dextert vagy valamelyik rangidős CIA-ügynököt, akinek jelenthetne, de már mindenki távozott.

Odajött Tab.

– Köszönöm a csodás partit – mondta hangosan, majd halkabban folytatta: – Emlékszel rá, mit mondtál egy órája?

– Mit?

– Azt mondtad: „Imádlak, de most húzz a picsába.” Tamara pironkodott.

– Elnézést, de nagyon feszült voltam a parti miatt. – És miattad.

– Ne mentegetőzz. Együtt vacsorázunk?

– Nagyon jó lenne, de nem távozhatunk egyszerre.
– Hol találkozunk?
– El tudnál jönni értem a Bisous bárhoz? Drew és Annette meghívott.
– Természetesen.
– Ne gyere be. Csörgess rám kintről, és azonnal meglépek.
– Ügyes terv. Ilyen módon kevésbé szúrhatnak ki.
– Úgy van. – Tab mosolygott és elment.
Tamara köteles volt jelenteni azt, amit Karimtól megtudott. Persze, elindulhatna, hogy felkutassa Dextert, de Nick olyan csüggedtnek látszott, hogy Tamara úgy döntött, azonnal közölnie kell vele, és odament a nagykövethez.
– Köszönöm, hogy olyan sokat segítettél ma délután. Csodásan sikerült a fogadás – mondta Nick őszinte hálával, ám Tamara látta rajta, hogy másutt jár az esze.
– Annak örülök – válaszolta. – Most hallottam valamit, amiről talán tudni akarsz.
– Hallgatlak.
– Találgattam, mi bírhatta rá a Tábornokot, hogy megváltoztassa az álláspontját az ENSZ-határozat dolgában.
– Én is. – Nick beletúrt a hajába, és összekócolta.
– A kínaiak belengették egy több milliárd dolláros csatorna tervét a Kongó és a Csád-tó közé.
– Tudom – felelte Nick. – Á, értem már! Kiszállnak, ha Csád megszavazza a határozatot!
– Ezt hallottam.
– Logikusnak tűnik. Most legalább tudjuk. Nem vagyok biztos benne, hogy tehetnénk bármit is ellene. Sarokba szorítottak.
A vendégsereg távozott, a pincérek leszedték az asztalokat. Tamara otthagyta a komoran tépelődő Nicket. Úgy érezte, jól tette, hogy ilyen korán értesítette a nagykövetet a Tábornok pálfordulásáról; azt eldönteni, mi legyen most, nem az ő dolga, hanem Nické és Green elnöké.
Kijött a bálteremből, keresztülvágott a követségen. Este volt, a nap lement, a levegő gyorsan hűlt. Éppen zuhanyozott, amikor megszólalt a telefonja. Dexter hagyott üzenetet, hogy hívja vissza.

Alighanem gratulálni akar. Az várhat reggelig. Neki most az a sürgős, hogy minél előbb találkozzon Tabbal. Nem hívta vissza a főnökét.

Tetőtől talpig átöltözött, bíborszín blúzba, fekete farmerbe. Egy rövid bőrdzsekit is magához vett, hogy ne fázzon, aztán kocsit hívott.

Többen is vártak autóra: Drew és Annette, Dexter és Daisy, Dexter helyettese, Michael Olson, és a CIA-iroda két újonca, Dean és Leila. Drew és Annette felajánlották, hogy Tamara szálljon be hozzájuk, ő pedig örömmel igent mondott.

Dexter kissé vörös volt a pezsgőtől.

– Hívtam! – mondta vádlón.

– Most akartam visszahívni – hazudta a nő. A hangból ítélve Dexter nem gratulálni akart.

– Volna egy kérdésem.

– Hallgatom.

Dexter fölemelte a hangját.

– Ki a fenének képzeli maga magát?

Tamara annyira meghökkent, hogy egy lépést hátrált. Érezte, ahogy vörösödik a nyaka. A többiek feszengtek.

– Mit követtem el? – Halkan beszélt, azt remélve, hogy Dexter ugyanúgy válaszol.

Nem jött be.

– Tájékoztatta a nagykövetet! – tombolt Dexter. – Az nem a maga jogköre! A nagykövetet én tájékoztatom, vagy ha nem én, akkor Michael. Maga kábé a huszadik a rohadt parancsláncban!

Hogy viselkedhet így a kollégái előtt?

– Én nem tájékoztattam a nagykövetet! – tiltakozott Tamara, de már mondat közben rádöbbent, hogy szó szerint azt tette. – Ó, a Tábornokra gondol?

Dexter úgy rezegtette a fejét, mint a bólogató porcelánkutya, és hülyére vett hangon nyafogta:

– Igen, így van, pontosan a kibaszott Tábornokra gondolok!

– Dexter, ne itt – kérte halkan Daisy.

Férje ügyet se vetett rá. A kezét csípőre téve rosszindulatúan meredt Tamarára.

– Na szóval?

A szó szoros értelmében igaza volt, de most időpocsékolás lett volna ragaszkodni a protokollhoz.

– Nick le volt sújtva, nem értette a dolgot, én pedig megtudtam, amit neki is tudnia kellett. Úgy gondoltam, a nagykövetnek azonnal értesülnie kell róla.

– Hozhatna is ilyen döntéseket, ha kineveznék irodavezetővé, márpedig egyelőre nem az, és soha nem is lesz az, amíg nekem van beleszólásom!

Tamara tisztában volt vele, hogy az információkat mérlegelni kell, mielőtt továbbítják őket a politikusoknak. A szűretlen jelentések megbízhatatlanok, és félrevezetőek lehetnek. A CIA vezető ügynökei értékelték, ami bejött, ellenőrizték a forrás megbízhatóságát, összevetették a jelentéseket, feltárták összefüggéseiket, és csak mindezek után mondtak véleményt a politikusoknak, akiket sose avattak be az alapadatokba.

Másrészt ez egy nagyon egyszerű eset volt. Nick, a tapasztalt diplomata aligha szorult rá a figyelmeztetésre, hogy az információ nem mindig helyes. Nem történt semmi baj.

Tamara szerint Dexter dühét az fűtötte, hogy az iroda aratott egy kis diadalt, de nem őt dicsérték érte. Ám értelmetlenség lett volna vitatkozni vele. Tamara kénytelen volt nyelni.

Előállt Dexter limuzinja, a sofőr kitárta az ajtót. Daisy beszállt, olyan arccal, mint aki a legszívesebben elsüllyedne.

– Őszintén sajnálom – szólt Tamara. – Nem gondolkoztam. Nem fordul elő még egyszer.

– Ajánlom is – figyelmeztette Dexter, azzal beült az autójába.

* * *

Három órával később Tamara azt is elfelejtette, hogy Dexter a világon van.

Végighúzta ujját Tab állkapcsának elegáns ívén, fülcimpától fülcimpáig. Milyen jó, hogy nem visel szakállt.

A lakásban csak egy asztali lámpa adott szűrt fényt. A pamlag nagy volt és puha. Zongorakvartett szólt halkan, Tamara Brahmsnak vélte.

Tab megfogta a kezét, végigcsókolta. Ajka gyöngéden mozgott Tamara bőrén, ízlelgette, fölfedezte az ujjperceket, az ujjbegyeket, a tenyeret, aztán azt a gyönge pontot a csuklón, amelyet az emberek el szoktak vágni, ha meg akarnak halni.

Tamara lerúgta a cipőjét. Tab ugyanazt tette. Nem viselt zoknit. Széles, formás lábfeje volt. Minden elegáns volt rajta. Kell lennie valami hibájának. A következő órában úgyis anyaszült meztelenül fogja látni a férfit. Talán csúnya, nagy a köldöke… vagy valamije.

Most már egy kicsit idegesnek kellene lennem, gondolta. Lehet, hogy csalódásnak bizonyul: figyelmetlen lesz, vagy kapkod, vagy sajátos óhajokkal hozakodik elő. Vannak férfiak, akik ha a szex rosszul sül el, dühösek lesznek, gorombáskodnak, és a nőt hibáztatják. Neki is volt pár rossz tapasztalata, és még többet is hallott a barátnőitől. Most mégis laza volt. Az ösztöne azt súgta, hogy Tab miatt nem kell aggódnia.

Kigombolta a férfit ingét, élvezte a teste melegségét a friss vászon alatt. Tab már órákkal korábban leoldotta a nyakkendőjét. Tamara szantálfa illatát érezte, valamilyen régimódi parfümöt. Megcsókolta Tab mellét. Nem volt rajta nagyon sok szőr, csak néhány hosszú, fekete pászma. Megérintette Tab sötétbarna mellbimbóját. Hallotta, hogy sóhajt örömében. Ezt biztatásnak vette, és meg is csókolta a mellbimbókat. Tab megsimogatta a haját.

– Ebből sokkal többet is el tudnék viselni – mondta a férfi, amikor Tamara elhúzódott. – Miért hagytad abba?

A nő elkezdte kigombolni a bíborszínű blúzt.

– Mert azt akarom, hogy te is csináld meg velem ugyanazt – mondta. – Jó?

– De mennyire – felelte Tab.

9. fejezet

Green elnök megvitatta a rossz hírt Chester Jackson külügyminiszterrel, aki olyan volt a halszálkás öltönyében és a kötött nyakkendőjével, mint egy főiskolai professzor. Amikor helyet foglalt Pauline mellett, az elnök valami fehéret vett észre a csuklóján.

– Mi ez az óra, Chess? – kérdezte, mert a miniszter általában lapos Longinest viselt barna krokodilbőr szíjon.

Chess felhúzta a zakója ujját, és megmutatott egy műanyag pántos, hófehér karórát.

– A lányunokám ajándéka – magyarázta.

– Vagyis értékesebb mindennél, amit ékszerboltban vásárolhat.

– Pontosan! Pauline felkacagott.

– Szeretem, ha egy férfinak van értékrendje!

Chess agyafúrt, gyakorlatias államférfi volt, és nagy hajlandóságot mutatott arra, hogy ne ébressze fel az alvó oroszlánt. Mielőtt politikával kezdett foglalkozni, társ volt egy nemzetközi jogra szakosodott, washingtoni ügyvédi irodánál. Pauline szerette száraz, tömör beszámolóit, amelyekben nem volt fölösleges szó.

– Ma este leszavazhatnak minket az ENSZ-ben – mondta Chess. – A számadatokat már megkapta Joshtól. – Josh, azaz Joshua Woodward Amerika ENSZ-képviselője volt. – A támogatottságunk egyszerűen szétporlott. Azoknak a semleges országoknak a többsége, akik megígérték az igen szavazatot, most azt mondják, hogy tartózkodnak vagy ellenünk szavaznak. Sajnálom.

– A pokolba! – mondta Pauline. Már a hétvégén kétesnek látszott a dolog, de most elszörnyedve állapította meg, hogy legrosszabb félelmei válnak valóra. Chess folytatta:

– A többséget a kínaiak azzal vették rá az elpártolásra, hogy a tervezett beruházások felfüggesztésével fenyegették meg őket.

Szokott, méltatlankodó hangján megszólalt a Pauline-nal átellenben ülő Milton Lapierre alelnök, miközben a nyakából leoldott lila sálat gyűrögette:

– Ezt mi is megtehetjük! Hassunk rájuk a segélyprogramjainkkal! Azok, akiket segítünk, kötelesek nekünk segíteni! Vagy ha nem, elmehetnek a pokolba!

Chess a fejét rázta.

– A segélyeink zöme az amerikai gyártóktól függ, tehát ha beszüntetjük őket, meggyűlik a bajunk az üzletembereinkkel.

– Ez a határozat mégsem volt olyan briliáns ötlet – jegyezte meg Pauline.

– Utólag már látjuk – mondta Chess. – De akkor mindnyájan jó tervnek tartottuk.

– Ha vesztésre állunk a szavazáson, inkább visszavonom a határozattervezetet.

– Függessze fel. Mondhatjuk, hogy ez csak halasztás, mert meg kell beszélnünk a módosításokat. Annyi időre függesztheti fel, amennyire csak akarja.

– Oké, Chess, de megszakad a szívem, amikor egy ilyen tősgyökeres amerikai család fiát, mint az Ackermanéké, most gyilkolta meg kínai fegyverrel egy terrorista. Én ezt nem hagyom annyiban. Tudja csak meg Kína, hogy ára van annak, amit csinálnak. Ezt nem ússzák meg szárazon.

– Tiltakozhat a kínai nagykövetnél.

– De mennyire, hogy fogok.

– A nagykövet azt fogja mondani, hogy a kínaiak a szudáni fegyveres erőknek adnak el fegyvereket; nem Kína hibája, hogy a szudániak továbbadják őket az NSZIÁ-nak.

– Ami fölött a kínai és a szudáni kormány szemet huny. Chess bólintott.

– Képzelje el, miket mondanának rólunk, ha az afgán katonatisztek amerikai fegyvereket árulnának a hszincsiangi lázadóknak!

– A kínai kormány azzal vádolna minket, hogy meg akarjuk buktatni.

– Elnök asszony, ha meg akarja büntetni Kínát, miért nem szigorítja az Észak-Korea elleni szankciókat?

– Az pénzbe kerülne a kínaiaknak, de nem sokba.

– Valóban, de megmutatná a világnak, hogy Kína nem vesz tudomást az ENSZ szankcióiról, és ez kínos helyzetbe hozná őket. A tiltakozásuk pedig csak bennünket igazolna.

– Nagyon ravasz, Chess. Ez tetszik nekem.

– Ráadásul nem kellene megszavaztatni az ENSZ-szel. Az ENSZ már számtalan határozatot megszavazott a kereskedelmi megszorításokról Észak-Korea ellen. Nekünk annyi a dolgunk, hogy betartjuk a létező szabályokat.

– Például?

– Az import-export dokumentumokat feltöltik az internetre. Vizsgáljuk meg őket tüzetesebben, hogy rátaláljunk a hamisítványokra.

– Hogyan?

– Mondok egy példát. Észak-Korea jó és olcsó tangóharmonikákat gyárt. Valamikor világszerte exportálták; most már nem tehetik. Viszont tavaly valamelyik kínai tartomány négyszázharmincegyet importált, és még ugyanabban az évben Kína pontosan négyszázharmincegy kínai gyártmányú harmonikát exportált Olaszországba!

Pauline felkacagott.

– Nem atomfizika, csak nyomozni kell hozzá – mondta Chess.

– Van még valami?

– Rengeteg minden. Figyeljük a hajóról hajóra történő átrakodást a tengeren – műholddal képesek vagyunk rá. Nehezítsük meg Észak- Koreának a hozzáférést a külföldi keményvaluta-tartalékaihoz. Tartsunk be a szankciók megszegésével gyanúsítható országoknak.

– Azt a mindenit! Hát akkor csináljuk! – mondta Pauline.

– Köszönöm, elnök asszony. Lizzie benyitott.

– Mr. Chakraborty van itt.

– Jöjjön be, Sandip! – kiáltotta Pauline.

Sandip Chakraborty volt a sajtóiroda főnöke, eszes, fiatal bengál–amerikai, öltönyben és tornacipőben, a főváros trendi tisztviselőinek legújabb divatja szerint.

– James Moore nagy beszédet tart a dél-karolinai Greenville-ben, és hallottam, hogy kitér az ENSZ-határozatra. Gondoltam, hallani szeretnék.

– Kapcsolja be a CNN-t, kérem – mondta Pauline. Sandip bekapcsolta a televíziót. Megjelent Moore.

A hatvanesztendős Moore-nak, aki tíz évvel volt öregebb Pauline-nál, markáns arca és deresedő, szőke kefefrizurája volt. Western stílusú zakója vállára és a zsebek hajtókáira V alakú rátéteket varratott.

– Azért, mert valaki délről jött, még nem kell úgy öltözködnie, mint egy tahónak – dohogott Milt.

– Mellesleg olajból szerezte a pénzét, nem marhából – mondta Chess.

– Lefogadom, hogy van egy lova, amelyiknek a neve Trigger.

– De azt is nézzék, mennyire szeretik – figyelmeztette őket Pauline.

Moore a bevásárlókkal jattolt egy napfényes utcán. Azok valósággal megrohanták, hogy közös szelfiket készíthessenek.

– Ide nézzen, Jimmy! Rám nézzen! Mosolyogjon! – Főleg az asszonyokat pezsdítette fel a közelsége.

Közben Moore egyfolytában beszélt. Ilyeneket mondott:

– Hát hogy van mindig? De örülök, hogy látom! Hahó! Kösz a támogatását, méltányolom!

Egy fiatal nő mikrofont dugott Moore orra alá, és megkérdezte:

– Elítéli-e az esti beszédében Kínát, amiért fegyvereket ad el a terroristáknak?

– Hát az biztos, hogy helyreteszem a fegyverkereskedelmet, hölgyem!

– De mit fog mondani?

Moore csibészesen vigyorgott.

– Hát, hölgyem, ha most elmondanám, senki se jönne oda, hogy meghallgasson, nem igaz, hölgyem?

– Kapcsolja le – mondta Pauline.

A képernyő elsötétült.

– Ez az ember egy vicc – mondta Chess.

– Viszont jó színész – mutatott rá Milt. Beszólt Lizzie:

– Mr. Green van itt, elnök asszony! Pauline felállt, a többiek ugyancsak.

– Ezzel még nem végeztem – mondta az elnök. – Holnap reggel találkozunk a tanácsteremben. Ötleteket kérek, hogyan értethetjük meg a kínaiakkal, hogy nem adtuk fel.

A tanács kisorjázott. Üzlethez öltözötten – sötétkék öltöny, csíkos nyakkendő – bejött Gerry, aki ritkán tette be a lábát az Ovális Irodába.

– Valami baj van? – kérdezte Pauline.

– Ja – felelte Gerry, és leült a feleségével szemközt a pamlagra, amelyen Milt otthagyta a lila sálját. Gerry fölvette, ráterítette a karfára. – Ma délután nálam járt Pippa iskolaigazgatója.

Gerry nem szakított végleg az ügyvédi hivatással. Egykori cége kicsi, ám mindennel fölszerelt irodát biztosított számára a vezetőségi szinten, elméletben a jótékonysági munkájához, de ő gyakran adott itt jogi tanácsokat is, nem hivatalosan és ingyen, a cégnek pedig príma reklám volt, hogy magának az elnöknek a férje külsőzik náluk. Pauline-nak nem nagyon volt ínyére ez az elrendezés, de úgy döntött, ezen nem fog pörölni Gerryvel.

– Ms. Judd? – kérdezte most. – Ezt még nem is mondtad!

– Mert nem tudtam. A férje nevén, Mrs. Jenksként kért időpontot. Pauline így is furcsállotta, de most nem ez volt a fontos.

– Már megint Pippa csinált valami rosszat?

– Marihuánát szív.

Pauline nem hitt a fülének.

– Az iskolában?

– Nem. Ha ott csinálta volna, tüstént kicsapják. Náluk zéró tolerancia van, nincsenek kivételek. Azért nem állunk olyan rosszul. Az iskolán és tanítási időn kívül szívta, Cindy Riley születésnapi buliján.

– De, gondolom, Ms. Judd megtudta valamiként, és nem hagyhatja figyelmen kívül, még akkor sem, ha Pippa nem sértette meg a szó szoros értelmében az iskolai rendtartást.

– Pontosan.

– Jaj! Miért nem lehetnek az aranyos kölykökből azonnal megbízható felnőttek a köztes undokság nélkül?

– Van, amelyikből az lehet. Gerryből alighanem, vélte Pauline.

– Mit akar Ms. Judd, most mit tegyünk?

– Vegyük rá Pippát, hogy hagyja abba a füvezést – felelte Gerry.

– Oké – mondta Pauline, de közben azt gondolta: Hogy az ördögbe csináljam? Még arra se vehetem rá, hogy szedje föl a

padlóról a zokniját, és dobja a szennyesbe.

– Bocsánat, itt maradt a sálam – szólalt meg Milt hangja. Pauline fölrezzent. Nem is hallotta az ajtónyitást.

Benézett Lizzie.

– Hozhatok önnek egy csésze kávét vagy valami mást, Mr. Green?

– kérdezte.

– Köszönöm, nem.

Lizzie észrevette Miltet, és összevonta a szemöldökét.

– Alelnök úr! Nem is láttam, hogy visszajött! – Az ő feladata volt terelgetni a politikus látogatókat, és bosszantotta, hogy az alelnök valamiként elbitangolt a nyájból.

Pauline szerette volna tudni, mit hallhatott meg Milt a beszélgetéséből Gerryvel. Bizonyára nem sokat. Különben is, most már mit sem tehet ellene.

Milt felmutatta magyarázat gyanánt a lila sálat.

– Elnézést a zavarásért, elnök asszony – mondta, és elszelelt.

– Borzasztóan sajnálom, elnök asszony – mentegetőzött Lizzie.

– Nem a maga hibája, Lizzie – nyugtatta meg Pauline. – Máris indulunk a rezidenciába. Hol van Pippa?

– A szobájában, a házi feladatát készíti. – A titkosszolgálat mindig tudta, ki hol tartózkodik, és tájékoztatta erről Lizzie-t.

Együtt távoztak az Ovális Irodából, és elindultak az esti napsütésben a Rózsakert kanyargós ösvényén. Aztán fölmentek a lépcsőn a rezidencia emeletére, ahol Pippa szobája volt.

Pauline-nak feltűnt, hogy a jegesmedvés posztert a lánya ágya fölött felváltotta egy csinos fiú gitárral – vélhetőleg valami nagy sztár, noha Pauline nem ismerte arcról.

A farmeres-pulóveres Pippa törökülésben kuporgott az ágyon, a nyitott laptopja mellett. Fölnézett, és azt kérdezte:

– Mi van?

Pauline helyet foglalt az egyik széken.

– Délután Ms. Judd bejött az apádhoz.

– Mit akart az öreg Dzsuvás? Az arcotokon látom, hogy valami bajt kevert.

– Azt mondja, hogy füveztél.

– Honnan a fenéből tudhatna ilyet?

– Ne káromkodj, kérlek. Cindy Riley születésnapján történt.

– Melyik seggfej szólt neki?

Ennyire bájos külsővel hogy lehet ilyen mocskos szája?, gondolta Pauline.

– Nem a jó kérdéseket teszed föl, Pippa – figyelmeztette higgadtan Gerry. – Nem érdekes, hogy Ms. Judd miként szerzett tudomást róla.

– Dzsuvásnak pedig semmi köze hozzá, hogy mit csinálok iskolán kívül.

– Ő nem így látja, és mi sem.

Pippa színpadiasan sóhajtott, és lecsukta a laptopját.

– Mit akartok, hogy mit csináljak?

Pauline-nak az eszébe jutott, milyen volt megszülni Pippát. Borzasztóan akarta a gyereket, de annyira fájt! Most is teljes szívből szerette a kisbabáját, és most is ugyanannyira fájt.

– Ne szívj többé marihuánát – válaszolt Gerry az impertinens kérdésre.

– Mindenki szív, papa! Washingtonban és a fél világon legális!

– Árt neked.

– Nem annyira, mint az alkohol, és te is iszol bort.

– Egyetértek – bólintott Pauline. – Ám az iskoládban tiltják.

– Mert ostobák!

– Nem azok, de az sem számítana, ha azok lennének. Ők fektetik le a szabályokat. Ha Ms. Judd úgy dönt, hogy rossz hatással vagy a többi tanulóra, joga van kicsapni, márpedig ez történik, ha nem változtatsz a szokásaidon.

– Nem érdekel! Pauline felállt.

– Tulajdonképpen engem sem. Kezdesz túlkoros lenni ahhoz, hogy utasítgassanak, úgyhogy a továbbiakban nem védhetlek meg a tévedéseid következményeitől.

Pippa megriadt. A párbeszéd nem olyan fordulatot vett, mint várta.

– Miről beszélsz?

– Ha kicsapnak, magántanulónak kell lenned. Ugyanis nem lesz értelme átíratni egy másik iskolába, ahol ugyanilyen zűrjeid lehetnek.

– Pauline eredetileg nem akarta ezt mondani, de most már belátta, hogy erre van szükség. – Fogadunk egy magántanárt, vagy inkább kettőt, akik itt fognak tanítani, és le is vizsgáztatnak. Hiányozni fognak a barátaid, de hát ez legyen a te bajod. Ha jól viselkedsz és szorgalmasan tanulsz, esténként talán kapsz kimenőt, persze szoros felügyelet mellett.

– Ez disznóság!

– Ezt hívják szigorú szeretetnek. – Pauline a férjére nézett. – Itt végeztem.

– Én még maradok pár percet Pippával.

Pauline szúrósan rámeredt, aztán kijött a szobából.

A Lincoln hálószobába ment. Ezt használta, ha nagyon későn került ágyba, vagy nagyon korán kellett fölkelnie, hogy ne zavarja Gerry álmát.

Miért érzi úgy magát, mint akit megtagadtak? Pippa dacoskodott, Pauline tehát határozottan beszélt vele. Gerry mégis úgy tesz, mintha a felesége szívtelenül viselkedne. Eltér a véleményük. Ez talán olyan új? Mikor összejöttek, Pauline nem győzött ámulni, hogy mennyire egyformán gondolkoznak. De most látnia kellett, hogy nem először zördültek össze Pippa miatt.

Már a születése előtt. Pauline a legtermészetesebb módon akart szülni, Gerry azt akarta, hogy az ő gyermekét a legmodernebb gyógyászati segédeszközökkel fölszerelt, csúcstechnikai szülészeten hozzák a világra. Kezdetben az történt, amit Pauline kívánt, Gerry beleegyezett az otthon szülésbe, de mikor nagyon fölerősödtek a fájások, mentőt hívott, és az elgyötört Pauline már nem bírta védelmezni az álláspontját. Úgy érezte, elárulták, de az új baba érkezésének és ápolásának mámorában sose vonta felelősségre Gerryt azért, amit tett.

Nem sűrűsödnek mostanában a nézeteltérések? Ez mindenesetre új, hogy Gerry őt hibáztatja, ha valami nem sikerült.

Pár perccel később bejött a férje.

– Tudtam, hogy itt talállak – mondta. Pauline rögtön támadott.

– Miért csináltad ezt?

– Hogy miért vigasztaltam Pippát?

– Miért aknáztál alá engem!

– Úgy gondoltam, a gyereknek szüksége van egy kis gyöngéd odafigyelésre.

– Nézd. Lehetünk szigorúak, vagy lehetünk elnézők, de a legrosszabb, ha megosztottak vagyunk. A vegyes üzenetek csak összezavarják Pippát, és a tanácstalan gyerek az boldogtalan gyerek.

– Akkor előre meg kell állapodnunk, hogyan bánunk vele.

– Megállapodtunk! Te mondtad, hogy vissza kell tartanunk a füvezéstől, és én azt feleltem, oké!

– Nem így volt! – felelte ingerülten Gerry. – Tudattam veled Ms. Judd óhaját, hogy Pippa hagyjon fel a füvezéssel, te pedig úgy döntöttél, hogy ezt keresztülvered. Engem meg se kérdeztél!

– Úgy gondolod, hagyjuk csak, hadd folytassa?

– Én szerettem volna megbeszélni Pippával ahelyett, hogy egyszerűen parancsot adok neki.

– Kezd túl idős lenni ahhoz, hogy szót fogadjon vagy meghallgassa a tanácsainkat. Mi annyit tehetünk, hogy figyelmeztetjük a következményekre. Amit meg is tettem.

– Csakhogy ráijesztettél!

– Nagyon helyes!

– A vacsora tálalva, elnök asszony – mondta az ajtón kívül egy hang.

Átmentek a középső hallból az ebédlőbe, amely az épület nyugati végében volt, a konyha szomszédságában. A szoba közepén kis kerek asztal állt, és két magas ablak nyílt az északi pázsitra. Pippa egy perccel később jött.

Pauline éppen lenyelte az első falatot a bundázott garnélából, amikor megszólalt a telefonja. Ránézett, és látta, hogy Sandip keresi a sajtóirodából. Kimentette magát, felállt, arrébb ment az asztaltól, hátat fordított a családnak.

– Mi az, Sandip?

– James Moore kiszagolta, hogy visszavonjuk a határozatunkat – felelte a sajtófőnök. – Most van a CNN-en. Talán érdemes megnézni. Nagyon beleáll a kérdésbe.

– Oké, maradjon vonalban. – Pauline visszafordult a vacsorázókhoz. – Elnézést egy percre.

Az ebédlő szomszédságában volt egy kisebb helyiség, a szépségszalon, habár Pauline sohasem használta erre a célra. Viszont volt a szobának tévéje, ezért bement, és bekapcsolta.

Moore egy kosárlabdapályán tartózkodott, amelyet zsúfolásig megtöltötték a rajongói. Dobogón állt, kezében mikrofonnal, és fejből beszélt. Hegyes orrú cowboycsizmát viselt. A háttérfüggönyt a nemzeti lobogó szolgáltatta.

Éppen ott tartott, hogy:

– Nohát, itt, ebben a teremben hány olyan derék ember tartózkodik jelenleg, aki figyelmeztethette volna Green elnököt, hogy ne bízzon az ENSZ-ben?

A kamera végigpásztázott a hallgatóságon, amely nem nagyon vágta magát díszbe: a túlnyomó többség „Jimmy” feliratú baseball sapkát-pólót viselt.

– Ó! – kiáltott Moore. – Minden kéz fent van! – Hahota. – Tehát mi itt azt mondjuk, hogy itt akárki eligazíthatta volna Pauline-t! – A dobogó elejébe jött, letekintett a színről. – Látok ám itt kicsi srácokat az első sorban, akiknek ugyancsak fent a keze! – A kamera sietve ráközelített az első sorra. – Nohát, talán még ők is megmondhatták volna neki! – Olyan volt, akár egy stand-up komikus, mindig a megfelelő pillanatban tartott szünetet.

– No már most, ha önök úgy döntenek, hogy engem tesznek meg az elnöküknek… – Hosszas vastaps jutalmazta a *ha önök úgy döntenek* fordulat szerénységét. – Hadd mondjam el önöknek, hogy én hogy fogok beszélni Kína elnökével. – Szünet. – Ne aggódjanak, nem lesz hosszú! – Szünet, hogy lehessen nevetni.

– Azt fogom mondani: „Elnök úr, maga azt tesz, amit akar – hanem ha legközelebb meglát engem, jobb lesz pucolni!”

Fülsiketítő éljenzés támadt.

Pauline kissé lehalkította a hangot. és beleszólt a telefonba.

– Mi a véleménye, Sandip?

– Marhaság, de pokoli jól adja elő.

– Válaszolhatunk rá?

– Nem azonnal. Annyit érnénk el vele, hogy holnap egyfolytában ezt a klipet nyomatnák. Várja ki, amíg lesz muníciónk.

– Kösz, Sandip. Jó éjszakát. – Letette a kagylót, visszatért az ebédlőbe. Az előételt már leszedték, és feltálalták a főfogást, a csirkesültet.

– Elnézést – mondta Gerrynek és Pippának. – Tudjátok, hogy van ez.

– Azzal a csordással van bajod? – kérdezte Gerry.

– Semmi olyan, amit ne tudnék kezelni.

– Helyes.

Vacsora után a keleti szalonban, ahol a kávéjukat itták, folytatódott a vita.

– Továbbra is azt gondolom, hogy Pippának gyakrabban kellene látnia az anyját – jelentette ki Gerry.

Pauline ezt nem hagyhatta annyiban.

– Tudod, hogy az lehetetlen.

– Kár.

– Ez már kétszer mondtad. Gerry vállat vont.

– Mert azt gondolom, hogy igaz.

– Akkor meg kell kérdeznem: Miért hajtogatod, holott tudod, hogy semmit sem tehetek ellene?

– Hadd találgassak: van egy elméleted.

– Annyit érsz el vele, hogy áttolod a felelősséget rám.

– Itt nem arról van szó, hogy ki a hibás.

– Hát pedig nehéz látnom, hogy más értelme is lenne.

– Gondolj, amit akarsz, de akkor is az a véleményem, hogy Pippának több anyai figyelemre van szüksége.

Gerry megitta a maradék kávét, aztán a távirányítóért nyúlt.

Pauline visszament a nyugati szárnyba dolgozni. Tehetetlen bosszúságot érzett. Egy ENSZ-határozat igazán jelentéktelen dolog, ő mégsem képes elérni. Talán Chess javaslatának, az Észak-Korea elleni szankciók szigorításának lesz majd valami haszna.

Át kellett volna néznie az éves védelmi költségvetés összefoglalását, de a gondolatai a kis szoba magányában, a kései órán visszaszálltak Pippához. Talán Gerry szeretné többet látni a feleségét, de Pippának tulajdonítja az elutasítás keserűségét, amelyet ő érez. Egy pszichológus ezt mondaná.

Gerry önállónak látszott, de Pauline tudta róla, hogy érzelmileg bizonytalan. Most talán többet akar a feleségétől. Nem szexet; az után, hogy összeházasodtak, gyorsan kialakult náluk a szokás, hogy heti egy alkalommal szeretkeztek, általában vasárnap reggel, és ez láthatólag elég volt neki. Pauline nem bánt volna többet, de úgysem volt ideje. Ám Gerrynek más igényei is voltak a szexen kívül. Ő lelki simogatást akart. Hallania kellett, milyen csodálatos. Gyakrabban kellene mondanom, gondolta Pauline.

Csak Gerry lenne valamennyivel pozitívabb. Lehet, hogy a lánya a barátnője lesz egy napon, de az a nap olyan távolinak rémlett.

Mindenkit nekem kell támogatnom, gondolta. Nagyon sajnálta magát.

Hát persze hogy nekem. Azért vagyok én az elnök.

Ne vinnyogj, Pauline!, gondolta, és visszatért a védelmi költségvetéshez.

10. fejezet

Kia tudta, hogy a Bourbon Street mulató volt az utolsó esélye arra, hogy Csádban megéljen, de ott is kudarcot vallott. Rossz vagyok prostituáltnak, gondolta, most szégyenkezzek, vagy legyek büszke?

Holott előre kitalálhatta volna, miféle munkáról van szó. Fatima fedelet, kosztot, formaruhát, sőt még babaőrzést is ajánlott; ilyet senki se tesz egy szimpla pincérnő kedvéért. Kia volt naiv.

Ki kellett volna tartania? Zaria megtette. Csakhogy Zaria örömét lelte a munkában, izgalmasnak, varázslatosnak találta, és valószínűleg életében nem tartott még a kezében annyi pénzt, mint amennyit az első éjszakán keresett. Ha Zaria képes volt rá, én miért nem, töprengett Kia. Szexelt ő már sokat, de mindig csak Szalimmal. Nem fájt. Annak is megvan a módja, hogyan kerülhető el a terhesség. A prostituáltak ugyanúgy kénytelenek csinálni utálatos férfiakkal, mint kedvesekkel, de hát időnként minden nőnek bájosan kell mosolyogni rút és goromba férfiakra. Csak ő volt finnyás és gyáva? Eldobta volna a lehetőségét annak, hogy el tudja tartani a fiát? Nincs értelme ezen töprengeni, nem bírta ezt a munkát, és ezután se fogja bírni.

Így hát maradt Hakim és a busz.

Lehet, hogy az életébe kerül a kényeskedése. Meg is halhat az úton, jóval előbb, semhogy megérkezett volna álmainak Franciaországába. Hakimból kinézte, hogy faképnél hagyja az utasait, ha úgy látja, büntetlenül megléphet a pénzzel. De még ha nem is lenne Hakim ennyire aljas, a sivatagban akkor is végzetes lehet a legközönségesebb defekt. Meg olyanokat is rebesgettek, hogy az embercsempészek olykor veszélyesen kicsiny csónakokkal vágnak neki a Földközi- tengernek.

De ha az a sorsa, akkor haljon meg. Amit nem bír, azt nem teheti. Szétosztotta a falusi asszonyok között kevéske holmiját:

derékaljakat, fazekakat, korsókat, párnákat, szőnyegeket. Elhívta magához őket, felsorolta, kinek mit szán, megmondta, hogy a távozása után azonnal elvihetik a tárgyakat.

Azon az éjszakán kerülte az álom, csak feküdt, és végiggondolta, mi minden történt ebben a házban. Itt hált először Szalimmal. Ezen a padlón szülte meg Nadzsit, és az egész falu hallotta, hogyan jajgat a fájdalomtól. Itt volt, amikor hazahozták Szalim holttestét, és gyöngéden lefektették a szőnyegre; ő pedig ráborult, és úgy csókolgatta, mintha a szerelme visszahozhatná az életbe.

Az indulást megelőző napon még sötétben ébredt. Batyuba kötött néhány ruhát és tartós élelmiszert: füstölt halat, aszalt gyümölcsöt, sózott birkahúst. Körülnézett a kis házban, elbúcsúzott tőle.

Pirkadatkor kilépett a házából, egyik kezével a csípőjére ültetett Nadzsit tartva, a másikban a batyut lógatva. A csendes falu szélén visszanézett a pálmalevél háztetőkre. Itt született, itt élt húsz évet. Nézte a zsugorodó tavat. Olyan nyugodt és mozdulatlan volt az ezüst fényben, mint a halál. Sose látja többé.

Megállás nélkül ment keresztül Juszuf és Azra faluján.

Egy óra múlva Nadzsi már annyira húzta a karját, hogy meg kellett állnia pihenni. Utána is gyakran megállt, és ez lelassította.

A nappali hőségben hosszabb szünetet tartott egy másik falunál, és beült egy kis datolyaliget árnyékába. Megszoptatta Nadzsit, ivott egy kis vizet, evett egy szelet sózott húst. Nadzsi szundított egy órát. A hűvösödő délutánban ismét elindultak.

Alacsonyan járt a nap, mire megérkezett Három Pálmába. Mikor elment a benzinkút mellett, szinte reménykedett, hogy Hakim a mondottnál korábban távozott, és őt itt hagyta. De aztán meglátta a garázsajtó előtt, ahogy nagy hangon beszél egy mindenféle motyóval érkezett csoporthoz. Kiához hasonlóan ők is egy nappal korábban jöttek, hogy másnap késedelem nélkül indulhassanak.

Kia lelassított, és igyekezett feltűnés nélkül megszemlélni őket, nehogy olyan látszatot keltsen, mintha bámészkodna. Ezek az emberek lesznek a társai egy nehéz utazáson. Senki sem tudhatja, meddig tart, de nem lesz rövidebb két hétnél, sőt akár négy hét is lehet.

A férfiak többnyire fiatalok, hangosak és lelkesek voltak. Kia azt képzelte, a háborúba induló katonák lehetnek ilyenek. Mohón várják az ismeretlen helyeket és az új tapasztalatokat. Tudják, hogy az életüket kockáztatják, de nem igazán fogják fel, hogy ez mit jelent.

A cigarettaárust nem látta, de azért reménykedett, hogy majd beállít. Megkönnyebbülés lenne legalább egy olyan útitárs, aki nem vadidegen.

Három Pálmában nem voltak szállodák. Kia elment a zárdához, és beszélt egy apácával.

– Nem ismersz egy tiszteletre méltó családot, ahol adnának nekem és a gyermekemnek egy ágyat éjszakára? – kérdezte. – Van egy kis pénzem, megfizetem.

Ahogy remélte, szállást kínáltak neki a zárdában. A levegő, amelyben gyertyák füstje és tömjén keveredett az ódon bibliák illatával, nyomban visszahozta a gyermekkorát. Szeretett iskolába járni. Szeretett volna többet megtudni a számtan, a francia nyelv, a régmúlt és a távoli helyek titkairól, de hát az iskoláztatása abbamaradt tizenhárom éves korában.

Az apácák körüllelkendezték Nadzsit, és jó, kiadós vacsorával – fűszeres-babos raguval – vendégelték meg Kiát. Mindezért csak egy himnuszt kellett elénekelni és néhány imát elmorzsolni lefekvés előtt!

Éjszaka alig bírt aludni, annyira izgult Hakim miatt, aki előre követelte a teljes útiköltséget. Kia attól félt, hogy holnap megismétli ezt a követelést. Ő csak a pénz felét akarta kifizetni, de mi lesz, ha az embercsempész itt hagyja? És ha az ellen is tiltakozik, hogy Nadzsi ingyen utazzon?

Hát, most már úgysem tehet semmit. Azzal biztatta magát, hogy Hakim nem az egyetlen embercsempész Csádban. Ha bekövetkezne a legrosszabb, majd keres egy másikat. Még az is jobb annál az oktalanságnál, hogy odaadja Hakimnak minden pénzét.

De úgy érezte, hogy ha most nem megy el, talán örökre elveszíti a bátorságát.

Reggel az apácák kávét meg kenyeret tettek elébe, és megkérdezték, mit tervez. Kia azt hazudta, hogy egy rokonát megy meglátogatni a szomszéd városkában, mert tudta, ha bevallaná az igazat, az apácák órák hosszat próbálnák lebeszélni az elhatározásáról. Ahogy ment keresztül a városkán a totyogó Nadzsi mellett, rájött, hogy valószínűleg sose látja többé Három Pálmát, és nemsokára elbúcsúzik Csádtól, sőt Afrikától is. A kivándorlók

leveleket küldtek haza, de szinte sose tértek vissza. Hamarosan hátat fordít eddigi életének, eldobja a múltját, és átlép egy másik világba. Rémisztő volt.

Kezdte gyökértelennek és számkivetettnek érezni magát attól, ami reá várt.

Hajnalhasadás előtt ott volt a benzinkútnál.

Több utas is megelőzte. Néhányukat népes család kísérte, akik nyilvánvalóan búcsúzni jöttek. A kávézó kinyitott, és pezsgett benne az üzlet, miközben Hakimra vártak. Kia már ivott kávét, de kért Nadzsinak egy kis édes rizst.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte ellenségesen a vendéglős. – Nem illendő, hogy egy magányos asszony legyen a kávéházamban.

– Hakim buszával utazok.

– Egyedül?

– Itt találkozok az unokabátyámmal – hazudta Kia. – Ő is jön. A kávés szó nélkül otthagyta.

Ám a felesége kihozta a rizst, és nem fogadta el Kia pénzét, mert a baba csak nem fizet.

Vannak azért jó emberek is a világon, gondolta hálásan Kia.

Rászorulhat ezen az úton az idegenek segítségére.

Egy perc múlva odajött egy család, és megkérdezték, leülhetnek-e hozzá. Egyikük fiatalasszony volt, egykorú Kiával. Eszmának hívták. Férjének szülei kísérték: Busra, egy kedves arcú, idősebb asszony és egy koros férfi, Wahed, aki cigarettázott és köhögött.

Eszma azonnal úgy beszélt Kiával, mintha a legjobb barátnők lennének, és megkérdezte, itt van-e vele a férje. Kia elmagyarázta, hogy özvegy.

– Fogadd részvétemet – mondta Eszma. – Az én férjem Nizzában van, ami egy francia város.

Kiában feltámadt az érdeklődés.

– Mit dolgozik ott?

– Falakat épít a gazdagok kertjeiben. Kőműves. Sok-sok palota van Nizzában! A férjem örökké dolgozik. Amint elkészül egy fallal, rögtön ott egy másik.

– Jó a fizetés?

– Döbbenetes! Ötezer amerikai dollárt küldött nekem, hogy utánamehessek! De mivel nem törvényesen van Franciaországba, ezt az utat kellett választanom.

– Ötezer dollár!

– Eredetileg csak Eszmának küldte – szólt közbe Busra. – Azt mondta, később küld még többet az apjának és nekem. De az én menyem olyan jó kislány, minket is magával akar vinni.

– Megegyeztem Hakimmal, hogy elvisz hármunkat ötezerért – vette vissza a szót Eszma. – Vagyis nem marad semmink, de megéri, mert hamarosan együtt leszünk ismét.

– Insalláh – mondta Kia. – Ha Isten is úgy akarja.

* * *

Abdul az éjszakát Anand házában töltötte, annál az embernél, aki megvásárolta az autóját. Keményen alkudozott, nehogy gyanút keltsen, de végül megegyeztek, és Abdul a maradék Cleopatráját is hozzácsapta ajándékul a verdához. A vásárló elégedett volt, és felajánlotta Abdulnak, hogy aludjon nála. Anand három felesége finom vacsorát főzött.

Este beállított Anand két barátja, Fouzen és Hajdár. Anand javasolta, hogy kockázzanak. Fouzen rosszarcú fiatalember volt, koszos pólóban, a komisz képű kis Hajdár egyik szemhéja félig lefittyedt valamilyen sérüléstől. Abdul azt gondolta, hogy a legjobb esetben Anand vissza akarja nyerni egy részét a pénznek, amit az autóért fizetett, de ő inkább attól tartott, hogy ennél sötétebb szándékaik vannak.

Óvatosan játszott, még nyert is egy kevés pénzt.

A faggatásra elmagyarázta, hogy azért adta el az autóját, mert ki akarja fizetni az embercsempésznek az európai útiköltséget. A beszédéből megállapították, hogy nem csádi.

– Libanoni vagyok – mondta az igazságnak megfelelően. Minden libanoni felismerte volna a kiejtését.

Megkérdezték, miért jött el.

– Ha Bejrútban születtetek volna, ti is el akarnátok jönni – dobta be a szabvány feleletét.

Érdeklődtek, hogy mikor indul a busz, és milyen korán kell Abdulnak a garázsnál lennie. Abdul balsejtelmei erősödtek. Gyanította, hogy ki akarják rabolni. Elvégre idegen és csavargó; még akár azt is képzelhetik, hogy megúsznák, ha megölnék. Három Pálmában nincs rendőrség.

Abdul, ha tehette, kerülte a verekedést, és most mindenesetre nem aggódott. Ezek amatőrök voltak. Ő már a középiskolában birkózott, és harcművészeti versenyeken szedte össze a pénzt a főiskolára. Eszébe jutott CIA-kiképzésének egyik kínos mozzanata. A közelharckiképzésen az edző – vaskos izomzatú ember – elmondta a hagyományos felszólítást:

– Oké, akkor most gyere, és üss meg.

– Inkább nem – felelte Abdul. A többiek nevettek, azt hitték, hogy fél.

Az edző megvetően vigyorgott.

– Ó, szóval te mindent tudsz a közelharcról?

– Semmiről se tudok mindent, de értek egy kicsit a verekedéshez, ezért kerülöm, ha csak tehetem.

– Majd meglátjuk. Mutasd, mit tudsz.

– Válasszon valaki mást, kérem.

– Csináld!

Az edző nem tágított. Ő el akarta kápráztatni a növendékeket a mesteri tudásával. Abdul nem akarta elvenni tőle a lehetőséget, de hát kénytelen lesz.

– Kérem, ne, komolyan! – Azzal hasba rúgta az edzőt, földhöz teremtette, és fojtófogást alkalmazott rajta.

– Őszintén sajnálom – tette hozzá. – Maga akarta. – Elengedte az edző nyakát, felállt.

Az edző feltápászkodott. Egyetlen látható sérülése az volt, hogy vérzett az orra.

– Kifelé innen! – kiáltott rá.

Viszont Fouzennél és Hajdárnál lehet kés.

A vendégek éjféltájban távoztak. Abdul ledőlt egy szalmazsákra. Virradatkor ébredt, köszönetet mondott Anandnak meg a feleségeinek, és közölte, hogy máris indul.

– Egyél egy kis reggelit! – nógatta Anand. – Kávét, egy kis mézes kenyeret, pár szem fügét. A garázs úgyis csak pár perc gyalog!

Lelkesedéséből Abdul arra következtetett, hogy a házban akarják kirabolni. A feleségek hallgatni fognak, a gyerekeket egyszerűen kiparancsolják a szabadba. Nem lesz szemtanú.

Határozottan elhárította a reggelit, felkapta kis bőrtáskáját, és távozott, azt remélve, hogy ezzel meghiúsította a terveiket.

Csend volt a városka poros utcáin. Hamarosan kitárják az ablaktáblákat, az udvarokon gyújtott tüzek füstöt küldenek fel az égbe, az asszonyok vízért indulnak korsókkal és műanyag kannákkal. Mérges berregéssel életre kelnek a kis robogók és a segédmotoros kerékpárok, a város felébred. Most azonban még aludt, így Abdul hallhatta a futó lábak dobogását a nyomán.

Körülnézett, hogy mit használhat fegyvernek. Az utcát elborították a cigarettásdobozok, a zöldséghéj, a kisebb kövek és a fadarabok. Tökéletes lett volna egy éles szélű, lehullott tetőcserép, ám ezeknek a házaknak a többségét pálmalevelek fedték. Fontolgatta egy autó rozsdás gyertyáját, de az túl kicsi, hogy komoly kárt tehessen. Végül felszedett egy ökölnyi követ, aztán ment tovább.

Közeledtek. Abdul megállt egy kereszteződésben, ahol üldözőit talán összezavarja, hogy négyfelé kell figyelniük. Ledobta a táskáját, szembefordult velük. Szandált viseltek, ami hasznos lehet, mert Abdulon bakancs volt. Tizenöt centis pengéjű kés volt náluk, elég kicsi, hogy elmenjen konyhai eszköznek, de elég nagy, hogy elérje a szívet.

Jöttek egy darabig, aztán megálltak. A habozás jó jel.

– Öngyilkosságot akartok elkövetni! – mondta Abdul. – Nem tudjátok, hogy az bűn?

Azt akarta, hogy forduljanak meg, és kotródjanak el, de ők nem ijedtek meg. Abdul belátta, hogy kénytelen lesz megküzdeni velük.

Felemelte a követ, és rárontott az alacsony Hajdárra, aki hátrált. A szeme sarkából látta, hogy Fouzen támad. Megfordult, és közvetlen közelből, pontosan célozva elhajította a követ, amely arcon találta a támadóját. Fouzen felordított, a szeméhez kapott, és térdre esett. Abdul ismét megpördült, és herén rúgta Hajdárt a

bakancsos lábával. A harcművészetek megtanították rúgni. Hajdár kétrét görnyedt, és üvöltve visszatántorodott.

Abdul ösztönösen rájuk akart rontani, ahogy azt a ringben csinálta volna a földre került ellenféllel, addig püfölve arcát és törzsét, amíg a bíró le nem állítja. Ám itt nem volt bíró, és uralkodnia kellett magán.

Egy hosszú percig bámulta őket, hogy mernek-e mozdulni. Nem mertek.

– Még egyszer ne kerüljetek a szemem elé, mert megöllek benneteket! – mondta.

Aztán felkapta a táskáját, sarkon fordult, és elment.

Ujjongott, és szégyellte magát érte. Ismerős érzés volt. A ringben küzdve mélységes és titkos elégedettség töltötte el, amiért itt szabad erőszakosnak és agresszívnek lenni, de utána mindig azt gondolta: Hát miféle ember vagyok én? Úgy viselkedik, mint a róka a tyúkólban, megöli az összes baromfit, többet, mint amennyit meg bír enni, többet, mint amennyit haza bír vinni a rókalyukba, tép és marcangol az élvezet kedvéért.

De én nem öltem meg Fouzent és Hajdárt, gondolta, és ők nem csirkék.

A benzinkút melletti kávéház zsúfolásig megtelt. Látta Kiát, az asszonyt, aki az utazásról faggatta, amikor ő legutóbb itt járt. A kisfiú is vele volt. Ez a nő aztán nem ijed meg a saját árnyékától!

Hakim sehol.

Kia rámosolygott Abdulra, és intett neki, de a férfi elfordult, és nem ment oda hozzá. Nem akart barátkozni se az asszonnyal, se mással. Egy terepügynöknek nincsenek barátai.

Kávét és kenyeret rendelt. Körülötte az emberek egyszerre voltak riadtak és lelkesek. Voltak, akik lármáztak, talán hogy a félelmüket takargassák, voltak, akik türelmetlenül fészkelődtek, és voltak, akik csak ültek némán, és gondterhelten füstöltek. Az idősebb férfiak és a könnyes szemű asszonyok bizonyára rokonok voltak, akik búcsúzkodni jöttek abban a tudatban, hogy valószínűleg soha többé nem látják a szeretteiket.

Végre-valahára feltűnt Hakim: lomhán csoszogott piszkos nyugati sportmezében az utcán, ügyet sem vetve a sokaságra, amely őt

várta. Kinyitotta a garázs mellékajtaját, bement. Pár perccel később felemelkedett az első ajtó, és előgördült a busz.

Mögötte jött a két dzsihádista dölyfös magabiztossággal, vállukon fegyverrel. Fenyegetően néztek az emberekre, akik siettek elkapni a tekintetüket.

Abdul kíváncsi volt, mit gondolhat a többi utas ezekről a terroristákról. Csak ő tudta, hogy a buszban több millió dollár értékű kokain van. Azt hinnék, hogy az ő védelmükre tart velük a két fegyveres? Alighanem elintézik egy vállrándítással a talányt.

Hakim kiszállt, kinyitotta az utasok ajtaját. A tömeg meglódult.

– Csomag csak a fenti tartóba tehető! – ordította Hakim. – Fejenként egy! Nincs vita, nincs kivétel!

Méltatlankodó nyögések és kiáltások feleltek neki, ám a fegyveres őrök jobbról-balról közrefogták Hakimot, és a tiltakozás gyorsan elnémult.

– Vegyétek elő a pénzt – folytatta Hakim. – Ezer amerikai dollár vagy ezer euró, vagy ami ezzel egyenértékű! Fizettek, aztán felszállhattok!

Voltak, akik az élre könyökölték magukat. Abdul kimaradt a tolongásból, az utolsó akart lenni. Néhány utas két bőrönd tartalmát próbálta belegyömöszölni egybe. Mások átölelték és csókolgatták síró rokonaikat. Abdul kivárta, hogy mindenki felszálljon.

Fahéj és kurkuma illatát érezte: Kia állt mellette, és az asszony megszólította:

– Miután beszéltem veled, megkerestem Hakimot, és ő azt mondta, hogy az egészet ki kell fizetnem előre. Most meg csak a felét veszi el mindenkitől, úgy, ahogy mondtad. Mit gondolsz, velem továbbra is ki akarja fizettetni az egészet?

Abdul szívesen válaszolt volna valami megnyugtatót, de inkább hallgatott, és egykedvűen vállat vont.

– Ezret ajánlok neki – jelentette ki a nő, majd a csípőjére ültetett kisfiúval ő is tolakodni kezdett.

Abdul látta, amint odaadja Hakimnak a pénzt. A csempész elvette, megszámolta, zsebre vágta, és intett Kiának, hogy szálljon fel. Egy szót se szót, még csak rá se nézett a nőre. A teljes útiköltség követelése csak kísérlet volt egy magányos nő

kihasználására, amelyről Hakim gyorsan lemondott, mihelyt a nőről kiderült, hogy nem is olyan nebántsvirág.

A beszállás egy óráig tartott. Végre Abdul is felhághatott a két lépcsőfokon, kezében olcsó bőrzsákjával.

A buszban tíz sor volt, mindegyik sorban négy ülés, kettő-kettő a középső átjáró két oldalán. Mindenütt ültek, de az első sor üres volt, noha mindegyik ülésre egy-egy csomagot tettek.

– Az az őröké – magyarázta a második sorban egy férfi. – Úgy látszik, csak két ülésen férnek el.

Abdul vállat vont, és az utastér hátulját fürkészte. Még maradt egy szabad hely Kia mellett.

Persze senki sem akar a baba mellé ülni, aki nyilvánvalóan végignyűgösködi, végigsírja és végighányja Tripoliig az utat.

Abdul feldobta a táskáját a tartóba, és leült Kia mellé.

Felszálltak az őrök, Hakim a kormányhoz ült, és a busz elhúzott észak felé a városkából.

Jóleső huzat jött be a kitört ablakokon, mihelyt a busz felgyorsult. Negyven utasnak csakugyan szüksége van a friss levegőre. Bár persze nagyon kényelmetlen lesz egy homokviharban.

Egy óra múlva feltűnt a távolban egy tornyokat meresztő, szétfolyó település, amelynek építészeti zagyvasága amerikai kisvárosra emlékeztette Abdult, amíg rá nem jött, hogy a djermayai olajfinomító füstölgő kéményeit, lepárlóoszlopait, zömök fehér tartályait látja. Ez volt az ország első finomítója, a kínaiak építették nekik a csádi olaj kiaknázására kötött szerződés keretében. A kormány milliárdokat keresett rajta, amiből egy cent sem jutott a nincsteleneknek a Csád-tó partján.

Djermayán túl nem lesz más, csak sivatag.

A lakosság zöme délen élt, a Csád-tó és N’Djamena környékén. Líbia lakott helységei viszont északon összpontosultak, a Földközi-tenger partján. A két lakott zóna között ezerötszáz kilométer hosszan terpeszkedett a homok. Volt néhány kiépített út, köztük a Transzszaharai Sztráda, de ez a busz a csempészárujával és az illegális bevándorlóival nem azokon fog menni, hanem a sivatag keveset taposott csapásain, amelyeken gyakran naphosszat nem

látnak szembejövő forgalmat, óránként harminc–ötven kilométeres sebességgel egyik apró oázistól a másikig.

Kia kisfiát lenyűgözte Abdul. Addig bámulta, amíg a férfi rá nem nézett. Olyankor sietve elrejtette az arcát. Apránként eldöntötte, hogy a bácsitól nem kell félni, és attól fogva kukucsot játszott.

Abdul sóhajtott. Nem hallgathat több száz kilométer hosszat mogorván. Megadta magát, és azt mondta:

– Szia, Nadzsi.

– Hát megjegyezted a nevét! – Kia mosolygott.

Ettől a mosolytól a férfinak az eszébe jutott valaki más.

* * *

Langley-ben dolgozott, a CIA központjában, Columbia körzet határán. A középső nevét, a Johnt használta, mert ahányszor Abdulként mutatkozott be valaki fehér embernek, el kellett mesélnie az élete egész történetét.

Egy éve dolgozott a CIA-nak, de az edzésen kívül csak annyi volt a dolga, hogy arab újságokat olvasott, és angolul kivonatolt minden újságcikket, amelynek a külpolitikához, a honvédelemhez vagy a hírszerzéshez volt köze. Kezdetben túl sokat írt, de aztán megtanulta, mit akarnak a felettesei, és mostanában kezdett unatkozni.

Egy washingtoni lakásban tartott bulin találkozott Annabelle Sorrentinóval, aki magas volt, ha nem is annyira, mint Abdul, és kisportolt, mert súlyt emelt és maratont futott. Ráadásul isteni volt. A külügyminisztériumban dolgozott, és az arab világról beszélgettek, amely mindkettejüket érdekelte. Abdul hamar rájött, hogy a lány nagyon okos, de a mosolya volt az, ami a legjobban tetszett neki.

Mikor Annabelle szedelőzködni kezdett, Abdul elkérte a telefonszámát, és a lány odaadta.

Randevúztak, aztán lefeküdtek egymással, és Abdul felfedezte, milyen vad Annabelle az ágyban. Pár héten belül azt is tudta, hogy feleségül akarja venni.

Hat hónap után, amikor is majdnem minden éjszakát együtt töltöttek Abdul garzonjában vagy Annabelle apartmanjában,

elhatározták, hogy összeköltöznek egy nagyobb lakásba. Találtak is egy gyönyörűt, de nem tudták kicsengetni a letétet. Annabelle azt mondta, majd kér kölcsön a szüleitől. Ekkor derült ki, hogy az apja nem más, mint annak a Sorrentino's nevű disztingvált üzletláncnak a milliomos tulajdonosa, amely drága fajborokat, státusszimbólum töményeket és különleges étolajokat forgalmaz.

Tony és Lena Sorrentino szerettek volna megismerkedni „Johnnal". Miami Beachen, egy szigorúan őrzött lakópark egyik magasházában laktak. Annabelle és Abdul odarepült egy szombaton, és épp időben érkezett a vacsorához. Külön szobát kaptak, de mint

Annabelle elmagyarázta:

– Természetesen együtt fogunk aludni, ez csak a személyzet miatt van.

Lena Sorrentino elhűlt, amikor meglátta Abdult. Vagyis, állapította meg a férfi, Annabelle nem számolt be a szüleinek arról, hogy ő sötét bőrű.

– Nohát, John! – szólalt meg Tony a kagyló mellett. – Mesélne nekünk az életéről?

– Bejrútban születtem …

– Tehát migráns.

– Igen, mint az első Mr. Sorrentino, aki, gondolom, Sorrentóból érkezett.

Tony mosolyt erőltetett a szájára. Kétségen kívül azt gondolta:

Igen, de mi fehérek vagyunk. Mondani azt mondta:

– Hát, ebben az országban többé-kevésbé mindenki migráns. Miért hagyta el a családja Bejrútot?

– Ha Bejrútban születtek volna, önök is el akartak volna jönni. Sorrentinoéék kötelességtudóan nevettek.

– És hogy áll a vallással? – kérdezte Tony. Értsd: *Maga mohamedán?*

– A családom katolikus, ami nem ritkaság Libanonban.

– Bejrút Libanonban van? – kérdezte Lena.

– Igen.

– Nahát, ki hitte volna!

Tony, aki tájékozottabb a feleségénél, visszavette a szót.

– De azt hiszem, az ott maguknál másfajta katolicizmus.

– Igaz. Maronita katolikusnak hívnak bennünket. Mindenben elfogadjuk a római katolikus tanítást, csak a liturgiánk arab nyelvű.

– Hát, a maga munkájában jól is jöhet az arabtudás.

– Valóban. Továbbá folyékonyan beszélek franciául, ami második nyelv Libanonban. De most térjünk vissza a Sorrentino családhoz. Ön alapította a vállalkozást?

– Apámnak italboltja volt New Jersey-ben – felelte Tony. – Láttam, hogyan harcol a drogosokkal meg a csövesekkel, hogy meglegyen sörösüvegenként az egy dollár haszna, és azt mondtam magamnak:

„Ez nem nekem való.” Úgyhogy megnyitottam a saját boltomat Greenwich Village-ben, ahol drága borokat árultam, és minden palackon megvolt a huszonöt dollár hasznom.

– Az első reklámjában szerepelt egy elegáns illető a kezében pohárral, amint az mondja: „Hű, ennek a bornak százdolláros íze van!” – mesélte Lena. – Mire a másik illető: „Ugye, hogy ugye? Mert Sorrentinónál vettem, csak feleannyiért!” Egy éven át minden héten egyszer lenyomtuk azt a reklámot.

– Azok voltak a szép napok, amikor még száz dollárért lehetett kapni egy palack jó bort – mélázott Tony, és ezen mindenki nevetett.

– Még mindig az apja vezeti az eredeti boltot? – kérdezte Abdul.

– Az apám elhunyt – felelte Tony. – Az üzletben lőtte le egy pasas, aki megpróbálta kirabolni. – Egy pillanatig hallgatott, majd hozzátette: – Egy afroamerikai.

– Ez nagyon szomorú – mondta gépiesen Abdul, de közben továbbgondolta Tony utolsó szavait: *Egy afroamerikai*. Mert így kell mondanod, ugye? Értsd: *Az apámat meggyilkolta egy fekete*. Mintha fehérek nem is követnének el gyilkosságokat. Mintha Tony sose hallott volna a maffiáról.

A feszültség enyhítésére Annabelle mesélni kezdett a munkájáról, és az este hátralévő részében Abdul leginkább csak hallgatott. Éjszaka Annabelle átjött hozzá pizsamásan, és összeölelkezve feküdtek hajnalig, de nem szeretkeztek.

Sose költöztek össze. Tony megtagadta, hogy letegye a foglalót, ám ez csak a nyitánya volt a családi háborúnak, amellyel meg akarták akadályozni, hogy a lány feleségül menjen Abdulhoz. A

nagyanyja nem állt szóba vele. A fivére azzal fenyegetőzött, hogy összevereti Abdult valakikkel, akikkel „nexusban” van, habár ezt a fenyegetést ejtette, amikor megtudta, hogy Abdul kinek dolgozik. Annabelle megesküdött, hogy sose fog engedni a családjának, de a helyzet megmérgezte a kapcsolatukat. Románc helyett csatatérre kerültek. Amikor Annabelle nem bírta tovább, szakított a férfival.

Abdul akkor kérvényezte, hogy osszák be külföldi terepmunkára.

11. fejezet

Tao-ting úgy jött be a fürdőszobából a hálószobába, hogy az egyik törülközőt a testére csavarta, a másikat a fejére. Az ágyban ülő Csang- kaj felnézett a tabletjéről, amelyen a híreket olvasta. Figyelte a feleségét, ahogy kitárja a három ruhásszekrény ajtaját, és szemlét tart. Pár perc múlva a földre hullatta a törülközőket.

Kaj gyönyörködött a meztelen feleségében, és arra gondolt, mennyire szerencsés. Hát nem is csoda, ha tévénézők milliói szerelmesek Tingbe. Maga volt a tökély: a teste vékony és formás, a bőre, akár az elefántcsont, a haja sötét őserdő.

És milyen mulatságos volt!

– Tudom ám, mit nézel – mondta meg sem fordulva. A férfi kuncogott.

– A *Népi Híradó*t olvasom online – mondta tiltakozónak szánt hangon.

– Hazug!

– Honnan tudod, hogy hazudok?

– Olvasok az agyadban.

– Hiszen az varázserő!

– Mindig tudom, mit gondolnak a férfiak.

– De hogyan?

– Mert mindig ugyanazt gondolják!

Ting bugyit húzott, felcsatolta a melltartóját, aztán folytatta még egy kis ideig a ruhaszemlét. Kajnak bűntudata lett, amiért csak fetreng az ágyban, és az asszonyt bámulja. Olyan sok mindent kellett volna tenni magáért és a hazáért. De ha egyszer nem bírja levenni a szemét Tingről!

– Tulajdonképpen nem is fontos, hogy mit viselsz – elmélkedett. – Mihelyt beérsz a stúdióba, úgyis rögtön rád húznak valami fantasztikus jelmezt. – Időnként az a sötét gyanúja támadt, hogy Ting azoknak a vidám és elbűvölő színészeknek a kedvéért akar szép lenni, akikkel egész nap együtt dolgozik. Annyival több közös van bennük, mint a férjével.

– Nálam mindig fontos, hogy mit viselek – válaszolta az asszony. – Én híresség vagyok. Az emberek elvárják, hogy különleges legyek,

mert a sofőrök, a portások, a takarítónők és a kertészek így dicsekszenek a családjuknak és barátaiknak: „Sose fogod eltalálni, kit láttam ma: Tao-Tinget! Igen, a *Szerelem a palotában* sorozatból! Nem akarom, hogy hozzátegyék: „Az életben nem is olyan gyönyörű!”

– Persze, értem.

– De most nem megyek egyenesen a stúdióba. Egy nagy vívójelenetet forgatnak, úgyhogy kettőig nincs szükségük rám.

– Mihez kezdesz a szabad délelőttöddel?

– Elviszem anyámat vásárolni.

– Az jó.

Ting nagyon szerette az anyját, Cao An-nit, aki ugyancsak színésznő volt. Naponta beszéltek telefonon. Ting apja meghalt karambolban, amikor a lánya tizenhárom éves volt. Ugyanaz a karambol lesántította Cao An-nit, és derékba törte a karrierjét. Ám An-ni új hivatást talált magának a szinkronizálásban.

Kaj kedvelte az anyósát.

– Ne járasd meg túlságosan – figyelmeztette Tinget. – Anyád titkolja, de még mindig fáj a lába.

Ting elmosolyodott.

– Tudom.

Hát persze hogy tudta. Kaj arra inti, hogy legyen figyelmes a saját anyjához? Kaj nagyon igyekezett, hogy ne úgy viselkedjen a feleségével, mint egy szülő, időnként mégis beleesett ebbe a hibába.

– Elnézést – mondta.

– Örülök, hogy ennyire törődsz vele. Ő is kedvel téged. Azt gondolja, hogy te majd vigyázol rám, ha ő már nem lesz.

– Azt fogom tenni.

Ting kiválasztott egy kőmosott Levi’s farmert, és belebújt.

Továbbra is az asszonyt nézve Kaj áttért gondolatban a reá váró napra. Találkozója volt egy fontos kémmel.

Délben el kellett repülnie Jencsibe, egy közepes nagyságú városba az észak-koreai határon. Noha Kaj előlépett a hírszerzés főnökévé, még mindig személyesen irányította a legértékesebbeket, akiknek többségét akkor szervezte be, amikor még alacsonyabban állt a ranglétrán. Köztük volt egy Ham Haszün nevű észak-koreai

tábornok, már több éve a Kuoan-pu legjobb bennfentes adatforrása arról, hogy mi is történik tulajdonképpen Észak-Koreában.

Márpedig Észak-Korea volt Kína sebezhető pontja.

Korea volt az Achilles-sarok, a falevél Siegfried lapockáján, Superman kriptonitja, az összes metafora, amelyet valaha is kitaláltak egy erős test végzetes gyöngeségének szemléltetésére. Az észak- koreaiak kulcsfontosságú szövetségesek és kétségbeejtően megbízhatatlanok voltak. Kaj rendszeresen találkozott a tábornokkal, de vészhelyzet esetén változtathattak az ütemezésen. Ez a mai csak rutinmegbeszélés lesz, de attól még nem kevésbé fontos.

Ting fölvett egy égszínkék melegítőfelsőt. Kaj az ágy melletti ébresztőórára nézett, és felkelt.

Gyorsan megmosakodott, felvette az irodai öltönyét. Javában öltözködött, amikor Ting búcsúpuszit adott neki, és elment.

Szmogfelhő lepte el Pekinget. Kaj maszkot tett arra az eshetőségre, ha netán gyalogolnia kell. Kézitáskájába már becsomagolt az utazáshoz. Vastag télikabátját átvetette a karján. Jencsi hideg város.

Kilépett a lakásból.

* * *

Jencsit négyszázezren lakták, majdnem felerészben koreaiak.

A város robbanásszerű fejlődésnek indult a második világháború után. Kaj összebújó modern épületek sorait látta az ereszkedő gépből a Puerhatung folyó két partján. Kína volt Észak-Korea legfőbb kereskedelmi partnere, ezért mindkét irányban naponta sok ezren keltek át a folyón üzleti ügyekben, amelyeknek Jencsi volt a legfontosabb csomópontja.

Ezenfölül több százezer, sőt talán több millió koreai élt és dolgozott Kínában. Sokan regisztrált bevándorlók voltak, sokan prostituáltak, sokan mezőgazdasági ingyenmunkások és vásárolt feleségek, akiket a világért nem neveztek volna rabszolgáknak. Kaj azon tűnődött, hogy amilyen rossz Észak-Koreában az élet, ahhoz képest nem is olyan szörnyű sors rabszolgának állni Kínában, ahol legalább etetik az embert.

A kínai városok között Jencsiben volt a legmagasabb a koreaiak aránya. Két koreai nyelvű tévécsatornájuk volt. Jencsiben lakott Ham Hijong, Ham tábornok eszes és talpraesett törvénytelen lánya, amiről Észak-Koreában senki sem, és Kínában is csak nagyon kevesen tudtak. Ham Hijong egy nagyáruház igazgatója volt, aki a magas fizetése mellé még osztalékot is kapott az eladások után.

Kaj kiszállt a Csaojangcsuanon, a belföldi repülőtéren, és taxival bevitette magát a központba. Minden útjelző kétnyelvű volt, felül koreai, alatta kínai. Kajnak feltűnt, hogy az utcákon egyes fiatal nők a szexi, elegáns dél-koreai divat szerint öltözködnek. Bejelentkezett egy nagy szállodába, ahonnan rögtön el is jött, vastag télikabátjába burkolózva a cudar hideg ellen. A hotel bejáratánál sorakozó taxikra ügyet sem vetve gyalogolt pár saroknyit, mielőtt leintett egy kockást az utcán. Megadta a sofőrnek egy elővárosi Wumart szupermarket címét.

Ham tábornok egy Endzso-dong nevű atomtámaszponton állomásozott, Észak-Korea északi részén, nem messze a kínai határtól. Tagja volt a Közös Határellenőrző Bizottságnak, amely rendszeresen ülésezett Jencsiben, így havonta legalább egyszer átlépte a határt.

Sok éve kiábrándult a phenjani rezsimből, és kémkedni kezdett Kínának. Kaj jól megfizette. A tábornok lánya volt a közvetítő.

A taxis elvitte Kajt egy fejlődő városrészbe, és kitette a Wumartnál, kétsaroknyira útjának igazi céljától. Kaj elgyalogolt egy épülő nagy házig. Ham erre költötte a Kuoan-pu pénzét. A telek és a ház Hijong nevén volt, ő fizette a munkásokat abból, amit Kajtól kapott. Ham tábornok közeledett a nyugdíjkorhatárhoz, és azt tervezte, hogy eltűnik Észak-Koreából, felvesz egy új személyazonosságot, amelyet Kaj szállít neki, és élete arany alkonyát lánya és unokái társaságában tölti majd családjának szép, új, otthonában.

Kaj nem látta az építkezésen a tábornokot, aki ügyelt rá, hogy sose vehessék észre az utcáról. A félig megépült garázsban pergő nyelvvel, hibátlan mandarin nyelven beszélt egy pallérral, vélhetőleg a munkavezetővel, de azonnal félbeszakította a tárgyalást, mondván:

– Beszélnem kell a könyvelőmmel – és megrázta Kaj kezét.

Virgonc, hatvanas férfi volt, mellesleg a fizika doktora.

– Hadd vezessem körbe! – mondta lelkesen.

A vízvezeték már elkészült; az ácsok az ajtókat, ablakokat, szekrényeket és konyhabútorokat szerelték be a helyükre. Végigjárták az épületet, és Kaj rájött, hogy irigyli az ügynökét; ez a ház itt tágasabb volt az összes lakásnál, amelyeket valaha is az otthonának mondhatott. Ham elbüszkélkedett a lánya és a veje lakosztályával, az unokái két kis szobájával, és a saját külön bejáratú lakrészével. Mi adtuk rá a pénzt, gondolta Kaj. De megérte.

Amikor már mindent megtekintettek, kimentek a hidegbe, és megálltak a ház hátuljánál, ahol nem láthatták őket az utcáról, és nem hallgathatták ki őket a munkások. Hideg szél fújt, Kaj örült, hogy kabátot vett.

– Nohát, hogy állnak a dolgok Észak-Koreában? – kérdezte.

– Rosszabbul, mint gondolja – felelte Ham. – Azt már tudja, hogy mindenben Kínától függünk. A gazdaságunk csőd, egyetlen sikeres iparágunk a fegyverek gyártása és exportja. Siralmasan szakszerűtlen mezőgazdaságunk az élelmiszer-szükségletünknek csak a hetven százalékát termeli meg. Válságból válságba tántorgunk.

– És mi az újság?

– Az amerikaiak szigorítottak a szankciókon. Ez valóban újság volt Kajnak.

– Mit csináltak?

– Semmi újat. Csak érvényesítik a létező szabályokat. Manilában lefoglaltak egy Észak-Koreának szánt vietnámi szénrakományt. Egy német bank megtagadta tizenkét Mercedes limuzinért a fizetést, mert gyanakodtak, hogy Phenjannak szánják őket, holott a papírjaik Tajvanba szóltak. Egy orosz hajó lebukott Vlagyivosztok előtt, mikor gabonát rakodtak át egy észak-koreaira kint a tengeren.

– Önmagukban apróságok, de mindenkit elijesztenek az üzleteléstől – összegezte Kaj.

– Pontosan. De azt talán nem tudja a kormányuk, hogy összesen hat hétre elegendő tartalékunk van élelmiszerből és más alapvető létszükségleti cikkekből. Ilyen közel járunk az éhínséghez.

– Hat hét! – Kaj elhűlt.

– Senkinek sem árulják el, de Phenjan hamarosan rendkívüli segélyt fog kérni Pekingtől.

Ez hasznos adat. Kaj előre figyelmeztetheti Vu-pajt.

– Mennyit fognak kérni?

– Még csak nem is pénzt kérnek. Rizsre, disznóhúsra, benzinre és szénre van szükségük.

Kína valószínűleg megadja nekik, amit akarnak, gondolta Kaj.

Eddig is megadta.

– Felsőbb pártkörökben mi a reakció az újabb csődre?

– Van zúgolódás – mindig is volt –, de morgással nem sokra megyünk addig, amíg Kína támogatja a rezsimet.

– A tehetségtelenség rettenetesen tartós tud lenni. Ham kurtán felnevetett.

– Milyen igaz!

* * *

Kajnak több amerikai kapcsolata volt, köztük a legjobb Neil Davidson, a CIA ügynöke, aki Pekingben, az amerikai nagykövetségen dolgozott. Reggelinél találkoztak a Felkelő Napban, a Csaojang fasorban az Egyesült Államok nagykövetsége közelében, amely épp megfelelt Neilnek. Kaj most nem vette igénybe Lámát, mert az állami kocsiknak hivatalos kinézete van, Kajnak pedig feltűnés nélkül kellett találkoznia Neillel, ezért taxival ment.

Jól kijött Neil Davidsonnal ahhoz képest, hogy ellenségek voltak. Úgy tettek, mintha még az Egyesült Államokhoz és Kínához fogható riválisok között is lehetséges lenne a béke, ha a felek megértik egymást. Még akár igaz is lehetett volna.

Neil nem mindig mondott igazat, de a hazugságaiban gondosan álcázott támpontok rejtőzhettek. Kaj sok mindent megtanult belőlük, olyasmit is, amit Neil titkolni akart.

A Felkelő Nap középkategóriás étterem volt, az üzleti negyed kínai és külföldi alkalmazottainak törzshelye. Nem vadászott

turistákra, és a pincérek nem beszéltek angolul. Kaj teát rendelt. Neil is befutott pár perc múlva.

Neil Davidson texasi volt, ám ezt csak a kiejtése árulta el, amelyet még Kaj is felismert. Egyébként nélkülözött minden cowboy jelleget, mert alacsony volt és kopasz. Az edzőteremből jött – mint elmagyarázta, fogyni akart –, és még mindig a kopott tornacipőt és a fekete Nike felsőt viselte. A feleségem meg farmerben és cowboycsizmában megy dolgozni, merengett Kaj. Fura világ.

Neil folyékonyan, ám irtózatos kiejtéssel beszélt mandarin nyelven. Csuk rizskását és egy lágytojást rendelt. Kaj szójamártásos metéltet és márványos tojást kért.

– Nem sokat fog fogyni, ha csukot eszik – figyelmeztette Neilt. – A kínai konyha nagyon kalóriadús.

– Nem annyira, mint az amerikai – mondta Neil. – Nálunk még a szalonna is cukros. Mi jár a fejében?

Ajtóstul rontott a házba. Kínai sose lenne ilyen otromba. Ám Kaj megkedvelte az amerikaiaknak ezt a szokását, hogy egyenesen a tárgyra térnek, és ugyanolyan nyíltan válaszolt:

– Észak-Korea.

– Oké – mondta diplomatikusan Neil.

– Maguk szankciókat vetettek ki.

– A szankciókat réges-rég kivetette az ENSZ.

– De most Amerika és a barátai komolyan veszik, hajókat tartóztatnak fel, szállítmányokat foglalnak le, és megakadályozzák azokat a nemzetközi kifizetéseket, amelyek sértenék a szankciókat.

– Talán.

– Ne idétlenkedjen, Neil, csak mondja meg, miért.

– Fegyverek Afrikában.

Kaj enyhe méltatlankodást mímelt.

– Maga Peter Ackerman tizedesről beszél. A gyilkosa egy terrorista volt!

– Milyen kár, hogy kínai stukkert használt.

– Általában nem vádolják a fegyvergyártót – mosolygott Kaj. – Ha ezt tennék, évek óta be kellett volna zárniuk a Smith & Wessont.

– Lehet. – Neilt nem lehetett kizökkenteni.

Kaj kényszeríteni akarta, hogy tisztességesebben játsszon.

– Tudja-e, hogy dollárban mérve melyik törvénysértés a legjövedelmezőbb?
– Most azt fogja mondani, hogy az illegális fegyverkereskedelem. Kaj bólintott.
– Igen. Nagyobb rajta a haszon, mint a drogon, nagyobb, mint a prostitúción.
– Nem vagyok meglepve.
– Kínai és amerikai fegyvereket egyformán könnyű beszerezni a nemzetközi feketepiacon.
– Igen, beszerezhetők – ismerte el Neil. – De hogy könnyen? Nem igazán. A stukkert, amely megölte Ackerman tizedest, nem egy rendes feketepiaci bolttal szerezték, ugye? Amikor azt az üzletet nyélbe ütötték, két kormány hunyt fölötte szemet: a szudáni és a kínai.
– Nem fogja fel, hogy ugyanúgy gyűlöljük a muzulmán terroristákat, mint maguk?
– Tartózkodjunk a túlzott leegyszerűsítéstől. Maguk gyűlölik a kínai muzulmán terroristákat, de kevésbé izgatják magukat az afrikai muzulmán terroristák miatt.
Neil kényelmetlenül közel járt az igazsághoz.
– Sajnálom, Neil, de mi továbbra is árulunk fegyvereket Szudánnak. Jó üzlet, és Szudán a szövetségesünk. Pete tizedes csak egy ember.
– Itt nem igazán szegény Ackerman tizedesről van szó, hanem lövegekről.
Kaj elhűlt. Erre nem számított. Aztán eszébe jutott annak a jelentésnek az egyik részlete, amit két hete olvasott. Az amerikaiak és mások lerohanták al-Busztánt, az NSZIÁ egyik nagy és fontos búvóhelyét, ahol teherautóra szerelt lövegek voltak.
Tehát ez provokálta ki az ENSZ-határozatot.
Kihozták a rendelésüket, ami időt adott Kajnak a töprengésre. Idegességét haverkodó lezserséggel álcázva lassan, étvágytalanul ette a metéltet. Neil, aki megéhezett a gyúrásban, habzsolta a rizskását. Amikor végeztek, Kaj összefoglalta a helyzetet.
– Vagyis Green elnök az Észak-Korea elleni szankciókat használja fel, hogy megbüntesse Kínát az al-busztáni tüzérség miatt.

– Többről van itt szó, Kaj – mondta Neil. – Az elnök azt akarja, hogy jobban nézzék meg, kinek adják el a fegyvert.

– Gondom lesz rá, hogy ez eljusson a legmagasabb szintre – felelte Kaj.

Ez semmit sem jelentett, de Neil azzal is elégedettnek látszott lenni, hogy átadhatta az üzenetet.

– Hogy van a bájos Ting?

– Köszönöm kérdését, remekül. – Neil is azoknak a férfiaknak a millióihoz tartozott, akik észbontóan gyönyörűnek tartották Kaj feleségét. Már megszokta. – Sikerült már új lakást szerezni?

– Igen, végre-valahára.

– Az jó. – Kaj tudta, hogy Neil jobb lakást keres. Azt is tudta, hogy az amerikai talált egyet, és beköltözött. Ismerte a címét és a telefonszámát. Továbbá ismerte az épület összes többi lakójának a nevét és az előéletét. A Kuoan-pu rajta tartotta a szemét a Pekingben élő külföldi ügynökökön, elsősorban az amerikaiakon.

Kaj kifizette a reggelit, aztán a két férfi elhagyta a vendéglőt. Neil visszagyalogolt a követségre, Kaj leintett egy taxit.

* * *

A Kínai Kommunista Párt Nemzetközi Ügyosztálya szűk körű és magas szintű értekezletet hívott össze Észak-Korea rendkívüli segélykérelmének elbírálására. Az ügyosztály székháza a Hajtien kerületi Fuhszing út 4. szám alatt kisebb és jelentéktelenebb, viszont hatalmasabb volt a külügyminisztériumnál. Az igazgató irodája a Kínai Népi Forradalom Katonai Múzeumára nézett, amelynek a tetején óriási vörös csillag virított.

Fu Csu-jü állambiztonsági miniszter magával vitte alárendeltjét, Kajt, akit boldogan kihagyott volna, ám tisztában volt vele, hogy nincs a kisujjában az észak-koreai válság összes részlete, és félt, hogy még ostobának néznék. Így viszont szükség esetén kérhetett Kajtól bármilyen részletes információt, és beosztottját hibáztathatta a hiányosságokért.

Az asztalt a férfiak foglalták el, bár a falak mentén ülő tanácsadók között akadtak nők. Kaj kevesellte a nők arányát a kínai kormányzat

felsőbb köreiben. Az apja nem értett egyet.

Hu Aj-kuo igazgató felkérte Vu-paj külügyminisztert, hogy ismertesse a problémát, amelynek megvitatására összeültek.

– Észak-Koreában gazdasági válság van – kezdte Vu.

– Szokás szerint. – Kung-csao volt a közbeszóló, Kaj barátja és szövetségese. Enyhe tiszteletlenségre vallott így félbeszakítani egy minisztert, ám Kung megengedhette magának. Ragyogó katonai pályafutása során tökéletesen korszerűsítette a hadsereg híradástechnikáját, és most ő volt a nemzetvédelmi miniszter.

Vu elengedte a füle mellett Kung szavait.

– A phenjani kormány hatalmas segélyt kér.

– Szokás szerint – ismételte Kung.

Kung egykorú volt Kajjal, de fiatalabbnak látszott; tulajdonképpen koraérett diáknak látszott, gondosan kócolt frizurájával és impertinens vigyorával. A kínai politikusok többsége – Kajt is beleértve – vigyázott, hogy külsőleg konzervatívnak mutatkozzon, ám Kung a megjelenésében is hirdette a liberalizmusát. Kajnak tetszett a vakmerősége.

– A kérés tegnap, késő délután érkezett, noha engem már három napja figyelmeztetett rá a Kuoan-pu. – Vu az állambiztonsági miniszterre nézett, aki egy bólintással nyugtázta a bókot. Örült, hogy őt dicsérik meg Kaj munkájáért.

– Az üzenetet Kang Udzsong, a Legfelsőbb Vezető küldi – folytatta Vu –, az elnökünknek, Csen Hao-zsan elvtársnak. Mai feladatunk, hogy tanácsot adjunk Csen elnök elvtársnak a válaszhoz.

Kaj már előre átgondolta ezt az értekezletet, és tudta, hogyan fog lezajlani: a vaskalapos kommunista régi gárda összecsap a haladókkal.

Ez előre várható. Az a kérdés, mi lesz a konfliktus megoldása. Kajnak már volt terve.

Elsőnek Kung szólt hozzá.

– Engedelmével, igazgató elvtárs – kezdte, talán azért, hogy ellensúlyozza korábbi tiszteletlenségét. Hu bólintott. – Tavaly az észak- koreaiak tüntetően dacoltak a kínai kormánnyal. Szárazon és vízen elkövetett kisebb határsértésekkel provokálták a dél-koreai

rezsim szöuli kormányát. Ami ennél is rosszabb, nagy hatótávolságú rakéták és atombombák tesztelésével felszították a nemzetközi rosszindulatot, ami azt eredményezte, hogy az ENSZ kereskedelmi szankciókkal sújtotta Észak-Koreát. – Fölemelte mutatóujját, hogy nyomatékot adjon következő mondatának. – Elsősorban ezek miatt a szankciók miatt van folyamatos gazdasági válság Észak-Koreában!

Kaj helyeslően bólogatott. Kungnak szóról szóra igaza volt. A Legfelsőbb Vezető maga kereste magának a bajt.

Kung folytatta:

– Phenjanban elengedték a fülük mellett a tiltakozásunkat. Meg kell büntetnünk az észak-koreaiakat, amiért dacoltak velünk. Ha nem tesszük, milyen következtetést vonnak majd le? Bizonyára azt, hogy folytathatják a nukleáris kísérleteiket, és fütyülhetnek a szankciókra, mert Peking mindig közbelép, és megmenti őket a tetteik következményeitől.

– Köszönöm, Kung elvtárs, jellegzetesen éleslátó megjegyzéseit – mondta Hu.

Kunggal átellenben Huang-ling tábornok türelmetlenül dobolt tömpe ujjaival a politúros asztalon. Alig fért meg benne a szó. Hu észrevette.

– Huang tábornok elvtárs?

Huang a barátja volt Fu Csu-jünek és Kaj apjának, Csang Csien-csünnek. Mindhárman tagjai voltak a Nemzetbiztonsági Bizottmánynak, és nemzetközi ügyekben igazi héják voltak.

– Engedtessék meg rámutatnom néhány sarkalatos pontra. – Durva, morgó hangja volt, és nyers észak-kínai kiejtéssel beszélte a mandarin nyelvet. – Egy. Észak-Korea létfontosságú pufferzóna Kína és Dél- Korea között, ahol az amerikaiak uralkodnak. Kettő. Ha megtagadjuk a segélyt, a phenjani kormány megbukik. Három. Az ENSZ haladéktalanul követelni fogja Észak- és Dél-Korea úgynevezett

„újraegyesítését”. Négy. Az újraegyesítés a tőkés Nyugat szóhasználatában az elfoglalást jelenti – ne feledjék, mi történt Kelet- Németországgal! Öt. A könyörtelen ellenség ott fog állni Kína határán. Hat. Ez az egész csak az egyik része az amerikaiak régi bekerítési politikájának, amelynek végső célja, hogy úgy

semmisítsék meg a Kínai Népköztársaságot, ahogyan a Szovjetuniót felszámolták. Azzal fejezem be, hogy nem tagadhatjuk meg a segélyt Észak- Koreától. Köszönöm, igazgató elvtárs.

Hu Aj-kuo kissé zavarban volt.

– Mindkét véleményben sok a logika – mondta. – Viszont szöges ellentétei egymásnak.

– Igazgató elvtárs, ha megengedi – szólalt meg Kaj –, nem rendelkezem az itt jelen lévő idősebb elvtársak tapasztalataival vagy bölcsességével, de történetesen csak tegnapelőtt hallgattam ki egy magas szintű észak-koreai informátort.

– Folytasd, kérlek – mondta Hu.

– Észak-Koreának hat hétre elegendő tartaléka van élelmiszerből és más alapvető fogyasztási cikkekből. Ha az kifogy, országos éhínségre és társadalmi összeomlásra számíthatunk, arról nem is szólva, hogy a határt milliószámra lépik át az éhező koreaiak, akikről nekünk kell gondoskodnunk.

– Akkor hát segélyt kell küldenünk nekik! – mondta Huang.

– Ugyanakkor szeretnénk megbüntetni is őket a helytelen viselkedésükért azzal, hogy visszatartjuk a segélyt.

– Azt is kell tennünk, különben végképp kicsúszik a kezünkből az irányítás! – helyeselt Kung.

– Javaslatom egyszerű – mondta Kaj. – Most megtagadhatjuk a segélyt, hogy megbüntessük Phenjant, viszont elküldjük majd a hatodik héten, hogy megakadályozzuk a kormány bukását.

Percnyi csönd lett, amíg a jelenlévők megemésztették a hallottakat. Elsőnek Kung szólalt meg:

– Jó ötlet – mondta nagyvonalúan. – Még annál is jobb, mint amit én mondtam.

– Az lehet – fanyalgott Huang tábornok. – Napról napra fokozott figyelemmel kell kísérni az ottani helyzetet. Ha a válság súlyosabb, mint vártuk, előbbre kell hozni a segély küldését.

– Igen, ez lényeges, köszönöm, tábornok elvtárs! – mondta Hu.

Kaj már látta, hogy elfogadják a tervét. Ez a helyes megoldás.

Beindultam!, gondolta.

Hu végignézett a jelenlévőkön.

– Ha mindenki egyetért…? Senki sem tiltakozott.

– Akkor javasolni fogjuk Csen elnök elvtársnak ezt a megoldást.

12. fejezet

Tamarát is, Tabot is meghívták az esküvőre, de külön-külön, mert a viszonyukat továbbra is titkolták. Nem is egy kocsiban érkeztek. Drew Sandberg, az amerikai követség sajtófőnöke vette feleségül Annette Cecilt, az angol misszió munkatársát.

A szertartásra Annette távoli rokonának, egy brit olajmágnásnak a palotájában került sor. A vendégek megtöltöttek egy légkondicionált termet, amelynek ablakait ponyvatetők árnyékolták.

Drew és Annette humanista szertartással esküdtek. Tamara kíváncsi volt rá, mert ő még sose volt ilyen esküvőn. A lelkész, egy Claire nevű, középkorú asszony röviden és okosan beszélt a házasság örömeiről és kihívásairól. Annette és Drew maguk írták meg az eskü szövegét, és olyan érzéssel mondták el, hogy Tamarának könnyek szöktek a szemébe. Egyik kedves régi számát, a „Happyt” játszották Pharrell Williamstől, és Tamara azt gondolta: Ha egyszer férjhez megyek, az is ilyen legyen!

Négy hete meg se fordult volna a fejében ilyesmi.

Lopott pillantást vetett Tabra. Tetszett neki a szertartás? Megindították-e a fogadalmak? Gondol-e a saját esküvőjére? Tamara nem tudhatta.

Az olajmágnás az esküvői bulira is felkínálta a palotáját, de Annette azt mondta, az ő barátai duhajok, szétkaphatják a házat. A szertartás után férj és feleség elment az anyakönyvvezetőhöz, hogy hivatalosan is bejegyeztessék a házasságukat, a vendégeket pedig elirányították egy nagy, helyi étteremhez, amely zárt körű rendezvényt tartott a kedvükért.

Keresztény csádiaké volt az étterem, ahol észak-afrikai konyhát vittek, és lelkifurdalás nélkül szolgáltak fel alkoholt a fűszeres finomságoktól illatozó, tágas ebédlőben. Az árnyas udvaron kicsi szökőkút csobogott. A büfétől összefutott az ember szájában a nyál.

Volt aranysárgára sütött burgonyafánk, szeletelt zöldcitrommal körítve, okrás-paprikás, csípős kecskeragu, sült kölesgolyók földimogyoró- és hariszamártással, és még sok minden más. Tamarának különösen ízlett a fűszeres mézzel meglocsolt, szeletelt

uborkával és banánnal kevert barnarizssaláta. Gala sört és marokkói bort kínáltak mellé.

A vendégek zöme az n’djamenai diplomáciai élet ifjabb tagjaiból került ki. Tamara egy ideig diskurált Layannal, Nick Collinsworth magas, elegáns titkárnőjével, aki ugyancsak Párizsban tanult. Layan kissé tartózkodó modorú volt, de Tamara attól még kedvelte. Megbeszélték az esküvői szertartást, amely mindkettejüknek tetszett.

Mindeközben Tamara egy percig sem bírt megfeledkezni róla, hogy Tab is ott van a szobában, és igyekezett, hogy ne kövesse a tekintetével, habár mindig tudta, hol tartózkodik éppen a férfi. Még nem is beszéltek egymással. Mindegyre találkozott a szemük, ám Tamara ilyenkor közömbösen elfordította a tekintetét. Úgy érezte, szkafandert visel, amelyben nem érintheti meg a férfit, és nem szólhat hozzá.

Annette és Drew visszatért az anyakönyvvezetőtől. Átöltöztek bulizáshoz, és őrülten boldognak látszottak. Tamara bámulta és irigyelte őket.

Rázendített a banda, beindult a buli. Tamara végre megengedte magának, hogy szóljon Tabhoz.

– Öregem, de nehéz ez – mondta halkan. – Játszani, hogy csak ismerősök vagyunk.

Tab egy söröspalackot szorongatott, mutatva, milyen rózsás kedvében van, de alig szürcsölt belőle.

– Nekem is.

– Úgy örülök, hogy legalább te is szenvedsz. Tab elnevette magát.

– Csak nézd meg őket – mondta. – Drew majdhogy rá nem mászik Annette-re. Tudom, mit érez.

Akkor már a vendégek többsége táncolt.

– Menjünk ki az udvarra – javasolta a nő. – Nincsenek olyan sokan.

Kimentek, megálltak, nézték a szökőkutat. Rajtuk kívül csak féltucatnyian lézengtek még az udvaron. Tamara imádkozott, hogy ők is húzzanak onnan.

– Több időre van szükségünk együtt – mondta a férfi. – Örökké csak találkozunk és elválunk, találkozunk és elválunk. Bensőségesebb kapcsolatot akarok.

– Bensőségesebbet? – Tamara elvigyorodott. – Van még olyan része a testemnek, amelyet nem ismersz olyan jól, mint a magadét?

Tab úgy nézett rá barna szemével, amelytől Tamara bensője mindig borzongott egy kicsit.

– Nem arra céloztam.

– Tudom. Csak olyan élvezet kimondani. Tab nem mosolygott.

– Egy teljes hétvégét akarok, valahol másutt, megszakítások nélkül, közönség nélkül, akiknek játszanunk kell.

Tamara izgalmasnak találta az ötletet, de nem tudta, miként hozhatnák össze.

– Közös vakációra gondolsz?

– Igen. Tudom, hogy hamarosan itt a születésnapod.

Tamara nem emlékezett rá, hogy közölte volna vele, ám Tabnak nem lehetett nehéz kideríteni. Elvégre kém.

– Vasárnap – mondta. – Harmincéves leszek. Nem terveztem nagy felhajtást.

– Szeretnélek elvinni valahova. Ez lesz az én születésnapi ajándékom.

Tamara szíve túlcsordult a gyengédségtől. Istenem, gondolta, de bírom ezt a hapsit! Ám volt egy bökkenő.

– Tetszik az ötlet – mondta. – De hova mehetnénk? Ez nem üdülőhely, ahol bejelentkezhetünk egy hotelbe név nélkül. N'Djamenában mindenki ismer minket, másutt meg olyan feltűnőek lennénk, mint két látogató zsiráf.

– Ismerek egy jó szállodát Marrákesben.

– Marokkóban? Komolyan beszélsz?

– Miért ne?

– Innen oda nincs közvetlen járat. Párizsban vagy Casablancában, esetleg mindkettőben át kell szállnod. Nem lehet megcsinálni egy hétvége alatt.

– És ha én megoldhatnám a problémát?

– Hogyan utazhatnánk másképp? Sugárhajtású tevével?

– Anyámnak van egy repülőgépe. Tamarából kipukkad a nevetés.

– Tab! Hogy foglak én valaha is megszokni téged? Anyádnak van egy repülőgépe! Az én anyám még csak első osztályon sem utazott soha!

Tab szomorkásan mosolygott.

– Tudom, hogy ezt most nehezen fogod elhinni, de a családodnak még a gondolatától is megszeppenek.

– Igazad van, csakugyan nehezen hihető.

– Apám üzletember – igaz, annak lángész –, de nem értelmiségi. A te apád egyetemi professzor, aki történeti könyveket ír. Anyámnak van tehetsége órák és retikülök tervezéséhez, amelyekért nevetséges árakat fizetnek a gazdag asszonyok. A te anyád egy iskolát irányít, fiatalok százainak, talán ezreinek az oktatásáért felel. Tudom, hogy a szüleid nem keresnek semmit, de ettől valahogy még impozánsabbak. Valószínűleg elkényeztetett gazdag kölyköt fognak látni bennem.

Tamara két dolgot szűrt le ebből a kis beszédből. Először is Tab alázatát, ami elég szokatlan az ő köreibe tartozó férfiaknál. A második, és a fontosabb az a feltételezés volt, hogy találkozni akar Tamara szüleivel. Volt elképzelése a jövőről, és ebben a jövőben Tamara szerepelt.

Egyikre sem tett megjegyzést. Csak annyit kérdezett:

– Tényleg össze tudjuk hozni?

– Meg kell kérdeznem, hogy szabad-e a gép.

– Ez olyan romantikus. Hogy miért is nem szeretkezhetünk! Tab felvonta a szemöldökét.

– Miért ne?

– A szökőkútban?

– Talán, de nem javaslom, hogy elvonjuk a figyelmet az új házasokról. Udvariatlanság lenne.

– Jól van, te vén maradi! Gyerünk a lakásodra.

– Én megyek elsőnek. Meglógok búcsú nélkül. Te pár perccel később elbúcsúzhatsz a fiataloktól, és jöhetsz utánam.

– Oké.

– Így majd gondoskodhatok róla, hogy a lakásom tűrhető rendben és tisztán várjon. Kipakolom a mosogatógépet, zokni megy a szennyesbe, kirakom a szemetet.

– Ennyi munka, csak értem?
– Vagy levetkőzök, és fekszem az ágyon, amíg meg nem jössz.
– A B terv jobban tetszik.
– Jaj nekem – sóhajtott a férfi. – Megkapod.

* * *

Tamara másnap azzal a tudattal ébredt a nagykövetségi garzonban, hogy valami megváltozott. Kapcsolatuk sebességet váltott. Tab már nem csak a fiúja volt. Több lett szeretőnél. Pár lett belőlük. Együtt utaznak. És ezt nem Tamara erőltette: a férfi ötlete volt.

Még pár percet lustálkodott az ágyban, hogy kiélvezze az érzést. Mikor felkelt, üzenetet talált a telefonján.

Kérlek, vegyél 14 banánt a nagyinak. Köszönöm: Harún.

Felvillant előtte a félig kihalt falu a zsugorodó víz partján, és a komoly, sötét bőrű arab, aki azt mondta New Jersey-i kiejtéssel: „Az üzenetben lesz egy szám – nyolc kilométer vagy tizenöt dollár – és a szám az órát jelenti, katonai időrendszer szerint, amelyben találkozni akar magával. Az első találkozás helye a Grand Marché."

Felvillanyozódott, ám rögtön figyelmeztette magát, hogy ne várjon túl sokat. Abdul keveset tudott Harúnról. Lehet, hogy Harún ismer titkokat, lehet, hogy nem. Az is lehet, hogy csak simlis, aki meg akarja vágni. Nem szabad túlzásba vinni a reménykedést.

Zuhanyozott, felöltözött, evett egy tálka gabonapelyhet. Felkötötte a harsogó narancssárga körökkel díszített, kék kendőt, az Abdultól kapott ismertetőjelet, aztán kilépett az enyhe sivatagi reggelbe. Csádban ez volt a kedvenc ideje, amikor a levegő még nem sűrű a portól, és nem nyomasztó a hőség.

Dexter az asztalánál ülve kávézott. Ma kék-fehér vékony csíkos pamutszövet öltönyt viselt. A színpompás arab köntösök és a francia sikk földjén olyan volt, akár egy amerikai szabászati közhely. A falon lógó fénykép őt ábrázolta egy főiskolás baseballcsapattal, amint büszkén emel a magasba egy serleget.

– Délután találkozom egy informátorral – mondta. – Tizennégy órakor a nagypiacon.

– Ki az?

– Abdul szerint egy meghasonlott terrorista. Harúnnak nevezi magát, és Koussériben lakik a folyó másik partján.

– Megbízható?

– Senki se tudja. – Csínján kellett bánni Dexter elvárásaival. Nehezen tudta megbocsátani a teljesítetlen ígéreteket. – Majd meglátjuk, mit tud mondani.

– Nem hangzik biztatónak.

– Meglehet.

– A Grand Marché óriási. Miről ismerik meg egymást? Tamara megérintette a nyakába kötött kendőt.

– Ez az övé. Dexter vállat vont.

– Tegyen próbát.

Tamara megfordult, hogy kimenjen. Ekkor megszólalt Dexter.

– Gondolkoztam Karimon.

Tamara visszafordult. Ez meg most mi?

– Egy hete megígérte magának a Tábornok fontos beszédének a vázlatát – folytatta Dexter.

– Nem ígért semmit! – szögezte le Tamara. – Azt mondta, majd meglátja, mit tehet.

– Akkor is…

– Inkább nem szekíroznám miatta. Én mintegy mellesleg kértem. Ha rájön, mennyire fontos ez nekünk, esetleg megfordul a fejében, hogy inkább megtartja magának.

– Ha nem ad nekünk információt, akkor semmi haszna! – türelmetlenkedett Dexter.

– Ha legközelebb látom, finoman célozhatok rá.

Dexter a homlokát ráncolta.

– Karim nagy hal.

Tamara nem értette, hova akar kilyukadni.

– Igen, nagy – mondta. – Ezért örülök annyira, amiért elnyertem a bizalmát.

– Mióta is dolgozik maga az Ügynökségnek? Öt éve?

– Igen.

– És ez az első külföldi kiküldetése.

Tamara már kezdte látni, mire megy ki a dolog, és dühös lett.

– Mit próbál mondani, Dexter? – kérdezte nem olyan udvariasan, mint kellett volna. – Nyögje már ki!

Ez a hangnem ürügyet szolgáltatott Dexternek, hogy goromba legyen.

– Maga újonc és naiv. Nem elég tapasztalt, hogy egy Karimhoz hasonlóan fontos informátort kezeljen, olyasvalakit, akinek ennyire magas szintű adatokhoz van hozzáférése!

Te barom!, gondolta a nő, de csak annyit mondott:

– Ahhoz *elég tapasztalt* voltam, hogy kiemeljem ezt a halat.

– Kezelni és kiemelni természetesen nem ugyanaz.

Fölösleges ezzel szópárbajozni. Aki a főnökkel vitatkozik, sose győzhet.

– No, és ki veszi át tőlem a kapcsolatot Karimmal?

– Arra gondoltam, hogy magam csinálhatom.

Tehát erről van szó. Dexter besöpri a dicséretet az én munkámért. Mint egy professzor, aki a doktorandusza felfedezéséből ír publikációt. Klasszikus!

– Feltételezem, az írásos jelentéseiben benne vannak a hozzáférhetőségei – mondta Dexter.

– A számítógépben megtalál mindent, amire szüksége van. – Kivéve pár apróságot, amelyeket nem írtam le, például Karim feleségének a telefonszámát, mert az ő mobilját használja, ha azt akarja, hogy nehéz legyen utolérni, de baszd meg, Dexter, abból nem eszel.

– Oké – mondta Dexter. – Hát akkor ennyi.

Tamara, miután így elbocsátották, távozott az irodából. Az asztalához visszatérve új üzenetet látott a telefonján. Megnyitotta.

Marrákes expressz holnap korán indul, hétfőn idejében vissza, hogy ne késs a munkából. Oké?

Holnap szombat. Negyvennyolc órájuk lesz. Azt felelte:

Hétszentség!

Úgy döntött, hogy azért még egyszer megkeresi Karimot. Már csak udvariasságból is tájékoztatni kell arról, hogy mire számítson, és neki személyesen kell megvinnie a hírt. Persze cukrozott változatban. Majd azt mondja, hogy más munkát osztottak ki rá.

Az órájára nézett. Nemsokára déli tizenkettő. Ebben az időben Karim gyakran megtalálható a Lamy International bárban. Ha most meginnának egy pohárkával, Tamara utána még mindig kényelmesen odaér délután kettőkor a nagypiacra.

Rendelt egy kocsit.

Szívesebben motorozott volna. N'Djamena széles útjain ezerszám nyüzsögtek a kicsi és nagy bringák – motorkerékpárok, robogók, mopedek –, amelyeknek tömegében fel-felbukkant a hagyományos Parisian Velo Solex, első kereke fölött a concertina méretű, ötven köbcentis apró motorral. DC-ben egy Fat Boyjal járt, amelynek alacsony ülése, magas kormánya, masszív kettős motorblokkja volt. De Csádban túlságosan hivalkodó lett volna. A diplomácia és a hírszerzés aranyszabálya, hogy sose keltsünk feltűnést. Egy napon talán még lesz neki motorja.

Útközben szólt a vezetőnek, hogy álljon meg egy kis vegyesboltnál. Vásárolt egy doboz gabonapelyhet, egy palack vizet, egy tubus fogkrémet és egy csomag papír zsebkendőt. Beleszórta őket egy ingyen reklámszatyorba, megkérte a vezetőt, hogy tegye a tasakot a csomagtartóba, és várjon rá, amíg kijön a szállodából.

Nagy nyüzsgés volt az előtérben. Emberek érkeztek ebédelni, vagy indultak találkozóra más éttermekbe. Tamara akár Párizsban vagy Chicagóban is lehetett volna. N'Djamena központja a nemzetköziség szigete volt egy afrikai városban. Érdekes. Az örökké utazó embereknek mindenütt kell az egyformaság.

Befordult az International bárba. Most volt az aperitif ideje. Az Internationalben pezsgett az élet, némileg szordínósabban, üzletiesebben, mint az esti koktélozás idején. A vendégek zöme nyugatias öltönyben feszített, néhányan a hagyományos köntöst viselték. Elsöprő többségben voltak a férfiak, noha Tamara kiszúrta Susan Marcus ezredest is, civilben. Ám Karim nem volt itt.

Tab viszont igen.

A profilját mutatva ült egy ablaknál, és kifelé bámult. Válltömés nélküli, sötétkék blézert viselt világoskék inggel, amelyről Tamara már tudta, hogy ez a kedvenc összeállítása. Elmosolyodott boldog meglepetésében, és egyet lépett Tab felé. Aztán megtorpant, mert Tab nem volt egyedül.

Asztaltársa magas volt, majdnem olyan magas, mint a férfi, és karcsú. Negyvenöt lehetett, vagyis tíz év korkülönbség választotta el őket. Vállig érő, melírozott szőke haját drága fodrászatban vágták és festették, könnyű sminkje szakértő kézre vallott. Derűs középkék árnyalatú, egyszerű lenvászon ruha volt rajta.

Négyszögletes asztalnál ültek, nem egymással szemközt, mint egy hivatalos megbeszélésen, hanem egymás mellett, ami barátságra vall. Két pohár volt az asztalon. Tab ebben a napszakban Perrier ásványvizet szokott inni egy szelet citrommal. A nő előtt martini állt.

Tab felé hajolt, a férfi szemébe nézett, és halkan, de nyomatékkal beszélt. Tab keveset mondott, azt is egytagú szavakkal, és bólogatott mellé, ám a testbeszéde nem mutatott se zavart, se elutasítást. A beszélgetést nyilvánvalóan a nő irányította, de Tab nem kényszerből vett részt benne. A nő rátette a bal kezét Tab jobbjára, és Tamara észrevette, hogy nem visel karikagyűrűt. Tab egy hosszú percig engedte fogni a kezét, aztán a poharáért nyúlt, és a nőnek el kellett engednie.

A nő rövid időre elfordította a tekintetét. Közömbösen végignézte a bárt, pillantása egykedvűen átsiklott az ismeretlen Tamarán, és már vissza is ugrott Tabra. Kizárólag a férfi érdekelte.

Tamara váratlanul zavarba jött. Szégyellte volna, ha rajtakapják szimatolás közben. Sarkon fordult, kiment.

Az előtérben megállt. Gondolkodóba esett. Tulajdonképpen miért restelkedik? Mi olyat tett, amiért szégyellnie kellene magát?

Leült az egyik pamlagra, tíz-egynéhány várakozó közé – vártak kollégákra, várták, hogy elfoglalhassák a szobájukat, hogy a recepciós válaszoljon a kérdéseikre –, és igyekezett összeszedni magát. Húsz oka is lehet annak, hogy Tab miért iszik meg egy pohárral ezzel a nővel. Lehet barát, lehet kapcsolat, lehet munkatárs a DGSE-nél, lehet, hogy el akar adni valamit.

Ám a nő elegáns volt, jól öltözött, vonzó és egyedülálló. És rátette a kezét Tab kezére.

Viszont nem kacérkodott vele. Tamara töprengve ráncolta a homlokát. Hogyan is fogalmazzak? Rögtön beugrott a válasz: túl jól ismerik egymást ahhoz, hogy kacérkodniuk kelljen.

Lehet rokon is. Talán nagynéni. Tab anyjának a későn született húga. Csak egy nagynéni nem öltözne ki ennyi gonddal egy pohárkához az unokaöccse társaságában. Tamarának az eszébe jutott a pici gyémánt fülbevaló, az ízléses selyemsál, a két-három vékony arany karperec, a magas sarkú cipő.

Ki ez?

Visszamegyek a bárba, gondolta. Egyszerűen odamegyek az asztalukhoz, és azt mondom: „Szia, Tab, Karim Azizt keresem, nem láttad?” Akkor Tab kénytelen lesz bemutatni minket egymásnak.

De nem tetszett neki ez a forgatókönyv. Elképzelte, ahogy Tab tétovázik, a nő pedig bosszankodik a zavarás miatt, és Tamara ott áll az otromba tolakodó szerepében.

Essen belétek a fene!, gondolta, és visszament.

Akkor lépett be a bárba, amikor Susan Marcus ezredes éppen távozott. Susan megállt, és francia stílusban jobbról-balról puszit adott Tamara arcára. Lefoszlott róla a szokott katonás ridegség, szívélyes volt, szinte már kedves. Elvégre gyilkos tűzpárbajt éltek túl együtt, és az már kötelék.

– Hogy érzed magad? – érdeklődött.

– Prímán. – Tamara nem akart goromba lenni, de most egész máson járt az esze. Ám Susan már folytatta is: – Nyolc nap telt el a… kalandunk óta. Az ilyesminek időnként van utóhatása.

– Oké vagyok. Komolyan.

– Az ilyen dolgok után beszélni kell valakivel. Szabvány eljárás. Tamara kényszerítette magát, hogy figyeljen. Susan csak jót akar.

Ő nem is gondolt a traumafeldolgozásra. „Ilyen dolgok”, mondta Susan. Emberölést értett alatta. A CIA-nál senkinek sem jutott az eszébe, hogy talán segíteni kellene rajta.

– Nem érzem, hogy szükségem lenne rá – mondta. Susan könnyedén rátette a kezét Tamara karjára.

– Ebben talán nem te vagy a legjobb ítélőbíró. Legalább egyszer menjél el.

Tamara bólintott.

– Köszönöm. Megfogadom a tanácsodat.

– Nincs mit. – Susan már indult volna. de Tamara megállította.

– Jut eszembe.

– Tessék?

– Biztos, hogy ismerem azt a nőt, aki ott ül Tabdar Sadoullal az ablak melletti asztalnál. A DGSE-nél van?

Susan odanézett, kiszúrta a nőt, és elmosolyodott.

– Nem, az Léonie Lanette. Valamilyen góré a francia Total olajvállalatnál.

– Ó. Akkor nyilván Tabdar apjának a barátja, aki meg az igazgatótanács tagja a Totalnál… ha jól emlékszem.

– Meglehet – mondta gunyorosan Susan –, de mindenképpen puma.

Pumának csúfolják a középkorú nőket, akik fiatal szeretőkre vadásznak. Tamara megborzongott.

– Szerinted Tabdarra hajt?

– Az már lejárt lemez. Hónapokig volt viszonyuk. Azt hittem, vége, de úgy látszik, mégsem.

Tamara úgy érezte, mintha behúztak volna neki egyet. Csak azért sem fog sírni! Gyorsan másra terelte a szót.

– Karim Azizt kerestem, de nincs itt.

– Rég nem láttam.

Együtt távoztak a bárból. A szálloda előtt Susan beült egy katonai dzsipbe, Tamara megkereste a sofőrjét.

– Vigyen a Grand Marchéra – mondta –, de tegyen ki pár sarokkal előbb, és várjon meg.

Hátradőlt, és igyekezett nem sírni. Hogy tehet Tab ilyet? Talán egész idő alatt csalta! Nehezen hihető, de azt a meghitt testbeszédet nem lehetett félreérteni. Az a nő úgy érezte, hogy joga van megérinteni Tabot, ő pedig nem lökte el a kezét.

A Marché a hosszú Charles de Gaulle sugárút nyugati végénél volt, ott, ahol a legtöbb követség található. A sofőr leparkolt, Tamara a fejére kötötte a kék-narancsszín kendőt. Kivette a csomagtartóból a vegyesboltban beszerzett apróságoktól dudoros tasakot. Olyan lett tőle, mint egy átlagos háziasszony.

Most lelkesnek és derűlátónak kellett volna lennie, amiért nemsokára találkozik Harúnnal, és megtudhatja, mit akar közölni. Bizakodnia kellett volna, hogy az, amit hallani fog, használható lesz a fegyveres erők számára, de ő csak Tabra és Léonie Lanette-re

tudott gondolni, ahogy összedugják a fejüket, a nő ujjai rásimulnak a férfi kezére, és halkan folytatnak egy nyilvánvalóan érzelmes beszélgetést.

Fáradhatatlanul emlékeztette magát, hogy lehet ártatlan magyarázata is a dolognak. De már majdnem egy hónapja osztoznak egy ágyon, és sok mindent megtudtak egymásról – Tamara még azt is tudta, hogy Tab szülei dán dogot tartanak, amelynek a neve Flâneur, azaz Naplopó –, ám a férfi sohasem említette Léonie-t.

– Azt hittem, ő az igazi – mondta szomorúan, ahogy ment az utcán.

– Azt hittem, hogy ez szerelem.

Megérkezett a piachoz: innentől kényszerítenie kellett magát, hogy csak a feladatára összpontosítson. A Grand Marchénak volt egy hagyományos szupermarketje és legalább száz standja. Keskeny folyosóit zsúfolásig megtöltötték a színpompás öltözetű csádiak és a jóval kevesebb külföldi, baseballsapkában, kényelmes túracipőben. Kezükben tálcával, esetleg egyetlen eladni való tárggyal vevőkre vadászó árusok furakodtak a sokaságban. Tamara félig-meddig várta, mikor bukkan fel Abdul, amint Cleopatra cigarettát árul.

Valahol van itt egy ember, aki el akar árulni egy terrorista csoportot.

Tamara nem kereste, mert azt se tudta, milyen a külseje. Annyit tehetett, hogy kinyitotta szemét-fülét, és várta, mikor közeledik hozzá Harún.

Káprázatosak voltak a gyümölcs- és zöldségtornyok. Nagy üzletet jelentett a használt villamossági cikk: kábelek, dugaszok, konnektorok, kapcsolók. Tamara elmosolyodott, amikor meglátta egy standon az európai futballcsapatok pólóit: Manchester United, AC Milan, Hertha Berlin, Real Madrid, Olympique de Marseille…

Megállt előtte egy férfi, fölemelt egy vég nyomott mintás pamutot, és azt mondta angolul:

– Ez tökéletes lenne rajtad!

– Kösz, nem – felelte Tamara. A férfi átváltott arabra.

– Harún vagyok.

Tamara szúrósan ránézett, felmérte. A fejkendő alól sötét, őszinte szempár nézett rá a keskeny arab arcból. Ritkás bajuszából, szakállából ítélve húsz körül járhatott. A hagyományos köntös redőin átsejlett a széles vállú, szíjas izmú test.

Tamara morzsolgatni kezdte mutató- és hüvelykujja között a kelmét, megjátszva, hogy a minőségét ellenőrzi.

– Mit mondhatsz nekem? – kérdezte halkan arabul.

– Egyedül vagy?

– Természetesen.

Harún többet legöngyölített a végből, hogy a nő jobban lássa a lilásrózsaszín-élénksárga, nyomott mintát.

– Az NSZIÁ nagyon örül annak, ami a hídnál történt.

– Örül? – hökkent meg Tamara. – De hiszen alulmaradtak abban az összecsapásban.

– Két emberük meghalt, csakhogy a holtak a Paradicsomba kerültek, és előtte megöltek egy amerikait.

Igen, ez az ellenség ismerős, torz logikája. A halott amerikai, az győzelem, a halott terrorista, az mártír. Ők csakis jól jöhetnek ki a dologból. Tamara ezt már megtanulta róluk.

– Mi történt azóta? – kérdezte.

– Jött egy ember, hogy gratuláljon nekünk. Azt mondták róla, hogy sok országban vívott csaták hőse. Öt napot töltött nálunk, aztán ismét elment.

Beszéd közben Tamara tovább vizsgálgatta a kelmét, azt a látszatot keltve, hogy az áru minőségéről vitatkoznak.

– Mi volt a neve?

– Afgánnak szólították.

Tamara hirtelen nagyon éber lett. Valószínűleg sok afgán tartózkodik Észak-Afrikában, de a CIA-t csak egy érdekli mindenek fölött.

– Írd le.

– Magas, a haja szürke, a szakálla fekete.

– Különös ismertetőjel? Például seb? – Nem akarta Harún szájába rágni a szót, de volt egy kulcsfontosságú részlet, amelyet tudnia kellett.

– A hüvelykujja – válaszolta a férfi. – Ellőtték. Azt mondja, egy amerikai golyó okozta.

Al-Fárábi!, gondolta izgatottan Tamara. Az NSZIÁ vezére! Az Első Számú Közellenség! Ösztönösen felemelte a fejét, és déli irányba nézett. Ott csak standok és vásárlók voltak, de tudta, hogy arra van, nagyjából másfél kilométernyire, Kamerun. A nagymecset minaretjéből akár láthatná is. Olyan közel volt al-Fárábi!

– Még valami – folytatta Harún. – Valami… spirituálisabb.

– Mondjad.

– Olyan ember, akiben ég a gyűlölet. Ölni akar, ölni vágyik, ölni, újra és újra. Úgy, ahogy más férfiak vannak az alkohollal vagy a kokainnal, vagy a nőkkel, vagy a játékkal. Ez olthatatlan szomjúság benne. Nem fog megváltozni, amíg valaki meg nem öli, Allah hozza el minél előbb azt a napot!

Tamara szólni se bírt egy hosszú pillanatig, annyira megdöbbentették Harún szavai, és az indulat, amellyel mondta őket.

– Mit csinált öt napon át azon kívül, hogy gratulált a csoportotoknak?

– Különleges kiképzésben részesített minket. Összegyűltünk a városon kívül, néha kilométerekkel távolabb; aztán megérkezett ő a társaival.

– Mit tanultatok?

– Hogyan készítsünk útszéli bombákat és öngyilkos bombákat. Mindent a fegyelmezett telefonálásról, a kódolt üzenetekről és a biztonságról. Hogyan tegyük használhatatlanná a telefonokat egy egész negyedben.

Azt még én se tudom megcsinálni, gondolta a nő.

– Amikor elment, mondta, hova tart?

– Nem.

– Nem is célzott rá?

– A vezérünk rákérdezett, mire azt felelte: „Ahova Allah vezet.” Értsd: *nem mondom meg.*

– Hogy van a cigarettaárus? – kérdezte Harún.

Ez most őszinte, baráti érdeklődés vagy információszerző kísérlet?

– Mikor utoljára hallottam, jól volt.

– Azt mondta, nagy útra indul.

– Gyakran napokig nem érhető el.

– Remélem, jól van. – Harún aggodalmasan körülnézett. – Meg kell vásárolnod a kelmét.

– Jól van. – Tamara bankjegyeket húzott elő a zsebéből.

Harún értelmesnek és becsületesnek látszott. Az ilyen vélemény persze csak találgatás, de Tamara ösztöne azt súgta, hogy legalább még egyszer találkoznia kell a fiatalemberrel.

– Hol jövünk össze legközelebb? – kérdezte.

– A Nemzeti Múzeumban.

Tamara járt már ott. Kicsi múzeum volt, de érdekes.

– Oké – mondta, és nyújtotta a pénzt.

– A híres koponyánál – tette hozzá Harún.

– Ismerem. – Ez a tárgy a múzeum büszkesége volt: hétmillió éves koponyatöredék, egy majomé, amely az emberiség őse lehetett.

Harún összehajtogatta a kelmét, átnyújtotta Tamarának, aki beletette a műanyag szatyorba. Aztán a férfi elfordult, és beleveszett a sokaságba.

Tamara visszatért az autóhoz, a követségre vitette magát, és visszaült az asztalához. Kiverte a fejéből Tabot, legalábbis addig, amíg megírta a jelentést a találkozásról Harúnnal.

Száraz mértéktartással fogalmazott, hangsúlyozva, hogy ez volt az első kapcsolat, és az Ügynökségnek nincs adata róla, hogy a férfi megbízható-e. Azt viszont tudta, hogy al-Fárábi felbukkanásának szenzációs hírét haladéktalanul továbbítják minden CIA-irodának Észak-Afrikában és a Közel-Keleten – nem kétséges, hogy Dexter aláírásával.

Mire végzett, a munkaidő is lejárt. Tamara visszament a lakásába. Most már nem volt semmi, ami kiverhesse a fejéből Léonie Lanette-et.

Tab üzenetét találta a telefonjában.

Találkozunk ma este? Holnap korán startolunk.

El kellett döntenie, mit tegyen. Nem mehet vakációra – még rövidre se – olyan emberrel, akit azzal gyanúsít, hogy megcsalja.

Tetemre kell hívnia Léonie miatt. Akkor miért habozik? Nincs mitől félnie, ugye?

Persze hogy van. Fél a visszautasítástól, a megaláztatástól, és a borzasztó felismeréstől, hogy ostobán tévedett.

Akkor is lehet valamilyen félreértés. Nem valószínű, de mindenképpen meg kell kérdeznie.

Írt egy üzenetet:

Hol vagy?

Tab tüstént válaszolt. *Itthon, csomagolok.* Tamara írt:

Megyek.

Ezek után valóban mennie kellett.

Reszketegen kapaszkodott fel a lépcsőn a lakáshoz. Bekopogtatott. Tab ajtót nyitott, és akármennyire gyűlölte most a csapodárságáért, akkor is meg kellett állapítania, hogy elragadó a fehér pólóban, a kifakult farmerben és mezítláb.

– Drágám! – mondta a férfi. – Gyere be! Igazán ideje, hogy adjak neked egy kulcsot. De hol a csomagod?

– Nem csomagoltam – felelte Tamara. – Nem megyek. – Bevonult az ajtón.

Tab elsápadt.

– Mi a baj?

– Ülj le, és elmondom.

– Persze, persze. Kérsz egy kis vizet? Kávét? Valamilyen italt?

– Semmit.

Tab leült vele szemközt.

– Mi történt?

– Ma, déltájban benéztem az International bárba.

– Én is ott voltam, mégse láttalak – ó. Te viszont láttál engem és Léonie-t.

– Szép és független, és jó viszonyban vagy vele, ennyit megmondhatok, de mindenki megmondhatta volna, ha rátok néz. Egyszer még a kezedet is megfogta.

Tab nem szólt, csak bólogatott. Mindjárt elkezd felháborodottan tagadni, gondolta a nő.

De Tab nem kezdett el semmi ilyet, így hát Tamara folytatta:

– Történetesen olyasvalakivel voltam, aki megmondta, kicsoda Léonie, és arról is felvilágosított, hogy hónapokig viszonyod volt vele.

Tab nagyot sóhajtott.

– Az én hibám. Beszélnem kellett volna neked róla.

– Pontosan miről?

– Csakugyan viszonyom volt vele hat hónapig. Nem szégyellem. Intelligens, bájos, és még mindig kedvelem. Ám a kapcsolatunk véget ért egy hónappal az előtt, hogy te és én elmentünk együtt a Csád- tóhoz.

– Egy teljes hónap! Atyaég! Mi tartott olyan sokáig? Tab fanyarul mosolygott.

– Jogodban áll gúnyolódni. Sose hazudtam neked, és nem csaltalak meg, de nem mondtam el mindent, és az már félrevezetés, ugye? Igazság szerint zavarba hozott, hogy annyira gyorsan beléd zúgtam. Még most is zavarban vagyok tőle. Casanovának érzem tőle magamat, holott nem vagyok az, és komolyan nem tisztelem az olyan férfiakat, akik úgy számolják a hódításaikat, mint a gólokat a focimeccsen. De akkor is be kellett volna vallanom.

– Ki szakított, te vagy ő?

– Én.

– Miért? Kedvelted, és most is kedveled.

– Hazudott nekem, és amikor megtudtam, úgy éreztem, hogy elárult.

– Mit hazudott?

– Azt mondta, hogy szingli. Pedig nem az. Párizsban férje van és két fia, ugyanabban az Ermitage Internationalba járnak, ahol én tanultam. Léonie nyaranta hazautazik, hogy velük legyen.

– Ezért szakítottál vele. Mert férjnél van.

– Feszélyez, ha férjes asszonyokkal fekszem le. Nem ítélek el másokat, ha ezt csinálják, de ezt nem nekem találták ki. Nem akarok szégyenletes titkokat.

Tamarának eszébe jutott az első éjszaka Tab lakásán. Milyen aggodalmasan tudakolta a férfi, hogy ő elvált-e Jonathantól.

Ha ez csak egy művészien kidolgozott hazugság, akkor nagyon hihető.

– Tehát két hónapja lezártad az ügyet. Akkor ma miért fogtátok egymás kezét? – kérdezte, amit azonnal meg is bánt. Tisztességtelen húzás volt, mert az nem is számított igazi kézfogásnak.

Ám Tab túl felnőtt volt ahhoz, hogy ilyesmiért kötözködjön.

– Léonie kérte, hogy találkozzunk. Azt mondta, beszélni akar velem. – Vállat vont. – Komiszság lett volna visszautasítani.

– Mit akart?

– Hogy kezdjük újra. Én persze nemet mondtam. De igyekeztem szelíd lenni.

– Akkor azt láttam. Amikor szelíd voltál.

– Nem mondhatom tiszta lelkiismerettel, hogy megbántam. De azt nagyon bánom, hogy nem szóltam korábban neked. Most már késő.

– Mondta, hogy szeret téged? Tab tétovázott.

– Mindent elmondok neked, de biztosan akarod, hogy válaszoljak erre a kérdésre?

– Ó, istenem – sóhajtott Tamara. – Olyan tisztességes vagy, hogy már csak egy kurva glória hiányzik a fejedről.

Tab kuncogott.

– Még akkor is meg tudsz nevettetni, amikor éppen szakítasz velem.

– Nem szakítok veled – mondta a nő, és érezte, hogy kicsordulnak a könnyei. – Ahhoz túlságosan szeretlek.

Tab megfogta a kezét.

– Én is szeretlek, ha még nem vetted volna észre. Az a helyzet… – Habozott. – Nézd, mindketten szerettünk már másokat, de tudnod kell, hogy még senki iránt nem éreztem ezt. Soha.

– Idejönnél hozzám és megölelnél?

Tab szót fogadott. Tamara magához szorította, és az mondta:

– Rám ne ijessz még egyszer így, oké?

– Isten bizony!

– Köszönöm.

13. fejezet

Amerika elnökének nem volt szabad szombatja, ám ez a nap mégis különbözött a többitől. A Fehér Ház kissé csendesebb volt a szokásosnál, és a telefon ritkábban szólalt meg. Pauline örült a lehetőségnek, hogy olyan dokumentumokkal foglalkozhat, amelyek időt és összpontosítást követeltek: a külügyminisztérium hosszú nemzetközi jelentéseivel, a pénzügyminisztérium adókimutatásaival, a Pentagon több milliárd dolláros fegyverrendszereinek műszaki leírásával. Szombati késő délutánokon szívesen dolgozott a szerződésszobában, ebben az Ovális Irodánál sokkal régibb, hagyományos és elegáns helyiségben. Ulysses Grant súlyos asztala mellett ült. Mögötte hangosan ketyegett az állóóra, mintha egy régi elnök figyelmeztetné, hogy már nincsen sok idő arra, amit el akar végezni.

Ám sose volt egyedül nagyon sokáig; ma Jacqueline Brody, a kabinetfőnöke jött be. Jacqueline sokat kacagott és sose látszott idegesnek, ám belülről acélból volt. Vékony, izmos testét a szigorú étrend és a rendszeres, kemény torna fegyelmezett kombinációjának köszönhette. Elvált, a gyerekei már felnőttek, látszólag nem is volt szerelmi élete, egyáltalán semmiféle élete a Fehér Házon kívül.

Jacqueline leült, és közölte:

– Ma nálam járt Ben Riley.

Benedict Riley volt az elnök és más magas állású személyek védelméért felelős titkosszolgálat igazgatója.

– Mi mondanivalója volt? – kérdezte Pauline.

– Az alelnök testőrei jelentettek egy problémát.

Pauline levette a szemüvegét, és elhelyezte az antik asztalon. Sóhajtott.

– Hallgatom.

– Úgy gondolják, hogy Miltnek viszonya van.

Pauline vállat vont.

– Egyedülálló ember, joga van rá. Ez nem hangzik problémának. Ki a szeretője?

– Hát ez a probléma. Rita Crossnak hívják, és tizenhat éves.

– Ó, a francba!

– Pontosan.

– Hány éves ez a Milt?

– Hatvankettő.

– Édes Jézusom, több esze lehetne!

– DC-ben a beleegyezés korhatára tizenhat év, vagyis nem követ el bűnt.

– Akkor is …

– Tudom.

Pauline a fejét rázta, hogy eltüntesse az agyából a gusztustalan képet, amint a pohos Milt egy karcsú kamaszon hasal.

– De a lány nem… Milt nem fizeti meg a szexért, ugye, nem?

– Nem egészen …

– Ajándékokat vesz neki.

– Például?

– Vásárolt neki egy tízezer dolláros kerékpárt.

– Egek ura! Ez rossz! Szinte látom azt a nyomorult *New York Mail*t! Nem tudom, rá lehetne beszélni Miltet, hogy vessen véget a kapcsolatnak?

– Aligha. A testőrök azt mondják, hogy bele van őrülve a lányba. Bár kétlem, hogy a szakítás segítene. A lány előbb-utóbb mindenképpen kiárusítja a sztorit.

– Szóval többé-kevésbé elkerülhetetlen a botrány.

– Ami a jövő év elején történhet, épp, amikor elkezdődnek az előválasztások!

– Tehát elébe kell mennünk a dolognak.

– Egyetértek.

– Vagyis ki kell rúgnom Miltet.

– Minél előbb.

Pauline ismét föltette a szemüvegét, jelezve, hogy a megbeszélés véget ért.

– Kérem, Jacqueline, derítse ki, hol van Milt, és hívja be hozzám…

– Megfordult, az állóórára nézett: – …a legelsőnek holnap reggel.

– Azt teszem. – Jacqueline felállt.

– És értesítse Sandipot. Ki kell adnunk egy sajtóközleményt, amiben az szerepel, hogy Milt személyes okok miatt mondott le.

– Valamint, hogy magát idézzem, megköszönjük neki a sokéves szolgálatot, amelyet az Egyesült Államok népének és elnökének…

– És választanunk kell egy új alelnököt. Készítsen egy listát, kérem.

– Csinálom. – Jacqueline már ki is ment.

Pauline csak néhány oldalt olvashatott el a gettóiskolák hiányosságaiból, amikor hangot hallott a folyosóról. A szülei Washingtonba látogattak, ahol a Fehér Házban szállnak meg. Úgy látszik, itt vannak. Ez a szánalmas, vékony hang az anyjáé.

– Pauline! Hol vagy? Fölállt, kiment.

A hetvenöt éves Christine Wagner tweedszoknyát és rózsaszín kardigánt viselt. Pauline még emlékezett majdnem negyven évvel fiatalabb anyjára, akiben pezsgett az energia: reggeli készítése közben vasalt ki egy tiszta fehér blúzt, megtalálta Pauline dolgozatát, leporolta apa szürke flanelöltönyének vállát, mielőtt férje kiléphetett volna az ajtón, és fülelt az iskolabusz tülkölésére. Az egykori okos, határozott asszony félénk és riadozó lett az utóbbi pár évben.

– Hát itt vagy! – mondta úgy, mintha Pauline bujkálna előle. Pauline megcsókolta.

– Szervusz, anya. Isten hozott. De örülök nektek!

Anyja a középső hallban volt, ebben a nagy, értelmetlen, négyszögletű bútorraktárban, amelyet sose használtak. Közepén nyolcszögletű asztal terpeszkedett, meg egy hangversenyzongora, amelynek a fedelét lezárták. Pamlagain, székein sosem ült senki. Anyja láthatólag eltévedt.

Megjelent Keith Wagner is. A haja már fehér volt, de az akkurátusan nyírott bajusza még mindig fekete. Üzletember korában sötétkék és szürke öltönyöket hordott ötven éven át, de a visszavonulás óta átszokott a barna árnyalataira. Cserszínű sportzakójához csokoládészín pantallót és ugyanolyan nyakkendőt viselt. Pauline puszit adott az arcára, azután átvonultak a keleti szalonba. Gerry csatlakozott hozzájuk.

Bejött Pippa, és megpuszilta a nagyszüleit.

– Nohát, Pauline, milyen világválságot oldottál meg ma? – kérdezte Keith.

– Arra próbáltam rávenni a kínaiakat, hogy jobban nézzék meg, kinek adnak el fegyvert.

Szívesen kifejtette volna a kérdést, ám az apját jobban érdekelte az emlékezés.

– Annak idején magam is üzleteltem hébe-hóba a kínaiakkal. Milliószám vásároltam tőlük a nejlonzsákot, aztán eladtam a kórházaknak. Irgalmatlanul okos fajta ez a kínai. Ha elhatározzák, hogy megcsinálnak valamit, azt meg is csináltatják. Azért a parancsuralmi rendszerekben is van valami.

– Sose késnek náluk a vonatok – mondta Pauline. Gerry pedánsan kiigazította.

– Ez csak legenda. Mussolininak sose sikerült elérnie, hogy az olasz vonatok pontosan közlekedjenek.

Keith rá se hederített.

– Nem kell pitizniük az összes csoportocskának, amelyek a haladás útjába állnak csak azért, mert meg akarják védeni a sárgahasú nektárpitta fészkelőhelyét …

– Keith! – szólt rá Christine, és Pippa vihogott, ám Keith nem vett tudomást róluk.

– …vagy azt képzelik, hogy szent a föld, mert ott az ősök szellemei gyülekeznek holdtöltekor!

– Meg még az is döbbenetes a parancsuralmi rendszerekben, hogy ha le akarnak gyilkolni hatmillió zsidót, senki sem tarthatja vissza őket! – mondta Pippa.

Pauline fontolgatta, hogy csendre intse-e a lányt, aztán úgy döntött, hogy az apja maga kereste magának.

Keitht ez sem zavarta.

– Még emlékszem, Pippa, hogy anyád is mindenre tudta a választ tizennégy évesen.

– Ne is figyelj nagyapádra, Pippa – javasolta Christine. – Az elkövetkező három-négy évben sok olyat fogsz csinálni, amikre majd szégyenkezve emlékezel. De ha majd öregen visszanézel, bánni fogod, hogy miért nem követted el őket kétszer!

Pauline jóízűen nevetett. Christine-ben most felvillant valami az ő mulatságos, tűzrőlpattant anyjából.

– A bölcsesség gyöngyszemei az aggok házából – dohogott Keith. A társalgás kezdett túl harcias lenni. Pauline felállt.

– Vacsorázzunk – mondta. Bementek a középső hallon át az ebédlőbe.

Pauline már nem tekintett támaszként a szüleire. Fokozatosan történt. Keith és Christine látóköre beszűkült, elvesztették a kapcsolatot a mai világgal, ítélőképességük hanyatlott. Egy napon Pippának is ez lesz a véleménye rólam, mélázott Pauline, miközben leültek. Milyen messze van az a pillanat? Tíz évre? Húszra? Felkavaró gondolat volt: Pippa a saját lábára áll, és önálló döntéseket hoz. Őt pedig alkalmatlanság miatt leküldik a pályáról.

Az apja az üzletről tartott előadást Gerrynek. A három nő nem szólt közbe. Gerry valamikor a legmeghittebb bizalmasa volt. Mikor lett ennek vége? Pauline nem tudta pontosan. Kifújt, de miért? Csak Pippa miatt? Más szülők megfigyeléséből tudta, hogy a nézetelérések a gyereknevelés miatt a legrosszabb konfliktusokat okozhatják egy házasságban, ilyenkor ugyanis az erkölcsről, a vallásról, az emberi lélekről és az értékrendről vallott legmélyebb meggyőződések ütköznek. Ilyenkor derül ki, hogy összeillik-e két ember vagy sem.

Pauline természetesnek tartotta, ha a fiatalok nekimennek a bevett elképzeléseknek. Így halad a világ. Konzervatívként tudta, hogy a változásokat óvatosan kell bevezetni, és körültekintően levezényelni, ám nem az a fajta konzervatív volt, aki azt vallja, hogy semmin sem kell változtatni, meg nem is az a még rosszabb fajta, aki az aranykor után búsul, amikor annyival szebb volt minden. Neki ugyan nem hiányoztak a régi szép napok.

Gerry más volt. Azt mondta, hogy a fiataloknak be kell érniük, és meg kell okosodniuk, mielőtt változtatni próbálnak a világon. Ám Pauline tudta, hogy a világot sosem azok az emberek változtatják meg, akik a megfelelő pillanatra várnak.

Nem az olyanok, mint Gerry. Hú!

Mit kellene tennie? Gerry azt akarja, hogy töltsön több időt a családjával – azaz vele –, de Pauline nem képes erre. Egy elnök dúskál mindenben, kivéve az időt.

Gerrynek tudnia kellett, hogy Pauline jóval a házasságuk előtt elkötelezte magát a közszolgálatnak. Egyébként nagyon is szorgalmazta, hogy a felesége induljon az elnökválasztáson. Őszintén megmondta, hogy akár győz Pauline, akár veszít, az nagyon jót tesz az ő karrierjének. Ha győz, Gerrynek négy–nyolc évre vissza kell vonulnia, de utána ő lesz az ügyvédek szupersztárja. Ám Pauline győzelme után orrolni kezdett, hogy az asszonynak mennyire nincs ideje a számára. Talán azt gondolta, hogy a felesége jobban bevonja az elnöki munkába, megbeszéli vele a döntéseit. Talán nem kellett volna visszavonulnia. Talán…

Talán Pauline-nak nem kellett volna feleségül mennie hozzá.

Ő miért nem szeretne több időt tölteni családi körben? Egyes elfoglalt párok rendszeresen kivesznek maguknak egy szabad estét, amikor csak egymással foglalkoznak, szerveznek egy romantikus vacsorát, moziba mennek, vagy zenét hallgatnak összebújva a pamlagon.

Pauline-t lehangolta a gondolat.

Hallgatta a férjét, hogyan helyesel a szakszervezetekről értekező Keithnek, és rájött, mi a baja Gerryvel. Az, hogy kissé szürke.

Tessék, ő meg kíméletlen. De akkor is igaz.

Gerry unalmas. Már nem szexi, és nem jelent támaszt. Tehát mi is maradt?

Pauline mindig szembenézett a tényekkel.

Azt jelentené ez, hogy már nem szereti a férjét? Sajnos, azt.

* * *

Másnap az apjával reggelizett, ugyanúgy, mint amikor Keith még dolgozott, ő pedig a Chicagói Egyetemre járt. Mindketten pacsirták voltak, korán keltek. Pauline müzlit reggelizett tejjel, az apja pirítóst kávéval. Nagyokat hallgattak, Keith most is beletemetkezett az újság üzleti rovatába, de az jó, bajtársias csönd volt. Pauline-nak egy pillanatig nagyon nem akaródzott otthagynia, és átmenni a nyugati szárnyba.

Milt egy korai időpontot javasolt a megbeszéléshez, hogy templomba menet bejöhessen a Fehér Házba. Pauline az Ovális

Irodában akarta fogadni, amelynek hivatalossága megfelelt egy kirúgáshoz.

Milt olyan volt mellényes barna öltönyében, akár egy földesúr.

– Mit csinált már megint James Moore, hogy hajnalban kelljen tanácskozni róla Úrnapján?

– Most nem James Moore-ról van szó – felelte Pauline. – Üljön le.

– Akkor miről?

– A problémánk Rita Cross.

Milt kihúzta magát a széken, leszegte az állát, és dölyfösen nézett Pauline-ra.

– Miről beszél?

Pauline nem bírt hülyeségeket hallgatni; ahhoz túl rövid az élet.

– Az ég szerelmére, ne tegyen úgy, mintha nem tudná.

– Senkinek semmi köze hozzá. Ez az én magánügyem.

– Milt, ha az alelnök dug egy tizenhat éves lányt, az nem magánügy, hanem közügy! Ne játssza már itt az ostobát!

– Ki állítja, hogy több barátságnál?

– Kíméljen meg a baromságoktól. – Pauline kezdett dühös lenni. Azt hitte, Milt majd józanul és felnőtt módjára viselkedik, tudomásul veszi, hogy rajtakapták a törvényszegésen, és méltósággal visszavonul. Nem volt ilyen szerencséje.

– Nem kiskorú – mondta Milt, és olyan volt az arca, mint a kártyásé, aki most vágta ki az asztalra az ászt.

– Mondja ezt a riportereknek, ha majd hívogatni kezdik, hogy milyen kapcsolatban áll Rita Cross-szal. Maga szerint azt fogják mondani, hogy akkor persze szó sincs botrányról, vagy mit?

Milt kétségbeesett.

– Eltitkolhatnánk!

– Nem, nem titkolhatjuk el. Tudják a testőrei, akik elmondták Jacqueline-nak, aki szólt nekem és Sandipnak. És mi van Ritával? Neki nincsenek tizenhat éves barátnői? Mit gondolnak, miket csinál Rita azzal a hatvankét éves emberrel, aki ajándékozott neki egy tízezer dolláros biciklit? Betűlottóznak?

– Jól van, elnök asszony, egy pont a maga javára. – Milt előrehajolt, bizalmasan lehalkította a hangját, mintha kollégák beszélgetnének. – Bízza ezt rám. Ígérem, elrendezem a dolgokat.

Nem tudja ez, milyen vérlázító dolgot javasolt?

– Menjen a fenébe, Milt! Semmit se bízok magára. Ez olyan botrány, amely sérteni fog minden embert, akik olyan keményen dolgoztak egy jobb Amerikáért! A legkevesebb, amit tehetek, hogy igyekszem mérsékelni a kárt, éppen ezért én szabom meg, mikor és milyen formában jön ki a hír!

Milt láthatólag kezdett ráébredni, hogy számára itt nincsen remény.

– Mit akar, mit tegyek? – kérdezte szerencsétlenül.

– Menjen templomba, gyónja meg a vétkét, és ígérje meg Istennek, hogy soha többé nem tesz ilyet. Menjen haza, hívja fel Ritát, és közölje vele, hogy vége. Aztán írjon nekem egy lemondólevelet személyes okokra hivatkozva. Ne hazudozzon, ne agyaljon ki egészségi problémákat, se mást! Úgy igyekezzen, hogy a levél itt legyen holnap reggel kilencre ezen az asztalon!

Milt felállt.

– Nekem ő nem játék – szólt halkan. – Ő az életem legnagyobb szerelme.

Pauline hitt neki, és képtelen módon, akaratlanul is fellobbant benne egy pillanatnyi szánalom.

– Ha igazán szereti – mondta –, akkor szakítson vele, és engedje el, hogy ismét egy normális tizenéves életét élhesse. Most pedig induljon, és tegye azt, ami helyes.

Milt szomorúan nézett rá.

– Kemény asszony maga, Pauline.

– Ja – felelte ő. – De a munkám is kemény.

14. fejezet

Tamara hétfőn reggel kezdte gyanítani, hogy a Tábornok valamiben sántikál. Lehet, hogy ez közhely, de rossz előérzete volt.

Túlságosan mámoros volt Marrákes után, hogy egyenesen leüljön dolgozni, ezért csak ledobta a csomagját a lakásán, és a büfébe ment. Kért egy nagy bögre amerikai feketekávét, egy szelet pirítóst, és felkapott egy *Le Progrès*-t, a kormány tulajdonában lévő francia nyelvű napilapot.

A harmadik oldalnál jelzett a belső riasztó, mert volt itt egy fénykép, amelyen a Tábornok mosolygott kopaszon és melegítőben, mintha futni készülne. A fotó az Atrone nyomornegyedben, N'Djamena északkeleti részében készült. Az atronei hírek általában arról szóltak, hogy ismét késik a város ivóvíz- és csatornahálózatának bővítése. De a mai az pozitív sztori volt. A Tábornok, háttérben a nyomorteleppel, a boldog gyermekek és kamaszok ostromgyűrűjének osztogatott ingyen Nike edzőcipőt.

Olvasás közben Tamara gondolatai folyton elkószáltak, és megtalálták Tabot.

Körültekintően utazott. Tab autókat rendelt a francia nagykövetségtől a repülőtérre, ahol a privát terminálban szálltak fel a Travers cég vállalati gépére. Tamara kitöltötte a szükséges bejelentő űrlapot, hogy külföldre távozik, de kihagyta azt a tényt, hogy Tab lesz az útitársa. Dexternek különben sem volt szokása elolvasni az ilyesfajta papírokat.

A hétvége fényes siker lett. Elválaszthatatlanok voltak negyvennyolc órán át, egyszer se untatták vagy bosszantották fel egymást. Tamara tudta, hogy a szoros közelség súrlódásokkal járhat. A férfiak sose olyan tiszták, mint azt elvárjuk tőlük, ők viszont finnyássággal vádolnak minket. A férfiaknak vannak megcsontosodott szokásaik, amelyeken utálnak változtatni. „Majd reggel rendet csinálunk!", mondják, de sose csinálnak rendet. Ám Tab nem olyan volt, mint a többiek.

Folyton arra kellett gondolnia, milyen rosszul ítélte meg eddig a férfiakat, főleg azt a kettőt, akikhez feleségül ment, az éretlen Stephent és a meleg Jonathant. De azóta talán csak megjött az

esze, ugye? Jonathan különb volt Stephennél, Tab pedig Jonathannál is jobb. Talán Tab az igazi.

Talán? A fenét. Ő az. Tudom.

Miközben jöttek vissza hétfőn reggel a városba, megszólalt Tab:

– Készülj. Mostantól úgy kell tennünk, mintha nem lennénk őrülten szerelmesek egymásba.

A nő elmosolyodott. Tehát Tab *őrülten* szerelmes belé. Ezt még nem is mondta. Tamara örült.

Csakhogy ez baj. Az országaik szövetségesek, de akkor is vannak titkaik egymás előtt. A CIA-nál elvileg nincs olyan előírás, amely tiltaná, hogy Tamara viszonyt folytasson a DGSE egyik tisztjével, és fordítva. A gyakorlatban megroppantaná a karrierjét, és alighanem Tabét is. Hacsak nem keresnek másik foglalkozást…

Felnézett az újságból, és meglátta Layant, a nagykövet titkárnőjét, kezében tálcával.

– Gyere, ülj ide hozzám! – hívta. – Hogyhogy most van időd reggelizni?

– Azért, mert Nick a brit nagykövetségen reggelizik – magyarázta Layan.

– Mit forral Nick a britekkel? – kérdezte Tamara.

– Úgy gondolják, hogy Csád titokban üzletelhet Észak-Koreával: a szankciókat megszegve olajat ad el nekik. – Layan joghurtot kanalazott egy tányér friss fügére. – Nick el akarja érni, hogy a britek meg a többiek gyakoroljanak nyomást a Tábornokra, hogy másutt adja el az olaját.

– Phenjan vélhetőleg többet fizet.

– Gondolom.

Tamara megmutatta Layannak az újságot.

– Mit szólsz ehhez?

Layan néhány percig tanulmányozta az oldalt.

– Nagyon ügyes! Pár száz cipő áráért az egész ország azt fogja gondolni róla, hogy ő a Mikulás! Olcsó népszerűség-hajhászás.

– De minek neki a reklám? Nincs szüksége népszerűségre, amíg ott a titkosrendőrsége.

– Talán, egy bizonyos szintig. Szeretett diktátornak lenni valószínűleg könnyebb, mint gyűlölt diktátornak lenni.

– Gondolom. – Tamara nem volt meggyőzve. – Na, én megyek dolgozni.

– Khm…

Layan egy pillanatig habozott. Tamara megállt a széke mellett, és várt.

– Tamara, nincs kedved egyszer eljönni hozzám vacsorára? Nem próbálnád ki az igazi csádi konyhát?

Tamara meglepődött, de örült.

– Nagyon szívesen! – vágta rá. Először hívták meg vacsorázni egy csádi házhoz. – Megtisztelsz vele.

– Ó, ne mondd ezt. Számomra lesz öröm. Mit szólnál szerda estéhez?

– Szerda jó. – Majd utána megyek Tabhoz, gondolta.

– Azt tudod, hogy mi nem asztalnál eszünk? A földre terített szőnyegre ülünk, úgy vacsorázunk.

– Minden oké, nem probléma.

– Már nagyon várom.

– Hát még én!

Tamara kijött a büféből, és átment a CIA-irodába.

Nagyon kíváncsi volt a Tábornokra. Miért tartja váratlanul szükségesnek az imázsépítést?

A két legfiatalabb ügynöknek jutott a nagyszerű feladat, hogy mindennap kiolvassák N'Djamena összes újságját, és megnézzék az összes tévéhíradót franciául és arabul. A francia a szőke Dean Jones reszortja volt, egy eszes bostoni srácé, az arab a rafinált New York-i Leila Morcosé, aki kontyban viselte sötét haját. Ültek egymással szemközt, kettejük között a friss újságokkal.

– Találkoztatok a sajtóban a Tábornok bárminemű kritizálásával? – kérdezte Tamara.

Dean a fejét rázta. Leila azt mondta:

– Semmi.

– Se célzások, se fejcsóválás? Mint például: „Ha belegondolunk, ezt jobban is lehetett volna." Vagy: „Kár, hogy nem látták előre." Szóval ilyen rejtjeles közlések.

Az újoncok erősebben törték a fejüket, aztán megismételték előző válaszaikat. Leila még hozzátette:

– De most, miután tudjuk, hogy téged ez érdekel, direkt az ilyeneket fogjuk keresni.

– Kösz. Csak az volt az érzésem, hogy a Tábornok kicsit nyugtalan valamiért.

Tamara az asztalához ment. Pár perc múlva Dexter hívatta. Bement hozzá.

Dexter meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta az inggallérját, habár a szobában hűvös volt a légkondicionálástól. Nyilván azt képzelte, hogy így majd hasonlítani fog Frank Sinatrára.

– Ami Karim Azizt illeti – mondta –, szerintem rosszul ítélte meg. A nőnek fogalma se volt, miről beszél.

– Hogyhogy?

– Igazából nem is olyan fontos és befolyásos, mint hitte.

– De… – Vitatkozni akart, majd sietve leállította magát. Még nem tudta, mire megy ki a játék. Inkább hagyja Dextert beszélni, és igyekszik begyűjteni minél több adatot, mielőtt válaszol. – Folytassa – mondta.

– Sose hozakodott elő a Tábornoknak azzal a beszédével, amiről azt állította, hogy olyan fontos.

Tehát Karim nem volt hajlandó odaadni Dexternek a beszéd vázlatát, amelyet félig-meddig megígért Tamarának. Ugyan miért?

– Természetesen nem is hangzott el semmiféle beszéd – folytatta Dexter.

Lehet, hogy a Tábornok elállt a beszédtől, de ugyanígy lehetséges, hogy csak a megfelelő pillanatot várja. Tamara hallgatott.

– Úgyhogy visszaadom magának – közölte Dexter.

Tamara összevonta a szemöldökét. Miért csinálja ezt a főnök? Dexter megfelelt a szemöldökráncolásnak.

– Karim nem érdemli meg egy magas beosztású ügynök figyelmét.

Mint mondtam, maga túlértékelte.

De hiszen Karim az elnöki palotában dolgozik, gondolta a nő. Szinte bizonyosan tud hasznos dolgokat. Néha még a takarítók is bányásznak elő titkokat a papírkosarakból.

– Oké – mondta. – Majd felhívom. Dexter bólintott.

– Tegye azt. – Olvasni kezdte az asztalán lévő dokumentumot. Tamara ezt úgy vette, hogy el van bocsátva. Kijött, becsukta az ajtót maga után.

Végezte a rutinmunkát, de közben Abdulért aggódott. Remélhetőleg hamarosan fölveszi velük a kapcsolatot. Már tizenegy napja nem hallat magáról. Ez nem volt váratlan, csak nyugtalanító. Az amerikai műutakon két nap alatt el lehet jutni Chicagóból Bostonba, ami ezerhatszáz kilométer; Tamara is megtette egyszer, amikor meglátogatta a Harvardon az egyik fiúját. Egyszer buszra szállt: harminchat óra, százkilenc dollár, ingyen net. Ám Abdul nagyon más úton halad. Ott nincs sebességkorlátozás, mert fölösleges: napi huszonöt-harminc kilométernél senki sem tehet meg többet a sivatagi köves homokon. Várhatóak durrdefektek és más meghibásodások, és ha a vezető nem képes kijavítani őket, napokig várhat az autómentőre. Abdul a defekteknél nagyobb veszedelmekkel nézett farkasszemet.

Játszotta a kétségbeesett kivándorlót, de ugyanakkor beszélnie kellett az útitársakkal, figyelnie kellett Hakimot, azonosítania kellett Hakim kapcsolatait, és ki kellett deríteni, hol van a búvóhelyük. Ha gyanút keltene… Tamarában ismét felmerült Abdul elődjének, a halott Omarnak a képe, és átélte a lidércnyomást, amikor a homokban térdelve összeszedte Omar levágott kezét-lábát.

Ő pedig semmit sem tehet azon kívül, hogy várja Abdul hívását. Pár perccel déli tizenkettő után taxit hívott, és elvitette magát a

Lamy Hotelhoz.

Karim a bárpultnál állt fehér öltönyben, és valamilyen alkoholmentesnek tűnő koktélt iszogatva diskurált egy emberrel, aki homályosan ismerős volt Tamarának. Úgy rémlett, a német követségen dolgozik. Bement a bárba, Camparit kért szódával és jéggel. Ez a koktél olyan gyenge, hogy három litert se érzett volna meg belőle. Karim azonnal otthagyta német ismerősét, és átjött hozzá. Tamara tudni akarta, miért osztogat a Tábornok ingyen cipőt.

Valóban megingott volna a népszerűsége? Ám ha rákérdezne, Karim tüstént gyanút fogna, és letagadna mindent. Oldalról kell támadnia.

– Tudod, hogy az Egyesült Államok azért támogatja a Tábornokot, mert ő szavatolja az ország stabilitását.

– Természetesen.

– Kicsit aggaszt minket ez a szóbeszéd, hogy morognak a Tábornokra. – A szóbeszédet most szopta az ujjából.

– Ezért ne aggódj – vágta rá Karim. A nő figyelmét nem kerülte el, hogy Karim nem vitatta az ő állítását. – Semmi az. – Vagyis nem semmi. – Elbánunk vele.

Tamara beírt magának egy piros pontot. Karim megerősítette az ő feltevését.

– Nem is értjük, miért épp most kezdődött. Nincsen semmi… – Befejezetlenül hagyta a kérdést.

– Volt az az incidens az N'Gueli hídnál, amiben te is benne voltál. Tehát ez az.

Karim folytatta.

– Egyesek azt mondják, hogy a Tábornoknak azonnal és határozottan vissza kellett volna vágni.

Tamara izgatott lett. Hiszen ez vadonatúj fejlemény! Ám úgy ráncolta a homlokát, mint aki elmerülten számítgatja az időt.

– Hiszen az már több mint két hete…

– A nép nem érti, hogy az ilyen dolgok bonyolultak.

– Amilyen igaz – bólogatott mély megértéssel a nő erre a közhelyre.

– De azért visszavágunk, nagyon keményen, és egyhamar.

– Ennek örülök. Volt szó egy beszédről…

– Igen. Dexter barátod nagyon kíváncsi volt rá. – Karim sértett arcot vágott. – Mintha azt képzelte volna, hogy az ő joga jóváhagyni a vázlatot!

– Elnézést kérek Dexter miatt. Mi ketten segítjük egymást, ugye?

Ezen alapul a kapcsolatunk.

– Pontosan!

– Dexter talán nem fogta föl ezt.

– Hát, lehet, hogy csak erről volt szó – mondta Karim kissé megenyhülve.

– Te mit gondolsz, mikor tartja meg a Tábornok a beszédet?

– Nagyon hamar.

– Az jó. Annak el kell némítania a mendemondákat.
– Ó, el fogja!
Tamara borzasztóan szerette volna látni a beszéd vázlatát, de nem tehette, azok után nem, hogy Dexter blamálta magát ugyanazzal. Nem csipegethetne össze legalább néhány célzást?
– Mi késleltette a beszédet? – kérdezte.
– Még mindig a végső előkészületeknél tartunk.
– Előkészületeknél?
– Igen.
– Miféle előkészületeknél? – kérdezte nem színlelt értetlenséggel a nő.
– Hát – felelte Karim talányosan. Tamara búsan mosolygott.
– Próbálom elképzelni, miféle előkészületek lehetnek olyan bonyolultak, hogy két teljes héttel hátráltatják egy beszéd megtartását!
– Azt nem árulhatom el – tiltakozott Karim. – Nem szellőztethetek államtitkokat.
– Ó, dehogy! – mondta a nő. – Isten ments!

* * *

Este, mielőtt elindult volna Tabbal vacsorázni, Tamara felhívta a volt férjét, Jonathant, ezt a bölcs és jószívű embert, akit illett tájékoztatni Tabról. San Francisco és N'Djamena között kilenc óra az időeltérés, tehát Jonathan most valószínűleg éppen reggelizik. Föl is vette azonnal.
– Tamara, édesem, de örülök, hogy hallom a hangodat! Hol vagy?
Még mindig Afrikában?
– Még mindig Csádban. Te hogy vagy? Nem hívlak rosszkor?
– Kábé egy óra múlva indulnom kell dolgozni, de számodra mindig van időm. Mi újság? Szerelmes vagy?
Milyen jó a szimata.
– Igen.
– Gratulálok! Mesélj az úrról! Vagy a hölgyről, bár ha jól ismerlek, inkább fiú.

– Jól ismersz. – Tamara áradozó szavakkal ecsetelte Tabot, és elmesélte marrákesi kiruccanásukat.

– Te szerencse lánya! – mondta Jonathan. – Hallom a hangodon, hogy bele vagy őrülve.

– De még csak egy hónapja tart. Azt pedig ismerd el, hogy a múltban olyan férfiakba estem bele, akik nem voltak hozzám valók.

– Én is, drágám, én is, de az embernek próbálkoznia kell.

– Nem tudom, mi legyen a következő lépés.

– Én tudom, mi legyen, ha csak egy kicsit is olyan, amilyennek leírtad – mondta Jonathan. – Zárd be egy pincébe, és tartsd ott szexrabszolgának. Én azt tenném.

Tamara kacagott.

– Komolyan beszélek!

– Komolyan?

– Igen.

– No, jó, akkor megmondom, és olyan komoly leszek, akár egy perforált vakbél.

– Lökjed.

– Menj hozzá, te lüke! – mondta Jonathan.

* * *

Este Tab megkérdezte:

– Nem szeretnél találkozni apámmal?

– Dehogynem! – vágta rá Tamara.

Az al-Kudsz, azaz Jeruzsálem nevű, csendes arab vendéglőben voltak, amelyet a törzshelyüknek tekintettek. Nem izgultak, hogy lebuknak: itt nem szolgáltak fel alkoholt, ezért az európaiak és az amerikaiak eleve elkerülték.

– Apám időnként ide jön üzleti ügyekben. A Total olajtársaság Csád legnagyobb ügyfele.

– Mikor lesz itt?

– Két hét múlva.

Tamara ránézett a tükröző ablaküvegre, és megérintette a fejét.

– Hajat kell vágatnom. Tab elnevette magát.

– Ne izgulj, papa imádni fog!

Tamarának eszébe jutott, hogy vajon ismerték-e Tab szülei az összes barátnőt, és akaratlanul kiszaladt a száján:

– Ismerte apád Léonie-t?

Tab megrándult, Tamara elszégyellte magát.

– Bocsánat, tapintatlan kérdés volt.

– Nem haragszom. Ez vagy te, ilyen egyenes. Nem, apám sose találkozott Léonie-val.

Tamara sietve másra terelte a szót.

– Milyen az apád? – kérdezte. Őszintén kíváncsi volt erre az algériai franciára, aki egy boltosné fiából lett gazdag vezérigazgató.

– Fényes alak – felelte Tab. – Imádom, és azt hiszem, imádni fogod te is. Okos, érdekes és kedves.

– Akárcsak te.

– Nem egészen, de majd meglátod.

– Itt fog lakni, nálad?

– Ó, dehogy! Számára sokkal kényelmesebb egy hotel. A Lamyban száll meg.

– Remélem, tetszeni fogok neki.

– Hogyne tetszenél? Döbbenetes első benyomást tudsz kelteni: abszolút isteni vagy, ráadásul megvan benned az a fajta egyszerű sikk, amit a franciák sokra tartanak – mutatott rá a nő aznapi szerelésére. Rövid ujjú, alkonyszürke ingruha volt, piros övvel, Tamara is tudta, hogy látványosan fest benne. – Azért is imádni fog, mert beszélsz franciául. Ő természetesen tud angolul, de a franciák akkor is utálják, ha angolul kell megszólalniuk.

– Politika?

– Középutas. Társadalmilag liberális, pénzügyekben konzervatív. Sose szavazna a francia szocialista pártra, de Amerikában demokrata lenne.

Tamara megértette. Európában a politikai centrum kissé balra tolódik az amerikaihoz képest.

Semmi zavarót nem talált a férfi apjában, de azért megjegyezte:

– Ideges vagyok.

– Ne izgulj. Ki fogod fektetni.

– Hogy lehetsz ebben olyan biztos?

Tab nagyon franciásan megvonta a vállát.

– Mert velem is azt csináltad.

* * *

Hogy mit tervez a Tábornok, azt másnap délután tudták meg egy sajtóközleményből, amelyet kiadtak az összes követségnek és a sajtónak. Nagy beszédet tervezett tartani egy menekülttáborban.

Tucatnyi ilyen tábor volt Csád keleti részében: lakóik Szudánból érkeztek. Megtalálhatók voltak köztük a kormány ellenfelei, de jobbára járulékos áldozatok voltak, családok, amelyek a harcok elől futottak. Ezek a táborok bőszítették a szudáni kormányt, amely azzal vádolta Csádot, hogy ott bújtatja a felforgató elemeket, és ezt ürügyül használva átküldte a határon a hadseregét, hogy üldözze a menekülőket.

A csádi kormány hasonló vádakkal vágott vissza. A kínai fegyverekhez, amelyeket a szudáni hadsereg szállított, ugyanúgy hozzájutottak a csádi lázadók, például az EEDF meg még más válogatott észak-afrikai bajkeverők.

A kölcsönös vádaskodás eredményeként pattanásig feszültek a kapcsolatok, és megnőtt a határviszályok kockázata.

Az összes ügynök betódult Dexter irodájába, hogy megbeszéljék a sajtóközleményt.

– A nagykövet tudni akarja, mi ez, és elvárja, hogy a CIA-nak legyenek ötletei – mondta Dexter. – Jelenleg annyit tudunk, hogy a beszéd színhelye szokatlan.

Elsőnek Leila Morcos kért szót. Az egyik legfiatalabb ügynök volt, de sose hagyta, hogy ez visszatartsa.

– Kilencvenkilenc százalék, hogy a beszéd támadás lesz a kartúmi kormány ellen.

– De miért most? – kérdezte Dexter. – És minek ez a gálaelőadás?

– Tegnap hallottam egy pletykát – felelt Tamara. – E szerint a beszéd válasz lesz a lövöldözésre az N’Gueli hídnál.

– Persze, a maga nagy fellépése – mondta lenézően Dexter. – De annak semmi köze sem volt Szudánhoz.

Tamara vállat vont. Mindenki tudta, hogy a hídnál szudáni fegyverekkel lövöldöztek, de nem fárasztotta magát azzal, hogy Dexter szájába rágja a nyilvánvaló tényt.

Kezében egy papírral bejött az egyik titkárnő.

– Újabb üzenet az elnöki palotából – mondta.

Dexter átfutotta, felmordult a meglepetéstől, még egyszer elolvasta, ezúttal lassabban.

– A Tábornok valamennyi szövetséges követségről meghív egy-egy személyt, hogy kísérjék el a sajtót a táborba, ahol megtartja a beszédét.

– Melyik táborba? – kérdezte Michael Olson, Dexter helyettese. Dexter a fejét rázta.

– Nem írják.

Olsonnak, ennek a langaléta, lezser hapsinak volt szeme a részletekhez.

– Innen körülbelül ezer kilométer az összes menekülttábor. Hogy jutnak el oda az emberek?

– Azt írják, hogy a hadsereg megszervezi a szállítást. Indul egy gép Abéchébe.

– Az országnak abban a részében egyedül Abéchének van repülőtere – mondta Olson. – De az még mindig több száz kilométer a határtól.

Abéché az ország legforróbb városa volt, ahol az esztendő egyetlen napján sem süllyedt harminc fok alá a hőmérséklet.

Dexter folytatta:

– Onnantól katonai járművekkel mennek tovább. Az út során bejárják a menekülttáborokat, és két éjszakát töltenek egy hotelban. – Elkomorodott. – Két napot?

– Az a repülőtér csak nappal működik – mondta Olson. – Ez megnehezíti a logisztikát.

Tamara rádöbbent, hogy ezek lesznek az előkészületek, amelyek Karim szerint sok időt igényelnek. A sajtó utaztatásához valóban szükség van szervezésre – no de majdnem három hétre csak nincs!

– A delegáció holnap indul – mondta Dexter.

– Gondolom, a mi követségünkről Nick fog menni – szólalt meg Leila.

– Kizárt – csóválta a fejét Dexter. – Védőőrizet nélkül kellene utaznia, mert a szállítás korlátai miatt ragaszkodnak hozzá, hogy követségenként csak egy személy jöjjön, vagyis nem lesz hely a testőröknek.

– Akkor ki megy?

– Gondolom, nekem kell, személyi védelem nélkül. – Dexter nem látszott valami boldognak. – Hát akkor köszönöm mindenkinek. Tájékoztatni fogom a nagykövetet.

Végére járt a délután. Tamara visszatért a garzonjába, lezuhanyozott, átöltözött az estéhez, aztán eltaxizott Tab lakására.

Mivel most már volt kulcsa, beengedte magát.

– Én vagyok az! – kiáltotta.

– A hálószobában vagyok.

Tamara odament. Tab egy szál alsóban fogadta, és nagyon cuki volt. A nő kuncogott.

– Te meg miért vagy gatyában?

– Mert levettem a munkahelyi öltönyömet, és még nem öltöztem fel.

A nő csak ekkor látta, hogy Tab egy kis táskába csomagol. Meghűlt benne a vér. – Csak nem…

– Abéchébe megyek.

Tamara ettől félt. Nagyot nyelt.

– Jobb szeretném, ha nem. Gyakorlatilag háborús övezet.

– Nem igazán.

– Akkor csatatér.

– Bizonyos fokú veszélyt is elfogadtunk, amikor ügynökök lettünk, nem?

– De akkor még nem voltam szerelmes beléd.

Tab átölelte, megcsókolta. A nő tudta, hogy örül az ő vallomásának. Aztán a férfi levált a szájáról, és annyit mondott:

– Ígérem, óvatos leszek.

– Mikor indulsz?

– Holnap.

Tamarának arra kellett gondolnia, hogy talán ez lehet az utolsó közös estéjük.

Korholta magát, amiért drámázik. Tab a Tábornokkal fog menni. A fél csádi hadsereg védi őket.

– Mit szeretnél vacsorázni? – kérdezte Tab. – Vagy együnk házon kívül?

Tamara hirtelen szerette volna magához szorítani.

– Előbb gyerünk az ágyba – felelte. – Vacsorázni később is lehet.

– Tetszik a fontossági sorrended – mondta a férfi.

* * *

A Tábornok másnap tartotta meg a beszédet. A késő délutáni híradó teljes katonai díszben mutatta, amint állig fölfegyverzett csapatok gyűrűjében szónokol a riporterek hadának, miközben a távolból poros hajú, ösztövér menekültek siralmas csoportja bámulja őket.

A beszéd gyújtó hatású volt.

A vendégek megkapták a szónoklat írott változatát, miközben a Tábornok beszélt. Provokatívabb volt, mint várták. Tamara sajnálta, amiért nem sikerült előre megszereznie a vázlatát. Talán megszerezhette volna, ha Dexter nem avatkozik közbe.

A Tábornok azzal kezdte, hogy Szudánt hibáztatta Ackerman tizedes meggyilkolásáért. Erre mindig célozgatott a kormány sajtója, de most mondták ki első alkalommal nyíltan.

Azzal folytatta, hogy a gyilkosság csak része volt annak az egész Szahelre kiterjedő terrorhadjáratnak, amelyet Szudán pénzel. Ez is csak egy hangzatos kijelentés volt, de sokan elhitték, egyebek között a Fehér Ház is.

– Nézzék meg ezt a tábort! – kiáltotta lendületes karmozdulattal körbemutatva, és a kamerák engedelmesen végigsöpörtek a telepen, amely sokkal nagyobb volt, mint Tamara várta: nemcsak pár tucat sátor, hanem az összebarmolt putrik százai, középütt a kutat vagy tavat jelző, girhes facsoporttal. – Ez a tábor azokat oltalmazza, akik elmenekültek a kartúmi rezsim gonoszsága elől!

Vajon meddig megy el a Tábornok? A Fehér Ház nem akart semmi olyat, ami destabilizálná Csádot, az oly hasznos

szövetségest az NSZIÁ elleni háborúban. Green elnöknek nem fog tetszeni ez a beszéd.

– Nekünk itt, Csádban humanitárius kötelességeink vannak szomszédjaink iránt – mondta a Tábornok, és Tamara érezte, hogy közeledik a csúcsponthoz. – Segítjük azokat, akik menekülnek a zsarnokságtól és a brutalitástól. Segítenünk kell nekik, és segítünk nekik, és továbbra is segíteni fogunk. Nem fognak megfélemlíteni!

Tamara hátradőlt. Ez volt a lényeg: nyílt meghívás a szudáni kormány ellenfeleinek, hogy tegyék át főhadiszállásukat a csádi menekülttáborokba.

– Kartúm tajtékozni fog – mormolta. Leila Morcos meghallotta.

– Mint aki megveszett – egészítette ki a mondatot.

A beszéd véget ért. Nem került sor sem rendbontásra, sem erőszakra. Tabnak igaza volt.

Tamara elmenőben találkozott Layannal, aki odaszólt neki:

– Ma este, hét óra felé?

– Tökéletes – felelte Tamara.

* * *

Layan a város központjától északkeletre lakott az N’Djari negyed egyik teleszemetelt utcájában, amelynek két oldalán málladozó betonfalak és rozsdás, kopár, magas vaskapuk mögé bújtak el a házak. Tamarát meghökkentette, milyen szegényes a környezet. Layan mindig olyan jól szabott kosztümökben, szakértő mértéktartással sminkelve, elegánsan feltűzött hajjal járt be dolgozni, nem pedig úgy, mint aki egy nyomortelepről érkezik.

Az n’djamenai házak többségéhez hasonlóan Layanék vaskapuja is egy udvarba nyílt. Mikor Tamara belépett, Layan az udvar közepén rakott tűzön főzött. Idős asszony figyelte, aki hasonlított rá. A ház salakbetonból épült, és bádogteteje volt. Layan robogója az udvar sarkában parkolt. Tamara elképedésére négy apró gyerek játszott a porban. Layan sose beszélt róluk, kép sem állt az irodai asztalán.

Layan üdvözölte Tamarát, összeismertette az anyjával, aztán a gyerekekre mutatva elhadart négy nevet, amelyeket Tamara tüstént elfelejtett.

– Mind a tiéd? – kérdezte. Layan bólintott. Férfinak semmi nyoma.

Tamara nem ilyennek képzelte el Layan otthonát. Az anya hozott neki egy pohár citromos frissítőt.

– Mindjárt kész a vacsora – mondta Layan.

Lábukat keresztbe téve körülülték a nagyszoba szőnyegén az ételeket. Layan földimogyorópéppel ízesített, daraba nevű zöldségragut, fűszeres paradicsommártásban úszó vörösbabot és egy tál citromos rizst készített. A gyerekek együtt ettek a felnőttekkel. Minden nagyon finom volt, Tamara derekasan belakott.

– Én tudom ám, miért adta vissza Dexter neked Karimot – szólalt meg Layan franciául, hogy az anyja és a gyerekek ne értsék.

– Komolyan? – Ez érdekelte Tamarát, mert neki még nem sikerült rájönnie.

– Dexternek jelentést kellett tennie a nagykövetnek, és Nick elmondta nekem.

– Mit?

– Azt, hogy Karim ellenszenvesnek találta őt, és nem adott semmiféle információt.

Tamara elmosolyodott. Szóval erről van szó. Nem volt meglepve. Ő kemény munkával bűvölte el Karimot. Dexter nyilván magától értetődőnek vette, hogy Karim majd együttműködik, és nem fárasztotta magát kedveskedéssel.

– Tehát Karim nem volt hajlandó odaadni Dexternek a beszédet.

– Karim kijelentette, hogy nincs is semmiféle beszéd.

– Nohát, nohát.

– Dexter azt mondta Nicknek, hogy Karim csak azért ragaszkodik hozzád, mert gerjed a fehér lányokra.

– Dexter bármit hajlandó mondani, nehogy be kelljen ismernie a tévedését.

– Én is ezt gondolom.

Az anya kávét hozott, aztán kiterelte a gyerekeket, vélhetőleg a szobájukba.

Ekkor Layan azt mondta:

– Meg akarom köszönni, amiért barátságos vagy hozzám. Sokat jelent ez nekem.

– Hát csak beszélgetünk – felelte Tamara. – Nem olyan óriási dolog.

– A férjem négy éve elhagyott – mondta Layan. – Elvitte az összes pénzt és a kocsit. Ki kellett költöznöm a házból, mert nem bírtam fizetni a lakbért. A legkisebb alig volt egyéves.

– Ez borzasztó.

– Az volt a legrosszabb, hogy azt hittem, az én hibám, és nem értettem, mit csináltam rosszul. Makulátlanul tiszta, gyönyörű otthont teremtettem neki, az ágyban teljesítettem minden kívánságát, megajándékoztam négy gyönyörű gyerekkel. Hol buktam meg?

– Nem buktál meg.

– Ma már tudom. De amikor megtörténik… az ember okok után kapkod.

– Mihez fogtál?

– Ideköltöztem anyámhoz. Szegény özvegy volt, magányosan élt. Örült, hogy mellette leszünk, de nem bírt etetni és ruházni hat embert. Vagyis állást kellett szereznem. – Tamara szeme közé nézett, és nyomatékosan megismételte: – Állást *kellett* szereznem.

– Értem.

– Nehéz volt. Iskolázott vagyok, írok-olvasok angolul, franciául, arabul. De a csádi munkáltatók nem szívesen alkalmaznak elvált asszonyt. Úgy gondolják, biztos parázna, akivel csak a baj lesz. Ám van egy dolog, amit a férjemtől kaptam, és amit nem vehetett vissza tőlem: az amerikai állampolgárságom. Így kaptam állást a nagykövetségen. Jó munka, amerikai fizetéssel, elég, hogy iskoláztathassam a gyerekeket.

– Eszméletlen sztori – hüledezett Tamara. Layan mosolygott.

– Csak ennek jó a vége.

* * *

A következő napon hatalmas homokvihar rontott rá Abéchére. Az ilyen viharok néha csak percekig tartanak, ám ez hosszabb volt. A repülőtér bezárt, a sajtóturnét a menekülttáborokban egy nappal későbbre halasztották.

A homokvihar másnapján Tamarának találkozója volt Karimmal, de azt javasolta, ne a Lamy Hotelban tartsák, mert attól félt, feltűnik az embereknek, hogy milyen gyakran mutatkoznak együtt. Karim megadta neki a Café de Cairo címét, amely kívül esett a központon, mert ott, mondta, aligha szúrják ki őket.

A Café de Cairo tiszta, egyszerű intézmény volt, ahova kizárólag a helyiek jártak. Műanyag székekkel, lemosható, laminált asztalokkal rendezték be, a falakon Egyiptom szépségeinek – a Nílusnak, a piramisoknak, Mohamed Ali mecsetjének, a nekropolisznak – a poszterei pompáztak. A makulátlan kötényt viselő pincér áradozva üdvözölte Tamarát, és elvezette a sarokasztalhoz, ahol Karim várakozott, szokása szerint kifogástalanul elegáns öltönyben, drága nyakkendővel.

– Nem vártam, hogy ilyen helyen látlak, barátom – mondta mosolyogva Tamara, és leült.

– Az enyém – közölte Karim.

– Így már érthető. – Nem igazán lepte meg, hogy Karimnak van egy kávéháza. A csádi politika csúcsain mindenkinek volt pénze, amit befektessen.

– Izgalmas volt a Tábornok beszéde – tért rá a tárgyra. – Remélem, fel vagytok készülve rá, hogy Szudán visszavág.

– Nem lennénk meglepve – mondta Karim elégedetten. Volt a hangjában valami mellékzönge, ami zavarta a nőt.

– A szudáni hadsereg akár át is csaphat a határon azzal az ürüggyel, hogy felforgató elemeket üldöznek – mondta.

– Elárulok neked valamit! – szólt Karim még a korábbinál is önelégültebb hangon. – Ha jönnek, meglepetés várja őket.

Tamara nem mutatta a riadalmát. Az összhang kedvéért az arcára ültetett egy széles vigyort, és reménykedett, hogy kevésbé mesterkéltnek látszik, mint amilyennek érzi.

– Meglepetés? Ejha. Keményebb ellenállásba ütköznek, mint gondolták?

– De mennyire!

Tamara többet akart tudni, ezért tovább játszotta az álmélkodó naivát.

– Örülök, hogy a Tábornok számított erre a támadásra, és a hadsereg készen áll, hogy visszaverje.

Szerencsére Karim dicsekvő kedvében volt. Szeretett jelentőségteljes célzásokat tenni.

– Méghozzá elsöprő erővel!

– Ez nagy… stratégia.

– Az bizony. Tamara provokált.

– A Tábornok rajtaütésre készül.

– Nos… – Karim egyelőre vonakodott helyeselni. – Maradjunk annyiban, hogy tett óvintézkedéseket.

Tamara gondolatai összevissza kavarogtak. Nagyon úgy hangzott, hogy komoly összecsapás készül. Tab odakint van. Dexter is.

Próbálta fegyelmezni a hangját, hogy ne remegjen a félelemtől.

– Azon gondolkozom, hogy ha lenne harc, mikor törhetne ki?

Karim mintha észbe kapott volna, hogy a kelleténél többet árult el a nagy dicsekvésben. Vállat vont.

– Hamarosan. Akár ma is. Vagy a jövő héten. Attól függ, mennyire készültek fel a szudániak – és mennyire dühösek.

Tamara látta, hogy ennél többet nem szed ki belőle. Most vissza kell mennie a követségre, és tudatnia kell ezt a hírt. Felállt.

– Karim, mindig olyan öröm, ha veled beszélhetek.

– Számomra is.

– Sok szerencsét a hadseregnek, ha csakugyan lesz csata!

– Hidd el, nem lesz szükségük szerencsére.

Tamara igyekezett ráérősen távozni és visszaülni a várakozó kocsiba. Azon töprengett, hogy most kinek jelentsen. A CIA-nak természetesen haladéktalanul értesülnie kell erről a hírről. De a katonaságnak is. Ha ütközet lesz, a tengerészgyalogosoknak is be kellhet szállniuk.

Megérkezett a követségre, és hirtelen tudta, mit akar tenni. Egyenesen indult Marcus ezredes irodájához. Susan éppen bent volt. Tamara leült, és rákezdte:

– Most volt egy nagyon nyugtalanító beszélgetésem Karim Azizzal. A helyi kormány arra számít, hogy bosszúból a Tábornok beszédéért a szudáni hadsereg rajtaüt egy menekülttáboron, és a

csádi hadsereg a határon van, hogy megrohanja a szudániakat, ha jönnek.

– Hűha – mondta Susan. – Megbízható ez a Karim?

– Nem egy szájhős. Abban persze senki sem lehet biztos, hogy mit tervez Kartúm, de ha támadnak, abból csata lesz. És ha ma támadnak, száznál több sajtós és követségi civil kerülhet a harcoló felek közé.

– Valamit tehetnénk.

– Szerintem kell is, mert az egyik civil a követségről az itteni CIA-iroda feje.

– Dexter?

– Igen.

Susan felállt, és a térképfalához ment. Rámutatott a vörös pontok fürtjére Abéché és a szudáni határ között.

– Ezek a menekülttáborok.

– Jó nagy területen vannak szétszórva – állapította meg Tamara. – Mennyi az, kétszázötven négyzetkilométer?

– Körülbelül. – Susan visszatért az íróasztalához, és kopácsolni kezdett a billentyűzeten. – Nézzük csak a friss műholdas fotókat.

Tamara visszafordult a nagy képernyőhöz a falon.

– Ez lehet az év egyetlen napja, amikor felhők takarják a Szahara keleti részét… – dünnyögte Susan –, de nem… hála istennek. – Újabb billentyűket ütött le, és a műhold mutatott egy kisvárost, amelynek az északi szélén hosszú, egyenes kifutópálya húzódott. – Abéché – mondta Susan. – A kép változott: vörösbarna sivárság jelent meg a fali monitoron. – Ezek a fotók az utóbbi huszonnégy órában készültek.

Tamarának volt gyakorlata a műholdas fotók elemzésében, ami idegesítő tud lenni.

– Egy egész hadsereg el tud rejtőzni ebben a homokban! – mondta.

Susan egyfolytában változtatta a képet, amely a sivatag új és új szeleteit mutatta.

– Ha egy helyben áll, akkor igen. Semmi idő alatt befed mindent a por és a homok. De ha mozognak, könnyebb meglátni őket.

Tamara félig-meddig remélte, hogy nem találják a szudáni hadsereget. Akkor Tab délutánra épségben visszatér Abéchébe, és holnap reggel visszarepül N'Djamenába.

Susan felmordult.

Tamara meglátott valamit, ami olyan volt, mintha rovarok százai másznának a homokon. Egy tévéműsorra emlékeztették a vándorhangyák vonulásáról. Összehúzta a szemét.

– Mit nézünk?

– Irgalmas Jézus, ott vannak – mondta Susan.

Tamarának az eszébe jutott az a balsejtelme, hogy azon a kedd estén volt az utolsó találkozásuk. Ne, istenem, ne, gondolta.

Susan koordinátákat másolt a képernyőről.

– Két-háromezer fős sereg plusz járművek, sivatagi álcázással – sorolta. – Olyan gyorsan mozognak, amennyire kövezetlen úton lehet.

– A miénk vagy az övék?

– Ezt nem lehet biztosan tudni, de mivel nyugat felé jönnek a határról a táborok felé, alighanem az ellenség.

– Megtaláltad őket!

– A te tippeddel.

– Hol a csádi hadsereg?

– Azt gyorsan megtudhatjuk. Fölvette a telefont. – Kapcsolja Touré tábornokot!

– Értesítenem kell a CIA-t. Hadd másoljam le ezeket a koordinátákat! –Tamara felkapott egy ceruzát, és kitépett egy lapot Susan jegyzettömbjéből.

Susan átváltott franciára, vélhetőleg Touré tábornokkal beszélt, akit tegezett a hivatalos magázás helyett. Elhadarta a szudániak tartózkodási helyének koordinátáit, majd szünetet tartott, hogy a tábornok leírhassa.

– Most nekem van szükségem információra, César. Hol a hadsereged?

Írás közben hangosan megismételte a számokat, amelyeket Tamara is följegyzett.

– És hova vittétek a civileket? – kérdezte Susan.

Mihelyt Tamarának megvolt a három számsora, felkapott Susan asztaláról egy Post-it-tömböt, és a térképfalhoz sietett. Megjelölte a két hadsereg és a sajtó helyét, aztán rámeredt a térképre.

– A sajtó a két hadsereg között van – mondta. – Jézus Mária!

Tab halálos veszélyben forog. Ez már nem az ő lázas képzelgése, hanem tény.

Susan köszönetet mondott a csádi tábornoknak, majd letette a telefont, és Tamarához fordult.

– Ezt hihetetlenül okosan csináltad, hogy figyelmeztettél minket.

– Meg kell mentenünk azokat a civileket! – jelentette ki Tamara.

Elsőnek Tabot!

– Hát persze – felelte Susan. – Szükségem lesz a Pentagon engedélyére, de az nem probléma.

– Veletek megyek.

Logikus kérés volt, hiszen ő szállította a kulcsfontosságú információt. Susan bólintott.

– Oké.

– Majd értesíts, mikor indultok, és hol találkozunk.

– Természetesen. Tamara az ajtóhoz ment.

– Hé, Tamara! – szólt utána Susan.

– Igen?

– Fegyvert hozzál.

15. fejezet

Tamara testpáncélt vett, és kiigényelte a 9 milliméteres Glockot, amely megmentette az életét az N'Gueli hídnál. Dexter távollétének idején a helyettese, Mike Olson vezette az irodát, és ő nem hozakodott elő azokkal a piti ellenvetésekkel, amelyeket Dexter okvetlenül kiagyalt volna. Susan és Tamara elhajtott a repülőtér melletti támaszpontra, ahol ötvenfős tengerészgyalogos-osztag várta őket. Beszálltak egy hatalmas Sikorsky helikopterbe, amelyen minden felszerelésükkel együtt elfértek. Tamara kapott egy mikrofonos- fejhallgatós rádiót, hogy a forgólapátok robajában is hallja Susant, és beszélhessen hozzá.

A Sikorsky megtelt.

– Hogy fér még be ide negyven civil a visszaúton? – kérdezte Tamara.

– Hát majd állnak – felelte az ezredes.

– Elbírja a daráló a súlyt?

– Ne izgulj – mosolygott Susan. – Nagy teherbírású emelő ez; eredetileg a Vietnámban lelőtt gépek behozására tervezték. Felemel egy magával azonos súlyú helikoptert, és megáll vele a levegőben.

Négy óra volt az út a Szahara fölött. Tamara nem féltette magát, de megőrjítette a gondolat, hogy ma elveszítheti Tabot. Ha csak elképzelte, émelyegni kezdett, és attól félt, rókázni fog ötven kemény katona szeme láttára. A gép, noha százhatvan kilométer volt az óránkénti sebessége, majdhogynem állni látszott az egyhangú sziklás- homokos táj fölött. Még nem ért véget az utazás, amikor Tamara rájött, hogy Tabbal akarja leélni az életét, és soha többé nem akar elválni tőle.

Sorsfordító felismerés volt. A nő lepergette gondolatban a következményeit. Bizonyosra vette, hogy Tab ugyanígy érez. Noha ritka tehetséggel választott bele a nem hozzáillő férfiakba, úgy érezte, Tabbal kapcsolatban nem tévedhetett. Csakhogy van még száz kérdés, amelyekre nem tudja a választ. Hova mennének? Miből élnének? Akar gyerekeket Tab? Sose beszéltek erről. És ő, Tamara, akar-e gyerekeket? Sose foglalkozott ilyesmivel. Dehogynem

akarok, döbbent rá. Most akarok. Más férfiaktól nem akartam, de tőle igen.

Olyan sok mindenen kellett töprengenie, hogy egészen meglepődött, amikor ereszkedni kezdtek Abéché fölött. A távolság, amelyet áthidaltak, megközelítette a helikopter akciórádiuszát. Tankolniuk kellett, mielőtt a sajtó keresésére indultak volna.

Abéché valaha fényes metropolisz volt, fontos állomás a Szaharát átszelő úton, amelyet évszázadokig használtak arab rabszolgakereskedők. Tamara elképzelte a tevekaravánokat, ahogy fáradhatatlanul cammognak a végtelen sivatagban, a fenséges mecseteket, a leboruló hívők százait, a pompás paloták háremeiben unatkozó szépségeket, a nyüzsgő rabszolgapiacok emberi nyomorúságát. Miután a franciák gyarmatosították Csádot, Abéché lakosságát majdnem kiirtották a behurcolt betegségek. Mostanra kisvárossá zsugorodott, ahol csak baromvásár volt, és néhány üzem, amelyek teveszőrből szőttek takarókat. Birodalmak jönnek és buknak, gondolta Tamara.

Volt a repülőtér mellett egy kis tengerészgyalogos-támaszpont, ahol hathetente váltották az állományt. A mostaniak már ki is álltak a leszállósávhoz a töltőkocsival, és a helikopter percek múlva fölemelkedett.

Keletnek fordultak, mert arra volt a sajtósok utolsó ismert tartózkodási helye. Tamara végre közelebb került Tabhoz. Hamarosan megtudja, hogy a férfi bajban van-e, és segíthet-e rajta.

Negyedóra múlva elszálltak alacsonyan egy komor tábor fölött. Hevenyészett viskók sorai, fásult lakosok. Mocskos gyerekek játszottak kavicsokkal a szemetes sikátorokban. A pilóta háromszor átrepülte széltében-hosszában a tábort, de a riportereknek nem volt nyoma.

Susan tanulmányozta a térképét, azonosította a következő tábort, megadta a koordinátákat a másodpilótának. A Sikorsky könnyedén felemelkedett, és északkeletnek fordult.

Pár perccel később a daráló átrepült egy kelet felé vonuló csapat fölött.

– Csádi kormánycsapatok – mondta Susan a fejhallgatóban. – Öt-hatezer fő. Pontos volt az információd, Tamara! Kétszeres fölényben

vannak a szudániakhoz képest.

Ettől kezdve a tengerészgyalogosok újfajta tisztelettel néztek Tamarára. A jó információ életet menthet, és ők becsültek mindenkit, akitől ilyet kaptak.

A második tábor hasonlított az elsőhöz, épp csak egy sekély mélyedésben volt, keletről és nyugatról enyhe rézsűkkel határolva. Tamara közelebbről sem látott városiakat. Sehol egy nyugatias ruha, sehol egy kopasz fej, napszemüvegben. Nem verték vissza kamerák lencséi a napfényt. Aztán kiszúrt három vastagon poros buszt, amelyek vonalban parkoltak a tábor közepén. Azoktól nem messze észrevett egy lila blúzt, majd egy kék szoknyát, majd egy baseballsapkát.

– Azt hiszem, ez az – mondta.

– Én is azt hiszem – csatlakozott Susan.

Váratlanul kiemelkedett a táborból egy apró helikopter, amelyet Tamara eddig nem is látott. Bedőlt, elkanyarodott a Sikorskytól, és sebesen megindult nyugatnak.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Tamara.

– Felismerem – válaszolta Susan. – A Tábornok személyi helikoptere.

Ez nem jelenthet jót.

– Vajon miért megy el?

– Szálljon fel olyan magasra, ahonnan beláthatjuk a környéket – utasította Susan a pilótát.

A Sikorsky fölemelkedett.

Tiszta idő volt, láthatták a keletről közeledő szudáni hadsereget, amely porfelhőt húzott maga után.

– Ó, a francba! – káromkodott Susan.

– Mennyire vannak? – kérdezte Tamara. – Másfél kilométer?

– Közelebb.

– És milyen messze vannak a mi katonáink?

– Öt kilométer. Ezeken a sivatagi úttalan utakon körülbelül tizenöt kilométert tesznek meg óránként. Húsz perc múlva itt lesznek.

– Ennyi időnk van kimenteni az embereinket, és eltüntetni a menekülteket a csatatérről.

– Igen.

– Azt reméltem, ideérünk a szudániak előtt.

– Az volt a terv. Most újratervezés van.

Susan utasította a pilótát, hogy szálljon le a buszok mellett, majd a katonákhoz fordult.

– Egyes és kettes szakasz, amint leszálltunk, irány a keleti gerinc! Amint az ellenség lőtávon belül van, lőnek! Próbáljanak tízszer annyinak látszani, mint ahányan vannak. Hármas szakasz körbejárja a tábort, közli a sajtóval, hogy gyülekezzenek a buszoknál, szól a menekülteknek, hogy fussanak a sivatagba. Egy pillanat! – Megkérdezte Tamarától, hogy mondják arabul: „Jönnek a szudániak, futás!” Tamara a mikrofonba mondta, hogy mindenki hallja.

– Lebegni fogunk, hogy mindent lássak. Szólni fogok, mikor vonuljanak vissza, és hol csoportosuljanak.

A helikopter földet ért. Hátul leeresztették a rámpát.

– Mozgás! – kiáltotta Susan.

A tengerészgyalogosok elhagyták a helikoptert. A többség a parancsnak megfelelően felrohant a keleti lejtőn, és hasra vetették magukat a dűne taréjának közelében. A többiek megkerülték a tábort. Tamara futott, hogy megkeresse Tabot.

Miután a katonák elkiáltották az üzenetet, néhány menekült kifelé indult a táborból, de annyira ímmel-ámmal, mintha nem hinnék el, hogy sürgős a dolog.

A látogatók többsége fel-alá csámborgott, vagy a menekülteket interjúvolta. Ők is lomhán reagáltak a parancsra. Mások egy asztalnál verődtek össze, ahol a kormány tájékoztató irodájának munkatársai osztogattak jegelt italokat és műanyag dobozokba csomagolt harapnivalót.

– Baj van! – ordított rájuk Tamara. – Azért jöttünk, hogy elvigyük magukat! Szóljanak mindenkinek, hogy szálljanak föl arra a darálóra!

Meglátta Bashir Fakhouryt, egy ismerős riportert.

– Mi újság, Tamara? – érdeklődött a söröspalackot szorongató Bashir.

A nő elengedte a füle mellett a kérdést. Most nem volt ideje sajtótájékoztatóra.

– Tabdar Sadoult nem látta?

– Egy pillanat! – mondta Bashir. – Nem dirigálhat minket csak úgy.

Mondja el, hogy mi történik!

Mire Tamara csak annyit felelt:

– Kapja be, Bashir! És már ott se volt.

A levegőből látta, hogy két hosszú, viszonylag egyenes ösvény vezet a házak között: az egyik nagyjából észak–déli, a másik kelet–nyugati irányban. Úgy döntött, mindkettőn végigrohan, hátha ott lesz Tab. Nem állhatott meg, hogy benézzen a házakba, mert az túl sokáig tartana; még akkor is keresgélne, amikor a szudániak ideérnek.

Éppen kelet felé szaladt a dűnén várakozó tengerészgyalogosok irányába, amikor meghallott egyetlen lövést.

Hűdött csend volt egy pillanatig, aztán kerepelni kezdtek a tengerészgyalogosok automatái. A távolabbi lövöldözésből ítélve a megdöbbent szudániak viszonozták a tüzet. Tamara szíve dobolt a rémülettől, de csak rohant tovább.

A fegyverropogás életre galvanizálta az embereket. Mindenki előjött a viskókból, hogy mi történik. A lövöldözés hatékonyabb volt a szóbeli figyelmeztetésnél. A menekültek kifutottak a sivatagba, sokan gyerekeket vittek vagy más drágaságokat: egy kecskét, egy vasfazekat, egy puskát, egy zsák lisztet. Az újságírók félbehagyták az interjúvolást, és loholtak a buszokhoz kamerákat markolva, mikrofonzsinórokat vonszolva maguk után.

Tamara fürkészte az arcokat, de Tab nem volt sehol. Aztán elkezdődött az ágyúzás.

Tamarától balra egy felrobban lövedék a földdel tett egyenlővé egy házat. Hamarosan több is követte. A szudáni tüzérség magasan a tengerészgyalogosok feje fölött lőtte a tábort. A sebesült menekültek jajgattak a félelemtől és a fájdalomtól. Az amerikai szanitécek szétnyitották az összecsukható hordágyakat, és ellátták a sérülteket. A futás a táborból fejvesztett tolongássá fajult.

Nyugi!, biztatta magát Tamara. *Csigavér. Találd meg Tabot.*

Dextert találta meg.

Merő véletlenségből. Az egyik kunyhó nyitott ajtajában meglátott egy rongykupacot. Valamiért másodszor is oda kellett néznie, és ekkor rájött, hogy Dexter kék-fehér hajszálcsíkos öltönye az, és Dexter is benne található.

Letérdelt mellé. Dexter kapkodva lélegzett. Csak karcolások látszottak rajta, de eszméletlen volt, ezek szerint mégis történt valami baja.

Felállt, elkiáltotta magát:

– Szanitéc! Ide!

Sehol egy ápoló. Futni kezdett arra, ahonnan jött, megtett legalább húsz métert, továbbra sem találkozott senkivel. Visszatért Dexterhez. Tudta. hogy kockázatos mozgatni egy sebesültet, de még veszélyesebb lenne itt hagyni, kiszolgáltatva a szudániak kénye-kedvének. Gyorsan döntött. Hasra fordította Dextert, megemelte a törzsét, bebújt a hasa alá, egy lökéssel kiegyenesedett, vállán az ájult ember ernyedt testével. Függőleges helyzetben rögtön könnyebb lett cipelni a súlyt. Elindult a helikopter és a buszok felé.

Száz métert ment, amikor meglátott két ápolót.

– Hé! – ordította. – Nézzétek meg ezt a pasit, a követségünkről való! – A szanitécek elvették tőle, és egy hordágyra fektették az eszméletlen Dextert. Tamara szaladt tovább.

Észrevette, hogy néhány újságíró filmez, és gondolatban kalapot emelt a bátorságuk előtt.

Mostanra szinte az összes menekült elhagyta a tábort. Egy öregasszony egy sánta férfit támogatott, egy kamasz lány cipelt fáradságosan két bömbölve tiltakozó tökmagot; társaik már a táboron kívül törtettek a sivatagban, amilyen sebesen csak tudtak, minél messzebbre onnan, ahol lőnek.

Harminc-egynéhány tengerészgyalogos hogy is bírna feltartóztatni egy kétezer fős hadsereget? Nem sok idejük lehet hátra.

A helikopter ereszkedett. Susan nemsokára fölszedi őket. Hol van Tab?

Ekkor kiszúrta. Az észak–déli ösvényen futott a menekülők után, bal hóna alatt egy nagyobb gyerekkel, olyan kilencévesforma lánnyal, aki üvöltött, mintha nyúznák. Alighanem jobban félt az idegentől, aki felkapta, mint a körülötte robbanó aknáktól.

A helikopter földet ért. Tamara fülhallgatójában megszólalt Susan:

– Hármas szakasz, zavarják fel a sajtót a darálóba!

A tábor szélén Tab végre utolérte az utolsó menekülőket, és letette a földre a lányt, aki ész nélkül elinalt. Tab megfordult, visszaindult.

A nő futott hozzá. Tab átölelte és vigyorgott.

– Miért is vettem biztosra, hogy benne vagy a felmentő seregben? – kérdezte.

Azért kalapot le a flegmasága előtt. Viccelni egy csatatéren!

Tamara korántsem volt ilyen nyugodt.

– Gyerünk már! – üvöltötte. – Fel kell szállnunk a darálóra! – Rohanni kezdett, Tab követte.

– Kettes szakasz, visszavonul és beszáll! – mondta a fülhallgatóban Susan.

Tamara felnézett a lejtőre, ahol a tengerészgyalogosok fele hasmánt lecsúszott a homokon. A rézsű alján felpattantak, és nyargaltak a táborba. Az egyik a hátán hozta a bajtársát, sebesülten vagy holtan.

Már közel jártak a Sikorskyhoz, amikor ismét megszólalt Susan:

– Egyes szakasz, visszavonul és beszáll! Futás, fiúk! Azokat nem kellett biztatni.

Tamara és Tab pontosan az első szakasz előtt értek oda a darálóhoz. Mindenki más beszállt. Száz ember szorongott az utastérben, némelyük hordágyon.

Tamara lenézett a dűnére, amelyen most kelt át a szudáni sereg. Azt hitték, markukban a győzelem, és a fegyelmük lazulóban volt. Lődöztek, úgyszólván nem is célozva, a putrikra pazarolva a lőszert, amelyek elválasztották őket a visszavonuló amerikaiaktól.

Az ajtók becsapódtak, Tamara alatt megemelkedett a padló. Az ablakon kinézve látta, hogy az összes szudáni fegyver a helikopterre szegeződik.

Majdnem elvesztette a fejét a rémülettől. Bár a közönséges lőszer nem ütheti át a daráló páncélozott alját, egy jól célzott ágyúlövedék vagy egy vállról indítható akna leszedheti. Üzemképtelenné tehetik a motorokat, véletlenül beletrafálnak a forgólapátokba, és akkor… Egész testében reszketett. A gép emelkedett, a csőszájak követték a mozgását. Tamara a forgólapátok és a motorok dübörgésében is hallotta a lövedékek dobpergését a páncéllemezen. Elképzelte,

amint a hatalmas Sikorsky a száz emberrel zuhanni kezd, miszlikbe törik, és tűzbe borul.

Aztán látta, hogy valami eltereli a szudániak figyelmét. Valami mást bámultak a helikopter helyett. A nő követte a tekinteteket a nyugati lejtőhöz. A csádi hadsereg most kelt át a dűne tetején, bár ez inkább roham volt, mint rendezett előrenyomulás, a katonák egyszerre futottak és lőttek. Néhány szudáni visszalőtt, de kisvártatva rájöttek, hogy az ellenség túlerőben van, mire sarkon fordultak, és menekülőre fogták a dolgot.

A helikopter utasai éljenezni és tapsolni kezdtek.

A pilóta egyenesen észak felé szállt, minél messzebb a két hadseregtől. A helikopter hamarosan kikerült a lőtávolból épen, sértetlenül.

– Szerintem biztonságban vagyunk – szólalt meg Tab.

– Ja – helyeselt Tamara. Megfogta a férfi kezét, és nagyon keményen szorította.

* * *

Másnap reggel nagy nyüzsgés volt az n’djamenai CIA-irodában. Éjszaka Washingtonból a CIA igazgatója a kérdések sokaságát zúdította rájuk: Mi robbantotta ki az ütközetet? Mennyi a halott? Amerikaiakat öltek-e meg? Ki győzött? Mi történt Dexterrel? Hol a pokolban van az az Abéché? Ami pedig a legfontosabb: Mi lesz ennek a következménye? Válaszokra volt szüksége, mielőtt tájékoztatta volna az elnököt.

Tamara korán bement, és leült az asztalához, hogy megírja a jelentését. Azzal kezdte, hogy előző reggel találkozott Karimmal, akit „a Tábornokhoz közel álló forrásnak” nevezett. Ha majd kérik, megadja Karim nevét, de inkább nem foglalja bele egy írott jelentésbe.

Sorra érkeztek a többiek. Mindenki azt firtatta, mi történt Dexterrel, és Tamara mindenkinek azt válaszolta, hogy nem tudja.

– Én már eszméletlenül találtam, semmi sem utalt rá, hogy mi üthette ki. Talán ijedtében ájult el.

Dextert a többi sebesülttel együtt az abéchéi kórházba vitték, amikor a Sikorsky megállt tankolni. Tamara felvetette Mike Olsonnak, hogy a következő géppel küldje Abéchébe valamelyik ifjoncot, talán Dean Jonest, aki a kórházban kaphatna diagnózist első kézből, Dexter kezelőorvosától.

– Jó ötlet – helyeselt Olson.

Most, hogy ő irányított, kellemesebb volt a légkör, a munka mégis jól ment, ha ugyan nem jobban.

A Tábornok úgy kukorékolt a reggeli híradóban, akár egy kakas.

– Most móresre tanították őket! Ezután kétszer is meggondolják, küldjenek-e terroristákat az N'Gueli hídra!

– Elnök úr – mondta a riporter –, egyesek szerint ön lassan reagált arra az incidensre.

A Tábornok nyilvánvalóan felkészült erre a kérdésre.

– A kínaiaknak van egy közmondásuk: „A bosszú hidegen jó."

Tamara tudomása szerint ez nem kínai közmondás volt, hanem idézet egy francia regényből, de az üzenet félreérthetetlen volt minden nyelven. A Tábornok gondosan tervezett, kivárta az idejét, aztán odavágott, és szent meggyőződése szerint roppant fortélyosan járt el.

Tamara az összes részletet beleírta a jelentésébe, aztán hátradőlt, és azon töprengett, miként summázza a csata jelentőségét. Beszélgetése Karimmal megerősítette a Tábornok azon állítását, hogy csapdát állított, bosszúból a hídon történt lövöldözésért. Kijelentését, miszerint a szudániakat „móresre tanították", megerősítette Touré tábornok jelentése, amelyet Susan továbbított Tamarának, megjegyezve, hogy a szudániak csúfos vereséget szenvedtek.

Ez pedig azt jelenti, hogy a kartúmi kormány dühöngeni fog. Megpróbálják majd úgy kozmetikázni az eseményeket, hogy kevésbé látsszanak lúzereknek, de ők is és a nagyvilág is tudni fogja az igazat. Ez pedig megalázza őket, aminek eredményeként vissza fognak vágni. A nemzetközi politika időnként semmivel sem különb a maffiák vendettájánál, elmélkedett Tamara. Az emberek bosszút állnak azért, amit tettek velük, mintha nem tudnák, hogy vetélytársaik

megbosszulják a bosszúállást. És ahogy folytatódik ez a szemet szemért, elkerülhetetlen az eszkalálódás: egyre több düh, egyre több

bosszú, egyre több erőszak.

Ez a diktátorok gyöngesége. Úgy megszokták, hogy mindig az történik, amit ők akarnak, hogy váratlanul éri őket, amikor a külvilág nem hajlandó alkalmazkodni a terveikhez. A Tábornok olyasmit indított be, amit talán nem lesz képes irányítani.

Green elnök számára ez volt a lényeg. Azt akarta, hogy Csád stabil legyen. Az Egyesült Államok azért támogatta a Tábornokot, mert olyan vezető volt, aki tudott rendet tartani, de most az egész térség stabilitását fenyegette.

Befejezte a jelentést, és átküldte Mike Olsonnak. Pár perccel később Olson odajött az asztalához a kinyomtatott szöveggel.

– Köszönöm! – mondta. – Izgalmas olvasmány!

– Túlságosan is – vélte Tamara.

– Mindenesetre benne van, amit Langley-nek tudnia kell.

Elküldtem így, ahogy van.

– Köszönöm. – Dexter átírná, gondolta Tamara, és alákanyarítaná a saját nevét.

– Ha ki akarná venni a nap hátralévő részét, azt mondanám, hogy megérdemelte – folytatta Mike.

– Azt fogom tenni.

– Jó pihenést.

Tamara visszament a lakására, és telefonált Tabnak. Ő is az irodájában töltötte a délelőttöt, és jelentést írt a DGSE-nek, de már a végénél tartott, és utána el akart jönni. Megbeszélték, hogy a férfi lakásán találkoznak, és talán elmennek ebédelni.

Tamara eltaxizott Tab lakására, ahova ő ért oda elsőnek.

Bement a férfitól kapott kulccsal. Először tartózkodott itt Tab nélkül. Körülnézett, ízlelgette az érzést, hogy itthon van Tab magánvilágában. Már mindent látott benne, a férfi meg is mondta:

„Nézz meg mindent, semmit sem akarok titkolni előled”, de most addig bámulhatta a tárgyakat, ameddig neki tetszett, nem tartva attól, hogy Tab megszólalhat: „Mi olyan érdekes a fürdőszobai szekrényemben?”

Kinyitotta a szekrényt, megszemlélte a ruhákat. Tabnak volt tizenkét világoskék inge. Felfedezett néhány pár cipőt, amelyeket Tab sose viselt. A szekrénynek szantálillata volt, mert a vállfák és a sámfák is abból készültek.

Tabnak volt egy kis gyógyszerszekrénye: paracetamol, ragtapasz, gyógyszer meghűlésre, gyomorrontásra. Nem is tudta, hogy Tabnak gyenge a gyomra. Könyvespolcán ott volt Molière színműveinek

XVIII. századi kiadása hat kötetben, természetesen franciául. Felütötte az egyik kötetet, amelyből kihullott egy kártya, amelyre azt írták:

„Joyeux anniversaire, Tab – ta maman t'aime". Anya szeret téged. Milyen kedves.

Az egyik fiókban mappa volt a személyes okmányoknak: egy születési anyakönyvi kivonat, Tab két diplomája. Meg egy régi levél a nagyanyjától, olyasvalakinek a gondosan formált betűivel, aki ritkán szokott írni; Tab nyilvánvalóan gyerekkorában kapta. A nagymama gratulált az unoka sikeres vizsgáihoz. Ettől könnyek szöktek Tamara szemébe, maga se tudta, miért.

Pár perccel később megérkezett a férfi. Tamara törökülésben kuporgott az ágyon, és figyelte, hogyan veti le a hivatali öltönyt, mossa meg az arcát, és öltözik át lezser hétvégi szerelésbe. Ám Tabnak mintha nem lett volna sürgős az ebéd. Leült az ágy szélére, és egy hosszú percig nézte a nőt. Tamarát nem zavarta: szerette, hogy Tab szereti bámulni.

Végül megszólalt a férfi:

– Amikor kitört a lövöldözés…

– Felkaptad azt a kislányt. Tab elmosolyodott.

– A kis hárpia! Tudod, hogy megharapott? – A kezét mutatta. – Nem vérzett, de nézd ezt a kék foltot!

Tamara megfogta a kezét, megcsókolta.

– Szegénykém.

– Ez semmi, de arra gondoltam, hogy valószínűleg meghalok. Aztán arra gondoltam: „Bánom, hogy nem töltöttem több időt Tamarával."

A nő csak nézett.

– Ez volt a, szóval, az utolsó gondolatod?

– Igen.

– Visszafelé, azon a hosszú úton a sivatag fölött, a helikopteren magunkon gondolkoztam, és nekem is hasonló érzésem támadt – vallotta be Tamara. – Soha többé nem akartam elválni tőled.

– Tehát ugyanazt érezzük.

– Tudtam, hogy így lesz.

– No de mitévők legyünk most?

– Ez a nagy kérdés.

– Sokat gondolkoztam rajta. Neked a hivatásod az Ügynökség. Nekem nem hivatásom a DGSE. Élveztem a hírszerzői munkát, és valóban rengeteget tanultam, de egy cseppet sem akarok feltörni. Tíz évig szolgáltam a hazámat, de most szeretnék átváltani a családi üzletre, és idővel talán átvenni a vezetését, amikor anyám vissza akar vonulni. Szeretem a divatot meg a luxuscikkeket, amikhez mi, franciák, annyira értünk. Ám ez azt jelenti, hogy Párizsban kellene laknom.

– Ezt kitaláltam.

– Ha az Ügynökség küldene… átköltöznél Párizsba velem?

– Igen – felelte Tamara. – Egy szempillantás alatt.

16. fejezet

Minél mélyebben vonszolta be magát a nyekergő busz a sivatagban, annál elviselhetetlenebb lett a hőség. Kia nem is tudta, hogy otthona, a Csád-tó partvidéke még az ország hűvösebb részei közé tartozik. Mindig azt képzelte, hogy ilyen az egész Csád, és kellemetlen meglepetésére szolgált, hogy a gyéren lakott északi terület forróbb. Három hete, az utazás kezdetén még bosszantotta, hogy ki van törve az ablak, és bejön az idegesítően poros sivatagi szél, de ma már, izzadtan és fáradtan az ölében ülő Nadzsitól, örült minden légmozgásnak, még akkor is, ha tikkasztó, és csikorog a homok tőle a fogak között.

Nadzsi nyűglődött és nyafogott.

– Leben kél! – hajtogatta, de hát Kiának nem volt rizse, sem írós vaja, és ugyan min főzhetett volna? Mellre tette a fiát, de Nadzsi tovább elégedetlenkedett, az asszony gyanúja szerint azért, mert a teje felhígult az éhségtől. Az élelem, amelyet Hakim ígért, nagyon gyakran csak vízből és meglehetősen szikkadt, kevés kenyérből állt. Az ígért „luxuscikkekért”, köztük a takarókért, a szappanért és a kenyérnél vagy a kásánál különb ételért Hakim felárat követelt. Mi lehet rosszabb egy anyának annál a tudatnál, hogy nem etetheti az éhes gyerekét?

Abdul a kisfiúra pillantott. Kiát az illendőnél kevésbé zavarta, hogy a férfi látja a mellbimbóját. Több mint két hete nap mint nap egymás mellett ültek, ami egyfajta fáradt családiasságot teremtett közöttük.

Abdul most megszólította Nadzsit.

– Volt egyszer egy ember, akit úgy hívtak, hogy Sámson, és ő volt a legerősebb ember széles e föld kerekén! – mondta.

Nadzsi abbahagyta a siránkozást, és elhallgatott.

– Hát ez a Sámson sétált egy napon a sivatagban, és meghallotta, hogy egy oroszlán ordít valahol közel, de nagyon közel!

Nadzsi a szájába dugta a hüvelykujját, és az anyjához bújt, nagy szemeket meresztve Abdulra.

Persze, Abdul mindenkivel jóban van, tűnődött Kia. Az összes utas kedvelte. Gyakran megnevettette őket. Kia nem csodálkozott,

hiszen mikor először látta Abdult, az cigarettát árult, tréfálkozott a férfiakkal, kellette magát az asszonyoknak. Az is az eszébe jutott, hogy a libanoniak állítólag jó üzletemberek. Az első helységben, ahol a busz megállt éjszakára, Abdul elment egy szabadtéri falatozóba. Kia is oda ment, Eszmával, Busrával és Waheddel, csak a változatosság kedvéért. Látta, hogy Abdul kártyázik, nem nyer, de nem is veszít sokat. Egy palack sör állt mellette, amelyből alig ivott. Leginkább beszélgetett az emberekkel, színleg jelentéktelen dolgokról, de Kia később rájött, hogy Abdulnak ezzel a módszerrel sikerült kiderítenie, kinek hány felesége van, hány boltos tisztességtelen, és kitől félnek a legjobban. Így viselkedett minden faluban és kisvárosban.

Ám Kia biztosra vette, hogy ez színjáték. Abdul, ha éppen nem barátkozott, visszahúzódó, elzárkózó, sőt búskomor lett, mint akinek sok a gondja, és aki sok régi sebet hordoz. Kia ezért gondolta az elején, hogy a férfi ellenszenvesnek találja. Idővel kezdte azt hinni, hogy két ember él benne, és mindezek alatt ott rejtőzött egy harmadik, aki vette a fáradságot, hogy lecsillapítsa Nadzsit egy olyan mesével, amely egy kétéves kisfiú számára is érthető és érdekes.

A busz olyan hitványul jelölt csapásokon döcögött, amelyeket Kia gyakran észre sem vett. A sivatag javarészt helyenként vékony homokréteggel takart, kemény, lapos kőből állt, megfelelő felületet kínálva a lassú vezetéshez. Itt-ott egy eldobott kólásdoboz vagy kipukkadt gumitömlő bizonyította, hogy valóban az úton járnak, és nem a pusztában bolyonganak.

Minden falu egyben oázis volt, mert az emberek nem élhettek víz nélkül. Minden helységnek volt egy föld alatti tava, amelyre gyakran csak egy tócsa utalt, vagy egy kút. Olykor ezek kiszáradtak, mint a Csád-tó, ilyenkor az embereknek máshova kellett menniük, úgy, ahogyan Kia tette.

Az egyik éjszaka nem volt hol megállniuk, és mindenki a buszon aludt, amíg föl nem kelt a nap.

Volt néhány férfi, akik az utazás kezdetén zaklatták Kiát. Mindig este történt, sötétedés után, amikor az utasok leheveredtek valamilyen háznak vagy udvarnak a földjére, a szerencsésebbje

szalmazsákokra. Egy éjszaka az egyik férfi rámászott. Kia némán viaskodott, mert tudta, ha sikolt, vagy bármilyen más módon megalázza ezt az embert, a barátai bosszút állnak érte, és őt fogják megvádolni, hogy szajha. Ám a férfi túl erős volt, és sikerült kihúznia kettejük közül a pokrócot. Aztán hirtelen eltűnt, és Kia rájött, hogy valami erős lerántotta róla. A csillagfénynél látta, ahogy Abdul a földhöz szegezi a zaklatóját, egyik kezével a gégéjét markolva, hogy ne csaphasson zajt, sőt talán még levegőhöz se jusson. Hallotta Abdul suttogását:

– Hagyd őt békén, vagy megöllek. Érted? Meg foglak ölni. – Aztán elment.

Az ember feküdt még ott pár percig levegőért kapkodva, aztán ő is eliszkolt. Az asszony még csak azt se tudta, melyik volt.

Ezek után kezdte figyelni Abdult. Mivel úgy vélte, a férfi nem akarja, hogy barátoknak nézzék őket, a többi utas szeme láttára idegenként bánt vele, nem szólt hozzá, nem mosolygott rá, nem kérte a segítségét, miközben karjában egy ficánkoló kétéves gyerekkel próbálta elvégezni a mindennapos feladatokat. De ha mellette ült a buszon, akkor beszélt. Halkan és tárgyilagosan mesélt a gyermekkoráról, a fivéreiről Szudánban, életéről a zsugorodó tó mellett, Szalim haláláról. Még azt se titkolta el, mi történt a Bourbon Street mulatóban. A férfi semmit sem árult el magáról, az asszony sohasem faggatta, mert sejtette, hogy Abdul nem örülne, ám gyakran fűzött megjegyzéseket ahhoz, amit Kiától hallott, és az asszony egyre közelebb érezte magához.

Hallgatta a libanoni kiejtésű, megnyugtató, mély hangot.

– Megfogott egy hajtincset, és Sámson nem ébredt fel, csak hortyogott tovább. Lenyisszantotta a hajtincset az ollóval, de Sámson még mindig nem ébredt fel. Aztán lenyisszantott még egy tincset. Nyissz-nyissz, mondta az olló, és horty-horty, hortyogott Sámson.

Kia gondolatai visszaszálltak az apácák iskolájához, ahol először hallotta a bibliai történeteket Jónásról és a cethalról, Dávidról és Góliátról, Noéról és a bárkáról; ahol megtanították az írásra-olvasásra, az osztásra és a szorzásra, meg egy kis franciára. Tanult más lányoktól is, akik nála jóval többet tudtak az olyan felnőtt-

titkokról, mint a szex. Boldog idők. Tulajdonképpen boldog élet jutott neki, egészen addig a rettenetes napig, amikor hazahozták Szalim holttestét. Azóta másban sincs része, csak megpróbáltatásban és csalódásban. Sosem lesz vége? Eljut Franciaországba egyáltalán?

A busz váratlanul lassított. Kia előrenézett, és látta, hogy gőz gomolyog a jármű orrából.

– Most meg mi van? – motyogta. Abdul éppen ott tartott:

– És mikor Sámson reggel felébredt, majdnem kopasz volt, és a szép nagy haja ott volt körülötte a párnán. És hogy mi történt utána, azt majd megtudjuk holnap.

– Nem, most! – követelte Nadzsi, ám Abdul nem is válaszolt neki. Hakim megállította a buszt, kikapcsolta a motort.

– Felforrt a hűtővíz – közölte.

Kia megrémült. A busz kétszer robbant már le – az út ezért tartott a vártnál tovább –, de ez a harmadik alkalom semmivel sem volt kevésbé ijesztő. A közelben senki, a telefonok nem működtek, és ritkán találkoztak más járművel. Ha a buszt nem lehet megjavítani, akkor gyalogolniuk kell. Aztán vagy elérnek egy oázist, vagy holtan esnek össze.

Hakim elővett egy szerszámosládát, és kiszállt a buszból. Felnyitotta a motorháztetőt. Az utasok többsége ugyancsak kiszállt, hogy megmozgassa a lábát. Nadzsi futkosott, leadta a benne felgyűlt energiát. Csak nemrég tanult meg futni, és büszke volt a gyorsaságára. Kia, Abdul és még mások Hakim mögül nézték a gőzölgő motor.

Csád szegényebb vidékein fontos tudomány az ócska autók és motorkerékpárok javítása. Noha a szerelés férfimunka, ezt-azt Kia is megtanult belőle.

Lyuknak nem volt nyoma.

Hakim egy tárcsáról lógó hosszú, kígyószerű gumira mutatott.

– Elszakadt az ékszíj – mondta. Óvatosan belenyúlt az átforrósodott motorba, és kihúzta a gumit, amely fekete volt, barna foltokkal, helyenként kopott és repedt. Kia is látta rajta, hogy rég ki kellett volna cserélni.

Hakim visszatért a buszhoz, és egy nagy bádogládát húzott elő az ülése alól. Ugyanehhez folyamodott az előző defekteknél is. A

homokra tette a ládát, felnyitotta, és kotorászni kezdett az alkatrészek között. Voltak ott gyertyák, biztosítékok, hengerfejtömítések meg egy tekercs ragasztószalag. Hakim elkomorodott, ismét átnézte a ládát.

Végül kijelentette:

– Nincs tartalék ékszíj.

– Bajban vagyunk – mondta Kia halkan Abdulnak.

– Nem egészen – felelte ugyanolyan halkan a férfi. – Még nem.

– Rögtönöznünk kell – mondta Hakim. Tekintete végigsiklott a körülötte álló utasok ruházatán, és megállapodott Abdulon.

– Add csak ide azt az övet! – mutatott a széles vászonövre Abdul derekán.

– Nem – felelte Abdul.

– Szükségem van rá, az lesz az ideiglenes ékszíj.

– Nem fog működni – jelentette ki Abdul. – Valami rugalmasabbra lesz szükséged, aminek van fogása.

– Van egy rugós tárcsa, az majd megfeszíti.

– A vászon akkor is elcsúszik.

– Megparancsolom!

Az egyik őr közbeavatkozott. Hamzának és Tariknak hívták őket.

Tarik, a magasabb volt az, aki beleszólt.

– Tedd, amit mond – utasította Abdult ellentmondást nem tűrő hangon.

Kia most ugyanúgy megrémült volna, mint a férfiak többsége, de Abdul úgy beszélt tovább Hakimhoz, mint aki nem is hallotta, amit Tarik mondott.

– A te öved jobban fogna.

Hakim farmerjét ugyanis egy kopott, barna bőröv tartotta.

– A hossza biztos megvan – tette hozzá Abdul, és ezen mindenki nevetett, mert Hakimnak jó vastag dereka volt.

– Azt kell tenned, amit mond! – parancsolta dühösen Abdulnak az őr.

Kia csak ámult, hogy Abdul láthatólag nem fél az embertől, akinek géppisztoly lóg a válláról.

– Hakim öve alkalmasabb rá – magyarázta higgadtan.

Egy pillanatig úgy rémlett, hogy Tarik mindjárt lekanyarítja a válláról a fegyvert, és azzal fenyegeti meg Abdult, de aztán meggondolta magát. Hakimhoz fordult.

– Használd az övedet – mondta. Hakim lecsatolta az övét.

Kia azon töprengett, hogy miért ragaszkodik Abdul ahhoz az övhöz?

Hakim ráillesztette az övet a tárcsákra, becsatolta, feszesre húzta. Lehozott a buszról egy ötliteres műanyag kannát, teletöltötte a hűtőt, amely sziszegett és bugyborékolt. Aztán elsimult benne a víz. Hakim visszaszállt a buszba, beindította a motort, majd ismét kiszállt, hogy benézzen a motorháztető alá. Kia látta, hogy az öv csakugyan beválik: már működött is a hűtő.

Hakim lecsapta a motorháztetőt. Gyilkos kedvében volt. Visszamászott a Mercedesbe, fél kézzel tartva a nadrágját.

Elfoglalta helyét a vezetőülésen, bekapcsolta a motort. Az utasok visszaszálltak. Hakim türelmetlenül feltúráztatta a motort. Amikor Wahed, Eszma apósa tétovázott, mielőtt fellépett a lépcsőre, Hakim váratlanul megindult, majd rátaposott a fékre.

– Gyerünk, siess már! – acsarkodott.

Kia akkor már leült Abdul mellé, ölében Nadzsival.

– Hakim dühöng, mert te győztél – mondta a férfinak.

– Szereztem magamnak egy ellenséget – sajnálkozott Abdul.

– Ez egy disznó. A busz elindult.

Kia halk zümmögést hallott. Abdul meglepetten előhúzta a telefonját.

– Van térerő! – mondta. – Faya közelében kell járnunk. Nem is tudtam, hogy errefelé van térerő! – Ennek hihetetlenül örült.

A telefon nagyobb volt annál, amire Kia emlékezett. Lehet, hogy Abdulnak két mobilja van?

– Telefonálhatsz a barátnőidnek – mondta csipkelődve.

A férfi mosolytalan arccal nézte egy pillanatig.

– Nincsenek barátnőim – felelte.

Valamit babrált a telefonon: talán korábban megírt és tárolt üzeneteket küldözgetett. Utána habozni kezdett, majd mint aki elhatározásra jutott, lehívott néhány képet. Kia ekkor látta, hogy titokban lefotózta Hakimot, Hamzát, Tarikot, és másokat, akikkel

útközben találkoztak. Az asszony a szeme sarkából figyelte, ahogy Abdul egy-két percig kopogtatja a kijelzőt. Abdul ügyelt rá, hogy az asszonyon kívül senki se lássa, mivel foglalatoskodik.

– Mit csinálsz? – kérdezte Kia.

Abdul ismét rákoppantott a kijelzőre, aztán kikapcsolta a készüléket, és visszarejtette a ruhája alá.

– Küldtem egy n’djamenai barátomnak néhány fotót meg egy üzenetet: „Ha megölnek, ezek a tettesek.”

– Nem aggódsz, hogy Hakim és az őrök rájöhetnek, mit küldtél el?

– súgta az asszony.

– Épp ellenkezőleg. Ez visszatartja őket.

Kia úgy vélte, igazat beszél, ugyanakkor érezte, hogy ez nem a teljes igazság. Ma megtudott a férfiról egy újabb meglepő részletet: az utazók között ő volt az egyetlen, aki nem félt Tariktól és Hamzától. Pedig azoknak még Hakim is engedelmeskedett.

Abdul kétségtelenül titkolt valamit, amit Kia el sem tudott képzelni.

Hamarosan feltűnt Faya városka. Az asszony megkérdezte Abdultól, nem tudja-e, hányan laknak itt – ő általában tudta az ilyesmit –, és rögtön meg is kapta a választ.

– Körülbelül tizenkétezren – mondta a férfi. – Ez a legnagyobb város az ország északi részén.

Inkább nagy falunak tűnt. Kia rengeteg fát és sok-sok öntözött mezőt látott. Jó sok föld alatti víznek kell itt lennie, ha így képesek gazdálkodni. A busz elhaladt egy kifutópálya mellett, amelyen nem álltak gépek, és nem szorgoskodtak emberek.

– Nagyjából ezer kilométert tettünk meg tizenhét nap alatt – mondta Abdul. – Az naponta nem egészen hatvan kilométer. Még annál is lassabb, amit vártam.

A busz megállt egy jókora háznál a város közepén. Az utasokat bevezették egy tágas udvarba, és azt mondták nekik, hogy itt fognak enni és aludni. Alkonyodott, bőven volt árnyék. Fiatal nők hideg vizet hoztak nekik, hogy ihassanak.

Hakim és az őrök elmentek a busszal, feltehetően azért, hogy új ékszíjat vásároljanak. Kia remélte, hogy tartalékról is gondoskodnak. Korábbi megállásaikból tudta, hogy Hakimék most leparkolják a

Mercedest valami biztonságos helyre, és az egyik őr az egész éjszakát a buszon tölti. Kia ugyan nem tudta, kinek kellene ez a vacak, amit Hakim és társai akkora becsben tartanak. Egyébként bánja is ő. Lényeg, hogy a Mercedes reggel előálljon, és folytathassák az utat.

Abdul is elment, Kia szerint valamilyen falatozóba vagy kávéházba, hogy szemmel tarthassa Hakimot és az őröket.

Az udvar egyik sarkában volt egy paravánnal eltakart, nyomókutas zuhanyozó, ahol a férfiak megtisztálkodhattak. Kia megkérdezte az egyik szolgálólánytól, hogy az asszonyok és Nadzsi mosakodhatnak-e a házban. A lány bement, majd kijött, és bólintott. Kia intett Eszmának és anyósának, Busrának, akik rajta kívül az egyedüli nők voltak a buszon. Bementek a házba.

A föld alatti víz nagyon hideg volt, de Kia hálás volt érte, meg a szappanért és a törülközőkért is, amelyeket nagylelkűen adott a láthatatlan házigazda – vagy inkább az első feleség. Kia kimosta Nadzsi ruháját és a saját alsóneműjét. Rögtön jobban érezte magát, amikor visszatért az udvarra.

Sötétedés után fáklyákat gyújtottak. A szolgálólányok birkaragut hoztak kuszkusszal. Reggel Hakim alighanem meg akarja majd vágni őket a vacsoráért, de Kia nem hagyta, hogy ez elrontsa az örömét. Szétnyomkodta a zöldséget, összekeverte a kuszkusszal meg a zamatos mártással, és megetette a boldogan habzsoló Nadzsit. Ő is derekasan belakott.

Abdul akkor tért vissza, amikor a fáklyákat eloltották. Kiától pár méternyire leült, és a falnak vetette a hátát. Az asszony a földre heveredett Nadzsival, aki másodpercek alatt elaludt. Ismét elmúlt egy nap, gondolta Kia. Pár kilométerrel közelebb vagyunk Franciaországhoz, és még mindig élünk. Ezzel a gondolattal merült álomba.

17. fejezet

– Rajtam kívül senkit sem nyugtalanít az, ami Csádban történik? – kérdezte Pauline. Persze nem kapott választ a kérdésre. – Minden jel az eszkalációra utal – folytatta. – Szudán felkérte szövetségesét, Egyiptomot, hogy küldjön csapatokat a csádi agresszorok visszaverésére.

A Nemzetbiztonsági Tanács ülésén részt vett a nemzetbiztonsági tanácsadó, a külügyminiszter, a kabinetfőnök és más magas rangú tisztviselők a titkáraikkal együtt. Pauline reggel hétre hívta össze az értekezletet a hosszú, magas mennyezetű tanácsterembe, amelynek négy nagy, boltíves ablaka a nyugati oszlopcsarnokra nézett. Húsz bőrszék vette körül az ovális mahagóniasztalt az aranycsillagokkal telehintett, vörös szőnyegen. A két hosszabb fal mentén kisebb székek sorakoztak a titkárok számára. A szoba végében egy kandalló volt, amelyet sose használtak. Az egyik ablakot nyitva hagyták, behallatszott a forgalom a 15. utcán, olyan halkan, mint mikor a szél motoszkál a távoli fák lombjában.

– Az egyiptomiak még nem egyeztek bele – mondta Chester Jackson külügyminiszter. – Haragszanak a szudániakra, amiért nem támogatták a duzzasztógát megépítését.

– De bele fognak – szögezte le Pauline. – Az összekoccanás a gát miatt jelentéktelen ügy. Szudán azt állítja, hogy megtámadták. Határsértő orvtámadással magyarázzák a vereségüket, ami nem igaz, de az senkit sem érdekel.

– Az elnöknek igaza van, Chess – mondta Gus Blake, a nemzetbiztonsági tanácsadó. – Tegnap Kartúmban hisztérikus nacionalista tüntetések voltak Csád ellen.

– Amelyeket valószínűleg a kormány szervezett.

– Igaz, de ez elárulja, merre tartanak.

– Oké, igaza van – ismerte el Chess.

– Csád pedig Franciaországot kérte fel, hogy kettőzze meg itteni erőinek létszámát – szólt Pauline. – Azt ne mondják már, hogy Franciaország nem fog segíteni nekik! A franciák mindenképpen meg akarják védeni Csád és a többi szaheli szövetségesük területi épségét. Továbbá a csádi homok alatt egymilliárd barrel olaj

található, amelyből igen sok a francia Total olajvállalat tulajdona. Franciaország nem akar összeveszni Egyiptommal, és talán nem is akar még több katonát küldeni Csádba, de azt hiszem, kénytelen lesz.

– Értem már, mit ért eszkaláció alatt – mondta Chess.

– Hamarosan francia és egyiptomi csapatok néznek farkasszemet Csád és Szudán határán azt várva, ki mer lőni elsőnek.

– Nagyon úgy fest.

– És ez még rosszabb is lehet. Szudán és Egyiptom kérhet erősítést Kínától, és Peking esetleg meg is adja – a kínaiak nagyon igyekeznek megvetni a lábukat Afrikában. Akkor majd Franciaország és Csád az Egyesült Államokhoz folyamodik segítségért. Franciaország a szövetségesünk a NATO-ban, máris vannak csapataink Csádban, vagyis nehéz lesz kimaradni a harcokból.

– Ez nagy ugrás – vélte Chess.

– De nincs igazam?

– Nem, igaza van.

– És abban a pillanatban ott állunk a szuperhatalmak háborújának a küszöbén.

A szobában csönd lett egy pillanatra.

Pauline agyába beugrott a mumpicföldi látogatás emléke. Olyan volt, mint a lidércnyomás, amely az álmodó ébredése után sem hajlandó elmúlni. Újra látta a priccsek sorait a kaszárnyában, az ötmillió gallonos víztartályt, a konferenciatermet az óriási világtérképekkel, a számtalan telefonnal és monitorral. Kísértette a gondolat, hogy egy napon ott találhatja magát azon a föld alatti búvóhelyen, és ő lesz az egyetlen, aki megmentheti az emberiséget a kipusztulástól. Ha pedig bekövetkezik az apokalipszis, az az ő hibája lesz. Az egész világon neki van a legnagyobb hatalma. Nem lesz más, akit hibáztathassanak.

Ráadásul gondoskodnia kell róla, hogy sose maradjon James Moore-ra ez az iszonyú feladat. Annak az agresszió az alapállapota. A hívei pont azt szeretik. Megjátssza, hogy senki sem állhat ellen Amerikának – feledve Vietnámot, Kubát, Nicaraguát. Nagy szavakat mond, hogy a rajongói nagynak érezzék magukat. De az erőszakos beszédből nem csak az iskolaudvaron lesznek erőszakos tettek. Egy

bolond százat csinál, és a bolondnál a Fehér Házban nincs veszedelmesebb.

– Hadd lássam, el tudom-e simítani a vizeket, mielőtt túlságosan felkavarodnak. – A kabinetfőnökhöz fordult. – Jacqueline, ütemezzen be egy telefonbeszélgetést a francia elnökkel az első lehetséges időpontban, de mindenképpen még ma!

– Igen, asszonyom.

– Beszélnem kell az egyiptomi elnökkel is, de itt előbb alapoznunk kell. Chess, beszéljen a szaúdi nagykövettel – Fejszál herceg, ugye?

– Igen, a számos szaúdi Fejszál hercegek egyike.

– Kérje meg a herceget, hogy beszéljen az egyiptomiakkal. Biztassa őket, hogy hallgassák meg, amit mondani akarok. A szaúdiak a szövetségesei az egyiptomiaknak, kell hogy legyen valami befolyásuk.

– Igen, asszonyom.

– Talán leállíthatjuk ezt, még mielőtt mindenki túlságosan feldühödne. – Pauline felállt, a többiek követték a példáját. – Kísérjen el a rezidenciáig – szólt oda Gusnak.

A tábornok követte.

– Abban a szobában maga volt az egyetlen, aki felfogta, milyen nagy a veszély – szólalt meg a nyugati oszlopcsarnokban. – Mindenki más helyi kis csetepatét látott benne.

Pauline bólintott. Gus igazat beszél. Pontosan ezért ő a főnök.

– Hála magának, amiért elküldte annak a szemtanúnak a jelentését a csatáról a menekülttáborban. Lenyűgöző olvasmány volt.

– Gondoltam, hogy élvezni fogja.

– Én ismerem ezt a nőt. Tamara Levit. Chicagói. Önkéntes volt a képviselői kampányomban. Sötét hajú, elegáns, nagyon vonzó. Ráadásul ügyes. Megtettük szervezőnek.

– Most pedig ügynök az n’djamenai CIA-irodánál.

– Ugyancsak nem könnyű ráijeszteni! A sorok közül kiolvasható, hogy szudáni aknák robbantak körülötte, miközben a vállán cipelte az ájult főnökét.

– Tudtam volna használni Afganisztánban.

– Később majd felhívom.

Megérkeztek a rezidenciához. Pauline felszaladt a lépcsőn az emeletre, ahol a család lakott. Gerry már az ebédlőasztalnál ette a rántottát, és a *Washington Post*ot olvasta. Pauline leült mellé, kibontotta a szalvétáját, és sima omlettet kért a szakácstól.

Bejött Pippa. Álmosnak látszott, de Pauline nem tett megjegyzést. Nemrég azt olvasta, hogy a kamaszoknak sokat kell aludniuk, aminek nem a lustaság az oka, hanem az, hogy olyan gyorsan nőnek. Pippa túlméretezett flanelinget és rongyos farmert viselt. A Foggy Bottomban nem volt egyenruha, de a diákoktól elvárták, hogy tisztán és rendesen öltözzenek. Pippa valószínűleg a határon egyensúlyozott, ám Pauline még nem felejtette el ennyi idős önmagát: mindig úgy próbált öltözködni, hogy megbotránkoztassa a tanárokat, de még ne legyen szabálysértő.

Lánya mályvacukros Lucky Charms gabonapelyhet szórt egy tálkába, és tejet öntött rá. Pauline tanácsolni akarta, hogy keverjen hozzá egy kis áfonyát a vitamin kedvéért, aztán mégsem tette. Pippa étrendje nem volt éppen egészséges, de az immunrendszere láthatólag tökéletesen működött.

– Mi újság az iskolában, drágám? – kérdezte. Pippa morcosan nézett.

– Ne izgulj, nem szívok!

– Ezt nagy örömmel hallom, de igazából az érdekel, hogy mit tanultok.

– Ugyanazt a szart.

Mivel érdemeltem ki ezt?, gondolta Pauline.

– Már csak három év, és el kell döntened, melyik főiskolára jelentkezel. Van valami elképzelésed róla, hogy melyikre mész, és mit tanulsz?

– Nem tudom, hogy akarok-e főiskolára menni. Nem látom értelmét.

Pauline elhűlt, ám gyorsan összeszedte magát.

– Gondolom, az értelme az öncélú tanuláson kívül az, hogy bővítsd a választási lehetőségeidet. Nem tudom elképzelni, miféle állást kaphatnál tizennyolc évesen, egy középiskolai érettségivel.

– Lehetek költő. Szeretem a költészetet.

– Főiskolán költészetet is tanulhatsz.

– Ja, de majd azt követelik, hogy legyen meg az úgynevezett *széles körű általános műveltségem,* vagyis tanulhatok például kémiát és földrajzot, meg a többi szart.

– Kik a kedvenc költőid?

– A modernek, akik kísérleteznek. Nem érdekel az a sok rizsa a rímről meg a versmértékről.

Miért nem vagyok meglepve?, gondolta Pauline.

Nagy volt a kísértés, hogy megkérdezze, miből él majd meg Pippa mint tizennyolc éves kísérleti költő, de ismét megfékezte magát. Annyira nyilvánvaló, hogy fölösleges ezzel foglalkozni. Jöjjön rá Pippa magától.

Hozták az omlettet, így be lehetett rekeszteni a társalgást. Pauline megkönnyebbülten vette föl a villáját. Pippa csakhamar végzett a gabonapehellyel, felmarkolta a táskáját.

– Na, szia – mondta, és eltűnt.

Pauline várta, hogy Gerry mondjon valamit Pippa hangulatáról, de a férje hallgatagon lapozott az üzleti rovatra. Volt idő, amikor kölcsönösen sajnálták volna egymást, de az nem nagyon fordult elő mostanában.

Mindig azt tervezték, hogy két gyerekük lesz. Gerry nagyon szerette volna. De Pippa születése után már kevésbé lelkesedett a második gyerekért. Pauline-ból addigra képviselő lett, és Gerry mintha orrolt volna, amiért neki is ki kell vennie a részét a gyermekgondozásból. Ettől függetlenül próbálkoztak egy második gyerekkel, noha Pauline akkor már a harmincas évei végén járt. Ismét teherbe esett, de elvetélt, és attól fogva Gerry nem volt hajlandó tovább kísérletezni. Azt mondta, félti Pauline egészségét, ám az asszony úgy sejtette, igazából nem akar több vitát arról, ki viszi a babát a doktorhoz. Ez a döntés úgy fájt neki, mintha Gerry megütötte volna, de nem hadakozott. Tudta, hogy hiba a világra hozni egy olyan gyermeket, akit az egyik szülő nem akar.

Észrevette, hogy a férje nadrágtartót és elegáns inget visel.

– Mára mi a program? – kérdezte.

– Igazgatótanácsi ülés – felelte Gerry. – Semmi túl fárasztó.

Neked?

– Gondoskodnom kell róla, hogy Észak-Afrikában ne törjön ki a háború. Semmi túl fárasztó.

Gerry felnevetett, és akkor Pauline egy percre ismét közel érezte magához. Aztán a férje összehajtotta az újságot, és felállt.

– Megyek, felkötöm a nyakkendőm.

– Jó szórakozást az igazgatótanácsi ülésen. Gerry homlokon csókolta a feleségét.

– Sok szerencsét Észak-Afrikában. – Kiment.

Pauline visszatért a nyugati szárnyba, de nem az Ovális Irodába ment, hanem a sajtóirodába. Tucatnyi munkatárs ült az asztaloknál, többnyire feltűnően fiatalok. Olvastak vagy gépeltek. Képernyők sokasága borította a falakat, mindegyiken más híradó ment, és mindent beterítettek a reggeli lapok.

Sandip Chakrabortynak a szoba közepén volt egy asztala, mert ezt a megoldást jobban kedvelte a külön irodánál. Szeretett a dolgok sűrűjében lenni. Amint Pauline bejött, a sajtófőnök azonnal felállt. A szokott összeállítást viselte: öltönyt, tornacipővel.

– Volt már visszhangja a csádi problémának? – kérdezte Pauline.

– Pár perce még azt mondtam volna, elnök asszony, hogy nem – felelte Sandip. – De James Moore épp most kommentálta az NBC-n. Azt mondta, hogy önnek nem lenne szabad amerikai csapatokat küldenie Csádba.

– Máris van ott egy kétezer fős antiterrorista alakulatunk.

– Csakhogy Moore nem tud ilyesmiket.

– Na, szóval, tízes skálán?

– Most ment föl egyről kettőre. Pauline bólintott.

– Beszéljen Chester Jacksonnal – mondta. – Állítsanak össze egy rövid kommünikét, amely rámutat, hogy jelenleg is állomásoznak csapataink Csádban és más észak-afrikai országokban, amelyek a Nagy-Szaharai Iszlám Állam ellen harcolnak.

– Esetleg célozzunk Moore tudatlanságára? „Mr. Moore nem látszik tudni…” Ilyesmi?

Pauline töprengett egy percig. Nem igazán szeretett lesből lődözni az ellenfeleire.

– Nem, nem akarom, hogy Chess olyan színben tűnjön fel, mint egy okostojás. Törekedjenek arra a hangnemre, amelyben

türelmesen és jóságosan magyarázunk egyszerű tényeket.

– Vettem.

– Köszönöm, Sandip.

– Köszönöm, elnök asszony. Pauline visszatért az Ovális Irodába.

Találkozott a pénzügyminiszterrel, egy órát töltött a látogatóban lévő norvég miniszterelnökkel, fogadta a tejtermelő gazdák küldöttségét. A dolgozószobába hozatta az ebédjét: hideg párolt lazacot salátával. Evés közben elolvasott egy tájékoztatót a kaliforniai vízhiányról.

Következett a telefonbeszélgetés a francia elnökkel. Chess bejött az Ovális Irodába, fülhallgatóval a fején. Gus és többen mások konferenciakapcsolással figyelték őket. Szükség esetére két tolmácsot is bekapcsolnak a vonalba, de Pauline és Pelletier elnök általában nem szorult rájuk.

Georges Pelletier fesztelen, szívélyes ember volt, ám ha komolyra fordultak a dolgok, feltette magának a kérdést, hogy mit követel Franciaország érdeke, és ahhoz tűzön-vízen át ragaszkodott. Nehéz tárgyalásra kellett számítani.

– Bonjour, Monsieur le Président. Comment ça va, mon ami? – indított Pauline.

– Elnök asszony, igazán kedves öntől, hogy úgy tesz, mintha tudna franciául – felelte tökéletes angolsággal Pelletier –, azt is tudja, mennyire méltányoljuk, de végül is könnyebb lenne, ha angolul beszélnénk.

Pauline felkacagott. Georges Pelletier kedves tudott lenni még akkor is, ha bevitt egy döfést.

– Önnel minden nyelven öröm beszélni.

– Ezt én is elmondhatom.

Pauline elképzelte Pelletier-t az elegáns kasmíröltönyében; úgy ül az Élysée-palota Arany Szalonjában, az irdatlanul nagy elnöki asztalnál, mint aki oda született.

– Nálunk, Washingtonban délután egy óra van, Párizsban tehát este hét lehet. Gondolom, ön éppen pezsgőt iszik.

– Ez ma még csak az első pohár!

– Hát akkor *salut.*

– Csirió.

– Csád miatt telefonálok.

– Sejtettem.

Pauline-nak nem kellett végigvennie a történteket; Georges-ot mindig jól tájékoztatták.

– Hadseregeink együttműködnek Csádban az NSZIÁ elleni harcban, de kétlem, hogy szeretnénk beavatkozni egy torzsalkodásba Szudánnal.

– Pontosan.

– Az a baj, hogy ha csapatok vannak a határ két oldalán, valami bolond előbb-utóbb elsüt egy puskát, és máris benne vagyunk egy csatában, amelyet senki sem akar.

– Így igaz.

– Javasolok egy húsz kilométer széles demilitarizált övezetet a határ mentén.

– Kiváló ötlet.

– Hiszem, hogy az egyiptomiak és a szudániak hajlandóak lesznek a határtól tíz kilométerre állomásozni, ha ön és én ugyanezt tesszük.

Csönd. Georges nem volt könnyű ellenfél, most pedig, ahogy Pauline várta, hideg fejjel számítgatott.

– Első hallásra jó ötlet – mondta. Pauline várta, mikor következik a „de”.

Ám Pelletier nem ezt mondta, hanem azt:

– Hadd irányítsam a katonaság helyett.

– Bizonyosan helyeselni fogják – mondta Pauline. – Nem akarnak egy szükségtelen háborút.

– Igaza lehet.

– Még egy – szólt Pauline.

– Ah.

– Nekünk kell odamenni elsőnek.

– Azt akarja, hogy önként vállaljuk a korlátozást, *mielőtt* az egyiptomiak ráállnának ugyanerre?

– Elméletben valószínűleg egyetértenek, de addig nem lépnek, amíg mi meg nem tettük.

– Aha! Itt a bökkenő!

– De az önök csapatai közel sincsenek a határhoz, ezért mindössze be kell jelentenie, hogy jóakaratuk bizonyítékául tiszteletben tartják a demilitarizált övezet határait, abban a megingathatatlan reményben, hogy az egyiptomiak ezt viszonozni fogják. Ön olyannak fog látszani, mint egy józan békeszerző, mint ahogy az is, aztán majd meglátjuk, mi történik. Ha az egyiptomiak becsapnak, maga még mindig bármikor felvonulhat a csapataival a határhoz.

– Drága Pauline-om, maga olyan meggyőző tud lenni!

– Georges, nagyon nem szívesen rontom el az estéjét, de beszélhetne máris az illetékes parancsnokokkal? Talán már vacsora előtt? – Vakmerő kérés volt, de Pauline utálta a halogatást: ha egy óra egy nappá nyúlik, akkor egy nap egy hétté, és a ragyogó ötletek már meg is haltak oxigénhiányban. – Ha tájékoztathatna a döntésről, mielőtt visszavonul éjszakára, ezen az alapon tárgyalhatnék az egyiptomiakkal, és maga talán egy biztonságosabb világban ébredne.

Pelletier felkacagott.

– Maga tetszik nekem, Pauline. Magában van valami. Van erre egy jiddis szó. Hücpe.

– Ezt bóknak veszem.

– Az is. Este még üzenek.

– Nagyon köszönöm, Georges.

– Nincs mit. Letették.

– Hadd mondjak valamit, elnök asszony – szólalt meg Chess. – Maga tényleg nagyon jó. Hihetetlenül jó.

– Majd meglátjuk, működik-e – felelte Pauline.

* * *

Hasonló beszélgetést folytatott az egyiptomi elnökkel, amely kevésbé volt szívélyes, de ugyanazzal az eredménnyel járt: kedvező fogadtatás, végleges egyezség nélkül.

Este Pauline-nak beszédet kellett mondania az éves diplomatabálon, amelyet a washingtoni nagykövetek bizottsága szervezett az írástudatlanság felszámolására létrejött alapítványok

támogatására. A külföldön érdekelt nagyvállalatok asztalokat vásároltak, hogy fontos delegátusokkal találkozhassanak.

A bálra kötelező volt az estélyi. A személyzet már előkészítette az előre kiválasztott ruhát, egy Nílus-zöld toalettet meg a sötétzöld bársonystólát. Pauline könnycsepp alakú smaragdfüggővel és hozzá illő fülbevalóval egészítette ki az összeállítást. Gerry betette a mandzsettagombjait.

Az esti társalgás jobbára fecsegés lesz, ám több olyan ember is eljön, akiknek komoly hatalma van. Pauline remélte, hogy ez lehetővé teszi Szudánnal és Csáddal kapcsolatos terveinek előmozdítását. Tapasztalata szerint az igazi döntések ugyanolyan gyakran születnek az ehhez hasonló rendezvényeken, mint hivatalos konferenciákon az asztal mellett. Az oldott légkörben, a szesztől, a szexi ruháktól és a finom ételektől az emberek ellazulnak, és engedékeny hangulatba kerülnek.

A bankettet bevezető koktélozás közben ő majd körbejár, annyi emberrel vált szót, ahánnyal csak bír, utána tart egy beszédet, és még a vacsora előtt visszavonul, híven ahhoz az elvéhez, miszerint nem pazarolja arra az időt, hogy idegenek társaságában egyen.

Kifelé jövet Pauline-ra lecsapott Sandip.

– Valami, amit bizonyára tudni szeretne, mielőtt elmegy a bálba – mondta. – James Moore ismét beszélt Csádról.

Pauline sóhajtott.

– Az ő betartásában lehet bízni. Mit mondott?

– Gondolom, arra a közleményünkre reagál, hogy már állomásoznak csapataink Csádban. Szóval azt mondta, hogy ki kell vonni őket, és vigyázni kell, nehogy belekeveredjenek a háborúba, amelynek semmi köze Amerikához.

– Tehát ne harcoljunk többé az NSZIÁ ellen?

– Ez a lényeg, bár nem említi az NSZIÁ-t.

– Oké, Sandip, köszönöm a tájékoztatást.

– Köszönöm, elnök asszony.

Pauline beszállt a páncélozott fekete autóba, amelynek két és fél centiméter vastag, golyóálló üvegablakai voltak. Előtte ugyanilyen autóban ültek a titkosszolgálatosok, mögötte egy harmadikban a Fehér Ház alkalmazottai. A konvoj elindult. Pauline igyekezett

leküzdeni az ingerültségét. Miközben ő elszántan igyekszik keresztülvinni a béketervét, Moore azt a benyomást kelti az amerikaiakban, hogy az elnökük felelőtlenül belesodródik egy újabb idegen háborúba. Van egy mondás: A hazugság félig körbeszaladja a világot, miközben az igazság még a cipőjét húzza. Dühítő, hogy az ő küzdelmét ennyire könnyen aláaknázhatja egy ilyen Moore-féle nagyszájú!

Minden kereszteződésnél motoros rendőrök biztosították számukra az áthaladást. Pár perc alatt megérkeztek Georgetownba.

Ahogy közeledtek a hotel bejáratához, odaszólt Gerrynek:

– Bevonulás után hamarosan szétválunk úgy, ahogy szoktuk, ha neked is megfelel.

– Persze hogy meg – válaszolta a férje. – Így azok, akik csalódottak lesznek, mert nem beszélhettek veled, megkapnak vigaszdíjul engem.

– De mosolygott, miközben ezt mondta, és Pauline úgy érezhette, hogy Gerryt komolyan nem bántja a dolog.

Az ajtóban a szálloda igazgatója várta Pauline-t, és levezette a bálterembe. Titkosszolgálatosok haladtak előttük, és követték is őket. Pauline örömmel fedezte föl Gus széles vállú alakját a lépcső alján. Szédületesen jóképű volt szmokingban.

– Csak hogy tudja – mormolta –, James Moore is eljött.

– Oké – felelte Pauline. – Miatta ne izguljon. Majd én helyreteszem, ha összefutunk. Fejszál herceg itt van?

– Igen.

– Amint lehet, hozza ide hozzám.

– Bízza rám.

Pauline belépett a bálterembe, és elhárított egy pohár pezsgőt. A levegőben a meleg testek, a penetráns szendvicsek és az üres borospalackos szaga keveredett.

Pauline-t üdvözölte az egyik jótékonysági alapítvány elnöke, egy milliomosfeleség, aki türkizkék selyemruhát és hihetetlenül magas sarkú cipőt viselt. Utána kezdetét vette a körhintázás. Pauline okosakat kérdezett az írástudatlanság felszámolásáról, és érdeklődve hallgatta a válaszokat. Bemutatták neki a bál legfőbb szponzorát, egy papírgyártó óriásvállalat elnök-vezérigazgatóját, és

ő megkérdezte, virágzik-e az üzlet. Lecsapott rá a boszniai nagykövet, és segítségért könyörgött, hogy hazája megtisztulhasson a fel nem robbant szárazföldi aknáktól, amelyeknek száma nyolcvanezer. Pauline együttérzően hallgatta, de az aknákat nem az amerikaiak telepítették, ő pedig nem óhajtott pénzt költeni az eltávolításukra. Ebben igazi republikánus volt.

Bájos volt, érdeklődő, és sikerült álcáznia, mennyire türelmetlenül várja, hogy áttérhessen az igazán fontos dolgokra.

Aztán odajött hozzá a francia nagykövet, a hatvan-egynéhány éves Giselle de Perrin, egy vékony hölgy, fekete ruhában. Vajon mi hír Párizsból? Pelletier elnök megkötheti vagy megfúrhatja az egyezséget.

Mme de Perrin kezet szorított vele.

– Elnök asszony, egy órája beszéltem M. Pelletier-vel. Megkért, hogy adjam át önnek ezt. – Összehajtott papírt vett elő estélyi táskájából. – Azt mondta, hogy ön örülni fog neki.

Pauline mohón széthajtogatta a papírt, amely az Élysée-palota sajtóközleménye volt. Egyik bevezetését szövegkiemelővel áthúzták, és lefordították angolra. „Franciaország kormánya, amelyet aggaszt a Csád–Szudán-határon kialakult feszültség, haladéktalanul kirendel Csádban állomásozó kontingensének megerősítésére egy ezerfős egységet. A francia fegyveres erők legalábbis kezdetben tartják a minimum tíz kilométeres távolságot a határtól abban bízva, hogy a túloldalon állomásozó csapatok ugyanezt teszik, létrehozva ezzel egy húsz kilométer széles korridort a szemben álló felek között a véletlen provokációk elkerülésére.”

Pauline boldog volt.

– Köszönöm, nagykövet! – mondta. – Ez sokat segít! Mme de Perrin mosolygott.

– Franciaország mindig örömmel segít amerikai szövetségeseinek. Ez nem igaz, gondolta Pauline, de azért rendületlenül mosolygott. A francia nagykövetet Milton Lapierre követte. Ó, a fenébe!, gondolta az asszony. Erre most nagyon nincs szükségem. Nem számított arra, hogy Lapierre idejön, hiszen mi oka lenne rá? Lemondott, Pauline már ki is jelölte az utódját, csak az volt hátra, hogy a Kongresszus két háza megerősítse. De a média még

nem szerzett tudomást a románcról Milt és a tizenhat éves Rita Cross között. Talán azt a látszatot akarta fenntartani, hogy minden a legnagyobb rendben van.

Nem festett túl jól. Whiskyspoharat szorongatott, amelyből már jó sok hiányzott. A szmokingja sokba kerülhetett, de a széles öve félrecsúszott, és a csokornyakkendője meglazult.

A testőrök közelebb jöttek.

Pauline a politikai pályafutása elején megtanulta, hogyan kell kínos találkozásoknál is megőrizni a hidegvérét.

– Jó estét, Milt! – mondta. Eszébe jutott, hogy Miltet megtették egy lobbista cég igazgatójává. – Gratulálok, hogy beválasztották a Riley Hobcraft Partners vezetőségébe!

– Köszönöm, elnök asszony. Legjobb igyekezete szerint megpróbálta tönkretenni az életemet, de nem sikerült tökéletesen.

Olyan gyűlölet csöpögött a hangjából, hogy Pauline egészen elhűlt.

– Tönkretettem az életét? – kérdezte. – Magánál és nálam különb embereket rúgtak már ki, és ők megtanultak túllépni rajta.

Milt lehalkította a hangját.

– Elhagyott engem – mondta. Pauline nem tudta sajnálni.

– Így a legjobb – mondta. – Neki is, magának is.

– Mit tud maga erről! – sziszegte Lapierre.

Gus közbelépett, oltalmazóan betolta a karját Pauline és Milt közé.

– Itt van őexcellenciája, Fejszál herceg. – Egy könnyed érintéssel megfordította az asszonyt, hogy háttal legyen Miltnek.

Pauline hallotta, amint az egyik testőr eltereli Lapierre figyelmét:

– Örülök a viszontlátásnak, alelnök úr! Remélem, jól van!

Pauline rámosolygott Fejszálra, egy középkorú, szürke szakállú, óvatos képű emberre.

– Jó estét, herceg – mondta. – Beszéltem Egyiptom elnökével, de nem ígért semmit.

– Nekünk is ezt mondták. A külügyminiszterünknek tetszik a demilitarizált övezet gondolata Szudán és Csád között. Azonnal fel is hívta Kairót. Azt felelték, majd gondolkoznak rajta.

Pauline a herceg felé nyújtotta a francia üzenetet.

– Nézze meg ezt – mondta. Fejszál sietve átfutotta.

– Ez változtathat a dolgon! Pauline-ban feltámadt a remény.

– Lenne szíves megmutatni barátjának, az egyiptomi nagykövetnek?

– Pontosan erre gondoltam.

– Kérem, tegye azt.

Gus megérintette a karját, hogy a pódiumhoz terelje. Közeledett a beszéd ideje. Egyetlen tévékamerát engedélyeztek a beszéd közvetítésére. A szöveget kivetítették monitorokra, amelyeket a hallgatóság nem láthatott. Ám Pauline azt fontolgatta, hogy eltér a forgatókönyvtől, vagy legalább kiegészíti néhány megjegyzéssel Csádról. Csak azt bánta, hogy konkrét jó hírek helyett csupán reménykedéssel szolgálhat.

Pár szót váltott különböző emberekkel, miközben a titkosszolgálatosok utat nyitottak neki a sokaságban. Az alacsony lépcső közelében James Moore üdvözölte.

Pauline udvariasan beszélt, de ügyelt, hogy az arca kifejezéstelen legyen.

– Jó estét, James. Köszönöm az érdeklődését Csád iránt. – Úgy érezte, közel jár ahhoz a ponthoz, ahol az udvariasság átmegy képmutatásba.

– Veszélyes a helyzet! – mondta Moore.

– Természetesen, és az utolsó, amit akarunk, hogy az amerikai csapatokat bevonják.

– Akkor haza kellene hoznia őket. Pauline pengeszájjal mosolygott.

– Úgy gondolom, ennél jobbra is képesek vagyunk. Moore meghökkent.

– Jobbra?

Nem volt annyi esze, hogy egyszerre több lehetőséget mérlegeljen, mi szól mellettük és mi ellenük. Csak ahhoz értett, hogy összehozzon valami jó harcias frázist, és ki is kiabálja.

Ám Pauline-nak nem volt alternatívája Moore megoldásához. Neki csak reménye volt.

– Majd meglátja! – közölte színlelt magabiztossággal, és már ment is tovább.

Közvetlenül a lépcsőnél összefutott Latif Szalah egyiptomi nagykövettel, a fekete bajszú, fénylő szemű emberkével, aki nem volt sokkal magasabb Pauline-nál, és szmokingosan feltűnően emlékeztetett egy csiripelő feketerigóra. Pauline-nak tetszett a belőle áradó energia.

– Fejszál megmutatta a francia nyilatkozatot – mondta az egyiptomi, mellőzve a bevezetést. – Ez fontos lépés.

– Egyetértek – felelte Pauline.

– Kairóban most nagyon késő van, de a külügyminiszter még nem alszik, ezért pár perce telefonáltam neki. – Roppant elégedett volt önmagával.

– De jó! És mit mondott a külügyminiszter?

– Beleegyezünk a demilitarizált övezetbe. Csak azt vártuk, hogy a franciák megerősítsék.

Pauline nem mutatta a lelkesedését, de a legszívesebben összecsókolta volna Latifot.

– Ez csodálatos hír, nagykövet, köszönöm, hogy ilyen hamar tájékoztatott. Ha nincs kifogása, megemlíteném a bejelentését a beszédemben.

– Köszönöm, elnök asszony, örülnénk neki.

A türkizkékbe öltözött milliomosné kérdőn nézett Pauline-ra, aki bólintással jelezte, hogy készen áll. A nő elmondott egy rövid üdvözlőbeszédet, aztán bekonferálta Pauline-t, aki fellépett a dobogóra. A közönség tapsolt. Pauline elővette a retiküljéből a beszéd másolatát. Széthajtogatta, nem mintha szüksége lett volna rá, hanem azért, hogy később felhasználhassa valamilyen teátrális gesztushoz.

Beszélt az írástudatlanság felszámolásáért küzdő jótékonysági szervezetek sikereiről, a rájuk és a szövetségi kormányra váró feladatokról, de a tudata alatt egyfolytában Csád motoszkált. Szerette volna kikürtölni, mit ért el, dicsérni akarta a nagykövetek teljesítményét, meg akarta alázni James Moore-t anélkül, hogy túlzottan bosszúállónak látszana. Szíve szerint legalább egy órát dolgozott volna a beszédén, ám ez túl jó alkalom volt, hogy elszalassza, így hát rögtönöznie kellett.

Elmondott az írástudatlanságról mindent, amit kellett, aztán áttért a diplomatákra. Ezen a ponton látványosan összehajtotta a beszédét és eltette, amiből tudhatták, hogy az elnök el fog térni a forgatókönyvtől. Előrehajolt, lehalkította a hangját, mintha titkot súgna meg, és a terem elcsendesült.

– Mondani akarok önöknek valami fontosat, amit ma ért el a washingtoni diplomáciai testület, néhány olyan ember, akik most is köztünk tartózkodnak. Hallották a hírt a csádi–szudáni határon kialakult feszültségről, tudják, hogy máris emberéleteket követelt, tisztában vannak vele, milyen veszélyes lenne az eszkalálódás, amely más nemzetek fegyveres erőit is belerántaná a konfliktusba. Ám a mai napon francia és egyiptomi barátaink, a szaúdiak és a Fehér Ház segítségével és bátorításával megegyeztek egy húsz kilométer széles demilitarizált övezet létrehozásában a határ mentén. Ez az első lépés a feszültség enyhítése és a további öldöklés kockázatának csökkentése felé.

Szünetet tartott, hogy a közönség megemészthesse, mit hallott, aztán folytatta.

– Így dolgozunk mi egy békés világért. – Megkockáztatott egy kis humort. – Csak a diplomaták csendben csinálják. – Elismerő nevetgélés következett. – A mi fegyvereink az előrelátás és az őszinteség. Így hát, befejezésül, miután köszönetet mondok nagyszerű jótékonysági alapítványainknak, amelyek az írástudatlanság felszámolásáért küzdenek, szeretném arra kérni önöket, fejezzék ki hálájukat a washingtoni diplomatáknak, a csendes közvetítőknek, akik életeket mentenek. Tapsoljuk meg őket!

Harsány éljenzés tört ki. Pauline tapsolni kezdett, a hallgatóság követte a példáját. Pauline pillantása végigsöpört a termen, sorra a szemébe nézett a nagyköveteknek, különös hálával bólintott Latifnak, Giselle-nek és Fejszálnak, aztán lejött az emelvényről. Javában tartott a tapsvihar, amikor a titkosszolgálatosok kikísérték a tömegen át a teremből.

Gus mögötte jött.

– Briliáns! – lelkendezett. – Ha óhajtja, felhívom Sandipot, és közlöm vele a részleteket. Erről azonnal közleményt kell kiadni!

– Helyes. Tegye azt, kérem.

– Úgyis vissza kell mennem – mondta Gus fanyalogva. – Csak a kiváltságos kevesek vannak fölmentve az aszpikos-chilis lazac alól. De később beugrok az Ovális Irodába. Oké ez így?

– Természetesen.

Mikor Pauline beült az autóba, Gerryt már ott találta.

– Gratulálok – mondta a férje. – Jó volt!

– Holnap a demilitarizált övezet lesz az összes címlapon!

– És az emberek belátják, hogy miközben Moore a száját tépi, te meg is oldod a problémákat.

Pauline búsan mosolygott.

– Az túl nagy elvárás lenne.

A Fehér Háznál meg sem álltak a rezidencia ebédlőjéig. Pippa már az asztalnál ült. Ránézett a szüleire, és azt mondta:

– Miattam kár volt díszbe öltözni, de azért méltányolom a gesztust. Pauline boldogan felkacagott. Ez egy csepp volt a régi Pippából, aki okos és vicces, nem pedig okos és morcos. Sztéket ettek rukkolasalátával, és jóízűen diskuráltak. Vacsora után Pippa visszatért a házi feladatához, Gerry elment golfot nézni a tévében, Pauline pedig kávét hozatott magának az Ovális Irodával szomszédos kis

dolgozószobába.

Ez kevésbé nyilvános hely volt, ahova csak engedéllyel lehetett belépni. A következő két órában szinte nem is zavarták. Átrágott egy csomó jelentést és emlékeztetőt. Fél tizenegykor bejött Gus, aki megszökött a diplomaták báljából. Levette a szmokingot, lazának, sőt már-már cukinak látszott farmerben és a sötétkék kasmírgyapjú pulóverében. Pauline megkönnyebbülten félretolta a jelentéseket, és örült, hogy van valaki, akivel megbeszélheti a nap eseményeit.

– Milyen volt a bál folytatása? – kérdezte.

– Az árverés jól sikerült – felelte a tábornok. – Egy palack borért kilencvenötezer dollárt fizetett valaki!

– Hogy merik azt meginni? – mosolygott Pauline.

– Tetszett a beszéde. Egész este az volt a téma.

– Helyes. – Pauline örült, bár tudta, hogy a megtérteknek prédikált. A bál résztvevői közül nagyon kevesen szavaznának James Moore-ra. Az ő támogatói Amerikának egy másik rétegét

képviselik. – Halljuk, mi a visszhang a bulvárlapokban. – Bekapcsolta a tévét. – Pár perc múlva szemlézik a korai kiadásokat a híradóban. – Elnémított egy sportközvetítést.

– Hát a maga estéje hogy folytatódott? – kérdezte a tábornok.

– Kellemesen. Pippa a változatosság kedvéért jókedvű volt a vacsoránál, aztán visszatértem ide, és két zavartalan órán át olvashattam. Most annyi adatot kell megemésztenem, hogy sajnálom, amiért nincs nagyobb agyam.

Gus nevetett.

– Ismerem azt az érzést. Az én fejemnek is olyan frissítésre van szüksége, amit a laptopokkal csinálnak.

Elkezdődött a sajtószemle, Pauline hangosabbra állította a tévét. A *New York Mail* első oldalától megkövült.

Mert a szalagcím így szólt:

PIPPA, A PIPPANTÓ!

– Ó, ne! Ne! – kiáltotta Pauline.

– Nagy bajban van Pippa Green, az elnök tizennégy éves lánya, az elit Foggy Bottom magániskola növendéke – mondta a műsorvezető –, mert rajtakapták füvezés közben az egyik osztálytársa házibuliján.

Pauline döbbent arccal, arcát a két tenyere közé szorítva, hűdötten bámulta a képernyőt. Nem akarta elhinni, hogy ez igaz!

A képernyőt betöltötte a címlap, egy kamu színes fotó Pauline-ról és Pippáról. Pauline dühösnek látszott, Pippa ócska pólót viselt, és ráfért volna a hajmosás. A két külön fotót összeapplikálták egy soha meg nem történt jelenetté, amelyben Pauline szidja a drogos lányát.

A sokk átcsapott veszett haragba. Pauline felugrott.

– Ti mocskos férgek! – üvöltötte a tévének. – Hiszen még csak gyerek!

Felpattant az ajtó, benézett egy aggódó titkosszolgálatos. Gus elhessegette.

A tévében a műsorvezető áttért más újságokra, de az összes bulvárlap Pippával indított.

Pauline képes volt nevetve tűrni minden sértést, ám Pippa megalázását nem viselte el. Olyan indulatba jött, hogy meg akart ölni valakit: a riportert, a szerkesztőt, a tulajdonost és az összes

agyhalott hülyét, akik ezt a szemetet olvassák. Feltámadt benne az anyaállat, csak ő nem védhette meg a kölykét. A haját akarta tépni tehetetlen haragjában.

– Ez aljasság! – kiáltotta. – Kikockázzák a gyerekek fejét, akik gyilkolnak, de Pippát elevenen megnyúzzák, csak mert elszívott egyetlen kurva füves cigarettát!

A komoly sajtónak más volt a fontossági sorrendje, bár azért ott is feltűnt Pippa a címlapokon. A műsorvezető nem is említette a csádi konfliktust, és Pauline szerepét a demilitarizált övezet létrehozásában.

– Ezt nem hiszem el – mondta Pauline.

Véget ért a sajtószemle, a műsorvezető átváltott filmszemlére.

Pauline kikapcsolta a tévét, és Gushoz fordult.

– Most mitévő legyek? – kérdezte.

– Úgy gondolom, ebben James Moore a bűnös – mondta halkan Gus. – Azért csinálta, hogy kitúrja a maga demilitarizált övezetét a címlapokról.

– Nem érdekel, ki szivárogtatta ki! – mondta Pauline, és hallotta magát, hogy valósággal visít. – Csak azt kell kitalálnom, hogyan segítsek Pippának! Ez az a fajta megszégyenítés, amitől a kamasz lányok az öngyilkosságot fontolgatják! – Ismét megeredtek a könnyei, de most már nem a dühtől, inkább a bánattól.

– Tudom – mondta Gus. – Az én lányaim csak tíz-egynéhány éve voltak kamaszok. Érzékeny kor az. Képesek depresszióba esni egy hétre, mert valakinek nem tetszett a körömlakkjuk. De maga át tudja segíteni rajta Pippát.

Pauline az órájára nézett.

– Tizenegy elmúlt, Pippa már alszik, nem hallhatta a híreket. Reggel, ahogy felébred, tüstént beszélek vele! De mit mondjak neki?

– Azt fogja mondani, hogy sajnálja, ami történt, de akkor is szereti őt, és együtt majd nagyon szépen átvészelik. Undorító, viszont senki sem halt bele, senki sem lett beteg, senki sem kerül börtönbe. De mindenekelőtt azt mondja meg neki, hogy nem az ő hibája.

Pauline csak bámulta a férfit. Máris érezte, hogy higgad.

Normálisabb hangon kérdezte:

– Mitől lett ilyen bölcs, Gus? A férfi nem válaszolt azonnal.

– Főleg attól, hogy figyeltem magára – válaszolta halkan. – Maga a legbölcsebb ember, akivel valaha találkoztam.

Olyan váratlan hév volt a szavaiban, hogy Pauline kissé zavarba jött, de aztán tréfával ütötte el a dolgot.

– Ha ilyen okosak vagyunk, hogy lehet, hogy ennyi bajunk van? Gus komolyan vette a kérdést.

– Aki jót cselekszik, az ellenségeket szerez. Gondoljon csak bele, hogy mennyire gyűlölték Martin Luther Kinget! Nekem más kérdésem van, noha azt hiszem, ismerem a választ. Ki mondta el James Moore-nak, hogy Pippa füvezett?

– Miltre gondol?

– Eléggé gyűlöli magát. Ma este kimutatta. Nem tudom, hogyan szerezhetett tudomást Pippáról, de nem nehéz kitalálni. Hiszen örökké itt volt.

– Pontosan tudom, hogyan és miként tudta meg – idézte fel Pauline a pillanatot. – Körülbelül három hete történt. Észak-Koreát vitattam meg Milttel és Chess-szel. Aztán jött Gerry, Milt és Chess elment, és Gerry beszámolt a füvezésről. Miközben erről beszéltünk, Milt bejött valamiért, amit itt hagyott. – Eszébe jutott, ahogy meglepődve felnéz, ki az, és látja, amint Lapierre felmarkolja azt a lila sálat. – Gondoltam is rá, hogy mennyit hallhatott. Most már tudjuk. Mindenesetre eleget, hogy ráuszítsa a *Mail*t a sztorira.

– Biztosra veszem, hogy maga nem lesz hajlandó, de akkor is szólnom kell. Ha meg akarja büntetni Miltet, van rá eszköze.

– Úgy érti, teregessem ki románcának titkát? Igaza van, nem teszek ilyet.

– Nem a maga stílusa.

– Mellesleg arról se feledkezzünk el, hogy egy másik sebezhető, tizenéves lány van ennek a mosléknak a kellős közepén: Rita Cross.

– Igaza van.

Csengett Pauline telefonja. Sandip volt az. A bevezetést mellőzve azonnal a tárgyra tért.

– Elnök asszony, javasolhatok valamit azzal kapcsolatban, hogy miként reagálhatunk a sztorira a holnapi *New York Mail*ben?

– Nagyon keveset kellene mondanunk. Nem tárgyalok a lányomról ezekkel a sakálokkal.

– Pontosan. A következőt javaslom: ez magánügy, és a Fehér Háznak nincs megjegyzése. Mit szól hozzá?

– Tökéletes – mondta Pauline. – Köszönöm, Sandip.

– Köszönöm, elnök asszony.

Látta, hogy Gus füstölög. Nem robbant ki úgy, mint ő, de a felszín alatt tovább izzott a láva, és azzal fenyegetett, hogy hamarosan tüzet fog fújni.

– Mit akarnak ezek az állatok? – kérdezte.

Az asszony kissé meghökkent. A nyugati szárny túlfűtött légkörében szabad volt káromkodni, de nem hitte, hogy egyszer épp ezt a szitkot fogja hallani Blake tábornoktól.

Gus folytatta:

– Maga alkot, nemcsak a száját túráztatja, ők pedig semmibe veszik, és kipécézik a gyerekét. Időnként azt hiszem, akkora barmot érdemelnénk elnöknek, mint Moore.

Pauline elmosolyodott. Gus haragja új erőt adott neki, mert ettől a leplezetlen indulattól képes lett észszerűbben viselkedni.

– A demokrácia borzasztó módszer egy ország vezetésére, ugye? – kérdezte.

Gus ismerte a mondást, meg is felelt rá:

– De az összes többi módszer rosszabb.

– Aki pedig hálát vár, ne menjen politikusnak. – Pauline váratlanul nagyon elfáradt. Felállt, az ajtóhoz ment.

Gus ugyancsak felállt.

– Amit ma tett, az a diplomácia apró mesterműve volt.

– Örülök is neki, függetlenül attól, amit a sajtó mondhat.

– Remélem, tudja, mennyire csodálom magát. Már három éve figyelem. Újra és újra maga állt elő a megoldással, a helyes megközelítéssel, a frappáns megfogalmazással. Rég rájöttem, mekkora kiváltság, hogy együtt dolgozhatok a nagysággal.

Pauline a kilincset fogva megállt, de még nem nyitotta ki az ajtót.

– Semmit se csináltam magamtól – mondta. – Jó csapathoz tartozunk, Gus. Olyan nagy szerencse, hogy a maga intelligenciája segít, és a barátságára támaszkodhatok.

Gus még nem végzett Arcán követhetetlen gyorsasággal váltották egymást az érzelmek. Aztán kimondta:

– Részemről ez kicsivel több a barátságnál.

Pauline zavartan meredt rá. Mit jelentsen ez? Mi lehet több a barátságnál? Beugrott egy válasz, de azt nem fogadhatta el.

– Nem kellett volna ezt mondanom – folytatta Gus. – Kérem, felejtse el.

Az asszony egy hosszú percig nézte, nem tudva, mit mondjon vagy mit tegyen. Végül annyit felelt:

– Oké.

Még egy pillanatig habozott, aztán kiment.

Testőrei kíséretében visszasietett a rezidenciába, és közben Gusra gondolt.

Amit Gus mondott, az úgy hangzott, mint egy szerelmi vallomás.

De hiszen az nevetséges!

Gerry visszavonult, és mivel az ajtót magára csukta, Pauline ismét a Lincoln hálószobába ment inkább. Örült, hogy egyedül lehet. Túl sok mindenen kellett töprengenie.

Gondolatban a párbeszédet tervezte Pippával, miközben végigcsinálta a lefekvés előtti szertartást: fogat mosott, lemosta a sminkjét, eltette az ékszereit a dobozukba. Vállfára akasztotta a ruháját, bedobta a harisnyanadrágját a szennyesbe.

Hatra állította az ébresztőt, mert Pippa hétkor kel. Olyan hosszan beszél a lányával, amennyi ideig szükséges. Pippának holnap nem kell iskolába mennie; senki se ütközik meg, ha egy ilyen alkalommal ellógja a tanítást.

Hálóingbe bújt, majd az ablakhoz ment, és nézte a déli pázsiton túl a Washington-emlékművet. George Washingtonra gondolt, az első emberre, aki betöltötte az ő mostani állását. Amikor őt beiktatták, még nem létezett a Fehér Ház. Sose voltak gyerekei, és az akkori újságokat nem érdekelte a vezetők magánélete. Fontosabb dolgokról kellett írniuk.

A Constitution sugárúton virrasztás volt, tiltakozásul, amiért egy fekete embert megölt egy fehér zsaru. A tüntetők esernyővel álltak az esőben. Gus fekete. Unokái vannak, kisfiúk. Egy napon figyelmeztetniük kell majd őket, hogy jó lesz félniük a rendőrségtől, és szigorú szabályokat kell betartaniuk, különben bajuk eshet. Semmi futás, semmi ordítás. Csupa olyan szabály, amelyek nem

érvényesek a fehér srácokra. Nem számít, hogy Gus az ország egyik főtisztviselője, aki értelmével és bölcsességével szolgálja a hazáját, akkor is a bőre színe határozza meg. Meddig tart vajon, hogy ez az igazságtalanság eltűnjön Amerikából?

Lefeküdt. Hideg volt az ágynemű. Lekapcsolta a lámpát, de nem volt álmos. Ma este két sokk érte. Kezdte látni, miként kezelje Pippát, de fogalma sem volt, miként kezelje Gust.

Az a baj, hogy nekik volt közös múltjuk.

A választási kampányában Gus volt a külpolitikai tanácsadó. Együtt voltak úton egy teljes évig, munkás nappalokon és álmatlan éjszakákon át. Közel kerültek egymáshoz.

Ennél több is történt. Nem sok, de Pauline nem felejtette el.

Biztosra vette, hogy Gus sem.

A kampány forrpontján történt, amikor már látszott, hogy Pauline nyer. Rendkívül sikeres tömeggyűlésről tértek vissza, ahol emberek ezrei éltették a ragyogó beszédet tartó Pauline-t. A sikertől feldobva szálltak be a sokemeletes hotel lassú liftjébe, ahol kettesben találták magukat. Gus átölelte az asszonyt, Pauline fölemelte az arcát, és miközben a kezük egymáson bolyongott, nyitott szájjal, szenvedélyesen csókolóztak, amíg a lift meg nem állt, az ajtó ki nem nyílt. Akkor elfordultak egymástól, és szó nélkül visszatértek a szobáikba.

Azóta sem beszéltek róla.

Már szinte nem is emlékezett, hogy utoljára mikor volt szerelmes belé valaki. Természetesen emlékezett a románcra Gerryvel, de az lassan forrósodó barátság volt, és nem a nagy szenvedély. Vele általában ez történt. Sose próbált csábos vagy kacér lenni – túl sok más dolga volt. A férfiak nem szerettek belé első látására, holott vonzó a külseje. Nem, őt fokozatosan kedvelték meg, minél jobban megismerték. Bár azért akadtak férfiak, akik a lábához rogytak – és ha jól emlékszik, egy nő is. Járt néhánnyal, lefeküdt párral, de sose volt képes azt érezni, amit ők, a szerelemnek azt a meghittségért esdeklő, tanácstalan kiszolgáltatottságát. Sose élte át a sorsfordító szenvedélyt. Egy dolgot akart szenvedélyesen: jobb hellyé tenni a világot.

És most Gus szerelmet vall neki!

Ebből csak baj lehet, az világos. Az ő románcukat nem lehetne titokban tartani, és ha kipattanna, derékba törné a karrierjüket. Szétrombolná Pauline családját. Tönkretenné az egész életét. Még csak gondolni sem szabad rá. Itt nincs szükség döntésre, mert nem létezik választás.

Mindezek után mi is a véleménye – csak elméletben – egy románcról Gusszal?

Nagyon kedvelte. Blake egyszerre gyengéd és kemény, amit nehéz összehozni. Úgy tud tanácsot adni, hogy sose hangoztatja saját véleményének helyességét. Ráadásul szexi. Amint így kezdett gondolni a tábornokra – amit még sose csinált –, azon kapta magát, hogy elképzeli az első bátortalan érintéseket, a csukott szájjal váltott csókokat, egymás hajának simogatását, meleg testük közelségét.

Nevetséges vagy!, mondta magának. Majdnem harminc centiméterrel magasabb nálad!

De ez nem volt nevetséges. Valami más volt. Átmelegítette a belsejét. Még a gondolata is kellemes volt.

Igyekezett kiverni a fejéből ezeket a gondolatokat. Ő az elnök. Ő nem lehet szerelmes. Az olyan lenne, mint egy hurrikán, egy vonatbaleset, egy atomrobbanás.

Hála istennek, hogy sose történhet meg!

18. fejezet

Fayától északnyugatra a busz belépett egy olyan területre, amelyet úgy hívtak, hogy Aouzou-sáv. Itt új veszély lesett az utazókra: a szárazföldi aknák.

A száz kilométer széles Aouzou-sáv robbantotta ki azt a háborút, amelyben Csád megverte északi szomszédját, Líbiát. A harcok végeztével szárazföldi aknák ezreit hagyták hátra azon a területen, amelyet Csád megszerzett. Egyes helyeken voltak figyelmeztetések – vörösre-fehérre festett útjelző kövek –, de az aknák zöme rejtve maradt.

Hakim azt állította, hogy ő az összes aknáról tudja, merre van, ennek dacára egyre rémültebb képpel vezette a buszt. Idegesen lassított, időnként kétszer-háromszor is ellenőrizte, nem tévedt-e le az útról, amelyet nem mindig lehetett megkülönböztetni a sivatagtól.

A Szahara tüzes szívében jártak. Még a levegőnek is perzselt íze volt. Senki sem találta a helyét. A kicsi Nadzsi pucéran nyafogott, Kia kortyonként, folyamatosan itatta, nehogy a gyermek kiszáradjon. A távolban hegyek tornyosultak, magasságuk hűvösebb levegővel kecsegtetett, ám ez hazug ígéret volt, mert azokon a hegyeken csak két vagy négy lábbal lehetett átmenni, ezért meg kellett kerülni őket, vagyis a busz nem menekülhetett a sivatag sütőkemencéjéből.

Abdul azon tűnődött, hogy a régi idők arabjai nem vándoroltak volna egész nap. Hajnal előtt felébresztették volna a tevéket, csillagfénynél felkötözték volna rájuk az aranyat és elefántcsontot rejtő kosarakat, hosszú kötelekre fűzték volna a meztelen, szerencsétlen rabszolgákat, hogy pirkadatkor indulhassanak, és a rekkenő délidőben megpihentek volna. Modern utódaik, benzinüzemű járműveikkel, méregdrága kokainból és kétségbeesett kivándorlókból álló rakományukkal nem voltak ilyen okosak.

A busz közeledett a líbiai határhoz. Abdul azon töprengett, hogyan oldja meg Hakim a határátlépést. A kivándorlók többségének nem volt útlevele, pláne vízuma vagy bármiféle engedélye. Sok csádi úgy élte le az életét, hogy semmiféle igazolványt nem kapott. Hogyan jutnak át a határőrökön meg a vámosokon? Hakimnak nyilván megvan rá a módszere, amelyben feltehetőleg a kenőpénzé

a fő szerep, de az kockázatos lehet. Az ember, aki a legutóbb zsebre vágta a baksist, mostanra megduplázhatja az árat. Vagy jelen lehet a fölöttese, aki szemmel tartja minden mozdulatát. Vagy felválthatta egy zelóta, aki csak azért sem hagyja megvesztegetni magát. Az ilyesmi kiszámíthatatlan.

Az utolsó falu a határ előtt a legprimitívebb hely volt, amelyet Abdul valaha látott. A legfőbb építőanyagot a satnya fatörzsek és

-ágak jelentették, amelyeket olyan fehérre szikkasztott a nap, mint a sivatagban szomjan halt állatok csontjait. Keresztbordákra erősített pálcikákból – mert hiszen csak azoknak voltak nevezhetők – voltak a dülékeny falak, rongyos vászonból és ponyvából a tetők. A fél tucat különb házat – csupa egyszobás, parányi épületet – salakbeton kockákból rakták.

Hakim megállította a buszt, kikapcsolta a motort, és bejelentette:

– Itt találkozunk a tubu vezetőnkkel.

Abdul tudta, kik a tubuk: nomád pásztorok Csád, Líbia és Niger határvidékén, akik szüntelenül hajtják nyájaikat egyik sovány legelőről a másikra. Mind a három ország kormánya vadembereknek tartotta és megvetette őket. A tubuk viszonozták a megvetést: nem ismertek el se kormányt, se törvényt, se határt. Sokan már rájöttek, hogy embert és drogot csempészni könnyebb és jövedelmezőbb az állattenyésztésnél. Az állam nemigen volt képes megregulázni őket, mert örökösen vándorló embereket nehéz megtalálni, főleg, ha lakóhelyüket sok száz kilométer választja el a legközelebbi hivataltól.

A tubu vezető nem volt sehol.

– Megjön az! – ígérte Hakim.

A falu közepén volt egy tiszta, hideg vizű kút. Mindenki teleitta magát.

Közben Hakim hosszú beszélgetést folytatott egy értelmes arcú, idős falusival, akit Abdul nem hivatalos falufőnöknek nézett. Nem hallotta, miről folyik a szó.

Az utazókat odavezették egy épülethez, amelyet fészerek szegélyeztek. Abdul a szagból arra következtetett, hogy az állatokat tartják a fészerekben, vélhetőleg azért, hogy védjék őket a déli verőtől. Késő délutánra járt az idő, tehát az utazók itt töltik az éjszakát.

Hakim figyelmet kért.

– Fuád átadott nekem egy üzenetet! – mondta. Abdul úgy vélte, Fuád az idős férfi lehet, talán a falufőnök. – Vezetőnk megduplázta a költséget, és nem jön, amíg meg nem kapta a felárat. Minden utas fizet húsz dollárt.

Felháborodott tiltakozás tört ki. Az utasok azt mondták, nincs miből, Hakim azzal vágott vissza, hogy ő bizony nem fizet helyettük. Ez a vita – kevésbé indulatos formában – többször lezajlott már az út során, amikor Hakim pénzt próbált kicsikarni az utasokból, akik végül mindig fizettek.

Abdul felállt, kiment az épületből.

Körülnézett a faluban, és megállapította, hogy itt senki sem foglalkozhat drogok vagy emberek csempészésével: ahhoz túlságosan ágrólszakadtak voltak. Ahol korábban megálltak, Abdul könnyen kiszúrhatta a helyi bűnözőket. Nekik volt pénzük, fegyverük, ráadásul sütött belőlük a társadalom erőszakos peremvidékén lappangó emberek ingerlékenysége, akik mindig készek futni. Abdul gondosan leírta a nevüket, a külsejüket, a kapcsolataikat, és Fayából hosszú jelentést küldött Tamarának. Ebben a szánalmas faluban nem voltak ilyen elemek. Ám a tubuk említése megadta a magyarázatot. Errefelé nyilván az ő kezükben van a csempészés.

A földre telepedett a kút közelében egy akácfa alá, amely árnyékot vetett az arcára. Innen beláthatta a falu nagy részét, ám őt egy tamariszkuszbozót elrejtette az emberek elől, akik vízért jöttek. Figyelni akart, nem beszélni. Vajon hol lehet a vezető, ha nincs a faluban? Több kilométeres körzetben nem volt más település. Az a rejtélyes tubu talán a dombon túl, egy sátorban várja a hírt, hogy a kivándorlók mégis összeadták a felárat? Nagyon valószínű, hogy még csak nem is követelt pénzt; lehetséges, hogy ez Hakim legújabb zsarolási kísérlete. A vezető itt is lehet, a falu egyik viskójában, kecskeragut eszik kuszkusszal, kipiheni magát, mielőtt nekivág a holnapi útnak.

Meglátta a mogorva képű Hakimot, ahogy kijön az épületből. Wahed, Kia barátnőjének, Eszmának az apósa követte. Hakim megállt, a két ember beszélni kezdett, Wahed könyörgött, Hakim elzárkózott. Abdul nem hallotta a szavakat, de bizonyosra vette,

hogy a vezetőnek járó feláron vitatkoznak. Hakim elutasítón intett, és otthagyta Wahedet, ám az követte, esdekelve kitárt karokkal. Hakim megállt, sarkon fordult, és gorombán mondott valamit, mielőtt elvonult. Abdul utálkozó fintort vágott. Hakim embertelenül viselkedett, Wahed méltatlanul. Abdult felháborította a jelenet.

Hakim a kút felé cammogott a porban. Eszma kijött az épületből, és utánasietett.

A kútnál megálltak beszélni, úgy, ahogy sok ezer éve csinálják az emberek. Abdul nem látta őket, de tisztán hallotta minden szavukat, és volt elég gyakorlata, hogy jól értse az arab hadarást.

– Apósom nagyon kétségbeesett – mondta Eszma.

– Mi közöm hozzá? – kérdezte Hakim.

– Nincs miből kifizetnünk a felpénzt. Ami pénzünk van, az arra kell, hogy Líbiában kifizethessük neked az útiköltséget. Nincs több.

Hakim közönyt mímelt.

– Akkor itt kell maradnotok a faluban.

– De hát ez értelmetlen! – fakadt ki az asszony.

Persze hogy az, gondolta Abdul. Mit forralhat Hakim? Eszma folytatta:

– Pár nap múlva fizetünk neked kétezer-ötszáz dollárt. Valóban lemondanál ennyi pénzről egy húszasért?

– Hatvanért – igazította ki Hakim. – Húsz érted, húsz az apósodért, húsz az anyósodért.

Alkudozik, gondolta Abdul.

– Most nincs ennyink, de megszerezhetjük, amint megérkezünk Tripoliba – mondta Eszma. – Megkérjük a férjemet, hogy küldjön még pénzt Nizzából. Megígérem.

– Nekem nem kell ígéret. A tubukat nem lehet ígéretekkel kifizetni.

– Akkor nincs választásunk – mondta Eszma értetlenül és dühösen.

– Itt kell maradnunk, amíg nem jön valaki, aki visszavihet a Csád-tóhoz. Pocsékba megy az egész pénz, amit a férjem keresett azzal, hogy falakat épített gazdag franciáknak! – Boldogtalan volt a hangja.

– Hacsak ki nem találsz valami más módot a fizetésre, tündérkém!

– mondta Hakim.

– Mit csinálsz? Ne nyúlkálj hozzám!

Abdul izmai megfeszültek. Közbe akart avatkozni. Megfékezte magát.

– Ahogy akarod – mondta Hakim. – Én csak segíteni próbálok.

Légy kedves hozzám. Miért ne?

Ezt akarta egész idő alatt, gondolta Abdul. Hogy miért is nem vagyok meglepve!

– Azt akarod mondani, hogy szexet is elfogadsz a pénz helyett? – kérdezte Eszma.

– Ne beszélj ilyen ordenáré módon, kérlek!

Szépeleg és terrorizál, gondolta Abdul. Nem szereti hallani azt, amire ő kényszerítené az asszonyt. Az élet akasztófahumora.

– Na? – kérdezte Hakim. Hosszú csend.

Ez kell Hakimnak, gondolta Abdul. Nem is érdekli igazából az a hatvan dollár. Csak azért ragaszkodik hozzá, hogy az asszony elfogadja a másik megoldást.

Hány nőt állított már vajon ez elé a gyászos választás elé?

– A férjem meg fog ölni – mondta Eszma.

– Dehogy fog – heherészett Hakim. – Bár téged megölhet.

– Jól van – mondta végül Eszma. – De csak a kezemmel.

– Majd meglátjuk.

– Nem! – makacskodott az asszony. – Semmi más!

– Jó, jó.

– Nem most. Később. Ha majd sötét lesz.

– Gyere utánam, amikor kijövök az udvarról vacsora után.

– A dupláját fizethetném, ha Tripoliba érünk – mondta elkeseredetten a nő.

– Üres beszéd.

Abdul hallotta Eszma távolodó lépteit. Veszteg maradt. Valamivel később azt is hallotta, ahogy Hakim elmegy.

Még két órán át figyelte a falut, de semmi sem történt, azt leszámítva, hogy időnként emberek jöttek a kúthoz.

Amikor sötétedni kezdett az ég, visszatért az épülethez. Néhány falusi az öreg Fuád ellenőrzésével vacsorát főzött. Kellemes

köményillat szállt a levegőben. Abdul a földre telepedett Kia közelében, aki Nadzsit szoptatta.

Az éles szemű Kia halkan megjegyezte:

– Láttam, hogy Eszma beszélt Hakimmal.

– Igen – felelte Abdul.

– Hallottad őket?

– Igen.

– Mit?

– Hakim azt mondta, ha Eszmának nincsen pénze, más módon is fizethet.

– Tudtam én azt. A disznó.

Abdul feltűnés nélkül benyúlt a köntöse alá, kioldotta a pénzövét. Többféle bankjegy volt nála különböző címletekben. Betanulta, melyik hol van, hogy oda se kelljen néznie, ha előveszi, ami kell. Afrikában ugyanúgy nem tanácsos elárulni, hogy sok készpénz van nálunk, mint az Egyesült Államokban.

Vigyázva előhúzott három amerikai húszdollárost, és a tenyerébe rejtve apró négyszöget hajtogatott belőlük, amit odaadott Kiának.

– Eszmáé.

Az asszony eltüntette a négyszöget a ruhája alatt.

– Az Isten áldjon meg téged.

Valamivel később, amikor sorban álltak a vacsorához, Abdul látta, hogy Kia odacsúsztat valamit Eszmának. Egy perc múlva Eszma boldogan és hálásan megcsókolta.

Vacsorára lepénykenyér volt és zöldségleves, kölesliszttel sűrítve.

Lehet, hogy volt benne hús, de Abdul nem kapott.

Mielőtt lefeküdt volna aludni, kiment az épületből, megmosta a kezét és arcát a kút vizével. Visszatérőben elment a busz mellett, ahol Hakim állt a két őrrel, Hamzával és Tarikkal.

– Te nem ebből az országból való vagy, mi? – kérdezte Hakim agresszívan.

Egy kis szexre számított, és csalódására be kellett érnie hatvan dollárral, állapította meg Abdul. Talán észrevette, amint Eszma átöleli és megcsókolja Kiát. Ebből kikövetkeztette, hogy Kiától származott a pénz. Persze lehet, hogy Kiának van dugipénze, de ha

netán mástól szerezte, akkor az valószínűleg Abdul. Hakim ezt is kitalálta. Az ilyen sunyi gazembereknek jó szimatuk van.

– Mit érdekel téged, hogy honnan jövök? – kérdezte Abdul.

– Nigériából? – firtatta Hakim. – Nem hangzol nigériainak. Mi ez a kiejtés?

– Nem vagyok nigériai.

Hamza elővett egy doboz cigarettát, és egy szálat a szájába dugott. Kezd ideges lenni, gondolta Abdul, és úgyszólván gépiesen elővette a piros műanyag öngyújtót, amelyet mindig használt a vásárlóknál, és tüzet adott Hamzának. Már nem volt szüksége az öngyújtóra, de azért megtartotta, mert volt egy olyan homályos sejtelme, hogy egyszer még hasznát veheti. Hamza megkínálta a cigarettájából, Abdul elhárította.

Hakim folytatta a támadást.

– Hova való volt az apád?

Ez erőpróba volt. Hakim kihívta őt Hamza és Tarik előtt.

– Bejrútba – mondta. – Apám libanoni volt. Szakács volt. Nagyon jó édes sajtos tekercset tudott csinálni.

Hakim lenéző pofát vágott. Abdul folytatta.

– Már meghalt. Istené vagyunk, és Istenhez térünk vissza.

Ez a jámbor szentencia a muszlimoknál ugyanazt jelenti, mint a keresztényeknél a *„nyugodjék békében”*. Abdul az őrökre pillantott, és látta, hogy tetszésükre van a mondás.

Lassúra, komolyra vette a hangot.

– Vigyáznod kellene, Hakim, hogy mit mondasz egy férfi apjáról. Hamza kifújta a füstöt, és egyetértően bólogatott.

– Úgy mondom, ahogy nekem tetszik! – hőzöngött Hakim. Ő is Hamzára és Tarikra nézett. Nyilván arra számított, hogy majd megvédik, de látnia kellett, hogy Abdul aláaknázza a tekintélyét.

Abdul inkább az őrökhöz intézte a szót, és nem Hakimhoz.

– Sofőr voltam a seregben – mondta hanyagul.

– És? – kérdezte Hakim.

Abdul tüntetően levegőnek nézte. Továbbra is az őrökhöz beszélt.

– Először páncélautókat vezettem, aztán tankszállítókat. A tankszállítókkal nehéz volt járni a sivatagi utakat. – Ezt az ujjából szopta. Sose vezetett tankszállítót, sose szolgált a csádi

hadseregben, se más fegyveres erőnél. – Többnyire keleten, a szudáni határon.

Hakim zavarba esett.

– Minek mondod ezt? – kérdezte bosszúsan éles hangon. – Miről beszélsz?

Abdul gorombán rábökött a hüvelykujjával.

– Ha ez meghal – mondta az őröknek –, én elvezethetem a buszt. – Ez alig burkolt, életveszélyes fenyegetés volt. Reagál-e rá Hamza és Tarik?

Egyik sem szólt.

Hakimnak mintha eszébe jutott volna, hogy az őröknek nem őt kell megvédeniük, hanem a kokaint. Rájött, hogy szégyent hozott magára.

– Kotródj a szemem elől, Abdul – mondta erőtlenül, és hátat fordított.

Abdul sejtette, hogy sikerült alig érzékelhető változást előidéznie. A Hamzához és Tarikhoz hasonló emberek tisztelik az erőt. Hakim iránti engedelmességüket megingatta, hogy Hakimnak nem sikerült ráijeszteni Abdulra. De jó, hogy elmondta: „Istené vagyunk, és Istenhez térünk vissza.” A két őr, mint az NSZIÁ terroristái, gyakran mormolhatták ugyanezeket a szavakat elesett bajtársaik fölött.

Még akár az is megfordulhatott a fejükben, hogy Abdul is közéjük tartozhat. Mindenesetre, ha választaniuk kell Abdul és Hakim között, legalább habozni fognak.

Abdul nem szólt többet. Bement az épületbe, és leheveredett a földre. Miközben várta az álmot, átgondolta, mi történt ezen a napon. Még mindig élt, még mindig gyűjthette a felbecsülhetetlen értékű adatokat az NSZIÁ elleni harchoz. Leszerelte Hakim agresszív kérdéseit. Ám a helyzete gyengült. Úgy indult el erre az útra, mint egy idegen, akit senki sem ismer, és akivel senki sem törődik. Ám nem tartott ki ebben a szerepben, és már belátta, hogy nem is lehetett volna végig játszani egy ennyire hosszú időre összezárt csoportban. Most már arca lett a többiek számára: külföldi volt és magányos farkas, igen, de olyan férfi is, aki segít a kiszolgáltatott nőknek, és nem ijed meg a bunkóktól.

Szerzett egy barátot Kia és egy ellenséget Hakim személyében. Ez két súlyos hiba egy kémtől.

* * *

Reggelre megérkezett a tubu vezető.

Korán lépett be az udvarba, amikor még hűvös volt, és az utasok

éppen a kenyérből és gyenge teából álló reggelit ették. Magas, sötét bőrű ember volt, fehér köntösben és fehér turbánban, tartózkodó viselkedése egy büszke, őslakos amerikaira emlékeztette Abdult. A dereka bal oldalán kirajzolódott a köntös alatt egy dudor, amely hosszú csövű revolver lehetett, talán Magnum, rögtönzött fegyvertáskában.

Hakim kiállt mellé az udvar közepére, és elkiáltotta magát:

– Figyeljetek! Ő Issza, a vezetőnk. Úgy kell csinálnotok mindent, ahogy mondja!

Issza röviden beszélt. Érezhetően nem az arab volt az anyanyelve.

Persze, gondolta Abdul, hiszen a tubuknak van saját nyelvük, a teda.

– Nektek nem kell csinálnotok semmit – mondta, gondosan formálva a szavakat. – Én gondot fogok viselni mindenre. – A hangjából hiányzott minden melegség. Hideg volt, tárgyilagos. – Ha kérdeznek benneteket, azt mondjátok, hogy az aranybányákat akarjátok felkutatni Líbia nyugati részében. De én nem gondolom, hogy bármit is kérdeznének.

– Helyes, megkaptátok az eligazítást! – mondta Hakim. – Akkor most gyorsan fel a buszra.

– Issza legalább szavahihetőnek tűnik – jegyezte meg Kia. – Jobban bízok benne, mint Hakimban.

Abdul ebben nem volt olyan biztos.

– Láthatólag érti a dolgát – mondta –, de nem olvashatok a szívében.

Ez elgondolkoztatta Kiát.

Issza szállt föl utolsónak a buszra. Abdul érdeklődve figyelte, hogyan pásztázza végig a Mercedes belsejét, ahol nem volt szabad

hely. Hamza és Tarik szokásuk szerint két ülésen terpeszkedtek. Issza, mint aki elhatározásra jutott, odaállt Tarik elé. Nem szólt, egykedvű maradt az arca, épp csak szemrebbenés nélkül bámulta Tarikot.

Tarik visszabámult, mint aki azt várja, hogy a vezető mondjon valamit.

Hakim bekapcsolta a motort.

Issza oda se fordult, csak annyit mondott higgadtan:

– Motor ki. Hakim ránézett.

Issza megismételte:

– Ki – és tovább bámulta Tarikot.

Hakim elfordította a gyújtáskulcsot, a motor leállt.

Végül Tarik kiegyenesedett, elvette a hátizsákját a mellette lévő ülésről, és arrébb húzódott, szabaddá téve a helyet.

Issza csak rámutatott a másik kettős ülésre, amelyen Hamza foglalt helyet.

Tarik felállt, egyik kezében a hátizsákjával, a másikban a gépkarabélyával keresztülment az üléssorokat elválasztó átjárón, és leült Hamza mellé. A lábukhoz helyezték a hátizsákjukat.

Issza Hakimra nézett, és azt mondta:

– Indulj.

Hakim ismét bekapcsolta a motort.

Mint hamarosan kiderült, a szellemi párharcnak nem csak az volt a célja, hogy megértesse, ki az alfa-hím. Isszának valóban szüksége volt mindkét ülésre. Sziklaszilárd összpontosítással figyelt. Pár percenként utasításokat adott Hakimnak, jobbára gesztusokkal jelezve, hol keresse az utat, amelyből semmi sem látszott, megparancsolta, hol kanyarodjon, szólt, hogy lassítson, ha kövek borították a talajt, és gyorsításra biztatta, ha tiszta volt az út.

Egy helyütt leterelte az útról a rázós terepre, hogy a Mercedes széles ívben kikerülhesse a hátára fordult, kiégett Toyota furgont, amelyet valószínűleg akna pusztított el. A líbiai–csádi háború rég a múlté volt, ám az aknák még működtek, és ahol egy volt, ott több is lehet.

Két-három óránként megálltak. Az utasok kiszálltak, hogy könnyítsenek magukon, és amikor visszaszálltak, Hakim szikkadt

kenyeret és palackozott vizet osztott nekik. Egész nap mentek a rekkenő hőségben, mert nem volt semmiféle árnyék, és még mindig elviselhetőbb volt mozogni, mint állni.

A határhoz közeledtek a vánszorgó délutánban, amikor Abdulnak az jutott az eszébe, hogy életében először fog bűnt elkövetni. Abban, amit eddig tett a CIA-nak, lényegében nem volt semmi törvénytelen. Még amikor a cigarettaárust játszotta, akkor is teljes áron szerezték be neki a készletét. Most azonban illegális bevándorlók társaságában, állig fölfegyverzett emberek kíséretében, több millió dollárt érő kokainon ülve készül határsértésre. Ha rosszul sülnek el a dolgok, egy líbiai börtönben fog kikötni.

Vajon meddig tartana a CIA-nak, hogy kihozza?

Már lefelé csúszott a nap a nyugati égbolt kupoláján, amikor Abdul meglátott elöl egy összebarmolt szárnyékot, olyat, amilyenek a faluban voltak: gallyakból hevenyészett falak, ócska szőnyeg a tető. Ugyancsak ott volt egy kis tartálykocsi, amelyben Abdul szerint víz lehetett. Az út szélén olajoshordók tucatjai sorakoztak.

Nem hivatalos benzinkút volt. Hakim lelassította a Mercedest.

Megjelent három sárga-fehér ruhás ember géppuskával. Vonalba álltak, kőkemény arccal, fenyegetően.

Amikor Issza kiszállt a buszból, nyomban megváltozott a légkör. A fegyveresek úgy köszöntötték mint fivérüket, megölelgették, jobbról-balról megcsókolták, erélyesen megrázták a kezét, miközben egyfolytában kerepeltek valami érthetetlen nyelven, ami csak teda lehetett.

Másodiknak Hakim szállt ki. Őt is üdvözölték, noha kevésbé látványosan. Hakim együttműködő volt, de nem tartozott a törzsükhöz.

Következett Hamza és Tarik.

A tartálykocsiból ítélve itt nincsen kút vagy oázis, gondolta Abdul. Akkor mi értelme itt, az isten háta mögött egy töltőállomásnak, egyáltalán bárminek?

– Azt hiszem, megérkeztünk a határra – mormolta Kiának.

Az utasok kiszálltak. Beesteledett, és ők nyilvánvalóan itt töltik az éjszakát, ebben az egyetlen épületben, amely nem érdemelte meg ezt a nevet.

Az egyik tubu elkezdte feltankolni a buszt egy fémhordóból.

Az utasok bementek a szárnyék alá, és legalábbis viszonylagos kényelembe helyezték magukat. Abdul nem bírt lazítani. Állig fölfegyverzett emberek vették körül őket, csupa erőszakos bűnöző. Itt minden lehetséges: gyilkosság, nemi erőszak, emberrablás. Itt nincs törvény. Senki sincs biztonságban. Kit érdekelne, ha az összes utast lemészárolnák? A kivándorlók is bűnözők. Hál' istennek, megszabadultunk tőlük, mondanák az emberek.

Valamivel később két kamasz fiú raguból és kenyérből álló vacsorát szolgált fel, amelyet Abdul szerint ők maguk főzhettek. A rágós hús egy tevétől származhatott, de Abdul nem kérdezett rá. Vacsora után a fiúk tessék-lássék rendet csináltak, húscafatokat hagyva a homokon. Nők nélkül a férfiak mindenütt elkanászodnak, gondolta Abdul.

Mikor leszállt a sötétség, óvatosan ellenőrizte a cipője sarkába rejtett nyomjelzőt. Naponta legalább egyszer megnézte, hogy lássa, nem vitték-e máshova a kokaint. A műszer most is megnyugtatta.

Amikor az utastársak pokrócba burkolóztak az alváshoz, Abdul felült. Hagyta csapongani a képzeletét, felidézte gyermekéveit Bejrútban, kamaszkorát New Jersey-ben, főiskolai pályafutását, ahol ő volt a kevert harcművészetek bajnoka, zátonyra futott románcát Annabelle-lel. De főleg kishúga, Nura halála körül forogtak a gondolatai. Végső soron Nura miatt került ide a Szahara közepébe, miatta virraszt egész éjszaka, nehogy lemészárolják.

Ilyenek ölték meg Nurát. A civilizált világ hadai az ilyeneket próbálják kiirtani. Ő pedig kulcsszerepet játszik ebben a harcban. Ha életben marad, hozzásegíti Amerikát és szövetségeseit, hogy szörnyű vereséget mérjenek a gonoszság erőire.

Hajnal felé látta, amint az egyik tubu kimegy vizelni. Ahogy visszajött, megállt, és töprengve szemlélte az alvó Kiát. Abdul addig bámulta, amíg a tubu meg nem érezte a pillantását. Egy hosszú, ellenséges percig néztek farkasszemet. Abdul el tudta képzelni, miféle gondolatok fortyognak abban a kegyetlen agyban. A nomád tudja, hogy leteperhetné Kiát, és ha szerencséje van, az asszony nem sikoltana, mert ilyenkor mindig a nőket hibáztatják. Azt hiszik – van, aki őszintén, van, aki csak megjátssza, mintha el is hinné –,

hogy az asszonyok szoktak kikezdeni a férfiakkal. De a tubu azt is láthatta, hogy Abdul nem fogja elfordítani a tekintetét. Harcba szállhatna vele, de nem biztos, hogy győzne. Elhozhatná a géppuskáját, és agyonlőhetné, viszont azzal fölverne mindenkit.

Végül a nomád elfordult, és visszabújt a pokróca alá.

Nem sokkal később árnyék suhant át Abdul látómezejének a szélén. Odafordult, hogy lássa, mi az. Olyan hangtalan volt, hogy időbe telt, mire a férfi megtalálta. Holdtalan éjszaka volt, ám a csillagok úgy ragyogtak, ahogy csak a sivatagban tudnak. Ezüstszőrű lény volt, olyan puhán mozgott, hogy szinte siklott, és Abdult egy pillanatra elfogta valami babonás félelem. Aztán rájött, hogy egy kutyaféle az, világos szőrű, fekete farkú és lábú kutya. Némán osont a pokrócukba burkolózott alvók között. Óvatos volt, de magabiztos, mintha járt volna már itt, mintha rendszeres éjszakai látogatója lenne a kezdetleges tábornak a pusztaságban. Rókának kellett lennie. Abdul csak most látta, hogy a kölyke is követi. Anya és gyermeke, gondolta, és rádöbbent, hogy ritka, különleges dolgot lát. Amikor az egyik utas váratlanul horkantott, a nőstény azonnal arra fordította a fejét, és felcsapta a fülét, amely feltűnően hosszú volt, és egyenesen állt, szinte, mint a nyúlé. Abdul megigézve bámulta, mert ez olyan állat volt, amelyről hallott már, de még sose látta: lapátfülű róka. Abdul izmai elernyedtek, amikor már biztosra vehette, hogy a horkoló nem fog felébredni. Aztán a nőstény és a kölyök turkálni kezdett a homokban, hangtalanul fölfalták az ételmaradékot, és kinyalták a piszkos tálakat. Három-négy perc múlva távoztak, ugyanolyan csendesen, ahogy jöttek.

Kisvártatva megvirradt.

Az utasok fáradtan tápászkodtak. Ma kezdték meg a negyedik hetüket az úton, amelynek minden éjszakája többé-kevésbé kényelmetlen volt. Kigurultak a pokrócukból, száraz kenyeret ettek, vizet ittak. Mosdóvíz nem volt. Abdult leszámítva egyik se nevelkedett olyan háznál, ahol volt meleg zuhany, de azért hozzászoktak a rendszeres mosakodáshoz, és elkeserítette őket, hogy piszkosak.

Abdul viszont felderült, amikor elmaradt mögöttük a benzinkút. A tubukat rendesen megfizethetik a drogok és a migránsok

átengedéséért, gondolta; eleget kapnak, hogy betartsák a szavukat a kisvártatva érkező, újabb szállítmány reményében ahelyett, hogy halomra ölnének mindenkit, és ellopnának mindent.

Napkelte után túljutottak a hegyeken, ki egy irdatlan síkságra. Egy óra múlva Abdul megállapította, hogy a nap még mindig mögöttük van. Felállt, és a busz elejébe ment.

– Miért megyünk nyugatnak? – kérdezte Hakimtól.

– Ez a tripoli út – felelte Hakim.

– Tripoli északra van innen.

– Ez a tripoli út! – ismételte dühösen Hakim.

– Oké – felelte Abdul, és visszatért az üléséhez.

– Mi volt ez? – kérdezte Kia.

– Semmi – felelte Abdul.

Persze, neki nem az volt a dolga, hogy Tripoliba jusson. Neki a busszal kellett maradnia, hogy azonosítsa, kik irányítják a csempészést, kiderítse, hol bujkálnak, és továbbítsa az adatokat az Ügynökségnek.

Így hát befogta a száját, hátradőlt az ülésen, és várta, mi következik.

19. fejezet

Az incidens a Dél-kínai-tengeren válsággá fajulhat, gondolta Csang- kaj, ha nem kezelik körültekintően.

Asztalán a műholdas fotók ismeretlen hajót jeleztek a Hszisa-szigetek közelében, amelyet a nyugatiak Paracel-szigeteknek hívtak. A repülőgépes felderítés megállapította, hogy a vízi jármű nem más, mint a *Vu Trong Phung* vietnámi olajkutató hajó. Ez bizony dinamit volt, de a gyutacsot nem kellett begyújtani.

Kaj annyira ismerte a hátteret, mint nagyjából mindenki a kormányban. A kínai hajók évszázadok óta halásztak ezeken a vizeken. Kína most több millió tonna földdel és homokkal megmagasított egy csomó lakhatatlan sziklát és korallzátonyt, minekutána katonai támaszpontokat épített rajta. Kaj szerint minden pártatlan embernek be kellett látnia, hogy ennélfogva a szigetcsoport Kínához tartozik.

Ez eddig senkit sem érdekelt volna, ha nem találnak a szigetek közelében a tenger alatt olajat, amiből mindenki akart. A kínaiak természetesen a magukénak tekintették az olajat, és nem óhajtottak osztozni. Ezért jelentett problémát a *Vu Trong Phung* útja.

Csang-kaj úgy döntött, hogy személyesen tájékoztatja a külügyminisztert. Felettese, Fu Csu-jü nem tartózkodott a városban, mert Urumcsiba utazott, Hszincsiang tartomány fővárosába, ahol a kommunista kormány erélyes elnyomó intézkedései dacára a muzulmánok milliói csökönyösen ragaszkodtak a vallásukhoz. Fu távolléte lehetőséget adott Kajnak, hogy zavartalanul megbeszélhesse a *Vu Trong Phung* esetét Vu külügyminiszterrel, és megegyezzenek a diplomáciai lépéssorozatban, amelyet javasolni fognak Csen elnöknek. De mikor megérkezett a Csaojangmen Nantacsie útra, a külügyminisztériumba, megdöbbenésére már ott találta Huang tábornokot.

Az alacsony, vaskos Huang-ling leginkább egy ládára hasonlított szögletes vállú egyenruhájában. Büszke tagja volt a kommunista régi gárdának, akárcsak barátja, Fu Csu-jü, akihez hasonlóan ő is egyfolytában cigarettázott.

Huang tagja volt a Nemzetbiztonsági Bizottmánynak, és ez rendkívüli hatalommal ruházta fel. Joga volt betolakodni mindenüvé a külügyminisztériumban. Ki szólt Huangnak erről a megbeszélésről? Talán Huangnak van egy kémje a külügyminisztériumban. Egy olyan kém, aki közel áll Vu miniszterhez. Ezt jó lesz észben tartanom, gondolta Kaj.

Ingerültsége ellenére azzal a tisztelettel üdvözölte Huangot, ami egy idősebb embernek jár.

– Kiváltságnak tekintjük, hogy hasznunkra fordíthatjuk az ön tudását és szakértelmét – hazudta. Igazság szerint Huang és ő szemben állt egymással a régi iskola és a fiatal reformerek dühödt harcában.

Alighogy leültek, Huang nyomban támadott.

– A vietnámiak örökké provokálnak! – kiáltotta. – Holott tudják, hogy nincs joguk a mi olajunkra!

Huang magával hozott egy titkárt. Egy másik titkár Vu közvetlen közelében ült. Egy ilyen megbeszélésen nem is volt szükség titkárokra, ám Huang túl tekintélyes volt ahhoz, hogy slepp nélkül járjon-keljen, Vu pedig valószínűleg szükségét érezte az erősítésnek. Kaj kissé hátrányba került, amiért egyedül érkezett. Ezt a marhaságot!

Igaz: a vietnámiak már kétszer próbáltak meg olaj után kutatni a tenger fenekén.

– Egyetértek a tábornok elvtárssal – mondta Kaj. – Tiltakoznunk kell a hanoi kormánynál.

– Tiltakozni? – kérdezte dühös megvetéssel Huang. – Már tiltakoztunk!

– Ők pedig mindig meghátráltak, és visszarendelték a hajójukat – magyarázta türelmesen Kaj.

– Akkor miért csinálják megint?

Kaj magába fojtott egy sóhajt. Mindenki tudta, miért követik el a vietnámiak az ismételt határsértést. A fenyegetésre tiszta lelkiismerettel visszavonulhattak, mert hiszen kényszerítették őket; de felhagyni a próbálkozással annyi lett volna, mint belenyugodni, hogy nincsen joguk az olajra, arra pedig nem voltak hajlandóak.

– Elvi kérdést csinálnak belőle – egyszerűsítette le a választ.

– Akkor nekünk hangosabban kell kérdeznünk! – Huang előrehajolt, és beleütögette a cigarettahamut a külügyminiszter asztalán álló porcelántálkába, amely rubinvörös volt, kettős lótusz mintával, és érhetett vagy tízmillió dollárt. Vu óvatosan fölvette a törékeny antik edényt, a padlóra szórta a hamut, és némán áttette a tálkát az asztal túlsó végébe, hogy Huang ne érhesse el, majd megkérdezte:

– Mire gondol, tábornok elvtárs?

– El kell süllyesztenünk a *Vu Trong Phung*ot – vágta rá Huang. – Ez majd móresre tanítja a vietnámiakat.

Huang uszítani akart, szokása szerint.

– Kissé drasztikus – mondta a miniszter. – Bár véget vethet az ismétlődő sértéseknek.

– Van egy bökkenő – szólalt meg Kaj. – Hírszerzésünk azt jelenti, hogy a vietnámi olajipar amerikai geológus tanácsadókat alkalmaz. A *Vu Trong Phung* fedélzetén is tartózkodhat egy-két amerikai.

– És? – kérdezte ádázul Huang.

– Én csak azt kérdezem, hogy akarunk-e amerikaiakat megölni.

– Elsüllyeszteni egy olyan hajót, amelyen amerikaiak is tartózkodnak, vitathatatlanul eszkalációt jelentene – mondta Vu.

A tábornok tajtékzott.

– Meddig hagyjuk még, hogy a rohadt amerikaiak diktálják, mi történjék a mi tulajdon területünkön?

– Másrészt, ha öldökölni kezdjük az amerikaiakat, akkor nem csak a tengeri olajkitermelés lehetőségét kell figyelembe vennünk – mondta elnézően Kaj. – Ki kell számítanunk, mi lesz az amerikaiak válasza a gyilkosságokra, és e szerint kell felkészülnünk.

– Gyilkosságokra? – kérdezte fokozódó felháborodással Huang.

– Green elnök annak fogja tekinteni. – Úgy látta, ideje engedményt tenni, hogy lehűtse a tábornokot. Gyorsan folytatta: – Nem zárom ki a *Vu Trong Phung* elsüllyesztésének lehetőségét. Tartalékoljuk ezt az alternatívát. Viszont joggal kell azt mondhatnunk: rászorítottak, hogy a végső megoldáshoz legyünk kénytelenek folyamodni. Küldünk Hanoinak egy tiltakozást…

Huang megvetően horkantott.

– …aztán egy figyelmeztetést, végül egy nyílt fenyegetést.

– Igen, ez már okos dolog! – mondta Vu. – A létra!

– Ha mindezek után elsüllyesztjük a *Vu Trong Phung*ot, mondhatjuk, hogy mindent elkövettünk a békés megoldás érdekében.

Huang nem örült, de tudta, hogy legyőzték. Igyekezett jó képet vágni a dologhoz.

– Legalább egy rombolót küldjünk oda a közelébe, hogy szükség esetén azonnal támadhassunk.

– Kitűnő javaslat – mondta Vu. Felállt, jelezve, hogy vége a megbeszélésnek. – Ezt fogom javasolni Csen elnök elvtársnak.

Kaj a tábornokkal ment le a liften. Huang hét emelet hosszan hallgatott. Őt és a szárnysegédjét csillogó fekete Hungcsi limuzin várta a minisztérium előtt. Kajt a családi ezüstszürke Geely kupé várta, a kormánynál Lámával.

Megfordult a fejében, hogy nem kellene-e jobban odafigyelnie az efféle státusszimbólumokra. A kommunista országokban fontosabbak a jómód és a tekintély jelei, mint a dekadens Nyugaton, ahol egy kopott bőrzakós pasi is lehet milliárdos. Ám Kaj a Princetonban megismert amerikai diákokhoz hasonlóan energiapazarlásnak tartotta a státusszimbólumokat. Ma be is bizonyította, mert a külügyminiszter azt tette, amit ő akart, és nem azt, amit Huang akart.

Végső soron talán nem is számít olyan sokat a szárnysegéd és a limuzin.

Besorolt a forgalomba, és a Gyönyörű Filmek stúdiójába indult, ahol ma este partival ünneplik a *Szerelem a palotában* századik epizódját. A sorozat őrült siker volt. Rengetegen nézték, a két főszereplő celebnek számított. Ting jóval magasabb fizetést húzott a férjénél, ami ellen Kajnak semmi kifogása sem volt.

Leoldotta a nyakkendőjét, hogy kevésbé hivatalosnak látsszon a színészek között. Mikor megérkezett, a mulatság éppen kezdett nekitüzesedni. A nagyteremben felállították az összes díszletet, berendezték a kis és a nagy szobákat az egykori Csing-dinasztia pompázatos stílusában.

A színészek lemosták vastag sminkjüket, levetették a jelmezüket. A terem a szivárvány összes árnyalatában tündökölt. Kaj világában a

férfiak sötét öltönyt viseltek, hogy komolynak látsszanak, a kevés számú nő pedig szürkét és sötétkéket, hogy férfinak látsszanak. Itt másképp volt. A színészek divatosan, színpompásan öltözködtek.

Kaj meglátta a terem túlsó végén a feleségét. Ennivaló volt fekete farmerjában, rózsaszín pulóverében. A sorozat producerét bűvölte. Kaj rábírta magát, hogy ne legyen féltékeny. Ez a viselkedés része a mesterségnek, és a férfiaknak, akikkel Ting kacérkodik, a fele úgyis meleg.

Elvett egy palack Jencsing sört. Megfigyelte, hogy a technikusok és a statiszták nyakalják az ingyen szeszt, ám a színészek óvatosak. Ting partnere, a császárt alakító Ven-csin a stúdió vezetőjével beszélt nagy komolyan. Alakítása a helyezkedés remeke volt. Csin magas volt, jóképű, parancsoló, a kissé megilletődött stúdióigazgató szinte úgy kezelte, mintha valóban az a hatalmas uralkodó lenne, akit játszott. A többi színész lazább volt, kacagtak, fecsegtek, ám a producerekhez és az igazgatókhoz olyanok voltak, akár a cseppentett méz, mert azoktól függött az állásuk. Oly sok más partihoz hasonlóan számos vendégnek ez csak munka volt.

Ting hamarosan kiszúrta Kajt. Odajött hozzá, és hosszú csókot nyomott a szájára, vélhetőleg azért, mert mindenkivel tudatni akarta, hogy ez az ő férje, és szereti. Kaj lubickolt a boldogságban.

Ám látta a feleségén, hogy a boldog mosoly másfajta érzelmet takar, és ismerte annyira Tinget, hogy tudja, valami bántja az asszonyt.

– Mi a baj? – kérdezte.

Ebben a pillanatban a fekete öltönyös stúdióigazgató felállt egy székre, hogy beszédet tartson. Mindenki elnémult.

– Mindjárt elmondom – mormolta Ting.

– Gratulálok a legtehetségesebb csapatnak, amellyel valaha is együtt dolgoztam! – mondta az igazgató. Általános éljenzés tört ki. – Száz epizódot leforgattunk már a sorozatból, amely epizódról epizódra jobb lesz!

Ez a túlzás normális a szórakoztatóiparban, nyilván Hollywoodban is így beszélnek, gondolta Kaj, noha még sosem járt Los Angelesben.

– Továbbá van egy különösen jó hírem! – folytatta az igazgató. – Most adtuk el a sorozatot a Netflixnek!

Hát ez valóban jó hír volt. Az éljenzés majd levitte a tetőt.

Ötvenmillió kínai élt külföldön, akiknek a többsége imádta a hazai tévésorozatokat. A legjobb kínai sorozatok, amelyeket eredeti mandarin nyelven, helyi feliratozással vetítettek, szép pénzt hoztak a producereknek. A forgalom kétirányú volt, hogy úgy mondjuk. Kínában bemutattak külföldi sorozatokat, hadd tanuljon a nép angolul, de gyakoribb volt, hogy a kínai stúdiók pofátlanul lekoppintották az amerikai bombasikereket anélkül, hogy szerzői jogdíjat fizettek volna az alkotóknak, Hollywood felháborodására. Kaj és a legtöbb kínai csak nevetett rajtuk. A Nyugat sok száz éven át könyörtelenül kizsákmányolta Kínát. Most ők panaszkodnak, hogy Kína kizsákmányolja a Nyugatot? Nevetséges!

Amint az igazgató lelépett a székről, Ting odasúgta Kajnak:

– Beszéltem az egyik íróval.

– Mi a baj?

– A karakterem meg fog betegedni.

– Miben?

– Titokzatos betegség, de súlyos.

Kaj nem látta azonnal, mi ezzel a gond.

– Nagy dráma – mondta. – Gyűlölőid örvendeznek, barátaid könnyeznek, szeretőid az ágyad mellett térdelnek. Lehetsz tragikus.

– Sokat megtanultál a forgatókönyvekről, de a stúdiók politikájáról már nem – mondta cseppnyit bosszúsan az asszony. – Ezt csinálják, amikor el akarnak tüntetni egy szereplőt.

– Gondolod, hogy a karaktered meghalhat?

– Rákérdeztem az írónál, de kitérő választ adott.

Kajnak egy sunyi gondolata támadt. Ha Ting otthagyja a sorozatot, talán visszavonul, és szül végre egy babát. Rögtön kiverte a fejéből a méltatlan ötletet. Ting szeret sztár lenni, ő pedig minden tőle telhetőt elkövet, hogy az asszony megtarthassa a munkáját. Ha visszavonul, a saját akaratából tegye.

– De hát te vagy a legnépszerűbb alak!

– Igen. Amikor volt az a panasz ellenem, kábé egy hónapja, hogy bíráltam a pártot, biztosra vettem, hogy Ven-csin áztatott el

irigységből. Csakhogy neki nincs meg a hatalma ahhoz, hogy kinyírasson. Valami más folyik itt, és nem tudom, mi az.

– Azt hiszem, én igen – mondta Kaj. – Valószínűleg semmi köze hozzád. Engem vettek célba. Az ellenségeim rajtad keresztül akarnak lejáratni.

– Miféle ellenségeid?

– A szokásosak: a főnököm, Fu Csu-jü, Huang tábornok, akivel ma összetűztem, az összes vén salabakter a rosszul vágott hajával és a rosszul szabott öltönyében. Hadd váltsak egy szót Vang Po-vennel. – Kaj ismerte Vangot, a funkcionáriust, aki a kommunista párt nevében ellenőrizte a stúdiót. Körülnézett, és fel is fedezte a komisszár kopaszodó fejét a császár első feleségének hálószobájában.

Ting megszorította a karját.

– Köszönöm.

Lecsapott Vang Po-venre.

Vang inge gyűrött volt, és arra a kevés hajára, ami még maradt, nagyon ráfért volna az igazítás. Kaj szeretett volna ráförmedni: „A világ legnagyobb kommunista pártját képviseled! Nem gondolod, hogy ehhez tisztességes külső illik?” De most más feladata volt. Némi nyájaskodás után azt mondta:

– Bizonyára tudja, hogy a szereplő, akit Ting alakít, meg fog betegedni.

– Igen, természetesen – bólogatott Vang, és gyanakvó képet vágott. Tehát igaz.

– Talán végzetesen – tette hozzá Kaj.

– Tudom – felelte Vang.

– Nem tudom, fontolóra vette-e elvtársam ennek a cselekményszálnak a politikai vetületét.

Vang elhűlt, és némileg megszeppent.

– Nem vagyok biztos benne, hogy mire céloz.

– Az orvostudomány a XVIII. században kezdetleges volt.

– Igen, természetesen – mondta Vang. – Majdnem barbár.

– A szereplő természetesen meggyógyulhat mintegy csoda folytán.

– Kaj vállat vont, és elmosolyodott. – A celebdrámákban történnek csodák.
– Igen, valóban.
– De nagyon kell vigyáznia.
– Én mindig nagyon vigyázok – mondta Vang értetlenül és dúltan.
– De konkrétan mire gondol?
– Ez a történet azért veszélyes, mert a modern Kína egészségügyének szatíráját láthatják benne.
– Jaj nekem! – Vang megrémült. – Hogyan?
Kaj észrevette, hogy még remeg is egy kicsit a hangja.
Az ilyenekre nem nehéz ráijeszteni. Rettegnek, hogy olyan színben tűnhetnek fel, mintha elhajolnának a párt irányvonalától.
– Ez a történet csak két irányba fejlődhet – magyarázta. – Először: az orvosok nem értik a dolgukat, és a szereplő meghal, és másodszor: az orvosok nem értik a dolgukat, és a szereplő valamilyen csoda folytán életben marad. De az orvosok egyik esetben sem értik a dolgukat.
– De hát a XVIII. században semmit sem tudtak az orvosok!
– Akkor sem hiszem, hogy a párt egy népszerű tévésorozatban akarna találkozni az orvosi inkompetencia témájával. – A vidéki egészségházakban csak az orvosok tíz százaléka kapott előírásos kiképzést. – Érti, mire célzok?
– Igen, hogyne érteném! – Vang most már ismerős terepen volt, amit sietett is kihasználni. – Valaki beírja egy közösségi fórumra:
„Nekem volt egyszer egy pocsék orvosom.” Mire a másik: „Nekem is.” És mire észbe kapunk, máris országos vita van az orvosaink hozzáértéséről, és az emberek beszámolnak a személyes tapasztalataikról az interneten.
– Maga nagyon intelligens gondolkodó, Vang Po-ven elvtárs. – Rögtön meglátta, miért veszélyes ez a cselekményszál.
– Igen, meg.
– A gyártók magához fordulnak útmutatásért az ehhez hasonló kérdésekben, maga pedig képes lesz segíteni nekik. Jó, hogy a párt ilyen elvtársakra támaszkodhat.
– Magával mindig érdemes beszélni, Csang-kaj elvtárs. Köszönöm a hozzájárulását.

Így hát Vang önérzetén nem esett csorba, és Kaj visszatérhetett Tinghez.

– Nem hiszem, hogy használnák ezt a szálat – mondta. – Vang belátta, hogy nemkívánatos politikai mellékzöngéi vannak.

– Ó, köszönöm, drágám! – hálálkodott az asszony. – De nem gondolod, hogy akkor majd valami mással próbálkoznak?

– Remélem, ellenségeim végre eldöntik, hogy egyszerűbb egyenesen nekem jönni, és nem rajtad keresztül támadni. – Bár ehhez nem fűzött vérmes reményeket. Az embereket a családtagjaik fenyegetésével betörni szabvány taktikája volt a kommunista pártnak. A kormány ezzel fegyelmezte a külföldön élő kínaiakat. A célszemélyt megfenyegetni sokkal kevésbé volt hatékony.

– Kezdenek elszállingózni – állapította meg Ting. – Lépjünk le. Kijöttek a stúdióból, beültek az autóba, Láma elhúzott.

– Vegyünk valami finomat vacsorára – javasolta Ting –, és csapjunk egy csendes estét.

– Csodásan hangzik.

– Vegyünk ropogós nyúlfület. Tudom, hogy szereted.

– A kedvencem. – Harangütésre emlékeztető hang figyelmeztette, hogy sms-t kapott. A kijelzőre pillantott, és látta, hogy a küldő ismeretlen. A homlokát ráncolta. Kevesen ismerték a telefonszámát, és még kevesebbeknek volt szabad névtelenül fölvenni vele a kapcsolatot. Elolvasta az üzenetet. Egyetlen szóból állt: MÁRIS.

Rögtön tudta, hogy ez Ham tábornoktól, az észak-koreai ügynökétől jött. Ham minél előbb beszélni akar vele.

A tábornok majdnem három hete hallgatott. Valami fontos dolognak kellett történnie. Az országban gazdasági válság van, de hát az nem újság. Új fejleményeknek kellett bekövetkezniük.

A kémek gyakran eltúlozták információik jelentőségét, hogy fontosabbnak tűnjenek, de Ham tábornok nem volt ilyen. Kang Udzsong Legfelsőbb Vezető talán ki akar próbálni egy újabb atomrakétát, amitől az amerikaiak őrjöngeni fognak. Talán az Észak- és Dél-Koreát elválasztó demilitarizált övezet megsértését fontolgatja. Számos eszköze van a kínai kormány életének megnehezítésére.

Pekingből naponta három járat indult Jencsibe. Kaj sürgős helyzetben rendelhetett volna katonai repülőgépet. Telefonált az irodájába, ahol Peng Ja-ven, a rangidős titkárnő még mindig dolgozott.

– Mikor indul holnap Jencsibe az első járat?

– Korán… – Kaj hallotta, ahogy Peng Ja-ven a billentyűzeten kopog. – Hat óra negyvenöt perckor, és sehol sem száll le közben.

– Foglaljon nekem rajta egy helyet. Mikor érkezik?

– Nyolc óra ötven perckor. Rendeljek az érkezése idejére egy gépkocsit a Csaojangcsuan repülőtérre?

– Nem. – Kajnak nem volt szabad feltűnést keltenie. – Taxival megyek.

– Ott tölti az éjszakát?

– Ha rajtam múlik, nem. Foglaljon helyet a következő pekingi járatra. Szükség esetén változtatunk rajta.

– Igenis, elvtárs.

Kaj letette, és gondolatban ütemezni kezdte az idejét. A megbeszéléseket Ham félkész házában tartották, hacsak nem beszéltek meg mást. Kaj nagyjából fél tízkor érkezik a helyszínre.

Hasonló szűkszavúsággal válaszolt Ham üzenetére: 9:30.

* * *

Hideg, komisz eső verte másnap reggel a jencsi repülőteret. Kaj gépének tizenöt percig kellett köröznie, hogy a légierő sugárhajtású gépe leszállhasson. A polgári és a katonai légi forgalom közösen használta a repülőteret, de a katonaságé volt az elsőbbség – mint Kínában mindig.

Még csak október közepén jártak, de Kaj örült, hogy a vastag télikabátjában van, miközben kiment a repülőtérről, és sorban állt taxiért. Szokás szerint a Wumart címét adta meg a sofőrnek. A taxis egy koreai nyelvű adón hallgatta a *Gangnam Style*-t, a K-pop ismerős klasszikusát. Kaj hátradőlt, és élvezte a zenét.

A szupermarkettől elgyalogolt Ham házáig. A telek sártengerré változott, az építkezés nem sokat haladt.

– Az életemet kockáztatom, amikor találkozok magával – mondta a tábornok. – De hát egyébként is valószínűleg megölnek a következő pár napban.

Kaj megdöbbent.

– Komolyan beszél?

Fölösleges kérdés volt. Ham mindig komolyan beszélt.

– Gyerünk be az esőről.

Bementek a félkész házba. Az unokák szobáiban egy lakberendező és a segédje dolgozott élénk színekkel. Az épületet megtöltötte a friss festés jellegzetes, erős szaga. Csípte az ember orrát, mégis kellemes volt, mert biztonságot és rendet ígért.

Ham a konyhába vezette Kajt. Elektromos vízforraló, egy doboz teafű és néhány csésze volt a pulton. Ham becsukta az ajtót, nehogy hallják őket.

Hideg volt a házban, a két férfi magán tartotta a kabátját. Székek nem lévén az újonnan beszerelt konyhapultoknak támaszkodtak.

– Mi az? – türelmetlenkedett Kaj. – Mi olyan sürgős?

– Ez a gazdasági válság a legrosszabb az észak–déli háború óta. Kaj ezt már tudta. Részben ő volt a felelős érte.

– És…?

– A Legfelsőbb Vezető megnyirbálta a katonai költségvetést. Aztán amikor a hadosztályparancsnokok tiltakoztak, kirúgta őket. – Ham egy pillanatra elhallgatott. – Ez hiba volt.

– Most tehát a tisztek új, fiatalabb nemzedéke irányítja a hadsereget. És…?

– A hadseregben régóta létezik egy erősen ultranacionalista csoport, amely azt akarja, hogy Észak-Korea függetlenedjen Kínától. A sorsunkról nekünk kell döntenünk, mint mondják; ne legyünk Kína ölebe. Remélem, nem sértettem meg, barátom.

– A legkevésbé sem.

– A függetlenség megőrzéséhez mezőgazdasági és ipari reformot kell végrehajtaniuk, lazítva a kommunista párt diktátumain.

– Ahogy Kína csinálta Teng Hsziao-ping idejében.

– A véleményüknek mindig burkolt formában adtak hangot – ha nyíltan bírálnák a Legfelsőbb Vezetőt, nem sokáig maradnának tisztek. Az ilyen nézeteket kizárólag halkan, és megbízható barátok

körében fejtik ki. Ám ez azt jelenti, hogy a Legfelsőbb Vezető nem mindig tudja, ki az ellensége. Az új parancsnokok közül, akiket most léptetett elő, sokan titokban ezekhez az ultranacionalistákhoz húznak, és úgy gondolják, hogy Kang Udzsong alatt semmi sem fog javulni.

Kaj már látta, mire megy ki ez, és aggódott.

– Tesznek is róla?

– Katonai államcsínyt emlegetnek.

– A pokolba! – Ez komoly volt, sokkal komolyabb, mint egy vietnámi hajó a Hszisa-szigeteknél vagy az ENSZ határozata a fegyverkereskedelemről. Észak-Koreának stabilnak kell lennie, mert kulcsszerepe van Kína védelmében. Ami Phenjant fenyegeti, az Pekinget fenyegeti.

A víz felforrt, a kanna kikapcsolta magát. Egyiküknek sem volt sürgős a teafőzés.

– Mikor? – kérdezte Kaj. – Hogyan?

– A vezetői az én bajtársaim, az Endzso-dongban állomásozó tisztek. Ők bizonyosan képesek lesznek elfoglalni a saját bázisukat.

– Vagyis hozzáférnek az atomfegyverekhez.

– Amit elengedhetetlennek tartanak. Ez egyre rosszabb.

– Mennyi támogatójuk van másutt?

– Nem tudom. Azt értse meg, hogy én nem vagyok benne a kemény magban. Támogatójuknak tekintenek, megbízható, de marginális elemnek. Valószínűleg támogatnám is őket, ha nem választottam volna évekkel ezelőtt más utat.

– De ha ez az összeesküvés komoly, akkor kiterjedt hálózatuk lehet.

– Feltételezem, kapcsolatban állnak más támaszpontokon is a hasonló gondolkodású, magas rangú tisztekkel, de semmit sem tudok biztosan.

– Tehát nem tudja, mikor lépnek.

– Hamarosan. A hadsereg kezd kifogyni az élelemből és az üzemanyagból. Talán a jövő héten. De akár holnap is.

Kajnak minél előbb értesítenie kellett erről Csen elnököt.

Fontolgatta, hogy megtelefonálja a hírt Pekingbe, de azonnal el is állt tőle. Ez pánikreakció. A Kuoan-put mindig csak rejtjelezve hívta,

de nincs kód, ami ne lenne feltörhető. Különben is, ha ma van az államcsíny, máris elkésett, de ha akár holnapra tervezik, akkor még van ideje figyelmeztetni Pekinget. Haladéktalanul vissza kell utaznia Pekingbe, hogy órákon belül jelenthessen.

– Jó lenne, ha megadna néhány nevet – mondta.

Ham mozdulatlanul állt egy hosszú percig, és a lábát szemlélte a frissen csempézett padlón.

– Észak-Korea kormánya brutális és tehetségtelen, de nem ez a baj, hanem az, hogy hazudnak. Minden szavuk propaganda, egy szavuk sem igaz. Az ember lehet hűséges a rossz vezetőkhöz, de a becstelen vezetőkhöz nem. Azért árultam el hazám vezetőit, mert hazudtak nekem.

Kaj nem akarta végighallgatni ezt, mert sietett, de megérezte, hogy a tábornoknak el kell mondania, így hát nem szólt.

– Valamikor régen elhatároztam, hogy a kezembe veszem a családom és a magam sorsát – folytatta Ham súlyosan, annak az öregembernek a hangján, aki számba veszi sorsfordító döntéseit. – Rábeszéltem a lányomat, hogy költözzön át Kínába. Kémkedni kezdtem magának, és félretettem pénzt. Építeni kezdtem a házat a visszavonulásomhoz. Ebben idáig nem volt semmi, amit szégyellnem kellett volna. De most…

– Értem – szólt Kaj. – De csak azt az utat követi, amelyet a sors kijelölt. Maga mondta, hogy nem most hozta meg a döntéseket, amelyek ide vezették.

Ham mintha nem is hallotta volna.

– Most pedig elárulom a bajtársaimat, azokat az embereket, akik csak jobb hellyé akarják tenni a hazájukat. – Egy pillanatig hallgatott.

– Olyan embereket, akik sose hazudtak nekem – fejezte be szomorúan.

– Megértem, mit érez – szólt csendesen Kaj. – De meg kell akadályoznunk ezt az államcsínyt. Nem tudhatjuk, hogyan végződik. Nem hagyhatjuk, hogy Észak-Korea kormányozhatatlan legyen.

Ham továbbra is habozott.

– Miért beszélt az összeesküvésről, ha nem azt akarja, hogy akadályozzuk meg? – nógatta Kaj.

– A bajtársaimat kivégzik.

– Mit gondol, hány embert fognak megölni az összeesküvők?

– Természetesen lesznek áldozatok.

– Azt biztosra veheti. Több ezer. Ha csak maga és én meg nem akadályozzuk még ma.

– Igaza van. Katonák vagyunk, felesküdtünk a harcra. Úgy látszik, kezdek hülyülni vén koromra. – Ham megrázta magát. – A lázadók vezetője a támaszpont parancsnoka, az én közvetlen felettesem, Pak Csecsin tábornok.

Kaj beírta a telefonjába.

Ham felsorolt még hat nevet, amelyeket Kaj ugyancsak följegyzett, majd megkérdezte:

– Ma visszatér Endzso-dongba?

– Igen, és utána néhány napig valószínűleg nem áll majd módomban átjönni Kínába.

– Ha jelentenie kell nekem, lehet, hogy nyíltan kell beszélnünk telefonon.

– Teszek óvintézkedéseket.

– Milyen óvintézkedéseket?

– Ellopom valakinek a telefonját.

– És miután felhívott?

– A folyóba dobom a lopott telefont.

– Az jó. – Kezet rázott a tábornokkal. – Legyen óvatos, barátom – mondta. – Élje túl a vészhelyzetet, vonuljon vissza, és jöjjön ide. – Körülnézett a csillogó, modern konyhában. – Megérdemli.

– Köszönöm.

Kaj eljött a házból, és a szupermarkethez indult. Útközben taxit hívott. A telefonjában megvolt Jencsi összes taxivállalatának a száma.

Sose használt egyet kétszer, így nem volt az a sofőr, aki felfigyelhetett volna mozgásának mintázatára.

Tárcsázta a Kuoan-put.

– Hívja fel az államelnök hivatalát – mondta Peng Ja-vennek.

– Igenis, elvtárs – felelte katonásan a titkárnő, akit semmi sem hozott ki a sodrából. Valószínűleg képes lett volna elvégezni a főnöke munkáját.

– Közölje velük, hogy okvetlenül beszélnem kell ma vele.

Rendkívüli hírem van, amit nem mondhatok el telefonon.

– Rendkívüli hírek, igen.

Kaj szinte látta, ahogy Peng Ja-ven ceruzája száguld a papíron.

– Azután hívja fel a légierőt, és mondja meg nekik, hogy haladéktalanul vissza kell repülnöm Pekingbe. Félóra múlva a jencsi repülőtéren leszek.

– Csang elvtárs, tanácsos lenne közölnöm az elnök hivatalával, hogy ma délután vagy este lesz szüksége időpontra. Annál korábban nem ér vissza.

– Okos gondolat.

– Köszönöm, elvtárs.

– Amint megkapja az időpontot, hogy mikor fogad az elnök, hívja fel a külügyminisztériumot, és közölje velük, hogy szeretném, ha a külügyminiszter is részt venne a megbeszélésen.

– Igen.

– Folyamatosan tájékoztasson.

– Természetesen.

Kaj letette. A következő percben megérkezett a Wumarthoz, ahol a taxi várta. A sofőr egy dél-koreai filmsorozatot nézett a telefonján. Kaj beült hátra, és azt mondta:

– Vigyen a lungcsingi légitámaszpontra.

* * *

1500 hektáron terpeszkedett a kínai kormány főhivatala, közhasználatú nevén a Csungnanhaj, a császár egykori parkja. A régi Peking szívében volt, a Tiltott Város szomszédságában. Láma, Kaj sofőrje dél felől, az Új Kína Kapuján hajtott be. Kívülről nem lehetett belátni a paravánfal miatt, amelyre a „Szolgáld a népet!” óriási jelszót írták Mao Ce-tung jellegzetesen kalligrafált, elegáns dőlt betűivel, amelyeket egymilliárd ember ismert.

A kulturális forradalomra jellemző teljes trehányság légkörében a köznép bejárhatott egy kis időre a Csungnanhajba, de most már igen komolyan vették a biztonságot. Az Új Kína Kapujának tűzereje egy inváziót is kibírt volna. Gépfegyverrel fölszerelt osztagok figyeltek baljósan, miközben az őrök megtükrözték az autó alját. Noha Kaj járt

már az államelnöknél, igazolványát tüzetes vizsgálatnak vetették alá, és kétszer is ellenőrizték, hogy valóban ő kapott-e időpontot. Amikor végre megállapították, hogy nem jelent veszélyt, a gumiabroncs-aprító akadályok visszasüllyedtek az aszfaltba, hogy az autó bemehessen.

A Csungnanhajnak több mint a felét elfoglalta két tó. A víz ugyanolyan szürke volt, mint az ég. Kaj már attól borzongott, ha ránézett. Milyen keményre fog ez fagyni a télen. Kaj kocsija a déli tavat megkerülve igyekezett az északnyugati negyedhez, ahol a hagyományos kínai paloták és a díszkerthez illően meredek pagodatetős nyári lakok csoportosultak.

Hivatalosan ezek adtak otthont a Politikai Bizottság Állandó Bizottsága tagjainak, köztük az államelnöknek, de mivel ez nem volt kötelező, egyesek szívesebben laktak odakint. A nagy fogadótermeket konferenciákhoz használták.

Láma leparkolt a Csincseng csarnok előtt, az első tó túlpartján. A Csincseng újonnan épült egy hajdani palota helyén. Ebben volt az államelnök irodája. Itt nem mutatkoztak rohamsisakos gyalogosok, ám Kaj felfigyelt több termetes fiatalemberre, akiknek olcsó öltönyét rosszul eldugott fegyverek dagasztották.

Az előtérben megállt egy asztalnál, és kivárta, hogy arcát összehasonlítsák a nyilvántartásban szereplő fotóval. Utána belépett egy telefonfülke-félébe, ahol megszkennelték, hogy nincs-e nála fegyver.

A fülke másik oldalán összefutott Vang Csing-livel, az elnök biztonsági főnökével, aki épp kifelé tartott. Vang országos cimborája volt Kaj apjának, Csang Csien-csün házában ismerkedtek össze. A konzervatív régi gárdához tartozott, de azoknál okosabb volt, talán azért, mert sok időt töltött az elnök társaságában. Gondot fordított az ápoltságra, haját elegánsan hátrafésülve és elválasztva viselte, sötétkék öltönyét a legízlésesebb európai stílusban szabták. Hasonlított az elnökre, akit őrzött. Mosolyogva kezet rázott Kajjal, és felkísérte a lépcsőn. Érdeklődött, hogy van Ting, és megjegyezte, hogy a felesége egy epizódját se hagyná ki a sorozatnak. Kaj már vagy száz férfitól hallotta ugyanezt, de nem bánta; boldoggá tette, hogy Ting ennyire sikeres.

A berendezés stílusa tetszett neki. A hagyományos kínai szekrényeket és paravánokat olyan ügyesen összehangolták a kényelmes, modern pamlagokkal, hogy egyik sem ütötte a másikat, nem úgy, mint sok más itteni épületben, amelyek máig megragadtak az ötvenes évek stílusánál, ami akkor sikkes volt, de most szegényes, nehézkes benyomást keltett.

Az elnök előszobájában Vu-paj külügyminiszter terpeszkedett egy kanapén egy pohár ásványvíz társaságában. Mintha divatlapból vágták volna ki diszkrét halszálkamintás, fekete öltönyében, amelyhez vakító fehér inget és sötétszürke alapon halványvörös csíkos nyakkendőt viselt.

– Örülök, hogy végre megjött! – mondta. – Még pár perc, és azt kellett volna mondanom Csen elnöknek, hogy nem tudom, mi a fenének vagyok itt!

Mivel Vu-paj rangosabb személy volt, Kajnak illett volna előbb érkeznie, és nem fordítva.

– Most érkeztem repülővel Jencsiből – magyarázta. – Bocsánatát kérem, amiért várattam.

– Ajánlom, mondja el, hogy mi az ördögben sántikál!

Kaj leült, elmagyarázta. Mire végzett, Vu viselkedése tökéletesen megváltozott.

– Még ma lépnünk kell! – jelentette ki. – Az elnöknek haladéktalanul beszélnie kell Phenjannal. Figyelmeztetnie kell a Legfelsőbb Vezetőt. Lehet, hogy máris késő!

Megjelent egy titkár, és kérte őket, hogy kövessék az elnök irodájába. Odamenet Vu kijelentette:

– Én nyitom meg a vitát. – Ez volt a protokoll: a kémfőnök szolgálja a politikust. – Közlöm vele, hogy államcsíny készül, és maga ismerteti a rendelkezésünkre álló részleteket.

– Igen, miniszter elvtárs! – Idősebb férfiaknak mindig bólogatni kell. Vu és Csen minden mástól megsértődne.

Bementek. Az államelnök szobája széles és hosszú volt, nagy ablaka a vízre nézett. Csen elnök az életben kissé különbözött a közhivatalokban függő portréjától. A fotókon nem látszott, hogy meglehetősen alacsony, és kis pókhasa van. Viszont barátságosabb volt annál, amit a képeiből ki lehetett nézni.

– Vu miniszter elvtárs! – mondta nyájasan. – De örülök, hogy látom! Hogy van Vu asszony? Hallom, kisebb orvosi beavatkozást volt kénytelen elviselni.

– Köszönöm kérdését, elnök elvtárs. A műtét sikerült, feleségem immár felgyógyult.

– Csang-kaj! Ismertelek gyerekkorodban, és valahányszor meglátlak, mindannyiszor kikívánkozik belőlem, hogy mennyire megnőttél!

Kaj nevetett, habár Csen a legutóbbi találkozásnál is elsütötte ezt a tréfát. Az elnök fontosnak tartotta, hogy szívélyesnek mutatkozzék. Az volt a programja, hogy mindenkivel barátkozott. Kaj azon mélázott, olvasta-e vajon Machiavellit, aki szerint jobb, ha az embert félik, mint ha szeretik.

– Üljenek le, kérem! Lejtől mindjárt kapnak teát! – Kaj eddig észre sem vette a hallgatag, középkorú asszonyt, aki a háttérben teát töltött apró csészékbe. – Nohát akkor. Hadd hallom, miről van szó.

Ígéretéhez híven Vu felvázolta a helyzetet, majd megkérte Kajt, hogy töltse ki részletekkel a nagy vonalakat. Csen szótlanul hallgatta, kétszer feljegyzett valamit egy arany Travers töltőtollal. A Lej nevű asszony mindenkinek átnyújtott egy törékeny kis csészét, amelyben jázmintea illatozott. Amikor Kaj végzett, Csen azt kérdezte:

– Ez egy olyan forrásból származik, amelyben megbízol?

– A koreai néphadsereg tábornoka, és sok éve lát már el bennünket megbízható adatokkal, elnök elvtárs.

Csen bólintott.

– Természeténél fogva az ilyen akciókat titkolják, tehát nemigen kaphatunk megerősítést, de igaz lehet, és ez megszabja a válaszunkat. A forrásod nem tudja, milyen erősek a lázadók Endzsodongon kívül.

– Nem. Talán feltételezhetjük, hogy a vezetőség hisz a széles körű támogatottságában. Különben nem mernének lépni.

– Egyetértünk. – Csen töprengett egy darabig. – Ha nem csal az emlékezetem, tizennyolc katonai támaszpont van Észak-Koreában. Jól tudom?

Kaj a miniszterre nézett, aki nyilvánvalóan nem volt biztos a számban, így ő válaszolt:

– Igenis, elnök elvtárs. Pontosan tizennyolc.

– Ebből tizenkettő rakétabázis, és kettőnek vannak atomfegyverei.

– Igen.

– Igazából csak a rakétasilók számítanak, mindenekelőtt a nukleáris kísérleti terepek.

Csen semmi idő alatt rájött a lényegre, gondolta Kaj. Az elnök a külügyminiszterre nézett. Vu bólintott.

– Mit javasol? – kérdezte Csen.

– Mindenáron meg kell akadályoznunk az észak-koreai kormány destabilizációját – felelte Vu. – Azt gondolom, hogy haladéktalanul értesítenünk kell Phenjant. Ha most lépnek, szétverhetik a lázadást, mielőtt elkezdődne.

Csen bólintott.

– Bármennyire szeretnénk mindnyájan Kang Legfelsőbb Vezető hátát látni, ő is jobb, mint a káosz. Ahogy a mondás tartja: két rossz közül a kisebbet. Kang a kisebb rossz.

– Ez lenne az én tanácsom is – mondta Vu. Csen fölvette a telefont.

– Hívja Phenjant – rendelkezett. – Még ma beszélnem kell Kanggal. Közölje velük, hogy sürgős. – Letette a telefont, felállt. – Köszönöm, elvtársak. Jó munkát végeztek.

Kaj és Vu kezet szorítottak az elnökkel, azután távoztak.

– Gratulálok – mondta Vu, miközben lefelé mentek a lépcsőn.

– Remélhetőleg még nincs késő – felelte Kaj.

* * *

Másnap reggel éppen borotválkozott, amikor megszólalt a telefonja. A hívó azonosítóját koreai betűkkel írták. Kaj nem beszélt, nem is írt koreai nyelven, ennek ellenére kitalálta, ki az, és minden porcikája megfeszült.

– Máris? – szaladt ki a száján, mielőtt fogadta volna a hívást.

– Elkezdődött – mondta egy hang. A tábornoké.

– Mi történt? – Kaj letette a villanyborotvát, és fölvett egy ceruzát. Ham halkan beszélt, nyilvánvalóan aggódott, hogy kihallgatják.

– Közvetlenül hajnal előtt megrohanta a bázist a Különleges Műveleti Erő.

Ez volt a Koreai Néphadsereg elit hadosztálya.

– Feltételezem, ez volt a Legfelsőbb Vezető válasza a pekingi információra.

– Ez jó. – Kang gyorsan reagált. – És…? – kérdezte Kaj.

– Megpróbálták elfoglalni a támaszpontot, és letartóztatni a magas rangú tiszteket.

Kajnak nem tetszett, amit hallott.

– Azt mondja: megpróbálták?

– Lövöldözés volt. – Ham tömören, de higgadtan jelentett, úgy, ahogy kiképezték. – A lázadók hazai pályán voltak, könnyen hozzáfértek a bázis erőforrásaihoz. A támadók sebezhető helikopterekkel érkeztek, és nem ismerték a terepet. Valamint azt hiszem, hogy meg is lepte őket a lázadók létszáma és ereje. Mindenesetre a Különleges Műveleti Erőt visszaverték, és most ők irányítják Endzso-dongot.

– A pokolba – mondta Kaj. – Elkéstünk. Ham folytatta:

– A támadók többsége vagy meghalt, vagy őrizetben van. Néhányan meglógtak a helikopterekkel. Ez a mobil egy halotté volt. A tiszteket, akik nem támogatták az összeesküvést, ugyancsak becsukták.

– Hát ez rossz hír. Mi jön most?

– A legközelebbi két rakétabázison ugyancsak vannak lázadó csoportok. Utasítást kaptak, hogy lépjenek akcióba, erősítést is küldtek nekik. Országszerte lehetnek zendülések, csak még nem hallottunk róluk. A vezetőket Szangnamni, a másik nukleáris kísérleti terep érdekli a legjobban, de onnan még nincs hír.

– Azonnal hívjon fel, amint megtud még valamit.

– Majd lopok telefont egy másik hullától.

Kaj letette, és kinézett az ablakon. Csak egy órája, hogy kivilágosodott, és máris rosszra fordultak a dolgok. Hosszúnak ígérkezett a nap.

Rövid üzeneteket hagyott Csen elnöknek és Vu miniszternek, tömören összefoglalva, mi történt. Megígérte, hogy hamarosan újabb részletekkel szolgál. Utána telefonált az irodába.

Sikerült elérnie Fan Ji-mut, az éjszakás ügyvezetőt. Vasárnap volt, amikor kocsimosás vagy nagymosás a program. Kaj stábja alighanem kénytelen lesz lemondani róluk.

– Államcsínyt kíséreltek meg Észak-Koreában – mondta Fannak. – Az eredmény egyelőre kétséges. Hívja be a csapatot, amilyen hamar csak tudja. Nem egészen egy óra múlva bent vagyok.

Kapkodva befejezte a borotválkozást.

Bejött a pucér Ting, ásítva. Hallotta, mit telefonált a férje.

– Helyzet van – mondta angolul.

Kaj elmosolyodott. Feleségének valamelyik filmben kellett hallania ezt a szókapcsolatot.

– Ki kell hagynom a reggelit – jelezte mandarin nyelven. Ting most is angolul válaszolt.

– Nem érdekel a nyomorod.

Kaj felkacagott. Az asszonynak van füle az ilyesmihez.

– Te még egy válság kellős közepén is képes vagy megnevettetni – mondta.

– Mi az, hogy. – Kihívóan riszálva bevonult a zuhany alá.

Kaj sietve fölvette az irodai öltönyét. Mire elkészült, Ting éppen a haját dörgölte szárazra. Kaj adott neki egy búcsúcsókot.

– Szeretlek – mondta az asszony, ezúttal mandarin nyelven. – Majd hívjál.

Kaj elment. A levegő pocsék volt az utcán a sűrű forgalomtól. Kaj a szájában érezte a kipufogógáz ízét.

Az autóban eltervezte a napját. Kétségtelenül ez volt a legnagyobb válság azóta, hogy kinevezték a külföldi hírszerzés miniszterhelyettesévé. Az egész kormányapparátus tőle várja a tájékoztatást arról, ami történt.

Félórai araszolás után ismét telefonált az irodába. Ezúttal Peng Ja- ven fogadta a hívást.

– Három dolog – mondta. – Valaki figyelje a phenjani jelhírszerzést. – A Kuoan-pu réges-rég feltörte az észak-koreai titkos kommunikációs rendszert, amely kínai gyártmányú eszközökkel

működött. Persze nem mindenhez volt hozzáférésük, de amit megszereznek, annak is hasznát veszik. – Másodszor: utasítson valakit, hogy hallgassa a dél-koreai rádióban a híreket. Gyakran ők tudják meg elsőnek, mi történik északon.

– Csin Csen-hua már csinálja, elvtárs.

– Helyes. Harmadszor, nézzen utána, be tudja-e szervezni az embereinket a phenjani nagykövetségen, hogy ők is csatlakozzanak az értekezletünkhöz.

– Igenis, elvtárs.

Kaj végre megérkezett a Kuoan-puhoz. A liftben levette a télikabátját.

Az előszobájában lerohanta Csin Csen-hua, aki fiatal volt, lelkes, főleg pedig folyékonyan beszélt koreaiul, mert kínai állampolgár volt ugyan, de koreai felmenőkkel. Fekete farmert és Iron Maiden-csuklyás pulóvert viselt, mert hétvégi munkához engedélyezték a lezser öltözetet. Zsinór lógott ki az egyik füléből.

– A KBS1 rádiót hallgatom! – mondta.

– Helyes! – felelte Kaj. A KBS1 a legfontosabb hírcsatorna volt Szöulban, Dél-Korea fővárosában.

– Most mondják, hogy „incidens” történt Észak-Koreában egy támaszponton – folytatta Csin. – Meg nem erősített hírek szerint a Különleges Műveleti Erő egyik osztaga egy hajnali rajtaütésnél megpróbált letartóztatni egy kormányellenes összeesküvő csoportot.

– Be tudjuk kapcsolni az észak-koreai televíziót a tanácsterembe? – kérdezte Kaj.

– Igazgató elvtárs, az észak-koreai televízió csak délután kezd sugározni.

– A fene egye meg, el is felejtettem!

– Viszont figyelem a Phenjan FM rádióállomást. Felváltva hallgatom a KBS1-gyel.

– Jól van. Félóra múlva találkozunk a tanácsteremben. Szóljon a többieknek.

– Igenis, igazgató elvtárs.

Kaj leült az asztalához. Átnézte az éjszakai üzeneteket, de semmit sem talált a közösségi médiában, mert Észak-Koreában be

volt tiltva az internet. A jelhírszerzés megerősítette, amit már tudtak vagy gyanítottak. A phenjani nagykövetségnek nem volt semmije.

Ting felhívta.

– Azt hiszem, valamit elrontottam – mondta.

– Mit?

– Van neked egy Vang-vej nevű barátod?

Kínában sok százezer Vang-vej nevű ember él, ám Kajnak történetesen nem volt ilyen nevű barátja.

– Nem. Miért?

– Ettől féltem. Éppen egy hosszú monológot tanultam, és fölvettem a telefont. Téged keresett. Mondtam neki, hogy bementél az irodába. Szétszórt voltam, egyszerűen nem gondolkoztam. Csak mikor már letettem, akkor kaptam észbe, hogy semmit sem lett volna szabad mondanom. Ne haragudj!

– Nem történt semmi baj. Még egyszer ne csinálj ilyet, de most ne edd magadat miatta.

– Ó, úgy örülök, hogy nem haragszol rám!

– Minden más rendben?

– Igen, most indulok a piacra. Arra gondoltam, ma este én főzök vacsorát.

– Csodás. Akkor viszlát.

Egy kém hívta, valószínűleg amerikai vagy európai. Kaj otthoni telefonszáma titkosítva volt, de a kémek felfedezik a titkokat, mert ez a mesterségük, és a hívó megtudott valamit. Azt tudta meg, hogy Kaj vasárnap reggel bement a hivatalába, és ebből arra következtetett, hogy valamilyen vészhelyzet van.

Átment a tanácsterembe, ahol már ott volt az öt rangidős embere, és a négy észak-koreai specialista, köztük Csin Csen-hua. A Kuoan-pu phenjani irodája a távolból képviseltette magát. Kaj tájékoztatta őket az eltelt huszonnégy óra eseményeiről, utána mindenki elmondta, mit hallott az utóbbi órában.

Kaj visszavette a szót:

– Ma és valószínűleg a következő pár napban is valós idejű információkra van szükségünk arról, ami Észak-Koreában történik. Elnökünk és egész külpolitikai apparátusunk percről percre követi az eseményeket, fontolóra veszi, szükséges-e, hogy Kína

beavatkozzon, és ha igen, milyen formában történjék a beavatkozás, ehhez pedig tőlünk várnak megbízható adatokat.

Igénybe kell venni minden adatforrást. A műholdas felderítés összpontosítson a katonai támaszpontokra. A jelhírszerzés figyelje a kommunikációt egész Észak-Koreában. A telefonhívások és más üzenetek váratlan kiugrása lázadók támadására utalhat.

Phenjanban a kínai nagykövetség Kuoan-pu irodája heti hétszer huszonnégy órában fog dolgozni. A cshongdzsini konzulátus úgyszintén. Kell tudniuk valamilyen adatokat szerezni. Továbbá ne feledkezzünk meg a diaszpóráról. Több ezer kínai állampolgár lakik Észak-Koreában: üzletemberek, diákok, olyanok, akiknek koreai a házastársa. Mindegyiknek meg kell szerezni a telefonszámát. Itt az idő, hogy bizonyítsák a hazafiságukat. Hívjanak fel mindenkit.

Csin félbeszakította:

– Phenjan nyilatkozik! – Figyelt, és közben fordított: – Azt mondja, hogy ma reggel letartóztattak számos Amerika-bérenc árulót és szabotőrt egy támaszponton… Nem mondja, melyiken… Azt nem mondja, hogy hány embert tartóztattak le… Erőszakról, tűzharcról egy szó se… ennyi. Közlemény vége.

– Ez meglepő – mondta Kaj. – Általában óráig, sőt napokig tart nekik, amíg reagálnak az eseményekre.

– Ennek fel kellett zaklatnia a phenjani kormányt – vélte Csin.

– Hogy zaklatottak-e? – kérdezte Kaj. – Szerintem zaklatottságnál többről van itt szó. Szerintem félnek, és tudják, mi a helyzet? Én is félek.

DEFCON 4

Szokásos készültségi szint, kiterjesztett hírszerzési aktivitással és nemzetbiztonsági eljárásokkal.

20. fejezet

Green elnök nem állhatta a hideget. Talán meg kellett volna szoknia, mivel Chicagóban nőtt fel, de nem így történt. Kislánykorában szeretett iskolába járni, csak ne kellett volna bemenni! Megfogadta, hogy Miamiban fog lakni, ahol, mint hallotta, a parton is elalhat az ember.

Sose lakhatott Miamiban.

Belebújt egy nagy pufi tollkabátba, hogy vasárnap reggel hétkor átsétáljon a rezidenciából a nyugati szárnyba. Ment az oszlopcsarnokban, és a szexen tűnődött. Gerrynek szeretkezhetnékje volt az éjszaka. Pauline élvezte a szexet, de amióta elmúlt húsz, nem az irányította az életét. Gerryét szintúgy nem. Szexuális életük kellemes volt, noha nem viharzó. Olyan, mint az egész kapcsolatuk.

De már nem, gondolta szomorúan.

Valami elromlott a férje iránti érzéseiben. Úgy vélte, tudja is, miért. Régebben mindig megvolt az a megnyugtató tudata, hogy Gerry védi őt. Olykor összekülönböztek, de sose fúrták egymást. Vitáik nem voltak indulatosak, mert a konfliktusaik sem voltak húsba vágók.

Mostanáig.

Persze Pippa volt az oka. Aranyos kisbabájukból lázadó kamasz lett, és a szülei sehogy se tudtak megegyezni, hogy most mit tegyenek. Kész közhely. Bizonyára voltak róla cikkek a női magazinokban, amelyeket Pauline sose olvasott. Mindenesetre azt hallotta, hogy a szülők a gyereknevelésen tudnak a legcsúnyábban összeveszni.

Gerry nemcsak hogy nem értett egyet Pauline-nal, de azt hangoztatta, hogy az egész az asszony hibája. Pippának többet kellene látnia az anyját, hajtogatta, holott tökéletesen tisztában volt vele, hogy ez lehetetlen. Pauline sajnálta érte mindkettőjüket.

Mostanáig közösen néztek szembe a gondokkal, és közösen vállalták a felelősséget. Pauline a férje mellett állt, Gerry a felesége mellett. Most mintha ellene fordult volna. Ezen töprengett az éjszaka, miközben Gerry rajta feküdt a Királynő-hálószoba mennyezetes

ágyán, amelyet II. Erzsébet angol királynő használt valamikor, és nem érzett se gyöngédséget, se meghittséget, se izgalmat. Gerry a szokásosnál később végzett, Pauline szerint azért, mert ő is elidegenedett a feleségétől.

Tudta, hogy Pippa túljut ezen az időszakon, de a házasságuk túléli vajon? Ha föltette magának ezt a kérdést, reménytelenség fogta el.

Dideregve érkezett meg az Ovális Irodába. Jacqueline Brody, aki olyannak látszott, mint aki órák óta fent van, már várta.

– A nemzetbiztonsági tanácsadó, a külügyminiszter és a Nemzeti Hírszerzés igazgatója sürgősen beszélni szeretnének önnel – szólt Jacqueline. – Magukkal hozták a CIA adatelemző igazgatóhelyettesét.

– Gus, Chess, a Nemzeti Hírszerzés és egy gyík a CIA-tól vasárnap reggel, amikor még ki sem világosodott? Itt valami készül. – Pauline levette a kabátját. – Máris vezesse be őket. – Leült az asztalához.

Gus fekete blézert viselt, Chess tweedzakót: vasárnaphoz illő ruhákat. Sophia Magliani, a Nemzeti Hírszerzés igazgatója valamivel hivatalosabban festett rövid kosztümkabátjában, fekete nadrágjában. A CIA igazgatóhelyettese viszont olyan volt, mint aki az utcáról tévedt be tréningnadrágjában, kopott futócipőjében, kétsoros sötétkék tengerészkabátjában. Sophia bemutatta Michael Hare-t, akiről Pauline már hallott. Hare beszélt oroszul meg mandarin nyelven, és Kéteszű Mickynek becézték. Pauline kezet rázott vele.

– Örülök, hogy bejött hozzám.

– Jóreggelit – mondta a csipás szemű Hare. Inkább féleszűnek nézném, gondolta Pauline. Sophia észrevette az elnök kimértségét.

– Michael fent volt egész éjszaka – mentegetőzött. Pauline nem tett megjegyzést.

– Mindenki üljön le – mondta. – Mi a helyzet?

– Talán az lenne a legjobb, ha Michael magyarázná el.

– A pekingi alteregóm egy Csang-kaj nevű illető – kezdte Hare. – A külföldi hírszerzés miniszterhelyettese a Kuoan-punál, a kínai titkosszolgálatnál.

Pauline-nak nem volt ideje terjengős elbeszélésekre.

– Rátérhet a lényegre, Mr. Hare – figyelmeztette.

– Ez a lényeg! – felelte sértődötten az igazgatóhelyettes.

Így válaszolni az elnöknek megközelíti a gorombaságot. Hare, legalsó hangon, érdes modorú volt. A hírszerző közösségben voltak emberek, akik hülyének tartottak minden politikust, főleg magukhoz képest. Úgy látszott, Hare közéjük tartozik.

– Elnök asszony – avatkozott közbe Gus a legmézesebb hangján –, engedelmével úgy gondolom, hogy hasznosnak találja majd a történetet.

Ha Gus mondja, akkor igaz.

– Jól van. Folytassa, Mr. Hare.

Mr. Hare úgy folytatta, mint aki észre sem vette, hogy félbeszakították.

– Tegnap ez a Csang elrepült Jencsibe, ami egy város az észak-koreai határon. Onnan tudjuk, hogy a pekingi CIA-iroda meghackelte a repülőtér számítógépes rendszerét.

Pauline összevonta a szemöldökét.

– A saját nevét használta?

– Az odaútra igen. Ám visszafelé vagy álnevet használt, vagy menetrenden kívüli géppel ment. Mindenesetre a visszatérése nem bukkan föl a rendszerben.

– Talán nem jött vissza.

– De igen. Ma reggel, pekingi idő szerint nyolc harminckor egyik ottani ügynökünk felhívta a lakását, barátként mutatkozott be, és megtudta Csang feleségétől, hogy a férje bement az irodába.

Pauline-ban, noha továbbra is ellenszenvesnek tartotta Hare-t, feltámadt az érdeklődés.

– Nos tehát, tegnap Csang elment egy elsőre szokványosnak tűnő útra – mondta elgondolkozva –, amely visszafelé már sürgős vagy szigorúan titkos lett, vagy mindkettő, ma pedig, vasárnap, korán bement az irodájába. Miért? Mit tud még?

– Most akarok rátérni! – dohogott ismét Hare, mint egy professzor, aki nem szereti, ha a hallgatói bárgyú kérdésekkel zavarják meg az előadását. Sophia restelkedett, de nem szólt. Hare folytatta: – Ma korán reggel a dél-koreai rádió bemondta, hogy a Különleges Műveleti Erő, Észak-Korea elit kommandója rajtaütött egy meg nem

nevezett támaszponton, hogy elfogja a kormányellenes tiltakozókat. Később Phenjan jelentette, hogy egy ismét csak nem nevesített katonai támaszponton letartóztattak számos Amerika-bérenc hazaárulót.

– Ez részben a mi művünk – állapította meg Pauline. Chess most szólalt meg először.

– Mivel szigorítottuk az Észak-Korea elleni szankciókat, miután a kínaiak meghiúsították a határozatunkat a fegyverkereskedelemről.

– Ami súlyos károkat okozott az észak-koreai gazdaságnak.

– Ez a szankciók célja – védekezett Chess, akitől az ötlet származott.

– Jobban bejött, mint gondoltuk – állapította meg Pauline. – Az észak-koreai gazdaság eleve gyönge volt, és mi letaszítottuk a szakadékba.

– Ha nem akartuk volna, hogy ez történjen, nem tettük volna meg a lépést.

Pauline nem akarta, hogy Chess úgy érezze, őt támadják.

– Én hoztam meg a döntést, Chess, és nem mondom, hogy hibás lépés volt. Ám egyikünk sem gondolta, hogy lázadást robbant ki a phenjani kormány ellen… már ha arról van szó. – Visszafordult a CIA elemzőjéhez. – Folytassa, kérem. Azt mondta, hogy a jelentések ellentmondanak arról, történtek-e letartóztatások.

– Ezt az ellentmondást két órája – koreai idő szerint késő délután, itteni idő szerint hajnal előtt – feloldották – mondta Hare. – A KBS1, a legfontosabb dél-koreai hírcsatorna kapcsolatban áll az úgynevezett árulókkal, akiket mellesleg nem Amerika irányít.

– Elég baj – jegyezte meg Gus.

– Az adó közvetített egy netes interjút egy észak-koreai katonatiszttel, aki az egyik zendülőnek mondta magát. Nem nevezték meg, de már azonosítottuk, Pak Csecsin tábornok. Azt mondta, senkit sem tartóztattak le, a Különleges Műveleti Erőket elűzték, és a lázadók átvették a támaszpont irányítását.

– Mondták a riportban, hogy melyik támaszpontról van szó?

– Nem, és műholdas felvételek sincsenek a reggeli összecsapásról, mert tél van, és az egész térséget felhő borítja. De a tábornokot a szabadban filmezték le, épületek előtt, így tehát azt,

amit láthattunk, összehasonlítottuk a létező fotókkal és az észak-koreai támaszpontokról szerzett adatokkal, és megállapíthattuk, hogy ennek a neve Szangnamni.

– Ismerős név – tűnődött Pauline. – Nem egy atomrakéta-bázis ez?

– Rögtön le is vonta a következtetést. – Jézusom! A lázadóknak atomfegyvereik vannak!

– Azért vagyunk itt – mondta Gus.

Pauline pár percig hallgatott, hogy megemészthesse a hírt.

– Ez nagyon komoly – mondta. – Akciók? Úgy gondolom, első lépésem az kell legyen, hogy beszélek Csen kínai államelnökkel.

A többiek bólogattak. Pauline az órájára nézett.

– Pekingben még nincs este nyolc óra, vagyis az elnök nem alszik.

Jacqueline, ütemezze be a hívást.

A kabinetfőnök átment a szomszéd szobába intézkedni.

– Mit fog mondani Csennek? – kérdezte Chess.

– Ez a következő nehéz kérdés. Mit javasol?

– Először is kérdezze meg, hogy Csen mekkorának látja a veszélyt.

– Bizonyosan megkérdezem. Neki több információja van, mint nekünk. Az utóbbi tizenkét órában legalább egyszer beszélnie kellett a Legfelsőbb Vezetővel.

– Kangból ugyan nem szedhetett ki sokat – szólt közbe megvetően Hare. – Gyűlölik egymást. Ám Csen hírszerzése ugyanolyan keményen dolgozott egész nap, mint mi egész éjszaka, és mivel okosak, mint mi, tehát meg kellett tudnia valamit ettől a Csang-kaj nevű embertől. Hogy aztán hajlandó-e megosztani, az már más kérdés.

Pauline-nak erre nem kellett válaszolnia.

– Mi van még, Chess?

– Kérdezze meg, mit óhajt tenni az adott helyzetben.

– Mit tehet?

– Javasolhatja, hogy a kínai–koreai közös erők egy villámhadműveletben foglalják vissza a szangnamni támaszpontot a phenjani kormánynak.

Hare ismét közbevágott.

– Kang nem megy bele – közölte elutasítóan. Sajnálatos módon igaza van, gondolta Pauline.

– Jól van, Mr. Hare – mondta –, akkor a maga véleménye szerint mit tehet a kínai elnök?

– Semmit.

– És miből gondolja ezt?

– Nem gondolom, hanem tudom. Akármit tesznek a kínaiak, attól csak eszkalálódik a helyzet.

– Ettől függetlenül megkérdezem az elnöktől, hogy van-e valami, amit hasznosnak tartana az Egyesült Államok vagy a nemzetközi közösség részéről.

– Feltéve, ha azzal kezdi, hogy „nem akarok beavatkozni egy másik ország belügyeibe, de…” – tanácsolta Hare. – A kínaiaknak ez a mániájuk.

Pauline-nak nem volt szüksége rá, hogy ez az alak adjon neki leckét diplomáciából.

– Mr. Hare, azt hiszem, most már elengedhetjük, hogy kialhassa magát.

– Ja, tutira. – Hare az ajtóhoz csoszogott, és távozott.

– Elnézést kérek a modoráért – mentegetőzött Sophia. – Mindenki utálja, de túl okos ahhoz, hogy kirúgják.

Pauline-t nem érdekelte Hare.

– El kell döntenünk, hogy riadóztassuk-e az amerikai haderőt.

– Igen, asszonyom – felelte Gus. – Jelenleg DEFCON 5 van, szokásos békebeli készültség.

– Akkor emeljük ezt négyesre.

– Kiterjesztett hírszerzési aktivitás és nemzetbiztonsági eljárások.

– Nem szívesen teszem, mert a sajtó túlreagálja, ám ebben az esetben elkerülhetetlen.

– Egyetértek. És Dél-Koreában talán hármasra, ami szeptember 11. miatt volt utoljára.

– Juttassa csak eszembe, mi a különbség a hármas és a négyes között?

– Lényegében a DEFCON 3-ban a légierőnek tizenöt percen belül fel kell készülnie a mozgósításra.

Bejött Jacqueline.

– A tolmácsok a helyükön vannak, Csent most hozzuk be videón. Pauline a számítógépe monitorjára nézett.

– Ez gyorsan ment.

– Alighanem várta a hívását.

Pauline jegyzeteket firkált egy írótömbre: *Szangnamni, Különleges Műveleti Erő, nincsenek letartóztatások, térségi stabilitás, nemzetközi stabilitás,* azután csengő szólt, és megjelent Csen. Az irodájában ült egy óriási asztalnál, a válla fölött Kína vörös-arany zászlajával, háta mögött festménnyel, amely a kínai nagy falat ábrázolta.

– Jó napot, elnök úr, köszönöm, hogy fogadta a hívásomat – kezdte Pauline.

– Örülök a lehetőségnek, hogy beszélhetek önnek – válaszolta a tolmács közvetítésével az elnök.

Nem hivatalos alkalmaknál Csen simán eldiskurált Pauline-nal angolul, de egy ilyen tárgyalásnál tökéletesen biztosnak kellett lenniük abban, hogy nem értik félre egymást.

– Mi történik a Szangnamnin? – kérdezte.

– Attól tartok, az amerikai szankciók gazdasági válságot okoztak.

Azok az ENSZ szankciói, és nem lenne válság, ha nem lenne az a csapnivaló kommunista gazdálkodás, gondolta Pauline, de nem mondta ki.

Csen folytatta:

– Válaszul Kína rendkívüli gazdasági segélyt küld Észak-Koreának rizs, sertéshús és üzemanyag formájában.

Tehát mi vagyunk a rossz fiúk, és ti vagytok a jó fiúk, gondolta Pauline. Nohát, nohát, nohát. De térjünk a tárgyra.

– Azt hallottuk, hogy a Különleges Műveleti Erő vereséget szenvedett, és nem történtek letartóztatások. Ugye ez nem azt jelenti, hogy a lázadók megszerezték az atomfegyvereket?

– Ezt nem erősíthetem meg.

Vagyis igen, gondolta Pauline, és a szíve elszorult. Csen tagadná, ha tehetné.

– Elnök úr, ha igaznak bizonyul, akkor ön mit tesz?

– Nem avatkozok be egy másik ország belügyeibe – mondta szigorúan Csen. – Ez sarkalatos elve a kínai külpolitikának.

Sarkalatos marhaság, gondolta Pauline, de átfogalmazta finomabbra.

– Ha egy szakadár csoportnak atomfegyverei vannak, az nyilvánvalóan veszélyezteti a térség stabilitását, és ennek aggasztania kell önt.

– Jelenleg semmi sem veszélyezteti a térség stabilitását. Pauline kőfalba ütközött.

Megpróbált provokálni.

– Mi lesz, ha a lázadás átterjed Észak-Korea más katonai támaszpontjaira? Szangnamni nem az egyetlen nukleáris rakétasiló.

– Kang Legfelsőbb Vezető határozott lépéseket tett az ehhez hasonló fejlemények megakadályozására – válaszolta rövid habozás után Csen.

Ez az esetlenül formális kijelentés burkolt felvilágosítás volt. Pauline vigyázott, hogy ne ujjongjon. Úgy látta, berekesztheti a tárgyalást. Csen szűkszavúan viselkedett, ám – mint az gyakran megtörtént – akaratlanul elárult valamit, amit Pauline-nak tudnia kellett.

– Köszönöm a segítségét, elnök úr. Mindig kellemes kötelesség önnel társalogni. Maradjunk kapcsolatban.

– Köszönöm, elnök asszony.

A monitor elsötétedett. Pauline Gusra és Chessre nézett, akik ugyancsak föllelkesültek, tehát ugyanazt a következtetést vonták le.

– Ha a lázadás elszigetelt jelenség lenne, Csen megmondta volna – vonta le a következtetést Pauline.

– Pontosan – csatlakozott Gus. – Ám Kang határozott lépéseket tett, ami azt jelenti, hogy határozott lépésekre volt szükség, mert a lázadás terjed.

Chess egyetértett.

– Csapatokat kellett küldenie a jongdoki támaszpontra, ahol nukleáris robbanófejeket tárolnak, és a lázadók visszavághattak. Csen nem mondta, hogy a kormányerők győztek, csak annyit mondott, hogy Kang lépéseket tett. Ez azt sejteti, hogy a helyzet továbbra is megoldatlan.

– Kang a legfontosabb támaszpontokra összpontosít, de a lázadók is azokat vették célba – mondta Gus.

Pauline úgy döntött, ideje továbblépni.

– Több adatot akarok. Sophia, intézkedjen, hogy a jelhírszerzők készítsék elő az összes adatot, amelyeket vehetünk Észak-Koreából. Gus, nézzen utána a legfrissebb információinknak Észak-Korea atomrakétáiról – hány van, milyen nagyok satöbbi. Chess, beszéljen a dél-koreai külügyminiszterrel, hátha tud olyan dolgokról, amelyek elkerülték a figyelmünket. Valamilyen bejelentést is kell tennem. Kérem, Jacqueline, küldje ide Sandipot.

Mindenki távozott. Pauline azon töprengett, hogyan lehetne a legjobban megmagyarázni a helyzetet az amerikai népnek. Mindent, amit mondani fog, eltorzítanak és kiforgatnak James Moor és hívei a sajtóban. Kristálytisztán kell fogalmaznia.

Pár perc múlva Sandip besuhant tornacipősen a szobába. Pauline tájékoztatta a Szangnamnin történt incidensről.

– Ezt nem lehet titkolni – szögezte le a sajtófőnök. – A dél-koreai sajtó túl ügyes. Mindent hamarosan kikürtölnek.

– Egyetértek, éppen ezért meg kell mutatnunk az amerikaiaknak, hogy a kormányuk a helyzet magaslatán áll.

– Azt fogja mondani, hogy készen állunk az atomháborúra?

– Nem, az huhogás lenne.

– James Moore fel fogja tenni a kérdést.

– Azt mondhatom, hogy készen állunk mindenre.

– Sokkal jobb. De mondja el, hogy mit csinált igazából.

– Beszéltem a kínai elnökkel. Aggódik, de azt mondja, hogy a térséget nem fenyegeti destabilizálódás.

– Milyen lépéseket tesz?

– Gyorssegélyt küld Észak-Koreának – élelmiszert és üzemanyagot

–, mert úgy gondolja, hogy a gazdasági válság a fő probléma.

– Oké. Gyakorlatias, még ha nem is látványos.

– Legalább nem árt.

– Mi mást tesz még?

– Nem hiszem, hogy ennek közvetlen visszahatása lenne az Egyesült Államokra, de óvatosságból fölemelem a készültségi szintet

négyesre.
– Az nagyon alacsony.
– Így akarom.
– Mikor óhajt szólni a sajtóhoz? Pauline az órájára nézett.
– Tíz túl korai lenne? Ebben a kérdésben minél előbb meg kell mutatnom magamat.
– Akkor tíz.
– Oké.
– Köszönöm, elnök asszony.

* * *

Pauline élvezte a sajtókonferenciákat. A Fehér Ház sajtótudósítói általában intelligens emberek voltak, akik megértették, hogy a politika ritkán egyszerű dolog. Nehéz kérdéseket tettek föl az elnöknek, aki igyekezett becsületes válaszokat adni. Élvezte a vita pengeváltásait, ha igazán köze volt a problémákhoz, és nem csak pózolásból csinálták.

Látott történelmi fotókat elmúlt idők sajtókonferenciáiról, ahol a tudósítók mind férfiak voltak, fehér ingben, nyakkendővel. Mostanra a nők is megjelentek, és enyhültek a kötelező viselet előírásai, megtűrve a tévések pulóverét és edzőcipőjét.

Pauline nagyon ideges volt valamikor húsz éve az első sajtókonferenciáján. Akkor még a chicagói városi tanács tagja volt. Mivel Chicago demokrata város, mutatóba, ha akadtak republikánus tanácsnokok, ezért Pauline függetlenként indult. Mint egykori tornászbajnok, a jobb sportlétesítmények bajnokául szegődött, és erről szólt az első sajtókonferenciája. Nem sokáig tartott az idegessége. Amint vitába szállt az újságírókkal, nyomban fölengedett, és hamarosan már képes volt megnevettetni őket. Attól fogva egyszer sem idegeskedett.

A mai esemény a tervek szerint zajlott. Sandip figyelmeztette a tudósítókat, hogy Pauline nem válaszol a lányával kapcsolatos kérdésekre, és ha valaki ezt firtatná, a sajtókonferenciát azon nyomban berekesztik. Pauline félig-meddig várta, hogy valaki megszegi a szabályt, de senki sem tett ilyet.

Beszélt a párbeszédről, amelyet Csen elnökkel folytatott, beszélt a DEFCON 4-ről. Azzal fejezte be, hogy Amerika felkészült mindenre, mert azt akarta, hogy ezeket a szavakat vigyék haza magukkal.

Felelt a vezető tudósítók kérdéseire, majd amikor már csak egy-két perc volt hátra, szólította Ricardo Alvarezt az ellenséges *New York Mail*től.

– James Moore-t a mai nap folyamán kérdezték az észak-koreai válságról, és ő azt felelte, hogy Amerikát ilyen körülmények között férfinak kell vezetnie. Mi erről a véleménye, elnök asszony?

Valaki kuncogott. Pauline észrevette, hogy a nők nem mosolyognak.

Nem lepte meg a kérdés. Sandip már tájékoztatta Moore nőgyűlölő megjegyzéséről. Pauline azt felelte, szarvashiba volt, Moore sok nő támogatását elveszti miatta. Mire Sandip annyit felelt:

– Anyám szerint igaza van. Vagyis nem minden nő feminista.

Mindenesetre nem óhajtotta megvitatni a sajtó jelenlétében azt a kérdést, hogy egy nő lehet-e hadvezér. Azzal lehetővé tenné, hogy Moore jelölje ki a vita határait, márpedig neki vissza kellett hoznia a saját térfelére.

Egy hosszú percig töprengett, aztán eszébe jutott valami. Bár ide elég szokatlan lesz válasznak, úgy döntött, megpróbálkozik vele. Előrehajolt, és bizalmasabb hangot ütött meg.

– Észrevették már, hogy James Moore sose csinál ilyet? – Széles karmozdulattal átfogta a tudósítók hadát. – Velem most itt vannak a hírügynökségek, a kábeltévék, a hagyományos lapok, a bulvárlapok, a liberális és a konzervatív sajtó.

Szünetet tartott, a kérdezőre szegezte az ujját.

– Most annak a Rickynek a kérdésére válaszolok, akinek a lapja soha nem írt rólam egy jó szót. Ez épp az ellentéte annak, amit Mr. Moore tesz! Tudják, mikor adott utoljára mélyinterjút a kábeltévének? Válaszom az, hogy sosem adott. Legjobb tudomásom szerint sosem engedte, hogy a *The Wall Street Journal* vagy a *The New York Times* vagy bármely más fajsúlyos újság portrét készítsen róla. Kizárólag barátoktól és támogatóktól fogad el kérdéseket. Kérdezzék csak meg maguktól, hogy miért.

Ismét szünetet tartott. Fontolgatta, hogy egy döféssel fejezi be. Akar-e agresszív lenni? Igen, akar! Folytatta, mielőtt közbeszólhattak volna:

– Majd én megmondom, miért. James Moore fél. Retteg, hogy nem lesz képes megvédeni a politikai nézeteit egy komoly kérdezővel szemben. Amivel vissza is értünk a maga kérdéséhez, Ricky. – Most jön a döfés. – Ha jön a vihar, azt akarják, hogy Félős Jimmy kormányozza Amerikát?

Újabb rövid szünet után azt mondta:

– Köszönöm mindenkinek a megjelenést – azzal elhagyta a szobát.

* * *

Azon a vasárnap estén Pauline a férjével és a lányával vacsorázott a Washington esti fényeire néző rezidenciában, miközben Pekingben és Phenjanban éppen kikászálódtak az ágyból a téli hétfő reggel sötétségében az emberek.

A rezidencia szakácsa currys marhahúst készített, Pippa legújabb kedvencét. Pauline csak rizst és salátát evett. Számára nem volt létkérdés sem az étel, sem a szesz. Amit eléje tettek, azt ette, és keveset ivott.

– Mostanában hogy vagytok meg Ms. Judd-dal? – kérdezte Pippától.

– Hál' istennek, az öreg Dzsuvás leszállt rólam – felelte Pippa.

Ha Pippa már nem kelti fel az igazgatónő figyelmét, akkor föltehetően javult a magaviselete. Itthon ugyanaz volt a helyzet: mostanában elmaradtak a veszekedések. Pauline úgy vélte, Pippára hatott a fenyegetés, hogy magántanuló lesz. Noha lázongott az iskola ellen, társasági életének központját a Foggy Bottom jelentette. A magántanító, akit az anyja emlegetett, ráébresztette a valóságra.

– Amelia Judd nem öreg, és nem is rendetlen – szólt rá bosszúsan Gerry. – Negyvenéves, és rendkívül tehetséges, rátermett asszony.

Pauline kissé meglepődött. Gerry csak nagy ritkán utasította rendre a lányát; különös, hogy épp ezért rója meg. Csak nem zúgott

bele egy kicsit „Ameliába”? Talán nem is csoda. Az igazgatónő parancsoló egyéniség, vezető szerepben, ugyanúgy, mint Pauline, csak tíz évvel fiatalabb változatban. Ugyanannak a könyvnek egy frissebb kiadása, gondolta cinikusan Pauline.

– Nem lennél ennyire odáig Dzsuvásért, ha téged próbálna cseszegetni! – mondta Pippa az apjának.

Kopogtattak, bejött Sandip. A személyzet tagjai nem szokták megzavarni a családi étkezéseket a rezidenciában. Tulajdonképpen tilos volt, amit csak vészhelyzetben néztek el.

– Mi az? – kérdezte Pauline.

– Bocsásson meg a zavarásért, elnök asszony, de két dolog is történt az elmúlt pár percben. A CBS bejelentett egy hosszú interjút James Moore-ral élőben hét harminckor.

Pauline az órájára pillantott. Pár perccel múlt hét.

– Még sose adott interjút a kábeltévének.

– Amire ma délelőtt rámutattam – jegyezte meg Pauline.

– Ez nagy fogás a CBS-nek; azért is siettetik.

– Gondolja, hogy az elevenébe találtam, amikor Félős Jimmynek neveztem?

– Kétség nem fér hozzá. Rengeteg riporter használta a kifejezést a tudósításában a sajtókonferenciáról. Ez nagyon ravasz volt öntől. Moore kénytelen cáfolni önt, és ehhez ki kell merészkednie a komfortzónájából.

– Helyes!

– Feltehetőleg hülyét csinál magából a CBS-nél. Annyit kell tenniük, hogy összeeresztik egy olyan riporterrel, akinek van esze.

Pauline ebben nem volt olyan biztos.

– Még meglephet minket. Sikamlós pasi az. Őt megfogni annyi, mintha puszta kézzel próbálnánk kiemelni egy halat.

Sandip bólogatott.

– A politikában az az egy biztos, hogy semmi sem biztos.

Pippa felkacagott.

– Itt nézem meg az interjút, utána átmegyek a nyugati szárnyba – mondta Pauline a sajtófőnöknek. – Mi volt a másik?

– A kelet-ázsiai média fölébredt. A dél-koreai televízió azt állítja, hogy a lázadók kezén van mindkét nukleáris rakétasiló, két

szabványos rakétabázis, továbbá ismeretlen számú közönséges támaszpont.

Pauline elhűlt.

– Ez már nem incidens! Ez igazi felkelés!

– Óhajtja kommentálni?

Pauline fontolóra vette a kérdést.

– Inkább nem. Emeltem a készültségi szintet, és azt mondtam az amerikaiaknak, hogy készen állunk mindenre. Nincs okom most hozzáfűzni egy üzenetet.

– Egyetértek, de talán ismét beszélnünk kellene, miután láttuk Moore interjúját.

– Természetesen.

– Köszönöm, elnök asszony.

Sandip távozott. Gerry és Pippa gondolkodóba estek. Gyakran hallottak aggasztó politikai híreket, de ez még a szokásosnál is drámaibb volt. A család néma csendben fejezte be a vacsorát.

Pontosan fél nyolc előtt Pauline átment az egykori szépségszalonba, és bekapcsolta a tévét. Pippa követte, de Gerry azt mondta:

– Nem bírnék ki fél órát annak a hibbant Moore-nak a társaságában

– és lelépett.

Pauline és Pippa letelepedett a díványra. Mielőtt az interjú elkezdődött, Pauline megkérdezte Pippától:

– Hogy néz ki Ms. Judd?

– Kicsi, szőke, nagy dudákkal.

Ennyit a nem bináris genderleírásokról, gondolta Pauline.

Az interjú a stúdióban készült, jellegtelen társalgónak álcázott kellékek között, lámpákkal, asztalkákkal, virágokkal vázában. Moore feszengeni látszott.

Egy tapasztalt tévériporter mutatta be, Amanda Gosling, olyan kifogástalanul ápolt jelenség, amilyenek a tévériporterek szoktak lenni. Gondosan frizírozott szőke haja volt, és kékesszürke ruhája, amely érvényre juttatta tökéletes lábikráját. Ráadásul kemény is volt, és okos. Nem könnyíti meg Moore dolgát.

Moore szerényebbre vette az imázst. Most is westerntűzéssel ékes zakót viselt, de hivatalos fehér inggel és szabályszerű nyakkendővel kiegészítve.

Gosling szimpátiával indított. Kérdezte vendégét a karrierjéről, hogy hogyan lett baseballsztárból hírmagyarázó, majd rádiós személyiség.

– Kit érdekel ez a szar? – türelmetlenkedett Pippa.

– Most puhítja – mondta Pauline. – Csak várj.

Gosling villámgyorsan áttért a terhességmegszakítás kérdésére.

– Egyes kritikusok szerint az ön abortuszpolitikája azt jelenti, hogy a nőket kényszerítik a nem kívánt terhességek kihordására. Ön szerint ez tisztességes?

– Senki se kényszeríti a nőket, hogy terhesek legyenek – válaszolta Moore.

– Mi van? Mi van? – kérdezte Pippa.

Moore nyilvánvalóan hazudott, de Gosling nem mondta ki így.

– Szeretném ellenőrizni, hogy kristálytisztán tolmácsoljuk-e hallgatóságunknak az ön nézeteit – érvelt mézédesen.

– Jó ötlet! – dicsérte Pippa. – Akkor majd mindenki látja, hogy ez egy mekkora seggfej.

Gosling folytatta.

– Ha egy férj testi kapcsolatra kéri a házastársát, ön szerint jogosult-e nemet mondani a feleség?

– Egy férfinak megvannak a szükségletei – felelt Moore a mélységes bölcsesség hangján. – És a házasság Isten útja ezeknek a szükségleteknek a kielégítésére.

– Akkor hát, ha a feleség teherbe esik, az az Isten hibája vagy a férjé? – kérdezte nem is titkolt gúnnyal Gosling.

– Bizonyosan Isten akarata, hölgyem, nem gondolja? Gosling kitért Isten akaratának a megvitatása elől.

– Akár így, akár úgy – mondta elutasítóan –, ön azt látszik hinni, hogy a nőnek nincs szava a dologban.

– Én abban hiszek, hogy a férjeknek és a feleségeknek meg kell beszélniük az ilyen dolgokat, szeretettel és gyöngédséggel.

Goslingot nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– De ön azt mondja, hogy végső soron a férfi az úr.

– Nos, ez van a *Bibliá*ban, nem? Olvassa maga a *Bibliá*t, Ms. Gosling? Mert én igen.

– Melyik századból maradt ez itt? – kérdezte Pippa.

– Azt mondja, amiben rengeteg amerikai hisz – felelte Pauline. – Ha nem azt tenné, nem szerepelne a tévében.

Gosling sorra vette Moore-ral a rázósnál rázósabb kérdéseket a bevándorlástól a melegek házasságáig. A vitatkozásnak még a látszatát is kerülve minden esetben félresöpörte az előre gyártott válaszokat, és kényszerítette az interjúalanyt, hogy foglalja szavakba szélsőséges nézeteit. Nézők milliói feszengtek a díványukon a szégyentől és a viszolygástól, csak hát, sajnos, még számosabb milliók éljeneztek.

Gosling a végére hagyta a külpolitikát.

– Ön a közelmúltban pártolta a kínai hajók elsüllyesztését a Dél-kínai-tengeren – mondta. – Mit gondol, hogyan reagálna erre a kínai kormány? Mivel vágnának vissza?

– Semmivel – mondta rettenthetetlenül Moore. – Az utolsó, amit a kínaiak akarnak, egy háború az Egyesült Államokkal.

– De hogyan hunyhatnának szemet az egyik hajójuk elsüllyesztése fölött?

– Mi mást tehetnek? Ha megtámadnának, Kínából pár órán belül nukleáris pusztaság lenne.

– És ugyanezekben az órákban milyen károkat szenvednénk el mi?

– Semmilyeneket, mert nem fog bekövetkezni. Meg nem támadnának, amíg én vagyok az elnök, mert tudnák, hogy halálbiztosan leradíroznám őket.

– Ez a meglátása?

– Ez hát.

– És hajlandó lenne amerikaiak millióinak az életét kockáztatni a meglátása miatt?

– Az elnöknek ez a dolga.

Pauline nem akart hinni a fülének, amíg eszébe nem jutott az, amit egy másik elnök mondott: *Ha egyszer vannak atomfegyvereink, miért nem használhatjuk őket?*

– Befejezésül még egy kérdést – mondta Gosling. – Mondja el, mit tenne ön azokkal a kormányellenes lázadókkal, akik atomfegyverekhez jutottak?

– Én azt látom, hogy a kínai elnök egy kis rizst és disznóhúst küld az észak-koreaiaknak. Green elnök mintha azt gondolná, hogy ez megoldja a problémát. Én szkeptikus vagyok.

– Az elnök ma megemelte a készültségi szintet.

– Ötből négyre. Az nem elég.

– Miért, ön mit tenne?

– Egyszerű és határozott lépést tennék. Egyetlen atombomba megsemmisítené azt az egész észak-koreai bázist, és minden fegyverét. A világ pedig megtapsolná az Egyesült Államokat, amiért megszabadította egy fenyegetéstől.

– És mit gondol, mit tenne válaszul az észak-koreai kormány?

– Megköszönné nekem.

– És ha, tegyük fel, a területi épségük megsértésének tekintenék a bombázást?

– Akkor mi csinálnának? Leradíroztam az atombombáikat.

– Lehetnek föld alatti atomrakéta-silóik, amelyekről nem tudunk.

– Azt tudják, hogy ha kilőnék őket ránk, az országukból radioaktív sivatag lenne a következő pár száz évre. Azt nem kockáztatják.

– Ennyire biztos benne?

– Biztos vagyok.

– Summázzuk az ön külpolitikai elveit azzal, hogy Amerika az atomháború fenyegetését felhasználva mindig azt tehet, amit akar?

– Hát nem arra való az atom?

– Köszönjük James Moore-nak, a republikánus előválasztások és a jövő évi elnökválasztás reménybeli jelöltjének, hogy velünk töltötte az estét!

Pauline kikapcsolta a tévét. Moore jobban szerepelt, mint várta. Éktelen baromságokat hordott össze, de egyszer sem látszott gyengének vagy habozónak.

– Házi feladatot kell csinálnom – mondta Pippa, azzal elment. Pauline visszatért a nyugati szárnyba.

– Szóljon Sandipnak, hogy nézzen be hozzám – mondta Lizzie-nek. – A dolgozószobában leszek.

– Igen, asszonyom.

A CNN-re kapcsolt, hogy lássa Moore szereplésének elemzését. A véleményformálók érthető módon húzták a szájukat, de Pauline úgy érezte, nem figyelnek oda eléggé Moore erősségeire.

Levette a hangot, mert bejött Sandip.

– Mi a véleménye? – kérdezte.

– A pasas őrült – felelte Sandip. – Vannak szavazók, akik meg fogják látni. Mások nem fogják.

– Egyetértek.

– Tehát nem lépünk?

– Ma éjszaka nem – mosolygott Pauline. – Menjen haza, aludja ki magát.

– Köszönöm, elnök asszony.

Szokása szerint Pauline azzal töltötte a csendes órákat, hogy behozta a lemaradását azokban a jelentésekben, amelyek legalább pár percnyi összpontosítást követeltek. Pontosan tizenegy után beállított Gus abban a kék kasmírgyapjú pulóverben, amely tetszett az asszonynak.

– A japánok őrjöngenek Szangnamni miatt – mondta a nemzetbiztonsági tanácsadó.

– Nem vagyok meglepve – válaszolta Pauline – Közvetlen szomszédok.

– Három óra komppal Fukuokától Puszanig. Észak-Koreáig több, de a bombázáshoz így is nagyon közel van.

Pauline kijött az asztala mögül. Leültek két karosszékbe. A szűk kis szobában a térdük nagyon közel került egymáshoz.

– Japánnak és Koreának csúnya közös múltja van – mondta az asszony.

– Japánban rettenetesen gyűlölik a koreaiakat. A közösségi média tele van rasszista kirohanásokkal.

– Akárcsak Amerikában.

– Más színkód, ugyanaz a mocsok – összegezte Gus.

Pauline érezte, ahogy elszivárog belőle a feszültség. Örült ezeknek az alkalomszerű kései csevegéseknek a tanácsadójával. Csapongtak témáról témára, és mivel általában úgysem tehettek semmit reggelig, nem nyomasztotta őket a sürgős döntés súlya.

– Töltsön magának valamit – mondta Pauline. – Tudja, hol találja.

– Kösz. – Gus a bárszekrényhez ment, elővett egy palackot meg egy poharat. – Ez nagyon jó bourbon.

– Fogalmam sincs. Még azt se tudom, ki választotta.

– Én – vigyorgott Gus. Rá nem jellemző módon olyan lett egy pillanatra, mint egy haszontalan iskolás fiú. Leült, töltött magának egy ujjnyi szeszt.

– Mit tesz a japán kormány? – kérdezte Pauline.

– A miniszterelnök összehívta a nemzetbiztonsági tanácsukat, amely bizonyosan elrendel valamilyen fokú készültséget a fegyveres erőknél. Könnyen elképzelhető, hogy Kína és Japán konfliktusba kerülhet Szangnamni kérdésében. A japán hírmagyarázók máris nyugtalankodnak a háború lehetősége miatt.

– Kína sokkal erősebb.

– Nem annyira, mint hinné. Világméretben Japánnak van az ötödik legnagyobb katonai költségvetése.

– De nincs atomfegyverük.

– Csakhogy nekünk van, és van egy katonai egyezségünk Japánnal, amely kötelez, hogy a segítségükre siessünk, ha megtámadnák őket. Ezt az ígéretet megerősíti a Japánban állomásozó ötvenezer katonánk, plusz a Hetedik Flotta, a Harmadik Tengerészgyalogos Expedíciós Egység és 130 vadászrepülőgép.

– Itthon pedig van körülbelül négyezer atomrakétánk.

– Az egyik fele bevetésre kész, a másik fele raktárban.

– És köteleztük magunkat, hogy megvédjük Japánt.

Pauline-nak nem jelentettek újságot a tények, de még sose látta ennyire tisztán a folyományaikat.

– Gus – mondta –, benne vagyunk az egérfogóban.

– Én se fogalmazhattam volna jobban. Még valami. Hallott már arról, amit Észak-Koreában az ötvenötös rezidenciának hívnak?

– Igen. Phenjan elővárosában van, hivatalosan ott lakik a Legfelsőbb Vezető.

– Tulajdonképpen egy tizenhárom négyzetkilométeres lakópark, tele méregdrága szabadidős létesítményekkel. Van köztük úszómedence csúszdával, gyógyfürdő, lőtér és egy lóversenypálya.

– Ezek a kommunisták aztán tudnak élni, mi? Nekem miért nincs lóversenypályám?

– Elnök asszony, maga úgyse venné hasznát a szabadidős létesítményeknek, mert nincsen szabadideje.

– Diktátornak kellett volna mennem.

– Nincs megjegyzésem.

Pauline kuncogott. Tudott róla, hogy zsarnoknak csúfolják. Gus folytatta:

– A dél-koreai hírszerzés azt mondja, hogy a phenjani rezsim visszavert egy támadást az 55-ös rezidencia ellen, ami lényegében egy erőd föld alatti atombunkerral. Valószínűleg Észak-Korea legerősebben védett épülete. Már az, hogy a lázadók egyáltalán megpróbálták elfoglalni, arra utal, hogy sokkal erősebbek, mint eddig bármelyikünk is képzelte.

– Győzhetnek?

– Lehetségesnek látszik.

– Katonai államcsíny?

– Pontosan.

– Jó lesz minél többet kideríteni ezekről az emberekről. Kicsodák, mit akarnak? Lehet, hogy pár nap múlva úgy tárgyalhatok velük mint kormánnyal.

– Ugyanezeket a kérdéseket tettem föl a CIA-nak. Egész éjszaka dolgozni fognak egy jelentésen, hogy reggel megkaphassa.

– Kösz. Maga még nálam is előbb tudja, mi kell nekem.

A férfi lesütötte a szemét. Pauline észbe kapott, hogy a megjegyzését akár kacérkodásnak is lehet venni, és zavarba jött.

Gus ivott egy kortyot.

– Gus, mi lesz, ha ezt elszúrjuk? – kérdezte Pauline.

– Atomháború.

– Legyen szíves, és vezesse le ezt nekem.

– Nos tehát, mindkét fél kibertámadásokkal és rakétaelhárító rakétákkal fog védekezni, de minden jel arra utal, hogy ezekkel a módszerekkel a legjobb esetben is csak részleges sikerek érhetők el. Ennélfogva mindkét fél országában célba talál néhány atombomba.

– Milyen célok ezek?

– Mindkét fél megpróbálja elpusztítani az ellenség rakétakilövő állomásait, ugyanakkor célba veszi a nagyvárosokat. Kína megbombázná minimum New Yorkot, Chicagót, Houstont, Los Angelest, San Franciscót és a várost, ahol most ülünk, Washington D. C.-t.

Ahogy ezt a tábornok felsorolta, Pauline mindet látta gondolatban: San Franciscóban a Golden Gate-et, a houstoni Astrodome-ot, a manhattani Ötödik sugárutat, L. A.-ben a Rodeo Drive-ot, a szülei chicagói házát és a Washington-obeliszket az ablaka előtt.

– Hihetőbb, hogy tíz-húsz nagyvárost vesznek célba – tette hozzá Gus.

– Juttassa csak eszembe, milyen egy robbanás.

– Az első egymilliomod másodpercben képződik egy kétszáz méter átmérőjű tűzgolyó. Akik belekerültek, abban a szempillantásban szörnyethalnak.

– Talán ők a szerencsések.

– A robbanás másfél kilométer sugarú körben a földdel teszi egyenlővé az épületeket. Azon a területen szinte mindenki meghal a becsapódástól vagy a törmelékzáportól. Három–nyolc kilométeres sugarú körben a hőség lángra lobbant mindent, ami éghető, tehát az embereket is. Az autók karamboloznak, a vonatok kisiklanak. A robbanás és a hőség fölfele is terjed, és a gépek lehullnak az égből.

– Áldozatok száma?

– New Yorkban körülbelül negyedmillió ember többé-kevésbé azonnal meghal. Félmillió megsebesül. Az elkövetkező órában és napokban még többen halnak meg sugárbetegségben.

– Jézusom.

– És ez csak egy bomba. Minden városra egynél többet lőnek ki, mert hátha valamelyik besül. Ráadásul Kínának most már többszörös robbanófejei vannak, tehát egy rakéta akár öt önálló bombát vihet magával, amelyek más-más célpontokat követnek. Senki sem tudja, milyen hatása lenne tíz, húsz, ötven atomrobbanásnak egy városban, mert még sohasem történt meg.

– Elképzelhetetlen.

– És ezek csak a rövid távú következmények. Ha az Egyesült Államok és Kína összes nagyvárosa ég, csak képzelje el, mi korom

megy föl az égbe. Egyes tudósok szerint elegendő, hogy legyengítse a napsütést, és lehűtse a levegőt a Föld felszínén. Abból pedig sok országban rossz termés, élelmiszerhiány és éhezés lesz. Ezt nukleáris télnek hívják.

Pauline úgy érezte, mintha valami hideg és nehéz tárgyat nyelt volna le.

– Sajnálom, hogy ilyen lehangoló voltam – mondta Gus.

– Én kértem.

Előrehajolt, nyújtotta a két kezét. Gus megfogta.

– Ennek sohasem szabad megtörténnie – mondta egy hosszú perc után Pauline.

– Adja Isten. – Gus gyöngéden megszorította az asszony kezét.

– Azt pedig tudja, kinek a dolga, hogy megakadályozza: a magáé és az enyém.

– Ja – mondta Gus. – Főleg a magáé.

21. fejezet

Tamara attól tartott, hogy elveszítették Abdult.

Utoljára nyolc napja telefonált, hogy a busz nemsokára átkel a líbiai határon. Letartóztathatták a líbiaiak, bár a világnak azon a részén annyira nincsen törvény, hogy ez nem tűnt hihetőnek. Sokkal inkább elrabolhatták vagy meggyilkolhatták a nomádok, akik nem ismernek el semmiféle kormányt. Lehet, hogy már jön is az üzenetük, amelyben váltságdíjat követelnek.

De az is lehet, hogy Abdul csak úgy eltűnt, és nem látják soha többé.

Tab értekezletet hívott össze, hogy megbeszéljék, mit tegyenek. Az ehhez hasonló értekezleteket felváltva tartották az amerikaiaknál és a franciáknál. Erre most a francia követségen került sor. Mivel pedig franciául fognak beszélni, Dexter nem lesz jelen.

Az értekezleten Tab főnöke, Marcel Lavenu elnökölt, egy nagydarab ember, akinek tar feje úgy magasodott a válla fölött, ahogy a kupola zárja le a dómot.

– Tegnap este találkoztam a kínai nagykövettel – vetette oda hanyagul, miközben helyet foglaltak. – Plafonon van a dühtől az észak-koreai lázadás miatt. De bezzeg az észak-afrikai lázadókat nem átallják fölfegyverezni a kínaiak. Képzeljék csak el, hogyan reagálnának, ha bukszákkal foglalták volna el a Szangnamnit!

– A buksza a bullpup géppisztoly csúfneve, amelyet a FAMAS francia cég gyárt – magyarázta meg Tab előzékenyen a nőnek, mert látta rajta, hogy nem érti a célzást.

Tab egy nagy térképet terített az asztalra. Fehér ingének felgyűrt ujja alól kilátszott könnyű pihével borított, barna karja. Kezében ceruzával, az asztal fölé hajolva, a szemébe lógó hajával olyan vonzó volt, hogy Tamara a legszívesebben azon nyomban hazavonszolta volna az ágyba.

Tab észre se vette, milyen elsöprő hatása van. Egyszer Tamara nevetve megvádolta, hogy direkt úgy öltözik, ami megdobogtatja az asszonyok szívét, ám Tab csupán mosolygott bizonytalanul, mintha nem egészen értené, miről beszél a barátnője, amitől persze még csábosabb lett.

– Ez itt Faya – kezdte, és mutatta a ceruzával a térképen. – Tőlünk ezer kilométer az úton. Abdul innen hívott utoljára, nyolc nappal ezelőtt, és felbecsülhetetlenül értékes adatokkal látott el minket. Azóta valószínűleg elérhetetlen telefonon.

Monsieur Lavenu okos ember volt, még ha kicsit nagyképű is.

– Mi van a szállítmány jelzésével? Azt nem vehetjük?

– Innen nem – felelte Tab. – A jelzés hatótávolsága nagyjából százötven kilométer.

– Hát persze. Folytassa.

– A katonaság egyelőre nem lép fel a terroristák ellen, akiket Abdul azonosított, mert attól tartanak, hogy ezzel elriasztanának más, fontosabb szereplőket. De hamarosan lecsapunk.

– Nyolc napja milyen volt Monsieur Abdul hangulata? – kérdezte Lavenu.

– Amerikai kollégánkkal beszélt. – Tab a nő felé bólintott. Lavenu várakozón nézett Tamarára.

– Jó hangulatban volt – kezdte ő. – Persze bosszantják a defektek meg a késlekedés, de úgy érzi, rengeteget tudott meg az NSZIÁ-ról. Tisztában van vele, hogy szörnyű veszélyben forog, de bátor és kemény.

– Kétség nem fér hozzá, hogy bátor. Tab átvette a szót.

– Feltételezzük, hogy Fayából a busz északnyugat felé ment Zouarkéba, majd onnan északnak: a hegyekkel a jobbján, a nigeri határral a balján. Ott nincsenek kiépített utak. Feltételezzük, hogy a busznak valahol Wourtól északra kellett átlépnie a határt. Abdul ma már valószínűleg Líbiában van, bár erről nem bizonyosodhatunk meg.

– Ez nem elég – jelentette ki Lavenu. – Azt persze tudomásul kell vennünk, hogy időnként szem elől tévesztünk egy titkos ügynököt, de megtettünk-e mindent a kapcsolat fenntartására?

– Nem tudom, mi többet tehetnénk még, uram – szólt udvariasan Tab.

– Elvben a szállítmány rádiójelét vehetné a magasból egy helikopter, amely a Mercedes legnyilvánvalóbb útvonalán halad?

– Bizonyosan – bólogatott Tab. – A terület ugyan óriási, ám egy próbálkozást megér. Feltételezhetjük, hogy a busz a legkisebb

kerülővel akar eljutni a legközelebbi aszfaltúthoz, amely többé-kevésbé észak felé található. Csak az a baj, hogy az utazók látnák és hallanák a darálót, a csempészek rájönnének, hogy figyelik őket, és lelépnének.

– Mit szólna egy drónhoz? Tab bólintott.

– A drón csendesebb a helikopternél, és magasabban száll. Sokkal jobb a titkos megfigyeléshez.

– Akkor megkérem a légierőt, hogy küldje fel az egyik drónunkat, és próbálja megkeresni a szállítmány jelét.

– Szuper lenne! – lelkesedett Tamara, aki sokkal jobban érezte volna magát, ha csak egy pillantást vethetett volna a buszra, amelyen Abdul ül.

A megbeszélés ezzel véget is ért. Tab kikísérte Tamarát a kocsijához. A francia nagykövetség hosszú, alacsony, modern épülete fehéren ragyogott az erős napsütésben.

– Ugye nem felejtetted el, hogy apám ma érkezik? – kérdezte Tab. Mosolygott, ugyanakkor kissé idegesnek látszott, ami nem volt jellemző rá.

– Hát persze – mondta a nő. – Alig várom, hogy találkozhassak vele.

– Van egy kis változás a tervben.

Tamara megérezte, hogy Tab ettől ideges.

– Anyám is jön – folytatta a férfi.

– Uramatyám! Hogy engem megtekintsen, mi?

– Nem, dehogyis! – Látva, hogy Tamara nem hisz neki, Tab azzal folytatta: – Hát, igen.

– Tudtam!

– Az olyan rossz? Meséltem nekik rólad, természetes, hogy anyám kíváncsi.

– Járt már itt anyád?

– Nem.

Mit mondhatott Tab, hogy az anyja, életében először, idejön Csádba? Tudatnia kellett a szüleivel, hogy Tamara valószínűleg állandó szereplője lesz az életüknek. Örülnie kellene, nem pedig szorongania.

– Ez azért sajátos – mondta a férfi. – Ebben a törvényeket nem ismerő országban naponta dacolsz az életveszéllyel, de félsz az anyámtól.

– Igaz! – nevetett Tamara saját magán. De akkor is izgult. A fotóra gondolt Tab lakásán. Annyira emlékezett, hogy az anyja szőke és elegáns. – Még sose mondtad, mi a nevük. Rosszul venné ki magát, ha papának és *maman*nak szólongatnám őket.

– Legalábbis egy darabig. Apám Malik, anyám Marie-Anatole, de mindenki csak Anne-nak hívja, mert az sok nyelvben ugyanaz.

Egy darabig?, gondolta a nő. Egy darabig? Ám ezt nem mondta ki fennhangon.

– Mikor érkeznek?

– Dél körül. Este együtt vacsorázhatunk.

Tamara a fejét rázta. Az emberek általában míszek repülés után. Jobb lenne, ha Tab szülei aludnának egy éjszakát a találkozásuk előtt.

– Legyetek inkább hármasban az első estén – mondta, és mert nem akart olyasmikre célozgatni, hogy Tab szülei utálatosan viselkedhetnek, hozzátette: – Tájékozódnod kell, mi hír a családban.

– Lehet…

– Ne inkább holnap ebédeljünk együtt?

– Igazad van, ez jobb ötlet. De ugye nem akarunk négyesben mutatkozni a nyilvánosság előtt? Még nem vagyok kész elújságolni a fölötteseimnek, hogy szerelmes vagyok egy jenki spionba.

– Erre nem is gondoltam. Én se hívhatom meg őket a garzonomba.

Akkor hát mit csináljunk?

– Le kell foglalnunk a Lamy valamelyik különszobáját. Vagy ebédelhetünk a lakosztályukban. Papa mindig egyágyast vesz ki, ha egyedül utazik, de *maman* nem adja alább az elnöki lakosztálynál.

Semmi gáz, gondolta a nő. Kissé össze volt zavarodva. Még mindig nem szokta meg, hogy Tab családja milyen gazdag.

– Az első randevúnkon kék-fehér csíkos ruhát viseltél, kék boleróval és kék bőrcipővel – mondta a férfi.

– Hű, te tényleg odafigyeltél!

– Csodálatos voltál.

– Szemérmesnek látszottam benne. Bár te hamar átláttál az álcázáson.

– Keddre kiválóan megfelelne.

A nő meghökkent. Tab még sose mondta meg neki, hogy mit viseljen. Nem volt az a dirigálós típus. Tamarát kissé bosszantotta, hogy ennyire izgul a benyomás miatt, amit a barátnője tehet az anyjára, pedig tudta, hogy az idegességtől van az egész.

– Nyugalom, Tabdar! – Kizárólag olyankor használta a férfi teljes nevét, ha ugratni akarta. – Nem foglak leégetni. Mostanában alig iszom, és nem fogdosom a pincért.

– Elnézést – nevetett Tab. – Papa lezser, de *maman* tud kritizálni.

– Részvétem. No várj csak, amíg találkozol az én anyámmal, a pedagógussal. Ha felbosszantod, a sarokba állít.

– Köszönöm a megértésedet.

Tamara puszit lehelt a férfi arcára, aztán beszállt az autóba.

Azon tűnődött, amit Tab mondott: *egy darabig.* Tehát feltételezi, hogy lesz majd idő, amikor Tamara papának és *maman*nak szólítja a szüleit. Ez pedig azt jelenti, hogy addigra házasok lesznek. Mindig tudta, hogy Tabbal akarja leélni az életét, ám az esküvő a sereghajtók között kullogott a kívánságlistáján. Kétszer volt már férjnél, mindkétszer csapnivaló eredménnyel. Nem volt sietős elkövetnie még egyszer.

Öt perc alatt visszaért a lombkoszorús amerikai nagykövetségre. Írt egy feljegyzést Dexternek az értekezletről, aztán elment ebédelni a büfébe. Vegyes salátát kért, meg egy diétás kólát.

Susan Marcus odajött az asztalához, letette a tálcáját, levette a sapkáját, és megrázta a fejét, hogy rövid haja visszanyerje természetes ruganyosságát. Leült, de nem nyúlt a marhasültjéhez.

– Abdul adatai felbecsülhetetlenek – mondta. – Remélem, plecsnit kap érte.

– Ha igen, azt aligha tudjuk meg. A CIA-kitüntetések általában titkosak. Azért is hívják őket gatyapőc-plecsninek.

Susan vigyorgott.

– Mert nem láthatók, és nem valók nőknek.

– Föltehetően.

Susan ismét elkomolyodott.

– Figyelj, valamit kérni akarok tőled.

Tamara lenyelt egy falat salátát, és letette a villáját.

– Hallgatlak.

– Azt tudod, hogy itteni kiküldetésünkben fontos szerepet játszik a csádi hadsereg kiképzése.

– Hogyne.

– Viszont azt valószínűleg nem tudod, hogy a legjobbak közül néhányat megtanítottunk a drónok használatára.

– Valóban nem tudtam.

– Természetesen szigorú ellenőrzés mellett; a helyi fiúk kizárólag amerikai felügyelettel dolgozhatnak velük.

– Néha a drónok megsemmisülnek gyakorlatozás közben. Az egyik, egy rakétahordozó, felrobbant, amikor eltalálta a célpontot – az ilyesmi bele van kalkulálva. Egy másikat lelőttek – a kiképzéshez hozzátartozik, hogy megtanulják lelőni a drónt. Gondosan számontartjuk, hány drónunk van.

– Természetesen.

– Csakhogy egy eltűnt. Tamara elhűlt.

– Az meg hogy történhetett?

– Sok drón lezuhan, mert ez új technológia. A hivatalos magyarázat a vezérlő meghibásodása.

– És nem találjátok? Hát mekkora?

– A drónok, amelyek hosszú távra szállítanak fegyvereket, nem kicsik. Ennél a szárnyak fesztávolsága akkora, mint egy vállalati gépé, és kifutóra van szüksége a felszálláshoz. Csakhogy a sivatag is nagy.

– Gondolod, hogy ellophatták?

– A drónnak általában háromfős személyzete van: a pilóta, a szenzoros operátor és a bevetési koordinátor, holott egy ember is pikkpakk röptethetné. Csakhogy az tehetetlen a vezérlő nélkül.

– Az meg mekkora?

– Az egy kisbusz. Hátul ül a pilóta egy virtuális műszerfalnál, amelyen monitorok mutatják a kilátást a drónból, a térképeket és a robotrepülőgép műszerezettségét. Van egy hagyományos gázpedál és egy botkormány. A kisbusz tetején egy tányérantenna biztosítja a kapcsolatot a drónnal.

– Tehát a tolvajnak a kisbuszt is el kellett lopnia.
– Azt talán vásárolhatott a feketepiacon.
– Azt akarod, hogy tapogatózzak?
– Kérlek rá.
– A drónokat piacra dobhatták. A másik lehetőség, hogy a Tábornoknál vannak, bespájzolva egy raktárba valami eldugott felszállópályán. Valaki próbálhat vezérlőt beszerezni a feketepiacon. Utánanézek.
– Köszönöm.
– Most már megehetem a salátámat?
– Ess neki.

* * *

Tamara kedd reggelre megbeszélt Karimmal egy közös kávézást. Gondosan öltözött, mert Karim kávéházából egyenesen az ebédre kellett mennie, ahol majd megismeri Tab szüleit. Nem azt a szerelést vette föl, amelyet Tab javasolt, mert attól a férfi madzagon rángatott bábujának érezte volna magát, de nem is ragaszkodott csökönyösen a szakadt farmerhez. Tab szerint megvolt benne az az egyszerű sikk, amelyet a franciák csodálnak, és mellesleg neki is az volt a kedvenc stílusa. Így hát ugyanazt a ruhát választotta, amelyikre ezt a bókot kapta: sima vonalú alkonyszürkét, piros övvel.
Az ékszernél elbizonytalanodott. Marie-Anatole Sadoulé a Travers cég, amely az ő irányításával többek között osztályon felüli fuxokat is gyárt. Tamara ékszeres dobozában semmi sem volt olyan drága, hogy versenyezhessen azzal, amiben Tab mamája felvonulhat. Úgy döntött, itt dacolni fog, és olyasmit visel, amit ő csinált magának. Ősrégi tuareg nyílhegyet választott. A Szahara egyes pontjain rétegekben állnak az efféle relikviák, úgyhogy a nyílhegy nem volt értékes, csak érdekes és másfajta. Kőből készült, az éleibe recéket csiszolt gondos alkotója. Tamara lyukat fúrt a nyílhegy széles tövébe, és átfűzött rajta egy nyersbőr szíjat, hogy a nyakába akaszthassa. A sötétszürke kő jól illett a ruhához.
Karim szeme tágra nyílt az elismeréstől, amikor meglátta, mennyire sikkes, ám nem tett megjegyzést. Tamara leült vele

szemközt a tulajdonosnak fenntartott asztalhoz, és keserű kávét ivott. Megbeszélték a csatát, amely tizenegy napja történt a menekülttábornál.

– Nagyon örültünk, hogy az amerikai elnök nem hitte el a szudániak hazugságait a mi inváziónkról – mondta Karim.

– Azért nem hitte el, mert megkapta egy szemtanú jelentését. Karim felvonta a szemöldökét.

– A tiédet?

– Személyesen felhívott, hogy megköszönje!

– Gratulálok! Találkoztál már vele?

– Évekkel ezelőtt dolgoztam a képviselői kampányában.

– Nagyon imponáló. – Karim gratulációjának volt valami mellékzöngéje, amely arra figyelmeztette Tamarát, hogy itt most óvatosnak kell lennie. Karim nagykutya ebben az országban, mert ismeri a Tábornokot, és nem venné jó néven, ha Tamara fontosabbnak tűnne nála, mert ő meg az amerikai elnököt ismeri. Kissé lejjebb kell szállítania magát.

– Ez a mániája. Felhívja a legszimplább közembereket, akár egy sofőrt, egy zsarut vagy a falusi újság riporterét is, és megköszöni nekik, hogy milyen jó munkát végeztek.

– Jót tesz a hírnevének.

– Pontosan. – Tamara érezte, hogy visszanyomta magát a szokott méretére. Most már fölteheti a fogós kérdést. – Mellesleg eltűnt egy drónunk. Tudtad ezt?

Karim utálta elismerni, ha nem tudott valamit. Olyankor megjátszotta, hogy neki az nem újság. Csak hangoztatta a tudatlanságát: ha tudott valamiről, de titkolni akarta. Ha most azt feleli Tamarának: „Igen, hallottam róla”, akkor valószínűleg fogalma sincs a dologról, míg ha azt mondja: „Halvány sejtelmem sincs”, akkor tudja.

– Valóban? – kérdezte lélegzetvételnyi habozás után Karim. – Egy drón eltűnt? Meg vagyok döbbenve!

Vagyis tudod, gondolta a nő. Nohát, nohát! De azért tovább ütötte a vasat, mert megerősítést akart.

– Arra gondoltunk, hogy talán a Tábornoknál van.

– Ki van zárva! – Karim megpróbált méltatlankodónak látszani. – Miért, mihez kezdene velük a Tábornok?

– Nem tudom én. Lehet, hogy csak azt gondolja, jó, ha van az embernek ilyenje is, mint a… – A nagy és bonyolult búvárkarórára mutatott Karim bal csuklóján. – Mint a te órád. – Ha Karim becsületes lenne, most elnevetné magát: „Igen, jó, ha van az ember zsebében egy drón, még akkor is, ha sose játszik vele."

De Karim nem nevetett.

– A Tábornok sose akarna ilyen hatalmas fegyvert amerikai szövetségeseinek jóváhagyása nélkül – mondta ünnepélyesen.

Ez a szemforgató marhaság igazolta a nő sejtését. Megkapta a szükséges információt, úgyhogy másra terelte a beszédet.

– Tartják magukat a hadseregek a demilitarizált övezethez a szudáni határon? – kérdezte.

– Eddig igen.

Miközben Szudánról tereferéltek, Tamara a kérdésen rágódott, amelyet Karim tett föl: Mihez kezdene a Tábornok egy amerikai drónnal? Lehet, hogy csak fölösleges státusszimbólum, sose használható, akárcsak Karim búvárórája egy ilyen szárazföldi országban. Ő se fogja ellenőrizni, hogy az óra százméternyi víz alatt is méri-e az időt. Ám a Tábornoknak baljósabb szándéka is lehet, mert ravasz intrikus, mint a rajtaütése is bizonyítja.

Miután megvolt minden információja, amit ma kiszedhetett Karimból, Tamara búcsút vett tőle, és visszatért az autójához. Délután jelent Dexternek, de előtte el kell viselnie, hogy Tab szülei mérlegre tegyék.

Figyelmeztette magát, hogy ne legyen túl érzékeny. Ez nem vizsga, csak egy ebéd. Akkor is drukkolt.

A Lamy Hotelnál elsőnek a női mosdóba ment, hogy rendbe szedje magát. Megfésülködött, felújította a sminkjét. Belenézett a tükörbe, és megállapította, hogy jól áll neki a nyílhegy.

Üzenetet kapott a telefonján, amelyből megtudta a szobaszámot. Belépett a liftbe, Tab követte. Tamara kétfelől megcsókolta, aztán ledörgölte a rúzsát a férfi arcáról. Tab előírásosan kiöltözött: pettyes nyakkendőt kötött, öltönye szivarzsebéből kivillant a fehér zsebkendő.

– Hadd találgassak – szólt franciául Tamara. – Anyád szereti, ha a férfiak kicsípik magukat.

Tab elmosolyodott.

– Azt a férfiak is szeretik. Tökéletes vagy.

Odaértek a lakosztályhoz, amelynek az ajtaja nyitva volt.

Tamara először járt elnöki lakosztályban. Keresztülmentek a kis előszobán, ahonnan egy tágas nappaliba jutottak. Annak az egyik ajtajából láthatták egy pillanatra az ebédlőt, ahol a pincér éppen a szalvétákat helyezte el az asztalon. A szemben lévő falon a kétszárnyú ajtó bizonyára a hálószobába vezetett.

Tab szülei egy rózsaszín pamlagon ültek. Az apja felállt, az anyja ülve maradt. Mindketten szemüvegesek voltak. A szemüveg lemaradt a fényképről, amelyet Tamara látott. Maliknak sötét, darabos arca volt, de elegáns ruhája: sötétkék pamutblézer, törtfehér nadrág és csíkos nyakkendő, mint egy olyan franciáé, aki utánozza az angol stílust, csak az angoloknál több ízléssel. A sápadt, karcsú Anne, aki öregen is megőrizte a szépségét, krémszínű, állógalléros, tölcsérujjú vászonruhát viselt. Annak is látszottak, akik voltak: gazdag házaspárnak, akiknek jó ízlésük van.

Tab elvégezte franciául a bemutatást. Tamara felmondta az előre betanult szöveget:

– Úgy örülök, hogy megismerhetem ennek a csodálatos férfinak a szüleit! – Anne mosolygott, bár hűvösen. Minden anya boldog lett volna, ha így dicsérik a fiát, de rá ez nem volt hatással.

Leültek. A kisasztalon egy jegesvödörben hűlt a pezsgő és négy pohár. A pincér bejött és töltött. Tamara megjegyezte, hogy a pezsgő valódi Travers.

– Ön mindig a saját pezsgőjét issza? – kérdezte Anne-tól.

– Gyakran igen, hogy ellenőrizzem, életben van-e még – felelt Anne. – Kóstolást általában a pincékben tartunk, ahol a pezsgő készül, és ugyanez érvényes a vásárlókra és a borszakírókra, akik a világ minden tájáról érkeznek reimsi pincészetünkbe. Ám fogyasztóinknak más a tapasztalatuk. Mielőtt innának a borból, az talán több ezer kilométert is utazik, és gyakran nem a megfelelő körülmények között tartják.

Tab félbeszakította.

– Mikor Kaliforniában diákoskodtam, dolgoztam egy étteremben, ahol a pezsgőt a tűzhely melletti szekrényben tartották. Ha valaki pezsgőt rendelt, tizenöt percre a fagyasztóba tettük a palackot!

Elnevette magát.

Anyja nem látta a dolog humoros oldalát.

– Mert látja, a pezsgőnek bírnia kell egy olyan tulajdonsággal, amely sosem ütközik ki, ha pincében kóstolják, ez pedig az erő. Olyan pezsgőt kell készítenünk, amely túléli a rossz bánásmódot, és az eszményinek nem mondható körülmények dacára is csodálatos az íze.

Tamara nem számított előadásra, habár ezt érdekesnek találta, és azt is megtudta belőle, hogy Tab anyja irgalmatlanul komoly egyéniség.

Anne megkóstolta a pezsgőt, és azt mondta:

– Nem túl kiábrándító. Tamara felségesnek találta.

Csevegés közben Tamara felleltározta Anne ékszereit. A ruha tölcsérujja alól kilátszott a bal csuklóján egy szép Travers karóra és a jobb csuklóján három vékony aranykarika. Tamara nem akart az ékszerekről beszélni, de Anne megjegyzést tett a függőjére.

– Ilyet még nem is láttam.

– Házi készítésű – felelte Tamara, és elmagyarázta, hogy eredetileg tuareg nyílhegy volt.

– Milyen eredeti – mondta Anne.

Tamara találkozott már amerikai matrónákkal, akik ilyeneket mondtak, hogy „milyen eredeti”, de közben azt gondolták: „Milyen rémes.”

Tab az utazás üzleti részéről faggatta az apját.

– Az összes fontos tárgyalást itt tartják a fővárosban – felelte Malik. – Akik ezt az országot irányítják, mind itt vannak – gondolom, neked nem kell magyaráznom. De majd el kell repülnöm Dobába, hogy megnézzem az olajkutakat. – A feleségéhez fordult. – Az olajmezők az ország délnyugati végében találhatók.

– De konkrétan mit csinálsz Dobában és N’Djamenában? – kérdezte Tab.

– Afrikában az üzlet nagyon személyes dolog – mondta Malik. – A barátság fontosabb lehet egy gavalléros szerződésnél. Itt az a

leghatásosabb, ha idejekorán kiderítem, elégedetlenek-e az emberek, és megteszem a szükséges lépéseket, hogy magunk mellé állítsam őket.

Mire véget ért az ebéd, Tamarának megvolt a képe a házaspárról. Okos üzletemberek, tájékozottak és határozottak. Ám Malik barátságos és lezser volt, Anne pedig finom, de hideg, akár a pezsgője. A szerencsés genetikai dobásnak köszönhetően Tab az apja kedvességét és az anyja megnyerő külsejét örökölte.

Ebéd után Tamara és Tab együtt távoztak.

– Nem mindennapi emberek! – mondta a nő az előcsarnokban.

– Én borzasztóan kimértnek találtam az ebédet.

Tab igazat beszélt. Tamara volt olyan tapintatos, és nem helyeselt, inkább javasolt valamit.

– Holnap este vigyük el őket az al-Kudszba! – Ez volt a kedvenc vendéglőjük, csendes arab hely, ahova nem jártak nyugatiak. – Ott ellazulhatunk.

– Jó ötlet. – Tab összevonta a szemöldökét. – Csakhogy ott nem szolgálnak fel bort.

– Orrolnának az öregeid?

– *Maman* nem. Papa talán meginna egy pohárral. Ihatunk pezsgőt nálam, indulás előtt.

– És szólj a szüleidnek, hogy ne díszbe öltözzenek!

– Megpróbálok!

– Te tényleg egy éttermi konyhán dolgoztál Kaliforniában? – kérdezte vigyorogva a nő.

– Igen.

– Azt hittem, kaptál apanázst a szüleidtől.

– Kaptam is, méghozzá bőségeset, de fiatal és szamár lévén az egyik félévben túlköltekeztem. Túlságosan szégyelltem volna többet kérni tőlük, ezért szereztem állást. Nem bántam meg, új élmény volt. Addig sose dolgoztam.

Fiatal, de nem is olyan szamár, gondolta a nő. Volt ereje, hogy magától megoldja a problémát, nem szaladt vissza papihoz és mamihoz segítségért. Ez tetszett Tamarának.

– Hát akkor szia – mondta. – Fogjunk kezet, hogy ne nézzenek szeretőknek, ha netán figyel valaki.

Eljöttek a Lamyból. Tamara az autó hátsó ülésén végre abbahagyhatta a színészkedést. Az ebéd irtózatos volt. Mindenki feszengett. Malik egymagában még elment volna; alighanem flörtölt volna Tamarával. Ám Anne a korrekt modorával vigyázzállásba parancsolt mindenkit.

Abban biztos volt, hogy kapcsolatuk nem Tab anyjának jóváhagyásán múlik. Anne erős jellem, de nem olyan erős. Ám ha Tamara ellen fordul, az ártalmas lehet, és hosszú távon súrlódásokat okozhat egy házaspár életében. Nem engedi, hogy ez bekövetkezzen.

Pedig kellett lennie egy igazi nőnek a nagy korrektség alatt. Elvégre Anne arisztokrata létére szakított a köreivel, hogy feleségül mehessen egy arab szatócsné fiához; ehhez pedig inkább kellett hallgatnia a szívére, mint az eszére. Tamara majd felkutatja azt a lányt, aki őrülten belehabarodott Malikba.

Visszatért az amerikai követségre, és megkereste Dextert, aki a homlokán egy nagy véraláfutással, és felkötött karral ült az íróasztalánál. Egy szóval se köszönte meg, hogy Tamara kimentette a menekülttáborból.

– Beszéltem Karimmal a hiányzó drónról – mondta.

– Hiányzó drónról? – kérdezte bosszúsan Dexter. – Ki szólt magának a hiányzó drónról?

Tamara meghökkent.

– Nem kellett volna tudnom?

– Ki szólt magának? – ismételte Dexter.

Tamara habozott, de Susant nem fogja érdekelni, hogy Dexter mit tud, vagy mit gondol.

– Marcus ezredes.

– Persze, asszonyi pletyka – gúnyolódott Dexter.

– Ugyanazon az oldalon állunk! – mondta leplezetlen ingerültséggel Tamara. Bizonyos, hogy a drón nem minősül államtitoknak. Egyszerűen arról van szó, hogy Dexter szereti kézben tartani az információáramlást. Mindenről neki kell tudni elsőnek, akár kimegy, akár bejön. Fárasztó volt!

– De ha nem akarja hallani, amit Karim mondott…

– Jól van, jól van, mondja már.

– Azt mondta, hogy nem a Tábornoknál van a drón, de szerintem hazudott.

– Miből gondolja?

– Csak megérzés.

– Ja. Női ösztön.

– Ha óhajtja.

– Maga sose volt katona, ugye?

– Nem. – Dexter a haditengerészetnél szolgált. – Maga ezt nem érti

– közölte.

Tamara nem felelt.

– A hadianyag el szokott tünedezni – oktatta ki Dexter. – Mert nyilvántarthatatlan. Túl sok minden van túl sok helyen, és túl sokat mozgatják.

Tamara szívesen megkérdezte volna, mégis mit gondol, hogyan működnek a nagy, nemzetközi légitársaságok, de továbbra is sikerült megfékeznie magát.

– Ami eltűnt, az eltűnt – összegezte Dexter. – Nem szükséges összeesküvés-elméletet koholni.

– Ha maga mondja – felelte a nő.

– Én mondom – nyilatkoztatta ki Dexter.

* * *

Másnap este Malik és Anne magas zsámolyokon ültek Tab lakásának apró konyhájában. Tab humusszal kent meg uborkaszeleteket, miközben Tamara rozmaringgal, sóval és olajjal hintett meg sima tortillalepényeket, és ropogósra pirította őket a sütőben. A szűk helyen szokás szerint gyakran összeért a testük. Mindenki beszélt, de Tamara érezte, hogy közben is figyelik, főleg Anne. Ám amikor találkozott a tekintetük, elégedettséget látott Tab anyjának a szemében. Anne végül ki is jelentette:

– Boldogok vagytok együtt.

Először tegezte, és először mondott valamit Tamara és a fia kapcsolatáról, ráadásul jót mondott, aminek Tamara örült. Továbbá Anne megette az összes forró tortillát.

Egy napon akár még össze is barátkozhatnak.

Tamara kissé tartott a vacsorától az al-Kudszban. Ő a sötét hajával és a barna szemével még akár el is ment volna felszabadult arab lánynak, de Anne magas volt és szőke. Habár volt annyi esze, hogy ma este fejkendőt kössön és bő vászonnadrágot húzzon, hogy kevésbé legyen feltűnő.

A tulajdonos barátságosan üdvözölte Tabot és Tamarát, akiket már ismert, és láthatólag tetszett neki, amikor Tab bemutatta a szüleit, akik, mint mondta, „Párizsból érkeztek látogatóba". Az al-Kudsz vendégei között nem volt sok a párizsi látogató.

Mikor kihozták az ételt, Tab előadta előre megfogalmazott kis beszédét.

– Kapcsolatom Tamarával mindkettőnk munkáltatójánál szabálysértőnek minősül – mondta. – Nem szeretik, ha túl közeli kapcsolatba kerülünk más országok hírszerzőivel. Eddig diszkrétek voltunk, de ez nem folytatható a végtelenségig.

Anne türelmetlenkedett.

– Van valamilyen tervetek?

– Együtt akarunk élni – szólt Tab, eltérve a forgatókönyvtől.

– Egy hónap után?

– Öt hét után.

Malik elnevette magát.

– Már elfelejtetted, hogy nálunk mi volt? – kérdezte a feleségétől. – Egy hét után ágyba bújtunk pénteken, és ki se bújtunk belőle hétfő reggelig!

Anne elvörösödött.

– Kérlek, Malik!

De Malik nem hagyta, hogy elnémítsák.

– Ugyanolyanok, hát nem látod? – kérdezte. – Ilyen az igaz szerelem.

Anne nem óhajtotta megvitatni az igaz szerelem természetét.

– Akartok gyerekeket?

Erről még nem esett szó közöttük, de Tamara tisztában volt az érzéseivel.

– Igen – felelte.

– Igen – felelte Tab.

– Szeretnék srácokat és hivatást – tódította Tamara –, és ebben két remek szerepmodellem van, Anne: te és az anyám.

– Akkor hát mihez fogtok?

– Kilépek a DGSE-től, és ha befogadsz, *maman,* szeretnék neked dolgozni a családi üzletben – válaszolt Tab.

– Boldogan befogadlak – vágta rá Anne. – No de hogy illesz te a képbe, Tamara?

– Szeretnék a CIA-nál maradni. Megpróbálom áthelyeztetni magamat a párizsi követségre. Ha nem megy, ki kell találnom valami mást. Az a lényeg, hogy előbb hagyom ott az Ügynökséget, mint Tabot.

Egy percig néma csönd volt. Aztán Anne arcán megjelent a legmelegebb mosoly, amelyet Tamara látott tőle. Rátette a kezét Tamaráéra.

– Te valóban szereted, ugye? – kérdezte halkan.

– Igen – felelte Tamara. – Valóban.

* * *

Másnap telefonált Tab, és közölte, hogy a francia drónnak nem sikerült vennie a szállítmány rádiójelét, és nem érzékelt semmiféle buszt.

Abdul eltűnt.

22. fejezet

A Mercedes busz öt napig vesztegelt egy névtelen líbiai faluban, várva, hogy Tripoliból megérkezzen az új üzemanyag-szivattyú. A falusiak egy olyan tuareg nyelvjárást beszéltek, amelyet egyik utazó sem ismert, ám Kia és Eszma egész jól megértették magukat az asszonyokkal gesztusok és mosolyok segítségével. Az ennivalót a szomszédos falvakból kellett hozni, mert egy település nem etethetett harminckilenc újabb szájat, akármennyi pénzt kínáltak is nekik.

Hakim követelte, hogy mindenki fizessen felárat, mert ez váratlan tétel az ő költségvetésében. Abdul dühösen azt felelte, hogy fogytán a pénze. Más utasok ugyancsak tiltakoztak. Kia persze tudta, hogy Abdul csak színlel, mert nem akarja elárulni, mennyije van.

Mostanra megszokták Hakimot és fegyveres őreit. Nem féltek vitatkozni és alkudozni velük a felpénzeken. A csoport már sok mindent átvészelt. Kia már-már biztonságban érezte magát. Most a tengeri átkelés foglalkoztatta, mert számára ez volt az utazás legfélelmetesebb része.

Különös módon nem volt elkeseredve: szinte normálisnak látta a mindennapok nélkülözését és veszedelmeit. Sokat beszélgetett a hasonló korú Eszmával, de a legtöbb időt Abdullal töltötte, aki megszerette Nadzsit. Valósággal elbűvölte a kétéves gyermek szellemi fejlődése: hogy mit ért a kisfiú, mit nem ért, és milyen sokat tanul mindennap. Kia megkérdezte tőle, hogy nem szeretne-e ő is egy saját fiút.

– Ezen már hosszú ideje nem gondolkoztam – felelte Abdul. Kia nem értette, de már hetek óta rájött, hogy a férfi nem válaszol a múltját firtató kérdésekre.

Egy napon sűrű ködre ébredtek, amely hideg harmattal vonta be a világot. Előfordul ilyesmi a sivatagban, csak ritkán. Egyik háztól nem lehetett ellátni a másikig, a hangok eltompultak, mintha fal mögül hallatszanának a lépések és a beszéd.

Kia egy rongycsíkkal magához kötötte Nadzsit, mert attól félt, hogy ha a gyerek elcsámborog, talán sose találják meg többé. Ő és Abdul egymás mellett üldögéltek naphosszat, és többnyire senkit se

láttak. Kia megkérdezte, miből fog élni Abdul, ha majd megérkeznek Franciaországba.

– Vannak európaiak, akik megfizetik az embert, ha segít megőrizni az egészségüket és az erejüket – válaszolta a férfi. – Az ilyeneket úgy hívják, hogy személyi edző, és száz dollárt is elkérhetnek egy óráért. Kisportoltnak kell lenned, egyébként annyi a dolgod, hogy mondod nekik, milyen gyakorlatokat csináljanak. – Kia egészen elhűlt. Hogy legyenek emberek, akik ennyit hajlandók fizetni a semmiért! Még sokat kellett tanulnia az európaiakról.

– No és te? – kérdezte Abdul. – Mit fogsz csinálni?

– Ha egyszer odajutok, boldogan elvégzek minden munkát.

– De mit szeretnél a legjobban? Az asszony elmosolyodott.

– Szeretnék egy kis halboltot. Értek a halakhoz. Biztos, hogy Franciaországban másfélék vannak, de gyorsan megtanulnám őket. Mindennap frisset vásárolnék, és ha mindent eladtam, becsuknék. Ha Nadzsi idősebb lesz, dolgozhat az üzletben, és kitanulhatja a mesterséget, azután átveheti, ha én már túl öreg leszek a munkához.

Másnap végre meghozta a szivattyút egy tevés ember, aki ott maradt, hogy segítsen Hakimnak beszerelni, és ellenőrizte, megfelelően működik-e.

Másnap elindultak, továbbra is nyugatnak. Abdul egyszer már rákérdezett Hakimnál az útirányra, de most befogta a száját. Ám nem ő volt az egyetlen utazó, aki nem hitte el, hogy nyugat felé van a Földközi-tenger. A következő megállónál két férfi felelősségre vonta Hakimot. Követelték, hogy mondja meg, miért távolodnak útjuk kijelölt céljától.

Kia fülelt, mert kíváncsi volt, mit fog mondani Hakim.

– Erre kell menni! – felelte dühösen. – Csak egy út van!

Mivel a kérdezősködők továbbra sem tágítottak, még hozzátette:

– Előbb nyugat felé megyünk, aztán északnak. Ez az egyetlen út, ha nem tevét használsz. – Gúnyolódni kezdett. – Tessék, kerítsetek egy tevét, majd meglátjuk, ki ér hamarabb Tripoliba.

– Te hiszel Hakimnak? – kérdezte halkan Abdultól az asszony. Abdul vállat vont.

– Hazug és csaló. Egyetlen szavát sem hiszem. Viszont a busz az övé, ő vezet, és az őreinél vannak a puskák. Tehát bíznunk kell benne. A busz jól haladt azon a napon. Késő délután az üveg nélküli ablakon kitekintő Kia fölfedezte az emberi jelenlét szennyes nyomait: horpadt olajoshordókat, kartonpapír dobozokat, egy kocsiülést, amelyből kibuggyant a habszivacs tömés. Elöl feltűnt a távolban egy

település, amely nem látszott tuareg falunak.

Közelebbről kirajzolódtak a részletek. Volt néhány salakbeton falú ház és sok viskó, amelyeket kiszáradt faágakból, rongyos ponyvából és szőnyegcafatokból barmoltak össze. De voltak teherautók is, meg más járművek, és a terület egy részét erős drótkerítéssel zárták le.

– Mi ez a hely? – kérdezte Kia.

– Bányásztábornak látszik.

– Aranyat bányásznak? – Mindenki máshoz hasonlón Kia is hallott a közép-szaharai aranylázról, de még sose látott bányát.

– Gondolom – felelte Abdul.

Mocskos egy hely, állapította meg az asszony a lassan gördülő buszból. A putrik között hegyekben álltak az italos- és cigarettásdobozok meg az ételmaradék.

– Az aranybányák mindig ilyen piszkosak? – kérdezte Abdultól.

– Úgy tudom, hogy vannak, amelyekre a líbiai kormány adott engedélyt, és ott érvényesek a munkaügyi törvények, de sok helyütt feketében csinálják, és ott nincs se törvény, se szabály. A Szahara túl nagy a rendőri felügyelethez. Ez a hely csak törvénytelen lehet.

Rongyos emberek bámultak közönyösen a Mercedes után. Volt köztük néhány őr: szakállas fiatalemberek puskával. Kia úgy vélte, hogy egy aranybányánál szükség is van biztonsági őrökre. Meglátott egy tartálykocsit és egy embert, aki gumicsőből töltögette a vizet a kannákba és a palackokba. A sivatagi települések többsége az oázisok köré épül, de bányászni csak ott lehet, ahol az arany van, a vizet tehát máshonnan kell ideszállítani, nehogy a bányászok szomjan haljanak.

Hakim lefékezte a buszt, felállt.

– Itt töltjük az éjszakát. Ők majd adnak enni, és egy helyet, ahol megalhatunk.

Kiának semmire sem volt étvágya, ami itt készült.

– Ez itt egy aranybánya, amit szigorúan őriznek – folytatta Hakim.

– Térjetek ki az őrök útjából, és nehogy felmásszatok valamelyik drótkerítésre, mert akkor lelőnek!

Kiának egyre kevésbé tetszett a hely.

Hakim kinyitotta a busz ajtaját. Hamza és Tarik kiszállt és megállt, kezükben a puskával.

– Líbiában vagyunk – mondta Hakim –, tehát ahogy megegyeztünk, most kifizetitek az útiköltségetek második részletét, mielőtt leszálltok a buszról. Kétezer amerikai dollár fejenként.

Az emberek előkeresték a batyujukból vagy a ruhájuk alól a pénzt. Kia nem szívesen vált meg a magáétól, de nem volt választása.

Hakim ráérősen átszámolta a bankjegyeket.

Amikor az utolsó utazó is kiszállt, odajött hozzájuk egy őr, pár évvel idősebb a társainál, olyan harmincasforma. Neki nem puskája volt, hanem tokba dugott pisztolya. Megvetően végigmérte az utasokat. Kia nem értette, mi baja velük.

– Ő Mohamed – mondta Hakim. – Majd ő megmutatja, hol alusztok.

Hamza és Tarik visszaszállt a Mercedesbe, Hakim elhajtott, hogy leparkolja a járművet. A két dzsihádi gyakran a buszon aludt éjszaka. Talán féltek, hogy ellopják.

– Na, gyertek utánam – szólt Mohamed.

Cikcakkban vezette őket a putrik között. Kia rögtön őutána ment Eszmával és a családjával. Wahed, Eszma apósa, megszólította az őrt:

– Te milyen régen vagy itt, testvér?

– Fogd be a szád, te bolond vénember – felelte Mohamed.

Egy hullámbádoggal fedett fészerhez vezette őket, amelynek csak három oldala volt. Kia látta, amint egy sivatagi patkány, pofájában kenyérdarabbal, éppen kifurakodik a fal egyik résén, úgy billegetve a farkát, mintha tőlük venne szíves búcsút.

A fészerben sötét volt. Villanyáramnak semmi nyoma.

– Majd hoznak nektek enni – mondta Mohamed, mielőtt távozott.

Ugyan kik hoznak?, töprengett Kia.

Leült, majd egy kartonpapírból rögtönzött seprűvel megtisztított egy darab földet. Elővette a takaróját meg Nadzsiét, összegöngyölve letette őket a batyuja mellé, jelezve, hogy az a hely az övék.

– Kimegyek, körülnézek – mondta Abdul.

– Veled megyek! – Kia felkapta Nadzsit. – Talán lehet itt valahol mosakodni.

Este volt, de még nem sötétedett be. Találtak egy többé-kevésbé egyenes utat, és azon indultak el a táboron át. Kia szeretett így Abdul mellett menni, karján Nadzsival. Majdnem olyanok voltak, mint egy család.

Egy asszony keményen nézett rá. Aztán egy férfi bámulta meg.

– Dugd el a keresztet a ruhád alá! – figyelmeztette Abdul. – Úgy látom, itt szélsőségesek vannak.

Kia észre se vette, hogy kilátszik a vékony ezüstláncra fűzött kis kereszt. Persze, hiszen Csádtól eltérően Líbia lakossága túlnyomórészt szunnita muzulmánokból áll, a keresztények elenyésző kisebbségben vannak! Sietve elrejtette a keresztet.

A hevenyészett kunyhók egy nagy salakbeton ház köré épültek, amely előtt tűz égett. A tűzre tett kondérokban kevergetett valamit egy kövér asszony, akinek csak a szeme látszott ki a fekete hidzsábból. Az ételen nem érzett az afrikai konyha fűszeres illata. Kia szerint kása lehetett. Bizonyára ebben a házban tárolják az élelmiszert. Az épület mögött nyitott szeméttartályok bűzlöttek, és kupacban állt a zöldségfélék lehámozott héja.

Ám a táborban csak a kivándorlók szállása volt ilyen. Három nagy, elkerített területen akkurátus rend és tisztaság uralkodott.

Az egyikben, amely parkolóként szolgált, tíz-egynéhány jármű állt. Volt köztük négy furgon, feltehetőleg ezeken vitték el az aranyat, és hozták az élelmiszereket; két nagy tartálykocsi, olyanok, mint amelyikből vizet osztottak; és két csillogó, fekete SUV. Kia úgy vélte, ezeket használhatják a fontos emberek, talán a bánya tulajdonosai. Továbbá volt egy nagy, utánfutós, olajszállító kamion, amelynek az oldalán, sárga-szürke alapon, fekete, hatlábú sárkány fújta a lángot. A sárkány alatt az ENI betűk az olasz óriás olajvállalatot jelentették. Kia úgy vélte, azért van itt, mert ebből töltik fel a többi járművet. Volt préslégtömlő is a kerekek felfújatásához.

A széles kaput, ahol a járművek közlekedhettek, lánccal és lakattal zárták le. Kis őrház is volt a kerítésen belül. Unott képű fegyveres állt a kapunál, és cigarettázott. Sötétedés után nyilván bemegy majd a házba; a sivatagban hidegek az éjszakák.

– Észak-koreai – mondta Abdul, mintha fennhangon gondolkozna.

– Ő? – Kia megnézte az őrt. – Nem.

– Nem ő. A puskája.

– Ó. – Abdul többek között a puskákhoz is értett.

– Ez illegális bánya lehet, bár ahhoz képest meglepően jó a felszerelése – mondta a férfi. – Rengeteg pénzt fialhat.

– Hát persze – nevetett Kia. – Hiszen aranybánya! Abdul elmosolyodott.

– Igaz. Bár a munkások, akik bányásszák, láthatólag nem sokat kapnak a haszonból.

– A munkások soha és sehol nem kapnak sokat a haszonból. – Az asszonyt meglepte, hogy az egyébként oly tájékozott Abdul nem ismeri az életnek ezt az alapvető igazságát.

– Akkor mi vonzza őket ide? – kérdezte a férfi.

Hát ez jó kérdés. Kia úgy hallotta, hogy ezek a sivatagi illegális aranybányák csupa egyemberes vállalkozások: aki bírja, marja, és ki- ki magának. Az élet kemény, de óriásikat lehet kaszálni. Ám itt nagyon csekélynek tűnt a munka ellenértéke.

Mentek tovább. Kia meghallotta egy légkalapács agresszív dübörgését. A második kerítés két-három hektárt zárt körül, és mögötte száz-egynéhány ember dolgozott. Kia és Abdul figyelték, hogyan csinálják. Egy sekély gödörben egy ember törte a sziklát légkalapáccsal. Amikor szünetet tartott, egy kotrórakodó fölszedte, majd egy lebetonozott, széles földdarabra borította a kőkoloncokat. Itt dolgoztak a legtöbben: nagykalapácsokkal zúzták össze a köveket. Iszonyú munka lehetett a könyörtelen sivatagi napsütésben.

– Hol az arany? – kérdezte Kia.

– A kőben. Néha rögökbe áll össze, akkorákba, mint egy hüvelykujj, azokat egyszerűen kiszeded kézzel a zúzalékból. De gyakoribbak a pikkelyek, amelyeket bonyolultabb eljárással kell kitermelni. Mosóaranynak hívják.

– Hát ti meg mit képzeltek? – kérdezte mögöttük egy hang. Megfordultak. Mohamed volt. Kia utálta, mert úgy vette észre, hogy piszok alak.

– Körülnézek – felelte Abdul. – Talán tilos, testvér?

– Tűnés innen. – Kia látta, hogy Mohamednek elöl nincsen foga.

– Ahogy óhajtod – felelte Abdul.

Eljöttek. Kicsivel később az asszony visszanézett, de Mohamed addigra eltűnt.

A harmadik elkerített hely ismét más volt. Lapos tetejű salakbeton épületek álltak benne katonás sorokban, alighanem az őrök barakkjai. Mögöttük négy tárgy látszott. Sivatagi álcázóhálóval terítették le őket, és mindegyik akkora volt, mint egy utánfutós teherautó. Körülöttük emberek üldögéltek, kávézgattak, kockázgattak, vélhetőleg őrök, akiknek letelt a szolgálata. Kia megdöbbenésére ugyanitt parkolt a Mercedes busz.

Volt még egy talány, egy ablaktalan épület, amelynek egyetlen ajtaját kívülről berácsozták. Hátborzongatóan emlékeztetett egy börtönre. Világoskékre festették, hogy visszaverje a hőséget, amire szükség is volt, ha valakik az egész napot odabent töltik.

Visszatértek a fészerükhöz, amely egészen tiszta lett, mert Kia példáját követve az útitársak is söprögettek. Eszma és az anyósa szereztek egy teknő vizet, és a fészer előtt mostak. A többi utas a szokott felületes fecsegéssel múlatta az időt.

Három asszony nagy tálakban hozta az ételt, és hozzá műanyag tányérokat. Kia jól látta, csakugyan kása készült vacsorára. Sózott halat és hagymát is kevertek bele.

A nap lement. Mire az utazók végeztek a vacsorával, kigyúltak az égen a csillagok. Kia bebugyolálta Nadzsit, maga is betakarózott, és elnyúlt a földön.

Abdul a közelükben dőlt le.

* * *

Abdul kíváncsi volt. Hakim nem ok nélkül tette a kitérőt, de mi az az ok? Természetes megálló lett volna, tekintve az NSZIÁ jelenlétét, ha útba esett volna. De nem esett útba.

Más utasoktól eltérően neki nem volt sürgős Tripoliba jutni. Neki az volt a dolga, hogy adatokat gyűjtsön, és ez a tábor roppant izgalmasnak látszott. Különösen kíváncsi volt a teherautó nagyságú tárgyakra az őrök körletében. Az NSZIÁ előző búvóhelyén, amelyet fölfedezett, három kínai löveg volt. Ezek itt nagyobbnak látszottak.

Miközben elmerült az álomban, az agya egyre ugyanazt a szót őrölte: *gödör*. Az aranytartalmú kőzetet egy *gödörből* fejtették ki. Mit jelent ez?

Mikor hajnalban felriadt, az agyában még mindig ott görgött ugyanaz a szó. *Gödör*.

Arabul *hufra* a *gödör,* bár inkább *lyuknak* fordítják. Mit jelent a *lyuk?*

Mikor bekattant a válasz, annyira megdöbbent, hogy feldobta magát ültében, és belebámult a semmibe.

Az NSZIÁ vezérének tekintett al-Fárábi, az Afgán rejtekhelye egy *Hufra* nevű hely. Egy lyuk. Egy gödör. Egy bánya!

Ez az!

Megtalálta, amit keresett. Minél előbb jelentenie kell Tamarának és a CIA-nak! Csak hát dühítő módon itt nem volt térerő.

Meddig tart még, hogy a busz visszatérjen a civilizációba?

Ez kiválóan megfelelt az NSZIÁ-nak: egy rejtekhely az irdatlan sivatag közepén, a földjében arannyal, amely arra vár, hogy fölszedjék. Nem csoda, ha al-Fárábi megtette a támaszpontjának. Elképesztően fontos felfedezés a terrorizmus ellenségei számára – illetve az lesz, amint Abdul képes jelenteni.

Vajon most is itt van al-Fárábi?

A kivándorlók mozgolódtak. Fölkeltek, összehajtották a pokrócaikat, mosakodtak. Nadzsi *leben*t kért, de be kellett érnie anyatejjel. Az asszonyok, akik vacsorát hoztak az este, megérkeztek a lepénykenyérből és *domiati*ból, azaz sós lében tartósított sajtból álló reggelivel. Utána a kivándorlók leültek, és várták Hakimot, hogy előálljon a busszal.

Nem jött.

Abdul nagyon rosszat sejtett.

Egy óra múlva elhatározták, hogy megkeresik Hakimot. Csoportokra oszlottak. Abdul azt mondta, ő majd ellenőrzi a

legtávolibb részt, ahol a körlet volt. Kia vele tartott, karján Nadzsival. Felkelőben volt a nap, a férfiak többsége már a gödörben dolgozott, csak néhány asszony és gyerek lézengett a táborban, úgyhogy mindenképpen észre kellett volna venniük Hakimot. Hamza és Tarik még feltűnőbbek lettek volna, de egyik sem volt sehol.

Abdul és Kia megérkeztek a körlethez. Bebámultak a kerítésen.

– Tegnap este ott parkolt a busz – mutatta Abdul. Most nem volt ott, és a bentiek egyike sem: Hakim vagy Tarik, vagy Hamza.

Abdul reménykedve keresett egy magas férfit, aki szürke hajú, fekete szakállú, szúrós tekintetű és parancsoló fellépésű, egy embert, aki al-Fárábi lehet, de senkit sem látott, akire illett volna ez a leírás.

– Már megint ti? – kérdezte egy hang. Abdul megfordult. Mohamed volt az.

– Én figyelmeztettelek, hogy ne gyertek ide! – folytatta Mohamed.

Kissé selypített a hiányos fogazata miatt.

Nem figyelmeztette őket, de Abdult ez most nem érdekelte.

– Hol van a Mercedes busz, amelyik itt parkolt az este?

Mohamedet meghökkentette az indulatos hang. Nyilván rettegő alázathoz szokott. De azért gyorsan összeszedte magát.

– Nem tudom, és nem érdekel. Tűnés a kerítéstől.

– Három ember, név szerint Hakim, Tarik és Hamza itt töltötték az éjszakát, ahol te laksz – folytatta Abdul. – Látnod kellett őket.

Mohamed megérintette az övén a pisztolyt.

– Te engem ne kérdezgess.

– Mikor mentek el? Hová mentek?

Mohamed kihúzta a pisztolyát, egy 9 milliméteres félautomatát, és Abdul gyomrához nyomta a fegyvercsövet. Ferdén tartotta a pisztolyt, így Abdul látta a markolaton a körbe foglalt ötágú csillagot. Pektuszan volt, amit az észak-koreaiak a cseh CZ–75-ről koppintottak.

– Fogd be a pofád! – parancsolta Mohamed.

– Abdul, kérlek, hagyd! – szólalt meg Kia.

Abdul egy szempillantás alatt elvehette volna Mohamedtől a pisztolyt, de nem győzhetett le egy egész kaszárnyát, és akkor sem kapott volna semmilyen információt. Karon fogta Kiát, és elmentek.

Nem hagyták abba a járkálást, tovább keresték Hakimot.

– Szerinted hova ment a busz? – kérdezte Kia.

– Nem tudom.

– Ez a nagy kérdés.

Majd kideríti, amint lesz alkalma ellenőrizni a cipője sarkába rejtett nyomkövetőt. Meg is teszi azonnal, mihelyt tájékoztatták a többieket a fészerben. Kimegy a sivatagba arra hivatkozva, hogy szólítja a természet, és ott lopva megnézi a műszert.

Ám ebből nem lett semmi, mert a fészerben ott találták Mohamedet, aki egy felfordított ládán trónolt. Mutatta Abdulnak, hogy hova üljön a földön. Abdul úgy döntött, nem vitatkozik. Lehet, hogy megtudnak valamit arról, hova lett a Mercedes.

Visszajöttek az utolsó keresők, leültek ők is a társaik közé a földön. Mohamed megszámolta őket – harminchatan voltak, leszámítva Nadzsit –, aztán megszólalt.

– A vezetőtök elment a busszal.

Wahed, mint a legidősebb férfi a kivándorlók között, automatikusan vállalta a szószóló szerepét.

– Hova ment Hakim? – kérdezte.

– Honnan tudjam?

– De hát nála a pénzünk! Megfizettük, hogy vigyen át Európába!

– Miért nekem mondod? – bosszankodott Mohamed. – Nem nekem fizettél.

Abdul kíváncsian figyelt, hogy mi lesz ebből.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Wahed. Mohamed vigyorgott, kimutatva csupasz ínyét.

– Elmehettek.

– De hát nincs mivel!

– Van százharminc kilométerrel északabbra egy oázis. Pár nap alatt odaérhettek, ha megtaláljátok.

Az lehetetlen. Itt nem volt út, csak egy el-eltünedező csapás a dűnék között. A sivataglakó tuareg nomádok eligazodhattak, de a kivándorlóknak nem volt esélyük. Addig bolyonganának a homokban, amíg szomjan nem halnak.

Ez katasztrófa volt. Abdul törte a fejét, hogy ezek után miként léphetne kapcsolatba Tamarával. Miként tehetne jelentést?

– Nem vihetnétek el minket az oázishoz? – kérdezte Wahed.

– Nem. Mi itt aranybányát működtetünk, nem utazási irodát. – Mohamed láthatólag élvezte a helyzetet.

Abdul már értette.

– Nem először történik, ugye? – kérdezte Mohamedtől.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Dehogynem tudod. Nem jöttél zavarba, még csak nem is csodálkozol azon, hogy Hakim megszökött. Már kívülről tudod a szövegedet. Még unod is, annyiszor felmondtad ugyanazt.

– Fogd be a pofád!

Hakim szélhámos, állapította meg Abdul. Idehozza a kivándorlókat, elszedi minden pénzüket, aztán a sorsukra hagyja őket. De mi történik velük utána? Mohamed talán kapcsolatba lép a családjukkal, és még több pénzt követel azért, hogy segítsék továbbutazni őket.

– Tehát itt kell maradnunk addig, amíg nem jön valaki, aki hajlandó elvinni bennünket? – kérdezte Wahed.

Ennél rosszabbról van szó, gondolta Abdul.

– A vezetőtök kifizette egy éjszakára a szállásotokat. A reggeli volt az utolsó alkalom, hogy ingyen ehettetek. Nem kaptok több ételt.

– Éhen veszejtesz minket!

– Ha enni akartok, dolgoznotok kell. Tehát erről van szó.

– Dolgozni? Hogyan? – kérdezte Wahed.

– A férfiak a bányában. Az asszonyok segíthetnek Rahimának, a szakácsnénak. Ő az, aki fekete hidzsábot visel. Szűkében vagyunk az asszonyoknak, és ezt a helyet takarítani kell.

– Mi a fizetség?

– Ki beszélt itt pénzről? Ha dolgoztok, esztek. Ha nem dolgoztok, nem esztek. – Mohamed ismét vigyorgott. – Mindenki önként választ. Nincs fizetség.

Wahed felháborodott.

– De hát az rabszolgamunka!

– Itt nincsenek rabszolgák. Nézz már körül. Se falak, se lakatok.

Bármikor elmehettek.

Akkor is rabszolgamunka, gondolta Abdul. A sivatag hatékonyabb a falaknál.

Hát ez volt a kirakós utolsó darabja. Nem értette, mi csábítja ide az embereket. Hát most már érti. Nem idecsábítják, hanem foglyul ejtik őket.

Vajon mennyit kap ezért Hakim? Talán kétszáz dollárt rabszolgánként? Ha igen, akkor 7200 dollárral távozott, ami semmi a kokain hasznához képest, ám Abdul gyanúja szerint az oroszlánrészt a dzsihádik vágják zsebre, és Hakim annyit kap, mint egy sofőr. Ez arra is magyarázatot ad, hogy az úton miért igyekezett kicsikarni mindenáron még pár pluszdollárt a kivándorlókból.

– Itt vannak szabályok – közölte Mohamed. – A legfontosabbak, hogy tilos az alkohol, tilos a szerencsejáték és tilos a homoszexuális tisztátalanság.

Abdul szívesen megkérdezte volna, milyen büntetés jár értük, de nem akarta még jobban felhívni magára a figyelmet. Attól tartott, hogy Mohamed máris kipécézte.

– Azoknak, akik vacsorát akarnak, máris be kell állniuk a munkába

– folytatta Mohamed. – Az asszonyok menjenek a konyhára, és beszéljenek Rahimával. A férfiak velem jönnek.

Felállt, elvonult.

Abdul és a férfiak követték.

Baktattak a szemetes ösvényen. A légkalapács robaja erősödött. A kivándorlók zömmel húsz-egynéhány évesek voltak; ha kínlódva is, de képesek lesznek elvégezni a munkát. Wahed azonban nem.

Egy fegyveres őr leoldotta a láncot a bánya kapujáról. Bementek.

Odabent tompa tekintetű emberek dolgoztak, akiken látszott, hogy számukra rég megszűnt a remény és a kétségbeesés fogalma. Nem beszéltek, csak kalapálták gépiesen a köveket, és amint egyet szétzúztak, áttértek a következőre. Valamennyien galabiját és turbánt viseltek, de a ruhájuk rongyokban lógott, a szakállukon vastagon állt a por. Időnként szünetet tartottak, odamentek egy vízzel töltött olajoshordóhoz, és kiöblítették a szájukat.

Szikárak és izmosak voltak mind, amin Abdul elcsodálkozott, aztán rájött, hogy a gyengébbek már meghaltak.

A felügyelők, akiknek az volt a dolguk, hogy figyeljék az összeroppanó köveket, könnyen felismerhetők voltak a jobb

ruhájukról.

Mohamed hosszú nyelű, súlyos fejű kalapácsokat osztott ki az újak között. Abdul megemelte a magáét. Jól megmunkált darab volt, jó állapotban. A dzsihádik praktikus emberek: a silány eszköz lassítaná az arany kitermelését.

Wahed volt az egyetlen, aki nem kapott kalapácsot. Abdul megkönnyebbült, azt hitte, Mohamed majd valami könnyebb munkát ad az idősebb embernek. Rosszul hitte. Mohamed a gödörhöz vitte Wahedet, és vigyorogva megparancsolta, hogy ő kezelje a légkalapácsot.

Mindenki őket figyelte.

A földön kijelölték fehér festékkel a következő feltárási terület határát, de Wahed nem bírta megemelni a fúrót, még egyenesen tartani is nehezére esett, amin a fiatal felügyelők jót nevettek, bár Abdul észrevette, hogy néhányan az idősebbek közül rosszallóan néznek.

Wahed ráhajolt a légkalapácsra, nehogy az eldőljön. Abdul sose használt ilyen szerszámot, de így is látta, hogy a kezelőnek mögötte kell állnia, kissé maga felé döntve az eszközt, hogyha a véső elcsúszna, ne tegyen kárt az emberben. Úgyszólván biztos, hogy Wahed balesetet fog szenvedni.

Ezt mintha az idős ember is tudta volna, mert habozott bekapcsolni a gépet.

Mohamed a karra mutatott, és a markolást utánozta, amivel működésbe hozható a légkalapács.

Abdul tudta, hogy baja lesz belőle, ha közbeavatkozik, de akkor is megtette.

A gödörhöz ment. Mohamed dühösen integetett, hogy táguljon, de Abdul nem vett tudomást róla. Megragadta a fogókat. A légkalapács nyomott vagy harminc-negyven kilót.

– Te meg kinek képzeled magad? – kérdezte Mohamed. – Ki mondta, hogy ezt csináld?

Abdul rá se hederített.

Tudta, hogy a légkalapács kezelését tanulni kell. Hát ő majd rögtönözni fog. Ráérősen elcsúsztatta a vésőt, és beleékelte a szikla keskeny barázdájába. Egy kis lépést tett hátra, hogy a fúró ferdén

álljon. Keményen megmarkolta a fogót, egy pillanatra meghúzta a kart, majd elengedte. A véső rövid időre belemart a kőbe, amely kis porfelhőt pöffentett. Ismét meghúzta a kart, ezúttal magabiztosabban, és elégedetten látta, hogy a szerszám most már őrli a követ.

Mohamed dühös képet vágott.

Megjelent egy új szereplő. Abdul nyomban felfigyelt. Távol-keleti volt, Abdul úgy vélte, koreainak kell lennie.

Ez az ember vastag pamutbársony nadrágot, drabális csizmát, napszemüveget és sárga műanyag védősisakot viselt. Festékszórót tartott a kezében, olyasfélét, amilyet New Jersey-ben használnak a graffitisek. Nyilván ő jelölte ki a sziklán a következő részt, amelyet fel kell törni. Ez bizony nem más, mint a geológus.

Kifogástalan arab nyelven ráordított Mohamedre:

– Fogd már munkára az embereket, és hagyd abba az idétlenkedést!

– Majd azt ordította: – Akeem! – és intett egy hatalmas termetű munkásnak, aki baseballsapkát viselt kopasz fején. Az odajött, és elvette Abdultól a fúrót.

– Figyeld Akeemet, és tanulj! – mondta Abdulnak a geológus.

Az újoncok munkához láttak, a bánya visszazökkent a kerékvágásba.

Valaki elkiáltotta magát:

– Rög! – és az egyik kalapácsos ember fölemelte a kezét. A geológus megszemlélte a törmeléket, és elégedett mordulással fölemelt valamit, ami olyan volt, mint egy poros, sárga kavics. Ez hát az arany, gondolta Abdul. Alighanem ritkaság ilyen alakban. Az alluviális aranyat nem olyan könnyű kitermelni. A betonról rendszeresen fölseperték a törmeléket, és beleborították egy óriási tartályba, amelyben vélhetőleg cianidsókkal oldották ki az aranypikkelyeket a kőporból.

A munka folytatódott. Abdul figyelte Akeem fúrási technikáját. Ha Akeem máshova tette a vésőt, alátámasztotta a combjával, nehogy meghúzódjon a háta. Nem fúrt azonnal mélyre, előbb sekély lyukakat vájt a kőbe, meggyengítve a sziklát, hogy kevésbé akadjon be a véső.

Meg kellett őrülni a zajtól. Abdul vágyakozva gondolt a habszivacs füldugókra, amelyeket az utaskísérők osztogatnak a repülők üzleti osztályán. De az ilyen dolgok mintha egy másik világhoz tartoztak volna. Hozzon egy pohár fehér bort, és kérek mellé egy kis sós mogyorót, és marhasültet fogok vacsorázni. Hogy tekinthette nyűgnek valaha is a repülést?

Kizökkent az álmodozásból, mert meglátta, hogy Akeem fülében van valami. Rövid gondolkodás után letépett két vékony csíkot a galabijája széléből, galacsint formált belőlük, és a fülébe dugta. Nem volt túl hatásos, de jobb a semminél.

Félóra múlva Akeem visszaadta neki a légkalapácsot.

Abdul óvatosan kezdett a munkához, nem kapkodott, utánozta Akeem technikáját. Hamarosan érezte, hogy megszerezte az uralmat a gép fölött, habár tudta, hogy nem töri a követ olyan gyorsan, mint Akeem. Arra viszont nem számított, milyen gyorsan cserben hagyják az izmai. Ha létezett valami, amiben bízott, akkor az az ereje volt, de most a keze nem akart markolni, a válla reszketett, és a combja úgy elgyengült, hogy attól félt, összeesik. Ha így folytatja, még elejti ezt a vacakot.

Akeem mintha megérezte volna, mert visszavette a fúrót.

– Majd megerősödsz. – Abdul szégyellte magát. Utoljára tizenegy éves korában mondták neki lenézően, hogy majd megerősödik, és akkor is rühellte.

Ám az ereje visszatért, és mire Akeem elfáradt, felkészült a második menetre. Most se bírta olyan sokáig, mint remélte, de kissé már jobban teljesített.

Azon tűnődött, hogy egyáltalán miért is akar jól teljesíteni ezeknek a fanatikus gyilkosoknak? Persze, az önérzet. Milyen bolondok is a férfiak.

Valamivel déli tizenkettő előtt, amikor kezdett elviselhetetlenné fokozódni a hőség, megfújtak egy sípot, mire mindenki abbahagyta a munkát. Nem hagyhatták el a bányát, de pihenhettek egy széles ponyvatető alatt.

Hat asszony hozta az ebédet. Jobb volt, mint amit az előző este tálaltak a kivándorlóknak: zsíros ragu, jó nagy konc húsokkal – vélhetőleg tevehússal, az igen népszerű Líbiában – és mellé bőven

rizs. Valaki rájött, hogy a rabszolgák több aranyat termelnek, ha tisztességesen etetik őket. Abdul nagyon éhes volt, mohón falta az ételt.

Evés után ledőltek az árnyékba. Abdul örült, hogy pihentetheti sajgó testét, és borzadt a pillanattól, amikor majd vissza kell mennie dolgozni. Egyesek aludtak, de Abdul nem, és Akeem sem. Abdul úgy döntött, ideje, hogy többet tudjon meg. Halkan megszólította Akeemet, hogy az őrök ne figyeljenek föl rájuk:

– Hol tanultál meg bánni a légkalapáccsal?

– Itt – felelte Akeem.

Kurta válasz volt, de Akeem nem tűnt ellenségesnek, ezért Abdul folytatta.

– Még sose volt a kezemben ilyen.

– Láttam. Én is ilyen voltam, amikor idekerültem.

– Mikor volt az?

– Több mint egy éve. Talán két éve. Egy örökkévalóságnak tűnik.

Valószínűleg az is lesz.

– Úgy érted, itt halsz meg?

– Az emberek, aki velem együtt érkeztek, zömmel már halottak, és innen nincs más kiút.

– Senki se próbál szökni?

– Ismertem párat, akik megtették. Voltak, akik visszajöttek, félholtan. Talán voltak, akik eljutottak az oázisba, bár ezt kétlem.

– És ezek a jövő-menő járművek?

– Megkérheted valamelyik sofőrt, hogy vigyen el. Majd azt válaszolja, hogy nem meri. Azt gondolják, agyonlövik őket, ha megtennék. Szerintem így is van.

Abdul is erre tippelt, mégis elcsüggedt tőle. Akeem ravaszul sandított rá.

– Látom rajtad, hogy szökést tervezel. Abdul nem reagált erre.

– Hogyan fogtak el? – kérdezte.

– Egy nagy faluból való vagyok, ahol a legtöbben a bahái hitet követték.

Abdul hallott már erről a kisebbségi vallásról, amelynek a Közel-Keleten és Észak-Afrikában vannak gyülekezetei. Libanonban is volt egy kicsiny bahái közösség.

– Ha jól tudom, ez egy türelmes vallás – mondta.

– Mi hisszük, hogy minden vallás jó, mert ugyanazt az istent imádják, csak más-más nevet adnak neki.

– Gondolom, ez nem tetszett a dzsihádiknak.

– Évekig békén hagytak minket, de aztán nyitottunk a faluban egy iskolát. A baháik azt vallják, hogy az asszonyoknak tudniuk kell írni-olvasni, vagyis az iskolába ugyanúgy járhattak a lányok, mint a fiúk. Úgy látszik, ez dühítette fel az iszlamistákat.

– Mi történt?

– Puskákkal és lángszórókkal jöttek ellenünk. Megölték az öregeket, a gyerekeket, még a kisbabákat is, és felgyújtották a házakat. Apámat-anyámat meggyilkolták. Örülök, hogy nem nősültem meg. Összefogdosták a fiatal férfiakat és asszonyokat, főleg az iskolás lányokat.

– És idehozták őket.

– Igen.

– Mit csináltak a lányokkal?

– Bezárták őket abba a világoskék házba a laktanya udvarán, amelyiknek nincs ablaka. Az a neve, hogy *makhur*.

– Vagyis bordély.

– Iskolába jártak, tehát nem lehetnek igazhívők.

– Még mindig abban a házban vannak?

– Soknak meg kellett halnia. Romlott étel, kezeletlen fertőzések vagy egyszerűen csak a kétségbeesés miatt. A szívósabbjából egy-kettő még élhet.

– Azt gondoltam, hogy az a ház egy börtön.

– Az is. Börtön a hitetlen asszonyoknak. Azokat meggyalázni nem bűn, legalábbis a rabtartóink azt hiszik. Vagy úgy tesznek, mintha azt hinnék.

Abdul Kiára gondolt, és az ezüstkeresztre.

Túl korán fújták meg a sípot. Abdul fáradtan feltápászkodott.

Mindene sajgott. Meddig kell még kezelnie a légkalapácsot?

Akeem vele jött, együtt mentek le a gödörbe. Akeem fölvette a légkalapácsot.

– Az első menet az enyém – mondta.

– Köszönöm. – Abdul még életében nem volt ennyire őszintén hálás valakinek.

A nap őrjítő lassúsággal végigmászott az égen. Mire ereszkedni kezdett, és enyhült a hőség, Abdul izmai már üvöltöttek a kíntól. A geológus elment, és mikor Mohamed sípolt, jelezve, hogy vége a műszaknak, Abdul olyan boldog volt, hogy könnyek szöktek a szemébe.

– Holnap más munkát kapsz – mondta Akeem. – A koreai parancsa. Úgy gondolja, hogy az a legjobb, ha életben tartják az erős embereket. De holnapután megint légkalapács.

Abdul belátta, hogy meg kell szoknia ezt – hacsak nem szökik meg, ami még senkinek sem sikerült.

Baktattak fáradtan a nyitott kapuhoz. Egyszer csak valami felbolydulás támadt. Az őrök elkapták az egyik munkást, egy sötét bőrű, alacsony embert. Ketten lefogták, Mohamed valamit ordítozott. Mintha azt követelték volna, hogy köpjön ki valamit.

A többi őr megparancsolta a munkásoknak, hogy sorakozzanak fel, és várjanak. Fenyegetően szegezték rájuk a puskájukat, nehogy valamelyik megpróbáljon közbeavatkozni. Abdulnak az a förtelmes előérzete volt, hogy büntetést fog látni.

A negyedik őr hátulról tarkón vágta a munkást a puskatussal.

Valami kirepült az ember szájából a földre. Az őr felvette.

Körülbelül akkora volt, mint egy amerikai negyeddolláros. A színe piszkossárga. Arany.

A munkás megpróbált kicsempészni egy apró rögöt. Mit képzelt? Hát hol költhetné el? Itt ugyan nem. Azt kellett hinnie, hogy ezzel megvásárolhatja a szabadulását.

Az őrök az utolsó rongyig leszaggatták róla a gönceit. Hanyatt lökték, aztán megfordították a fegyverüket, és a csövénél fogva tartották. Mohamed belevágott a meztelen ember arcába a puskatussal. Az ember feljajdult, és eltakarta az arcát. Mohamed ekkor ágyékon vágta. Mikor az ember az ágyékát védte volna, Mohamed az arcát ütötte. Bólintott társainak, akik a magasba emelték a fegyverüket, és széles ívben sújtottak le vele, hogy nagyobbat üssön. Az ütlegek egyenletesen zuhogtak, látszott, hogy nem először csinálják.

Minden ordításra vér fröccsent ki az ember száján. Az őrök fáradhatatlanul ütötték a fejét, az ágyékát, a csuklóját, a térdét. Csontok recsegtek, patakzott a vér. Ezt nem olyan verésnek szánták, amit túl lehet élni. Az ember magzati pózba gömbölyödött, és már nem ordított, csak nyüszített állati hangon. Az ütlegelés folytatódott. Az ember már hallgatott, de még mindig verték, addig verték az eszméletlen testet, hogy már nem is volt emberformája.

Egy idő után elfáradtak. Áldozatuk nem lélegzett. Mohamed letérdelt, ellenőrizte, dobog-e a szíve, van-e még pulzusa.

Egy perc múlva felállt, és odaszólt a munkásoknak:

– Szedjétek fel. Vigyétek ki. Temessétek el.

23. fejezet

Kora reggel befutott Tamara mobiljára egy üzenet:

A farmer 15 dollárba kerül.

Ez azt jelentette, hogy délután háromkor kell találkoznia Harúnnal, a kiábrándult dzsihádistával, előzetes megbeszélésük szerint a Nemzeti Múzeumban, a híres hétmillió éves koponyánál.

Egy fokkal feszesebbek lettek Tamara idegei. Ez fontos lehet. Még csak egyszer találkoztak, akkor is értékes információt kapott a hírhedt al-Fárábiról. Ma vajon mit tud meg?

Még az is lehet, hogy Harún tud valamit Abdulról! Ha igen, az alighanem rossz hír lesz: Abdult valamilyen módon leleplezték, elfogták, talán megölték.

Ezen a napon továbbképzés volt az n’djamenai CIA-irodánál a kiberbiztonsági tudatosságról, ám Tamara biztosra vette, hogy képes lesz korábban lelépni a találkozóra az informátorral.

A CNN-t nézte a neten, miközben joghurtból és dinnyéből álló reggelijét ette a lakásán. Örült, hogy Green elnök nagy felhajtást csapott a terroristák kínai gyártmányú fegyverei miatt. Őt is egy Norinco puskával vette célba a terrorista az N’Gueli hídnál, úgyhogy nem hatották meg a kínaiak kifogásai. Különben is, a kínaiak soha, semmit sem csinálnak csak úgy. Tervük volt Észak-Afrikával, és akármit is terveztek, az csak rossz lehetett Amerikának.

A mai nap szenzációja volt a japán szélsőségesek követelése, vagyis hogy a háromszáznál is több vadászgéppel rendelkező Japán Önvédelmi Légierő mérjen megelőző csapást az észak-koreai támaszpontokra. Tamara nem hitte, hogy a japánok megkockáztatnának egy háborút Kínával – habár most, amikor az egyensúly megbillent, minden lehetséges.

Tab szülei hazautaztak, hál’ istennek. Tamara érezte, hogy sikerült áttörnie Anne páncélján, de akkor is idegtépő volt a látogatás. Ha majd Párizsba kötözik, és együtt él Tabbal, keményen kell dolgoznia, hogy kijöjjön a férfi anyjával. Hát majd megdolgozik érte.

Ahogy átvágott a követségen az enyhe reggelen, összefutott Susan Marcusszal. Susan álcázóruhát viselt és bakancsot, az

irodában előírt szolgálati egyenruha helyett. Talán volt rá oka, de az is lehet, hogy csak így szerette.

– Megtaláltátok a drónotokat? – kérdezte Tamara.

– Nem. Hallottál valamilyen pletykát?

– Mondtam, hogy gyanúm szerint a Tábornoknál van, de még nincs rá bizonyítékom!

– Nekem sincs. Tamara sóhajtott.

– Attól félek, Dexter nem veszi elég komolyan a problémát. Azt mondja, a katonaságnál a hadianyag mindig is eltünedezett a raktárból.

– Van valami igazság abban, amit mond, de ez akkor sem helyes.

– Akkor is ő a főnököm.

– Azért kösz.

Ki-ki ment dolgára.

A CIA kölcsönkért egy tárgyalótermet a továbbképzés céljára. Ügynökei inkább hipszterek voltak, mint hivatalnokok, vagy legalábbis annak hitték magukat; a fiatalabbja tudatosan aláöltözött a mai napra, bandák képével díszített pólókat és rongyos farmert viseltek a hivatalosabb kánikulai öltözet, a rövid ujjú ing és a világos nadrág helyett. Leila Morcos pólójára az volt írva: „Ne sértődj meg, én mindenkihez rohadék vagyok."

Tamara a folyosón találkozott Dexterrel és a főnökével, Phil Doyle- lal, aki Kairóban állomásozott, de felelős volt egész Észak-Afrikáért. Mindketten öltönyt viseltek. Doyle megszólította Tamarát:

– Abdulról még mindig semmi hír?

– Semmi – felelte a nő. – Lehet, hogy valamelyik oázisban rostokol, mert lerobbant a buszuk. Vagy pedig Tripoli környékén furikázik, és keresi, hol van térerő.

– Reméljük.

– Nagyon várom a mai előadást – hazudta Tamara Dexternek –, de korábban el kell mennem.

– Hát majd nem megy el – közölte Dexter. – Ez kötelező.

– Délután háromkor találkozóm van egy informátorral. Majdnem egész nap itt leszek.

– Tegye át máskorra a találkozót. Tamara magába fojtotta a csalódását.

– Fontos lehet – mondta igyekezve, hogy a hangja ne árulja el az ingerültségét.

– Ki az informátor?

Tamara lehalkította a hangját.

– Harún.

Dexter elnevette magát, aztán Doyle-hoz fordult.

– Nem éppen kulcsfontosságú a művelethez. Még csak egyszer találkozott vele!

– Akkor is értékes információkhoz jutottam.

– Amelyeket sohasem erősítettek meg.

– Az ösztöneim azt súgják, hogy megbízható.

– Már megint a női megérzés! Sajnálom, de nem elég jó. Halassza el. – Dexter betessékelte Doyle-t a tárgyalóterembe.

Tamara előhúzta a telefonját, és egyetlen szóból álló választ írt Harúnnak:

Holnap.

Bement a tárgyalóba, leült az asztalhoz, várta, hogy elkezdődjön a továbbképzés. Egy perccel később vibrálás jelezte az üzenetet:

A farmered most 11 dollár.

Találkozó délelőtt tizenegykor, gondolta. Nem probléma.

* * *

Északi irányban a múzeum körülbelül öt kilométerre esett az amerikai követségtől. Gyér volt a forgalom, Tamara korábban érkezett. A múzeum modern épület volt egy díszparkban. *Afrika anya* című szobor állt egy szökőkútban, amelyben nem volt víz.

Tamara előhúzta a kék alapon narancsszín karikákkal mintázott kendőt, és bekötötte vele a fejét, mert Harún el is felejthette, hogy ő hogy néz ki. Majdnem mindig kendőt viselt, így a szokott nadrág-ruha összeállításban nem is nagyon különbözött N’Djamena sok százezer más asszonyától.

Bement a múzeumba.

Rögtön látta, hogy ez nem jó hely egy titkos találkozóhoz. Azt képzelte, hogy tömegek fognak tolongani, de nem volt tömeg. Páran lézengtek odabent. Igaz, azok mind igazi turistának látszottak, így ha

Tamarának és Harúnnak van egy kis szerencséje, nem futnak össze ismerősökkel.

Fölment az emeletre a *Toumai ember*hez. A lelet leginkább egy göcsörtös fadarabra emlékeztetett, amelynek formátlanságában nemigen lehetett fölismerni a koponyát. Talán nem is meglepő, elvégre hétmillió éves volt. Hogyan maradhatott meg ennyi ideig? Épp ezen morfondírozott, amikor megérkezett Harún.

Ma nyugati öltözetet viselt, khaki nadrágot sima, fehér pólóval. Sötét pillantása nyomasztóan átható volt. Ismét az életét kockáztatta. Nála szélsőséges minden, gondolta a nő. Először terrorista, aztán elárulja őket, sose középen, mindig átesve a ló valamelyik oldalára.

– Tegnap kellett volna jönnöd – mondta.

– Nem tehettem. Sürgős?

– Szudáni barátaink a menekülttábornál felállított csapda után bosszúra szomjaznak.

Ennek soha sincs vége. Minden bosszú bosszúért kiált.

– Mit akarnak?

– Tudják, hogy személyesen a Tábornok tervelte ki a csapdát. Azt akarják, hogy gyilkoljuk meg.

Nem csoda, gondolta a nő. De nem lesz könnyű. A Tábornokot erősen őrzik. Bár az ilyesmi sose lehetetlen. Ha a kísérlet sikerül, Csád belevész a káoszba. Riadóztatnia kell.

– Hogyan? – kérdezte.

– Mondtam neked, hogy az Afgán megtanított az öngyilkos pokolgépek készítésére.

Uram Jézus!, szörnyedt el Tamara.

Bejött két turista, középkorú fehér pár, sapkában-tornacipőben. Franciául beszéltek. Tamara és Harún arabul tárgyaltak, amelyet a látogatók szinte bizonyosan nem értenének. Ám azok meg sem álltak a tárlóig, amelyben a koponya volt. Tamara mosolyogva bólintott nekik, majd halkan odaszólt Harúnnak:

– Gyerünk.

A szomszéd szoba üres volt.

– Kérlek, folytasd – mondta a nő. – Hogyan csinálják?

– Tudjuk, milyen a Tábornok autója.

Tamara bólintott. Azt mindenki tudta. Hosszú Citroën volt, mint amilyet a francia elnök használt, és ha ez nem lett volna elég, a sárhányóra szerelt rövid rudacskán az ország kék-arany-vörös trikolórja lobogott.

– Az utcán várakoznak az elnöki palota mellett – folytatta Harún –, és amikor a Tábornok kihajtat, rávetik magukat az autóra, felrobbantják a bombáikat, aztán pedig hitük szerint mennek föl egyenesen a Paradicsomba.

– Francba! – Akár működhet is! A palotaőrség nagyon erős, de a Tábornoknak ki kell jönnie időnként. Az autója lehet golyóbiztos, de valószínűleg nem bombabiztos, főleg, ha az öngyilkos mellényt jól megtömik robbanóanyaggal.

Habár most, hogy ő tudomást szerzett az összeesküvésről – gondolta Tamara –, a CIA értesítheti a Tábornok biztonsági szolgálatát, akik extra óvintézkedéseket tehetnek.

– Hogy tervezik, mikor csinálják?

– Ma – felelte Harún.

– A fenébe!

– Azért kellett volna tegnap találkoznod velem.

Tamara előhúzta a telefonját. Egy pillanatig töprengett. Milyen részletekre van még szüksége?

– Hányan vannak a robbantók?

– Hárman.

– Le tudod írni őket? Harún a fejét rázta.

– Velem nem közölték, kiket választottak. Csak annyit mondtak, hogy engem nem.

– Férfiak?

– Az egyik lehet nő.

– Milyen ruhában lesznek?

– Gondolom, hagyományosban. A galabija jól elrejti a robbanómellényt. Bár ezt nem tudom biztosan.

– Ezen a hármon kívül van benne még valaki?

– Nincs. Több ember csak több kockázatot jelent.

– Mikor mennek a palotához?

– Már ott lehetnek.

Tamara hívta a követségi CIA-irodát. Nem csengett ki.

– Az Afgán arra is megtanított, hogyan lehet ideiglenesen megbénítani a telefonokat a városban.

Tamara csak nézett.

– Úgy érted, az NSZIÁ lekapcsolta mindenkinek a telefonját?

– Addig, amíg valaki rá nem jön, hogyan javítsa meg őket.

– Mennem kell! – Tamara kisietett a szobából.

– Sok szerencsét! – szólt utána Harún.

Tamara leszáguldott a lépcsőn, kirontott a parkolóba, ahol az autója várakozott járó motorral. Beugrott és odavetette a sofőrnek:

– Vissza gyorsan a követségre!

Ahogy a kocsi elindult, már meg is gondolta magát. Személyesen jelenthet az irodában, de mire mennek telefon nélkül? Jobb lenne egyenesen az elnöki palotába menni, de hát nem ismerik eléggé ahhoz, hogy azon nyomban beengedjék – és hinnének-e a kapuőrök egy nőszemélynek, aki azt állítja, hogy a Tábornok élete veszélyben forog?

Ekkor az eszébe jutott Karim. Őt azonnal bebocsátanák, és azonnal beszélhetne a Tábornok biztonsági főnökével. De hol van most Karim? Még nincs dél, vagyis még lehet a Café de Cairóban, amely közel esik a múzeumhoz. Először ott próbálkozhat, és ha nem jár sikerrel, még mindig behajthat a város központjába, a Lamy Hotelhoz.

Imádkozott, hogy a Tábornok még néhány percig ne jöjjön ki a palotájából.

Más utasítást adott a sofőrnek. Két perc alatt ott voltak a kávéháznál. Tamara berontott. Mérhetetlen megkönnyebbülésére Karim még ott volt. Épp idejében érkezett: Karim már a zakóját vette, távozáshoz készülve. Tamara teljesen észszerűtlenül arra gondolt, hogy Karim hízik.

– De örülök, hogy elcsíptelek! – mondta. – Az NSZIÁ lekapcsolta a telefonokat!

– Komolyan? – Karim előhalászta a zsebéből a mobilját, és a kijelzőre nézett. – Igazad van. Nem tudtam, hogy képesek rá.

– Most beszéltem egy informátorral. Azt tervezik, hogy meggyilkolják a Tábornokot.

Karimnak leesett az álla.

– Most?

– Gondoltam, te vagy a legalkalmasabb arra, hogy riadóztass.

– Hát persze. Hogy akarják csinálni?

– Három öngyilkos robbantó várja a palota előtt a kocsit.

– Okos! Egy kikerülhetetlen út, egy pillanat, amikor a jármű kénytelen lassítani – ekkor a legsebezhetőbb! – Habozott. – Mennyire megbízható?

– Karim, nincs tökéletesen megbízható informátor – a szívük mélyén mind csalók –, de úgy hiszem, ez igaz lehet. A Tábornoknak különleges óvintézkedéseket kell tennie!

Karim bólintott.

– Igazad van. Ilyen figyelmeztetést nem szabad figyelmen kívül hagyni. Máris indulok. Itt van hátul az autóm.

– Helyes.

Karim elfordult, aztán vissza.

– Köszönöm.

– Nincs mit.

Tamara az első ajtón távozott. Beült a kocsijába.

Ismét elhatározta, hogy a követségre megy; ismét úgy döntött, hogy ott semmit sem tehet. A műveleti kézikönyvnek nem volt receptje a telefonos üzemzavarral kombinált gyilkossági kísérletre.

Rövid ideig fontolgatta, hogy megkéri Susan Marcust, hozzon egy osztagot a palotához, és vadássza le a robbantókat, de az amerikai hadsereg nem akciózhatott a helyi katonaságtól és rendőrségtől függetlenül, mert abból iszonyú kavarodás lett volna. Különben is, mire a kezdeményezés végigfut a parancsláncon, már késő lesz.

Hát majd ő maga megy oda. Legalább felderítheti az utcát, és megpróbálhatja azonosítani a terroristákat.

Utasította a sofőrt, hogy kanyarodjon déli irányba az autópályán, és forduljon be a Charles de Gaulle sugárútra. Mivel a palota előtt tilos volt megállni, a kaputól kétszáz méternyire kiszállt, miután közölte a sofőrrel, hogy várja meg.

Ismét a telefonjára pillantott. Még mindig nem működött.

Végigtekintett a széles sugárúton. Jobbra volt a palota nagy vaskapuja, amelyet a Nemzeti Gárda zöld-fekete-homokszín terepruhás katonái őriztek fegyverrel. A kapuval szemben volt egy

szoborpark és a székesegyház. Mivel itt szigorúan veszik a parkolási tilalmat, a merénylők gyalog lesznek.

A kapu előtt fekete Mercedes fékezett csikorogva. Azonnal beengedték. Remélhetőleg Karim az.

Tamara először gondolt rá, hogy mekkora veszélyt vállalt. Ezen az utcán bármikor felrobbanhat egy bomba, és ha az ő közelében lesz, akkor meghal.

Nem akart meghalni most, amikor rátalált Tabra.

Nem is a halál legrosszabb. Megnyomorodhat, megvakulhat, lebénulhat.

Szorosabbra kötötte a kendőjét, azt dünnyögte:

– Mi a fenét művelek? – Aztán céltudatos lépésekkel elindult a palotához.

Az utcának ezen az oldalán csak őrök voltak, mindenki más óvakodott a fegyveresek közelébe menni. A másik oldalon legalább százan nyüzsögtek a szoborparkban: turisták bámulták a grandiózus szobrokat, helyiek levegőztek, uzsonnáztak vagy csak lustálkodtak. Meg kell próbálnia azonosítani a merénylőket, és fogy az idő!

Élén egy bajuszos őrmesterrel fegyveres rendőrosztag figyelte a tömeget. Egyenruhájuk terepmintája kissé eltért a Nemzeti Gárdáétól.

Tamara tudta róluk, hogy legfőbb feladatuk megakadályozni az elnöki palota fotózását. Nem hihető, hogy jeleskednének egy igazi terrorista felismerésében.

Nyugalmat parancsolt magára, és figyelmesen pásztázta a parkban időző embereket. Kizárta a középkorúakat és a korosakat: a dzsihádisták mindig fiatalok. Valamint kizárta azokat, akik testhez álló, modern ruhát viseltek, farmert, pólót, mert azok nem alkalmasak a robbanómellény elrejtésére. Azokra összpontosított, akik a tízes éveik végén vagy a húszas elején járnak, és galabiját viselő férfiak vagy hidzsábos nők.

Az agyába véste mindenkinek a képét, aki nem hullott ki a rostán. Egy talapzaton fiatal férfi ült, hosszú, fehér köntösben, fehér sapkában, és az *Al Wihda* újságot olvasta; terroristának túl laza volt, de sose tudhatja az ember. Egy meghatározhatatlan korú asszony fekete hidzsábja helyenként kidudorodott, de azok az idomai is

lehettek. Az út szélén narancsszín galabijás-turbános tizenéves guggolt, és a Vespa robogóját javította. A leszerelt első kerék a földön hevert a szétszóródott csavarok között.

Felfigyelt a park egyik végében egy szakállas fiatalemberre, aki egy fa árnyékában állt és izzadt, mert földig érő köntösére még rá is vett egy idomtalan, állig begombolt pamutzubbonyt. Pillantása mindegyre visszatért a park mellett húzódó, keskeny mellékutcához, holott nem volt azon semmi nézni való. Idegesen pöfékelve dohányzott, gyorsan végigégetve a cigarettát.

Ha majd az elnök kocsija előjön a palotából, valószínűleg jobbra vagy balra fordul a széles Charles de Gaulle sugárúton, ám le is vághatja a kanyart a folyóhoz vezető mellékutcán. Úgy logikus, hogy legyen egy öngyilkos merénylő a kapu két oldalán, egy pedig a mellékutcában.

Tamara keresztülvágott az utcán a katedrálishoz, onnan figyelve a palota kapuját. Látta a hosszú, egyenes, méltóságteljes felhajtót a távoli épület előtt, amely inkább modern irodaházra hasonlított, mint palotára. Fél tucat katona ácsorgott a kapun felül, de azok csak tébláboltak, fecsegtek és cigarettáztak. Ez csalódás volt Tamarának: ha Karim riadóztatott, akkor itt mostanra egész csapat sorakozna, hogy megtisztítsa a terepet, és megvédje az embereket az esetleges robbanástól. Ám a forgalmas úton zavartalanul jöttek-mentek az autók és a motorkerékpárok. Ha bomba robban, ártatlanok százaival végezhet. Lesöpörték volna Karim figyelmeztetését a bentiek? Vagy talán a Tábornokért aggódnak, de a köznép már nem érdekli őket?

A látványosan modern Miasszonyunk-templom kapuja be volt zárva. Senki sem tartózkodott a katedrális kerítésén belül, csak egy sötét ruhájú kertész, aki Tamarától alig pár méternyire egy fácskát ültetett a nyugati oldalon a kerítés mellé. Ez az ember innen tisztán láthatja a palota kapuját meg a hosszú felhajtót, és gyorsan kiugorhat a kerítésen a mellékutcába. Vagy nem is kertész? Ha így van, akkor kockázatot vállal, mert a pap megszólíthatja: „Ki mondta neked, hogy fát ültess ide?” Bár igaz, közel s távol nyoma sem volt papnak.

Tamara visszatért a szoborparkba.

Ez persze mind csak feltételezés, de ennek az alapján úgy gondolta, hogy a robogót javító suhanc, a fa alatt izzadó ember és a katedrális kertésze az orgyilkosok. Mindegyik megfelelt a kritériumoknak, mindegyiknek a ruhája alatt elfért egy méretes bomba.

Le lehet tartóztatni őket? Vannak bombák, amelyek holtember-gyújtással működnek, vagyis akkor kapcsolnak be, ha a merénylő elenged egy zsinórt: ez garantálja a robbanást, és megöli a robbantót. Ám Tamara mindhárom gyanúsítottjának látszott a két keze: az egyik egy robogót javított, a másik cigarettára gyújtott, a harmadik fát ültetett. Tehát a pokolgépük nem lehet holtember-üzemű.

Akkor is óvatosan kell közelíteni. Mozgásképtelenné kell tenni őket, mielőtt megérinthetnék a kapcsolót. Egy-két másodpercen múlik az egész.

Megnézte a telefonját. Még mindig semmi.

Mit kellene tennie? Vélhetőleg semmit. Karim gondoskodik róla, hogy a Tábornoknak ne essen baja. A rendőrség előbb-utóbb lezárja a szoborparkot, és megtisztítja az utat. Az orgyilkosok lelépnek a tömegben.

De akkor holnap ismét próbálkozhatnak.

Ez már nem az ő gondja. Ő továbbította az információt, neki ez a munkája. A helyi hadseregnek és rendőrségnek kell lépnie.

Talán távoznia kellene.

Kinézett a sugárútra. A Tábornok összetéveszthetetlen limuzinja lassan gördült a felhajtón a kapu felé.

Tennie kell valamit!

Előhúzta CIA-igazolványát, odament a bajuszos őrmesterhez, és felmutatta a kártyát.

– Az amerikai katonaságnál vagyok – mondta arabul. A fa alatt izzadó emberre mutatott. – Azt hiszem, az az ember valami gyanúsat rejteget a zubbonya alatt. Nem ártana ellenőrizni. Javasolom, hogy mielőtt megszólítanák, kapják el a két kezét, mert hátha fegyver van nála.

Az őrmester gyanakodva sandított rá. Nem óhajtott parancsokat elfogadni egy ismeretlen asszonytól, akármilyen hatásos és

hivatalosnak látszó, fényképes igazolványt mutogat.

Tamara elfojtotta a fenyegető pánikot, és egykedvű hangra törekedett.

– Akárhogy döntsön, gyorsan kell lépniük, mert úgy látom, jön a Tábornok.

Az őrmester meglátta a felhajtón közeledő limuzint, és döntött. Parancsot vakkantott két alárendeltjének, akik nyomban eltrappoltak a parkban a fa alatti bagózóhoz.

Tamara hálaimát rebegett az égieknek.

A palotaőrök kijöttek a sugárútra, leállították a forgalmat. A robogóját szerelő srác felugrott.

Az utca másik oldalán a templom kertésze eldobta az ásót. Feltárult a palota kapuja.

Tamara odament a sráchoz, aki a robogóját bütykölte, és annyira csak a limuzinra összpontosított, hogy szinte észre sem vette a nőt. Tamara rámosolygott, azután keményen a mellére tenyerelt. Rögtön érezte a narancsszín pamuton át a bedrótozott, kemény tárgyat, és megrohanta a félelem, de azért kényszerítette magát, hogy még egy másodpercig ne húzza el a kezét. Három hengert tapintott ki, amelyek nyilván csapágygolyókba ágyazott C4 robbanóanyagot tartalmaztak. A hengereket huzalok kötötték össze egymással és egy apró dobozzal. Az lesz a detonátor.

Egy szívverésre volt a haláltól.

A fiút meglepte és összezavarta a váratlan jelenés. Miután nem sikerült ellöknie, hátrálni kezdett.

Abban a villanásnyi időben, amikor felfogta, mi történik, Tamara kirúgta alóla a lábát.

A fiú hanyatt esett. Tamara rávetette magát, egyenesen beletérdelt a hasába. A suhancból kiszaladt a szusz. Tamara feltépte a köntös nyakát, a résből előfeketéllett a dzsihádi mellkasára szíjazott robbanószerkezet. A detonátorból lógó huzal végén egyszerű zöld műanyag kapcsoló fityegett, és Tamarának az a hülyeség jutott az eszébe, hogy ilyet négy dollár kilencvenkilenc centért lehet kapni a vaskereskedésben.

A közelben egy asszony sikoltott.

Ha a suhanc megkaparintja a kapcsolót, megöli magát, Tamarát és még egy csomó embert.

Sikerült elkapnia a kölyök mindkét csuklóját, és a földhöz szögeznie, bár az dobálta magát, hogy szabaduljon. A rendőrök a közelükben hűdötten bámulták őket.

– Fogjátok már le kezét-lábát, különben felrobbant mindenki! – ordított rájuk Tamara.

Egy kába másodperc után engedelmeskedtek. Normális körülmények között nem fogadtak volna el parancsot egy asszonytól, de látták a robbanószerkezetet, és felismerték, hogy mi az. Négy zsaru elkapta a merénylőt, aki mozdulni se tudott.

Tamara feltápászkodott.

Körülötte a szájtátók hátráltak, volt, aki már futott.

A park másik végében az ideges bagózót megbilincselték. Feltárult a palota kapuja, kigördült a limuzin.

A székesegyháznál a kertész a kerítéshez rohant.

Az autó keresztülvágott a sugárúton, felgyorsult, lefelé indult a mellékutcában.

A kertész átugrotta a kerítést. A járdán a galabijája alá nyúlt, és előrántott egy zöld műanyag kapcsolót.

– Ne! – ordította fölöslegesen Tamara.

A kertész kirohant az útra, és az autóra vetette magát. A vezető látta, és rátaposott a fékre, de elkésett. A robbantó belecsapódott a kerítésbe, majd mintha visszapattant volna róla. Félelmetes robajlás mennydörgött, villám lobbant. A szélvédő összetört, a robbantó az útra zuhant. A limuzin továbbgördült, az utca közepén hagyva a hullát, majd jobbra fordult, nekiszaladt a székesegyház kerítésének, kidöntötte, azután végre megállt.

Senki sem szállt ki belőle.

Tamara futott a parkon át az összeroncsolt limuzinhoz, nyomában másokkal, akiknek ugyanaz a gondolatuk támadt. A nő feltépte az anyósülés ajtaját, benézett a kocsiba.

A hátsó ülés üres volt.

Friss vér szaga érzett. Elöl egyetlen ember ült megroskadva, mozdulatlanul. Vérben úszó arcát felismerhetetlenné marcangolta a

robbanás, de alacsony, vékony, ősz embernek tűnt. A Tábornok viszont hatalmas termetű és kopasz.

A Tábornok nem volt a limuzinban.

Tamara egy pillanatig nem értette. Aztán leesett neki, hogy a sofőr mehetett tankolni is. Egy sötétebb sejtelem azt súgta, hogy a sofőrt tesztelni küldték előre, mert látni akarták, van-e alapja a fenyegetésnek, tehát feláldozták. Lehangoló, de lehetséges.

Lyukak tátongtak a karosszérián, acélgolyók hevertek a padlón. Tamara eleget látott. Sarkon fordult, visszatért a szoborparkba.

Megmentettem a Tábornokot, gondolta. Ennél is fontosabb, hogy megmentettem a térség stabilitását. Majdnem otthagytam a fogamat. Megérte? Ki a bánatos fene tudja?

De még nem végzett. Harún azt mondta, a szudáni kormány áll a merénylet mögött. Ha igaz, akkor ez fontos hír, de meg kell erősíteni.

A robogós fiúról leszedték a robbanómellényt – Tamara, ha rajta múlik, megvárta volna a tűzszerészeket –, és kezét-lábát bilincsbe verték.

Tamara odament hozzájuk.

– Te meg mit akarsz? – kérdezte az egyik rendőr.

– Én riadóztattam! – mordult rá a nő. – Megmentettem az életedet!

– Így igaz – szólt közbe egy másik zsaru. – Ő csinálta. Az első vállat vont. Tamara ezt engedélynek vette.

Közelebb lépett a merénylőhöz. A suhancnak világosbarna szeme volt. Olyan kétségbeejtően fiatal volt, hogy az arcáról még le sem kopott a gyermekkor őszibarackpihéje. Tamara közelsége ellentmondásos üzenetet hordozott, egyszerre volt bensőséges és fenyegető, ami összezavarta a fiút.

– Barátod a székesegyház kertjéből meghalt – mondta halkan a nő. A kölyök ránézett, aztán elfordította a tekintetét.

– A mennyben van.

– Istenért tetted.

– Isten hatalmas.

– De voltak segítőitek. – Szünetet tartott, keményen a fiú szemébe nézett, igyekezett rávenni, hogy viszonozza a pillantását,

hogy létrejöjjön az emberi kapcsolat. – Megtanítottak benneteket, hogyan készítsetek bombát.

A fiú végre hajlandó volt ránézni.

– Nem tudsz te semmit.

– Tudom, hogy az Afgán tanított benneteket.

Látta a kölyök szemében a megdöbbenést, és sietett kihasználni az előnyét.

– Tudom, hogy a szudáni barátaitoktól kaptátok a hozzá való anyagokat.

Ezt nem tudta, csak erősen élt a gyanúperrel. A fiú csak bámult. Még mindig nem tért magához a megrendülésből, hogy ez az asszony ennyi mindent tud róluk.

– A szudáni barátaitok mondták, hogy öljétek meg a Tábornokot – folytatta a nő.

Visszafojtotta a lélegzetét. Ehhez volt szüksége a megerősítésre. Végre megszólalt a suhanc.

– Honnan tudod? – kérdezte őszinte ámulattal. Ennyi elég volt. Tamara eljött.

* * *

A követségen felment a lakásába. Hirtelen úgy érezte, mintha kifacsarták volna. Lerogyott az ágyára. Alig pár percet aludt, amikor felcsengette a telefon.

Ezek szerint helyreállt az összeköttetés. Felvette.

– Maga meg hol a fenében van? – kérdezte Dexter.

Tamara kis híján lecsapta. Behunyta a szemét, és türelemért imádkozott.

– Ott van még? – türelmetlenkedett Dexter.

– A szobámban vagyok.

– Mit keres ott?

Nem fogja közölni vele, hogy egy megpróbáltatást szeretne kiheverni. Rég megtanulta, hogy férfi kollégák előtt nem szabad gyengének mutatkozni, mert attól fogva örökké felhánytorgatnák.

– Rendbe szedem magam – felelte.

– Jöjjön ide.

Tamara szó nélkül bontotta a vonalat. Azok után, hogy meglegyintette a halál szele, képtelen volt komolyan venni Dextert. Ráérősen ballagott el a CIA-irodába.

Dexter az asztalánál ült. Phil Doyle is a szobában tartózkodott.

Mostanra Dexter mást is kiderített.

– Azt mondják, hogy a CIA egyik női ügynöke letartóztatott egy gyanúsítottat. Maga volt az?

– Igen.

– Minek tartóztatgatja le maga az embereket? Elment a jó dolga, az istenfáját?

Tamara invitálás nélkül leült.

– Akarja, hogy elmondjam, mi történt, vagy inkább csak leordítaná a fejemet?

Dexter megsértődött, ugyanakkor elbizonytalanodott. Azt nem tagadhatta le, hogy ordított, ráadásul a főnöke jelenlétében. Márpedig még a CIA-nál se kockáztathatta meg senki, hogy erőszakoskodással vádolják.

– Na, jó – mondta. – Ismertesse az indokait.

– Ismertessem az indokaimat? – Tamara a fejét rázta. – Tárgyaláson vagyunk? Mert ha igen, csináljuk szabályszerűen. Szükségem van jogi képviselőre.

– Semmi tárgyalás – szólt közbe higgadtan Doyle. – Csak mondja el, mi történt.

Tamara elmondta az elejétől a végéig anélkül, hogy félbeszakították volna.

– Miért ment Karimhoz? – kérdezte Dexter, miután elhangzott a végszó. – Nekem kellett volna jelentenie!

Dühös volt, amiért kihagyták a drámából. Tamara kimerült a feszültségtől, de most megerőltette magát, hogy pontosan rekonstruálhassa döntésének logikáját.

– Az informátorom azt mondta, hogy a gyilkosság bármikor bekövetkezhet. Viszont a telefonok nem működtek. El kellett döntenem, milyen módon értesíthetem a leggyorsabban a Tábornokot. Ha én mentem volna a palotához, valószínűleg nem jutok be. Karim viszont igen.

– Én is odamehettem volna!

Miért nem bírja lenyelni ez a békát?

– Még magát sem engedték volna be azonnal – felelte fáradtan. – Kikérdezték volna, húzták volna az időt. Karim bármikor beléphet a Tábornokhoz. Gyorsabban riadóztatott, mint amire itt a követségen bárki is képes lett volna. Mindenkinél gyorsabban!

– Na, jó, de miért nem jelentett nekem, miután beszélt Karimmal?

– Nem volt idő. El kellett volna mesélnem az egész történetet. Maga kételkedett volna, és a mostanira erősen emlékeztető párbeszédre került volna sor. A végén hitt volna nekem, de újabb időbe került volna összeállítani egy csapatot, tájékoztatni őket, és csak ezek végeztével indulhatott volna a palotába. Jobb volt azonnal a helyszínre mennem, ahol megpróbálhattam kiszúrni a merénylőket. Amit meg is tettem. Sikeresen.

– Én hatékonyabban megcsinálhattam volna mindezt egy csapattal.

– Azt az egyet leszámítva, hogy a robbanás után jutottak volna el oda. Percekkel az érkezésem után került sor a merényletre. Abban a néhány percben azonosítottam mindhárom robbantót. Kettő börtönben van, egy meghalt.

Dexter más húrokat kezdett pengetni.

– És mindezt semmiért, mert a Tábornok nem is ült a kocsiban.

Mindenképpen csökkenteni akarta Tamara teljesítményét.

A nő vállat vont. Nem érdekelte, mit mond Dexter, és megállapította, hogy már nem sokáig lesz képes együtt dolgozni egy ilyen fölöttessel.

– Nyilván azért nem ült a kocsiban, mert Karim figyelmeztette.

– Azt nem tudjuk.

– Igaz. – Tamara túl fáradt volt ahhoz, hogy vitatkozzon. Ám Dexter még nem végzett.

– Kár, hogy az informátora nem előbb szólt nekünk!

– Az a maga hibája.

Dexter kiegyenesedett a széken.

– Miket hord össze itt maga?

– Tegnap akart beszélni velem. Én mondtam, hogy korábban el kell jönnöm a továbbképzésről, de maga rám parancsolt, hogy halasszam el a találkozót.

Látszott Dexteren, hogy eddig nem kapcsolta össze a két eseményt.

De most már aggódott. Percekbe telt, mire képes lett megszólalni.

– Nem, nem, nem így történt. Megvitattuk…

– Marhaság! – vágott közbe a nő. Ezt nem fogja tűrni. – Nem volt vita. Maga utasított, hogy ne a megbeszélt időben találkozzak az informátorommal.

– Ez tévedés.

Tamara szúrósan nézett Doyle-ra. Ő ott volt. Tudja az igazságot. Doyle feszengett. Tamara megérezte, hogy hazudni szeretne, mert akkor nem kell aláaknáznia Dexter tekintélyét. Ha azt teszi, ő ebben a szempillantásban kilép. Nem fordította el a tekintetét Doyle-ról, és nem beszélt, csak várta, hogy Doyle szóljon.

Meg is szólalt.

– Szerintem maga téved, Dexter. Tisztán emlékszem, hogy rövid párbeszédet folytattak, és maga utasítást adott.

Dexter olyan képet vágott, mint aki mindjárt felrobban. Rákvörös lett, kapkodta a levegőt.

– Phil, már engedtessék meg vitatnom…

– Nem, nem! – szakította félbe Doyle határozottan. – Nem engedélyezek semmiféle vitatást. – Most abban a pozícióban volt, hogy fegyelmezhetett, és nem óhajtotta elmismásolni a kérdést. – Szubjektív döntést hozott, és rosszul sült el. Ne aggódjon, nem főbenjáró bűn. – Tamarához fordult. – Távozhat.

A nő felállt. Doyle utána szólt:

– Szép munkát végzett ma. Köszönöm.

– Én is köszönöm, uram – felelte Tamara, és kivonult.

* * *

– A Tábornok ki akar tüntetni téged – újságolta Karim másnap reggel a Café de Cairóban.

Igen elégedettnek látszott saját magával, hiszen a figyelmeztetéssel kiérdemelte a Tábornok háláját, márpedig egy diktatúrában az hasznosabb a pénznél.

– Hízelgő – felelte Tamara –, de alighanem vissza kell utasítanom.

A CIA nem szereti, ha az ügynökeit reklámozzák.

Karim mosolygott. Tamara szerint cseppet sem sértette a visszautasítás, hiszen így egyedül fürödhet majd a reflektorfényben.

– Persze, hiszen *titkos* ügynököknek kell lennetek – mondta.

– Akkor is jó tudni, hogy a Tábornok méltányolja a munkánkat.

– A két túlélő robbantót kihallgatták.

Képzelem, gondolta a nő. Nem hagyták aludni őket, nem kaptak sem enni, sem inni, a kihallgatók váltott műszakban faggatták, vélhetőleg meg is kínozták őket.

– Megosztjátok majd velünk a kihallgatás teljes jegyzőkönyvét?

– Azt hiszem, ez a legkevesebb, amit tehetünk.

Nem kerülte el Tamara figyelmét, hogy Karim nem mond igent; valószínűleg nem hatalmazták fel, hogy határozott választ adjon.

– Barátom, a Tábornok igen dühös az orgyilkos kísérlet miatt – folytatta Karim. – Személyes sértésnek tekinti. Ránézett a sofőr tetemére, és így szólt: „Ez én is lehettem volna!”

Tamara úgy döntött, nem firtatja, hogy feláldozták-e a sofőrt, csak annyit mondott:

– Remélem, hogy a Tábornok nem cselekszik indulatból. – A rafinált csapdára gondolt, amit a Tábornok állított a menekülttábornál, csak azért, hogy visszavágjon egy csekély csetepatéért az N’Gueli hídnál.

– Én is remélem. De azért nem marad el a bosszú.

– Kíváncsi vagyok, mit tervez.

– Ha tudnám, akkor se mondhatnám el – ám történetesen nem tudom.

Tamara érezte, hogy Karim igazat beszél, de ettől csak még jobban aggódott. Miért titkolná a Tábornok a szándékait az egyik legbizalmasabb embere elől, aki csak most mentette meg az életét?

– Remélem, semmi olyan nagyszabásút, amely destabilizálná a térséget.

– Nem valószínű.

– Hát, nem tudom. A kínaiak nagyon beinvesztálták magukat Szudánba. Nem akarjuk, hogy feszegetni kezdjék az izmaikat.

– A kínaiak a barátaink.

Tamara véleménye szerint a kínaiaknak nem voltak barátaik. Ügyfeleik és adósaik voltak. De erről nem akart vitatkozni Karimmal, aki egy konzervatív öregember, és csak ennyit tűr el egy csitritől.

– Hát, ezért csak hálásak lehetünk – mondta őszinte hangra törekedve. – Te pedig bizonyosan a körültekintés fontosságát hangsúlyozod.

– Én mindig azt teszem – válaszolta önelégülten Karim. – Ne aggódj, nem lesz semmi baj.

– Insalláh – bólogatott Tamara. – Ha Isten is úgy akarja.

* * *

Másnap késő délután a CNN hírül adta, hogy súlyos tűz pusztít a fantáziátlan nevű Port Szudánban, Szudán legnagyobb kikötőjében. Elsőnek a Vörös-tengeren közlekedő hajók jelentették a tüzet, mondta a CNN. Következett egy recsegő rádióinterjú egy olajszállító tanker kapitányával, aki úgy döntött, távol marad a parttól, amíg kideríti, biztonságos-e kikötni. Óriási kékesszürke füstfelhő gomolyog Port Szudán fölött, mondta.

Szudánnak gyakorlatilag az összes olaját Port Szudánból hajózták ki. Az olaj egy ezerhatszáz kilométer hosszú csővezetéken érkezett, amelyet többségi tulajdonosa, a Kínai Nemzeti Olajvállalat működtetett. A kínaiak építettek egy finomítót is, és elkezdődtek a munkálatok egy újabb több milliárd dolláros tartályhajó-kikötő építésén.

A CNN jelentését a szudáni kormány közleménye követte, amely szerint a tűzoltóság reményei szerint rövidesen megfékezik a tüzet (értsd: a tűz elharapózott), és széles körű nyomozást indítanak (értsd: fogalmuk sincs, hogy mi okozta). Tamarának volt egy sötét gyanúja, de egyelőre nem mondta ki.

Ellenőrizte a dzsihádista weboldalakat, amelyek a nyakazásokon és emberrablásokon szoktak lelkendezni. Egyelőre mind hallgatott.

Felhívta Marcus ezredest.

– Járt műhold Port Szudán fölött közvetlenül a tűz előtt?

– Valószínűleg – felelte Susan. – Az a rész ritkán felhős. Mi az időkeret?

– A CNN négy óra harminc körül jelentette, és máris összefüggő a füstfelhő.

– Akkor három óra harminc vagy még korábban. Mire gyanakszol?

– Nem is tudom. Valamire.

– Jogos.

Tamara felhívta Tabot a francia követségen.

– Mit tudtok a tűzről Port Szudánban?

– Csak azt, ami a tévében van – felelte a férfi. – Mellesleg én is szeretlek.

Tamara kuncogott.

– Ezt fejezd be – mondta halkan. – Osztatlan terű irodában dolgozok.

– Bocs.

– Mondtam neked az este, hogy mitől félek.

– A bosszúállás elméletére gondolsz?

– Igen.

– Gondolod, hogy erről van szó?

– Igen.

– Akkor baj lesz.

– Azt lefogadhatod. – Tamara letette.

Nemcsak őt aggasztotta a helyzet. Öt óra tájban sorra léptek le az emberek.

Valamivel utóbb a kartúmi kormány kiegészítette eredeti kommünikéjét azzal, hogy húsz-egynéhány személyt kimentettek a tűzből, köztük négy kínai mérnököt, akik az új kikötő építésén dolgoztak. Ugyancsak kimentettek néhány kínai nőt és gyermeket, a mérnökök családtagjait. A CNN elmondta, hogy a kikötőt kínai pénzen építették kínai szakértők, és körülbelül száz kínai mérnök vett részt a munkában. Ugyan mi lehet azokkal, akiket *nem* mentettek ki?

De még mindig nem vetődött fel a szabotázs lehetősége. Tamara már kezdett reménykedni, hogy igazi baleset lesz politikai felhangok nélkül.

Újból pásztázott a weben, és ezúttal megállapodott egy magát Szalafista Dzsihádista Szudánnak nevező társaság oldalán, akikről még nem is hallott. A csoport elítélte a szudáni gaz kormányt, amelynek gazságát mi sem szemléltette jobban a korrupt kínaiakkal építtetett tankerkikötőnél, és gratulált az NSZIÁ hős bajnokainak a mai támadáshoz.

Azonnal hívta Susant, aki csak annyit mondott:

– Az én rohadt drónom! Ami eltűnt!

– Ó, a fenébe!

– Bombákat dobott a finomítóra meg a félkész új kikötőre, aztán lezuhant.

– Azt a kikötőt kínai mérnökök építették.

– Tizenhárom-harmincegykor csapódtak be.

– Egy amerikai drón kínai mérnököket ölt meg. Hát itt elszabadul a pokol.

Tamara letette, aztán átküldte Dexternek az SZDSZ linkjét, majd ugyanezt átküldte Tabnak.

Végül hátradőlt, és azon kezdett töprengeni, hogy mit tesznek most a kínaiak?

24. fejezet

Csang-kaj telefonja dühítő kitartással csengett, de ő sehogy se találta a készüléket. Felébredt, és rájött, hogy álmodta az egészet. Ám a telefon mégis csengett az éjjeliszekrényen. Fan Ji-mu hívta, az éjszakás ügyvezető.

– Bocsásson meg, elvtárs, hogy éjszaka zavarom – mentegetőzött.

– Ó, a fenébe! – sóhajtott Kaj. – Észak-Korea felrobbant.

– Nem, semmi ilyesmi.

Kaj fellélegzett. Észak-Koreában tíz napja húzódott a rezsim és a lázadók között kialakult patthelyzet. Kaj abban reménykedett, hogy a helyzet talán megoldható lesz polgárháború nélkül.

– Hála az égnek! – mondta.

Ting a szemét ki sem nyitva hozzábújt. Kaj átkarolta a feleségét, megsimogatta a haját.

– Port Szudán városában körülbelül száz kínai állampolgárt megölt egy drón.

– Ott, ha jól emlékszem, több milliárd dollárért építünk tankerkikötőt.

– Igen. Kínai mérnökök dolgoznak a helyszínen. Az áldozatok jobbára férfiak, de vannak köztük asszonyok és gyermekek is, a családtagjaik.

– Ki tette ezt? Ki lopta el a drónt?

– Elvtárs, csak most érkezett a hír. Gondoltam, az lesz a legjobb, ha előbb értesítjük önt, és utána folytatjuk a nyomozást.

– Küldjön értem egy kocsit.

– Már küldtem. Lámának perceken belül meg kell érkeznie az ön házához.

– Ez már derék. Sietek, ahogy tudok. Kaj letette.

– Nem akarsz egy gyors menetet? – dünnyögte Ting.

– Aludj csak szépen, kedves.

Kaj gyorsan megmosakodott, öltönyt és fehér inget vett. A nyakkendőt az egyik zsebébe dugta, a villanyborotváját a másikba. Az ablakon kinézve látta, hogy ezüst Geely kupé várakozik a ház

előtt, felkapcsolt fényszórókkal. Magára kapta a nagykabátját, kiment.

Fagyos idő volt, hideg szél fújt. Beült az autóba, és borotválkozni kezdett, miközben Láma vezetett. Felhívta Fant, és utasította, hogy hívjon be néhány fontos munkatársat: Peng Ja-vent, a titkárnőjét, Jang-jungot, a műholdas fotók elemzésének szakértőjét, Csou Mej-ling internetes szakértőt és Si-hsziangot, az észak-afrikai részleg vezetőjét, aki beszélt arabul. Mindegyik hozza magával az apparátusát.

Ki lehet a felelős Port Szudán megtámadásáért?

Természetesen az amerikaiak az első számú gyanúsítottak. Fenyegeti őket Kína ambiciózus törekvése a kereskedelmi kapcsolatok kiépítésére a világ minden részével, az úgynevezett Új Selyemút program, és tisztában vannak vele, hogy Kína meg akarja szerezni az ellenőrzést az afrikai olaj és más természeti kincsek fölött. De képesek lennének ezért készakarva meggyilkolni száz kínait?

A szaúdiknak vannak drónjaik, amelyeket Amerika ad el nekik, és csak kétszáz kilométerre vannak Port Szudántól, a Vörös-tenger túlsó partján, de a szaúdik és a szudániak szövetségesek. Lehetett baleset, ám ez valószínűtlen. A drónoknak iránykereső számítógépeik vannak. Ezt betájolták.

Vagyis maradnak a terroristák. De melyikek?

Ezt most neki kell kiderítenie, mert Csen elnök reggel követelni fogja a válaszokat.

Megérkeztek a Kuoan-pu székházához. Csapatának egy része már ott volt, pár perc alatt a hiányzók is befutottak. Kaj szólt nekik, hogy a tanácsteremben gyülekezzenek, és mivel sok millió kínaihoz hasonlóan ő is rászokott nemrég a kávéra, szerzett egy csészével, és magával vitte.

A falakon körbeérő monitorok egyikén az al-Dzsazíra híradó ment, élőben közvetítve a tüzet, vélhetőleg egy hajó fedélzetéről. Kelet- Afrikában már beesteledett, ám a lángok megvilágították a füstfelhőt.

Kaj helyet foglalt az asztalfőn.

– Akkor lássuk, mink van – kezdte. – Feltételezem, kollégák is vannak a mérnökök között.

Ügynökei szemmel tartottak minden külföldi beruházást.

– Kettő – felelte Si-hsziang. – Az egyiket megölte a bomba. – Si, az észak-afrikai részleg vezetője középkorú, szürke bajszú ember volt. Az első külföldi kiküldetésén, valamikor réges-régen feleségül vett egy afrikai nőt. A lányuk már egyetemre járt. – Tan Jü-hszüan, a túlélő ügynök jelentett. Az elhunytak közül kilencvenheten férfiak, négyen nők. Mind a dokkban tartózkodott, amikor a bomba becsapódott. A legforróbb napszak volt, amikor a világnak azon a részén szokás hosszú szünetet tartani. Egy légkondicionált barakkban voltak, éppen ebédeltek vagy pihentek.

– Ez rettenetes – mondta Kaj.

– A drón két levegő-föld rakétát lőtt ki, amelyek súlyos károkat okoztak a részben megépült kikötőben, és felgyújtották a közeli olajtartályokat. Két gyermek is meghalt. Általában nem engedélyezzük a külföldön dolgozó személyeknek, hogy magukkal vigyék a gyerekeiket, de a főmérnökkel kivételt tettünk, és ő tragikus módon épp tegnap vitte le az ikerfiait a dokkba, hogy láthassák az építkezést.

– Mit mond a szudáni kormány?

– Semmi érdemlegeset. Két órája bejelentették, hogy kezdik megfékezni a tüzet, és kivizsgálják az esetet. Tipikus időhúzó szöveg.

– A Fehér Házból semmi?

– Még nem. Washingtonban most van kora délután. A mai nap folyamán még reagálhatnak.

Kaj a barázdált arcú, koros Jang-jungra, a műholdas képek tapasztalt elemzőjére nézett.

– Felvételünk van a drónról – mondta Jang, és megérintett néhány billentyűt a laptopján. Az egyik monitoron megjelent egy kép.

Kaj előrehajolt, igyekezett értelmezni, mit is néz.

– Semmit sem látok – jelezte.

Jang olyan szakértő volt, aki még a műholdas fotózás kora előtt, a légi felvételek elemzésével kezdte a pályafutását. Fölvett egy lézerlámpát, és egy piros pontot vetített a képre. Ennek a

segítségével Kaj már kivehetett egy árnyalakot, amelyet akár sirálynak nézhetett volna.

– Egy műút fölött van – mondta Jang. Elmozdította a piros pontot.

– Az a maszat egy teherautó.

– Megállapíthatjuk, milyen típusú drón? – kérdezte Kaj.

– Nagy – felelte Jang. – Megkockáztatnám, hogy MQ–9 Reaper, amelyet az amerikai General Atomics gyárt, de legalább egy tucat országnak adnak el belőle, köztük Tajvannak és a Dominikai Köztársaságnak.

– És valószínűleg beszerezhető a feketepiacon.

– Lehetséges.

Jang átváltott egy másik képre. A sirály most egy város – nyilván Port Szudán – fölött repült.

– A szudániak nem is reagáltak? – kérdezte Kaj.

– A légiforgalmi irányítóknak észre kellett venniük, és valószínűleg leállították egy időre a le- és felszállásokat. Utánanézek.

– A légierejük lelőhette volna!

– Nyilván nem feltételezték, hogy ellenséges. Miért ne lehetett volna egy civilé? Egy szaúdi drón is áttévedhetett a Vörös-tenger fölött.

Jang ismét képet váltott.

– Ez itt közvetlenül az előtt készült, hogy a drón kilőtte a rakétákat. Ráközelítettem a képre. Láthatja a dokkot. A drón nagyon alacsonyan száll. – Ismét megérintette a laptopja billentyűit. – Ez volt rögtön a robbanás után.

Kaj látta a ledőlő falazásokat és az óriási füstfelhőt. A sirály bedőlt, mintha szél fújná.

– A drón olyan alacsonyan volt, hogy a becsapódás megsemmisítette – folytatta Jang. – Ilyen hibát a tapasztalatlan irányítók követnek el.

– Feltételezhetjük, hogy az amerikaiak műholdas felvételei ugyanilyenek – szólt Kaj.

– Bizonyosan – válaszolt Jang.

Kaj a fiatal, félénk Mej-lingre nézett, aki csak olyankor volt magabiztos, ha a szakmájáról beszélhetett.

– Mije van, Mej-ling? – kérdezte Kaj.

– Egy magát Szalafista Dzsihádista Szudánnak nevező csoport vállalta a felelősséget. Keveset tudunk róluk. Gyanúsan keveset. Alig pár napja van fönt a neten az oldaluk.

– Egy új csoport, amelyről senki se hallott – tűnődött Kaj. – Valószínűleg csak ehhez a gyalázatossághoz hozták létre. Vagy pedig kamu az egész.

– Utánanézek.

– Kommentálták más oldalakon?

– Csak a szokott gyűlöletbeszéd, kivéve a kínai ujgurokat. Mint tudja, Kaj elvtárs, számos illegális oldal magának tulajdonítja a hszincsiangi muszlimok képviseletét, noha néhányuk kamu, sőt lehet, hogy mind az. Mindenesetre ezeknek az oldalaknak a többsége ünnepli, hogy a szabadságszerető afrikai muszlimok megölték az elnyomó kínai kommunistákat.

– Az ujguroknak meg kellene próbálniuk Szudánban élni – mondta gúnyosan Kaj. – Azonnal rimánkodnának, hogy hadd jöjjenek vissza az önkényuralkodó Kínába.

Dühös volt, mert az ujgurok örömrivalgása meggondolatlan reakciókat válthat ki a régi gárdából. Az apjához hasonló emberek lármásan fogják követelni a visszavágást.

– Na, jó – folytatta rövid hallgatás után. – Mej-ling, nézzen utána, van-e még valami a neten a Szalafista Dzsihádista Szudánról. Jang, nézze át a korábbi műholdas felvételeket, és nyomozza vissza a drónt a fellövésig. Si, küldje oda a Port Szudán-i emberünket a drón roncsához, hátha képes azonosítani a forrást. Mindenki tartsa rajta a szemét az arab és az amerikai hírcsatornákon, hogy mit mondanak a kormányok. Reggel első dolgom tájékoztatni a külügyminisztert és még a nap folyamán az államelnököt, vagyis minden elérhető adatra szükségem lesz!

Az értekezlet ezzel véget ért. Kaj visszament az irodájába.

Titkárnője, Peng Ja-ven teát hozott neki, mert nem helyeselte, a fiatalok divathóbortjának tartotta a kávét. Egy tányéron krémes gőzgombócot is tett a tea mellé. Kaj akkor vette észre, milyen éhes.

– Honnan szerzett gőzgombócot éjnek évadján? – kérdezte.

– Anyám készítette. Hallotta, hogy egész éjszaka dolgozni fogok, és utánam küldte taxival.

Kaj számolt. Ja-ven meghaladta az ötvenet, az anyja tehát bőven benne járhat a hetvenes éveiben. A tészta légies volt, a krém finom édes.

– A maga anyja az ég áldása – mondta.

– Tudom én azt.

Kaj másodszor is vett a gombócból.

Az ajtóban megjelent Jang-jung, kezében valami széles papírral.

– Jöjjön be! – hívta Kaj.

Ja-ven távozott, magukra hagyta őket. Jong megkerülte Kaj asztalát, és szétgöngyölte a papírt, amely Észak-Afrika térképének bizonyult.

– A drónt a sivatag egy lakatlan térségéből lőtték fel, száz kilométerre Kartúmtól. – Rátette az ujját egy pontra a Nílustól nyugatra. Öreges kézfején kidagadtak az erek.

– De gyorsan ment! – álmélkodott Kaj.

– Mostanában már a számítógépre lehet bízni a keresést.

– Milyen messze van ez a pont a csádi határtól?

– Több mint ezer kilométerre.

– Ez alátámasztja az elméletet, hogy az elkövetők inkább szudáni felkelők, mint iszlamista terroristák.

– A kettő azonos is lehet.

Ha netán nem lenne elég bonyolult a helyzet, gondolta Kaj.

– Onnantól távolabb is le tudja nyomozni a drónt? – kérdezte.

– Megpróbálhatom. Természetesen szállíthatták szétszerelve, és akkor nem lesz látható. Vagy pedig odaröpítették. És nem tudjuk, milyen régen. Utánanézek, hátha találok valamit, de ne legyenek vérmes reményei.

Pár perccel később megjelent a lelkesedéstől ragyogó arcú Mej-ling.

– A Szalafista Dzsihádista Szudán csakugyan létezik! – mondta. – Új név, de töltöttek fel fotókat a tagokról – ahogy ők fogalmaznak, a hősökről –, és vannak köztük ismert szélsőségesek, akiket már láttunk.

– Szudáni lázadók vagy iszlamista terroristák?

– A szóhasználatból ítélve is-is. Mindenesetre nehéz elképzelni, hogyan jutottak egy MQ–9 Reaperhez, aminek harminckétmillió dollár az ára.

– Valami utalás a bázisukra?

– A weboldalt Oroszországban regisztrálták, de az SZDSZ ott nem lehet. Ugyancsak nem lehetnek valamelyik menekülttáborban, mert ott nincsen térerő. Egy nagyobb városban bujkálhatnak, például Kartúmban vagy Port Szudánban.

– Keressen tovább.

Újabb óra telt el, mire Si-Hsziang is jelentett, de tőle jött a legértékesebb információ. Egy laptoppal lépett be az ajtón.

– Most kaptunk egy fotót Port Szudánból, Tan Jü-hszüantól! – mondta izgatottan. – Egy töredék a roncsból!

Kaj a monitort nézte. A képet éjszaka készítették vakuval, de azért tökéletesen tiszta volt. Egy darab kevlár hevert a hullámbádog és a gipszkarton omladékában, az a fajta könnyű anyag, amelyből a drónok készülnek. Összecsavarodott és megperzselődött, de így is felismerhető volt rajta a vörös-fehér-kék sávokkal közrefogott fehér csillag a kék körben – az Egyesült Államok légierejének a felségjele.

– Itt csapjon belém! – döbbent meg Kaj. – A rohadt amerikaiak voltak!

– Nagyon úgy néz ki.

– Készítsen nekem ebből húsz darab minőségi másolatot!

– Azonnal. – Si kiment.

Kai hátradőlt. Most már elég adata van, hogy tájékoztassa a politikusokat. Csakhogy ez nagyon rossz hír. Az amerikaiaknak benne volt a kezük több mint száz ártatlan kínai lemészárlásában. A Port Szudán-i partnál történt robbanás lökéshullámait az egész világ meg fogja érezni.

Tudnia kell, mit szólnak ehhez az amerikaiak.

Felhívta Neil Davidsont, a kapcsolatát a CIA-nál. Meglepetésére Davidson azon nyomban felkapta.

– Itt Neil! – Még a lusta texasi orrhang sem leplezhette a feszült éberséget.

– Itt Kaj!

– Honnan szerezte meg az itthoni számomat?

– Na, mit gondol? – A Kuoan-punál természetesen megvolt a Pekingben élő összes külföldi privát száma.
– Elnézést, ostoba kérdés volt.
– Azt hittem, alszik.
– Gondolom, ugyanazért vagyok ébren, amiért maga.
– Mert százhárom kínai állampolgárt megölt Szudánban egy amerikai drón.
– Azt a drónt nem mi lőttük föl.
– A roncson rajta van az Amerikai Egyesült Államok légierejének a felségjele.
Neil elnémult. Ez nyilvánvalóan újság volt neki.
– Fehér csillag kék korongon, sávok között – egészítette ki Kaj.
– Ehhez nem fűzhetek megjegyzést, de biztosíthatom róla, hogy mi nem küldtünk semmiféle drónt Port Szudán lebombázására.
– Az nem mentesíti magukat a felelősség alól.
– Nem-e? Hadd emlékeztessem Ackerman tizedesre. Maga sem volt hajlandó vállalni a felelősséget, amikor meggyilkolták kínai fegyverrel.
Ebben Davidsonnak volt igaza, de Kaj nem volt hajlandó elismerni.
– Az egy puska volt! Hány puska forog közkézen világszerte? Senki sem tarthatja számon, hogy Kínában vagy Amerikában vagy másutt készültek. A drón, az más!
– Ettől még tény marad, hogy azt a drónt nem Amerika küldte.
– Akkor ki?
– A felelősséget már vállalta…
– Neil, én tudom, ki vállalta a felelősséget. Azt kérdezem, ki lőtte fel azt a szart! Magának tudnia kell, a maguk kurva drónja!
– Nyugodjon le, Kaj.
– Maga mennyire lenne nyugodt, ha egy kínai drón ölne meg száz amerikait? Green elnök talán fegyelmezett hűvösséggel fogadná az incidenst?
– Egy pont magának – mondta Neil. – De akkor sincs értelme hajnali ötkor ordítozni egymásra.
Kaj belátta, hogy Neilnek igaza van. Ő hírszerzőtiszt, az információk gyűjtése a dolga, nem pedig az, hogy kiengedje

magából a mérgét.

– Jól van – mondta. – Tegyük fel, nem maguk lőtték fel a drónt.

Akkor mivel magyarázza azt, ami Port Szudánban történt?

– Elárulok magának valamit bizalmasan, de ha megismétli a nyilvánosság előtt, úgyis letagadjuk…

– Tudom, mit jelent az, hogy „bizalmasan”! Neil egy pillanatig hallgatott, majd azt mondta:

– De ez szigorúan csak kettőnk között, Kaj. Azt a drónt ellopták. Kaj kiegyenesedett a székén.

– Ellopták? Honnan?

– Sajnálom, de részleteket nem mondhatok.

– Feltételezem, azoktól az amerikai erőktől, amelyek Észak-Afrikában harcolnak az NSZIÁ ellen.

– Ne nyaggasson. Annyit tehetek, hogy beállítom magát a megfelelő irányba. Azt mondom, hogy valaki megfújta a drónt.

– Hiszek magának, Neil – mondta Kaj, noha maga se tudta, hisz-e.

– Csakhogy részletek nélkül itt senki sem ad hitelt ennek a történetnek.

– Ugyan, Kaj, gondolkozzon már. Miért akarna meggyilkolni száz kínai mérnököt a Fehér Ház? A családtagjaikról nem is szólva!

– Nem tudom, de akkor is nehéz elhinnem, hogy az Egyesült Államok tökéletesen ártatlan.

– Oké – mondta rezignáltan Neil. – Ha maguk mindenképpen ki akarják robbantani a harmadik világháborút, én nem akadályozhatom meg.

Az a szorongás beszélt belőle, amelyet Kaj is érzett. Úgy lapított a tudata alatt, akár egy alvó sárkány, amely árasztja magából a lappangó fenyegetést. Nem vallotta volna be, de osztozott Neil félelmében, hogy a kínai kormány túlreagálja Port Szudán bombázását, aminek súlyos következményei lesznek. De azért higgadtan mondta:

– Köszönöm, Neil. Tartsuk a kapcsolatot.

– Tartani fogjuk. Letették.

Kaj a következő órát azzal töltötte, hogy jelentésben foglalta össze, mi mindent tudott meg azóta, hogy a telefont fölverte. A

memorandumot „Keselyű” kódnéven iktatta. Az órára nézett. Hatot mutatott.

Úgy döntött, hogy ő maga hívja fel a külügyminisztert. Igazából Fu Csu-jü állambiztonsági miniszternek kellett volna jelentenie, ám ő még nem jött be a hivatalba. Gyatra indok, de jobb híján megteszi. Tárcsázta Vu-paj otthoni számát.

– Igen? – szólt bele Vu, aki már ébren volt. Kaj zümmögést hallott a háttérből, és kitalálta, hogy Vu villanyborotvája ad ilyen hangot.

– Csang-kaj vagyok. Bocsánatot kérek a korai zavarásért, de Szudánban százhárom kínai állampolgárt megölt egy amerikai drón.

– Rohadt életbe – mondta Vu. – Ebből szarvihar lesz.

– Egyetértek.

– Ki tudja még?

– Kínában jelenleg csak a Kuoan-pu. A tévéhíradó csupán annyit mond, hogy tűz van Port Szudán kikötőjében.

– Helyes.

– Viszont jelentenem kell a katonaságnak, miután tájékoztattam önt. Elmenjek a lakására?

– Igen. Azzal is időt takarítunk meg.

– Másfél órán belül ott vagyok, ha önnek így megfelel.

– Akkor hát viszontlátásra.

Kaj több másolatot készített a Keselyű-jelentésről, és egy aktatáskába tette Si fotóival együtt, amelyeken látszott az amerikai légierő felségjele a lezuhant drónon. Aztán lement a várakozó autóhoz, és megadta Lámának a külügyminiszter lakcímét. Menet közben felkötötte a nyakkendőjét.

Vu a Csaojang Parkban, Peking legpuccosabb negyedében lakott, egy olyan házban, amely a golfpályára nézett. A csillogó-villogó előcsarnokban Kajnak igazolnia kellett a személyazonosságát, és egy fémdetektoron is át kellett mennie, hogy beszállhasson a liftbe.

Személyesen Vu nyitott ajtót. Halványszürke inget és hajszálcsíkos nadrágot viselt, vaníliás kölnivel. A lakása fényűző volt, habár korántsem akkora hodály, mint amekkorákat Kaj Amerikában látott. A miniszter bevezette Kajt az ebédlőbe, ahol a ragyogó ezüsttel és fehér damasztabrosszal megterített asztalra már

feltálalták csontporcelán tálakban a reggelit: gőzgombócot, garnélás rizskását, ropogós fonatost és papírvékony palacsintát szilvamártással. Vu hitt a jó életben.

Miközben Vu a kását ette, Kaj ivott egy kis teát, és beszélt. A tervezett kikötővel kezdte, aztán sort kerített a bombázásra, amelyért az SZDSZ vállalta a felelősséget, és az amerikai állításra, hogy a drónt ellopták. Megmutatta a miniszternek a roncsról készült fotót, és adott neki egy példányt a Keselyű-jelentésből, miközben majd' elcseppent a nyála a fűszeres illatoktól. Miután Kaj befejezte a jelentést, Vu felszólította, hogy reggelizzen, ő pedig hálásan vett magának néhány gőzgombócot, és igyekezett, hogy ne egy falásra kapja be őket.

– Vissza kell vágnunk – szögezte le Vu.

Kaj erre számított. Tudta, mennyire értelmetlen lenne a megtorlás ellen szólni, ezért egyetértő hangnemben indított.

– Megölnek egyetlen amerikait, és a Fehér Ház úgy reagál, mintha népirtás történt volna. A kínai életek ugyanolyan értékesek.

– De milyen formában kell visszavágnunk?

– Válaszunknak ki kell egyensúlyoznia a jint és a jangot. – Kaj óvatosan közelített a mérsékletet támogató érvekhez. – Erősnek kell lennünk, de nem meggondolatlannak; mérsékeltnek, de sohase gyengének. Legyen a jelszó a visszavágás, de nem az eszkalálás.

– Nagyon helyes! – bólogatott Vu, aki inkább lustaságból, mint meggyőződésből volt mérsékelt.

Nyílt az ajtó, bejött egy duci, középkorú asszony. Kaj akkor eszmélt rá, hogy ez Vu felesége, amikor a nő megcsókolta a minisztert. Kaj még sose találkozott vele, és meglepődött, hogy a miniszterné ennyire jelentéktelen.

– Jó reggelt, Paj! – mondta az asszony. – Ízlik a reggeli?

– Köszönöm, nagyon finom – felelte Vu. – Ő itt a kollégám, Csang-kaj.

Kaj felállt, meghajolt.

– Boldog vagyok, hogy megismerhetem önt. Az asszony kedvesen mosolygott.

– Remélem, kapott valamit enni!

– A gombóc egyszerűen csodálatos.

De az asszony már vissza is fordult a férjéhez.

– A kocsid előállt, kedves. – Kiment.

A feleség a szöges ellentéte a férjnek, állapította meg Kaj, de látnivalóan szeretik egymást.

– Egyen még, amíg én megkötöm a nyakkendőmet – mondta Vu, azzal ő is kiment.

Kaj elővette a mobilját, és felhívta Peng Ja-vent, a titkárnőjét.

– Van az Afrika-mappámban egy Keselyű nevű akta – mondta. – Haladéktalanul küldje el Fu Csu-jü elvtársnak, másolatokkal a Hármas Lista – vagyis az összes miniszter, tábornok és vezető pártfunkcionárius – részére. Csatolja hozzájuk a felvételt a roncsról. Máris csinálja. Azt akarom, hogy ezek az emberek ne mástól, csakis tőlem értesüljenek a hírről.

– A Keselyű-mappát – ismételte meg a titkárnő.

– Igen.

– És a fotót a drónról.

– Azt mondtam.

Szünet következett, amelyben csak a billentyűk kopogását lehetett hallani.

– Fu Csu-jü elvtársnak, másolatok a Hármas Listának.

– Pontosan.

– Megtörtént, miniszterhelyettes elvtárs.

Kaj elmosolyodott. Szerette a rátermett munkatársakat.

– Köszönöm. – Letette.

Vu visszatért, immár zakósan-nyakkendősen, egy vékony mappával. Együtt mentek le a liften. A két állami autó az épület előtt várakozott.

– Mikor jelenti a többieknek? – kérdezte Vu.

– Már megtettem, amíg ön összekészült.

– Helyes. Valószínűleg találkozunk még. Itt most egész nap menni fog a hajcihő.

Kaj elmosolyodott.

– Tartok tőle.

Vu tétovázott, láthatólag nem tudta, miként fogalmazza meg azt, amit most akar mondani. Arca elváltozott, lehullott róla az életművész maszkja, és Kaj hirtelen meglátta a vívódó embert.

– Nem hagyhatjuk, hogy büntetlenül öldököljék a kínai népet – mondta. – Ez a lépés nem szerepel a játékszabályokban.

Kaj némán bólintott.

– A mi dolgunk megakadályozni a két fél harcosait abban, hogy ebből vérfürdő legyen – tette hozzá Vu, majd beült a kocsijába.

– Ahogy mondja – mormolta Kaj a távozó autó után.

Fél nyolc volt. Kajnak zuhanyozásra, tiszta ruhára és a legjobb öltönyére volt szüksége, mert a politikai harcokban ez a páncél. Ha még haza akar jutni a mai napon, most kell megtennie. Szólt Lámának, hogy hajtson a társasházhoz, és útközben felhívta az irodát.

Si-hsziang, az Észak-Afrika részleg vezetője okvetlenül beszélni akart vele.

– Érdekes dolgot hallottam a csádi embereimtől – mondta. – Az ott állomásozó amerikai erők elvesztettek egy drónt, és mindenki azt gondolja, hogy a csádi nemzeti hadsereg lopta el.

Neil talán mégis igazat mondott.

– Riasztóan hihetőnek hangzik.

– Az elmélet az, hogy a csádi elnök, ahogy itt hívják, a Tábornok, átadta a drónt egy szudáni lázadó csoportnak, tudva, hogy azok be fogják vetni a szudáni kormány ellen.

– Mi az ördögnek tenne ilyet a Tábornok?

– Ottani embereim szerint így áll bosszút azért, mert nemrég merényletet kíséreltek meg ellene öngyilkos robbantók, akik kapcsolatban álltak Szudánnal.

– Szaharai szappanopera – összegezte Kaj. – Fogadni mernék, hogy igaz.

– Én is így gondolom.

– A Fehér Ház még nem kommentálta, de azt hallottam egy kapcsolatomtól a CIA-nál, hogy a drónt ellopták.

– Akkor valószínűleg igaz.

– Vagy egy művészien kidolgozott fedősztori – mondta Kaj. – Folyamatosan tájékoztasson. Hazamegyek, rendbe szedem magamat.

Majdnem haza is jutott. Alig pár perc választotta el a házától, amikor telefonált Peng Ja-ven.

– Csen elnök elvtárs elolvasta a Keselyű-aktát – mondta. – Azonnal hívatják a Csungnanhaj konferenciatermébe. Az értekezlet kilenckor kezdődik.

Csúcsforgalomban egy órába is beletelik, hogy odajusson. Kaj nem kockáztathatta a késést. Nem volt idő hazamenni. Szólt Lámának, hogy forduljon meg.

Váratlanul nagyon elfáradt. Máris majdnem annyi munkát végzett, ami egy napra is elég. Most, amikor az átlagpolgárok ébredeztek és felkészültek a munkára, ő ágyba szeretett volna bújni. Azt pedig nem szabad. Tanácsot kell adnia az elnöknek egy válságban. A megbékélés felé akarja terelni az elnököt. Ébernek kell lennie.

De most van pár perce a pihenésre. Lehunyta a szemét, és elszundíthatott, mert amikor felnézett, az autó éppen begördült az Új Kína Kapuján a Csungnanhajba.

A Csincseng csarnok, az elnöki rezidencia bejáratánál Vang Csing- li, az elnöki testőrség elegáns főnöke ellenőrizte a biztonsági előírások betartását. Az előcsarnok fémdetektora csipogva jelezte Kaj zsebében a villanyborotvát, amelyet ott kellett hagynia az őröknél, ám az ő nevét is fölvették azoknak a listájára, akik maguknál tarthatták a mobiljukat.

A konferenciaterem bombabiztos pince volt, sportcsarnokra emlékeztető hodály, közepén hosszú tárgyalóasztallal, amelyet ötven kisebb asztal övezett. Minden egyes asztalra több monitort szereltek, a falakat is óriási képernyők borították. Sokuk a tüzet mutatta Port Szudánban, ahol még mindig sötét volt.

Kaj elővette a mobilját, és látta, hogy jó az összeköttetés. Felhívta a Kuoan-punál Peng Ja-vent.

– Szóljon mindenkinek, hogy tájékoztassanak a fejleményekről!

Valós időben kell tudnom mindenről.

– Igen, miniszterhelyettes elvtárs.

Kaj keresztülvágott a termen, és fölment a pódiumra. Főnöke, Fu Csu-jü állambiztonsági miniszter már ott volt, és az egyenruhában feszítő Huang-ling tábornokkal diskurált. Ők voltak a régi gárda vezérei, a harcias, vakmerő lépések hívei. Fu tüntetően hátat fordított Kajnak, akire nyilvánvalóan haragudott, amiért helyettese önhatalmúlag fölkereste a külügyminisztert.

Annál nyájasabban köszöntötte Csen államelnök.

– Hogy van, ifjú Kaj? Köszönöm a jelentését. Bizonyára egész éjszaka dolgoztak.

– Igen, elnök elvtárs.

– Nos hát, a beszédem alatt bizonyosan kialhatja magát.

Szerénykedő tréfa volt, amelyet helyeselni vagy cáfolni egyformán udvariatlanság lett volna, így Kaj csak nevetett, de nem szólt. Csen gyakran próbálta humorizálással oldani másokban a feszültséget, de nem nagyon értett hozzá.

Kaj bólintott Vu-pajnak.

– Ma már másodszor találkozunk, külügyminiszter elvtárs, holott még kilenc óra sincsen.

– Csak itt nem olyan jó az ellátás. – A hosszú asztal közepén a szokott vizespalackok és poharak mellett többnapos szacsima és zöld babsütemény is kínálkozott a tálcán.

Csen elnök férfiasan erélyes kézszorítással tisztelte meg Csang Csien-csünt, Kaj apját. Csien-csün támogatta, hogy elnök lehessen, ám Csen csalódást okozott neki és a cimboráinak a külügyekben tanúsított óvatosságával és mértéktartásával.

Csien-csün rámosolygott a fiára, Kaj fejet hajtott, de nem ölelkeztek össze: úgy érezték, a családi gyengédség kimutatása nem illene az alkalomhoz. Csien-csün helyet foglalt Huang-ling és Fu Csu- jü mellett. Mindhárman rágyújtottak.

Az alsóbb állású asztalok néhányánál segédtisztek és beosztott hivatalnokok ültek, de a zömük üresen maradt. Telt házra valószínűleg csak igazi háború esetén lehetett számítani.

Bejött Kung-csao, a fiatal védelmi miniszter, művészien ziláltra fésült hajjal, mint rendesen. Ő és Vu-paj egymás mellett foglalt helyet a régi gárdával szemközt. Ki van jelölve a csatasor, állapította meg Kaj. Mintha karddal-muskétával fölfegyverzett csapatok néznének farkasszemet az ópiumháborúban.

Liu-hua admirális, a néphadsereg haditengerészetének főparancsnoka ugyancsak a régi gárdához tartozott. Miután üdvözölte az elnököt, leült Csang Csien-csün mellé.

Kaj észrevette, hogy Csen elnök arany Travers töltőtollát és bőrkötésű jegyzettömbjét az ovális asztal egyik végén helyezték el.

Ő tehát az asztal átellenes végét választotta, messze az elnöktől, egyforma távolságra a vetélytárs frakcióktól. A liberálisokhoz tartozott, de semlegességet színlelt.

Az elnök elfoglalta a helyét. Közeledett a veszélyes pillanat. Kaj a külügyminiszter két órája elhangzott búcsúszavaira gondolt: *A mi dolgunk megakadályozni a két fél harcosait abban, hogy ebből vérfürdő legyen.*

Csen felmutatta Kaj dokumentumát, a Keselyű-ügyiratot.

– Mindnyájan olvastátok a Kuoan-pu kiváló és tömör jelentését. Köszönöm, Fu – mondta az állambiztonsági miniszternek. – Van hozzáfűznivalód?

Fu nem fárasztotta magát annak közlésével, hogy semmi köze a Keselyű-ügyirathoz, mert ő aludt, miközben mások dolgoztak.

– Nincs mit hozzátennem, elnök elvtárs.

– Pár perce hallottunk valamit – szólalt meg Kaj. – Csak szóbeszéd, ám annak érdekes.

Fu fenyegetően meredt rá. Alárendeltje bebizonyította, hogy alkalmasabb a válságkezelésre. Ez majd megtanítja, hogyan használja föl a feleségemet ellenem, gondolta elégedetten Kaj, de rögtön elővigyázatra intette magát. Óvatosnak kell lennie, nem szabad túllihegnie a dolgot.

– A csádiak szerint a hadseregük lopta el a drónt az amerikaiaktól, és átadta a Szalafista Dzsihádista Szudánnak bosszúból, amiért orgyilkos merényletet terveztek az elnökük ellen. Lehetséges, hogy a szóbeszéd igaz.

– Szóbeszéd? – morogta Huang tábornok, még a szokottnál is recsegősebb északi tájszólásban. – Nekem inkább gyatra amerikai kifogásnak hangzik! Elkövettek egy bűnt, és most igyekeznek kibújni a felelősség alól!

– Meglehet – mondta Kaj –, viszont… Huang belefojtotta a szót.

– Ugyanezt csinálták 1999-ben, amikor a NATO lebombázta a belgrádi nagykövetségünket! Azt állították, baleset volt. Azzal a nevetséges kifogással hozakodtak elő, hogy a CIA eltévesztette a házszámot!

A régi gárda bólogatott.

– Azt hiszik, hogy a mi életünk értéktelen – dühöngött Kaj apja. – Nekik az semmi, száz kínait megölni. Olyanok, mint a japánok, akik háromszázezrünket mészárolták le 1937-ben Nankingban! – Kaj majdnem felnyögött. Apjának paranoid nemzedéke örökké Nankingra hivatkozik. – A kínai életek igenis drágák, és meg kell mutatnunk nekik, hogy nem gyilkolhatnak minket büntetlenül!

Meddig megyünk még vissza a történelemben?, mélázott Kaj.

Kung-csao védelmi miniszter igyekezett visszahozni az értekezletet a XXI. századba.

– Az amerikaiakat egyértelműen feszélyezik a történtek – mondta, kisimítva a szeméből a haját. – Akár terveztek valamit, ami túl messzire ment, akár baleset történt, amihez semmi közük, egyértelműen defenzívában vannak, és nekünk azt kellene kitalálnunk, miként fordíthatjuk ezt a javunkra. Előnyre tehetnénk szert.

Kaj tudta, hogy Kung nem mondana ilyet, ha nem lenne valamilyen terve.

Csen elnök a szemöldökét ráncolta.

– Előnyre? – kérdezte. – Nem látom, hogyan. Kung lecsapott az alkalomra.

– A Kuoan-pu jelentésében olvasható, hogy a főmérnök ikerfiait megölték. Kell valahol egy képnek lennie a két fiúról. Annyi a dolgunk, hogy átadjuk a képet a sajtónak. Az ikrek mindig aranyosak. Szavatolom, hogy világszerte ők lesznek a címlapokon, és a vezető hír a tévékben: a gyermekek, akiket megölt egy amerikai drón.

Ravasz, gondolta Kaj. Ennek valóban óriási a propagandaértéke. A képszöveg az lesz, hogy a Fehér Ház tagadja a felelősséget, márpedig a tagadás mindig bűntudatot sejtet.

Ám az asztalnál ülő embereknek nem fog tetszeni az ötlet. Túl sok közöttük a vén katona.

Huang tábornok megvetően horkantott.

– A nemzetközi politika, az hatalmi harc, nem népszerűségi verseny! Gyerekfotókkal nem lehet csatát nyerni, még a legaranyosabbakkal sem!

– Vissza kell vágnunk – jelentette ki Fu Csu-jü, aki most hallatta először a hangját. – Minden mást gyengeségnek látnának.

A többség egyetértett. Mint arra Vu-paj számított, elkerülhetetlen volt a visszavágás, és ezt mintha Csen elnök is elfogadta volna.

– Akkor már csak az a kérdés, milyen formában vágjunk vissza – mondta.

Most megszólalt Vu-paj.

– Ne feledkezzünk meg kínai filozófiánkról. Ki kell egyensúlyoznunk a jint és a jangot. Erősnek kell lennünk, de nem meggondolatlannak; mérsékeltnek, de sohase gyengének. Legyen a jelszó a visszavágás, de nem az eszkalálás.

Kaj magába fojtotta a mosolygást. Ezt ő mondta Vu-pajnak alig két órája.

Ám az apja harciasabb volt.

– El kellene süllyesztenünk egy amerikai hadihajót a Dél-kínai-tengeren – javasolta. – Bőven itt az ideje. A tengerjog nem kötelez arra, hogy eltűrjük, amint rakétákkal fölfegyverzett rombolók fenyegetik partjainkat. Számtalanszor közöltük már velük, hogy nincs joguk itt tartózkodni!

Liu tengernagy helyeselt. Halász fia lévén életének nagyobb részét a tengeren töltötte, amely kicserzette és olyan sötétsárgára festette a bőrét, amilyenek a régi zongorabillentyűk.

– Inkább egy fregattot süllyesszünk el, és ne egy rombolót – javasolta. – Nem akarunk túlzásba esni.

Kaj kis híján elnevette magát. Romboló, fregatt vagy lélekvesztő egykutya: az amerikaiak tombolni fognak.

Az apja egyetértett Liuval.

– Egy fregatt elsüllyesztése valószínűleg ugyanannyi embert öl meg, mint Port Szudánban a drón.

– Egy amerikai fregatton körülbelül kétszázan szolgálnak – helyesbített az admirális. – De nagy vonalakban egyezik a létszám.

Kaj nem hitt a fülének. Ezek tényleg komolyan beszélnek? Nem fogják föl, hogy ez háborút jelent? Hogy képesek ilyen fesztelenül diskurálni arról, hogy elhozzák a világvégét?

Szerencsére nem ő volt az egyetlen, aki ugyanezt gondolta.

– Nem! – jelentette ki határozottan Csen elnök. – Nem kezdünk háborút az Egyesült Államokkal, még az után sem, hogy megölték száz emberünket!

Kaj fellélegzett, de mások elégedetlenkedtek. Fu Csu-jü megismételte, amit egyszer már elmondott:

– Vissza kell vágnunk, különben gyengének fogunk látszani!

– Ebben már egyetértettünk! – türelmetlenkedett Csen. Kaj befelé mosolygott, mert örült Fu megaláztatásának. – Az a kérdés, miként vágjunk vissza, hogy ne eszkalálódjon a helyzet!

Csend volt egy percig. Kajnak eszébe jutott a vita, amelyre pár hete került sor a külügyminisztériumban; akkor Huang tábornok azt javasolta, hogy süllyesszenek el egy olajkutató hajót a Dél-kínai-tengeren, és Vu-paj megtagadta. Neki viszont támadt egy ötlete.

– Ott a *Vu Trong Phung,* süllyesszük el azt.

Mindenki ránézett. A többség azt se tudta, miről van szó. Vu-paj elmagyarázta:

– Tiltakoztunk a vietnámi kormánynál, mert egy hajójuk olaj után kutat a Hszisa-szigetek közelében. Fontolgattuk, hogy elsüllyesztjük a hajót, de úgy döntöttünk, előbb a diplomáciai úttal próbálkozunk, főleg miután valószínűleg amerikai geológusok is tartózkodnak a fedélzeten.

– Emlékszem – mondta Csen elnök. – Reagáltak a vietnámiak a tiltakozásunkra?

– Részben. A hajó eltávolodott a szigetektől, de most másutt, és továbbra is a mi kizárólagos gazdasági övezetünkben kutat olaj után.

– Ezek játszadoznak velünk! – háborgott Csien-csün. – Dacolnak velünk, aztán visszatáncolnak, aztán megint dacolnak. Dühítő! Mi szuperhatalom vagyunk!

Huang tábornok helyeselt.

– Ideje véget vetni a dolognak!

– Vegyék fontolóra – mondta Kaj. – Hivatalosan a *Vu Trong Phung* elsüllyesztésének semmi köze sem lesz Port Szudánhoz. Megölünk néhány amerikait, de ők csak járulékos veszteséget jelentenek. Nem vádolhatnak minket a helyzet eszkalációjával.

– Agyafúrt javaslat – tűnődött Csen elnök.

És sokkal kevésbé provokatív, mint egy amerikai fregatt elsüllyesztése, gondolta Kaj.

– Nem hivatalosan az amerikaiak tudni fogják, hogy ez visszavágás az ő drónjukra, méghozzá nagyon is mérsékelt! Két-három amerikai száznál több kínaiért!

– Ez pipogya válasz! – tiltakozott Huang, bár csak félszívvel. Nyilván érezte, hogy a tanácskozás hangulata a kompromisszum felé hajlik.

Az elnök Liu tengernagyhoz fordult.

– Tudjuk, hol tartózkodik jelenleg a *Vu Trong Phung?*

– Természetesen, elnök elvtárs. – Liu elővette a mobilját, és a füléhez nyomta. – A *Vu Trong Phung* – mondta. Mindenki őt figyelte. Pár perc múlva a tengernagy folytatta: – A vietnámi hajó nyolcvan kilométerrel délebbre vonult vissza, de még mindig a mi felségterületünkön tartózkodik. *Csiangnan* nevű hadihajónk üldözi, amely küldött videót. – Letekintett a pódium alatti tartományba, és elkiáltotta magát: – Ki köztetek a nagy képernyős technikus? – Felállt egy tüskés hajú fiatalember, aki még a kezét is fölemelte. – Fogd a telefonomat, és beszélj az embereimmel – utasította Liu. – Hozd le a *Csiangnan* videóját a nagy képernyőkre.

A tüskés hajú srác leült az asztalához. A válla meg az álla közé ékelte Liu mobilját, és ilyeneket mondott:

– Igen… igen… oké… – miközben az ujjai valósággal röpködtek a billentyűkön.

– A *Csiangnan* sokfunkciós, négyezer tonnás fregatt – mondta Liu.

– Hossza százharmincnégy méter, a legénység létszáma százhatvanöt fő, lőtávolsága több mint tizenötezer kilométer.

A nagy képernyőkön megjelent egy hajó szürke előfedélzete, és a tengert hasító, hegyes orra. Északkeleti monszun ideje volt, a fregatt meredek hullámokon lovagolt, a láthatár akkorákat szökkent a monitoron, hogy Kaj majdnem tengeribeteg lett tőle. Egyébként jók voltak a látási viszonyok, ragyogóan sütött a nap.

– Ezeket a képeket a *Csiangnan*ról készítették – magyarázta Liu. Egy szárnysegéd visszavitte a tengernagynak a telefont.

– A vietnámi hajó épp kivehető a látóhatáron, de öt-hat kilométerre van – folytatta Liu.

Kaj a szemét erőltetve bámulta a nagy képernyőt. Mintha lett volna valami szürke maszat a szürke tenger hátán, noha lehet, hogy csak képzelte.

– Igen, kérjük a műholdas képet – szólt bele a telefonba Liu.

Néhány monitoron megjelent egy nagy magasságból készült légi felvétel. A technikus ráközelített, de így is épp csak sejlett a két hajó.

– A vietnámi a képernyő alján van – mondta Liu.

Kaj ismét a *Csiangnan* videóját nézte. A fregatt közelített a céljához, Kaj így jobban láthatta a vietnámi hajót, amelynek közepén fúrótorony magasodott.

– Van valamilyen fegyverzet a *Vu Trong Phung*on? – kérdezte.

– Nem látható – felelte az admirális.

Kaj megborzongott a bűntudattól. Hiszen ők egy fegyvertelen hajó elsüllyesztését fontolgatják! Hányan fognak belefúlni abba a hideg tengerbe? Az ő ötlete volt, de csak valami rosszabbat akart megakadályozni.

– A *Csiangnan* hajók elleni, magas hatóerejű fragmentációs robbanófejű, aktív radarvezérlésű cirkáló rakétákkal van fölfegyverezve – magyarázta Liu. Az elnökhöz fordult. – Utasítsam a legénységet, hogy készüljön fel a tüzelésre?

Csen körülnézett. Többen bólogattak.

– Nem hamarkodjuk el egy kicsit? – kérdezte Kung-csao.

– Már több mint huszonnégy órája, hogy megölte a honfitársainkat az a drón – válaszolta az elnök. – Miért várnánk tovább?

Kung vállat vont.

– Úgy látom, mind egyetértünk – mondta Csen komoran.

Senki sem tiltakozott.

– Tüzelésre felkészülni – mondta Csen az admirálisnak.

– Tüzelésre felkészülni – mondta Liu a telefonba. Néma csend lett a szobában.

Aztán Liu megszólalt:

– Elnök elvtárs, tüzelésre készen állunk.

– Tűz! – mondta Csen.

– Tűz! – ismételte Liu a telefonba. Mindenki a monitorokat bámulta.

A rakéta kirepült a *Csiangnan* orrából. Hat méter hosszú volt, és sűrű fehér füstöt húzott maga után. Elképesztő iramban távolodott a *Csiangnan*tól.

– Videó a rakéta kamerájából – jelentette Liu. A következő pillanatban új kép jelent meg a monitoron. A rakéta szélsebesen süvített a hullámok fölött. A vietnámi hajó alakja másodpercről másodpercre nőtt.

Kaj épp akkor fordult vissza a *Csiangnan*ról küldött videóhoz, amikor a rakéta becsapódott.

A monitorok kifehéredtek, de csak egy pillanatra. Mikor a kép visszajött, Kaj egy óriási máglyát látott: fehér, sárga és vörös lángok csaptak ki a hajó közepéből. A lángokat szürke-fekete füst és törmelékzápor követte. Percekkel később jött a hang is a kamera mikrofonján át: egy mennydörgés, majd a lángok harsogása. A tűz beleveszett a gomolygó füstbe, amely vitte magával fölfelé a hajótest és a felépítmény roncsait. Úgy szálltak a súlyos acéldarabok, mint fáról a levelek a szélrohamban.

A hajó nagyobb része még kiállt a vízből. A közepe összezúzódott, a fúrótorony lassan süllyedt, de az orr és a tat épnek látszott, a fedélzeten tartózkodó emberek túlélhették – legalábbis most még élnek. Lesz-e idejük mentőmellényeket keresni vagy csónakokat a vízre bocsátani, mielőtt a *Vu Trong Phung* elsüllyed?

– Adj parancsot a *Csiangnan*nak a túlélők kimentésére – mondta Csen a tengernagynak.

– Mentőcsónakok vízre bocsátására felkészülni – parancsolta Liu. Pár perccel később a kínai hajó felgyorsult, és nekiiramodott.

– Maximális sebessége huszonhét csomó – magyarázta Liu. – Körülbelül öt perc múlva éri el.

A *Vu Trong Phung* csodamód fennmaradt a vízen. Süllyedt, de lassan. Kaj vajon mit tett volna, ha a fedélzeten tartózkodik és túléli a robbanást? Ő úgy látta, az lett volna a legokosabb, ha mentőmellénybe bújik, és elhagyja a hajót vagy mentőcsónakkal, vagy egyszerűen beleugorva a tengerbe. A hajó előbb-utóbb alámerül, és visz magával mindenkit, aki még a fedélzeten van.

A *Csiangnan* elkanyarodott, hogy a vietnámi hajóval párhuzamosan haladhasson, persze biztos távolságból. A kamera egy mentőcsónakot és számos fejet mutatott a hullámokban. Mivel többségük mentőmellényt viselt, nehéz volt megállapítani, élnek-e vagy meghaltak.

A következő percben felbukkant a *Csiangnan* három mentőcsónakja. Kezdetét vette a mentés.

Kaj figyelmesebben megnézte a hullámokon hánykolódó fejeket.

Mind fekete volt, kivéve egyet. Annak hosszú szőke haja volt.

25. fejezet

Green elnök az Ovális Iroda asztala előtt járkált és tajtékzott.

– Ezt nem fogom tűrni! – mondta. – Ackerman tizedes, az egy dolog, az terrorizmus volt, akkor is, ha kínai fegyverrel követték el. De ez? Ez gyilkosság. Két amerikai meghalt és egy kórházban van, mert a kínaiak előre megfontolt szándékkal elsüllyesztettek egy hajót. Ezt nem nyelhetem le!

– Pedig lehet, hogy kénytelen lesz – figyelmeztette Chester Jackson külügyminiszter.

– Meg kell védenem az amerikai életeket. Ha erre sem vagyok képes, nem vagyok alkalmas elnöknek.

– Egyetlen elnök sem védhet meg mindenkit.

Csak most futott be a *Vu Trong Phung* elsüllyesztésének a híre, de az már a második válság volt ezen a napon. Korábban értekezletet hívtak össze a konferenciaterembe a drón miatt, amely megtámadta Port Szudánt. Pauline utasítására a külügyminisztérium biztosította a szudáni és a kínai kormányt, hogy ez nem amerikai támadás volt. A kínaiak nem voltak hajlandóak elhinni. Az oroszok sem, akik kereskedtek Szudánnal, méregdrága fegyvereket adtak el nekik. A Kreml lármásan tiltakozott.

Pauline kinyomozta, hogy a drón egy csádi hadgyakorlat során

„tűnt el”, ám mivel ezt túl kínos lett volna nyilvánosan elismerni, a sajtóiroda bejelentette, hogy a katonaság kivizsgálja az ügyet.

És akkor még ez! Pauline megállt, felült az antik asztal szélére.

– Foglalja össze, mit tudunk – mondta.

– A *Vu Trong Phung* fedélzetén tartózkodó három amerikait hazai vállalatok delegálták vendég szakértőnek a Petrovietnamhoz annak a külügyi programnak a keretében, amely támogatja a fejlődő országokat természeti kincseik önálló kiaknázásában.

– Amerikai nagylelkűség – dühöngött Pauline. – Tessék, megkaptuk érte a jutalmat.

Chess sokkal kevésbé volt feldúlva.

– Minden jótett elnyeri büntetését – mondta flegmán. Ránézett a kezében tartott papírlapra. – Fred Phillips professzor és dr. Hiran Sharma vélhetőleg vízbe fúlt – a földi maradványaik még nem

kerültek elő. A harmadik geológust, dr. Joan Lafayette-et kimentették. Azt mondják. kórházban van, megfigyelésre.

– Mi a pokolnak csinálták ezt a kínaiak? A vietnámi hajó fegyvertelen volt, nem?

– De igen. Nem találunk semmiféle közvetlen okot. Persze a kínaiaknak nem tetszik, hogy a vietnámiak olaj után kutatnak a Dél-kínai-tengeren. Már évek óta tiltakoznak miatta. De nem tudjuk, miért szánták el magukat egy ennyire drasztikus akcióra éppen most.

– Meg fogom kérdezni Csen elnököt. – Pauline a kabinetfőnökéhez fordult. – Hívja fel, legyen szíves.

Jacqueline fölvette a telefont.

– Az elnök Kína államelnökével óhajt beszélni. Sürgős.

– Én sejtem, miért tették – szólalt meg Gus Blake.

– Hallgatom – mondta Pauline.

– Bosszúból.

– Miért?

– Port Szudánért.

– Ó, a francba, hogy erre miért nem gondoltam! – Pauline a homlokára csapott. *Hogy lehettem ilyen ostoba!* Gusra nézett. Hányszor bizonyult már a legokosabbnak ebben az irodában!

– Lehetséges – mondta Chess. – Azt fogják mondani, hogy sose állt szándékukban amerikai geológusokat gyilkolni, mint ahogy mi sem akartuk, hogy a drónunkat kínai mérnökök meggyilkolására használják. Mire mi azt mondjuk, hogy az nem ugyanaz, mire ők, hogy ha mi úgy, ők is úgy, a semleges országok pedig vállat vonnak, és azt mondják, minden szuperhatalom egykutya.

Ez igaz volt, de akkor is dühítette Pauline-t.

– Emberekről van szó, nem elméleti vitáról! Családjaik vannak, akik most gyászolnak!

– Tudom. És ahogy a maffiánál mondják: najésakkor micsinálsz? Pauline ökölbe szorította a kezét.

– Nem tudom, mit fogok csinálni.

A laptopja sípolva jelezte a videóhívást. Pauline az asztalhoz ült, rákattintott a monitorra. Feltűnt Csen. Noha a szokott elegáns kék öltönyét viselte, fáradtnak látszott. Kínában most éjfél van, az elnöknek igencsak hosszú napja lehetett.

Pauline-nak azonban most nem volt kedve Csen közérzete után érdeklődni. Ajtóstul rontott be a házba.

– Elnök úr, ez, hogy a kínai haditengerészet elsüllyesztette a *Vu Trong Phung* hajót…

Tőle szokatlan módon Csen közbevágott gorombán, hangosan és angolul:

– Elnök asszony, a lehető legerélyesebben tiltakozom az amerikaiak bűnös tevékenysége ellen a Dél-kínai-tengeren!

Pauline elhűlt.

– *Maga* tiltakozik? Most gyilkoltak meg két amerikait!

– A törvény tiltja, hogy idegen országok olaj után kutassanak a kínai vizeken. Mi sem fúrunk engedély nélkül a Mexikói-öbölben. Maguk miért nem adják meg nekünk ugyanezt a tiszteletet?

– A nemzetközi jog nem tiltja az olajkutatást a Dél-kínai-tengeren!

– De a miénk igen!

– Nem értelmezhetik a nemzetközi jogot kényük-kedvük szerint!

– Miért nem? A nyugati hatalmak nem azt csinálták évszázadokon át? Amikor törvényen kívül helyeztük az ópiumot, a britek hadat üzentek nekünk! – Csen kajánul mosolygott. – Hát most fordult a kocka.

– Ez ősrégi história!

– Amit önök szívesen elfelejtenének, de mi, kínaiak, emlékezünk.
Pauline nagy levegőt vett, hogy higgadt maradhasson.

– A vietnámiak nem követtek el bűnt, de még ha azt tették volna, az sem igazolja a hajó elsüllyesztését és a fedélzeten tartózkodó emberek megölését!

– Az illegális kutatóhajó nem volt hajlandó megadni magát. Rendőri beavatkozásra volt szükség. A legénység néhány tagját letartóztatták. A hajó súlyos károkat szenvedett, és páran sajnálatos módon vízbe fúltak.

– Marhaság! Vannak radarképeink. Maguk egy öt kilométerről kilőtt cirkáló rakétával süllyesztették el a hajót!

– Érvényt szereztünk a törvénynek.

– Ha rájövünk, hogy valakik olyasmit csinálnak, amit törvénytelennek tartunk, akkor nem öljük meg őket. Civilizált országban nem.

– Mit is csinálnak a *civilizált* Egyesült Államokban a rendőrök, ha egy bűnöző nem hajlandó megadni magát? Lelövik! Főleg, ha nem fehér!

– Szóval ha egy kínai turistát legközelebb lopáson érnek a Macyben, maga nem kifogásolná, ha a biztonsági őr főbe lőné?

– Hát, ha tolvaj, akkor nem is kérünk belőle Kínában!

Érdekes társalgás volt ez egy kínai elnökkel. Pauline egy pillanatig hallgatott. A kínai politikusok képesek udvariasan agresszívek lenni, ám Csen láthatólag kijött a béketűrésből. Pauline elhatározta, hogy ő nem fog.

– Mi nem lőjük agyon a bolti szarkákat – mondta végül –, mint ahogy önök sem. De nem is süllyesztünk el fegyvertelen hajókat, ha megsértik a törvényeinket, és elfogadhatatlan, hogy önök ezt tegyék.

– Ez Kína belügye, talán ne avatkozzon bele.

Jacqueline felmutatott egy papírlapot, amelyre azt írta: KÉRDEZZEN RÁ DR. LAFAYETTE-RE!

– Beszéljünk inkább a túlélő amerikairól, dr. Joan Lafayette-ről – javasolta Pauline. – Haza kell engedniük.

– Sajnálom, de momentán nem lehetséges – mondta Csen. – Ég áldja, elnök asszony. – Pauline megdöbbenésére csak úgy bontotta a vonalat. A monitor kiüresedett, a telefon elnémult.

Pauline a munkatársaihoz fordult.

– Hát ezt jól elcsesztem, mi?

– Ja – bólogatott Gus. – El.

* * *

Pauline átment az Ovális Irodából a rezidenciába, hogy búcsút vegyen a lányától és a férjétől.

Pippa háromnapos tanulmányi kirándulásra készült Bostonba, ahol majd egy olcsó hotelben szállnak meg, és a történeti tanterv keretében megnézik a Kennedy Emlékmúzeumot. El akartak látogatni a Harvardra és a Massachusetts Műszaki Egyetemre, ahol a Foggy Bottom egykori növendékei – most már egyetemisták – lesznek az idegenvezetőik. A Foggy Bottom-os szülők nagy faksznit csináltak az elit egyetemekből.

Az iskola felkért két szülőt, hogy kísérjék el az utazókat mint felügyelők. Gerry jelentkezett. Őt és Pippát természetesen titkosszolgálatosok kísérik, mint rendesen. Az iskola megszokta a testőrök jelenlétét; sok prominens szülő gyermeke tanult a Foggy Bottomban.

Gerry csak egy kis bőröndöt vitt magával. Ugyanazt a tweedöltönyt akarta viselni három napig, csupán alsóból és ingből csomagolt váltást. Pippa legalább két szerkót számolt minden napra, ezért két bőröndre és egy pukkadásig tömött kézitáskára volt szüksége. Pauline nem tett megjegyzést, és nem csodálkozott. Az iskolai kirándulás izgalmas társasági esemény, mindenki a legjobb formáját akarja hozni. Ilyenkor románcok szövődnek és szakadnak meg. A fiúk visznek egy üveg vodkát, aminek eredményeként legalább egy lány fog hülyét csinálni magából. Valaki más cigarettázni próbál, és hányni fog. Pauline csak abban reménykedett, hogy senkit se tartóztatnak le.

– Hány felnőtt megy veletek? – kérdezte.

– Négy – mondta Pippa. – Kegyetlen tanárom, Mr. Newbegin; seszínű felesége mint önkéntes szülő; Ms. Okoska Judd; és a papa.

Pauline a férjére nézett, aki belefeledkezett a bőröndje összeszíjazásába. Tehát Gerry két éjszakát tölt egy hotelben Ms. Judd- dal, akit Pippa tömören úgy írt le, hogy kicsi és szőke, nagy dudákkal.

– Mivel foglalkozik Ms. Judd férje? – kérdezte hanyagul. – A pedagógusok gyakran a szakmában házasodnak. Gondolom, Mr. Judd is tanár.

– Fogalmam sincs – válaszolta föl se nézve Gerry.

– Úgy tudom, elvált – mondta Pippa. – Mindenesetre nem visel karikagyűrűt.

Nohát, nohát, gondolta Pauline.

Ezért változott volna meg Gerry? Mert belezúgott valaki másba? Vagy fordítva történt? Előbb kiábrándult Pauline-ból, aztán keltette föl az érdeklődését Amelia Judd? Valószínűleg mindkettő közrejátszott. Annál jobban kiábrándult a feleségéből, minél vonzóbbnak találta Ms. Juddot.

A Fehér Ház egyik hordára elvitte a poggyászt. Pauline átölelte Pippát, és úgy érezte, hogy most elveszít valamit. Pippa először megy el olyan útra, amely nem családi kirándulás. Hamarosan azzal fog tölteni egy egész nyarat, hogy vele egyidős lányok társaságában bevonatozza Európát. Utána egyetemre megy, és kollégiumban fog lakni; másodévesen ki akar költözni a campusról egy közösen bérelt lakásba; vajon mennyi van még hátra addig, hogy összeköltözzön egy fiúval? Olyan gyorsan elszáll a gyermekkor. Pauline szerette volna ismét átélni azokat az éveket, hogy kiélvezhesse őket.

– Jó utat, aztán ne haszontalankodj! – intette.

– Papa majd vigyáz rám – ígérte Pippa. – Míg a többiek vetkőzős pókert játszanak és kokóznak, nekem meleg tejet kell innom és Scott Faszkalap Fitzgeraldot kell olvasnom.

Pauline akaratlanul elnevette magát. Pippa őrjítő is tud lenni, ugyanakkor mégis mulatságos.

Odament Gerryhez, és csókra tartotta az arcát. Gerry úgy húzta végig az ajkát az övén, mintha sietne.

– Szervusz – mondta a férj. – Vigyázz a világra, amíg odavagyunk. Apa és lánya távoztak. Pauline visszavonult a hálószobájába, hogy pár perc nyugalma legyen. A tükörasztalánál ülve föltette magának a kérdést: miért is hiszi, hogy Gerrynek viszonya van valakivel? Az unalmas, öreg Gerrynek. Ha lenne, azt ő tudná. A titkos szeretők általában diszkrétnek érzik magukat, de ha egy nő jó megfigyelő, mindig fölismeri a jeleket.

Pauline még sose találkozott Ms. Judd-dal, de beszélt vele telefonon, és intelligensnek, tapintatosnak találta. Nehéz volt elhinni róla, hogy lefeküdne a más férjével. Pedig hát megteszik a nők, minden időkben, milliószám, minden áldott nap.

Kopogtattak. Beszólt Cyrus, a komornyik, a Fehér Ház személyzetének öreg bútora.

– Elnök asszony, a nemzetbiztonsági tanácsadó és a külügyminiszter megérkeztek ebédre.

– Azonnal jövök.

Két legfontosabb tanácsadója azzal töltötte az utóbbi egy-két órát, hogy megpróbáltak többet kideríteni a kínaiak szándékairól. Megbeszélték, hogy együtt ebédelnek hármasban, és akkor majd

eldöntik, mi legyen a következő lépés. Pauline felállt a tükörasztaltól, és átsietett a középső folyosón az ebédlőbe.

– Mit tudtunk meg? – kérdezte, miközben asztalhoz ült, amelyre már feltálalták neki a tenger gyümölcseit tejszínes mártásban, rizzsel körítve.

– A kínaiak nem hajlandók szóba állni a vietnámiakkal – mondta Chess. – A vietnámi külügyminiszter majdhogynem sírva közölte velem, hogy Vu-paj nem fogadja a hívásait. A britek javasolták, hogy az ENSZ Biztonsági Tanácsa határozatban ítélje el a *Vu Trong Phung* elsüllyesztését, és a kínaiak dühöngenek, amiért a dróntámadás elítéléséről szó sem esik.

Pauline bólintott, majd Gusra nézett.

– A pekingi CIA-iroda többé-kevésbé baráti kapcsolatban áll Csang-kajjal, a Kuoan-pu, a kínai hírszerzés főnökével – mondta a férfi.

– Ezt a nevet már hallottam.

– Csang tudatta velünk, hogy Joan Lafayette egészséges, és igazából nincs is szüksége kórházi kezelésre. Kihallgatták, hogy mit keresett a Dél-kínai-tengeren, ő pedig őszintén elmondta. Megsúgták, hogy senki sem tartja kémnek. Dr. Lafayette mindent tud az olajkutatásról, és nagyon keveset a nemzetközi politikáról.

– Ahogy gondoltuk.

– Igen. Mindez persze nem hivatalos. A kínai kormány épp az ellenkezőjét hangoztathatja a nyilvánosság előtt.

– Agresszív az irányvonal – szólt közbe Chess. – A külügyminisztérium nem hajlandó tárgyalni dr. Lafayette hazatéréséről, egyáltalán semmiről, amíg el nem ismerjük, hogy a *Vu Trong Phung* illegális tevékenységet folytatott.

– Azt pedig nem tehetjük, még akkor se, ha egy amerikai állampolgárt kell kimenteni – szögezte le szárazon Pauline. – Akkor azt jelentenénk ki, hogy a Dél-kínai-tenger nem nemzetközi terület. Az sértene minden tengerjogi törvényt, és gyengítené szövetségeseinket.

– Pontosan. Csakhogy a kínaiak addig nem tárgyalnak dr. Lafayette-ről, amíg nem jelentjük ki.

Pauline letette a villáját.

– Jól beszorítottak a sarokba, mi?
– Igen, asszonyom.
– Lehetőségek?
– Növelhetnénk a jelenlétünket a Dél-kínai-tengeren – mondta Chess. – Már úgyis csináljuk a szabad navigációs programot: csatahajók járják a térséget, gépek repülnek át fölötte. Egyszerűen kettőzzük meg a számukat.
– A diplomáciai megfelelője a gorillának, amelyik a mellét veri, és a növényzetet szaggatja – állapította meg Pauline.
– Hát, igen.
– Amivel sehova se jutunk, bár talán jobban érezzük magunkat tőle. Gus?
– Letartóztathatunk egy kínai állampolgárt itt, az Államokban – az FBI figyeli mindet, mert mindig vannak törvénysértők –, azután felajánljuk, hogy cserélhetünk.
– Ők ezt tennék hasonló helyzetben, csakhogy ez nem a mi stílusunk, ugye?
Gus a fejét rázta.
– És nem akarunk eszkalációt. Ha mi letartóztatunk egy látogató kínait, ők letartóztathatnak két amerikait Kínában.
– De hát vissza kell hoznunk Joan Lafayette-et!
– Ha megbocsátja, most földhözragadt leszek. Ha hazahoznánk, az nagyon megdobná a népszerűségét.
– Ne mentegetőzzön, Gus. Itt demokrácia van, ami azt jelenti, hogy sose feledkezhetünk meg a közvéleményről.
– És a közvélemény szereti James Moore „atomot nekik!" hozzáállását a nemzetközi diplomáciához. A maga Félős Jimmy döfése nem volt olyan hatásos.
– Soha sem lett volna szabad lealacsonyodnom a sértegetéshez.
Nem az én műfajom.
– Akkor úgy néz ki, hogy szegény Joan Lafayette Kínában tölti a következő pár évet – vonta le a következtetést Chess.
– Várjunk csak! – mondta Pauline. – Talán nem eléggé gondoltuk ezt át!
A férfiak értetlenül várták, mivel fog előrukkolni az elnök.

– Azt nem tehetjük meg, amit kérnek – mondta Pauline –, de hát ezt nekik is tudniuk kell. A kínaiak nem ostobák, mi sem áll távolabb tőlük! Követeltek valamit, amit nem adhatunk meg. Nem is várják, hogy megtegyük.

– Ez alighanem igaz – bólintott Chess.

– Akkor mit akarnak igazából?

– Közlik a véleményüket – mondta Chess.

– Ennyi?

– Nem tudom.

– Gus?

– Kérdezzük meg tőlük.

– Ez is egy lehetőség – gondolkodott fennhangon Pauline – Nem várják el tőlünk, hogy támogassuk az igényüket az egész Dél-kínai-tengerre. Talán csak egyszerűen szájkosarat akarnak tenni ránk.

– Magyarázza meg – kérte Gus.

– Talán kompromisszumot keresnek. Nem fogadjuk el, hogy a *Vu Trong Phung* törvényt sértett, viszont nem vádoljuk a kínai kormányt gyilkossággal. Egyszerűen befogjuk a szánkat.

– Néma belenyugvás, cserébe Joan Lafayette szabadságáért – mondta Gus.

– Igen.

– Ezt nem bírom lenyelni.

– Én sem.

– De azért megteszi.

– Nem tudom. Derítsük ki, jól tippelt-e. Chess, bizalmasan kérdezze meg a kínai nagykövetet, hogy Peking fontolóra venné-e a kompromisszum lehetőségét.

– Oké.

– Gus, szóljon a CIA-nak, hogy kérdezzék meg a Kuoan-put, mit akarnak igazából a kínaiak.

– Máris.

– Meglátjuk, mit felelnek – mondta Pauline, és ismét fölvette a villáját.

* * *

Pauline jól gondolta. A kínaiak beérték az ígérettel, hogy az amerikai elnök nem vádolja őket gyilkossággal. Nem mintha érdekelte volna őket a gyilkosság vádja. Azt nem akarták, hogy az elnök olyasmire célozzon, mintha nekik nem lenne szuverén joguk az egész Dél-kínai- tengerre. Az elhúzódó diplomáciai csatározásban jelentős győzelemnek fogják elkönyvelni az amerikai hallgatást.

Pauline nehéz szívvel megadta nekik, amit akartak.

Semmit sem írtak le, Pauline-nak mégis állnia kellett a szavát, mert tudta, hogy különben a kínaiak egyszerűen letartóztatnának Pekingben egy másik amerikai nőt, és kezdődne elölről a cirkusz.

Másnap Joan Lafayette-et felültették Sanghajban egy China Eastern gépre, amely New Yorkba tartott, ahol átültették egy katonai gépre, és kikérdezték útközben az Andrews légitámaszpontra D. C. közelében, ahol Pauline várta.

Dr. Lafayette kisportolt, középkorú asszony volt, szürke hajú és szemüveges. Pauline meglepetésére üdén és csinosan érkezett haza a tizenöt órás repülés után. A geológus elmagyarázta, hogy szép új ruhákat és első osztályú lakosztályt kapott a kínaiaktól a gépen. Ezt okosan tették, gondolta Pauline, mert így nem látszott, hogy dr. Lafayette sokat szenvedett volna a rabságban.

Pauline és dr. Lafayette közös fotózást tartottak az egyik repülőtér tanácstermében, amelyet zsúfolásig megtöltöttek a tévések és a fotósok. Pauline, miután vállalta a kellemetlen diplomáciai áldozatot, okvetlenül el akarta ismertetni a sajtóval az érdemét a fogoly hazahozatalában. Rá is fért a dicséret, mert James Moore hívei naponta elkalapálták a közösségi médiában.

Sanghajban az amerikai konzul elmagyarázta dr. Lafayette-nek, hogy az otthoni sajtó kevésbé fogja zaklatni és üldözni, ha rögtön leszállás után vállalja a szükséges fotózást, és ő hálásan beleegyezett.

Sandip Chakraborty előre bejelentette, hogy fotózás lesz, de nem válaszolnak kérdésekre, és mikrofont behozni tilos. A két nő kezet rázott, mosolyogtak a fotósoknak, azután dr. Lafayette hirtelen felindultsággal átölelte Pauline-t.

Éppen távozni akartak, amikor egy vakmerő újságíró, aki a mobiljával fényképezett, elkurjantotta magát:

– Elnök asszony, most mi a politikai álláspontja a Dél-kínai-tengerrel kapcsolatban?

Pauline számított a kérdésre. Ő, Chess és Gus megbeszélték, mi legyen a válasz, amely nem szegi meg a kínaiaknak tett ígéretét.

– Az Egyesült Államok a jövőben is támogatni fogja az ENSZ állásfoglalását a hajózás szabadságáról – mondta tökéletesen kifejezéstelen arccal.

Az ajtónál jártak, amikor az illető újból próbálkozott.

– Gondolja, hogy a *Vu Trong Phung* elsüllyesztése visszavágás volt Port Szudán bombázásáért?

Pauline nem felelt. Alighogy becsukódott mögöttük az ajtó, dr.

Lafayette megkérdezte:

– Mit értett Szudán alatt?

– Persze, ön nem hallhatta a hírt – mondta Pauline. – Port Szudánban egy drón megölt száz kínait, mérnököket és technikusokat, akik egy új kikötőt építettek, meg még néhány családtagot. A terroristák bűne volt, akiknek valamilyen módon sikerült megkaparintaniuk az amerikai légierő egyik drónját.

– És a kínaiak Amerikát hibáztatták érte?

– Azt mondják, nem lett volna szabad hagynunk, hogy a drónunk terroristák kezére kerüljön.

– Hát ezért ölték meg Fredet és Hirant?

– Tagadják.

– Ez gonoszság!

– Valószínűleg úgy okoskodnak, hogy két amerikai életet kioltani százhárom kínaiért még mérsékelt reagálás.

– Így vélekednek erről az emberek?

Pauline úgy döntött, hogy túlságosan őszinte volt.

– Én nem, és a csapatomban sincsen senki, aki így gondolkodna.

Számomra minden amerikai élet nagyon drága.

– Azért is hozott haza engem, amiért nem lehetek elég hálás. Pauline elmosolyodott.

– Ez a dolgom.

* * *

Este Pauline és Gus együtt nézték a híradót a rezidencia egykori szépségszalonjában. Joan Lafayette volt a vezető hír, és a Pauline-nal közös képek, amelyek a Kennedyn készültek, igazán jól sikerültek. Ám rögtön a második legfontosabb hír volt James Moore sajtókonferenciája.

– Mindenképpen le akarja játszani magát a színről – állapította meg Gus.

– Kíváncsi vagyok, mije van.

Moore nem használt pódiumot, az nem illett a populista stílusához.

Ő egy támlátlan széken ült a riporterek és kamerák sokasága előtt.

– Utánanéztem, ki mindenki ad pénzt Green elnöknek – mondta meghitten traccsoló hangon. – A legnagyobb politikai akcióbizottságát egy olyan illető vezeti, akinek van egy olyan nevű vállalkozása, hogy *As If.*

Igazat beszélt. Az *As If* egy okostelefonos app volt, amely frenetikus népszerűségnek örvendett világszerte a tizenévesek körében. Alapítója, az iráni–amerikai Bahman Stephen McBride, akinek még a nagyszülei vándoroltak be Amerikába, Pauline újraválasztási kampányának egyik legsikeresebb adománygyűjtője volt.

– Nohát, azon studíroztam, hogy a mi elnök asszonyunk miért is olyan elnéző Kínával – folytatta Moore. – Meggyilkoltak két amerikait, és majdnem meggyilkoltak egy harmadikat, de Pauline Green nem igazán állt beléjük. Úgyhogy azt kérdezem magamtól: csak nem fogták meg valamivel?

– Hova akar kilyukadni ezzel? – kérdezte Pauline.

– Erre kiderül, hogy az *As If* részben kínai tulajdonú. Hát nem érdekes?

– Utánanézne ennek? – kérdezte Pauline. Gus már elő is húzta a mobilját.

– Azt csinálom.

– A Shanghai Data Group az egyik legnagyobb kínai tröszt – mondta Moore. – Persze megjátsszák, hogy függetlenek, de mi tudjuk, hogy minden kínai vállalkozásnak a mindenható Csen elnök parancsol.

– A Shanghai Datanak kétszázalékos érdekeltsége van az *As If*ben, és nincs benne az igazgatótanácsban – mondta Gus.

– Két százalék? Ennyi?

– Moore nem említett számot, mi?

– Nem, és nem is fog. Hatástalanítaná a rágalmait.

– A támogatói többségének sejtelme sincs róla, mik azok a részvények. Rengetegen el fogják hinni, hogy maga Csen zsebében van.

Cyrus, a komornyik bedugta őszülő fejét az ajtón.

– Elnök asszony, a vacsora tálalva van.

– Köszönöm, Cy. – Pauline-nak hirtelen támadt egy ötlete. – Vacsora közben folytathatnánk ezt a vitát.

– Nincsen programom.

Pauline visszafordult a komornyikhoz.

– Van elég két fő részére?

– Azt hiszem, van – felelte Cyrus. – Ön omlettet rendelt fejes salátával. Bizonyosan lesz még tojás is, saláta is.

– Helyes. Bontson fel egy palack fehérbort Mr. Blake-nek.

– Igen, asszonyom.

Átmentek az ebédlőbe, leültek egymással szemközt a kerek asztalnál.

– Holnap kiadhatunk egy diszkrét kommünikét, amelyben tisztázzuk a Shanghai Data részesedését – szólt Pauline.

– Beszélek Sandippal.

– Akármit is állít Moore, azt egyeztetni kell McBride-dal.

– Oké.

– Ez a buborék hamar ki fog pukkanni.

– Igaz, de akkor Moore előáll valami újjal. Olyan stratégiára van szükségünk, amely úgy állítja be magát, mint az okos problémamegoldót, aki eligazodik a világban, ellentétben a nagyszájúval, aki csak azt mondja, amit szerinte hallani akar a nép.

– Jól fogalmazott.

Ötleteltek vacsora közben, utána átmentek a keleti szalonba. Cyrus behozta a kávét.

– Elnök asszony, a személyzet most visszavonul, ha megengedi – mondta.

– Természetesen, Cy. Köszönöm.

– Ha bármire szüksége lenne, csak hívjon.

– Lekötelez.

Ahogy Cy elment, Gus átült Pauline mellé a pamlagra.

Kettesben voltak. Az alkalmazottak most már csak akkor jelentkeznek, ha hívják őket. A földszintről a testőrök és a százados, az atomfutball őrzője kizárólag vészhelyzetben jönnek fel az emeletre.

Pauline-nak az az őrült gondolata támadt, hogy most senki se tudná meg, ha lefeküdne Gusszal.

Szerencsére szó sem lehet róla.

Gus ránézett, és összevonta a szemöldökét.

– Mi az?

– Gus… – kezdte az asszony. Megszólalt a telefonja.

– Ne vegye fel – mondta Gus.

– Az elnöknek fel kell vennie.

– Hát persze. Bocsásson meg.

Az asszony elfordult, fogadta a hívást. Gerry volt az.

Pauline kitépte magát az ábrándos hangulatból.

– Szia, milyen a kirándulás? – Felállt, hátat fordított Gusnak, pár lépéssel távolabb ment a pamlagtól.

– Remek – mondta Gerry. – Senki se került kórházba, senkit sem tartóztattak le, senkit sem raboltak el.

– Nagyon örülök. Pippa élvezi?

– Prímán érzi magát.

Lelkes volt a hangja. Ezek szerint ő is prímán érezte magát.

– Mi tetszett Pippának jobban? A Harvard vagy az MIT?

– Nehéz választás, hogy úgy mondjam. Mindkettőt imádta.

– Akkor okosan teszi, ha nekifekszik a tanulásnak. Hogy van a többi felügyelő?

– Mr. és Mrs. Newbegin örökösen panaszkodnak. Semmi sem felel meg magas elvárásaiknak. Amelia viszont jó fej.

Képzelem, gondolta savanyúan Pauline.

– Te jól vagy? – érdeklődött Gerry.

– Persze, miért?

– Ó, nem is tudom, olyan… feszült a hangod. Gondolom, feszült is vagy. Válság van.

– Válság mindig van. A munkám feszültséggel jár. De ma korán lefekszem.

– Ebben az esetben aludj jól.

– Te is. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

Pauline bontotta a vonalat. Furcsa izgalom töltötte el.

– Huh! – mondta, és megfordult. – Hát ez bizarr volt! De Gus már elment.

* * *

Sandip reggel hatkor telefonált. Pauline azt hitte, a Shanghai Datáról akar beszélni, de tévedett.

– Dr. Lafayette interjút adott New Jersey-ben a helyi lapnak – újságolta a sajtófőnök. – Úgy tűnik, a szerkesztő a rokona.

– Mit mondott?

– Magát idézte, hogy két amerikai élet százhárom kínai életért igazán jó üzlet.

– De én azt mondtam…

– Tudom, mit mondott, ott voltam, hallottam a beszélgetést. Azon elmélkedett, hogyan láthatja a kínai kommunista párt a kérdést.

– Pontosan!

– Az újság nagyon büszke az exkluzív interjúra, és a közösségi médiában is reklámozza ezt a számot. Sajnos James Moore emberei rárepültek.

– Ó, a fenébe!

– Moore ezt twittelte: „Szóval Pauline azt gondolja, hogy ha a kínaiak megölnek 2 amerikait, az üzlet. Én meg nem gondolom azt.”

– Micsoda pöcs.

– Az én kommünikém így kezdődik: „A kisvárosi lapok időnként tévednek, ám egy elnökjelölt tájékozottabb lehetne.”

– Jó start!
– Óhajtja hallani a folytatást?
– Nem viselném el. Adja ki.
Pauline a híradót nézte, miközben az első kávéját itta. Még mindig mutatták Joan Lafayette érkezését a Kennedyre, ám James Moore üzleti sztorija volt a második hír, ami megtörte Pauline diadalának fényét.
Képzelete mindegyre visszatért az előző estéhez. Beleborzongott az emlékbe, hogy arra gondolt, senki se tudná meg, ha lefeküdne Blake- kel. Holott az ilyesmit nem lehetne titokban tartani a Fehér Házban. Gusnak éjszaka kellene távoznia, végigmenve az átjárók és folyosók útvesztőjén a kocsijáig, hogy kihajthasson a kapun; közben okvetlenül meglátná fél tucat titkosszolgálatos és biztonsági őr, a takarítókról és karbantartókról nem is szólva, és mindegyik azt találgatná, kinél volt a nemzetbiztonsági tanácsadó, és ugyan mit csinálhatott ilyen későn?
Lehet, hogy távozását még este kilenckor is furcsállták páran azok közül, akik tudták, hogy Gerry és Pippa nincs a városban.
Kiverte a fejéből Gust, hogy arra összpontosíthasson, miként őrizhetné meg az amerikaiak biztonságát.
Délelőtt találkozott a kabinetfőnökével, a pénzügyminiszterrel, a Vezérkari Főnökök Egyesített Tanácsának elnökével és a Képviselőház többségi vezetőjével. Beszédet tartott kisvállalkozóknak egy adománygyűjtő banketten, szokása szerint távozva, mielőtt elkezdődött volna az ebéd.
Ő egy szendvicset ebédelt Chester Jackson társaságában, akitől megtudta, hogy a vietnámi kormány közleménye szerint a jövőben minden olajkutató hajót a vietnámi néphadsereg csatahajói kísérnek, amelyek orosz gyártmányú hajó elleni rakétákkal lesznek fölszerelve, és utasítást kapnak, hogy viszonozzák a tüzet.
Chess arról is tájékoztatta, hogy Észak-Korea Legfelsőbb Vezetője kinyilvánította, hogy a zavargások után, amelyeket Amerika szított a támaszpontokon, országában helyreállt a béke. Igazság szerint, mondta Chess, még mindig a lázadók kezén van a fél hadsereg és az összes atombomba. A külügyminiszter úgy vélekedett, hogy a látszólagos béke illúzió csupán.

Délután Pauline lefotóztatta magát a Fehér Házba látogató chicagói iskolások csapatával, és megvitatta az igazságügy-miniszterrel a szervezett bűnözést.

Késő délután Sandip és Gus társaságában végigvette a nap eseményeit. A közösségi média ráugrott James Moore vádjára. Az internet összes trollja azt harsogta, hogy Pauline szerint két amerikai halála jó üzlet.

A legújabb közvélemény-kutatás szerint Moore épp olyan népszerű volt, mint Pauline, akinek ettől kedve támadt kiszállni mindenből.

Lizzie szólt, hogy Gerry és Pippa hazajött. Pauline átment hozzájuk a rezidenciába. A középső folyosón találta őket; éppen kicsomagoltak Cyrus segítségével.

Pippának rengeteg mesélnivalója volt. Kennedy elnök és Jackie Dallasban készült fotói megríkatták. A Harvardról az egyik fiú randit kért Lindy Fabertől a karácsonyi szünetben. Wendy Bonita kétszer hányt a buszon. Mrs. Newbegin az idegeire ment az embernek.

– Milyen volt az öreg Dzsuvás? – érdeklődött az anyja.

– Nem olyan rossz, mint vártam – mondta Pippa. – Ők igazán jó arcok voltak a papával.

Pauline a férjére pillantott. Gerry boldognak látszott.

– Te is jól érezted magad? – kérdezte könnyedén az asszony.

– Ja. – Gerry odaadott egy köteg mosnivalót Cyrusnak. – A srácok jól viselkedtek, amin kissé meglepődtem.

– És Ms. Judd?

– Remekül kijöttem vele.

Pauline látta rajta, hogy hazudik. Elárulta az a cseppnyi mesterkéltség a hangjában, a tartásában, az arcában. Lefeküdt Amelia Judd-dal egy bostoni olcsó hotelben, ugyanabban az épületben, ahol ott volt a lánya. Noha Pauline fejében megfordult a lehetőség, mégis sokkolta a váratlan, ösztönös felismerés, hogy igaza volt. Megborzongott. Gerry kíváncsian nézett rá.

– Huzat van – magyarázta az asszony. – Valaki nyitva hagyhatott egy ablakot.

– Én nem éreztem – mondta Gerry.

Pauline valamilyen okból nem akarta, hogy Gerry tudja, mire jött rá.

– Tehát jól szórakoztál! – mondta derűsen.
– De mennyire!
– Úgy örülök!
Gerry elvitte a bőröndjét az elnöki hálószobába. Pauline letérdelt a fényesre suvickolt padlóra, hogy segítsen Pippának kicsomagolni, de az esze másutt járt. Gerry hetyegése Mrs. Judd-dal lehet múló dolog, egyéjszakás kaland. De akkor is fölmerült benne, hogy nem az ő hibája vajon? Mostanában sűrűbben aludt a Lincoln hálószobában. Közömbös lett a szex iránt? De hát Gerry se volt valami követelőző soha életében. Bizonyára nem ez a gond.
Bejött Cy, kezében egy szájrúzzsal.
– A First Gentleman mosni való ruhái között volt. Beleeshetett valahogyan. – Nyújtotta a rúzst Pippának.
– Én nem használok ilyet – mondta a lány.
Pauline úgy bámulta az aranyszínű, apró hengert, mintha pisztoly lenne.
Sose viselt ilyen árnyalatot, és nem használta ezt a márkát.
A következő pillanatban összeszedte magát. Pippának semmit nem szabad gyanítania. Elvette Cyrustól a rúzst.
– Ó, köszönöm! – mondta.
Aztán sietve eldugta a blézere zsebében.

26. fejezet

A férfiak nem voltak hosszú életűek a bányásztáborban. A nők jobban bírták, mert nekik nem kellett a bányában dolgozniuk, de a férfiaknál pár naponként meghalt valaki. Voltak, akik csak úgy összeestek, végzett velük a hőség és a rettenetes robot. Másokat agyonlőttek engedetlenség miatt. Voltak balesetek: szikla zuhant egy szandálos lábra, megcsúszott az izzadt marokban a kalapács, a levegőben szálló szilánk felhasította a húst. Két asszony értett némileg a betegápoláshoz, de nem volt sem gyógyszerük, sem steril pólyájuk, még egy ragtapaszuk sem, így minden, ami több volt karcolásnál, végzetes lehetett.

A holtakhoz nem is nyúltak, amíg le nem járt a munkaidő. Akkor a markológép kigördült egy homokos-kavicsos földdarabra, és ásott egy újabb sírt a sok másik mellé. Társai, ha akarták, meggyászolhatták a holtat a maguk hite szerint, ha meg nem, akkor jelöletlen maradt a sírja, és elnyelte a feledés.

Az őröket nem izgatta. Abdul szerint bíztak benne, hogy hamarosan új rabszolgák pótolják a holtat.

Meg kell szöknie, különben ő is abban a sivatagi temetőben végzi.

Huszonnégy óra sem telt el az érkezésük óta, de már meg volt győződve róla, hogy a bánya az iszlám államé. Engedély nélkül működött, ám cseppet sem amatőr módra. Felügyelői rabszolgatartók és gyilkosok voltak, de nagyon értették a dolgukat, márpedig Észak- Afrikában egyetlen bűnszövetkezet volt képes ilyen magas szintű szervezettségre: az NSZIÁ.

Bármennyire is akart szabadulni, Abdul több napot rászánt az életfontosságú adatok összegyűjtésére. Megszámolta a telepen lakó dzsihádistákat, felbecsülte, hány puskájuk van, kikövetkeztette, milyen fegyverrel rendelkezhetnek még. A letakart járművek akár még rakétavetők is lehetnek.

Óvatosan fotózott a mobiljával, nem az olcsóval, amelyet a zsebében tartott, hanem a cipője sarkába rejtett csúcsszuper telefonnal, amely még mindig nem merült le. Beírta a számokat a

Tamarának szánt dokumentumba, amelyet rögtön el akart küldeni, mihelyt olyan helyre ér, ahol lesz térerő.

Sok időt fordított a szökés kiagyalására.

Elsőnek eldöntötte, hogy nem viszi magával Kiát és Nadzsit. Csak lelassítanák, talán végzetesen. Egyedül is épp elég dolga lesz. Ha pedig elkapják őket, nemcsak Abdult ölik meg, de az asszonyt és a gyereket is. Jobb, ha Kia és a kisfiú itt várják be a felmentő sereget, amelyet Tamara nyomban ideküld, mihelyt megkapja Abdul üzenetét.

De nem csak a szabadulás vágya fűtötte. El akarta pusztítani ezt a gonosz helyet, látni akarta, amint az őröket letartóztatják, lefegyverzik, és az épületeket a földdel teszik egyenlővé, amíg az egész térség vissza nem változik sivár pusztasággá.

Újra és újra kísértette a gondolat, hogy egyszerűen ballagjon ki a táborból. Újra és újra elűzte a kísértést. A nap és a csillagok segítenének tartani az északi irányt, nem fenyegetné a veszély, hogy csak járkál körbe-körbe, de nem tudta, merre van a legközelebbi oázis. A Hakim Mercedesén szerzett tapasztalatok megtanították, hogy errefelé időnként még az utat is nehéz meglátni. Nem volt térképe, bár valószínűleg nem is létezett térkép azokról a parányi településekről az oázisok mellett, amelyek megmentették a tevegelő vagy gyalogló emberek életét. Ráadásul egy súlyos vizeskannát kellene cipelnie a sivatagi napsütésben. Igen gyatra esélye lenne a túlélésre.

Megfigyelte a jövő-menő járműveket. Nem volt könnyű, mert naponta tizenkét órát dolgozott a gödörben, és az őrök észrevették volna, ha egy pillantásnál hosszabb időt szentel a forgalomnak, de így is megtanulta felismerni a rendszeres látogatókat. Tartálykocsik hozták a vizet meg a benzint, hűtőkocsik szállították az élelmiszert a konyhára, furgonok távoztak az arannyal – mindig két fegyveres őr kíséretében –, és különféle beszerzésekkel tértek vissza: pokrócokkal, szappannal, gázpalackokkal a főzéshez.

Párszor volt alkalma látni, amikor késő délután átkutatták a távozó járműveket. Az őrök lelkiismeretes munkát végeztek. Belenéztek az üres tartályokba, benéztek a ponyvák alá. Benéztek az ülések alá. Benéztek a járművek alá, hátha van ott valaki, aki az

alvázba kapaszkodik. Egy elrejtőzött embert, akit tetten értek egy hűtőkocsiban, úgy összevertek, hogy másnap belehalt. Tudták, hogy egyetlen szökevény a tábor vesztét okozhatja, márpedig Abdul éppen azt akarta.

A cukorkásfurgont választotta ki a meneküléshez. Volt egy Yakub nevű, vállalkozó szellemű kiskereskedő, és ez a Yakub oázisról oázisra járva olyasmit árult a falusiaknak, amit vagy nem tudtak előállítani önerőből, vagy százhatvan kilométeres körzetben sehol sem volt kapható. Tartott raktáron kedvelt arab édességeket, lábfejet formázó nyalókát, és puha csokoládét, olyasfajta tubusban, amilyenbe a fogkrémet csomagolják. Kínált képregényeket muszlim szuperhéroszokról: a Végzet Emberéről, a Hihetetlen Emberről, a Burákról. Volt Cleopatra cigarettája, golyóstollai, aszpirinje. Áruját ősrégi furgonjának hátuljában tartotta lezárt vasládákban, amelyeket kizárólag akkor nyitott fel, ha árult, leginkább az őröknek, mert a munkások többségének vagy nagyon kevés pénze volt, vagy semennyi. Yakub nem kért sokat, és legfeljebb fillérekben mérhette a hasznát.

A cukorkásfurgont ugyanolyan alaposan átvizsgálták, mint a többi távozó járművet, ám Abdul kitalálta a módját, miként úszhatná meg a keresést.

Yakub mindig szombaton délután jött, és vasárnap, kora reggel távozott. Ma vasárnap volt.

Abdul hajnalhasadáskor, még a reggeli előtt elhagyta a tábort, Kiának nem szólt. Az asszony meg fog rendülni, amint rájön, hogy Abdul elment, de a férfi nem kockáztathatta, hogy figyelmeztesse. Csak egy vízzel töltött, nagy műanyag palackot vitt magával. Még egy-két óra, hogy elkezdődjön a műszak a gödörben, és valaki hamarosan észreveszi, hogy Abdul eltűnt.

Remélhetőleg Yakub nem döntött úgy, hogy ma a szokásosnál később szedi a sátorfáját.

Pár métert, ha mehetett, amikor utánakiáltottak.

– Hé, te! Gyere csak ide!

Kissé selypes hang volt, vagyis Mohamed az, akinek elöl nincs foga. Abdul némán felnyögött, aztán visszacammogott.

– Mi van?

– Hová mész?
– Szarni.
– Minek ahhoz víz?
– Kezet mosni.
Mohamed morogva elfordult.
Abdul a férfiak latrinájához indult, de amint nem látszott a táborból, irányt változtatott. Addig ment, amíg meg nem érkezett egy kőrakással jelölt, egyébként alig látható elágazáshoz. Ha az ember nagyon meresztette a szemét, kirajzolódott egy csapás abba az irányba, amerről Hakim Mercedese érkezett; ezen a nyomon vissza lehetett jutni a csádi határhoz. Abdul fölfedezett balra egy második csapást, északra, keresztül Líbián. Térképek tanulmányozásából tudta, hogy ennek egy Tripoliba menő műúthoz kell vezetnie. Keleten kevés falu volt, Abdul meglehetősen biztosra vette, hogy Yakub az északi utat választja.
Ő is arra indult, dűnéket keresve. Yakub furgonja még jobban lelassul, ha a lejtőn fölfelé kell mennie. Az volt a terve, hogy a furgon után rohan, majd amikor az a leglassabban vánszorog, felugrik a jármű hátuljába. Ott eltakarja a fejét a kendőjével, és felkészül a hosszú, kényelmetlen útra.
Ha Yakub történetesen rosszkor néz a tükörbe, leállítja a furgont, és kérdőre vonja Abdult, akkor ő választást kínál neki: száz dollár, ha elviszi a legközelibb oázishoz, vagy meghal. De hát az embernek nemigen van oka a visszapillantót nézegetni a Szaharában.
Nem tudta, merre tarthat Yakub, így nem tervelhette ki, hogy pontosan mit fog csinálni, ha odaér, de várakozás közben áttekintette a lehetőségeit. Amint feltűnik a láthatáron az úti cél, ő leugrik a furgonról, hogy úgy sétálhasson be a faluba, mint akinek semmi köze Yakubhoz. Majd kell egy mese, amivel kimagyarázza magát. Mondhatja, hogy egy csoporttal volt, amelyet megtámadtak a dzsihádik, és egyedül neki sikerült megmenekülnie; hogy egyedül utazott tevén, és a tevéje megdöglött; vagy hogy talajkutató, akinek a motorkerékpárját és a felszerelését elrabolták. Libanoni kiejtése nem kelt feltűnést; a sivataglakók a saját törzsi nyelvüket beszélik, és azok, akiknek arab a második nyelve, nem ismerik fel a tájszólást. Utána becserkészi Yakubot, és könyörög neki, hogy vigye el. Sose

vásárolt tőle semmit, még csak nem is beszélt vele, így biztosra vehette, hogy a kereskedő nem ismeri fel.

A dzsihádik ma délig kiküldik a kutatóosztagokat, az egyik keletnek megy, Csád felé, a másik északnak. Abdul addigra jelentős előnyben lesz, de hogy azt megőrizhesse, kocsira lesz szüksége. Rögtön vesz egyet, amint teheti. Onnantól majd a defektekkel és a motorhibákkal kell viaskodnia.

Szóval sok minden félresikerülhet.

Motorhangot hallott, felnézett. Jó állapotú Toyota volt, egészséges motorral, nem Yakub tragacsa. Abdul visszasüllyedt a homokra, és szorosan összehúzta szürkésbarna köntösét. Mikor a Toyota elhajtott mellette, látta, hogy két őr ül hátul, puskával. Az aranyat kellett kísérniük.

Ugyan hova vihetik az aranyat? Kell lennie egy közvetítőnek, talán Tripoliban, aki az aranyat készpénzre váltja a bankszámlákon, amelyekről az NSZIÁ fizet a fegyverekért, járművekért és mindenért, ami háborodott, világhódító terveihez szükséges. Szeretném tudni a nevét, hogy elkaphassam a grabancát, gondolta Abdul. Közölném vele, honnan jön az aranya, azután letépném azt a kibaszott fejét.

* * *

Miközben Kia gépiesen mosdatta Nadzsit, gondolatban vitatkozott anyja szellemével, akit úgy szólított, hogy Umi.

„Hová ment a jóképű idegen?”, kérdezte Umi.

„Nem idegen, hanem arab”, felelte bosszúsan Kia.

„Miféle arab?”

„Libanoni.”

„Na, legalább keresztény.”

„Fogalmam sincs, hol van.”

„Talán megszökött, és itt hagyott.”

„Alighanem igazad van, Umi.”

„Szerelmes vagy belé?”

„Nem, és ő bizonyosan nem szerelmes belém.”

Umi az ismerős, harcias mozdulattal csípőre tette a kezét. Kia képzeletében Umi éppen sütött, és lisztes ujjnyomok maradtak a

fekete ruháján úgy, mint éltében, mielőtt szellem lett belőle. „Akkor mondd csak, miért olyan kedves hozzád?”, kérdezte kihívóan.

„Máskor meg hideg és barátságtalan.”

„Csak nem? Ha olyan kőszívű, miért véd meg az erőszakos barmoktól, és miért mesél a gyerekednek?”

„Mert kedves. És erős.”

„Láthatólag szereti Nadzsit.”

Kia gyöngéden szárazra törölte Nadzsi nedves bőrét egy ronggyal.

„Arab katolikus, aki bőviben van a pénznek. Pont az a férfi, akihez feleségül kéne menned.”

„De nem akar feleségül venni.”

„Aha! Szóval már te is gondolkoztál erről!”

„Egy másik világból való, és most valószínűleg oda ment vissza.”

„Miféle világba ment vissza?”

„Nem tudom, de nem hiszem, hogy valaha is házaló lett volna, aki olcsó cigarettát árul.”

„Hát akkor mi?”

„Szerintem inkább valamilyen rendőr.”

Umi lenézően horkantott: „A rendőrség nem véd meg az erőszakos barmoktól! Ők az erőszakos barmok!”

„Neked mindenre van válaszod?”

„Neked is lesz, ha annyi idős leszel, mint én.”

* * *

Körülbelül egy óra múlva Abdul meglátta Yakub furgonját, amint harákolva, fokozatosan lassulva, porfelhőt kavarva igyekszik fölfelé a lejtőn. A por segíthet álcázni, amint felugrik a furgon hátuljába.

Mozdulatlanul várta a kedvező pillanatot.

Látta Yakub arcát a szélvédő mögött, amint görcsösen összpontosít az útra. Mikor a furgon elhaladt a búvóhelye előtt, és a szétterülő por beburkolta, Abdul felpattant.

Abban a pillanatban meghallott egy másik járművet. Káromkodott.

A motor hangjából megállapíthatta, hogy új és nagyobb teljesítményű gépkocsi jön, valószínűleg az egyik fekete Mercedes

terepjáró azok közül, amelyeket a bekerített parkolóban látott. Gyorsan haladt, a vezetője meg akarta előzni Yakubot.

Abdul nem kockáztathatta a lebukást. Lehet, hogy a por elrejtené, de az is lehet, hogy nem. Márpedig ha észreveszik, a szökésnek befellegzett, de az életének is.

Visszasüllyedt a földre, eltakarta a kendővel az arcát, és visszaolvadt a sivatagba, amíg a Mercedes elmennydörgött mellette.

A két jármű átkelt a gerincen, és eltűnt a dűne mögött, rozsdaszín porködöt hagyva maguk után. Abdul caplatni kezdett visszafelé a táborba.

De legalább ismét próbálkozhat. A terve igenis jó, épp csak balszerencséje volt. Szokatlan, hogy két gépkocsi egyszerre távozzon a táborból.

Egy hét múlva ismét lesz rá lehetősége. Ha ugyan él még akkor.

* * *

Büntetésből, amiért későn érkezett a bányába, ebédszünetben is dolgoznia kellett. Úgy sejtette, jóval csúnyább büntetést kapott volna, ha a teljesítménye nem lenne olyan jó.

Este fáradt volt és lehangolt. Újabb hét a pokolban, gondolta, míg a fészer előtt kuporogva várta a vacsorát. Amint elverte az éhét, nyomban lefekszik aludni.

Felmorajlott egy hatalmas motor. Az érkező Mercedes lassan keresztülgördült a táboron. A fekete dukkózás barna volt a homoktól.

A fészerrel átellenes parkolóban az őr levette a kapuról a csörömpölő láncot.

A Mercedes behajtott, megállt. Kiszállt belőle két fegyveres őr. Aztán kiszálltak még ketten. Az egyik magas volt, fekete galabiját és kicsi, kerek, fehér sapkát viselt. Abdul érverése felgyorsult, amikor látta, hogy a magas embernek szürke haja és fekete szakálla van. A férfi lassan körbefordult, érzéketlen, fagyos tekintettel fürkészte a tábort. Hidegen hagyta a rongyos nők, az elcsigázott férfiak, a hitvány putrik látványa. Mintha csak egy koszlott birkanyájat nézett volna a sívó pusztaságban.

A másik ember távol-keleti volt.

Abdul a tenyerébe rejtette a minőségi mobilját, és titokban készített egy fotót.

Mohamed boldog ámulattal végigloholt az ösvényen.

– Isten hozta, Pak uraság! Mily öröm viszontlátni önt!

Abdul megjegyezte a koreai nevét, és készített még egy fotót.

Pak uraság igencsak kicsípte magát: fekete lenvászon blézer, homokszín nadrág, strapabíró bokacsizma, napszemüveggel. Fekete, dús haja volt, ám kerek képét ráncok szabdalták. Abdul hatvan- egynéhánynak nézte.

A koreait nagy tisztelettel kezelte mindenki, még magas arab társa is. Mohamed nem győzött hajlongani és mosolyogni. Pak uraság levegőnek nézte.

Elindultak a szemetes ösvényen a körlet felé. A magas arab átkarolta Mohamed vállát, így Abdul láthatta a bal kezét. A hüvelykujjból csak egy ráncos bőrrel borított csonk maradt. Harctéri sebesülésnek látszott, amelyet nem láttak el tisztességesen.

A csonk nem hagyott helyet a további kételyeknek. Ez itt al-Fárábi volt, az Afgán, Észak-Afrika leghírhedtebb terroristája. Ez pedig a Lyuk, a Hufra, a főhadiszállása. Ennek ellenére ő is bokázott egy koreainak. És a geológus ugyancsak koreai. Az észak-koreaiak irányítják az aranybányát! Ezek szerint sokkal mélyebben benne van a kezük az afrikai terrorizmusban, mint azt nyugaton bárki is sejtette volna!

Továbbítania kell ezt az információt, mielőtt megölik!

Nézte az elvonuló csoportot. Al-Fárábi volt a legmagasabb, és a fejrevaló még meg is nyújtotta három–öt centiméterrel. Nem is csoda, hogy a magasságot összekapcsolják a hatalommal.

Aztán meglátta, hogy Kia közeledik a másik irányból. Vizet hozott, a csípőjét kitolva egyensúlyozta a vállán a műanyag demizsont. Fiatal volt, és a rabszolgatáborban töltött kilenc nap ellenére is makkegészséges; hajlékony könnyedséggel hordozta a terhét. Al-Fárábira pillantott, meglátta a két fegyveres őrt, és nagy ívben kikerülte őket. A rabszolgák tudták, hogy a találkozásoknak az őrökkel csakis rossz vége lehet.

Al-Fárábi ennek ellenére megbámulta.

Kia úgy tett, mintha nem venné észre, és gyorsabbra vette a lépést, de nem tudott nem csábító lenni, mert a fejét föl kellett szegnie és a vállát ki kellett húznia a súly miatt, és a combja energikusan mozgott a vékony pamut alatt.

Al-Fárábi továbbment, de mindegyre visszanézett járás közben, és mélyen ülő sötét szeme követte az elsiető Kiát, akit kétségtelenül ugyanolyan vonzónak talált hátulról is. Az a tekintet zavarta Abdult. Al-Fárábinak kegyetlen szeme volt. Abdul látott már ilyen nézést, fegyver csöve felett. Édes Jézusom, gondolta, remélem, nem fajul odáig a dolog!

Al-Fárábi végre elfordult. Aztán mondott valamit, amitől Mohamed elnevette magát, és bólogatott.

Kia megérkezett a fészerhez, letette a nehéz edényt, és fölegyenesedett. Nyugtalan volt az arca.

– Ki volt ez?

– Az egyik látogatónk a kettő közül. Nagyon fontos személyeknek látszanak – felelte Abdul.

– Utálom, ahogy az a magas arab megbámult!

– Lehetőleg térj ki az útjából.

– Még szép.

A fegyelem sokkal szigorúbb volt ezen az estén. Az őrök, kezükben puskával, peckesen járkáltak, nem dohányoztak, nem ettek, nem röhécseltek tréfákon. Az érkező járműveket is átvizsgálták, nemcsak a kimenőket. A szandálok és tornacipők eltűntek, mindenki bakancsot húzott.

Kia az arcára csavarta a kendőjét, hogy csak a szeme látsszon. Mivel sok nő vallási meggyőződésből takarta el az arcát, nem keltett feltűnést.

Semmit sem ért el vele.

* * *

Kia félt, hogy a magas ember érte küldet, és bezárják egy szobába, ahol meg kell tennie mindent, amit a magas ember parancsol. De hát nem volt hova mennie. A táborban nem voltak búvóhelyek. Még a fészerből sem mehetett ki, mert Nadzsi sírt volna

utána, ha sokáig elmarad. Besötétedett, hűvösebb lett. Rémült éberséggel kuporgott a fészer hátuljában. Eszma ölbe vette Nadzsit, és halkan mesélt neki, hogy ne zavarja a többieket. Nadzsi a hüvelykujját szopta. Még pár perc, és elalszik.

Aztán bejött Mohamed négy őrrel, Kettőnél puska volt. Kia hallotta, hogy Abdul riadtan felnyög.

Mohamed körülnézett. A pillantása megállapodott Kián. Szó nélkül rámutatott. Az asszony fölállt, a falnak vetette a hátát. Nadzsi megérezte az anyja rettegését, és sírni kezdett.

Abdul nem sietett Kia védelmére. Nem lett volna esélye öt ember ellen; Kia tudta, hogy habozás nélkül agyonlőnék. Ült tovább a földön, és kifejezéstelen arccal figyelte, mi történik.

Két őr kétfelől megragadta Kiát. Olyan szorosan markolták a karját, hogy az asszony feljajdult. Ám a megaláztatás rosszabb volt a fájdalomnál.

– Hagyjátok békén! – sikoltotta Eszma. Ügyet sem vetettek rá.

A többiek hőköltek. Senki sem akart belekeveredni.

Miután az őrök lefogták Kiát, Mohamed odament hozzá. Belemarkolt a ruhájába, és durván megrántotta. Az asszony feljajdult, a pamut elszakadt, a szakadásból kilátszott a vékony lánc, és rajta a kicsi ezüstkereszt.

– Hitetlen – mondta Mohamed.

Addig nézegetett, amíg ráakadt Abdulra.

– Visszük a *makhur*ba – mondta, és figyelte, hogy Abdul miként reagál.

Mindenki Abdult nézte. Tudták, hogy megkedvelte Kiát, és látták, hogyan dacolt Hakimmal és a fegyvereseivel a buszon. Végül Wahed, Eszma apósa, motyogva megkérdezte:

– Most mit fogsz tenni?

– Semmit – felelte Abdul.

Mohamed mindenáron provokálni akarta.

– Mit szólsz ehhez? – kérdezte gúnyosan.

– Egy asszony csak egy asszony – felelte Abdul, és elfordította a tekintetét.

Mohamed feladta. Intett az őröknek, és azok kivonszolták a nőt a fészerből. Kia hallotta, hogy Nadzsi már sivalkodik.

Nem hadakozott, mert az őrök csak még durvábban szorították volna a karját. Tudta, hogy nem menekülhet. A körlethez vitték. Az őr kaput nyitott, majd bezárta utánuk. Az őrök vitték tovább a világoskék házhoz, amelyet *makhum*ak, azaz bordélynak neveztek.

Kia sírni kezdett.

Az ajtót keresztrúd zárta el. Az őrök kiemelték a rudat, bevonszolták az asszonyt, elengedték, aztán elmentek.

Kia megtörölte a szemét, körülnézett.

A szobában volt hat ágy, mindegyik függönyös, amit szükség esetén össze lehetett húzni, és három nő, megalázóan szemérmetlen, nyugati stílusú alsóruhákban. Fiatalok, csinosak voltak, de nagyon szomorúak. Gyertyák világították meg a szobát, amely egy cseppet se lett romantikus ettől.

– Mi lesz velem? – kérdezte Kia.

– Mégis, mit képzelsz? – kérdezett vissza az egyik nő. – Meg fognak erőszakolni. Ez a hely arra való. Ne izgulj, nem halsz bele.

Kia a szexre gondolt Szalimmal. Először kissé nehézkes és ügyetlen volt, de Kia valahol nem bánta, mert ez elárulta, hogy Szalim még nem volt más nőkkel, legalábbis nem sokkal. Ráadásul figyelmes és gyöngéd is volt, a nászéjszakájukon kétszer is megkérdezte, nem fáj-e. Kia mindkétszer azt felelte, hogy nem, pedig ez nem egészen volt igaz. Aztán gyorsan megtanulta, milyen jó szeretkezni olyasvalakivel, aki szereti őt, és akit ő viszontszeret.

Most pedig egy idegennel kell csinálnia, akinek kegyetlen szeme van.

Egy másik nő megrótta a társát.

– Ne légy ilyen komisz, Nyla. Te is boldogtalan voltál, amikor idehurcoltak. Napokig sírtál. – Kiához fordult. – Sába vagyok. Mi a neved, kedves?

– Kia. – Zokogni kezdett. Elszakították a gyermekétől, a hőse cserben hagyta, és most megerőszakolják. Kétségbe volt esve.

– Gyere, ülj mellém – hívta Sába. – Mi majd elmondjuk neked, amit tudnod kell.

– Én csak annyit akarok tudni, hogy lehet kijutni innen! Egy percig csend volt, aztán megszólalt Nyla, a komisz.

– Én csak egy módját ismerem. Akkor mész ki, amikor meghaltál.

27. fejezet

Abdul agyában fortyogtak a gondolatok. Meg kell szöktetnie Kiát, és el kell menekülnie a táborból, méghozzá haladéktalanul, de hogyan?

Elsőnek ki kell szabadítania Kiát a *makhur*ból. Másodszor lopnia kell egy autót.

Harmadszor meg kell akadályozni a dzsihádistákat, hogy utána eredjenek, és elkapják.

Ha így nézte, háromszorosan lehetetlennek látszott a dolog.

Törte a fejét. A többiek elmentek a konyhához, ahol ürüpörköltet kaptak búzadarával. Abdul semmit sem evett, senkihez sem szólt, csak feküdt mozdulatlanul, és terveket szőtt.

A tábor felét kitevő három nagy földdarabot az útelzárásokhoz használt, vaskos acélkeretekre feszített, horganyzott dróthálópanelekkel kerítették be. A bánya kerítését még szögesdrót hurkokkal is megfejelték azoknak a rabszolgáknak és dzsihádistáknak az elriasztására, akik netán aranyat próbálnának lopni. Ám Abdulnak nem kellett bejutni a bányába: Kia az őrök udvarában volt, a járművek a parkolóban.

A parkolót egy fölfegyverzett őr vigyázta. A kerítésen belül volt egy kis faház, az őr abban töltötte a hideg éjszaka nagyobb részét. A kulcsokat is bizonyára a bódéban tartották. A járműveket a bódé melletti tartálykocsiból tankolták. Ha nagyon leapadt az üzemanyag a tartályban, jött egy másik kocsi.

Abdul agyában lassan kezdett alakot ölteni a terv. Lehet, hogy nem jön be. Valószínűleg megölik. De akkor is megpróbálja.

Először is várnia kellett, ami nehéz volt. Egyelőre a rabszolgák és az őrök is ébren voltak. Al-Fárábi nyilván az embereivel diskurál, kávézik, dohányzik. Abdulnak az éjszaka közepe kínálja a legjobb esélyt, amikor ezek alszanak. Csak az a baj, hogy Kiának addig órákat kell töltenie a bordélyban, ami ellen Abdul semmit sem tehet.

Remélhetőleg az utazástól fáradt al-Fárábi korán visszavonul, más éjszakára halasztva látogatását Kiánál. Ha nem, akkor az asszony kénytelen lesz elszenvedni a nyájaskodását. Igyekezett nem gondolni erre.

Feküdt a fészerben, csiszolta a tervét, számba vette a nehézségeket, várakozott. Társai ledőltek. Nadzsi folyton ki akart menni a fészerből, hogy megkeresse az anyját, Eszma kénytelen volt lefogni. A kisfiú vigasztalhatatlanul sírt, de végül csak elaludt Eszma és Busra között. Lehűlt a levegő, az emberek pokrócba burkolóztak. A kimerült rabszolgák gyorsan elaludtak. A dzsihádik valószínűleg tovább ébren maradnak, de idővel ők is ágyba bújnak, csak néhányan maradnak kint őrségben.

Abdulnak ma éjszaka szinte bizonyosan ölnie kell, életében először. Meglepte, hogy már nem szörnyed el a kilátástól. Sok őr nevét megtudta csak abból, hogy figyelt a beszélgetéseikre, de ettől nem kedvelte meg őket. Aljas rabszolgatartók és gyilkosok voltak, nők meggyalázói. Nem érdemeltek kegyelmet. Inkább az aggasztotta, hogy őrá milyen hatással lesz az ölés. Pályafutása során még senkire sem mért gyilkos csapást. Annak, aki már ölt, nagyon kell különböznie attól, aki még nem tette. Ő meg fogja bánni, hogy átlépte azt a vonalat.

Általában az éjszaka első felére jellemző a mély álom, amelyből nehéz fölverni az alvót. Tiltott tevékenységekre a legjobb idő a hajnali egy vagy két óra. Ébren feküdt, amíg az óráján meg nem jelent az egyes szám. Akkor csendesen fölkelt.

Szinte nesztelenül mozgott. Különben is, a fészerben mindig voltak neszek: hortyogás, nyögés, álomban mormolt, érthetetlen szavak. Nem hitte, hogy bárkit is fölébresztene. Ám amikor Wahedre nézett, látta, hogy az öregember tökéletesen éber, az oldalán fekszik, feje mellett szokása szerint a cigarettájával, és nyitott szemmel figyeli őt. Abdul bólintott, Wahed is bólintott, aztán Abdul elfordult tőle.

Kinézett. A félhold erős fénybe borította a tábort. A parkoló őrbódéjának ablaka sárgán ragyogott. Az őrt nem lehetett látni, tehát bent van.

Abdul mélyebbre ment a rabszolgatelepen, aztán elkanyarodott, és a kerítéssel párhuzamosan haladt tovább, mindig megmaradva a viskók takarásában. Halkan lépkedett, figyelte a földet, nehogy belebotoljon valamibe és zajt csapjon.

Ugyanakkor figyelt az őrökre is. Két putri között kinézve elemlámpa villanását látta, és megdermedt. Egy lelkiismeretes őr éppen bevilágított egy sötét zugba. A bánya őre a kerítéshez jött, hogy fecsegjen a cimborájával. Abdul némán, mozdulatlanul figyelte őket. Aztán az őrök szétváltak, egyetlen pillantást sem vetve a rabszolgák szállásaira.

Abdul ment tovább. Találkozott egy ősz emberrel, aki félig lehunyt szemmel vizelt. Szó nélkül elhaladt mellette. Nem aggasztotta, hogy más rabszolgák meglátják. Egyik sem tenne semmit, még akkor sem, ha kitalálnák, hogy szökni készül. Egyetlen rabszolga se ment oda soha az őrökhöz, hacsak nem volt kénytelen. Az őrök erőszakos emberek voltak, akik unatkoztak, és ez veszélyes keverék.

Megérkezett a körlethez. Háromszáz méternyire volt két kapu, egy széles a járműveknek és egy szabványos méretű az embereknek. Mindkettőt leláncolták, és őr állt mögöttük. Abdul, aki félig elrejtőzött egy sátor mögé, csak egy mozdulatlan árnyékot látott belőle.

Közte és a kapu között volt a *makhur,* közelebb a kerítéshez. A holdfényben inkább fehérnek látszott, mint világoskéknek.

Innentől súlyos kockázatokat kellett vállalnia.

A kerítéshez sietett, habozás nélkül felmászott a dróthálón, leugrott a panel tetejéről, két lábra érkezett, majd hasra vágódott a homokos földön.

Ha most kiszúrták, meg fogják ölni. De nem ez volt a legnagyobb félelme. Ha kudarcba fullad a próbálkozása, Kia az élete végéig szexrabszolga lesz a dzsihádiknál. Abdul bele se mert gondolni, hogy ez mit jelent.

Várt egy hangra, egy meglepődött kiáltásra vagy egy figyelmeztető ordításra. Mozdulatlanul feküdt, és úgy rémlett, hallja a szíve dobogását. Észlelt-e mozgást az őr a szeme sarkából? Idenéz-e ebben a pillanatban, találgatja-e, mi az a sötét folt a földön, amely nagyjából akkora, mint egy magas férfi? Fölemeli-e a puskáját?

Pár perc múlva óvatosan felnézett a kapura. Az árnyék nem mozdult, az őr semmit sem látott. Talán félig alszik.

Addig gurult a földön, amíg a *makhur* el nem választotta az őrtől.

Ott felállt, az ablaktalan falhoz osont, és kilesett a sarkon.

Megdöbbenésére kintről egy asszony közeledett a kapuhoz. Abdul némán átkozódott. Mi ez? Az asszony mondott valamit az őrnek, és az beengedte. Az asszony a *makhur*hoz indul. Mi a fene, hüledezett Abdul.

A járása nem vallott fiatalra. Két kézzel fogott valami kötegfélét, de a holdfényben nem lehetett kivenni, mi az. Talán tiszta törülköző. Abdul sose járt még nyilvánosházban, de úgy vélte, az ilyen intézményben sok törülközőt elhasználhatnak. A szíve ismét nyugodtan vert.

A rejtekből leste az asszonyt, ahogy kinyitja a *makhur* ajtaját, és belép. Hangok hallatszottak, ahogy pár szót váltott a lányokkal. Férfiak nem mutatkoztak. Az öregasszony üres kézzel tért vissza a kapuhoz. Az őr kiengedte.

Abdul kezdett lehiggadni. Ha nincsenek bent férfiak, és nem kellett elhozni a szennyes törülközőt, akkor Kiának talán szerencséje volt ma éjszaka.

Az őr a kerítéshez támasztotta a puskáját, és kifelé bámult a rabszolgaszállásra.

A *makhur* és a kapu között sehova sem lehetett elbújni. Abdul végig látszani fog, miközben megteszi a majd' százméteres utat. Az őr továbbra is kifelé fordult. Észreveszi-e őt a szeme sarkából? Megfordul-e csak úgy véletlenül? Ha igen, Abdul majd azt mondja:

„Van egy cigarettád, testvér?” Az őr feltételezi, hogy egy dzsihádi járkál, és néhány végzetes másodpercbe kerül fölismernie, hogy Abdul a rabszolgák rongyait viseli, és rádöbbennie, hogy ez itt rabszolga és betolakodó.

Vagy pedig azon nyomban riadóztat. Vagy agyonlövi Abdult.

Ez volt a második legnagyobb kockázat.

Az övet, amelyet Tamarától kapott, hat hete viselte a derekán. Most kioldotta, majd lehúzta a vászonborítást a fogantyúkban végződő, méteres titándrótról, a nyaktekercsről, a néma orgyilkosság több száz éves eszközéről. Fölcsavarta a drótot, a bal kezébe fogta, és az órájára nézett: tizenöt perccel múlt egy óra.

Néhány percet arra fordított, hogy beleélje magát harci módba, úgy, ahogy mérkőzések előtt szokta: fokozott éberség, fokozott higgadtság, vad elszántság.

Aztán kilépett az épület fedezékéből a holdfénybe.

A kapu felé indult: halkan, megjátszott hanyagsággal. Tisztában volt vele, hogy az életével játszik, de a járása nem mutatott félelmet. Közelebb érve látta, hogy az őr félig alszik. Mögéje került.

Már majdnem odaért, amikor nesztelenül letekerte és meghurkolta a drótot. Az őr az utolsó másodpercben megérezhette a közeledését, mert meglepett hangot adott, és fordulni kezdett. Abdul sima arcot, ritkás bajuszt látott, és fölismert egy Tahaan nevű fiatalembert. Ám Tahaan késve kapott észbe. Abdul már a nyakába vetette a hurkot, és teljes erejéből húzta.

A drót belevágott Tahaan nyakába, fojtogatta. A fiú ordítani próbált, de nem jött ki hang a torkán. Kapkodott a huzalhoz, de az már annyira belevágott a húsába, hogy kiserkedt a vére, és Tahaan nem talált fogást a nyaktekercsen.

Abdul még jobban megszorította a hurkot. El akarta zárni az agyi artériákat és a légcsövet, hogy Tahaan elájuljon.

Az őr térdre roskadt, de még mindig vergődött. Hátrafelé csapkodott, igyekezett elérni Abdult, ám ő simán kitért a fiú keze elől. Tahaan mozgása gyengült. Abdul megkockáztatott egy pillantást maga mögé, a barakkokra, de semmi sem mozdult. A terroristák aludtak.

Tahaan elájult, teste elnehezült. Továbbra sem lazítva a szorításon Abdul leengedte a földre, és a hátára térdelt.

Sikerült elfordítani a csuklóját, és az órájára nézni: egy múlt tizennyolc perccel. A CIA kiképzői azt mondták, az áldozatot öt percig kell fojtogatni, hogy biztosan beálljon a halál. Abdul még húzhatta volna a hurkot két percig, de aggódott, hogy valaki felbukkan, és elront mindent.

Csend volt a táborban. Abdul körülnézett. Semmi se mozdult. Csak egy kicsit maradjon így! Az égre pillantott. Fényesen sütött a hold, de még egy óra, és lemegy. Újabb pillantás az órára. Még egy perc.

Az áldozatra nézett. Nem egy ilyen zsenge arcú sihederre számított. Persze a fiatalok nagyon is képesek a brutalitásra, és ez itt a kegyetlenséget és az erőszakot választotta hivatásul, ám Abdul

így is bánta, hogy neki kell kioltania egy életet, amely szinte még el sem kezdődött.

Fél perc. Tizenöt másodperc. Tíz, öt, zéró. Abdul lazított a szorításon, Tahaan holtan esett a földre.

Abdul a csuklójára csavarta a huzalt, és laza bogot kötött rá, nehogy lecsússzon. A vállára akasztotta a fiú puskáját, azután letérdelt, a vállára kanyarította a hullát, majd ismét fölállt.

Sietve a *makhur* mögé került, és a fal tövébe dobta az élettelen testet. Nem volt hova dugni, de itt legalább nem feltűnő.

A puskát is odadobta a halott mellé. Nem vette hasznát, mert egyetlen lövés is felverte volna az összes dzsihádit, akkor pedig fuccs a szökésnek.

Megkereste a *makhur* ajtaját. A keresztrúd a helyén volt, tehát odabent nincsenek terroristák, csak rabszolgák. Ez jó. Kerülni akart minden lármát. Úgy kellett elhoznia Kiát, hogy ne riassza az őröket, mert még sok tennivalója volt, mielőtt kereket oldanak.

Egy percig fülelt. A korábban hallott hangok elnémultak. Zajtalanul kiemelte a helyéről a keresztrudat, kinyitotta az ajtót, belépett.

Szűk helyen összezárt, mosdatlan testek szaga csapta meg. Az ablaktalan, félhomályos szobában egyetlen gyertya világított meg hat rendetlen ágyat, és négy nőt, akik ébren voltak, éppen felültek az ágyukon. Persze az ilyen nők későn fekszenek. Négy boldogtalan, rémült arc fordult felé. Nyilván azt hitték, hogy egy őr jött szexelni. Aztán az egyik megszólalt:

– Abdul!

Kia arca rajzolódott ki a homályból. Abdul franciául szólt hozzá, azt remélve, hogy a másik három nem érti.

– Gyere velem, gyorsan, siess! – Ki akarta vinni innen az asszonyt, mielőtt a többiek felfognák, mi történik, mert akkor ők is szökni akarnak.

Kia kipattant az ágyból, és egy szempillantás alatt ott termett mellette. Ruhástul feküdt le, mint mindenki a hideg szaharai éjszakákon.

Az egyik nő felállt, és megkérdezte:

– Ki vagy te? Mi ez?

Abdul kilesett. Látva, hogy még mindig nincs mozgás, kitolta Kiát az ajtón. Már mondta is az egyik nő:

– Vigyél engem is! – Társa csatlakozott hozzá: – Mind mehetünk!

Abdul sietve becsukta és eltorlaszolta az ajtót. Boldogan kiengedte volna a nőket, de attól tartott, fölverhetik az őröket, és akkor mindennek vége. Az ajtó zörgött, a nők nyitni próbálták, de elkéstek. Abdul hallotta a kétségbeesett jajveszékelést. Reménykedjünk, hogy senki sem ébred föl rá.

A körletben mély csend volt. Abdul átnézett a bányába. Most nem világított elemlámpa, de látta egy cigaretta parazsát. Az ottani őr mintha leült volna. Abdul nem állapíthatta meg, hogy merrefelé néz. De hát ennél nagyobb biztonságra úgysem számíthatnak.

– Gyere utánam! – mondta Kiának.

A drótkerítéshez sietett, fölmászott a tetejére, és ott megállt, mert hátha az asszonynak segítségre lesz szüksége. Nem volt könnyű dolga, mert a dróton csak öt centiméteresek voltak a lyukak, nem is tudta, képes lesz-e vajon egyszerre kapaszkodni, és felhúzni magához az asszonyt. Fölösleges volt aggódnia. Kia erős volt és ügyes. Gyorsabban megmászta az akadályt, mint Abdul, és már le is ugrott a másik oldalon. Abdul követte.

Beterelte Kiát a rabszolgatelepre, ahol kevésbé szúrhatták ki őket az őrök. Siettek a viskó és sátrak között a fészerükhöz.

Abdul tudni akarta, mi történt az asszonnyal a *makhur*ban. Tulajdonképpen most nem volt idő a faggatózásra, meg csöndben is kellett volna maradniuk. De akkor is meg kellett kérdeznie.

– Meglátogatott a magas ember? – súgta.

– Nem – felelte Kia. – Hála istennek! Ez nem volt elég.

– Mások sem…?

– Senki se jött, csak a törülközős asszony. A lányok azt mondták, néha előfordul. Ez az ő vasárnapjuk.

Nagy kő esett le Abdul szívéről.

A következő percben megérkeztek a fészerhez.

– Vegyél magadhoz pokrócokat, meg vizet, és vedd a karodba Nadzsit. Ügyelj, hogy fel ne ébredjen! Azután várj rám, de készülj fel arra, hogy futni kell!

– Igen – felelte higgadtan az asszony. Nem álmélkodott és nem rémüldözött. Hűvös volt és elszánt. Micsoda nő!

Hallotta, amint valaki megszólítja Kiát. Női hang volt, fiatalé, tehát Eszmának kellett lennie. Kia lepisszegte, és súgva válaszolt. A többiek zavartalanul aludtak tovább.

Odakint Abdul körülnézett. Sehol senki. A parkolóhoz ment. Átlesett a dróton. Nem látott mozgást. Az őr sehol. A bódéban lesz. Átmászott a kerítésen.

Mikor földet ért, a bal lábával rátaposott valamire, amit előzőleg nem vett észre. A tárgy fémes hangot adott. Letérdelt, látta, hogy üres olajos kanna, amely behorpadt az ő súlyától.

Leguggolt. Nem tudta, behallatszott-e a faházba a hang.

Várakozott. Se szó, se mozgás. Kivárt még egy percet, aztán felállt.

Ezt az őrt is be kell cserkésznie, mint Tahaant, és el kell némítania, mielőtt riadóztathatna. Csakhogy most nehezebb dolga lesz. A dzsihádista bent van a faházban, tehát nem lehet hátba támadni.

A faház akár még zárva is lehet belülről. Habár ezt nem hitte. Mi értelme volna?

A járművek között cikcakkozva halkan átvágott a parkolón. Az egyszobás kunyhónak volt egy ablaka, hogy az őr szemmel tarthassa bentről a kocsikat, de Abdul nem látott arcot az ablakban.

Ahogy ferde vonalban közelített a bódéhoz, felfedezett a falon egy fogast, amelyen felcímkézett kulcsok sorakoztak. Jól megszervezték, de hát Abdul nem is számított másra. Volt egy asztal, azon egy palack víz, néhány vastag üvegpohár meg egy teli hamutál. Ugyancsak az asztalon volt az őr fegyvere, egy észak-koreai 68-as típusú automata, amelyet a híres orosz Kalasnyikovról másoltak.

Továbbra is tartva a két méter távolságot Abdul elmozdult oldalra, hogy jobban belássa a szobát. Elsőnek az őrt látta meg, és a szíve kihagyott egy ütemet. Kárpitozott székben ült, hátraszegett fejjel, tátott szájjal. Aludt. Bozontos szakálla volt, és turbánt viselt. Abdul ismerte a nevét: Naszirnak hívták.

Elővette a nyaktekercset, széthajtogatta, hurkot kötött rá. Úgy számított, hogy képes lesz feltépni az ajtót, bemenni, és legyűrni Naszirt, mielőtt az felkaphatná a fegyverét – hacsak nem nagyon gyors.

Éppen az ajtóhoz akart menni, amikor Naszir felébredt, és egyenesen ránézett.

Elkiáltotta magát meglepetésében, és felállt.

Abdul egy pillanatra megbénult, de aztán rögtönözni kezdett.

– Ébredj, testvér! – kiáltotta arabul, és az ajtóhoz futott. Nem volt bezárva.

Abdul benyitott.

– Az Afgán egy kocsit akar! – mondta, és rögtön be is lépett.

Az automatát szorongató Naszir értetlenül bámult csipás szemével.

– Éjnek évadján? – kérdezte. Akinek van egy csepp esze, nem furikázik éjszaka a sivatagban.

– Pattogj már, Naszir, tudod, milyen türelmetlen! – mondta Abdul.

– Fel van tankolva a Mercedes?

– Ismerlek én téged? – kérdezte Naszir. Abdul ekkor rúgta le.

A magasba szökkent, és ugrás közben rúgott, ugyanabban a pillanatban át is fordulva, hogy négykézláb fogjon talajt. Ezzel a rúgással sok versenyt megnyert sportoló korában. Naszir visszahőkölt, de túlságosan lassú volt, és különben se volt elég hely, hogy kitérjen. Abdul sarka eltalálta az orrát és a száját.

Naszir feljajdult a fájdalomtól. Hanyatt esett, elejtette a géppisztolyt. A négykézlábra érkező Abdul átfordult a földön, és megragadta a fegyvert.

Nem akart lőni. Nem tudta, milyen messzire hallatszana, és nem akarta felverni a dzsihádistákat. Mikor Naszir tápászkodni próbált, Abdul meglendítette a csövénél fogott fegyvert, és arcon csapta vele az őrt, azután magasra emelte, és teljes erőből rázúdította a dzsihádi fejére. Naszir ájultan összeesett.

Abdul eldobta a nyaktekercset, amikor lerúgta Naszirt. Most fölkapta, az őr nyakába vetette a hurkot, és megfojtotta.

Várta, hogy az elnémított Naszir meghaljon, és közben fülelt. Naszir kiáltott, de hallották vajon? Ha egy-két rabszolga fölébred, az

nem baj; azok hallgatnak, és lapítanak, mert jobb semmit sem csinálni, nehogy felhívják magukra a dzsihádik figyelmét. Az egyetlen másik őr, aki viszonylag közel van, a bányában tartózkodik; Abdul úgy számolt, hogy az nem hallhatta. De ha nincsen szerencséje, hallótávolságon belül lehetett egy őrjárat. Egyelőre nem riadóztattak.

Naszir nem tért magához.

Abdul teljes öt percig szorította a dzsihádi nyakát, mielőtt visszakötötte a derekára a nyaktekercset.

Aztán megszemlélte a kulcsokat.

A jól szervezett terroristák megszámozták az összes kampót és kulcsot, hogy könnyű legyen megtalálni azt, amire szükség van. Abdul elsőnek a kapu kulcsát akasztotta le a kampóról. Átlépte Naszir hulláját, és kijött a bódéból.

Hogy minél kevesebbet mutatkozzon, igyekezett a nagy teherautók mögött maradni, miközben a kapuhoz menet átvágott a parkolón. Kinyitotta az egyszerű lakatot, majd olyan halkan, amennyire csak tudta, levette a láncot.

Megszemlélte a járműveket.

Voltak, amelyeket olyan rosszul parkoltak le, hogy használhatatlanok voltak, amíg valamelyik másikat el nem mozdítják. Volt négy SUV, az egyik olyan helyen, ahonnan simán ki lehetett állni. Belepte a por, tehát annak kellett lennie, amellyel al-Fárábi érkezett néhány órája. Abdul megnézte a rendszámát.

Visszatért a bódéhoz, visszaakasztotta a kampóra a kapukulcsot.

A SUV-ok kulcsait könnyű volt azonosítani, mert mindegyiken a közismert Mercedes-embléma fityegett. Címke is volt rajtuk, a kocsi rendszámával. Abdul leemelte a megfelelőt, és kijött a bódéból.

Csend volt. Senki sem hallotta Naszir kiáltását. Senkinek sem tűnt fel Tahaan teteme a *makhurz* hátsó falának tövében.

Abdul beült a Mercedesbe. A belső világítás automatikusan bekapcsolt. Most aztán mindenki láthatja. Nem tudta, merre van a kapcsoló, de nem volt ideje keresgélni. Beindította a motort. Szokatlan hang volt az éjszakában, de a körletben nem hallhatták, mert az nyolcszáz méternyire van. No és a bánya őre? Az meghallja? És ha igen, eszébe jut-e, hogy ennek utána kell nézni?

Abdul szívből remélte, hogy nem.

Az üzemanyag kijelzőjére nézett. Szinte semmi. Káromkodott. A tartálykocsihoz hajtott, és leállította a motort.

Addig keresgélt a műszerfalon, amíg rá nem lelt arra a kapcsolóra, amely a tanksapkát nyitotta. Kiugrott a Mercedesből, amely ismét kivilágosodott.

A tartálykocsira szabványos benzinkúti tömlőt és töltőpisztolyt szereltek. Abdul belenyomta a pisztolyt a SUV tankjába, és meghúzta a kart.

Semmi sem történt.

Többször is meghúzta, de hiába. Lehetséges, hogy csak járó motor mellett működik? Beindította a tartálykocsi motorját, amely torokhangú morajjal kelt életre.

Most már fel kell figyelniük rá. A hatalmas motor berregése elhallatszik a körletbe. Talán nem ébreszti föl az embereket a legmélyebb álmukból, de valaki bizonyosan észreveszi a következő pár percben vagy másodpercben.

Először értetlenkedni fog. Ki járatja a motort késő éjszaka? Valaki távozni akar a táborból, de miért most? Egyik ember fölkelti a másikat. „Hallod ezt?” Eszükbe sem jut, hogy egy rabszolga akar szökni, mert az képtelenség. Lehet, hogy nem is tartják sürgősnek a dolgot, de akkor is tudni akarják, mi történt, és rövid vita után úgy döntenek, hogy megkeresik a hang forrását.

Abdul kiugrott a vezetőfülkéből, visszatért a Mercedeshez, belenyomta a pisztolyt a tankba, meghúzta a kart. Az üzemanyag folyni kezdett.

Járt a pillantása körbe-körbe. Közben várta a zűrzavart, amelynek be kell következnie, ha riadóztatnak. Bármelyik pillanatban meghallhatja az ordítást, és megláthatja a fényeket.

A tartály megtelt, a szivattyú magától kikapcsolt.

Abdul a helyére tette a tanksapkát, visszaakasztotta a töltőpisztolyt a kampóra, és a kapuhoz vezetett. Még mindig semmi.

Visszafutott a tartálykocsihoz, ismét leakasztotta a töltőpisztolyt. Leoldotta a derekáról a nyaktekercset, szorosan rácsavarta a karra, hogy ne pattanhasson vissza, mert így a szivattyú folyamatosan dolgozik. Máris ömlött a földre a benzin.

Eldobta a töltőpisztolyt. A benzin befolyt a kocsik alá, jobbra, balra, a kerítés felé, egyre táguló tócsában. Abdul visszarohant a kocsihoz.

Kinyitotta a kaput, amit lehetetlen volt csendesen csinálni. Az egész rozsdás volt, nyögött és nyikorgott a kenetlen sarokvasakon. Ám Abdulnak már csak néhány másodpercre volt szüksége.

A benzin szétfutott a parkolóban. Benzinszaga lett a levegőnek. Kihajtott a kapun. Előtte fehérlett a holdfényben az út a sivatagon át.

Kiugrott a járó motorú Mercedesből, rohant a fészerhez. Kia már várta, karjában az alvó Nadzsival, maga mellett egy demizson vízzel, három pokróccal, és a termetes vászonszatyorral, amely azóta kísérte, hogy Három Pálmában felszállt a buszra. Abban volt minden, ami Nadzsinak kellett.

Abdul felkapta a vizet meg a pokrócokat, és nyargalt vissza az autóhoz. Kia követte.

Abdul bedobált mindent hátra. Kia letette a pokrócba bugyolált Nadzsit a hátsó ülésre. A kisfiú átfordult, és a szemét ki se nyitva bekapta a hüvelykujját.

Abdul visszanyargalt a parkolóhoz, amely már állt a benzinben. Ám ő még így sem volt biztos benne, hogy elég nagy lesz a tűz. Egyetlen használható gépkocsinak sem volt szabad maradnia, nehogy a dzsihádik üldözőbe vegyék. Felkapta a töltőpisztolyt, meglocsolta a járműveket, a terepjárókat, a furgonokat, magát a tartálykocsit.

Kia kiszállt a Mercedesből és a kerítéshez jött. Óvatosan mozgott, mert a benzin már kifolyt a kerítés alatt az ösvényre.

– Mire váruk? – kérdezte halkan, fojtottan.

– Még egy perc. – Abdul meglocsolta benzinnel az őrbódét, hogy a kulcsok is odavesszenek.

– Mi ez a szag? – kiáltotta egy férfihang.

A bánya őre volt. A kerítéshez jött, rávilágított a járművekre. Még egy perc, és elhangzik a riasztás. Abdul eldobta a töltőpisztolyt, amely tovább okádta az üzemanyagot.

– Hé, folyik a benzin! – folytatta a hang.

Abdul lehajolt, letépett pamut köntöse aljából egy csíkot, megáztatta a benzinben, aztán több métert hátrált. Elővette a vörös műanyag öngyújtót, és a benzines rongy alá tartotta.

– Mi van nálad, Naszir? – kiáltotta a bánya őre.

– Már dolgozok rajta! – Abdul megrántotta a kis kereket. Az öngyújtó nem reagált.

– Te meg ki a fene vagy?

– Naszir, te hülye! – Abdul megint próbálkozott. És megint, és megint, és megint. Vagy kifogyott a benzin, vagy kiszáradt.

Nem volt gyufája.

Kia gyorsabban eljut a fészerig, mint ő.

– Fuss a fészerhez, keríts gyufát! Wahednek mindig van. Bele ne lépj a benzinbe, de azért siess!

Az asszony végigrohant az ösvényen a fészerig.

– Hazudsz! – mondta az őr. – Naszir az unokatestvérem! Ismerem a hangját. Te nem ő vagy.

– Higgadj már le! Nem tudok rendesen beszélni ebben a benzingőzben!

– Riadóztatok!

Váratlanul megszólalt egy új hang.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte enyhén selypítve. Mohamed volt az. Logikus: ő felelt a rabszolgákért, és valaki ideküldte, hogy nézzen utána, mi van, ő pedig észrevétlenül idelopakodott.

Abdul megfordult. Mohamed egy 9 milliméteres pisztolyt fogott rá.

Két kézzel tartotta, mint egy profi.

– Jó, hogy itt vagy – mondta. – Dulakodást hallottam, és mire idejöttem megnézni, a kapu nyitva volt, és folyt a benzin.

Látta a szeme sarkából, hogy Kia előjön a fészerből. Pár lépést tett jobbra, hogy Kia és Mohamed köré kerüljön, mert a terrorista így nem láthatta az asszonyt.

– Ne gyere közelebb! – parancsolta Mohamed. – Hol a parkolóőr?

Kia már a kerítésnél állt, Mohamed mögött. Abdul látta, amint lehajol, és fölvesz valamit a földről, ami olyan volt, mint egy eldobott cigarettás doboz.

– Naszir? – kérdezte Abdul. – A bódéban van, de szerintem megsebesült. Nem tudom pontosan, én csak most értem ide.

Kia gyufát gyújtott, és lángra lobbantotta a kezében tartott cigarettás dobozt.

– Mohamed! – ordította a bánya őre. – Nézz a hátad mögé!

Mohamed odafordult. A pisztolya is vele fordult. Abdul abban a pillanatban ráugrott, és kirúgta alóla a lábát. Mohamed egyenesen belezuhant a benzintócsába.

Kia letérdelt, és az égő cigarettás dobozzal lángra lobbantotta az üzemanyagot.

Félelmetes gyorsasággal harapózott el a tűz. Abdul sietve hátrált. Mohamed hasra fordult, és célba vette, ám fél kézzel lőtt, az egyensúlyát is elvesztette, így a lövés mellé ment. Mohamed vergődve próbált felállni, de még ki sem egyenesedett, amikor elérte a tűz. Benzintől lucskos ruhája azonnal meggyulladt. Üvöltött félelmében és a kíntól, miközben elnyelték a lángok.

Abdul futott. Perzselte a forróság, és félni kezdett, hogy talán elkésett a meneküléssel a tűzvészből. Lövést hallott, nyilván a bánya őre adta le. Félreugrott a kocsik fedezékébe, a kapuhoz nyargalt, és bevágódott a Mercedesbe.

Kia már ott volt.

Abdul sebességbe tette a kocsit, és elhajtott.

Mire belenézett a visszapillantóba, az egész parkoló égett. Tönkremegy vajon az összes kocsi? Legalább a kerekeik odavesznek. A faház már leégett, a kulcsok szétolvadhattak.

Felkapcsolta a reflektorokat. Azoknak és a holdfénynek a segítségével megtalálta az utat. Az elágazást jelző kőrakásnál nyugatnak fordult. Három kilométerrel később megérkezett a dűnéhez, ahol az előző nap fel akart ugrani Yakub cukorkásfurgonjának a hátuljába. A domb tetején megálltak és visszanéztek.

Tombolt a tűzvész.

Abdul megnézte a telefonját, de továbbra sem volt térerő, nem mintha számított volna rá. A másik bakancsa sarkából kivette a nyomkövetőt, ám Hakimot és a kokainrakományt rég elvesztette.

Felnyitotta a konzol tárolóját, ahol a reményeinek megfelelően talált töltőt. Csatlakoztatta rá a jobbik mobilt.

Kia figyelte. Most látta először a férfi bakancsának sarkában a különleges rekeszeket, és a bennük rejtőző felszerelést. Nyugodtan nézett Abdulra okos szemével, és azt kérdezte:

– Ki vagy te?

A férfi visszapillantott a táborra. Abban a percben félelmetes robaj hallatszott, és óriási tűzcsóva lövellt a magasba. Nyilván az átforrósodott tartálykocsi robbant fel. Remélhetőleg egy rabszolga se volt olyan bolond, hogy közel merészkedjen a máglyához.

Hajtott tovább. A fűtés fölmelegítette a terepjárót. Miután nem kellett üldözéstől tartani, megengedhette magának, hogy lassítson, ügyelve rá, hogy ne tévedjen le az útról.

– Ne haragudj, hogy megkérdeztem – folytatta Kia. – Nem érdekel, ki vagy. Megmentetted az életemet.

– Te is megmentetted az enyémet – felelte Abdul. – Mikor Mohamed rám szegezte a pisztolyt.

Kia kérdése nem hagyta nyugodni. Most mit mondjon? Mitévő legyen az asszonnyal és a gyerekkel? Azon nyomban jelentenie kell Tamarának, amint lesz térerő, de ennél tovább nem gondolkodott, miután elveszítette a kokainszállítmányt. Egyáltalán mihez akar kezdeni Kia? Kifizette az utat Franciaországba, de az még messze van, és Kia pénze elfogyott.

Ám volt ennek egy jó oldala is. Kia és Nadzsi mostantól előnyt jelent. Az ellenséges nomádok, a gyanakvó katonai őrjáratok és a nagyképű rendőrök családnak látják hármukat. Míg Abdul velük lesz, senki sem feltételezi róla, hogy a CIA tisztje.

Tripoliban van egy irodája a DGSE-nek, Tab csapatának, az átlátszó Entremettier & Cie Kereskedelmi Vállalat fedőnévvel álcázva. Náluk leadhatná Kiát és Nadzsit, hogy most már viseljenek rájuk gondot mások. A DGSE visszaviheti őket Csádba, vagy ha nagylelkűségi rohamot kapnak, segíthetnek simán bejutniuk Franciaországba. Igen, határozta el Abdul, Tripoliba fog menni.

Ami körülbelül ezerszáz kilométer.

Egy idő után lement a hold, de a hatalmas reflektorok jól megvilágították az utat. Abdulban kezdett enyhülni a feszültség, amikor jobbra vékony csíkban megvilágosodott a láthatár, és kireggeledett a sivatagban. Most már gyorsíthatott egy kicsit.

Hamarosan egy oázishoz értek, ahol egy vacak bolt kannás benzint is árult, de Abdul úgy döntött, nem áll meg. A tank még háromnegyedig volt. Mivel eddig lassan hajtott, és nem tett meg túl nagy utat, óránként kevés benzint használt el.

Nadzsi felébredt. Kia adott neki vizet, és egy kis kenyeret a nagy vászonszatyorból. Nadzsi hamarosan igencsak virgonc lett. Abdul megtalálta a gyerekkapcsolót, amely a hátsó ajtókat-ablakokat zárta, így Kia hagyhatta, hogy Nadzsi hancúrozzon a széles hátsó ülésen. Előkereste a fia kedvencét, egy sárga műanyag teherautót, és Nadzsi boldogan belefeledkezett a játékba.

Mikor a nap magasabbra kúszott az égen, bekapcsolt a Mercedes légkondicionálója, így a legforróbb napszakban sem kellett megállniuk. A következő oázisban vásároltak ennivalót, és tankoltak. Abdul megnézte a telefonját. Még mindig nem volt térerő. Útközben ebédeltek lepénykenyeret, fügét és joghurtot. Nadzsi úgy elcsendesedett, hogy Abdulnak hátra kellett néznie. A kisfiú az ülésen elnyúlva aludt.

Abdul reménykedett, hogy találnak egy rendes utat, és valamilyen helyet, ahol ágy is van, de mikor a nap lefelé indult az égen, belátta, hogy a sivatagban kell aludniuk. Egy síkságra értek, amelyet a föld hánykolódása teletűzdelt fűrészes szélű, kisebb-nagyobb sziklákkal. Abdul a telefonjára nézett, és látta, hogy van térerő.

Azonnal elküldte Tamarának a jelentéseket és a fotókat, amelyeket a rabszolgatelepen töltött tíz napban készített. Utána felhívta a nőt, de Tamara nem válaszolt. Abdul azzal az üzenettel egészítette ki a jelentéseit, hogy használhatatlanná tette a terroristák szállítóeszközeit, de azok előbb-utóbb szereznek újakat, vagyis a katonaságnak már holnap, de legkésőbb holnapután támadnia kell.

Elővigyázatból lekanyarodott az útról, és behúzódott egy sziklás bucka mögé, hogy a Mercedest ne láthassák az útról.

– Nem járathatjuk a fűtést egész éjszaka – mondta. – Hátul kell aludnunk hármasban, hogy ne fázzunk.

Hátraültek, maguk közé véve Nadzsit, aki az ujját szopta. Kia betakarta magukat pokrócokkal.

Abdul harminchat órája volt ébren, és ennek a fele idejében vezetett, ami elcsigázta. Másnap valószínűleg reggeltől estig vezetni

lesz kénytelen. Lekapcsolta a telefonját.

Hátradőlt, behunyta a szemét. Egy darabig még látta maga előtt az utat, mintha most is azt fürkészné, hol a széle, ugyanakkor figyelve az éles kövekre, amelyek kilyukaszthatják a kerekeket. Ám amikor lement a nap, és sötét lett a sivatagban, mély álomba merült.

Annabelle-ről álmodott, a boldog napokról, mielőtt a lány korlátolt családja megmérgezte a kapcsolatukat. Egy park sűrű füvében hevertek, ő hanyatt, Annabelle mellette könyökölt, fölébe hajolt, és az arcát csókolgatta. Ajka gyöngéden cirógatta Abdul homlokát, arcát, orrát, állát, száját, és a férfi boldogan átadta magát a szerelemnek.

Aztán derengeni kezdett neki, hogy csak álmodik. Nem akart elaludni, olyan édes volt az álom, de nem sikerült megmaradnia benne. Annabelle és a zöld fű egyre halványodott. Ám a csókok nem tűntek el az álommal. Már eszébe jutott, hogy egy terepjáróban ül a líbiai sivatag közepén, rájött, hogy tizenkét órát aludt, és felismerte, ki az, aki csókolgatja. Kinyitotta a szemét. Még korán volt, de a fakó fényben is tisztán látta Kia arcát.

– Haragszol? – kérdezte aggodalmasan az asszony.

Valahol mélyen Abdul hetek óta vágyakozott erre a pillanatra.

– Nem haragszom – felelte, és visszacsókolta Kiát. Hosszú csók volt, mert minden értelemben fel akarta fedezni az asszonyt, akiben megérezte a hasonló szándékokat. Soha életében nem kapott még ilyen csókot.

Kia zihálva levált a szájáról.

– Hol van Nadzsi? – kérdezte Abdul.

Kia mutatta. A kisfiú pokrócba bugyolálva feküdt az első ülésen, és mélyen aludt.

– Egy óra múlva ébred – mondta az asszony. Ismét csókolóztak, utána Abdul azt mondta:

– Meg kell kérdeznem tőled.

– Kérdezz.

– Mit akarsz? Mármint itt és most. Mit akarsz, mit csináljunk?

– Mindent – felelte az asszony. – Mindent.

28. fejezet

Kedden, késő délután riasztó szenzációval szolgált Csang-kajnak a CCTV–13, a kínai televízió hírcsatornája.

Az irodájában volt, amikor bejött fiatal Korea-szakértője, Csin Csen-hua, és javasolta főnökének, hogy kapcsolja be a tévét. Ott pedig Észak-Korea Legfelsőbb Vezetője tündökölt valamiféle uniformisban szuperszonikus vadászgépek előtt egy támaszponton, de látszott, hogy súgógépről olvas. Kaj meglepődött, mert Kang Udzsong Legfelsőbb Vezető ritkán beszélt élőben. Komoly dologról lehet szó.

Észak-Korea évek óta nyomasztotta Kajt. A kormány állhatatlan volt és kiszámíthatatlan, ami veszélyes egy stratégiailag fontos szövetségesnél. Kína elkövetett minden tőle telhetőt a rezsim megszilárdítására, Észak-Korea mégis örökké valamiféle válság szélén tántorgott. Bár két és fél hete, a szélsőséges nacionalisták zendülése óta csend volt náluk. Kaj optimistán azt remélte, hogy a lázadás magától kifúj.

Ám a Legfelsőbb Vezető makacs volt, mint egy öszvér. Holdvilágképe volt, és sokat mosolygott, de azért egy olyan dinasztiából eredt, amely nemzedékek óta terrorral uralkodott. Ő nem érte volna be annyival, hogy a zendülés hamvába haljon. Mindenkinek látnia kellett, hogy miként töri le a lázadást. Mindenkit vissza kellett rettentenie az efféle elképzelésektől.

A CCTV–13 mandarin nyelven feliratozta a koreai hangsávot.

– A Koreai Néphadsereg bátor és hűséges csapatai levertek egy lázadást, amelyet a dél-koreai rezsim szervezett az Egyesült Államok hallgatólagos támogatásával – szavalta Kang. – Az Amerika-bérenc árulók gyilkos támadásait megtörték, az elkövetőket letartóztatták, és az igazságszolgáltatás lesújt rájuk. Addig is folynak a tisztogatások, miközben a helyzet visszatér a normális mederbe.

Kaj levette a hangot. Az Egyesült Államok vádolása közhelypropaganda volt. A kínaiakhoz hasonlóan az amerikaiak is sokra tartották a stabilitást, és gyűlölték a kiszámíthatatlan zűrzavart, még az ellenségeik országában is. Kajt a nyilatkozat többi része aggasztotta.

Csinre nézett, akit ma mintha skatulyából húztak volna ki, fekete öltönyt viselt keskeny nyakkendővel.

– Ez ugye nem igaz?

– Szinte biztosan nem.

Csín kínai állampolgár volt, de koreai származású. Az ostobák azt hitték, hogy az ilyen emberek gyanúsak, hitszegők, nem szabad engedni, hogy a titkosszolgálatoknál dolgozzanak. Kaj épp az ellenkezőjét hitte. Az emigránsok gyermekei gyakran túlfűtött rajongással övezték a befogadó országot, sőt olykor úgy érezték, mindenben kötelesek helyeselni a hatalomnak. Hűségük általában tántoríthatatlanabb volt a legtöbb han kínaiakénál, és ha akadtak is kivételek, azokat gyorsan kigyomlálták a Kuoan-pu szigorú ellenőrzései. Mint azt Csin mondta egyszer Kajnak, ő Kínának köszönheti, hogy önmaga lehet. Ebben az érzésben nem minden kínai polgár osztozott.

– Ha igaz lenne, hogy a lázadás véget ért, Kang úgy tenne, mintha meg sem történt volna – fejtegette Csin. – Hogy mégis beszél róla, ez arra enged következtetnem, hogy a zavargásoknak koránt sincs végük. Talán azt próbálják álcázni, hogy nem sikerült letörniük a lázadókat.

– Én is ezt gondoltam.

Kaj egy bólintással jelezte a köszönetét. Csin távozott.

Még akkor is a híren rágódott, amikor megszólalt a privát telefonja.

– Itt Kaj! – mondta.

– Én vagyok az.

Felismerte Ham Haszün tábornok hangját, aki Észak-Koreából telefonált.

– Örülök, hogy felhívott – mondta szívből jövő őszinteséggel, Ham tudni fogja a tényeket a lázadásról.

A tábornok rögtön a tárgyra tért.

– A phenjani nyilatkozat egy rakás szar.

– Nem verték le a lázadást?

– Épp fordítva. Az ultrák megszilárdították a helyzetüket, most ők parancsolnak az ország egész északkeleti részén, beleértve három rakétatámaszpontot és az atomsilót.

– Tehát a Legfelsőbb Vezető hazudott. – Mint azt Kaj és Csin már kitalálta.

– Ez már nem felkelés – mondta Ham. – Ez polgárháború, és senki sem jósolhatja meg, ki fog győzni.

Ez rosszabb volt, mint Kaj hitte. Észak-Koreában ismét elszabadulni készült a káosz.

– Ez nagyon fontos fordulat – mondta. – Köszönöm.

Be akarta fejezni a beszélgetést, mert tudta, hogy az életveszély, amelyet Ham vállal, minden másodperccel nő. Ám a tábornok még nem végzett. Neki megvolt a saját programja.

– Azt tudja, hogy kizárólag a maga érdekében maradok itt?

Kaj nem hitte, hogy ez a színtiszta igazság, de nem akart vitatkozni.

– Tudom – felelte.

– Ha ennek vége, ki kell hoznia innen.

– Megteszek minden tőlem…

– Felejtsen el minden magától telhetőt. Az ígéretére van szükségem. Ha a rezsim győz, kivégeznek mint főtisztet, aki átállt a rossz oldalra. És ha a lázadók csak gyanítanák, hogy magával beszélek, úgy agyonlőnének, mint egy kutyát.

Kaj tudta, hogy ez igaz.

– Ígérem – mondta.

– Átküldhet a határon egy különleges kommandót helikopterekkel, hogy kivigyenek innen.

Ezt talán nehéz lesz összehozni egyetlen kémért, akinek a hasznossága lejáróban van, ám ez most nem az a perc volt, amelyben Kaj bevallhatta a kételyeit.

– Ha ez kell hozzá, megtesszük – mondta annyi őszinteséggel, amennyit színlelni tudott.

– Úgy gondolom, tartozik nekem ennyivel.

– Igen – felelte komolyan Kaj, és remélte, hogy képes lesz megfizetni az adósságát.

Pályafutásának legmegbízhatóbb kémje igazolta a következtetéseket, amelyeket ő és Csin levontak a Legfelsőbb Vezető beszédéből. Továbbítania kellett a hírt.

Vágyott egy csendes estére otthon Tinggel. Férj és feleség keményen dolgoztak, a nap végére egyiküknek sem volt kedve kiöltözni és divatos helyeken mutogatni magukat. Nekik a csendes esték jelentették a legnagyobb gyönyörűséget. A szomszédságukban megnyitott egy Trattoria Reggio nevű új étterem. Kaj úgy evett volna egy kis penne all’arrabbiatát, de hát szólította a kötelesség.

Elmondja a hírt a Nemzetbiztonsági Bizottmány alelnökének, aki nem volt más, mint az apja, Csang Csien-csün.

Apjának privát telefonja nem válaszolt, de mostanra valószínűleg otthon lesz. Tárcsázta a számot. Az anyja vette föl. Kaj pár percig türelmesen válaszolgatott a kérdéseire: nem, nincs migrénje, több éve már, hogy nem szenved tőle; Ting megkapta az éves influenzaoltást, és nem szenvedett a mellékhatásoktól; Ting anyja nagyon jól van korához képest, és csak annyit szenved a régi lábtörésétől, amennyit szokott; végül pedig nem tudja, mi fog történni a *Szerelem a palotában* következő epizódjában. Utána megkérdezte, otthon van-e az apja.

– Elment csülköt enni a Forrón az Igazi étterembe az elvtársaival, és most majd fokhagymaszagúan jön haza!

– Köszönöm – mondta Kaj. – Akkor utánamegyek.

Telefonálhatott volna az étterembe, de az öreg megorrolhat, amiért elhívják a vacsorától az öreg cimborákkal. Mivel a Forrón az Igazi nem volt messze a Kuoan-pu központjától, Kaj úgy döntött, hogy odamegy. Különben az apjával mindig is jobb volt személyesen beszélni, mint telefonon. Szólt Peng Ja-vennek, hogy értesítse Lámát.

Mielőtt távozott, elmondta Csinnek, mit tudott meg Ham tábornoktól.

– Most tájékoztatni fogom Csang Csien-csünt. Ha történne valami, hívjon fel.

– Igenis, elvtárs.

A Forrón az Igazi nagy étterem volt, számos különszobával. A papa az egyikben vacsorázott Huang-ling tábornok és Kaj főnöke, Fu Csu-jü állambiztonsági miniszter társaságában. A szoba szaglott az erőspaprikától, a fokhagymától és a gyömbértől. Mindhárman

tagjai voltak a Nemzetbiztonsági Bizottmánynak, konzervatív csoportjuk nagy erőt képviselt. Színjózanok, nagyon komolyak voltak, és mintha bosszankodtak volna, amiért megzavarják őket. Lehet, hogy kedélyes összejövetelnél többről volt itt szó? Kaj szerette volna tudni, mi az, amit nem hallhat a többi vacsorázó.

– Vannak híreim Észak-Koreából, amelyek nem halaszthatók holnapig – mondta.

Azt várta, hogy hellyel kínálják, de az öregek úgy gondolták, hogy egy fiatallal nem szükséges udvariaskodni.

– Beszélj – szólította fel Fu Csu-jü, a főnöke.

– Nyomós bizonyítékok utalnak rá, hogy Kang Udzsong kezéből kezd kicsúszni a hatalom. Most már nemcsak északkeletet ellenőrzik a szélsőségesek, de északnyugatot is – más szavakkal az ország felét. Egy megbízható informátor polgárháborúként írja le a helyzetet.

– Ez változtat a leányzó fekvésén – mondta Fu. Huang tábornok kételkedett.

– Már ha igaz.

– Ez mindig kérdés a hírszerzésben – mutatott rá Kaj. – De nem tártam volna önök elé, ha nem lennék biztos benne.

– Ha igaz, akkor mit tegyünk? – kérdezte Csang Csien-csün. Huang agresszív volt, szokása szerint.

– Bombát az árulóknak! Fél óra alatt legyalulhatjuk az összes támaszpontot, amelyeket elfoglaltak, és megölhetjük az egész bandát. Miért ne?

Kaj tudta, miért ne, de tartotta a száját. Az apja válaszolt a kérdésre, csipetnyit ingerülten.

– Mert az alatt a félóra alatt atomrakétákat lőhetnek ki a kínai városokra.

Huang felháborodott.

– Most meg már a koreai lázadók csürhéjétől félünk?

– Nem – mondta Csien-csün. – Az atombombáktól félünk. Akinek van egy csepp esze, az fél az atombombáktól.

Huang méregbe gurult az effajta beszédtől. Szerinte ez gyöngítette meg Kínát.

– Szóval elég ellopni pár atombombát, és onnantól mindenki azt csinál, amit akar, mert Kínának nincs hatalma az ellenálláshoz!

– Szó sincs róla! – mondta határozottan Csien-csün. – De nem a bombázás az első lépésünk. – Pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Bár lehet az utolsó.

Huang taktikát változtatott.

– Kétlem, hogy a helyzet olyan súlyos lenne, amilyennek leírják. A kémek mindig eltúlozzák a jelentésüket, hogy fontosabbnak tüntessék fel magukat.

– Ez bizony igaz – bólogatott Fu.

Kaj megtette a kötelességét, és nem akart vitatkozni.

– Kérem, bocsássanak meg – mondta. – Engedelmükkel távozom, hogy önök, akik nálam idősebbek és bölcsebbek, megvitathassák a kérdést. Jó éjszakát.

Kifelé menet megszólalt a telefonja. Látta, hogy Csin keresi.

Megállt az ajtón kívül, hogy fogadja a hívást.

– Ön utasított, hogy tájékoztassam a fejleményekről – szólt Csin.

– Mi történt?

– A dél-koreai KBS-híradó azt mondja, hogy az észak-koreai szélsőségesek átvették a hamhungi támaszpont irányítását, amely háromszázhúsz kilométerrel délebbre van endzso-dongi eredeti bázisuktól. Messzebbre jutottak, mint gondoltuk.

Kaj maga elé képzelte Észak-Korea térképét.

– Ez azt jelenti, hogy most az ország felénél nagyobb területen van hatalmuk!

– Jelképes értéke is van.

– Mert Hamhung Észak-Korea második legnagyobb városa.

– Igen.

Ez nagyon súlyos volt.

– Köszönöm, hogy tudatta velem.

– Ez természetes, elvtárs.

Kaj letette, és visszament a különszobába. A három öregember értetlenül nézett rá.

– A dél-koreai tévé szerint a szélsőségesek most Hamhungot foglalták el.

Látta, hogy az apja elsápad.

– Hát ez az – mondta. – Szólnunk kell az elnöknek. Fu Csu-jü előhúzta a mobilját.

– Máris hívom.

29. fejezet

A helikopterek éjszaka szálltak fel a Szaharából, hogy hajnalban érkezzenek az aranybányához, valamivel több, mint harminchat órával Abdul jelentése után. Tamara és Tab mint vezető hírszerzők, a parancsnoki darálón mentek Marcus ezredessel. Pirkadatkor sziklás- homokos, jellegtelen tájat láttak a magasból, ahol nem volt se növény, se ember. Mintha egy idegen, lakatlan bolygó lett volna, talán a Mars.

– Jól vagy? – kérdezte Tab.

Tamara nem volt valami jól. A rettegéstől fájt a gyomra, és kénytelen volt összekulcsolni a kezét, hogy ne reszkessen, mert azt mindenáron titkolni akarta a daráló többi utasa elől. Ám Tabnak bevallhatta.

– Halálosan félek – mondta. – A harmadik tűzpárbajom lesz hét héten belül. Az ember azt hinné, mostanra hozzászoktam.

– Ki nem hagynál egy aranyköpést – jegyezte meg Tab, bár azért együttérzően megszorította a nő karját.

– Nem lesz semmi bajom! – fogadkozott Tamara.

– Tudom, hogy nem.

Mindezek ellenére Tamara ki nem hagyta volna az akciót, amely megkoronázza az Abdul-tervezetet. Abdul jelentése új energiával töltötte el azokat az erőket, amelyek Észak-Afrikában az NSZIÁ ellen harcoltak. Abdul megtalálta Hufrát, és ami ennél is jobb, al-Fárábi ott tartózkodik! Abdul feltárta Észak-Korea szerepét az afrikai terroristák fölfegyverzésében, továbbá fölfedezett egy aranybányát, a dzsihádik egyik legfontosabb jövedelemforrását, valamint egy haláltábort.

Tamara gyorsan ellenőrizte a tábor pontos helyét. A műholdas fotók számos bányát mutattak a térségben, amelyek mind egyformák voltak a tízezer kilométeres magasságból, ám Tab szervezett egy felderítő repülést a francia légierő Falcon–50-es gépén, nem tízezer, csak tíz kilométer magasan, és így már azonosíthatták Hufrát a nagy fekete négyszögről, amely Abdul tüze okozott. Azt is megértették, miért nem sikerült a drónos kutatás a Mercedes után. Ők azt hitték, hogy a busz északi irányban megy, mert úgy jut el a leggyorsabban egy műúthoz, holott Hakim nyugatnak tartott, a táborba.

Nagy kihívás volt ilyen rövid idő alatt riasztani mindenkit, és összehangolni a francia meg az amerikai fegyveres erők terveit; voltak percek, amikor még a rendíthetetlen nyugalmú Susan Marcus is majdnem idegesnek látszott, de aztán minden összejött. Egy órája találkoztak a csillagfényes sivatagban, hogy korán indulhassanak.

A soknemzetiségű haderőnek ez volt eddig a legnagyobb akciója. A támadások alapszabálya a háromszoros túlerő, és mivel Abdul százra becsülte a táborban a dzsihádik számát, Marcus ezredes háromszáz katonát vitt magával. A gyalogság már a helyén volt, fedezékben a tűzerő-irányító csoporttal együtt, amelynek az volt a feladata, hogy összehangolja a földről és a levegőből indított támadásokat, nehogy a támadók a sajátjaikat lőjék. A légitámadást gépágyúkkal, irányítatlan rakétákkal és Hellfire levegő-föld rakétákkal fölfegyverzett Apache harci helikopterek vezették. Azt a parancsot kapták, hogy gyorsan törjék meg a dzsihádik ellenállását, ezzel csökkentve a minimumra az áldozatok számát a támadók és a nem harcoló rabszolgák között.

A légiflotta utolsó helikoptere, egy Osprey, az arabul folyékonyan beszélő orvosi személyzetet, szociális munkásokat és a felszerelésüket hozta. Az ő munkájuk akkor kezdődik, amikor a csata véget ér. El kell látniuk az alultáplált és beteg rabszolgákat, vissza kell vinni őket az otthonukba.

Tamara észrevett a látóhatáron egy piszokfoltot, amelyből hamarosan kirajzolódott egy település. A zöld szín hiánya arra utalt, hogy nem rendes oázis, hanem bányásztábor. Ahogy a légiflotta közelebb ért, Tamara látta a sátrak és a hevenyészett kalyibák összevisszaságát, és annak szöges ellentétét, a három bekerített térség katonás rendjét, bár az egyikben kiégett személyautók és furgonok vázai csúfoskodtak. A másiknak a közepén egy gödör tátongott, vélhetőleg a bánya, a harmadikban salakbeton barakkok sorakoztak, és azok mögött is voltak valamik, talán rakétavetők, álcázóhálókkal letakarva.

– Mintha említetted volna, hogy a raboknak tilos megközelíteniük a drótkerítéseket – mondta Susan Tamarának.

– Igen. Abdultól tudom, hogy le is lőhetik őket, ha felmásznak rájuk.

– Tehát a kerítésen belül csak terroristák vannak.

– Kivéve azokat, akiket a világoskékre festett épületbe zártak.

Azok az elrabolt lányok.

– Jó tudni. – Susan bekapcsolta a mikrofont, hogy az egész csapat hallja. – A kerítéseken belül mindenki ellenséges katona, kivéve azokat, akik a világoskék házban vannak! Azok foglyok! Ne lőjenek a világoskék házra! Minden más fegyvertelen személy a kerítésen kívül található!

Szörnyű hely volt. A viskók többsége arra se volt alkalmas, hogy védjen a naptól. Az ösvények fuldokoltak a szemétben és a mocsokban. Még csak virradt, ezért kevesen mutatkoztak. Maroknyi rongyos alak vizet hordott, és a tábortól valamivel messzebb néhányan a szükségüket végezték a latrinán.

A táborban meghallhatták a darálók robaját, mert váratlanul sokkal többen bukkantak elő.

Az élen haladó helikopter nagy hangerejű megafonnal volt fölszerelve, amelyből arabul elbődült egy hang:

– Kezeket tarkóra, és menjetek a sivatagba! Ha fegyvertelenek vagytok, nem kell félnetek! Kezeket tarkóra, és menjetek a sivatagba!

A rabszolgaszállás lakói már rohantak is. Annyira sietős volt nekik, hogy nem tették a kezüket a tarkójukra, de hát nyilvánvalóan fegyvertelenek voltak.

Más volt a helyzet a körletben. A barakkokból kizúduló emberek többségénél géppisztoly volt, sőt egyeseknél kézi rakétavető.

A helikopterek gyorsan fölemelkedtek, és eltávolodtak. Az Apache nyolc kilométerről is célba talál. Robbanások lyuggatták a kaszárnya földjét. Néhány barakk összedőlt.

A sivatagból előtűnt a gyalogság derékhada, hogy elvonják a tüzet a rabszolgatelepről. Kevés fedezék volt, ám egy osztag felállított egy aknavetőt, és lőni kezdte a kaszárnyát. Valaki a magasból irányíthatta őket, mert kisvártatva már gyilkos pontossággal céloztak.

Tamara a távolból figyelt, amit ő nem érzett biztos távolságnak a vállról indítható rakéták precíziós célzóberendezése miatt. Az máris látszott, hogy a dzsihádistáknak esélyük sincsen a győzelemre. A

támadó nemcsak túlerőben volt, de be is szorította őket egy jól körülzárt területre, és véres rendet vágott soraikban.

Egy vállról indított rakéta célba talált. Az egyik Apache felrobbant, és darabokban hullott a fölre. Tamara kétségbeesetten felkiáltott, Tab káromkodott. A támadók megkettőzték erőfeszítéseiket.

A körletből mészárszék lett. A földet beterítették a holtak és a sebesültek, helyenként több rétegben. Akik még sértetlenek voltak, kezdték eldobálni a fegyvereiket, és a kezüket a tarkójukra téve mutatták, hogy megadják magukat.

Tamara észre se vette, hogy egy gyalogososztag a rabszolgatelepen keresztül megközelítette a kaszárnyát, és fedezékbe húzódott a kapu előtt. Most rászegezték fegyvereiket a magukat megadó dzsihádikra, és utasították őket, hogy hasaljanak a földre.

Az ostromlottak már nem lőttek vissza. A gyalogság elözönlötte a körletet. Az összes katona látta Abdul színes fotóját al-Fárábiról meg a fekete zakós észak-koreairól, és tudták, hogy lehetőleg élve kell elfogni őket. Tamara szerint erre nem volt sok esély. Kevés terrorista maradt életben.

A helikopterek visszavonultak, és leereszkedtek a sivatagban. Tamara és Tab kiszállt. Elvétve még lőttek párat, aztán semmi. Tamara kiválóan érezte magát, és rájött, hogy abban a pillanatban elszállt a félelme, amikor megkezdődött a csata.

Míg mentek keresztül a táboron, Tamara nem győzött ámulni, mi mindent végzett Abdul: megtalálta ezt a helyet, megszökött, tájékoztatta őket, és még fel is gyújtotta a járműveket, nehogy a dzsihádik leléphessenek. Mire megérkezett a körlethez, a katonák már megtalálták al-Fárábit és az észak-koreait. Fiatal amerikai hadnagy őrizte a két becses foglyot, roppant büszkén.

– Itt vannak a maga fickói, hölgyem! – jelentette Tamarának. – Van egy másik koreai, aki meghalt, de ez itt a maga fotóján lévő. – A hadnagy kiemelte a foglyait a megmaradt dzsihádik közül, akiknek most bilincselték hátra a kezét és béklyózták meg a lábát, hogy csak járni tudjanak, de futni nem.

Tamara figyelmét egy pillanatra elvonta három fiatal nő látványa, akik képtelen módon olyasféle csipkés alsót viseltek, mintha egy

olcsó pornóhoz jöttek volna szereplőválogatásra. Aztán rájött, hogy őket tarthatták a világoskék házban. A szociális munkásoktól majd kapnak tisztességes ruhát, csakúgy, mint a többi rabszolga, akikről már csak rongyok lógtak.

Tekintete visszatért az értékes foglyokhoz.

– Maga al-Fárábi, az Afgán – mondta arabul. A terrorista nem válaszolt.

Tamara a koreaihoz fordult.

– Hogy hívják?

– Pak Dzsonghun vagyok – felelte az.

– Állítsanak fel valamilyen árnyékolót – mondta a hadnagynak Tamara –, és nézzenek körül, hátha akad itt két szék. Ki fogjuk hallgatni ezt a két embert.

– Igenis, hölgyem.

Al-Fárábi érthetett angolul, mert most megszólalt:

– Nem vagyok hajlandó alávetni magamat a kihallgatásnak.

– Hát pedig jobb lesz, ha megszokja – figyelmeztette a nő –, mert még évekig fogják kérdezgetni.

30. fejezet

Kaj üzenetet kapott Neil Davidsontól, a kapcsolatától a pekingi CIA- irodánál, aki sürgős találkozót kért.

Hogy kerüljék a feltűnést, változtattak a találkozó helyszínén. Kaj utasítására Peng Ja-ven felhívta a Cadillac Center ügyvezető igazgatóját, hogy az állambiztonsági minisztérium két jegyet óhajt a Pekingi Kacsák és a hszincsiangi Repülő Tigrisek délutáni kosárlabda- mérkőzésére. Egy biciklis futár egy óra múlva meghozta a jegyeket. Ja-ven elküldött egyet Neilnek az amerikai nagykövetségre.

Kaj feltételezte, hogy Neil az észak-koreai fenyegető válságról akar beszélni. Reggel ismét volt egy figyelmeztető jel: egy ütközés a Sárga-tengeren, Korea nyugati partja előtt. Történetesen derült idő volt abban a térségben, így jó műholdas felvételek készültek róla.

Kajnak most is segítségre volt szüksége a képek értelmezéséhez. A hajókat főleg a nyomdokvizüknek köszönhetően lehetett azonosítani, de ahhoz nem fért kétség, hogy a nagyobb ment neki a kisebbnek. Jang-jung, a szakértő azt mondta, a nagyobb egy hadihajó volt, a kisebbik halászhajó. Arra is jó tippje volt, hogy mi a nemzetiségük.

– Abban a térségben a hadihajó szinte bizonyosan észak-koreai – mondta. – Nagyon úgy tűnik, hogy szándékosan ütközött a halászhajóval, amely valószínűleg dél-koreai.

Kaj egyetértett. A vitatott tengeri határ az egyik neuralgikus pontja volt a két Korea viszonyának. Észak sose fogadta el a vonalat, amelyet az ENSZ húzott meg 1953-ban. 1999-ben bejelentette, hogy mostantól másutt lesz, ott, ahol jobban hozzáférhetők a halban gazdag vizek. Klasszikus határvita volt, amely gyakori összecsapásokhoz vezetett.

Délen a szöuli tévé bemutatott egy videót, amelyet a halászhajó egyik matróza készített. Tisztán látszott az észak-koreai haditengerészet vörös-fehér-kék lobogója a hajón, jött, egyenesen neki a kamerának. Ahogy közeledett, hallani lehetett a halászhajó legénységének kiáltozását. Ezt hatalmas reccsenés követte, aztán

emberek sikoltoztak, és a film véget ért. Drámai volt, rettenetes, és percek alatt végigfutott a világhálón.

Két dél-koreai tengerész meghalt, mondta a hírfelolvasó. Az egyik vízbe fúlt, a másikat eltalálták a röpködő szilánkok.

Kaj kisvártatva elindult a Cadillac Centerbe. A kocsiban leoldotta a nyakkenőjét, és lecserélte a zakóját fekete tolldzsekire, hogy jobban beolvadjon a nézők közé.

Az arénában főleg kínaiak tartózkodtak, de rendesen képviseltették magukat más nációk is. Amikor Kaj megérkezett, kezében két doboz Jencsing sörrel, Neil már ott volt. Tengerészkabátot és mélyen a fejébe húzott, fekete kötött sapkát viselt. Épp olyanok voltak, mint a többi néző.

– Kösz. – Neil elvette az egyik sört. – Jó helyeket kerített. Kaj vállat vont.

– Mi vagyunk a titkosrendőrség. – Felbontotta a sörét, és ivott. A Kacsák hófehér mezben voltak, a Tigrisek égszínkékben.

– Pont olyan, mint egy meccs az Államokban – jegyezte meg Neil.

– Még néhány fekete játékos is van.

– Nigériaiak.

– Nem is tudtam, hogy a nigériaiak kosárlabdáznak.

– Méghozzá nagyon jól.

A meccs elkezdődött, a közönség hamarosan túl nagy zajt csapott ahhoz, hogy beszélgethessenek. A Kacsák az első negyedben megszerezték a vezetést, a félidő végére ötvennyolc pontjuk volt, a Tigriseknek negyvenhárom.

A szünetben Kaj és Neil összedugták a fejüket, hogy komoly dolgokról beszéljenek.

– Mi a fene folyik Észak-Koreában? – kérdezte Neil.

Kaj egy pillanatig töprengett. Elővigyázatosnak kellett lennie, hogy ne áruljon el titkokat. Ugyanakkor hitt benne, hogy Kína érdekében hitelesen kell tájékoztatni az amerikaiakat. A félreértésekből olyan gyakran lesz válság.

– Polgárháború folyik – felelte. – És a lázadók állnak nyerésre.

– Gondoltam.

– Ezért művel a Legfelsőbb Vezető akkora ostobaságokat, hogy legázoltat egy dél-koreai halászhajót. Nagyon igyekszik, hogy ne

látsszék olyan gyengének, mint amilyen.

– Kaj, komolyan nem értjük, miért nem tesznek valamit ennek a problémának a megoldására.

– Például?

– Például avatkozzon be a katonaságuk, és zúzza szét a lázadókat.

– Megtehetnénk, de miközben zúzunk, ők atomrakétákat lőhetnek ki a kínai városokra. Ezt nem kockáztathatjuk.

– Küldjék a hadseregüket Phenjanba, és szabaduljanak meg a Legfelsőbb Vezetőtől!

– Ugyanaz a probléma. Utána háborúzhatnánk a lázadókkal és az atombombáikkal.

– Akkor hagyják, hogy a lázadók új kormányt alakítsanak.

– Úgy gondoljuk, hogy ez valószínűleg a mi beavatkozásunk nélkül is megtörténik.

– Semmit sem csinálni, az is veszélyes lehet.

– Tisztában vagyunk vele.

– Más. Azt tudták, hogy az észak-koreaiak támogatják az észak-afrikai NSZIÁ terroristáit?

– Mire céloz? – Kaj pontosan tudta, hogy Neil mire céloz, de óvatosnak kellett lennie.

– Líbiában, a nigeri határ közelében megrohantunk egy Hufra nevű terrorista búvóhelyet. Aranybányája volt, amelyben rabszolgákat dolgoztattak.

– Gratulálok.

– Letartóztattuk al-Fárábit, a Nagy-Szaharai Iszlám Állam vélelmezett vezetőjét. Volt vele egy koreai, aki Pak Dzsonghunnak mondta magát.

– Sok ezer koreait hívnak így. Olyan név, mint Amerikában a John Smith.

– Továbbá találtunk három teherautóra szerelt, rövid hatótávolságú ballisztikus Hvaszong–5 rakétát.

Kaj elhűlt. Azt tudta, hogy az észak-koreaiak gépfegyvereket árulnak a terroristáknak, ám a ballisztikus rakéta sokkal komolyabb.

De nem mutatta a megdöbbenését.

– A fegyver az egyetlen exportképes termékük – mondta.

– De hát…
– Egyetértek. Őrültség rakétákat eladni azoknak a hibbantaknak.
– Tehát nem Peking egyetértésével történt.
– A pokolba, dehogy!
A csapatok visszajöttek, a játék újrakezdődött.
– Hajrá, Kacsák! – ordította Kaj mandarin nyelven.
– Iszik még egy doboz Jencsinget? – kérdezte Neil.
– De mennyire – válaszolta Kaj.

* * *

Este bankettet adtak a Tienanmen téren, a Nép Nagy Csarnokában a látogatóba érkezett zambiai elnök tiszteletére. Kína milliókat fektetett be Zambia rézbányáiba, Zambia támogatta Kínát az ENSZ-ben.

Kajt nem hívták meg, de részt vett a vacsora előtti állófogadáson. Egy pohár Chandon Me habzóbort – Kína riposztját a pezsgőre – szorongatva szót váltott Vu-paj külügyminiszterrel, aki szédületesen elegáns volt sötétkék öltönyében.

– A dél-koreaiak bizonyosan megtorolják a halászhajójuk elleni támadást – mondta Vu.

– Aztán pedig Észak-Korea megtorolja a megtorlást. Vu lehalkította a hangját.

– Az valószínűleg jó, hogy a Legfelsőbb Vezető már nem rendelkezik az atomfegyverekkel. Még kísértésbe esne, hogy bevesse őket Dél-Korea ellen, és utána az amerikaiak is beszállnának az atomháborúba.

– Nem is érdemes ezen tépelődni – felelte Kaj. – Viszont ne feledje, hogy vannak Észak-Koreának más fegyverei, majdnem olyan félelmetesek, mint az atom.

Vu elkomorodott.

– Mire céloz?

– Észak-Koreának kétezer-ötszáz tonna vegyi fegyvere és biológiai fegyvere van. Úgymint ideggáz, mustárgáz, hánytatógáz, illetve lépfene, kolera, himlő.

Vu megriadt.

– Ó, a francba, erre nem is gondoltam. Pedig tudtam, csak kiment a fejemből.

– Talán tennünk kellene valamit az ügyben.

– Meg kell mondanunk nekik, hogy ne használják ezeket a fegyvereket.

– Hozzátéve, hogy amennyiben mégis használják, akkor… mit is teszünk? –Próbálta rávezetni a külügyminisztert az elkerülhetetlen következtetésre.

– Hát talán beszüntetünk minden segélyt – mondta Vu. – Nemcsak a rendkívülit, de az összeset.

Kaj bólintott.

– Ez a fenyegetés majd kényszeríti őket, hogy komolyan vegyenek minket.

– Ha nem kapnak tőlünk segélyt, a phenjani rezsim napok alatt összeomlik.

Ez igaz, gondolta Kaj, csakhogy a Legfelsőbb Vezető meg azt gondolja, hogy az egész csak üres fenyegetés. Tisztában van ő vele, milyen fontos stratégiai szempontból Kína számára Észak-Korea, és esetleg úgy dönt, hogy amennyiben a helyzet nagyon elfajul, a kínaiak belátják, hogy mégsem hagyhatják magára a szomszédjukat. És talán igaza is lesz.

Ám megtartotta magának ezt a gondolatot, és annyit mondott közömbösen:

– Kétségtelenül megérné nyomást gyakorolni Phenjanra.

Vu nem vette észre, mennyire hiányzik a hangjából a lelkesedés.

– Megbeszélem Csen elnökkel, de azt hiszem, egyetért majd.

– Ma este itt van Pak Nam, az észak-koreai nagykövet.

– Kellemetlen alak.

– Tudom. Szólhatok Pak nagykövetnek, hogy ön beszélni óhajt vele?

– Igen. Szóljon neki, hogy holnap keressen fel. Addig is megpróbálok még ma este beszélni Csennel.

– Az jó lesz. – Kaj otthagyta a külügyminisztert, hogy körülnézzen. Legalább ezer ember volt a teremben, így pár percbe telt, hogy megtalálja az észak-koreai küldöttséget. Pak nagykövet vékony arcú ember volt, viseltes öltönyben, egyik kezében pohárral, a másikban

cigarettával. Kaj már többször találkozott vele. Pak nem tűnt túláradóan boldognak a viszontlátástól.

– Nagykövet elvtárs, remélem, hogy rendkívüli rizs- és szénszállítmányaink zökkenő nélkül megérkeztek – indította Kaj.

Pak kifogástalan mandarin nyelven és ellenségesen válaszolt.

– Csang elvtárs, tudjuk, hogy maga ragaszkodott a halasztáshoz.

Ezt meg kitől hallotta? Politikai vitában mindig bizalmas adatnak számít, hogy ki mit mondott. Az ellentétes vélemények kifecsegése aláaknázhatja a végső döntést. Valaki megszegte ezt a szabályt, vélhetőleg azért, hogy keresztbe tegyen Kajnak.

Egyelőre nem foglalkozott a kérdéssel.

– Üzenetet hozok a külügyminisztertől – mondta. – Beszélni óhajt önnel. Lenne olyan szíves időpontot egyeztetni a holnapi látogatáshoz?

Kaj rendkívül udvariasan viselkedett, és nincs olyan nagykövet, aki nemet mondana egy külügyminiszter kérésére. Ám Paknak nem volt sietős igent mondania, inkább azt kérdezte dölyfösen:

– Mit óhajt megvitatni velem?

– Észak-Korea vegyi és biológiai fegyvereit.

– Nekünk nincsenek ilyen fegyvereink.

Kaj elfojtott egy sóhajt. Egy állam hangnemét mindig azok szabják meg, akik a csúcson vannak. Pak is a Legfelsőbb Vezetőt majmolta, aki erényesen csökönyös volt, mint egy fundamentalista. Felelj csak igennel, te faszkalap, gondolta fáradtan Kaj, de mondani azt mondta.

– Akkor az igen rövid megbeszélés lesz.

– Talán nem. Én is időpontot akartam kérni Vu elvtárstól egy másik kérdés miatt.

– Megkérdezhetem, mi az?

– Talán szükségünk lehet az önök segítségére ennek az endzsodongi zendülésnek az eltiprásában, amelyet az amerikaiak szerveznek.

Kaj nem reagált az amerikaiak említésére. Propagandisztikus közhely volt, amelyben Pak ugyanúgy nem hitt, mint ő.

– Mire gondoltak?

– Ezt a miniszterrel fogom megbeszélni.

– Bizonyára katonai segítségre gondolnak. Pak ezt elengedte a füle mellett.

– Holnap felhívom a minisztert.

– Tájékoztatni fogom.

A vendégeket éppen felkérték, hogy fáradjanak az asztalhoz, amikor Kaj ismét megkereste Vu-pajt.

– Csen elnök egyetért a javaslatommal – újságolta Vu. – Ha Észak- Korea vegyi vagy biológiai fegyvereket vet be, azonnal felfüggesztünk minden segélyt.

– Helyes – mondta Kaj. – Ha pedig holnap közli ezt Pak nagykövettel, ő katonai támogatást fog kérni a lázadók ellen.

Vu a fejét rázta.

– Csen nem küld kínai csapatokat Észak-Koreába. Ne feledje, hogy a lázadóknak atomfegyvereik vannak. Még Észak-Korea sem ér meg egy atomháborút.

Kaj nem akarta, hogy a külügyminiszter egyszerűen lesöpörje Pak kérését.

– Ajánlhatunk korlátozott segítséget – javasolta. – Fegyvereket, lőszert. Hírszerzést is. De harcoló katonákat nem.

Vu bólintott.

– Kizárólag olyat, ami rövid távon használható a csatatéren. Semmi olyat, ami bevethető Dél-Korea ellen.

Kaj fennhangon gondolkodott.

– Azzal a feltétellel, hogy Észak-Korea beszünteti provokatív betöréseit a vitatott tengeri területekre.

– Jó ötlet! Korlátozott segítség, azzal a feltétellel, hogy tisztességesen viselkednek.

– Igen.

– Javasolni fogom Csennek.

Kaj benézett az ebédlőbe, ahol száz pincér már az első fogást hordta fel az asztalokra.

– Jó étvágyat a vacsorához – mondta.

– Maga nem marad?

– A zambiai kormány nem tartja elengedhetetlennek a jelenlétemet. Vu gyászosan mosolygott.

– Maga mázlista!

* * *

Másnap délelőtt a külügyminisztériumban találkoztak. Elsőnek Kaj érkezett, utána Pak nagykövet négy tanácsadóval. Körülültek egy asztalt, amelyen kitöltött tea várakozott porcelántányérral lefedett csészékben, hogy ki ne hűljön. Átestek az előírt nyájaskodáson, ám a légkör a szóvirágok ellenére is feszült volt. A vitát Vu nyitotta meg.

– Meg akarom beszélni önnel a vegyi és biológiai fegyvereket.

Pak nyomban közbevágott, ugyanazt ismételve el, amit Kajnak mondott az este:

– Nekünk nincsenek ilyen fegyvereink.

– Az ön tudomása szerint – kínálta fel Vu a kiutat.

– Biztos tudásom szerint – makacskodott Pa. Vu előre megfogalmazta a választ.

– Arra az esetre, ha ilyeneket óhajtanának beszerezni a jövőben, és arra az esetre, ha a katonaságnak valóban lennének ilyen fegyverei az ön tudtán kívül, Csen elnök elvtárs félreérthetetlenül közölni akarja önnel az álláspontját.

– Jól ismerjük az elnök elvtárs álláspontját. Jómagam… Vu fölemelte a hangját, és belefojtotta a szót a koreaiba.

– Az elnök arra utasított, hogy értessem meg! – mondta, immár nem leplezve a dühét.

Pak befogta a száját.

– Észak-Korea sohasem használhat ilyen fegyvereket Dél-Korea ellen. – Vu fölemelte a kezét, hogy Pak ne szakíthassa félbe ismét. – Ha maguk dacolnak ezzel a rendelkezéssel, vagy eltekintenek tőle, vagy akár véletlenségből is megsértik, annak haladéktalan és megmásíthatatlan következményei lesznek. Kína minden további vita, sőt figyelmeztetés nélkül megvon Észak-Koreától mindenféle segélyt, egyszer s mindenkorra! Nem lesz több! Semmi!

Pak dacos képet vágott, de Kaj meglátta a sokkot a gunyoros félmosoly mögött.

– Ha végzetesen meggyöngítik Észak-Koreát, az amerikaiak megpróbálják elfoglalni, márpedig őket bizonyosan nem akarják szomszédnak – mondta szkeptikus hangra törekedve a nagykövet.

– Nem azért hívattam ide, hogy vitatkozzak! – mondta gorombán Vu, akiről végleg lehámlott a finom máz. – Tényeket közlök. Gondoljon, amit akar, de hagyják azokat a szörnyű és kiszámíthatatlan fegyvereket ott, ahol jelenleg dugdossák, és még csak ne is gondoljanak rá, hogy bevetik őket.

Pak visszanyerte az önuralmát.

– Ez nagyon világos üzenet, külügyminiszter elvtárs. Köszönöm.

– Helyes. És ön is akar nekem mondani valamit.

– Igen. Az Endzso-dongban kezdődött lázadást nehezebb kezelni, mint azt a kormányom nyilvánosan beismeri.

– Méltányolom az őszinteségét – mondta Vu, aki visszaváltozott charmeurré.

– Hisszük, hogy az észak-koreai és a kínai fegyveres erők közös fellépése lenne a leggyorsabb és a leghatásosabb módszer az ügy lezárására. Ebből az erődemonstrációból az árulók megtudhatnák, hogy elsöprő fölénnyel állnak szemben.

– Felfogom a logikáját – mondta Vu.

– Továbbá azt is megmutatná a lázadók támogatóinak Dél-Koreában és az Egyesült Államokban, hogy Észak-Koreának is vannak hatalmas barátai.

Méghozzá rohadtul kevés, gondolta Kaj.

– Továbbítom az üzenetet Csen elnök elvtársnak – mondta Vu –, de azt máris közölhetem, hogy ebből a célból nem fog kínai csapatokat küldeni Észak-Koreába.

– Ez nagy csalódás – mondta mereven Pak.

– De azért ne essen kétségbe – folytatta Vu. – Képesek lehetünk adni önöknek fegyvert, lőszert és adatokat, amelyek összeszedhetők a lázadókról.

Pak nyilvánvalóan nevetségesnek tartotta ezt az ajánlatot, de túl ravasz volt ahhoz, hogy nyíltan elutasítsa.

– Minden segítségnek örülünk, bár ez aligha lesz elég.

– Hozzá kell tennem, hogy ennek a segítségnek feltételei vannak.

– Milyen feltételei?

– Hogy Észak-Korea hagyjon fel provokáló határsértéseivel a vitatott vizeken.

– Mi nem fogadjuk el az úgynevezett északi határvonalat, amelyet egyoldalúan…

– Mi sem, de nem ez a lényeg! – szakította félbe Vu. – Mindössze azt gondoljuk, hogy ez nem az a pillanat, amelyben halászhajók legázolásával támaszthatnák alá az álláspontjukat. Csen elnök elvtárs azt akarja, hogy verjék le a lázadást, de kontraproduktívnak tartja Dél- Korea provokálását.

– A Koreai Demokratikus Népköztársaság – Pak nagyképűségből az ország hivatalos nevét használta – nem fog behódolni a hatalmaskodásnak.

– Nem is akarjuk, hogy azt tegyék – vágta rá Vu –, de egyszerre csak egy problémával foglalkozhatnak. Úgy jobb esélyük lesz rá, hogy mindkettőt megoldják. – Felállt, jelezve, hogy a megbeszélésnek vége.

Pak értette a célzást.

– Továbbítani fogom az üzenetét – mondta. – Legfelsőbb Vezetőnk nevében köszönöm, hogy fogadott.

– Nagyon szívesen.

A koreaiak kisorjáztak a szobából. Mikor az ajtó becsukódott, Kaj megkérdezte:

– Ön szerint lesz elég eszük azt tenni, amit kértünk?

– Kizárt – felelte Vu.

DEFCON 3

A szokásosnál magasabb készültségi szint.
A légierő mozgósíthatósága 15 perc.
(Az amerikai haderő 2001. szeptember 11-én volt ezen a szinten.)

31. fejezet

Gus bejött az Ovális Irodába, a kezében egy térképpel.

– Robbanás történt a Koreai-szorosban – mondta.

Pauline még képviselő korában látogatott el Koreába. Az útjáról készült fotókkal elnyerte a Chicagóban élő 45 000 koreai-amerikai rokonszenvét.

– Juttassa csak eszembe, hol is van a Koreai-szoros – mondta.

Gus megkerülte az asztalt, és az asszony elé tette a térképet. Pauline beszívta fa füstjéből, levendulából és pézsmából kevert, jellegzetes illatát. Ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse a férfit.

Gus nagyon komoly volt.

– Dél-Korea és Japán között található – mutatta. – A robbanás a szoros nyugati végén történt egy Csedzsu nevű, nagy sziget közelében. Nyaralóhely, homokos partokkal, de van ott egy közepes méretű haditengerészeti támaszpont is.

– Vannak amerikai csapatok a támaszponton?

– Nincsenek.

– Helyes. – Koreában 28 500 fős amerikai haderő állomásozott; utazása során Pauline-nak többekkel volt alkalma beszélni, köztük olyanokkal, akik az ő választókörzetéhez tartoztak. Kérdezte tőlük, hogy érzik magukat a Föld másik oldalán? A katonáknak tetszett Szöul izgalmas éjszakai élete, csak arra panaszkodtak, hogy a koreai lányok félénkek.

Azokért a fiatalokért ő a felelős.

Gus ujja megpihent egy ponton a szigettől délre.

– A robbanás nem volt messze a támaszponttól. Korántsem volt olyan erős, mint egy földrengés vagy egy atombomba, de a közeli szenzorok érzékelték.

– Mi okozhatta?

– Nem volt természeti jelenség. Lehetett egy ősrégi befulladt torpedó vagy mélységi bomba, de azoknál nagyobbnak vélik. Az a legvalószínűbb, hogy egy tengeralattjáró robbant fel.

– Mit mond a hírszerzés?

Gus telefonja megszólalt. Kivette a zsebéből a mobilt.

– Remélem, most megtudjuk. – A kijelzőre nézett. – A CIA. Fogadjam?

– Kérem rá.

– Itt Gus Blake – szólt bele a férfi a telefonba. Aztán figyelt.

Pauline nézte, és arra gondolt, hogy az asszonyszív is lehet befulladt bomba. Óvatosan bánj velem, Gus, nehogy felrobbanjak. Ha nem a megfelelő két drótot érinted össze, felrobbanthatsz, romba döntve a családomat, az újraválasztási reményeimet és a karrieredet is.

Mostanában sűrűbben támadtak ilyen alkalmatlan gondolatai. Gus letette.

– A CIA beszélt Dél-Korea Nemzeti Hírszerző Szolgálatával. Pauline elhúzta a száját. A NHSZ elég sötét társaság volt , pályafutásában egymást érték a korrupciós botrányok, a beavatkozások a választásokba és más illegális disznóságok.

– Tudom – mondta Gus, aki olvasott az elnök gondolataiban. – Nem a kedvenceink. Nos tehát. Azt mondják, egy tenger alatti mozgó objektumot érzékeltek dél-koreai vizekben, és azonosítottak Romeo osztályú tengeralattjáróként. Szinte bizonyosan kínai gyártmány, és az észak-koreai haditengerészet kötelékébe tartozik. Ezek a tengeralattjárók vélhetőleg három ballisztikus rakétával vannak fölszerelve, bár ezt nem tudjuk biztosan. Amikor közeledni kezdett a csedzsui támaszponthoz, a haditengerészet odaküldött egy fregattot.

– Megpróbálta figyelmeztetni a fregatt a tengeralattjárót?

– Víz alatt nincs tisztességes rádiókapcsolat, így a fregatt ledobott egy mélységi aknát, biztos távolságra a tengeralattjárótól, ami az adott körülmények között gyakorlatilag az egyetlen módja az üzenetnek. De a tengeralattjáró tovább közeledett a támaszponthoz, ennélfogva ott úgy döntöttek, hogy támadásra adnak parancsot. A fregatt parancsot kapott, hogy lője ki az egyik Red Shark rakétáját, ami telibe találta a tengeralattjárót. Túlélők nincsenek.

– Nem valami fényes magyarázat.

– Nem nagyon hiszem el a sztorit. Valószínűbb, hogy a tengeralattjáró véletlenül áttévedt a dél-koreaiak felségvizeibe, és

azok úgy döntöttek, bebizonyítják, hogy ők is tudnak olyan kemények lenni, mint az északiak.

Pauline sóhajtott.

– Észak megtámad egy halászhajót. Dél elpusztít egy északi tengeralattjárót. Szemet szemért. A kígyó fejére kell taposnunk, mielőtt megnő. Minden katasztrófa egy apró problémával kezdődik, amelyet nem oldanak meg. – Pauline épp ettől rettegett. – Szóljon Chessnek, hogy hívja fel Vu-pajt, és javasolja neki, hogy a kínaiak fékezzék meg az észak-koreaiakat.

– Talán nem lennének képesek.

– Akkor is megpróbálhatják. Egyébként igaza van, a Legfelsőbb Vezető feltételezhetően nem hallgat rájuk. Az a bajuk a zsarnokoknak, hogy a pozíciójuk olyan ingatag. Egy pillanatra sem lazíthatnak a szorításon, mert amint gyöngeséget mutatnak, vérszagú lesz a levegő, és a sakálok gyülekeznek. Machiavelli azt mondta, inkább féljenek az embertől, mint szeressék, de nem volt igaza. Egy népszerű vezető követhet el hibákat, és túléli. Egy bizonyos határig. Egy zsarnok nem éli túl.

– Talán mi rábírhatjuk Dél-Koreát, hogy higgadjanak le.

– No elnök nehéz eset.

– Ja. – No Dohui kevély asszony volt, aki hitt a saját lángeszében, és úgy érezte, előtte nincs akadály. A populista politikus azzal az ünnepélyes ígérettel nyerte meg a választást, hogy Észak- és Dél-Korea egyszer ismét egyesülni fog, Amikor rákérdeztek, hogy mikor, azt felelte: „Mielőtt meghalok.” Dél-Koreában a menő srácok divatba hozták a „Mielőtt meghalok” feliratú pólót, és ez lett az elnök jelszava.

Pauline tisztában volt vele, hogy az újraegyesülés nem lehet ilyen egyszerű. Irtóztató pénzbe kerül, és felmérhetetlen társadalmi viharokkal fog járni, amikor a huszonötmillió agyonéheztetett északkoreai rádöbben, mekkora hazugság volt minden, amivel hitegették őket. Vélhetőleg No is tisztában volt vele, de nyilván úgy okoskodott, hogy az amerikaiak majd állják a költségeket, és diadalának lendülete úgyis elsöpör minden problémát.

Bejött Jacqueline Brody kabinetfőnök.

– A védelmi miniszter beszélni szeretne önnel.

– A Pentagonból telefonál? – kérdezte Pauline.

– Nem, asszonyom, itt van, útban a konferenciateremhez.

– Küldje be.

Luis Rivera eredetileg a haditengerészet legfiatalabb admirálisa volt. Bár a szabványos washingtoni sötétkék öltönyt viselte, fekete sörtehajával, szorosan megkötött nyakkendőjével, ragyogóra fényesített cipőjével sikerült olyan látszatot keltenie, mintha még mindig katona lenne.

– A Nyolcadik Hadsereget súlyos kibertámadás érte Koreában – mondta, miután katonás feszességgel üdvözölte Pauline-t és Gust.

A Nyolcadik Hadsereg a legmagasabb létszámú egység volt a Dél- Koreában állomásozó amerikai fegyveres erők között.

– Miféle támadás? – kérdezte Pauline.

– DDoS.

Pauline tudta, hogy most vizsgáztatják. A miniszter informatikai tolvajnyelvvel teszi próbára. Csakhogy ő ismerte ezt a rövidítést.

– Elosztott túlterheléses támadás. – Kijelentés volt, nem kérdés. Rivera elismerően bólintott: az elnök állta a próbát.

– Igen, asszonyom. Ma, kora reggel áttörték a tűzfalainkat, és a szervereinket elárasztották többszörös forrásból származó adatcsomagok millióival. A számítógépek lelassultak, az internetünk használhatatlan lett. Mindenfajta elektronikus összeköttetés megszakadt.

– Mit csináltak?

– Blokkoltuk az egész bejövő adatforgalmat. Jelenleg folyik a szerverek helyreállítása és a szűrők fejlesztése. Reméljük, hogy egy órán belül helyreáll az összeköttetés. Hozzá kell tennem, hogy a fegyvervezérlést és -ellenőrzést, amely egy önálló rendszerben van, nem fertőzték meg.

– Legalább ennyi örömünk legyen. Ki volt a felelős?

– Az elárasztás több forrásból történt, jobbára oroszországiakból, de az igazi forrás úgyszólván bizonyosan Észak-Koreában található. Az aláírás kimutatható. Ennél többet nem is értek belőle. Jelenteni fogom a Pentagon szakembereinek, mit találtam.

– De miért most? – kérdezte Pauline. – Észak-Korea évtizedek óta ellenségesen viselkedik velünk. Ma váratlanul rájöttek, hogy itt

az idő a támadásra. Mi a gondolatmenetük?

– A stratégák egyetértenek abban, hogy a kiberhadviselés nélkülözhetetlen előjátéka az igazinak – mondta Luis.

– Vagyis a Legfelsőbb Vezető azt gondolja, hogy Észak-Korea hamarosan hadban áll az Egyesült Államokkal?

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy azt hiszik, hamarosan hadban *állhatnak,* valószínűleg inkább Dél-Koreával, de tekintve az Egyesült Államok és Dél-Korea szoros kapcsolatát, elővigyázatból szeretnének gyengíteni minket.

Pauline a nemzetbiztonsági tanácsadóra nézett.

– Egyetértek – mondta Gus.

– Én úgyszintén – jelentette ki az asszony. – Tervezzük a kibervisszavágást, Luis?

– A helyi parancsnok még rágódik rajta. Nem forszíroztam a kérdést – felelte a miniszter. – Hatalmas erőforrásaink vannak a kiberhadviseléshez, de a parancsnok vonakodik kiteríteni a kártyáit.

– Úgy kell bevetnünk a kiberfegyvereinket, hogy a felkészületlen ellenség sokkot kapjon tőlük – szólt közbe Gus.

– Értem – mondta Pauline –, ám a szöuli kormány talán nem tanúsít hasonló mérsékletet.

– Igen – bólintott Luis – sőt gyanúm szerint már visszavágtak. Miért közelítette meg az az észak-koreai tengeralattjáró a csedzsui támaszpontot? Talán a rendszerei elromlottak, és nem tudott navigálni.

– Mennyi halott, minden ok nélkül – mondta szomorúan Pauline.

Felnézett. – Jól van, Luis, köszönöm.

– Én is köszönöm, elnök asszony. – A miniszter távozott.

– Akar beszélni Chesterrel, mielőtt felhívja Pekinget és Szöult? – kérdezte Gus.

– Igen. Köszönöm, hogy eszembe juttatta.

– Idehívom.

Pauline figyelte Gust, ahogy telefonál, és arra gondolt, mi történt Gerry és Pippa távollétében. Gerry lefeküdt Ms. Judd-dal, és Pauline fontolgatta, hogy lefekszik Gusszal. Tudta, hogy megmenthetné a házasságát, meg is próbálja – ezt kell tennie Pippa érdekében –, de a szíve mélyén valami mást akart.

Gus letette.

– Chess odaát van az utca másik oldalán, az Eisenhower Buildingben – mondta. – Öt perc múlva itt lesz.

Ilyen volt a Fehér Ház. Órák teltek el megfeszített munkában, amikor semmi sem zavarhatta meg Pauline összpontosítását; aztán jött egy váratlan szünet, amelybe benyomult életének másik része.

– Öt év múlva nem lesz ebben az irodában – szólt halkan Gus.

– Talán már egy év múlva sem.

– De az öt hihetőbb.

Pauline a tanácsadója arcát kémlelte, és egy erős embert látott, akinek nehéz kifejeznie a mély érzelmeket. Vajon mit fog hallani? Elszállt belőle az erő, és ez megdöbbentette, mert még sohasem érezte magát erőtlennek.

– Pippa főiskolás lesz öt év múlva – folytatta Gus. Az asszony bólintott, és nem értette, mitől fél.

– Maga pedig szabad lesz – mondta a férfi.

– Szabad… – tűnődött Pauline.

Kezdte látni, mi lehet ebből. Egyszerre aggódott és repesett.

Gus behunyta a szemét, amíg visszanyerte az önuralmát. Aztán felnézett, és azt mondta:

– Húszéves voltam, amikor beleszerettem Tamirába.

A volt feleségét hívták Tamirának. Pauline elképzelte a negyvenes évei végén járó magas, fekete asszonyt. Nem vékony, de izmos, önérzetes és elegáns. Egykor futóbajnok, ma a sport csillagainak sikeres menedzsere. Gyönyörű, eszes, és egyáltalán nem érdekli a politika.

– Sokáig voltunk együtt, de lassan eltávolodtunk – folytatta Gus. – Már tíz éve vagyok egyedül. – Volt egy kis szomorúság a hangjában, ami elárulta, hogy sose álmodott legényéletről. – Nem csaptam fel aszkétának, jártam nőkkel, köztük néhány igazán remek teremtéssel. – Pauline egy csepp dicsekvést sem érzett a hangjában. Csupán tényeket közölt. A teljes közzététel kedvéért, gondolta az asszony, és egy pillanatig mulattatta ez az átcsúszás a jogi tolvajnyelvbe. – Fiatalabbakkal, idősebbekkel, politikusokkal, apolitikusakkal, főleg feketékkel, pár fehérrel is. Okos, szexi nőkkel.

De nem lettem szerelmes. Közel se jártam hozzá. Amíg meg nem ismerhettem magát.

– Miről beszél?

– Arról, hogy tíz évig vártam magára. – A férfi elmosolyodott. – És ha kell, tudok várni még öt évet.

Pauline egy szót se bírt szólni, mert összeszorult a torka. Könnyek szöktek a szemébe. Gus nyakába akart borulni, a mellére akarta hajtani a fejét, bele akart sírni a krétacsíkos öltönybe. Ám bejött Chester Jackson, a külügyminisztere, és neki egy másodperc alatt össze kellett szednie magát.

Kihúzott egy fiókot, papírzsebkendőt markolt ki belőle, elfordult, kifújta az orrát. Kinézett az ablakon, a déli pázsiton túl a National Mallra, ahol szilfák és cseresznyefák ezrei lángoltak az ősz dicsőséges vörös, narancs és arany árnyalataiban, emlékeztetve az asszonyt, hogy még mindig van idő örülni, akkor is, ha eljön a tél.

– Remélem, nem fáztam meg – mondta, észrevétlenül felitatva néhány szökevény könnyet. Aztán leült, és a férfiakhoz fordult, zavartan, de boldogan, és azt mondta: – Hát akkor térjünk a tárgyra.

* * *

Este a vacsoránál megszólalt Pippa:

– Mama, kérdezhetek valamit?

– Hogyne, szívem.

– Te bevetnél atomfegyvereket? Pauline meglepődött, ám nem habozott.

– Igen, természetesen. Hogy jutott ez az eszedbe?

– Erről beszélgettünk az iskolában, és Cindy Riley azt mondta: „A te mamád lesz az, aki meg fogja nyomni a gombot.” De megnyomnád?

– Meg. Nem lehetsz elnök, ha nem vagy hajlandó. Hozzátartozik a munkádhoz.

Pippa elfordult a székén, hogy szemben legyen az anyjával.

– De hát láttad azokat a képeket Hirosimáról! Látnod kellett!

Pauline-nak még dolgoznia kellett, úgy, mint minden este, ám ez fontos beszélgetés, tehát nem fogja sürgetni Pippát. A gyerek

nyugtalan volt. Pauline vágyakozva gondolt azokra az időkre, amikor Pippa még könnyű kérdéseket tett föl, például hogy hova megy a hold, amikor nem látjuk.

– Igen – felelte. – Alaposan megnéztem azokat a fényképeket.

– Az egészet, hogy mondjam, eltörölte – egyetlen bomba!

– Igen.

– És az a rengeteg ember, akiket megölt! Nyolcvanezer!

– Tudom.

– És a túlélőknek még sokkal rosszabb volt. Borzasztó égési sebek, utána meg a sugárbetegség.

– A munkám legfontosabb része arra vigyázni, hogy ez ne következhessen be soha többé.

– De hát most mondtad, hogy bevetnél atomfegyvereket!

– Figyelj. 1945 óta az Egyesült Államok sok háborúban harcolt, kicsikben és nagyokban, időnként olyan államok ellen, amelyeknek ugyancsak volt atomfegyvere – de azokat soha többé nem használták.

– Nem azt bizonyítja ez, hogy nincs szükség rájuk?

– Nem, ez azt bizonyítja, hogy az elrettentés működik. Más nemzetek félnek megtámadni az Egyesült Államokat atomfegyverekkel, mert tudják, hogy visszavágnánk, és nem győzhetnének.

Pippa egyre zaklatottabb lett, a hangja kiélesedett.

– De ha ez történik, és te megnyomod a gombot, akkor mind meghalunk!

– Nem mind, nem szükségszerűen. – Pauline tudta, hogy érvelésének ez a gyenge pontja.

– Miért nem teszel csak úgy, mintha megnyomnád?

– Nem hiszek a színlelésben. Nem működne. Úgyis lebuknék.

Különben sem kell színlelnem, mert komolyan gondolom.

Könnyek szöktek Pippa szemébe.

– De mama, az atomháború kiirthatja az emberiséget!

– Tudom. A klímaválság is kiirthatja, vagy egy üstökös, vagy a következő vírus. Ezekkel a dolgokkal kell megbirkóznunk, hogy életben maradjunk.

– De mikor nyomnád meg a gombot? Mármint milyen körülmények között? Mi vehetne rá, hogy megkockáztasd a világvégét?

– Gondolhatod, hogy én is sokat töprengtem ezen, sok éven át – kezdte Pauline. – Van három feltétel. Először: a problémától függetlenül megpróbálkoztunk minden békés megoldási lehetőséggel

– minden diplomáciai eszközzel –, de mindegyik kudarcot vallott.

– Jó, hát ez evidens.

– Légy türelmes, életem, mert ez fontos. Másodszor: óriási tartalékunk van nem nukleáris fegyverekből, de azokkal sem oldható meg a probléma.

– Nehéz elképzelni.

Cseppet sem volt nehéz, ám Pauline nem tért le a mellékútra.

– Harmadszor és utoljára, amerikaiakat öl meg vagy fenyeget halállal az ellenséges akció. Tehát, mint láthatod, az atomháború az utolsó megoldás, amikor minden más kudarcot vallott. Ebben különbözöm én a Moore-féléktől, mert ők atomot használnának elsőnek, ami után semmi sem marad.

– De ha az összes feltételed teljesül, akkor azt kockáztatod, hogy kiirtod az egész emberiséget!

Pauline nem hitte, hogy az olyan rossz lenne, bár kétségtelenül elég rossz. Nem akart mellébeszélni.

– Igen, azt, és ha nem lennék képes igennel válaszolni erre a kérdésre, akkor nem lehetnék elnök.

– Hát ez szörnyű! – mondta Pippa, bár nem látszott túlságosan letörtnek. A tények ismerete segített szembenéznie a szörnyűséggel.

Pauline fölállt.

– Most pedig vissza kell mennem dolgozni az Ovális Irodába, hogy ez ne történhessen meg.

– Sok szerencsét, mama.

– Köszönöm, édes.

Odakint erősen hűlt az idő. Pauline már korábban is érezte, ezért úgy döntött, hogy abban az alagútban megy át a nyugati szárnyba, amelyet Ronald Reagan építtetett. Lement az alagsorba, kinyitott egy szekrényajtót, belépett az alagútba, és sietős léptekkel elindult a

sötétbarna szőnyegen. Valóban elhitte Reagan, hogy itt biztonságban lesz az atomtámadástól? Inkább csak nem szeretett fázni, miközben átmegy a nyugati szárnyba.

A falak egyhangúságát amerikai dzsesszlegendák bekeretezett képei törték meg, amelyeket valószínűleg Obamáék válogattak össze. Kétlem, hogy Reaganék kedvelték volna Wynton Marsalist, gondolta Pauline. Az alagút a fenti oszlopcsarnok vonalát követve félúton derékszögben elfordult, és egy lépcsőben folytatódott, amely az Ovális Irodán kívül található rejtekajtóhoz vezetett.

Ám Pauline kihagyta az Ovális Irodát, mert ő a kényelmes kis dolgozószobába igyekezett, amelynek nem volt szertartási hangulata. Elolvasta a teljes jelentést a hufrai rajtaütésről a szaharai sivatagban. Nem kerülte el a figyelmét, hogy itt is feltűnt a két tehetséges nő, Susan Marcus és Tamara Levit. Eltűnődött a táborban talált észak- koreai fegyvereken, és a titokzatos emberen, aki Pak Dzsonghunnak mondta magát.

Gondolatai visszatértek a Pippával folytatott beszélgetéshez. Utólag sem változtatott volna semmin, amit mondott. Jó szellemi torna, amikor egy gyerek előtt kell igazolnunk magunkat: megtisztítja az elmét.

Főleg pedig ráébreszt, milyen mérhetetlenül magányosak vagyunk. Valószínűleg sohasem kell meghoznia a döntést, amelyről Pippa faggatta – Isten őrizz! –, de minden egyes nap súlyos kérdésekkel szembesítette. Döntései gazdagságot vagy szegénységet, igazságot vagy igazságtalanságot, életet vagy halált hoztak az embereknek.

Igyekezett megtenni minden tőle telhetőt, de sose volt száz százalékig biztos benne, hogy igaza van.

És senkivel sem oszthatta meg a terhet.

* * *

Éjszaka a telefon ébresztette. Az óra az éjjeliszekrényen egyet mutatott. Ismét egyedül aludt a Lincoln hálószobában. Gus telefonált.

– Úgy gondoljuk, hogy Észak-Korea hamarosan megtámadja Dél-Koreát.

– Ó, a rohadt életbe! – mondta Pauline.

– Washingtoni idő szerint kevéssel éjfél után a jelhírszerzés fokozott tevékenységet észlelt Csonghvában, a koreai néphadsereg légi és légvédelmi főparancsnokságán. A magas rangú katonai és politikai vezetőket értesítettük. Önre várnak a konferenciateremben.

Pauline-t mély álmából verte föl a telefon, de most gyorsan ki kellett tisztítania a fejét. Farmerbe-pulóverbe bújt, papucscipőt húzott, zilált haját elrejtette egy baseballsapka alá, aztán lesietett a nyugati szárny alagsorába. Mire odaért, tökéletesen éber volt.

Ha a konferenciatermet használták, általában nem maradt szabad szék a hosszú asztalnál és a falnál, ahol a tanácsadók ültek a monitorok alatt, de most csupán egy maroknyian voltak: Gus, Chess, Luis, Jacqueline Brody kabinetfőnök, Sophia Magliani, a Nemzeti Hírszerzés igazgatója, meg néhány titkár. Mások még nem értek ide.

Minden széknél volt egy számítógép és egy telefonos fejhallgató. Luis viselte a magáét, és ahogy Pauline betette a lábát, rögtön megszólalt.

– Elnök asszony, két perce az egyik infravörös korai riasztó műholdunk észlelte hat rakéta fellövését Sinoriból, egy észak-koreai támaszpontról.

Pauline nem ült le.

– Hol járnak most a rakéták? – kérdezte.

Gus eléje tett egy csésze kávét, feketén, csak pár csepp tejjel, úgy, ahogy Pauline szerette.

– Kösz – mormolta az asszony, és hálásan kortyolt. Luis folytatta.

– Az egyik rakéta besült, és másodpercek alatt lezuhant. A megmaradt öt behatolt Dél-Koreába. Ott egy másik is bedöglött.

– Tudjuk, miért?

– Nem, de a rakétáknál nem szokatlan a meghibásodás.

– Oké, folytassa.

– Először azt gondoltuk, Szöult vette célba – a főváros tűnt logikusnak –, de mostanra áthaladtak fölötte, és a déli parthoz közelednek. – Egy fali monitorra mutatott. – A radar- és más bemenő jelekből felépített grafikából képet alkothatunk róla, hol tartanak.

Pauline négy vörös ívet látott Dél-Korea térképén. Mindegyik ív egy nyílhegyben végződött, és lassan kúszott dél felé.

– Két valószínű célpontot látok – mondta. – Puszant és Csedzsut. – Puszan a déli parton az ország második legnagyobb városa volt, három és fél millió lakossal, és hatalmas koreai–amerikai haditengerészeti bázissal. Ám az ennél jóval kisebb támaszpontnak Csedzsu nyaralószigetén, ahol kizárólag koreai erők állomásoztak, jelképes fontossága lehetett, mert ott semmisítették meg az előző napon az észak-koreai tengeralattjárót.

– Egyetértek – bólintott Luis. – Hamarosan megtudjuk, melyik. – Kezét fölemelve csendet kért, mert figyelt valamire a fejhallgatójában:

– A Pentagon közlése szerint a rakéták túl vannak az út felén Dél-Korea fölött, és két percen belül meg kell érkezniük a partra.

Pauline-nak elakadt a lélegzete a sebességtől, amellyel a rakéták megtettek százhatvan kilométert.

– Van még egy harmadik lehetőség – szólt közbe Chess. – Az, hogy nincs is célpont.

– Magyarázza meg – kérte Pauline.

– A rakétákat szánhatják erődemonstrációnak Dél-Korea elrettentésére. Ebben az esetben átrepülik az egész országot, és a tengerbe csapódnak.

– Reménykedjünk, bár ez nem a Legfelsőbb Vezető stílusa – mondta Pauline. – Luis, ezek ballisztikus rakéták vagy cirkáló rakéták?

– Úgy gondoljuk, hogy közepes hatótávolságú ballisztikus rakétával van dolgunk.

– Repesz-romboló vagy nukleáris?

– Repesz-romboló. Ezek a rakéták Sinoriból jöttek, amely a Legfelsőbb Vezető kezén van. Már nincsenek atomfegyverei, mert azokon a támaszpontokon a szélsőséges lázadók parancsolnak.

– Miért repülnek még mindig ezek a rakéták? Dél-Koreának vannak rakétaelhárító rakétái, nem?

– A ballisztikus rakétákat nem lehet repülés közben lelőni. Túl magasan vannak, és túl gyorsak. A dél-koreai Cheolmae 4HL föld-levegő rakétarendszer akkor támadja meg őket, amikor a leszálló

ágban lesznek, mert a célhoz közeledve lelassulnak. Akkor nem lőhetett rájuk, amikor elszálltak Szöul felett.

– De most már igen.

– Minden másodpercben.

– Reménykedjünk. Mit tettünk, hogy megakadályozzuk ezt? – fordult a külügyminiszteréhez Pauline.

– Amint megkaptuk a jelhírszerzés figyelmeztetését, rögtön felhívtam Vu-paj kínai külügyminisztert, aki leadott valami link hadovát, de egyértelműen fogalma sem volt róla, mit akar a Legfelsőbb Vezető.

– Mással nem beszélt?

– A dél-koreaiak nem tudják, miért támadják őket. Észak-Korea ENSZ-delegátusa nem hívott vissza.

Az elnök Sophiára nézett.

– Valami a CIA-tól?

– Langley-ből nem. – Sophia ragyogó szokott lenni, de ma éjszaka kutyafuttában öltözött fel. Hosszú, hullámos haját simán hátrafésülte és kontyba kötötte, sárga tréningfelsőt és zöld futónadrágot viselt, bár az esze most is vágott. – Davidson, a legjobb pekingi emberük kétségbeesetten próbál beszélni a Kuoan-pu főnökével, akit jól ismer, de eddig nem sikerült elérnie.

Pauline bólintott.

– Csang-kaj. Már hallottam róla. Ha valaki tudja Pekingben, hogy mi történik, akkor az ő.

Luis megint a fejhallgatójába bejövő üzenetet hallgatta.

– A Pentagon most már bizonyos benne, hogy a célpont Csedzsu.

– Ami válasz a kérdésre – szögezte le Pauline. – Ez megtorlás. A Legfelsőbb Vezető megbünteti a támaszpontot, amely elpusztította a tengeralattjáróját. Pedig azt hinnénk, hogy épp eléggé lefoglalja a harc a lázadókkal a saját országában.

– Nem sikerült levernie a lázadást, amitől gyengének látszik – mondta Gus. – A tengeralattjáró elsüllyesztése tovább rontja a helyzetét. Irtózatosan szüksége lenne valamire, ami keménynek mutatja.

– Van videónk a támaszpontról! – szólt Luis. – Nem nyilvános, úgyhogy nyilván hackelték. – Az egyik monitoron megjelent egy kép.

– Zárt láncú televízió, térfigyelő kamera.

Nagy kikötőt láttak, partvédfallal bekerítve. A falon belül volt egy romboló, öt fregatt és egy tengeralattjáró. Változott a kép, ezt már vélhetőleg másik kamera vette. Most tengerészeket láttak egy hajó fedélzetén. Valaki valahol egy hátsó szobában több videót nézett, kiválasztva a legbeszédesebbeket, mert ismét váltott a kép: utak, alacsony irodák és lakóházak tűntek fel a monitoron. Ezen a képen lázas tevékenység folyt: emberek futkostak, gépkocsik robogtak, tisztek ordítottak mobilba.

– A légvédelmi üteg tüzelt – magyarázta Luis.

– Hány rakétát lőtt ki? – kérdezte Pauline.

– Egyszerre nyolcat szokott. Egy pillanat… Egy a nyolcból pár másodperc múlva lezuhant. A megmaradt hét a levegőben van.

Egy perc múlva hét új ív jelent meg a radargrafikán, hogy elfogják a bejövő rakétákat.

– Kontaktus harminc másodperc múlva – jelezte Luis. A képernyőn az ívek közeledtek egymáshoz.

– Ha a rakéták lakott terület fölött robbannak fel… – mondta Pauline.

– A rakétaelhárító rakétában nincs robbanófej. Azzal semmisíti meg a támadót, hogy egyszerűen nekimegy. Viszont a támadó felrobbanhat a becsapódásnál. – Ismét tartott egy rövid szünetet. – Tíz másodperc.

Néma csend volt a szobában. Mindenki a grafikát bámulta. A pontok összeálltak.

– Kontaktus – mondta Luis. A grafika megdermedt.

– A levegő tele van repeszekkel – magyarázta Luis. – A radar nem tiszta. Vannak találatok, de nem tudjuk, mennyi.

– Nem kellett volna mindet leszedni? – kérdezte Pauline. – Elvégre hét elfogó van négy bejövő ellen!

– Igen – bólintott Luis –, de a rakéták sohasem tökéletesek. Na, megvan… Az istenit, csak két találat! Kettő még mindig közelít Csedzsuhoz!

– De az ég szerelmére, miért nem lőttek ki rájuk mindent, amijük van? – kérdezte Chess.

Erre Pauline válaszolt:

– És akkor mit csinálnának, ha az észak-koreaiak rájuk küldenének újabb hatot?

Ám Chessnek volt még kérdése.

– Mi van az öt rakétaelhárító rakétával, amelyek nem találták el a céltárgyat? Nem próbálkozhatnak ismét?

– Ennél a sebességnél nem fordulhatnak meg. Egy idő után lelassulnak és leesnek, remélhetőleg a tengerbe.

– Harminc másodperc – mondta Luis.

Mindenki a célba vett támaszpont videóját bámulta.

Az ottaniak valószínűleg nem látják a rakétákat, amelyek túl gyorsak az emberi szemnek, gondolta Pauline. De azzal tisztában vannak, hogy támadják őket. Mindenki rohant, voltak, akik céltudatosan, mások fejetlenül.

– Tíz másodperc – mondta Luis.

Pauline szerette volna elfordítani a fejét. Nem akarta nézni a mások halálát, de tudta, hogy most nem hőkölhet vissza. Látnia kell, mi történik, hogy tanúsíthassa.

Egy alacsony házsort nézett, amikor a monitor villogni kezdett, egyszerre öt-hat helyen. Még volt ideje felfogni, hogy a rakétáknak többszörös robbanófeje van. Aztán ledőlt egy fal, egy asztal, és egy ember elszállt, egy furgon belerohant egy parkoló autóba. Aztán mindent elnyelt a sűrű, szürke füst.

A kép átváltott a kikötőre. Pauline látta, amint a másik rakéta megszórja a hajókat. Még szerencse, hogy a ballisztikus rakéták nem túl pontosak. Látott füstöt, lángot, gyűrött fémet, és egy matrózt, amint a tengerbe ugrik.

Aztán kiürült a képernyő.

Hosszú, hűdött csend volt. Végül Luis azt mondta:

– Megszakadt az adás. Azt gondolják, hogy a rendszer megsemmisült, ami nem meglepő.

– Eleget láttunk ahhoz, hogy tudjuk, itt több tucat lesz a holtak és sebesültek száma, a kár pedig dollármilliókra rúg – szögezte le Pauline. – De vajon vége van ezzel? Feltételezem, arról csak hallottunk volna, hogy több rakétát is kilőttek valahol Észak-Koreában.

Louis megkérdezte a Pentagont, és várt.

– Nem, nincs több – felelte.

Pauline most már leült az asztalfőre.

– Hölgyeim és uraim, nem a háború tört ki – mondta.

A tanács egy ideig emésztette, amit hallott. Aztán megszólalt Gus:

– Egyetértek, elnök asszony, de kifejtené a gondolatmenetét?

– Természetesen. Egy: szigorúan korlátozott csapás volt – hat rakéta, egy célpont –, nem pedig kísérlet Dél-Korea elfoglalására vagy megsemmisítésére. Kettő: vigyáztak, hogy ne öljenek meg amerikaiakat, egy olyan haditengerészeti támaszpontot vettek célba, amelyet nem használnak amerikai hajók. Összefoglalva, ez a támadás mindenestül mérsékletről tanúskodik. – Körülnézett és hozzátette: – Paradox módon.

Gus töprengve bólogatott.

– Visszavágtak a támaszpontnak, amely megsemmisítette a tengeralattjárójukat, és ennyi. Azt akarják, hogy tekintsük ezt arányos válasznak.

– Békét akarnak – mondta Pauline. – Azon küszködnek, hogy megnyerjenek egy polgárháborút, nem akarnak még Dél-Koreával is harcolni a szélsőségesek mellett.

– Mi a teendőnk? – kérdezte Chess.

Pauline azonnal válaszolt, mert több lépéssel megelőzte gondolatban a többieket:

– Meg kell akadályoznunk Dél-Koreát abban, hogy visszavágjon. Nem fog tetszeni nekik, de le kell nyelniük. Egyezségük van velünk, az 1953-as kölcsönös védelmi szerződés. Annak a dokumentumnak a harmadik cikkelye kötelezi őket, hogy tanácskozzanak velünk, ha külső támadás fenyegeti őket. Egyeztetniük kell velünk.

Luis szkeptikus képet vágott.

– Elméletben.

– Igaz. A nemzetközi kapcsolatok alaptörvénye, hogy a kormányok akkor teljesítik szerződéses kötelezettségeiket, amikor nekik megfelel. Amikor nem találnak kifogásokat. Most tehát kényszerítenünk kell őket.

– Jó ötlet – mondta Chess. – Hogyan?

– Tűzszünetet és békekonferenciát fogok javasolni: Észak-Korea, Dél-Korea, Kína és mi. Egy ázsiai országban tartjuk, többé-kevésbé semleges helyen. Srí Lanka talán megfelel.

Chess bólintott.

– Esetleg a Fülöp-szigetek. Vagy Laosz, ha a kínaiak jobban szeretnének egy kommunista diktatúrát.

– Mindegy. – Pauline felállt. – Kérem, hívják fel nekem Csen elnököt és No elnököt. Chess, maga továbbra is próbálja elérni az észak-koreai delegátust az ENSZ-ben. Én meg majd Csen elnököt kérem meg, hogy hívja fel a Legfelsőbb Vezetőt.

– Igen, asszonyom – mondta Chess.

– Evakuálni kellene a Dél-Koreában tartózkodó katonák családtagjait – vélte Luis.

– Igen. Valamint ugyanott tartózkodik 100 000 amerikai civil.

Javasolni kell nekik, hogy távozzanak.

– Még valami, elnök asszony. Úgy gondolom, föl kell emelnünk a készültségi szintet DEFCON 3-ra.

Pauline habozott. Ezzel nyilvánosan beismernék, hogy veszélyesebb hely lett a világ. Az ilyesmi sose megy könnyen.

A döntést a készültségi szintekről az elnöknek és a védelmi miniszternek közösen kellett meghoznia. Ha Pauline és Luis egyetért, Bill Schneiderre, a Vezérkari Főnökök Egyesített Tanácsa elnökére hárul a bejelentés.

– Csak az a baj, hogy a publikum idegsokkot kap tőle – mondta Jacqueline Brody, aki most szólalt meg először.

Luisnak nem volt türelme az értekezéshez a közvéleményről. Nem nagyon lehetett demokratának mondani.

– Szükségünk van rá, hogy a fegyveres erőink készültségben legyenek!

– Arra viszont nincs szükségünk, hogy az amerikai nép pánikba essen – mutatott rá a kabinetfőnök.

Pauline eldöntötte a kérdést.

– Luisnak igaza van. Emeljék fel a DEFCON szintjét. Bill jelentse be holnap a reggeli sajtókonferencián.

– Köszönöm, elnök asszony – mondta Luis.

– De Jacqueline-nak is igaza van – szögezte le Pauline. – Meg kell magyaráznunk, hogy ez óvintézkedés; az Egyesült Államok lakossága nem forog veszélyben. Gus, azt hiszem, magának is oda kellene állnia Bill mellé, hogy az emberek megnyugodjanak.

– Igen, asszonyom.

– Most lezuhanyozok, tehát kicsivel későbbre ütemezzék be a telefonhívásokat, de mindenképpen el akarom intézni még az előtt, hogy takarodót fújnának a Távol-Keleten. Ma éjszaka nem fogok aludni.

* * *

James Moore-t meginterjúvolta reggel egy olyan tévéadó, amely még csak nem is mímelte a tárgyilagosságot. Caryl Cole, a riporter, főállású konzervatív anyukának mondta magát, de igazából csak bigott volt. Pauline felállt az asztaltól, és átment az egykori szépségszalonba, hogy megnézze. Egy perc múlva bejött az iskolához öltözött, hátizsákos Pippa, aztán ő is ott ragadt.

Pauline arra számított, hogy Caryl lesz a mikrofonállvány, és így is lett.

– A Távol-Kelet, az egy rossz fertály – jelentette ki Moore. – Egy kínai geng dirigálja, amelyik azt hiszi, megtehet mindent, amit akar.

– Mi a véleménye Koreáról? – kérdezte Caryl.

– Nem éppen fogós kérdés – állapította meg Pauline.

– A dél-koreaiak a barátaink, márpedig jó, ha az embernek vannak barátai egy rossz fertályon – szögezte le Moore.

– Hát Észak-Koreáról?

– A Legfelsőbb Vezető egy rossz *hombre,* de nem egy magányos lovas. Benne van ő a bandában, és Pekingtől kapja a parancsokat.

– Reménytelenül primitív – mondta Pauline –, viszont borzasztó könnyű felfogni és észben tartani.

– A dél-koreaiak mellettünk állnak, és meg kell védenünk őket – folytatta Moore. – Azért vannak ott katonáink… több ezren – tette hozzá rövid habozás után.

– A szám, amit keresel, huszonnyolcezer-ötszáz – mondta a tévének Pauline.

– És ha a fiaink nem lennének ott, egész Koreát lerohannák a kínaiak!

– Hát ezt lehangoló hallani – sopánkodott Caryl.

– No mármost, az éjszaka az észak-koreaiak megtámadták a barátainkat – fejtegette Moore. – Megbombáztak egy haditengerészeti bázist, és megöltek egy csomó embert.

– Green elnök békekonferenciát javasolt – mondta Caryl.

– Kutyafülét – vágta rá Moore. – Ha valaki szájon töröl, nem békekonferenciát javasolunk, hanem visszaütünk.

– Ön hogyan ütne vissza Észak-Koreának, ha ön lenne az elnök?

– Egy masszív bombázással, ami leradírozná az összes támaszpontjukat.

– Atombombákra gondol?

– Nincs értelme atomfegyvert tartani, ha az ember sose használja.

– Ezt most komolyan mondta? – kérdezte Pippa.

– Igen – felelte Pauline –, és tudod, hogy komolyan is gondolja?

Ijesztő, nem?

– Ez hülyeség.

– Talán a legnagyobb hülyeség, amely valaha is elhangzott az emberi történelemben.

– Nem fog ártani Moore-nak?

– Remélem, igen. Ha ez sem siklatja ki a kampányát, akkor semmi se fogja.

Pauline később elismételte ezt az aranymondást Sandip Chakrabortynak, aki megkérdezte, beleteheti-e a békekonferenciáról szóló sajtóközleménybe.

– Miért ne? – kérdezett vissza Pauline.

A nap hátralévő részében az összes hírműsorban elhangzott két idézet:

Nincs értelme atomfegyvert tartani, ha az ember sose használja.

És:

Talán a legnagyobb hülyeség, amely valaha is elhangzott az emberi történelemben.

32. fejezet

Gadámesz, a líbiai oázisváros olyan volt, akár a mesében az elvarázsolt kastély. A kihalt óváros pálmatörzsekből és vályogból felhúzott fehér házai összeolvadtak egyetlen nagy épületté. A földszinten árnyas árkádsorok, a hagyományosan a nőknek fenntartott emeleten apró hidak kötötték össze őket. A fehér szobák ablakait és boltíves ajtóit vörössel festett, bonyolult minták díszítették. Nadzsi boldogan rohangált.

Ez éppen illett Abdul és Kia hangulatához. Már majdnem egy hete senki sem írta elő nekik, mit tegyenek, senki sem próbált pénzt kicsikarni tőlük, vagy szegezett pisztolyt a fejüknek. Készakarva nem siettek. Nem volt sürgős Tripoliba érniük.

Végre kezdték elhinni, hogy a lidércnyomásnak vége. Abdul nem lazított az éberségén, továbbra is figyelte a visszapillantóban, nem követik-e őket, nézte parkolás közben, nem áll-e meg egy másik kocsi a közelben, miközben leparkolnak, de sohasem észlelt semmi fenyegetőt.

Az NSZIÁ riadóztathatta cinkosait és barátait, hogy kutassák fel a szökevényeket, de Abdul és Kia olyanok voltak a kétéves Nadzsival, mint akármelyik fiatal, kisgyermekes, arab házaspár, egy a sok ezer között. Abdul azért nyitva tartotta a szemét, hogy nem bukkannak-e föl a dzsihádikra jellemző forradásos, rideg arcok, de eddig senkit sem talált gyanúsnak.

Vagy a kocsiban aludtak, vagy egy idegen ház padlóján. Megjátszották a családot. Az volt a meséjük, hogy Kia bátyja meghalt Tripoliban, ahol nem voltak rokonai, tehát nekik kell rendezniük az ügyeit, eladni a házat meg az autót, és visszavinni a pénzt Kia anyjának N'Djamenába. Az emberek együttéreztek velük, és sose kételkedtek bennük. Nadzsi direkt jól jött, hiszen ki gyanakodna egy kisgyermekes párra?

A tűzforró Gadámeszben évente körülbelül két és fél centiméternyi volt a csapadék. Sokan nem beszéltek arabul, csak a saját berber nyelvükön. Ám a kisvárosban voltak hotelek, amilyeneket azóta nem láttak, hogy átlépték a csádi határt. Miután bejárták a varázslatos óvárost, kivettek a modern újvárosban egy

olyan szobát, ahol volt egy nagy ágy, meg egy kis ágy is Nadzsinak. Abdul készpénzzel fizetett, és bemutatta csádi útlevelét, ami szerencsére elég is volt mindnyájuknak, mert Kiának sose volt semmiféle igazolványa.

Abdul ujjongó örömére a szobához tartozott zuhanyozó, igaz, kezdetleges, és csak hideg víz volt benne, mégis a fényűzés csúcsa volt ahhoz képest, amit el kellett viselnie. Hosszasan verette magát a vízsugarakkal, mielőtt kilépett a fülkéből, és körülnézett, törülközőt keresve.

Amikor Kia meglátta meztelenül, elakadt a lélegzete a megbotránkozástól, és elfordult.

Abdul mosolygott.

– Mi a baj?

Az asszony eltakarta a szemét, de aztán kuncogni kezdett. Abdul megkönnyebbült.

A szállodával szomszédos kisvendéglőben vacsoráztak, ahol volt tévé is, az első, amit Abdul hetek óta látott. Éppen egy olasz futballmeccset közvetítettek.

Nadzsit ágyba dugták, és szeretkeztek, miután a gyerek elaludt. Reggel ismét szeretkeztek, amikor Nadzsi még aludt. Abdulnál volt óvszer, bár ha ebben a tempóban használja, hamarosan kifogy belőle. Egyes dolgokat nehéz beszerezni a világnak ebben a részében.

Szerelmes volt Kiába, ehhez nem fért kétség. Rabul ejtette a szépsége, bátorsága, éles esze. Azt is bizonyosra vette, hogy az asszony viszontszereti. De nem bízott az érzelmeikben. Lehet, hogy csak a szélsőséges helyzetből fakadnak, amely összehozta őket. Hét hosszú hétig segítették egymást szörnyű körülmények között, súlyos veszélyhelyzetekben, éjjel-nappal. Abdul nem felejtette el, hogyan gyújtotta fel az asszony a parkolót, nem féltve a saját épségét. Megmentette Abdul életét azzal, hogy megölte Mohamedet, aki miatt cseppet sem furdalta a lelkiismeret. A férfi csodálta a keménységét. De elég ez? Túléli-e a szerelmük a visszatérést a civilizációba?

És ott van még a köztük ásító, kulturális szakadék, amely szélesebb a Grand Canyonnál. Kia a Csád-tó partján született és

nevelkedett, nem járt N'Djamenánál messzebb. Csak annak a szegény falusi társadalomnak a szűk látókörű, zordon szokásait ismeri. Abdul lakott Bejrútban, Newarkban és Washington D. C. külvárosában. A középiskolában és a főiskolán elsajátította második hazája engedékeny erkölcsét. Kia viszont, noha együtt hálnak, megbotránkozik egy olyan, Abdul számára normális dolgon, hogy a férfi pucéran mászkál egy szállodai szobában.

Ráadásul ő félrevezette az asszonyt. Kia libanoni cigarettaárusnak vélte – noha ma már gyaníthatja az igazságot. Abdulnak előbb-utóbb be kell vallania, hogy amerikai állampolgár és a CIA ügynöke. Mit fog szólni Kia akkor?

Feküdtek egymással szemközt az egyszerű szobában, amelynek ablakait bespalettázták a hőség ellen. Nadzsi még aludt a kiságyban. Abdul gyönyörködött az asszony sasorrának ívében, szemének barnaságában, bőrének bársonyos fahéjszínében. Cirógatás közben lustán az ujjára csavarta Kia fanszőrzetét. Az asszony visszahőkölt.

– Mit csinálsz?

– Semmit. Csak simogatlak.

– De ez tiszteletlenség!

– Hogy lehetne? Ez gyöngédség.

– Ilyet egy prostituálttal csinálnak!

– Komolyan? Még sose voltam prostituálttal.

Ez egy másik szakadék volt. Kia szerette a szexet – ez már az első alkalommal kiderült, amikor ő kezdeményezett –, de a felfogását a szeméremről egy világ választotta el az amerikai nagyvárosban nevelkedett Abdul véleményétől. Fog-e alkalmazkodni Kia? Fog-e alkalmazkodni ő?

Nadzsi mocorgott a kiságyban. Ideje volt összeszedni magukat. Megmosdottak, felöltöztették a gyereket, aztán visszamentek a kisvendéglőbe reggelizni. Akkor látták meg a híradót.

Abdul épp le akart ülni, amikor megakadt a szeme a fellőtt rakétákon. Először azt hitte, hadgyakorlatot lát, de olyan sok rakéta volt – több tucat! –, ami túl sokba került volna egy közönséges hadgyakorlathoz. Ezt követően a földről lőtték a rakétákat, amelyeket jól be lehetett tájolni a fehér kondenzcsíkjukról. Cirkáló rakétáknak

kellett lenniük, mert a ballisztikus rakéták túl magasan és túl gyorsan szállnak ahhoz, hogy le lehessen filmezni őket.

– Miért nem ülsz le? – kérdezte Kia.

Ám a férfi csak állt, és rémülten bámulta a tévét.

A kommentátor valami ismeretlen nyelven beszélt, amely távol-keletinek hangzott. Aztán lekeverték, és arab fordítás következett, így Abdul megtudhatta, hogy a rakétákat az a dél-koreai hadsereg lőtte ki, amely a videót készítette. Az akció megtorlás volt egy rakétacsapásért, amelyet Észak-Korea mért egy dél-koreai haditengerészeti támaszpontra.

– Mit ennél? – kérdezte Kia.

– Csitt! – kérte Abdul.

Következőnek egy támaszpontot mutattak, derékszögű utak mentén álló, alacsony épületek jellegzetes négyzethálóját. A szöveget ideogrammákkal írták. Az arab fordítás szerint az észak-koreai támaszpontot Sinorinak hívták. Lázas munka folyt a föld-levegő rakétavetőknek tűnő tárgyak körül. A képeket légtérellenőrző repülőgép vagy drón készíthette. Váratlan robbanások lövelltek lángokat, füstfellegek követték őket. A kamera közelében is robbanások hasogatták a levegőt; a földről visszalőttek. Ám a mélyben iszonyú rombolás történt. A támadásnak egyértelműen az volt a célja, hogy megsemmisítsék a bázist.

Abdul elszörnyedt. Dél-Korea cirkáló rakétákkal támadja Észak-Koreát, bosszúból egy korábbi incidensért. Mi válthatta ki ezt a katasztrófát?

– Lebent akarok! – jelezte Nadzsi.

– Maradj szépen csendben, apa hallani akarja a híreket – csitította Kia.

Abdul agya valahova följegyezte, hogy „apának” nevezték.

A hírmagyarázók kiegészítették a riportot egy kulcsfontosságú részlettel: Sinori volt az a támaszpont, ahonnan rakétacsapást mértek Dél-Koreában a csedzsui tengerészeti bázisra.

Vagyis nem most kezdődött ez a szemet szemért história, csak Abdul lemaradt róla, mert a sivatagban nem volt térerő. Dél-Korea az ügyesen megcsinált filmmel azt akarja ország-világ tudomására hozni, hogy visszavágott.

Miként hagyhatták az amerikaiak és a kínaiak, hogy ez történjen? Mi a pokol folyik itt?

És mi lesz még belőle?

33. fejezet

Csang-kaj arra kérte Tinget, hogy utazzon el a városból.

Sikerült suttyomban lelépnie a Kuoan-pu eszeveszett hajtásából, és megkeresni a feleségét meg az anyósát az edzőteremben. Mindig oda mentek, ha Tingnek volt egy szabadnapja: An-ni gyógytornászhoz a régi lábtörése miatt, Ting a futópadra. Amikor ma kijöttek az öltözőből, Kaj teával és lótuszkrémes fánkkal várta őket a büfében.

– Beszélnünk kell – mondta, mihelyt az asszonyok leültek, és megitták az első korty teát.

– Jaj, ne! – rémüldözött a felesége. – Van valakid. Elhagysz engem.

– Ne csacsiskodj – mosolygott Kaj. – Sose hagynálak el. Csak ki akarlak juttatni a városból.

– Miért?

– Veszélyben az életed. Úgy gondolom, háború lesz, és ha jól gondoltam, akkor Pekinget bombázni fogják.

– Rengeteg minden van erről az interneten – szólt közbe An-ni. – Csak tudni kell, hol keresd.

Kaj nem csodálkozott. Rengeteg kínai értett hozzá, miként kerülje meg az internetet, ha a nyugati hírekre volt kíváncsi.

– Csakugyan ilyen rossz a helyzet? – kérdezte Ting.

Csakugyan az volt. Sinori lebombázása váratlanul érte Kajt, akinek elvben mindenről tudnia kellett. No elnök köteles volt tanácskozni az amerikaiakkal, mielőtt elrendelte ezt a támadást. Jóváhagyta volna a Fehér Ház? Vagy No elnök egyszerűen úgy döntött, meg se kérdezi? Kajnak tudnia kellett volna, de nem tudta.

Habár nagyon úgy sejtette, hogy No Dohui a saját feje után ment. Kaj találkozott már azzal a sovány, kemény arcú, acélszürke hajú asszonnyal. Túlélte az észak-koreai rezsim orgyilkos kísérletét, ám a merényletben életét vesztette egy magas rangú tanácsadója, akiről egyedül Kaj és a beavatottak szűk köre tudta, hogy szeretője is az elnöknek. Kétségtelen, hogy ez tovább szította No gyűlöletét a Legfelsőbb Vezető iránt.

Sinorit a földdel tették egyenlővé. No elnök diadallal bejelentette, hogy arról az észak-koreai bázisról nem lőnek fel több rakétát. Úgy beszélt róla, mintha a kérdés ezzel le lenne zárva, holott természetesen nem volt.

Kang Legfelsőbb Vezetőnek korlátozott eszközei voltak a visszavágásra, de ez valahol csak rontott a helyzeten. A koreai hadsereg felének már így is a lázadók parancsoltak, a másik felét tovább gyengítette Sinori lerombolása. Még két-három ilyen csapás, és a Legfelsőbb Vezető, mondhatni, tehetetlenül áll Dél-Koreával szemben. Telefonált Csen elnöknek, és felszólította, hogy támogassa kínai csapatokkal, ám Csen azt válaszolta, inkább jöjjön el Green elnök békekonferenciájára. Kang kétségbe volt esve, és a kétségbeesett ember meggondolatlan.

A világ vezetői féltek. Oroszország és az Egyesült Királyság örökös ellentétüket félretéve közösen sürgették az ENSZ Biztonsági Tanácsát, hogy követelje a tűzszünetet. Franciaország támogatta őket.

Volt rá valami harmatgyenge esély, hogy a Legfelsőbb Vezető elfogadja Green elnök javaslatát, önmérsékletet tanúsít, és megjelenik a békekonferencián, ám Kaj borúlátó volt. Egy zsarnoknak nehezére esik az önmérséklet. Gyengének látszik tőle.

Ha Kaj a háborúra gondolt, attól félt a legjobban, hogy Tingnek baja esik. Ő felelt Kína 1,4 milliárd polgárának biztonságáért, de neki egy volt a legfontosabb.

– Kína és az Egyesült Államok kezéből kicsúszott az események irányítása – mondta.

– Mit akarsz, hova menjek? – kérdezte Ting.

– A hsziameni házunkba. Az innen több mint ezerhatszáz kilométer. Legalább esélyed legyen a túlélésre. – Az anyósára nézett.

– Neked is menni kellene.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Ting. – Te is tudod! Van hivatásom, van karrierem!

Kaj számított az ellenállásra.

– Majd beteget jelentesz – mondta. – Indulj haza, és csomagolj. Indulj el holnap reggel a gyönyörű sportkocsidban. Szállj meg

valahol éjszakára. Tekintsd vakációnak.

– Nem jelenthetek beteget. Eléggé ismered a szakmámat, hogy ezzel tisztában legyél. A szórakoztatóiparban nincsenek kifogások. Ha nem jelensz meg, találnak valaki mást.

– Te vagy a sztár!

– Nem számít az olyan sokat, mint gondolod. Nem leszek sokáig sztár, ha eltűnök a színről.

– Az is jobb, mint meghalni!

– Hát jó – mondta az asszony.

Kaj meglepődött. Nem várta, hogy Ting ennyire gyorsan engedni fog. Ám Ting ezt csak a hatás kedvéért mondta, mert azzal folytatta:

– Elmegyek – ha te is jössz velem.

– Te mész, és én utánad megyek, amint tehetem.

– Azt már nem. Együtt kell mennünk.

Ting is tisztában volt vele, hogy ebből nem lesz semmi.

– Nem tehetem – mondta Kaj.

– Dehogynem. Hagyd ott az állásodat. Van elég pénzünk. Beosztással egy-két évig gond nélkül megélünk belőle. Amint úgy látod, hogy biztonságos, visszatérhetünk Pekingbe.

– Meg kell próbálnom megakadályozni, hogy ez a háború bekövetkezzék! Ha képes leszek, akkor megtettem mindent a családom és a hazám védelmében. Nekem ez nemcsak állás, hanem az életem. De ahhoz, hogy sikerüljön, itt kell maradnom.

– Nekem pedig azért kell itt maradnom, mert szeretlek.

– De a veszély…

– Ha egy háborúban kell meghalnunk, akkor haljunk meg együtt.

Kaj szóra nyitotta a száját, de nem tudott mit mondani. Tingnek igaza van. Ha lesz háború, együtt kell szembenézniük vele.

– Kértek még egy kis teát? – kérdezte.

* * *

Az irodájában üzenet várta a számítógépén a főnökétől. Fu Csu-jü állambiztonsági miniszter beadta a lemondását, és közölte, hogy már csak egy hónapig dolgozik.

Kaj nem értette. Fu benne járt a hatvanban, de az egymagában nem jelent okot a visszavonulásra a kínai állam felsőbb szintjein. Kiszólt a titkárnőjének, Ja-vennek:

– Látta a miniszter üzenetét?

– Mindenki megkapta – felelte Ja-ven.

Ez meglehetősen illetlen volt. Kaj mint Fu egyik helyettese, elvárta volna, hogy előre figyelmeztessék, nem pedig akkor tájékoztassák, amikor a titkárokat és titkárnőket.

– Vajon miért távozik? – tűnődött fennhangon.

– A titkárnőjétől tudom az okát – felelte Ja-ven. – Rákos.

– Ó! – Kaj az aknahüvelyből készült miniszteri hamutálra gondolt, és a cigarettamárkára. Kétszeres Boldogság.

– Már egy ideje tudta, hogy prosztatarákja van, de visszautasította a kezelést, és csak néhány embernek árulta el. Aztán átterjedt a tüdejére, és kórházban kell kezelni.

Ez sok mindent megmagyarázott, elsősorban a rágalomhadjáratot Ting és rajta keresztül Kaj ellen. Valakit, aki Fu hivatalára vágyott, előre figyelmeztettek, ő pedig megpróbálta lejáratni Kajt. Alighanem Li Csien-kang volt az, a belbiztonsági miniszterhelyettes.

Igazi vén kommunista, gondolta Kaj. Már haldoklik, de még most is intrikál. Gondoskodni akar róla, hogy az utódja ugyanolyan dogmatikus legyen, mint ő. Ezek addig nem hagyják abba, amíg meg nem halnak.

Rá személyesen mennyire veszélyes ez? Olyan jelentéktelen kérdésnek hangzott, amikor Koreában küszöbön áll a háború. Miért kellene tartania ettől a marhaságtól, amikor az apja a Nemzetbiztonsági Bizottmány alelnöke?

Csengett a privát telefonja. Ja-ven kiment a szobából, hogy Kaj fölvehesse. Ham tábornok volt az, Észak-Koreából.

– A Legfelsőbb Vezető a politikai túlélésért küzd – közölte.

Kaj szerint Kang a konkrét túlélésért is küzdött. Ha nem a dél-koreaiak ölik meg, a szélsőségesek bizonyosan megteszik. De azért rákérdezett:

– Miért mondja ezt?

– Nem képes leverni ezt a lázadást. Sikerült kiverekednie egy átmeneti patthelyzetet, de fogytán a fegyvere, és a lázadók vannak

fölényben. Kizárólag azért nem söpörték még el a maradék kormányerőket, mert úgy gondolják, hogy majd a dél-koreaiak megteszik helyettük.

– Tudja ezt a Legfelsőbb Vezető?

– Azt hiszem, tudja.

– Akkor miért akarja kiprovokálni a háborút Dél-Koreával? Kész öngyilkosság.

– Úgy okoskodik, hogy Kína nem engedheti meg magának, hogy elveszítse őt. Hogy maguk majd megmentik. Ez a rögeszméje. Hiszi, hogy maguk küldeni fognak erősítést, hiszen nincs választásuk.

– Nem küldhetünk kínai csapatokat Észak-Koreába. Rögtön háborúban lennénk Amerikával.

– De azt sem hagyhatják, hogy Dél-Korea meghódítsa Észak-Koreát.

– Ez is igaz.

– Kang úgy gondolja, hogy ennek egyetlen vége lehet: maguk segíteni fognak neki, hogy visszaszorítsa Dél-Koreát, és megverje a szélsőségeseket. Minél jobban szorongatják, annál nagyobb nyomás nehezedik Kínára, hogy siessen a segítségére. Ezért nem tartja magát megfontolatlannak.

Kang azt képzelte, hogy sebezhetetlen. Mindenki, aki Legfelsőbb Vezetőnek címezteti magát, beleesik ebbe a tévhitbe.

– Nem őrült – folytatta Ham. – Ez nagyon is logikus. Nem képes egy elhúzódó, lassú háborúra, mert nincsenek hozzá erőforrásai. Ezért egy látványos gesztussal mindent föltesz egy lapra. Ha győz, akkor győz. Ha veszít, akkor maguknak meg kell menteniük, tehát akkor is ő győzött.

Ez ugyancsak igaz.

– Maradt még rakétája Sinori után? – kérdezte Kaj.

– Több, mint gondolná. Csupa teherautóra szerelt rakéta. Miután kilőtte azt a hatot Csedzsura, elvezényelte az összes rakétavetőt a támaszpontokról, és eldugta őket.

– Hova az ördögbe dughatja el azokat a teherautókat? Az apraja is majdnem tizenkét méter hosszú!

– Mindenfelé. Olyan helyeken parkolnak, hogy ne lehessen látni őket a magasból. Főleg alagutakban és hidak alatt.

– Ravasz. Úgyszólván lehetetlen eltalálni őket.

– Sajnálom, mennem kell – mondta Ham.

– Vigyázzon magára! – figyelmeztette Kaj, de a tábornok addigra letette.

Sötét gondolatok nyomasztották Kajt, miközben lejegyezte beszélgetésük részleteit a jelentéshez. Hamnak minden szava logikus volt. Most már csak úgy kerülhetik el a háborút, ha Kína megfékezi Észak-Koreát, és az amerikaiak megfékezik Dél-Koreát. Könnyű mondani, de nehéz megtenni.

Pár perces töprengés után látni vélte a módját, miként noszogathatná a kellő irányba az amerikaiakat. Elhatározta, hogy elsőnek a régi gárda valamelyik tagjánál próbálkozik. Felhívta az apját. Majd valami mással kezdi, és észrevétlenül becsempészi a sorok közé az ötletet.

– Apám a barátja Fu Csu-jü elvtársnak – mondta, miután kapcsolták. – Tudta, hogy haldoklik?

A pillanatnyi habozásból meg is kapta a választ, még mielőtt Csiencsün megszólalt volna:

– Igen. Pár hete értesültem róla.

– Miért nem mondta el nekem?

Csien-csünnek nyilvánvalóan bűntudata volt, de úgy tett, mintha nem lenne.

– Bizalmasan közölték velem! – felelte nagy hangon. – Miért, számít?

– Volt egy ronda kis rosszindulatú rágalomhadjárat a menye ellen azzal a céllal, hogy lejárassanak engem. Most már értem, miért. Arról van szó, hogy ki legyen Fu utódja.

– Ezt most hallom először.

– Azt gondolom, hogy Fu egy követ fúj Li miniszterhelyettessel.

– Nincs… – Apja fuldokolva kikrákogta magát, a dohányosok jellegzetesen kaparó hangján, mielőtt közölte volna: – Nincs információm.

Remélem, nem öl meg ez az átkozott cigaretta, gondolta Kaj.

– Az én tippem Li, de még legalább féltucatnyian lehetnek.

– Ez a baj. Hosszú a lista.

– Ha már a bajnál tartunk, mi a véleménye Koreáról?

Csien-csün hallhatóan megkönnyebbült, amiért nem kell többé a kínos témáról beszélnie.

– Koreáról? Előbb-utóbb az asztalra kell csapnunk. Neki mindenre ez volt a válasza.

Kaj úgy döntött, ideje kipróbálni az ötletét.

– Most beszéltem a legjobb forrásunkkal Észak-Koreából. Azt mondja, hogy a Legfelsőbb Vezetőt a sarokba szorították. Kezd kifogyni a fegyverekből, félő, hogy valami kétségbeesett lépésre ragadtatja magát. Meg kell fékeznünk.

– Bár tehetnénk.

– Vagy rá kell vennünk az amerikaiakat, hogy fékezzék meg Dél-Koreát, beszéljék rá No elnököt, hogy bármi legyen Kang következő lépése, No ne folyamodjon megtorláshoz!

– Reménykedhetünk.

Kaj mímelt hanyagsággal folytatta:

– Vagy beszéljünk őszintén a Fehér Házzal, és figyelmeztessük Green elnököt, hogy Kang annyira kétségbeesett, hogy mindenre el van szánva.

– Szó sem lehet róla! – Csien-csün fel volt háborodva. – Áruljuk el az amerikaiaknak, mennyire gyenge a szövetségesünk?

– Az ehhez hasonló helyzet rendkívüli intézkedéseket követel.

– De nem árulást!

Kaj megkapta a választ: a régi gárda hallani sem akar az ötletről.

Úgy tett, mintha meggyőzték volna.

– Igaza van. – Sietve másra terelte a szót. – Gondolom, anya nem akarja elhagyni a várost, hogy kiköltözzön egy biztonságosabb helyre, amely inkább megúszhat egy esetleges bombázást.

Csien-csün hallgatott, majd azt felelte zordan:

– Az anyád kommunista. Kaj meghökkent.

– Maga szerint nem tudtam?

– A kommunizmus több elméletnél, amit azért fogadunk el, mert cáfolhatatlan bizonyítékok támasztják alá, mint például a periódusos táblázatot.

– Mire céloz?

– Kommunistának lenni megszentelt küldetés. Mindennél előbbre való, beleértve a családodat és az életedet.

Kaj nem hitt a fülének.

– Szóval magának fontosabb a kommunizmus, mint az anyám?

– Pontosan, és ő ugyanezt mondaná rólam.

Ez már akkora túlzás volt, hogy Kaj valósággal beleszédült.

– Néha úgy hiszem, hogy a te nemzedéked már nem igazán érti ezt

– borongott az apja.

Ebben igazad van, gondolta Kaj.

– Mindenesetre nem azért hívtam fel apámat, hogy a kommunizmusról értekezzünk – mondta. – Csak tudassa velem, ha olyasmit hall, hogy ellenem áskálódnak.

– Ez csak természetes.

– Ha rájövök, ki próbált meg a feleségem révén eláztatni, rozsdás késsel vágom le a tökét. – Kaj letette.

Jól hitte, hogy Csien-csün ellenezni fogja az őszinte beszédet az amerikaiakkal. Őt abban a tudatban nevelték, hogy a kapitalisták és az imperialisták a halálos ellenség. Kína megváltozott, a világ is megváltozott, de az öregek leragadtak a múltban.

Ám ez nem jelenti azt, hogy az ő elképzelése téves. Csak annyit jelent, hogy titokban kell megvalósítani.

Fölvette a telefont, tárcsázott. Azonnal felvették.

– Itt Neil.

– Itt Kaj. Tudnom kell, engedélyezték-e No elnöknek a sinori támadást.

Neil habozott.

– Őszintének kell lennünk egymáshoz – folytatta Kaj. – A helyzet túl veszélyes minden máshoz.

– Oké – felelte Neil. – De ha hivatkozik rám, letagadom.

– Még szép.

– A válaszunk: nem. Nem tudtuk előre, és ha tudtuk volna, nem hagyjuk jóvá.

– Köszönöm.

– Rajtam a sor. Tudták, hogy Kang Legfelsőbb Vezető megtámadja Csedzsut?

– Nem. Nálunk minden ugyanaz. Nem szóltak előre, különben igyekeztünk volna megakadályozni.

– Mit gondol a Legfelsőbb Vezető?
– Éppen erről kell beszélnem. A válság súlyosabb, mint hiszik.
– Jézusmária! – mondta Neil. – Ezt nehéz elképzelni.
– Márpedig higgyék el.
– Folytassa.
– A gond az észak-koreai rezsim gyengesége.
– Az *ő* gyengeségük?
– Igen. Figyeljen. Az észak-koreai fegyveres erők fele már a lázadók kezére jutott. A másik felének az egyik része megsemmisült Sinoriban. A Legfelsőbb Vezető szétszórta a mobil rakétavetőit az országban…
– Hol?
– Hidak alatt és alagutakban.
– A rohadt életbe!
– Ha ez nem lenne, a Dél két-három újabb rakétacsapással leradírozhatná az észak-koreai hadsereg maradékát.
– Vagyis Kang nyakig ül a szarban.
– Ami meggondolatlanná teszi.
– Mit fog csinálni?
– Valami drasztikusat.
– Leállíthatjuk?
– Legyen gondjuk rá, hogy No elnök ne támadjon még egyszer.
– De a Legfelsőbb Vezető provokálhatja.
– Provokálni *fogja,* Neil. Bosszút kell állnia Sinoriért. Green elnök gondoskodjon róla, hogy itt véget érjen az eszkaláció, és No elnök ne vágjon oda még keményebben.
– Minden azon múlik, milyen kegyetlen lesz Kang bosszúja. Márpedig, fiúk, a Legfelsőbb Vezetőt csak maguk fékezhetik meg. A kínai kormány.
– Azon vagyunk, Neil. Higgye el, azon vagyunk.

34. fejezet

– Én nemigen jöhetek el a Fehér Házból – mondta Pauline a hálaadás előtti napon a lányának és a férjének a középső folyosón, ahogy álltak a bőröndök között a fényesre vikszelt padlón. – Őszintén sajnálom.

Gerry legrégibb barátjának, akivel együtt tanult egy örökkévalósággal ezelőtt a Columbia Egyetem jogi karán, volt Virginiában egy lótenyésztő farmja. Pauline, Gerry és Pippa azt tervezték, hogy náluk töltik a hálaadást, együtt ünnepelve Gerry barátjával, annak a feleségével és a Pippával egykorú lányukkal. A tanya Middleburg közelében volt, körülbelül nyolcvan kilométerre a Fehér Háztól. Autóval egy óráig tartott odajutni, sűrű forgalomban tovább. Pippa lázban égett, mert a vele egyidős lányok többségéhez hasonlóan imádta a lovakat.

– Ne izgulj – nyugtatta Gerry a feleségét. – Megszoktuk. – Nem látszott túlságosan csalódottnak.

– Ha Korea lenyugszik, talán odaérek szombaton a vacsorára – mondta Pauline.

– Hát az jó lenne. Hívj majd fel, hadd szóljak a háziaknak, hogy eggyel több teríték legyen az asztalon.

– Természetesen. – Pauline a lányához fordult. – Nem fogsz fázni, ha egész nap csak lovagolsz a szabadban?

– A ló melegen tartja az embert – magyarázta Pippa. – Olyan, mint az ülésmelegítő a kocsiban.

– Attól függetlenül öltözz csak fel jól.

Pippa a kamaszokra jellemző hirtelenséggel kapcsolt át aggodalmas módba.

– Jól leszel így, mama, hogy egyedül ünnepeled a hálaadást?

– Hiányozni fogsz, életem, de nem akarom elrontani az ünnepedet. Tudom, mennyire vártad. Engem pedig túlságosan lefoglal a világ megmentése, hogy egyedül érezzem magamat.

– Ha szénné bombáznak bennünket, azt akarom, hogy együtt legyünk. – Pippa félvállról beszélt, de Pauline őszinte szorongást érzett a szavai mögött.

Benne is bujkált a félelem, hogy utoljára látja a lányát, de ugyanazon a komolytalan hangon válaszolt:

– Ez nagyon édes tőled, de azt hiszem, képes vagyok a bombákat vasárnap estig visszatartani.

A Fehér Ház egyik hordára fölvette a bőröndöket.

– A testőrök várni fogják – mondta Gerry.

– Igen, uram.

Pauline megcsókolta őket, és addig nézett utánuk, amíg el nem tűntek.

Pippa megjegyzése az elevenén találta. Titokban attól félt, hogy a következő pár napban bombák hullhatnak Washingtonra. Épp ezért örült, hogy Pippa elmegy a városból. Csak azt szerette volna, ha még messzebb lenne.

Megrendítette Sinori bombázása. Senki se várta, hogy No elnök ilyen drasztikus lépést tesz, ki sem kérve az Egyesült Államok véleményét. Pauline dühöngött; állítólag szövetségesek, szerződés köti őket az együttműködésre. No még csak nem is mentegetőzött. Pauline attól félt, hogy a szövetség gyengül. Ugyanúgy kezd kicsúszni a kezéből Dél-Korea, mint Csen elnökéből Észak, és ez veszélyes fejlemény.

Átment az Ovális Irodába, ahol Chess várta, hogy elbúcsúzzon tőle. Tollkabátot és edzőcipőt viselt, mert Colombóba, Srí Lanka szigetére tartott.

– Milyen hosszú az út? – kérdezte Pauline.

– Húsz óra, beleértve a tankolást.

Chess a békekonferenciára utazott. Kína Vu-paj külügyminisztert küldte, Chess alteregóját.

– Látta a pekingi CIA-iroda jelentését? – folytatta az asszony.

– De mennyire. A kínai titkosszolgálatos hapsi megdöbbentően őszinte volt.

– Csang-kaj a neve.

– Igen. Kétlem, hogy valaha is kaptunk volna ennyire nyílt üzenetet a kínai kormánytól.

– Lehet, hogy nem a kormány küldte. Van egy olyan érzésem, hogy ez Csang-kaj magánakciója. Fél attól, amit a Legfelsőbb

Vezető tehet Észak-Koreában, és aggódik, hogy a kínai kormány egyes elemei nem veszik elég komolyan a fenyegetést.

– Nos, én majd teszek a Legfelsőbb Vezetőnek egy csábító ajánlatot.

– Reméljük, hogy Kang is annak látja.

Erről már szó volt a kabinetülésen. Mivel adniuk kellett valamit Kangnak, úgy döntöttek, a tengeri határok felülvizsgálatát fogják adni, ami érzékeny pontja volt a Legfelsőbb Vezetőnek. Pauline szerint a felülvizsgálat egyébként is rég aktuális lett volna. Az 1953-as határokat akkor húzták meg, amikor Észak-Koreát megverték, és Kína gyönge volt. A döntés Dél-Koreának kedvezett, mert kétfelől lezárta Észak-Korea partvonalát, és Dél-Koreának ajándékozta a Sárga-tenger halban leggazdagabb vizeit. Úgy tisztességes, ha ezt kiigazítják, és a Legfelsőbb Vezető is kimenekülhet a megalázó helyzetből. Dél-Korea elnöke jajveszékelni fog, de végül belenyugszik.

– Indulnom kell. Vár a gép, és hét diplomáciai-katonai tanácsadó, akik mind engem akarnak oktatni az úton. – Chess felállt, fogta dagadtra tömött aktatáskáját. – És ha egyszer elfáradtak, még el kell olvasnom egy csomó helyzetjelentést.

– Jó utat. Chess távozott.

Pauline átment a dolgozószobába, hozatott egy salátát, és nekilátott átrágni a papírhegyet, amiben csak néha zavarták meg. Amikor kávét kért, megnézte az óráját, látta, hogy kilencet mutat, és arra gondolt, hogy Chess már a levegőben van.

Eszébe jutott, hogyan állította csatasorba egy hónapja a világ vezetőit, hogy megakadályozzák a háború kitörését a csádi–szudáni határon. Beválik vajon ismét a diplomáciája? Attól félt, hogy a koreai válság sokkal keményebb dió.

Aztán belépett Gus.

Pauline elmosolyodott, mert jólesett, hogy láthatja, és örült, mert kettesben lesznek a dolgozószobában. Aztán belenyilallt a bűntudat. Pedig nem csalta meg Gerryt, legföljebb az ábrándjaiban.

Gus nagyon komoly volt.

– Úgy gondolom, hogy a Legfelsőbb Vezető mesterkedik valamiben – mondta. – Két jelét észleltük. Az egyik a feltűnően

megnőtt adatforgalom az észak-koreai támaszpontok körül. Az üzenetek többségét nem értjük, mert kódoltak, de a mintájuk arra utal, hogy támadás készülődik.

– Ez Kang bosszúja. Mi a második?

– Dél-Korea katonai hálózatában aktiválódott egy alvó vírus, és most hamis parancsokat küldözget. Utasítaniuk kellett az összes fegyvernemet, hogy hagyják figyelmen kívül az elektronikus üzeneteket, kizárólag telefonon, személyesen adott parancsokat fogadjanak el addig, amíg próbálják kijavítani a hibát.

– Ez lehet egy nagyszabású offenzíva előfutára.

– Pontosan, elnök asszony. Luis és Bill már a konferenciateremben vannak.

– Gyerünk. – Pauline felállt az asztaltól.

A konferenciaterem kezdett megtelni. Bejött Jacqueline Brody kabinetfőnök, utána Sophia Magliani, a Nemzeti Hírszerzés igazgatója, akit az alelnök követett.

Több monitor is életre kelt, utcai térfigyelő kamerák videóit mutatva. Pauline egy város központját látta, vélhetőleg Szöulét. Alighanem légiriadó volt, mert az emberek futkostak.

– Mi ez? – kérdezte Pauline.

– Tüzérségi támadás – mondta Bill Schneider, aki a Pentagonnal volt összeköttetésben fejhallgatón.

– Szöul csak huszonöt kilométerre van az észak-koreai határtól – magyarázta Luis –, jó közel ahhoz, hogy a régimódi nagy lövegek is elérhessék, mint például a tankra szerelt 170 milliméteres Kokszan.

– Céltárgyak? – kérdezte az asszony.

– Úgy gondoljuk, Szöul – felelte Bill.

– Válasz?

– A dél-koreai erők visszalőnek. Az amerikaiak parancsra várnak.

– Addig ne vessék be az amerikai erőket, amíg nem mondom! Most csak védekezésről lehet szó!

– Igen, asszonyom. A becsapódások elkezdődtek.

Pauline azt látta a szöuli videón, hogy váratlanul kráter nyílik meg az úton. Egy ház összerogy. Egy autó az oldalára fordulva gurul. Azt hitte, megáll a szíve. A Legfelsőbb Vezető átlépett egy vonalat. Ez

nem jogos visszavágás, jelképes támadás, szimbolikus megtorlás volt, hanem háború.

Aztán megszólalt Bill.

– A műholdas megfigyelés rakéták előbukkanását jelzi az Észak-Korea fölötti felhőtakaróból.

– Mennyit? – kérdezte Pauline.

– Hatot – felelte Bill. – Kilencet. Tízet. Többet. Mindegyik Észak-Korea nyugati feléből jön, amely a kormány kezén van. A lázadók térségéből egy sem.

Kivilágosodott egy másik monitor, amely a bejövő radarjeleket mutatta Korea térképén. A rakéták annyira összetorlódtak, hogy Pauline nem tudta megszámolni őket.

– Most mennyi? – kérdezte.

– Huszonnégy – felelte Bill.

– Ez teljes támadás.

– Elnök asszony, ez háború – mondta Luis.

Pauline-ban meghűlt a vér. Mindig ettől rettegett. Annak szentelte magát, hogy megakadályozza a háborút, és nem sikerült.

Hol hibázta el?

Élete végéig erre a kérdésre fogja keresni a választ. Félretolta a gondolatot.

– Nekünk pedig huszonnyolcezer-ötszáz katonánk állomásozik Dél-Koreában.

– Továbbá sokuknak a felesége és a gyerekei.

– Meg nyilván a férjek.

– Meg a férjek – ismerte el Luis.

– Hívják föl Csen elnököt.

– Máris – mondta Jacqueline Brody kabinetfőnök.

– Miért csinálja ezt a Legfelsőbb Vezető? – kérdezte Pauline. – Öngyilkos akar lenni?

– Nem – felelte Gus. – Kétségbeesett, de nem akar öngyilkos lenni. Vesztésre áll a szélsőségesekkel szemben, és már nem bírja sokáig. Azok mindenképpen kivégzik, tehát a tulajdon halálával néz farkasszemet. Ezen kizárólag Kína segítségével változtathatna, de a kínaiak nem akarnak csapatokat küldeni. A Legfelsőbb Vezető azt hiszi, hogy mégis kierőszakolhatja, és igaza is lehet. Kína nem menti

meg a lázadóktól, de talán közbeléphet, nehogy Dél-Korea elfoglalja Északot.

– Vonalban vannak, elnök asszony! – szólt Jacqueline. Ezek szerint a kínaiak várták a hívást. – Használja a kézibeszélőt, amely ön előtt van, asszonyom. A többi készülékkel csak hallgatni lehet.

Mindenki fölvette a telefonját.

– Itt az elnök – mondta Pauline.

– Kapcsolom Kína elnökét – felelte a Fehér Ház központosa.

– Örülök, hogy hív, Green elnök – hallatszott Csen hangja.

– Korea miatt telefonálok, mint nyilván kitalálta.

– Mint tudja, elnök asszony, a Kínai Népköztársaságnak nincsenek csapatai Észak-Koreában, és sohasem voltak.

Ez a szó szoros értelmében igaz volt. A kínai katonák, akik az ötvenes évek elején harcoltak a koreai háborúban, elméletileg önkéntesek voltak. Ám Pauline nem akart belemenni a vitába.

– Ezt tudom, de akkor is remélem, hogy ön talán képes lenne megértetni velem, mi az ördögöt csinál jelenleg Észak-Korea.

Csen átváltott mandarin nyelvre. A fordító elkezdte beolvasni a nyilvánvalóan előre megírt nyilatkozatot.

– A kínai kormány nem engedélyezte és nem is helyeselte az Észak-Koreából indított tüzérségi és rakétacsapásokat.

– Megkönnyebbülve hallom, és remélem, megérti, hogy csapataink megvédik magukat.

Csen gondosan fogalmazott, a fordító gondosan fordított.

– Biztosíthatom önt, hogy a kínai kormánynak nincs ellenvetése addig, amíg az amerikai csapatok nem tartózkodnak észak-koreai területen, sem észak-koreai légtérben, sem észak-koreai vizeken.

– Értem. – Csen színleges megnyugtatása valójában figyelmeztetés volt. Azt üzente, hogy az amerikai csapatoknak Dél-Koreában kell maradniuk. Pauline remélte, hogy ott tarthatja őket, de nem óhajtott ígéretet tenni. – Külügyminiszterem, Chester Jackson jelenleg útban van repülőgéppel Srí Lankára, hogy találkozzon az önök külügyminiszterével, Vu-pajjal és másokkal. Nagyon remélem, hogy a konfliktusnak véget lehet vetni ezen a konferencián, ha ugyan nem előbb.

– Én is nagyon remélem.

– Kérem, szíveskedjék felhívni minden időkben, akár nappal, akár éjszaka, ha olyasmi történne, amit elfogadhatatlannak vagy provokálónak talál. Az Egyesült Államok és Kína nem háborúzhatnak. Ez a célom.

– Az enyém is.

– Köszönöm, elnök úr.

– Köszönöm, elnök asszony.

Letették. Schneider tábornok abban a pillanatban megszólalt:

– Az észak-koreaiak most cirkáló rakétákat lőttek ki. A bombázók felszállnak.

Pauline körülnézett a vezérlőben:

– Csen egyértelműen fogalmazott. Kína kívül marad ezen a konfliktuson, ha mi kívül maradunk Észak-Koreán. Bill, ez legyen a stratégiánk alapja. Dél-Koreán akkor segíthetünk a legjobban, ha nem vonjuk be Kínát.

Beszéd közben szinte hallotta, micsoda megvető gúnnyal ostorozza majd a sajtóban ezt a hozzáállást James Moore és a tábora.

– Igen, asszonyom. – Bill Schneider harcias természetű volt, de még ő is belátta, hogy ez mennyire logikus. – Az amerikai csapatok készek eljárni a korlátok között, amelyekre Csen figyelmeztetett. Amint ön kiadja a parancsot, megindítjuk a tüzérségi támadást Korea támaszpontjai ellen. A vadászgépek a kifutópályán várják a közeledő bombázókat. Ám ebben a szakaszban nem küldünk amerikai gépeket a koreai légtérbe.

– Vesse be a tüzérséget.

– Igen, asszonyom.

– Küldje fel a vadászgépeket.

– Igen, asszonyom.

Újabb képernyők világosodtak ki. Pauline pilótákat látott, akik sietve beszálltak a gépeikbe egy támaszponton. Az amerikai légierő bázisának nézte, az Oszannak, ötven kilométerre délre Szöultól. Körülnézett.

– Kérem a véleményüket. Megnyerheti ezt Észak-Korea?

– Valószínűtlen, de nem lehetetlen – válaszolta Gus. Az asztal körül bólogattak. – Az egyetlen reményük egy villámháború, amely

gyorsan lezárja az összes dél-koreai kikötőt és repülőteret, megakadályozva az erősítés küldését.

– Egy percre vegyük fontolóra, mit tehetünk, ha az bekövetkezik.

– Két dolgot, és mindkettő újabb kockázatokat jelent. Hatalmasan megnöveljük a térségben állomásozó erőinket. Több csatahajót a Dél- kínai-tengerre, több bombázót a japán támaszpontjainkra, több repülőgép-hordozót Guamra.

– Csakhogy a kínaiak provokációt láthatnak az erősítésben. Arra gyanakodhatnak, hogy őket vettük célba.

– Igen.

– És a másik lehetőség?

– Még rosszabb – mondta Gus. – Megbéníthatjuk az észak-koreai katonaságot egy atomcsapással.

– James Moore ezt fogja szorgalmazni holnap reggel a tévében.

– Amivel azt kockáztatjuk, hogy atomra atommal válaszolnak: vagy az észak-koreaiak nukleáris fegyverzetük roncsaival, vagy ami a legrosszabb, a kínaiak dobnak le atombombát.

– Na, jó. Ragaszkodunk jelenlegi stratégiánkhoz, de pillanatról pillanatra figyelemmel kísérjük a harcot! Bill, a Pentagon mostantól folyamatosan adja be képernyőre, hány koreai gépet és rakétát szedtek le, és hány van még a levegőben! Gus, beszéljen Sandippal, hogy óránként tájékoztassa a sajtót. Kérem, legyen gondja rá, hogy Sandipot ellássák információval! A külügyminisztérium tájékoztassa a követségeinket! Továbbá szükségünk lesz kávéra. És szendvicsre. Hosszú lesz az éjszaka.

* * *

Mikor a nap lement a Távol-Keleten, és megvirradt a Fehér Ház fölött, Schneider tábornok jelentette, hogy Észak-Korea villámháborúja nem jött be. A rakétáknak legalább a fele nem talált célba; voltak, amelyeket a légvédelem lőtt le, voltak, amelyek meghibásodtak a kibertámadások miatt, és voltak, amelyek csak úgy leestek maguktól. A vadászgépek sok bombázót lelőttek.

Mégis magas volt az áldozatok száma a katonák és a polgári lakosok, az amerikaiak és a dél-koreaiak között. A CNN a dél-koreai

televíziótól és a közösségi médiától átvett videókat mutatott Szöulról és más városokról, és ezeken összedőlt épületeket, tomboló tüzeket és mentősöket lehetett látni, akik kétségbeesett igyekezettel szedték össze a holtakat, és gondoskodtak a sebesültekről. Viszont egyetlen kikötő és repülőtér se zárt be. A támadás folytatódott, ám az eredményhez már nem fért kétség.

Pauline-t a kávé és a feszültség tartotta talpon, de már látni vélte a befejezést, és így szólt, miután Bill befejezte:

– Úgy gondolom, most kell tűzszünetet javasolni. Hívjuk csak fel újból Csen elnököt.

Jacqueline intézkedett.

– Elnök asszony – mondta Bill mereven –, a Pentagon jobban szeretné befejezni az észak-koreai fegyveres erők megsemmisítését.

– Azt nem csinálhatjuk a távolból – felelte Pauline. – Katonákat kellene átdobnunk Észak-Koreába, az pedig kirobbantana egy új háborút, ezúttal a kínaiakkal, akiket piszkosul nehezebb lenne legyőzni, mint a koreaiakat.

A szobában egyetértettek.

– Jó – mondta kelletlenül Bill.

– De amíg az észak-koreaiak belemennek a tűzszünetbe – tette hozzá Pauline –, javasolom, hogy vágjanak hozzájuk mindent, amijük van.

Bill felragyogott.

– Igenis, elnök asszony!

– Csen van vonalban – jelezte Jacqueline.

Pauline fölvette.

– Az észak-koreai támadást Dél-Korea ellen visszaverték – közölte rövid udvariaskodás után.

– A szöuli rezsim jogtalan agressziót követett el a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság ellen – üzente Csen a tolmáccsal.

Pauline elhűlt. Az előző beszélgetésnél Csen logikusan beszélt.

Most úgy viselkedett, mintha propagandát szajkózna.

– Észak-Korea akkor is elvesztette a csatát.

– A koreai néphadsereg a jövőben is energikusan fogja védelmezni a Koreai Köztársaságot az amerikaiak által sugalmazott

támadásoktól.

Pauline eltakarta a mikrofont.

– Ismerem Csent. Egy szót sem hisz el ebből a baromságból.

– Szerintem a keményvonalasok vannak ott a szobájában, azok súgnak neki, hogy mit mondjon – szólalt meg Gus.

Többen bólogattak.

Ez kényelmetlenné tette a tárgyalást, de Pauline így is átadhatta az üzenetét.

– Hiszem, hogy az Egyesült Államok népe és Kína népe módot talál az öldöklés befejezésére.

– Természetesen a Kínai Népköztársaság alapos megfontolás tárgyává teszi, amit ön mond.

– Köszönöm. Tűzszünetet akarok. Hosszú csend lett a vonalban.

Pauline hozzátette:

– Hálás lennék, ha átadná ezt az üzenetet phenjani elvtársainak.

Csen most sem válaszolt azonnal. Pauline maga elé képzelte, amint áll, eltakarja a tenyerével a mikrofont, és magyaráz a vén kommunistáknak, aki ott vannak vele a Csungnanhaj tóparti palotájában. Ugyan miről folyhat a beszéd? A pekingi kormányban senki sem akarhatja ezt a háborút. Észak-Korea nem győzhet – az éjszakai események bebizonyították –, és Kína nem akar fegyveres konfliktusba keveredni az Egyesült Államokkal.

Csen időt próbált nyerni.

– Biztosíthat minket arról, hogy a szöuli No elnök elfogadja ezt a javaslatot?

– Természetesen nem! – vágta rá Pauline. – Dél-Korea szabad ország. Viszont elkövetek minden tőlem telhetőt, hogy meggyőzzem.

Újabb hosszú szünet után Csen azt mondta:

– Ezt megbeszéljük Phenjannal.

Pauline úgy döntött, hogy türelmetlenkedni fog.

– Mikor?

Csen ezúttal nem habozott.

– Máris. – Pauline érezte, hogy itt most Csen beszél, nem a szárazdajkái.

– Köszönöm, elnök úr – mondta.

– Köszönöm, elnök asszony. Letették.

– Pekingben változás történt – állapította meg Pauline.

– Amint elkezdődik a lövöldözés, a katonaság az élre nyomul, és a kínai katonaságnak a keményvonalasok parancsolnak – mondta Gus.

Pauline vetett egy pillantást Billre, és arra gondolt, hogy a legtöbb katona keményvonalas.

– Nahát akkor beszéljünk Szöullal! – jelentette ki.

– Megkeresem No elnököt – mondta Jacqueline.

A központos kapcsolta Szöult. Pauline fölvette a telefont.

– Elnök asszony, szörnyű nap volt ez az ön számára, de a dél-koreai csapatok bátran harcoltak, és vereséget mértek az agresszorra.

Elképzelte No elnököt, szigorú kontyba fésült, szürke haját, magas homlokát, szúrós szemét. Szája köré kemény barázdákat véstek az összecsapásokban telt évek.

– A Legfelsőbb Vezető megtanulta, hogy Dél-Koreát nem támadhatja meg büntetlenül – mondta mély elégedettséggel. Pauline kihallotta a hangjából, hogy nemcsak az utóbbi órákban lezajlott bombázásra gondol, de a merényletre is, amely megölte a szeretőjét. – Köszönjük a bátor és nagylelkű amerikai nép felbecsülhetetlenül értékes segítségét.

Na, ebből elég, gondolta Pauline.

– Most pedig meg kell beszélnünk, hogy mi legyen a következő lépés.

– Nálunk sötétedik, a rakétatámadás lassan abbamarad, de holnap elölről kezdődik.

Pauline-nak nem tetszett, amit hallott.

– Hacsak meg nem akadályozzuk – mondta.

– Hogyan akadályozzuk meg, elnök asszony?

– Tűzszünetet javasolok. Csend lett a vonalban.

Pauline folytatta, hogy kitöltse a csendet:

– A külügyminiszterem és a kínai külügyminiszter pár órán belül megérkezik Srí Lankára, hogy találkozzon a két Korea külügyminisztereivel. Haladéktalanul meg kell beszélniük a tűzszünet részleteit, aztán pedig áttérhetnek a békeszerződésre.

– Tűzszünet esetén a Legfelsőbb Vezetőé lesz Phenjan és a maradék fegyverzet – mutatott rá No elnök. – Tehát továbbra is veszélyt jelent ránk.

Ami persze igaz volt.

– Nincs értelme folytatni az öldöklést – jelentette ki Pauline. Sokkoló választ kapott.

– Ezzel a véleménnyel nem azonosulhatok – mondta No.

Pauline elkomorodott. Nagyobb ellenállásba ütközött, mint várta.

Hogy érti ezt No?

– De hát megverték Észak-Koreát. Mit akar még?

– Ezt a háborút a Legfelsőbb Vezető kezdte – válaszolt No. – De én fogom befejezni.

Uramisten! – szörnyülködött Pauline. Feltétlen megadást akar!

– A háború befejezésének az első lépése a tűzszünet.

– Az életben egyszer adódik ilyen lehetőség, hogy megszabadíthassuk északi honfitársainkat egy gyilkos zsarnokságtól.

Pauline szíve összeszorult. A Legfelsőbb Vezető valóban gyilkos zsarnok, de No elnöknek nem áll hatalmában megbuktatni, ha a kínaiak nem akarják.

– Mit tervez?

– Észak-Korea haderejének megsemmisítését, és egy új, békés rendszert Phenjanban.

– Észak-Korea megszállásáról beszél?

– Ha szükséges.

Pauline a csírájában akarta elfojtani ezt az elképzelést.

– Az Egyesült Államok ebben nem szövetkezik önökkel. Megdöbbenésére No azt válaszolta:

– Nem is akarnánk.

Pauline nem talált szavakat.

Egyetlen koreai vezető sem beszélt még így az ezerkilencszázötvenes évek óta. Ha Északot és Délt egyesítené ez a háború, Délnek meg kellene birkóznia a rázúduló huszonötmilliós áradattal, huszonötmillió agyonéheztetett emberrel, akiknek fogalmuk sincs, hogyan kell élni a tőkés társadalomban. No arra az ígéretre alapozta a kampányát, hogy a kettészakított haza egyesül.

Majd valamikor. A *mielőtt meghalok* nem azt ígéri, hogy *máris*. Ám a legnagyobb problémát nem is a gazdaság jelenti, hanem Kína.

No mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Ha önök kívül maradnak, hitünk szerint a kínaiak is azt teszik. Mi azt mondjuk, hogy Korea bajait a koreai népnek kell orvosolnia, más országok bevonása nélkül.

– Peking nem fogja tűrni, hogy Amerika-barát kormányt hozzanak létre Phenjanban.

– Tudom. Természetesen megvitatjuk Észak- és Dél-Korea jövőjét a szövetségeseinkkel és a szomszédainkkal, ám hitünk szerint egész Korea számára eljött az idő, hogy soha többé ne legyen közönséges gyalog valaki másnak a játékában.

Pauline szerint ennek nem volt semmi realitása. Ha No és kormánya ezzel próbálkozik, elszabadul a pokol. Nagy levegőt vett.

– Elnök asszony, együttérzek önnel, de azt hiszem, amit javasol, az egyformán veszélyes Koreára és a világra nézve.

– Megígértem, hogy egyesítem a hazámat. Talán ötven év múlva sem lesz még egy ilyen pillanat. Nem akarom, hogy a történelem úgy emlékezzen rám, mint arra az elnökre, aki elszalasztotta az esélyt.

Hát erről van szó, gondolta Pauline. A bosszúról a meggyilkolt szeretőért, a kampányban tett ígéret betartásáról, főleg pedig az utókor emlékezetéről. No hatvanöt éves volt, és be akart kerülni a történelembe, mert ez volt az elrendeltetése.

Mit lehet hozzáfűzni ehhez?

– Köszönöm, elnök asszony – mondta nyersen Pauline, és letette. Körülnézett. Mindenki hallotta a párbeszédüket.

– Ezzel összeomlott a stratégiánk a koreai válság megoldására. Észak támadott és veszített, Dél nem enged a megszállásból. A békekonferenciám meghalt, mielőtt megszületett volna. No elnök óriási kanyart tervez a világpolitikában.

Szünetet tartott, hogy a többiek felfoghassák a helyzet komolyságát.

– Bill, maga fogja tartani a reggeli sajtókonferenciát. – Schneider kelletlen képet vágott, de Pauline-nak most egy egyenruhás kellett. – Sandip Chakraborty is ott lesz. – Csaknem hozzátette, hogy *majd ő*

fogja a maga kezét, de még idejében lenyelte. – Mondja nekik, hogy fel voltunk készülve a támadásra, és minimális veszteséggel visszavertük. Adjon nekik annyi katonai részletet, amennyit bír: fellőtt rakéták, lelőtt ellenséges repülők száma, katonai áldozatok, civil áldozatok. Mondhatja, hogy beszéltem az éjszaka folyamán Kína és Dél-Korea elnökeivel, de ne válaszoljon semmiféle politikai kérdésre. Mondja nekik, hogy a helyzet még mindig zavaros, és különben is, maga csak egyszerű katona.

– Igenis, asszonyom.

– Némi szerencsével lesz pár óránk a gondolkodásra. Kérek mindenkit, hogy küldje be ebbe a szobába a helyettesét, utána pedig tűnjön el, és pihenjen egy kicsit, amíg a Távol-Keleten alszanak. Elmegyek, lezuhanyozok. Találkozunk ugyanitt ma este, akkor, amikor Koreában hajnalodik.

Felállt. A többiek követték a példáját. Észrevette, hogy Gus nézi, és rájött, hogy a férfi szeretné elkísérni, de a megkülönböztetett bánásmód rossz vért szült volna, így hát elfordította a tekintetét, és kiment a szobából.

Visszatért a rezidenciába, lezuhanyozott. Ettől felüdült, bár nem lett pihentebb. Kétségbeesetten kívánta az alvást, ám előbb leült az ágyra frottír fürdőköpenyében, és felhívta Pippát, mert meg akarta kérdezni, milyen volt eddig az ünnep.

– A forgalom rémes volt az este! Két órába telt, hogy ideérjünk! – újságolta Pippa.

– Pech! – sajnálkozott Pauline.

– De aztán vacsoráztunk, és az jó volt! Ma korán reggel kilovagoltunk Josephine-nel!

– Milyen lovad volt?

– Egy aranyos kis póni, úgy hívják, hogy Petrezselyem. Tüzes, de szófogadó.

– Tökéletes!

– Utána a papa elvitt minket Middleburgba sütőtökös pitét vásárolni, és tudod, kivel futottunk össze? Ms. Judd-dal!

Pauline követ érzett a gyomrában. Tehát Gerry hálaadásra megszervezett egy randevút a szeretőjével. Ezek szerint Boston nem egyéjszakás kaland volt.

– Nohát, nohát! – mondta vidám hangot erőltetve, bár nem bírta ki, hogy hozzá ne tegye: – Micsoda véletlen! – Remélhetőleg Pippa nem érezte meg a szavaiban a gúnyt.

De a lánya mintha észre se vette volna.

– Kiderült, hogy egy barátjánál tölti az ünnepet, akinek szőleje van Middleburg közelében. Úgyhogy a papa kávézott az öreg Dzsuvással, miközben Jo és én pitét vásároltunk. Most éppen visszafele megyünk, és segítünk Jo mamájának, hogy megtöltse a pulykát!

– Örülök, hogy ilyen jól érzed magad. – Pauline csak most hallotta, hogy milyen csüggedt a hangja.

Kora ellenére Pippának jó megérzései voltak. Pauline levertsége az eszébe juttatta, hogy az anyja nem ünnepelhet.

– No és mi újság Koreában?

– Próbálom leállítani a háborút.

– Hű! Aggódjunk?

– Azt bízd rám. Aggódok én mindenki helyett.

– Akarsz beszélni a papával?

– Akkor nem, ha vezet.

– Igen, vezet.

– Mondd meg neki, hogy csókolom.

– Ja.

– Szia, életem.

– Szia, mama.

Pauline rossz szájízzel tette le a kagylót.

Gerry és Amelia Judd ezt így főzték ki előre. A hétvégén Gerry talál valamilyen ürügyet, hogy meglépjen a házigazdáitól. Becsapta Pauline-t, miközben a felesége hősiesen ellenállt a kísértésnek.

Mit csinált rosszul? Megsejtette volna Gerry az ő ébredező érzelmeit Gus iránt? Az ember nem tehet az érzelmeiről, gondolta Pauline, és ő nem is igazán orrolt, amikor gyanítani kezdte, hogy Gerry kissé beleesett Ms. Juddba. De a tetteiről igenis tehet az ember. Gerry megcsalta a házastársát, Pauline nem. Nagy különbség.

Nyolc óra volt, az első hírek ideje. Az egyik adón James Moore-t fogják kérdezni Koreáról – mintha bármit is tudna a témáról,

gondolta epésen Pauline. Valószínűleg meg sem találná Koreát a térképen. Bekapcsolta a tévét, és addig ugrált csatornáról csatornára, amíg meg nem találta a populista reggeli műsort.

Moore velúrbőr dzsekit viselt, rojtokkal. Ez korszakváltást jelzett: most már nem is mímelte, hogy alkalmazkodik. Tényleg olyan elnököt akar a nép, aki úgy néz ki, mint Davy Crockett?

Mia és Ethan voltak a riporterek. Ethan azzal kezdte:

– Ön járt a Távol-Keleten, így első kézből tudja, milyen ott a helyzet.

Pauline felkacagott. Moore tíznapos körutazást tett a Távol-Keleten, és pontosan egy napot töltött Koreában, annak is a nagyobb részét egy szöuli ötcsillagos hotelben.

– Ethan, én nem nevezném magamat szakértőnek, és fixen nem tudnám kiejteni azt a sok furi nevet… – Moore elhallgatott, hogy a riporterek kuncoghassanak. – De az a véleményem, hogy ebben a helyzetben nagy szükség van a józan paraszti észre. Észak-Korea megtámadott minket és a szövetségeseinket, és ha megtámadják az embert, akkor az embernek vissza kell ütnie, méghozzá *istenesen!*

– Jim, nem találod azt a szót, hogy „eszkaláció?” – kérdezte Pauline.

Moore folytatta:

– Minden mástól csak vérszemet kap az ellenség.

Mia keresztbe tette a lábát. Ennél az adónál minden női alkalmazott köteles volt olyan rövid szoknyát viselni, hogy kilátsszék a térde.

– Jim, lefordítaná ezt a közemberek nyelvére? – kérdezte.

– Azt mondom, hogy ki kellene radíroznunk Észak-Koreát egy atomtámadással, méghozzá ma!

– Hűha, ez elég drasztikus! Pauline ismét kacagott.

– Drasztikus? – kérdezte a képernyőtől. – Inkább eszelős!

– Ez nemcsak hogy egy csapással megoldaná a problémánkat, de elijesztené a többieket is – mondta Moore. – Tudják csak meg az emberek: ha Amerikát támadod, pirítós lesz belőled!

Pauline szinte látta Moore támogatóit, ahogy most a levegőbe öklöznek. Hát pedig akár tetszik nekik, akár nem, Pauline megmenti őket az atomhaláltól.

Kikapcsolta a tévét.

Most már lefekhetett volna, de még valamit el kellett intéznie alvás előtt.

Melegítőbe bújt, és lement a földszintre. Ott tartózkodtak a testőrök, és egy fiatal őrnagy, az atomfutball őrzője.

Természetesen nem futball volt, hanem egy fekete bőrrel bevont Zero Halliburton alumínium aktatáska. Csak a fogója mellett kiálló rövid antenna különböztette meg egy hordozható öltönytartótól. Pauline üdvözölte a fiatalembert, és megkérdezte, hogy hívják.

– Rayvon Roberts vagyok, elnök asszony!

– Nos, Roberts őrnagy, szeretnék belenézni a futballba, hogy felfrissítsem a memóriámat. Nyissa ki, kérem.

– Igenis, asszonyom.

Roberts fürgén eltávolította a fekete bőrhuzatot, a padlóra helyezte a fémládát, felpattintotta a három kapcsot, felhajtotta a fedelet.

A ládában három tárgy volt, meg egy tárcsa nélküli telefon.

– Asszonyom, megengedi, hogy ismertessem a tárgyak rendeltetését? – kérdezte Roberts.

– Legyen szíves.

– Ez a Fekete Könyv. – Közönséges irodai gyűrűs mappa volt. Pauline elvette a fiatalembertől, és végigpörgette a vörössel és feketével nyomtatott lapokat. – Ez a megtorlás variációinak a listája – mondta Roberts.

– Azaz hányféle módon indíthatok atomháborút.

– Igen.

– Ki hinné, hogy ennyi van. Következőt. Roberts fölvett egy ugyanolyan mappát.

– Ez azoknak a szigorúan titkos helyeknek a listája, ahol ön menedéket kereshet vészhelyzetben.

Most egy nátronpapír dosszié következett, és abban tízegynéhány papírlap, összetűzve.

– Ez tartalmazza annak a szükséghelyzeti riadónak a részleteit, amely lehetővé teszi, hogy országos válság esetén egyszerre szólhasson minden rádió- és tévéállomásból a nemzethez.

Milyen ósdi a hétszer huszonnégy órás hírek korában, gondolta Pauline.

– Ezen a telefonon pedig csak egy szám hívható: a Szövetségi Katonai Parancsokság Központja a Pentagonban. Az továbbítja az ön utasítását a rakétatámaszpontoknak, az atom-tengeralattjáróknak, a bombázó-repülőgépeknek és a főparancsnokoknak.

– Köszönöm, őrnagy – mondta Pauline. Otthagyta a testőreit, fölment az emeletre. Végre lefekhet! Levetkőzött, hálásan bebújt a takaró alá. Azt a bőrrel bevont aktatáskát látta a csukott szemhéja alatt. Igazából a világvége van benne.

Pár pillanat múlva már aludt is.

35. fejezet

Tripoli nagy város volt, a legnagyobb, amit Kia valaha látott, kétszer akkora, mint N'Djamena. A belvárosból felhőkarcolók tekintettek le a tengerpartra, de a helység többi része zsúfolt és piszkos volt. Sok lebombázott házat is lehetett látni. Néhány férfi európai divat szerint öltözött, de minden asszony hosszú köntöst és fejkendőt viselt.

Abdul egy kicsi szállodába vitte őket. Olcsó volt, de tiszta, egyetlen fehér sem volt a személyzetben meg a vendégek között, és kizárólag arabul beszéltek. Kia az elején megszeppent a hotelektől, és arra gyanakodott, hogy a személyzet csak gúnyból udvarias hozzá. Kérdezte Abdultól, hogyan viselkedjen velük, és a férfi azt felelte:

– Légy kedves, de nyugodtan kérjél csak tőlük mindent, amit akarsz, ha pedig kíváncsiak lennének rád, és azt firtatnák, honnan jössz, te csak mosolyogj, és feleld azt, hogy túl sok dolgod van a diskuráláshoz.

Kia megállapította, hogy ez így beválik.

Az első tripoli reggelen, ébredés után Kia gondolkozni kezdett a jövőről. Mostanáig nem bírta elhinni, hogy sikerült megszökniük a bányásztáborból. Miközben utaztak észak felé, keresztül Líbián, egyre jobb utakon autózva, és egyre kényelmesebb hotelekben megszállva, titokban attól félt, hogy a dzsihádik valamiként elkapják és visszahurcolják őket a rabságba. Azok erős, brutális emberek, és általában elérik, amit akarnak. Az egyetlen Abdulon kívül nem ismert férfit, aki képes volt szembeszállni velük.

Hála istennek, a lidércnyomás véget ért, de most mihez kezdenek?

Mit tervez Abdul? Kiának jut-e hely a terveiben? Úgy döntött, rákérdez. Abdul visszakérdezett:

– Te mit akarsz?

– Tudod te, mit akarok – felelte az asszony. – Franciaországban akarok lakni, ahol etethetem és iskolába küldhetem a fiamat.

Csakhogy elköltöttem az összes pénzemet, és még mindig Afrikában vagyok.

– Én talán segíthetnék. Nem vagyok teljesen biztos benne, de megpróbálhatom.

– Hogyan?

– Most még nem mondhatom el. Kérlek, bízzál bennem.

Hogyne bízott volna benne Kia! A férfi kezébe tette le az életét. Csakhogy Abdulban titkolt feszültség lappangott, amelyet az asszony kérdései a felszínre hoztak. Aggasztotta valami. Nem a dzsihádik; láthatólag nem félt attól, hogy üldözhetik. Időnként még hátranézett, és ellenőrzött más autókat, de nem mindig, nem rögeszmésen. Akkor mi okozta a feszültséget? A jövőjükön töprengett volna? Van közös jövőjük, vagy szétválnak az útjaik?

Ez megriasztotta Kiát. Az első perctől parancsoló, rettenthetetlen, mindenre felkészült egyéniségnek látta Abdult. De most beismerte, hogy nem tudja, segíthet-e eljuttatni Kiát a célhoz. Mihez kezd, ha a férfi cserben hagyja? Hogyan térhet vissza a Csád-tóhoz?

Abdul derűs hangra váltott.

– Mindhármunknak szüksége van új ruhákra. Gyerünk, nézzünk szét a boltokban!

Kia még sose „nézett szét a boltokban”, de ismerte a kifejezést, és tudta, mit jelent: lófráló gazdag asszonyok keresik, mire verhetnék el a fölös pénzüket. A Kiához hasonló asszonyok kizárólag akkor adtak ki pénzt, ha rákényszerültek.

Abdul taxit hívott, bementek a központba. Az árnyas árkádok alatt egymást érték az üzletek, amelyek a portékájuk felét kirakták a gyalogjáróra.

– Nagyon sok francia arab hagyományosan öltözik, de te talán kényelmesebbnek találod az életet európai ruhákban – mondta a férfi.

Kiát nem kellett győzködni. Arról álmodott, hogy egyszer majd osztozhat az európai nők szabadságában, és azt akarta, hogy a ruházata is ezt jelképezze.

Találtak egy boltot, ahol gyerekruhákat árultak. Nadzsi leírhatatlan élvezettel válogatott a színekben, amíg megtalálták az ő méretét.

Boldogan feszített új pólójában, és gyönyörködve bámulta magát a tükörben. Abdul mulatott rajta.

– Ilyen kicsi, és máris milyen hiú! – mondta.

– Akár az apja – mormolta Kia, mert Szalim csakugyan hiú volt egy cseppet. Rögtön aggódni is kezdett, mert hátha megsértette Abdult a néhai férje emlegetésével. Egy férfi sem szereti, ha az eszébe juttatják, hogy az asszonyuk már mással is hált. Ám Abdul mosolyogva nézte Nadzsit, és láthatólag nem haragudott.

Nadzsi kapott két sortot, négy pólót, két pár cipőt, néhány alsót, és egy baseballsapkát, amit azonnal fel is akart tenni.

Egy közeli üzletben Abdul eltűnt a próbafülkében, ahonnan sötétkék vászonöltönyben, fehér ingben, sima, keskeny nyakkendővel került elő. Kia csak a tévében látott nyakkendős férfiakat.

– Olyan vagy, mint egy amerikai! – mondta.

– *Quel horreur!* – sopánkodott Abdul franciául. „Hát ez rémes!” De azért mosolygott.

Kiának ekkor jutott az eszébe, hogy Abdul talán csakugyan amerikai. Akkor már érthető, honnan az a rengeteg pénz. Meg is kérdezi tőle. Nem most, de hamarosan.

Abdul visszament az üzlet hátuljába, s amikor visszajött, a szokott szürke-barna hagyományos köntösét viselte. Szatyorban hozta az új ruháját.

Utoljára bementek egy nőiruha-üzletbe.

– Nem akarok túl sokat költeni! – szögezte le Kia.

– Figyelj csak! – mondta Abdul. – Válassz két ruhát, az egyiknek szoknyája legyen, a másiknak nadrágja. Vegyél hozzá alsót, meg cipőt, meg mindenféle kiegészítőt. Az ára miatt ne aggódj, itt minden nagyon olcsó.

Kia ugyan nem tartotta túl olcsónak az árakat. Igaz, sose vásárolt még ruhát – csak anyagot, amelyből megvarrta –, így aztán nem volt biztos a dolgában.

– És ne kapkodj! – intette Abdul. – Bőven van időnk.

Kia rájött, milyen fura érzés, ha nem kell aggódni a kiadások miatt. Kellemes volt, ugyanakkor kissé ijesztő, mert félt elhinni, hogy csakugyan megvehet mindent a boltban. Bátortalanul felpróbált egy kockás szoknyát, meg egy lila blúzt, de annyira szégyellte magát, hogy ki se mert lépni a fülkéből, nem mutatta meg Abdulnak. Aztán

felpróbált egy farmert meg egy zöld pólót. Az eladónő fekete csipkés alsóra biztatta:

– Ez majd tetszeni fog neki! – Ám Kia képtelen lett volna olyasmit vásárolni, amit a prostituáltak viselnek, és ragaszkodott a fehér pamuthoz.

Még mindig zavarban volt attól, amit az autóban csinált a szökésüket követő első éjszakán. Egymást átkarolva aludtak, hogy ne fázzanak, de mikor hajnalodott, Kia megcsókolta az alvó férfi arcát, és amint elkezdte, abba se bírta hagyni. Addig csókolgatta Abdul kezét, nyakát és arcát, amíg az fel nem ébredt, és utána természetesen szeretkeztek. Kia elcsábította, az pedig szégyenletes. Mégsem tudta megbánni, mert szerelmes volt Abdulba, és úgy gondolta, az is kezdi megszeretni őt. De azért egyfolytában aggódott, hogy úgy viselkedett, mint egy szajha.

Mindent beletett egy tasakba, és azt mondta Abdulnak, majd akkor mutatja meg, ha visszatértek a szállodába. Abdul elmosolyodott, és azt felelte, hogy alig várja.

Mikor kijöttek az üzletből, Kia azon mélázott bánatosan, hogy viselheti-e az új ruháit Franciaországban valaha?

– Még egy dolgot el kell intéznünk – mondta Abdul. – Miközben ruhát próbáltál, érdeklődtem, hogy csináltathatunk-e fényképeket valahol. A szomszéd utcában van egy utazási iroda, és nekik van fotógépük.

Kia soha az életben nem hallott még sem utazási irodáról, sem fotógépről, de nem szólt. Abdul gyakran hivatkozott dolgokra, amelyekről az asszony nem tudott, de ahelyett, hogy örökösen kérdésekkel nyaggatta volna, inkább kivárta, amíg tisztázódik az ismeretlen dolgok mibenléte.

Két sarokkal arrébb beléptek egy üzletbe, amelyet repülőgépek és ismeretlen tájak képeivel díszítettek. Hivatalos arcú fiatal nő ült egy íróasztalnál, olyasféle szoknyában és blúzban, amilyeneket Kia vásárolt.

Oldalt volt egy kis fülke függönnyel. Abdul felváltatott a nővel néhány bankjegyet, majd elmagyarázta Kiának, hogyan működik a gép. Könnyű volt, az eredménye pedig kész csoda! Pár pillanat múlva egy papírcsík jött elő a gépből, mint mikor a gyerek kiölti a

nyelvét, és Kia meglátta négy színes képen a saját arcát! Nadzsi rögtön követelni kezdte, hogy neki is, szerencsére, mert Abdul azt mondta, hogy róla is szükség lesz fényképre.

Nadzsi, mint minden kétéves, nem értette, miért kellene mozdulatlanul ülnie, ezért csak harmadik próbálkozásra sikerült jó képet készíteni róla.

– A Tripoli Nemzetközi Repülőtér zárva van, de a Mitiga repülőtér indít járatokat Tuniszba – mondta a nő az asztalnál. – Onnan sokfelé mennek gépek.

Megköszönték a segítséget, eljöttek. Utána Kia megkérdezte:

– Miért kellett rólunk fotó?

– Hogy csináltathassunk nektek igazolványokat az útra.

Kiának sose volt igazolványa. Kimaradt az életéből a határátlépés, ahol azonosítania kellett volna magát. Abdul meg mintha azt hinné, hogy ő törvényesen beléphet Franciaországba. Kia tudomása szerint ez nem volt lehetséges. Különben miért fizetne bárki is az embercsempészeknek?

– Mikor születtél? – kérdezte Abdul. – Hát Nadzsi?

Az asszony megmondta. Abdul összevonta a szemöldökét, mintha az agyába vésné az időpontokat.

Csakhogy volt itt egy bökkenő.

– Te miért nem fotóztattad le magad? – kérdezte Abdultól.

– Mert nekem már vannak papírjaim. Nem ezt kérdezte igazából.

– Ha Nadzsi és én Franciaországba megyünk…

– Akkor?

– Te hova mész?

Abdul tekintete ismét olyan feszült lett.

– Nem tudom.

Kia ezúttal nem hagyta annyiban. Úgy érezte, választ kell kapnia. Nem bírja tovább a szorongást.

– Velünk jössz?

A válasz nem nyugtatta meg.

– *Insallah* – mondta Abdul. Ha Isten is úgy akarja.

* * *

Egy kávézóban ebédeltek. *Baghrir*t rendeltek, marokkói daralepényt, olvasztott vajból és mézből kevert öntettel. Nadzsi imádta.

Egyszerű ebédjük közben különös érzés fogta el Abdult. Kissé hasonlított a nap melegére, volt benne valami egy pohár jó borból, és mintha Mozart szólt volna valahol messze. Ez volna a boldogság?

A kávénál Kia megkérdezte:

– Te amerikai vagy?

Olyan az esze, akár a borotva.

– Miért? – kérdezett vissza.

– Sok pénzed van.

Abdul szerette volna elmondani az igazságot, de most még túl veszélyes lett volna. Várnia kellett, amíg a bevetése véget ér.

– Sok mindent meg kell magyaráznom neked. Tudsz várni még egy kicsit?

– Persze.

Abdul még mindig nem tudta, mit tartogat a jövő, de remélte, hogy estére már képes lesz meghozni bizonyos döntéseket.

Visszatértek a szállodába, ebéd után lefektették Nadzsit aludni. Az asszony ekkor mutatta meg az új ruháit. Ám amikor a fehér bugyira meg a melltartóra került a sor, belátták, hogy most azonnal szeretkezniük kell.

Utána Abdul felvette az új öltönyét. Ideje volt visszatérni a való világba. Tripoliban nem működött CIA-iroda, de a francia DGSE-nek volt egy hivatala, ahova időpontot kért mára.

– El kell mennem egy megbeszélésre – mondta Kiának. Az asszony szorongva nézett rá, de nem tett megjegyzést.

– Jól ellesztek itt? – kérdezte Abdul.

– Hát persze.

– Ha bármi történne, hívjál fel. – Két napja vásárolt Kiának egy telefont, és feltöltötte a maximális idővel. Az asszony még nem használta a mobilt.

– Ne izgulj, nem lesz semmi bajom!

A szálloda kevés luxussal szolgált, de a recepcióspulton volt egy tálka, tele arab nyelvű névjegyekkel. Kifelé menet Abdul elvett néhányat.

Eltaxizott a belvárosba. Remek érzés volt, hogy ismét amerikai ruhát viselhet. Pedig még csak nem is volt jó öltöny, bár itt azt senki se fogja tudni, és különben is, arra emlékeztette, hogy a világ leghatalmasabb államának a polgára.

A taxi megállt egy koszos irodaépület előtt. A bejárat mellett elhomályosult rézlapok sorakoztak a falon, amelyekbe cégek nevét vésték. Mindegyiknek volt egy mikrofonja és egy csengőgombja. Abdul megkereste az *Entremettier & Cie* feliratot, és becsengetett. A mikrofon néma maradt, de az ajtó kinyílt. Abdul belépett.

Akart valamit ettől a megbeszéléstől, és nem volt biztos benne, hogy megkapja-e. Értett hozzá, hogy ő legyen a győztes az utcai vagy a sivatagi összecsapásokban, de nem volt irodai harcos. Ötven százaléknál magasabbra taksálta az esélyét a nyerésre, bár ha megmakacsolják magukat, nem sokat tehet.

Jelek vezették egy ajtóhoz a harmadik emeleten. Kopogtatott, bement. Tab és Tamara már várta.

Abdul két hónapja látta őket utoljára, és most egészen megilletődött. Meglepetésére mintha ők is ezt érezték volna. Tab könnyes szemmel szorította meg a kezét, Tamara a nyakába borult, és átölelte.

– Olyan bátor voltál! – mondta.

Volt a szobában még valaki, egy barna öltönyös ember. Franciául és kimérten üdvözölte Abdult, bemutatkozott, hogy a neve Jean-Pierre Malmain. Aztán kezet ráztak. Abdul a líbiai francia hírszerzés vezetőjének nézte.

Körülültek egy asztalt.

– Csak hogy tudd, Abdul, Hufra elfoglalása eddig a leglátványosabb győzelem volt az NSZIÁ elleni hadjáratban – szólalt meg Tab.

– Azonkívül, hogy felszámoltuk Hufrát, szereztünk egy szép, kövér dossziét az NSZIÁ-ról: neveket, címeket, találkozási pontokat, fényképeket! – tette hozzá Tamara. – Továbbá megtudtuk, milyen döbbenetesen aktív szerepet játszik Észak-Korea az afrikai terrorizmus támogatásában. Ez a hírszerzés legnagyobb fogása az észak-afrikai dzsihádizmus történetében.

Belépett egy elegánsan öltözött titkárnő, pezsgőspalackot és négy poharat hozott tálcán.

– Egy kis ünneplés francia módra – szólt Tab, és kidugaszolta a palackot.

– A hősünkre! – tette hozzá Tamara. Ittak.

Abdul úgy érezte, Tab és Tamara viszonya megváltozott azóta, hogy először találkozott velük a Csád-tó partján. Ha jól látja, ha valóban egy pár lettek, akkor beszéltetnie kell őket erről a fejleményről, mert bizonyos, hogy sokkal elfogadóbbak lesznek a kérés iránt, amellyel elő akar hozakodni.

– Csak nem együtt vagytok? – kérdezte mosolyogva.

– De igen! – örvendezett Tamara. Tab is örvendezett.

– Akkor is, így, hogy más országok hírszerzésének dolgoztok…

– Kiléptem! – közölte Tab. – A felmondásomat töltöm. Visszatérek Franciaországba, és beállok a családi céghez.

– Én pedig kérelmeztem az áthelyezésemet a párizsi CIA-irodához!

– újságolta a nő. – Phil Doyle jóváhagyta a kérelmemet.

– A főnököm, Marcel Lavenu, beajánlotta Tamarát a párizsi irodavezetőnek, aki a barátja – tette hozzá Tab.

– Hát, a legjobbakat kívánom – mondta Abdul. – Amilyen jóképűek vagytok, biztosan gyönyörű gyerekeitek lesznek.

Ezúttal kényszeredett képet vágtak.

– Nem azt mondtam, hogy összeházasodunk – sietett közölni Tamara.

Abdul zavarba jött.

– Milyen régimódi vagyok, hogy ezt feltételezem. Elnézést kérek.

– Nem szükséges – felelte Tab. – Egyszerűen csak nem merült fel. Tamara gyorsan másra terelte a szót.

– Most pedig, ha összekészültél, visszaviszünk N’Djamenába. Abdul nem szólt.

– Tartok tőle, hogy hosszas kikérdezésre számíthatsz – tette hozzá a nő. – Több napba is beletelhet. De utána elmehetsz egy hosszú vakációra!

Témánál vagyunk, gondolta Abdul.

– Természetesen szíves-örömest vállalom a kikérdezést – mondta. Ez nem volt igaz, de színlelnie kellett. – Csakhogy a küldetésnek még nincs vége.

– Nincs?

– Szeretnék továbbmenni a nyomon. A szállítmány nincsen Tripoliban, ezt ellenőriztem a nyomkövetővel. Úgyhogy szinte bizonyosan átkelt a Földközi-tengeren.

– Abdul, eleget dolgoztál! – szólt közbe Tamara.

– Különben is, Gibraltártól Athénig bárhova vihették Dél-Európában – mutatott rá Tab. – Az pedig több ezer kilométeres partvonal.

– Csakhogy vannak pontok, amelyeknek nagyobb a valószínűsége

– vitatkozott Abdul. – Franciaország déli részén például régen kiépült a drogok behozatalának és terítésének az infrastruktúrája.

– Az is borzasztó nagy terület ahhoz, hogy átkutasd.

– Nem igazán. Ha végighajtok azon a parti úton – ha jól emlékszem, Corniche a neve –, talán vehetem valahol a jelzést. Akkor kideríthetjük, kinél végződik a csík. Túl jó lehetőség ahhoz, hogy kihagyjuk.

– Nem azért vagyunk itt, hogy drogkereskedőkre vadásszunk – szólt közbe Jean-Pierre Malmain. – Terroristákat üldözünk.

– De Európából jön a pénz! – makacskodott Abdul. – Végső soron az egész hadműveletet azok a kölykök pénzelik, akik drogot vásárolnak a diszkókban. Ha árthatunk a francia kapcsolatnak, az ártani fog az NSZIÁ egész csempészeti vállalkozásának, ami valószínűleg még a hufrai aranybányánál is értékesebb nekik!

– Ezt a döntést természetesen a feletteseinknek kell meghozniuk – mondta elutasítóan Malmain.

Abdul a fejét rázta.

– Nem engedhetjük meg magunknak az időveszteséget. Ahogy elkezdik felbontani a kokainoszsákokat, megtalálják a rádióadókat. Lehet, hogy máris megtörtént, de ha nem – ha szerencsénk van –, akkor bármelyik nap várható. Holnap indulni akarok Franciaországba.

– Ezt nem engedélyezhetem.

– Amit nem is kértem. Benne van az eredeti parancsomban. Ha tévedtem, majd visszahívnak Franciaországból. De menni fogok.

Malmain megadóan vállat vont.

– Abdul, jelen pillanatban van valami, amit elintézhetünk neked? – kérdezte Tamara.

– Igen. – Ez volt a rázós része, de Abdul már kitalálta, hogyan fogalmazza meg a kérdését. Tollat keresve ütögette a zsebeit, amíg észbe nem kapott. Egészen elszokott attól, hogy tollat tartson magánál.

– Kaphatnék ceruzát és egy darab papírt?

Malmain felállt, hogy összeszedje az írószereket. Abdul közben tovább beszélt:

– Amikor kijutottam Hufrából, két másik rabszolga is velem szökött, egy asszony és egy gyermek. Illegális bevándorlók. Őket használtam álcának. Megjátszottuk a családot, ami olyan tökéletes fedősztorinak bizonyult, hogy szeretném is folytatni.

– Jó ötletnek hangzik – jegyezte meg Tamara.

Malmain adott egy ceruzát meg egy jegyzettömböt Abdulnak, aki felírta:

– Kia Haddad és Nadzsi Haddad – majd alákanyarította a születési dátumokat. – Szükségem van két hiteles francia útlevélre. – A DGSE mint hírszerző ügynökség képes volt útlevelet szerezni bárkinek. Hozzátartozott a munkájához.

Tamara látta, mit írt, és megkérdezte:

– A te családi nevedet használják?

– Megjátsszuk a családot – emlékeztette Abdul.

– Ó, igen, persze! – bólogatott a nő, bár Abdul szerint megsejtette az igazságot.

– Fotókra lesz szükségem – mondta Malmain, akinek láthatólag nem tetszett a terv.

Abdul előhúzta a zsebéből az utazási irodában készült csíkokat, és végigcsúsztatta őket az asztalon.

– Ó! – kiáltott fel Tamara. – Az asszony a Csád-tónál! Ismerős is volt valahonnan a Kia név. – Malmainhez fordult. – Csádban találkoztunk ezzel a nővel. Arról faggatott, milyen az élet Európában. Figyelmeztettem, hogy ne bízzon az embercsempészekben.

– Indokoltan – szólt Abdul. – Elszedték a pénzét, és bevágták egy líbiai rabszolgatelepre.

– Szóval maga összebarátkozott ezzel a nővel – jegyezte meg gunyorosan Malmain.

Abdul nem felelt.

Tamara még mindig a fotót nézte.

– Már akkor is csodaszépnek találtam.

Persze hogy mind gyanították a kapcsolatuk igazi természetét.

Abdul nem is próbált magyarázkodni. Gondoljanak, amit akarnak.

Tamara a pártjára állt.

– Meddig tart megszerezni az útleveleket? Kábé egy óra?

Malmain habozott. Nyilvánvalóan azt gondolta, hogy Abdulnak előbb vissza kellene térnie N'Djamenába jelenteni. Csakhogy Abdultól nehéz volt bármit is megtagadni azok után, amit tett, és ő épp erre számított.

Malmain beletörődött. Vállat vont, és azt felelte:

– Két óra.

Abdul nem mutatta, mennyire megkönnyebbült: úgy viselkedett, mintha eleve ezt várta volna. Magabiztosan átnyújtotta Malmainnek az egyik névjegyet, amelyet elhozott a recepcióról.

– Kérem, küldesse el az útleveleket a szállodámba.

– Természetesen.

Pár perccel később eljött az irodából. Az utcán leintett egy taxit, és megadta annak az utazási irodának a címét, ahol korábban járt. Útközben azon tépelődött, amit csinált. Most már kötelessége átvinni Kiát és Nadzsit Franciaországba. Az asszony álma közeledik a megvalósuláshoz. De mi lesz vele? Mik a tervei a jövőre? Kiát ugyanúgy nyomasztja ez a probléma, mint őt. Azzal az ürüggyel, hogy nem tudja, miként reagál majd a CIA és a DGSE, napról napra halogatta a választ, de most már nem volt értelme tovább kerülgetni az igazi kérdést.

Ha eljutnak Franciaországba, ha Kia és Nadzsi berendezkedett, búcsút mond-e nekik, hazautazik-e az Egyesült Államokba, hogy ne lássa őket soha többé? Ez a lehetőség elcsüggesztette. Az ebédjükre gondolt, és hogy milyen elégedettség töltötte el. Mikor is érezte utoljára azt, hogy így kerek a világ? Talán soha.

A taxi megállt, Abdul bement az utazási irodába. Ugyanaz az elegáns fiatal nő ült az asztalnál. Felismerte Abdult, aki délelőtt járt nála. Először gyanakodni látszott, mintha attól tartana, hogy a felesége nélkül visszatért férfi talán randevút akar kérni tőle.

Abdul megnyugtatóan mosolygott.

– Nizzába kell repülnöm – mondta. – Három jegyet kérek. Csak oda.

36. fejezet

Metsző szél fújt reggel hétkor a Csungnanhaj kormányközpont déli tava fölött. Csang-kaj kiszállt az autójából, és felhúzta a tollkabátja cipzárját.

Az elnökkel kellett találkoznia, de most csak Tingre tudott gondolni. Felesége az este a háborúról kérdezte, ő pedig megnyugtatta, hogy a szuperhatalmak megakadályozzák az eszkalációt. Ám a szíve mélyén nem bízott benne, és Ting ezt megérezte. Lefeküdtek, és oltalmazóan kapaszkodtak egymásba. Végül szeretkeztek is, olyan kétségbeesetten, mintha nem lenne több alkalom.

Utána Kaj nem bírt elaludni. Fiatal korában sokat töprengett rajta, kié igazából a hatalom. Az elnöké, a főparancsnoké vagy a Politikai Bizottságé? Vagy az amerikai elnöké, vagy az amerikai sajtóé, vagy a milliárdosoké? Fokozatosan rájött, hogy mindegyik korlátok közé van zárva. Az amerikai elnöknek a közvélemény parancsol, a kínai elnöknek a kommunista párt. A milliárdosoknak a profitot kell produkálniuk, a tábornokoknak csatákat kell nyerniük. A hatalom nem egy meghatározott helyen található, hanem egy hihetetlenül bonyolult hálózatban, a kulcsfontosságú emberek és intézmények csoportjában, amelynek nincs közös akarata, mert minden és mindenki másfelé húz.

Ő is ennek a csoportnak a része. Ami történni fog, az ugyanúgy az ő hibája is lesz, mint a többieké.

Az ágyban fekve és az úton elsuhanó kocsik soha nem szűnő moraját figyelve föltette magának a kérdést, mit tehetne a hálózatban elfoglalt helyén annak a megakadályozására, hogy a koreai válságból világégés legyen. Gondoskodnia kell róla, hogy Ting, a szülei és Ting anyja ne pusztuljanak el a bombák, a szálló törmelék, a dőlő falak és a gyilkos sugárzás viharában.

Ez a gondolat sokáig nem hagyta elaludni.

Miközben becsukta a kocsiajtót és a fejére húzta a kapucniját, meglátta, hogy neki háttal két ember áll a víz partján, és nézik a hidegszürke tavat. Felismerte apja, Csang Csien-csün alakját: fekete nagykabátjában olyan volt, akár egy szögletes szobor, azzal az

eltéréssel, hogy cigarettázott. Az meg ott mellette valószínűleg öreg cimborája lesz, Huang tábornok; egy szál katonazubbonyban dacol a hideggel, mert túl kemény ahhoz, hogy kötött sálat kanyarítson a nyakába. A régi gárda felvonult, gondolta Kaj.

Közelebb ment hozzájuk, de ők nem vették észre, nyilván a széltől.

Hallotta, amint a tábornok azt mondja:

– Ha az amerikaiak háborút akarnak, megkapják tőlünk.

– A háború művészetének a csúcsa harc nélkül legyűrni az ellenséget – jegyezte meg Kaj. – Ahogy Szun-ce mondta.

Huang mérges lett.

– Nekem nincs szükségem rá, hogy egy magadfajta sárgacsőrű oktasson ki Szun-ce filozófiájáról!

Megállt egy újabb autó, kiszállt Kung-csao, a fiatal védelmi miniszter. Kaj örült, hogy lesz végre egy szövetségese. Kung vörös síkabátot vett elő a kocsija csomagtartójából, és belebújt.

– Miért nem megyünk be? – kérdezte, amikor meglátta a három embert a parton.

– Az elnök elvtárs gyalogolni akar – felelte Csien-csün. – Úgy gondolja, hogy szüksége van testmozgásra. – Kissé fitymáló volt a hangja. A hadastyánok az ifjúság divathóbortjának tartották a testmozgást.

Csen elnök melegen öltözve, kesztyűsen, kötött sapkában, egy titkár és egy testőr kíséretében bukkant elő a palotából, és azonnal átváltott sietős sétalépésre. A többiek követték, Csien-csün eldobta a cigarettáját. Az óra járásával egyező irányba haladtak a tó partján.

– Csang Csien-csün elvtárs – kezdte hivatalosan az elnök –, te mint a Nemzetbiztonsági Bizottmány alelnöke, miként értékeled a koreai háborút?

– A Dél áll győzelemre – felelte habozás nélkül Csien-csün. – Több fegyverük van, és a rakétáik pontosabbak. – Olyan tömören fogalmazott, mintha katonai eligazításon lenne: csak a tények, egy, kettő, három, semmi sallang.

– Meddig tarthat ki Észak-Korea? – kérdezte Csen.

– Pár napon belül kifogynak a rakétákból.

– De hát mi folyamatosan küldjük az utánpótlást.

– Amilyen gyorsan csak tudjuk. Az amerikaiak pedig kétségtelenül ugyanazt csinálják délen. Ám egyikünk sem bírja ezt a végtelenségig.

– Akkor hát mi fog történni?

– Dél megszállhatja Északot.

– A Fehér Ház nem küld amerikai csapatokat északra – szólt közbe Kaj. – Nem is lesz szükségük rá. A dél-koreai hadsereg nélkülük is győzhet.

– Akkor pedig egész Koreán a szöuli rezsim fog uralkodni, vagyis az Egyesült Államok – összegezte Csien-csün.

Kaj nem volt biztos benne, hogy a befejező félmondat igaz-e még, de most nem volt idő a vitatkozásra.

– Javaslatok? – kérdezte Csen.

– Be kell avatkoznunk – felelte mohón Csien-csün. – Ezen az egyetlen módon akadályozhatjuk meg, hogy Koreából amerikai gyarmat legyen a szomszédunkban!

Kaj épp a beavatkozástól félt. De mielőtt hangot adhatott volna félelmének, Kung-csao megelőzte.

– Nem értek egyet! – jelentette ki, meg se várva, hogy az elnök szólítsa.

Csien-csün felháborodott, hogy ellentmondanak neki.

– Beszélj, Kung – biztatta elnézően Csen. – Magyarázd el, miért.
Kung beletúrt művészien kócolt hajába.

– Ha beavatkozunk, feljogosítjuk az amerikaiakat, hogy ugyanazt tegyék. – A bölcseleti fejtegetések higgadt hangján beszélt, éles ellentétben Csien-csün vagdalkozásával. – Itt nem az a fontos, miként mentsük meg Észak-Koreát, hanem hogy miként akadályozzuk meg a háborút az Egyesült Államokkal.

Huang tábornok hevesen rázta a fejét.

– Az amerikaiak ugyanúgy nem akarnak háborúzni velünk, mint ahogy mi se velük! – jelentette ki. – Amíg csapataink nem lépik át Dél-Korea határát, veszteg maradnak.

Kung vállat vont.

– Azt nem tudhatjuk. Senki sem tudja pontosan, mit fog tenni az Egyesült Államok. Azt kérdezem, vállalhatjuk-e a szuperhatalmak háborújának kockázatát.

– Az élet kockázatokból áll – morogta Huang.

– A politika pedig a kockázatkerülést jelenti – vitatkozott Kung. Kaj úgy döntött, ideje hallatni a hangját.

– Tehetek egy javaslatot?

– Természetesen – mondta Csen. Rámosolygott Csien-csünre. – A fiad javaslatai gyakran hasznosak.

Csien-csünnek nem egészen ez volt a véleménye. Bólintással nyugtázta a bókot, egyébként hallgatott.

– Van egy dolog, amellyel megpróbálkozhatnánk, mielőtt kínai csapatokat küldünk Észak-Koreába – szólt Kaj. – Javasolhatunk Phenjanban békítő tárgyalást a Legfelsőbb Vezető és az endzsodongi szélsőségesek között.

Csen bólintott.

– Ha a rezsim és a lázadók kibékülnek, bevethető lenne az észak-koreai hadsereg hiányzó fele.

– És az atomfegyverek – tűnődött Csien-csün. Hát az probléma. Kaj sietve hozzátette:

– Nem is lenne szükség az atomfegyverekre. A puszta tény, hogy hozzáférhetők lettek a phenjani kormány számára, elég lenne, hogy tárgyalóasztalhoz ültesse Dél-Koreát.

Csen felfedezett egy másik bökkenőt.

– Nehéz elképzelni, hogy a Legfelsőbb Vezető bárkivel is megossza a hatalmát, különösen olyanokkal, akik meg akarják buktatni.

– De ha az a választása, hogy vagy ez, vagy a totális vereség… Csen gondolkodóba esett. Egy-két perc töprengés után kijelentette:

– Egy próbálkozást megér.

– Elnök elvtárs, felhívja a Legfelsőbb Vezetőt? – kérdezte Kaj.

– Máris.

Kaj elégedett volt.

Huang tábornok nem volt elégedett. Nem szerette, ha kompromisszumot emlegetnek. Kína gyöngének látszik tőle. Csalódott Csen elnökben. Ő és a régi gárda támogatták a felemelkedését a hatalomba, abban a hitben, hogy az ortodox kommunizmus híve, ám a hivatalba lépő Csen kevésbé volt keményvonalas, mint remélték.

Ám Huang tudta, miként fogadja el a vereséget és mérsékelje a kárt.

– Nem engedhetünk meg magunknak semmiféle időhúzást. Engedelmeddel, elnök elvtárs, ha Kang is egyetért, javasolom, ragaszkodj hozzá, hogy a Legfelsőbb Vezető még ma tegye meg a lázadóknak ezt az ajánlatot.

– Okos gondolkodás – bólintott Csen. Huang megenyhült.

Addigra a csoport majdnem visszaért a Csincseng csarnokhoz. Abban a pillanatban, amikor senki sem hallhatta őket, Csien-csün halkan odaszólt a fiának:

– Beszéltél mostanában Neil barátoddal?

– Természetesen. Hetente legalább egyszer beszélek vele. Értékes támpontokat szolgáltat a Fehér Ház észjárásához.

– Hm.

– Miért kérdezi?

– Légy óvatos – figyelmeztette Csien-csün. Bementek az épületbe, felkapaszkodtak a lépcsőn. Csen odaszólt egy szárnysegédnek.

– Hívja a telefonhoz Kangot.

Kaj nem értette, mire célzott az apja, de a szavai baljósan csengtek. Tudja-e valaki, mit mondtak egymásnak Neillel? Lehetséges. Minden óvintézkedésük dacára is lehallgathatják őket. Rutinszerűen jelentették a beszélgetéseiket a feljebbvalóiknak, és az ilyen jelentések kiszivároghatnak. Ő mondott volna valami terhelőt? Hát, igen, elmondta Neilnek, milyen gyenge Észak-Korea, és az a közlés akár árulásnak tekinthető.

Kínosan érezte magát.

Szólt a telefon. Csen fölvette.

Némán hallgatták, hogyan veszi sorra az elnök az általuk megvitatott pontokat. Kaj a hangnemét figyelte. Noha az elnökök elvileg egyenrangúak, Észak-Korea valójában Kínától függött, és ez tükröződött Csen viselkedésében, mert úgy beszélt a Legfelsőbb Vezetőhöz, mint az atya a felnőtt fiához, aki vagy fog engedelmeskedni, vagy nem.

Utána hosszú csend következett. Csen figyelt. Befejezésül egyetlen szót szólt:

– Ma.

Kaj reményei föléledtek. Ez jól hangzott.

– Ma kell! – hangsúlyozta Csen. Szünet.

– Köszönöm, Legfelsőbb Vezető. Csen letette. – Igent mondott.

* * *

Amint Kaj visszaért a Kuoan-puhoz, telefonált Neil Davidson. Neil értekezleten volt, nyilván Koreáról. Kaj bekapcsolta a dél-koreai televíziót, amely olykor elsőként számolt be a fejleményekről. Észak még gyöngébbnek látszott, kevesebb rakétát lőtt ki, amelyeknek nagy részét elfogták, miközben a dél-koreaiak energikusan takarították el a romokat, és megerősítették a bombázástól károkat szenvedett épületeket. Nem volt semmi újság.

Délben telefonált Ham tábornok.

Halkan beszélt, közel tartva a száját a telefonhoz, mintha attól félne, hogy kihallgatják.

– A Legfelsőbb Vezető megfelelt minden várakozásomnak – mondta.

Dicséretnek hangzott, de Kaj tudta, hogy másról van szó. Ham folytatta:

– Teljes mértékben igazolta a döntést, amelyet évekkel ezelőtt hoztam.

Vagyis hogy Kínának fog kémkedni.

– De a mai napon azzal lepett meg, hogy megpróbált békülni.

Amit Kaj persze tudott, de nem árulta el.

– Mikor történt?

– Ma reggel Kang telefonált Endzso-dongba.

Kaj számítása szerint ez közvetlenül az után történt, hogy Csen elnök felhívta. Hát ez gyorsan ment.

– Kétségbe van esve – mondta.

– Nem eléggé – felelte Ham. – Kizárólag amnesztiát ígért. Ezek pedig nem bíznak benne, hogy kapnak amnesztiát, és különben is sokkal többet akarnak.

– Úgymint?

– Pak Csecsin, a lázadók vezére hadügyminiszter akar lenni, és követeli, hogy nyilvánítsák a Legfelsőbb Vezető örökösévé.

– Amit Kang megtagadott.

– Nem meglepő módon – felelte Ham. – Egy lázadót kinevezni örökösnek annyi lenne, mint aláírni a saját halálos ítéletét.

– Kang ajánlhatott volna kompromisszumot.

– De nem ajánlott. Kaj sóhajtott.

– Tehát nem lesz fegyverszünet.

– Nem lesz.

Kaj elcsüggedt, bár nem volt túlságosan meglepve. A lázadók nem akartak fegyvernyugvást. Nyilvánvalóan úgy okoskodtak, hogy csak ki kell várniuk türelmesen, amíg a phenjani rezsimet elpusztítják, ők pedig beléphetnek a hatalmi vákuumba. Sose lenne ennyire egyszerű helyzet, de ők ezt nem látták be. De miért nem próbálkozott erélyesebben a Legfelsőbb Vezető?

– Tulajdonképpen mit akar most Kang?

– Győzelmet vagy halált – felelte Ham.

Ólomnehéz lett Kaj szíve. Így az beszél, aki felkészült az ítéletnapra.

– Konkrétan mit jelent ez?

– Nem tudom biztosan – mondta a tábornok. – Mindenesetre figyelje a radart. – Letette.

Kaj attól félt, hogy ezek után a Legfelsőbb Vezető még a korábbinál is jobban nekivadul. Teljesítette, amit Csen kívánt, noha kelletlenül: egyezséget ajánlott a lázadóknak. Most úgy érezheti, hogy a visszautasítás feljogosíthatja az agresszióra. Kaj békeszerző javaslata a mai reggelen talán csak tovább rontotta a dolgot.

Időnként egyszerűen nem győzhet az ember.

Írt egy rövid feljegyzést, hogy a lázadók visszadobták a Legfelsőbb Vezető békeajánlatát, és átküldte Csen elnöknek, másolatokkal a kormány legmagasabb rangú tagjai részére. Egy ilyen feljegyzést be kellett volna terjesztenie aláírásra a főnökének, Fu Csu-jü miniszternek, de Kaj már túljutott azon, hogy még akár színlelje is a tiszteletet. Fu áskálódott ellene, és ezt tudja mindenki, akinek van egy kis esze. Kína vezetőit emlékeztetni kell, hogy nem a minisztertől, hanem Kajtól kapták meg az életfontosságú hírt.

Hívatta Csin Csen-huát, a koreai részleg vezetőjét, akinek már a szemébe lógott a haja. Igazán elmehetne fodrászhoz, gondolta Kaj, és éppen szóvá akarta tenni, amikor észbe kapott, hogy látott más fiatalokat is ilyen frizurával, tehát alighanem ez a divat, ezért nem szólt semmit, csak annyit kérdezett:

– Láthatjuk Észak-Koreát radaron?

– Persze, a katonain – felelte Csin. – Vagy meghackelhetjük a dél- koreai hadseregét, az valószínűleg élesebb.

– Figyelnie kell. Valami történni fog. És adja be nekem.

– Igenis, elvtárs. Kérem, állítsa az ötös csatornára.

Kaj az útmutatásnak megfelelően kapcsolgatta a radart. Egy perccel később feltűnt a térképen egy radarjel. Ám Dél-Korea fölött tiszta maradt az égbolt az elmúlt napok légi háborúja után.

Neil csak délután hívta vissza Kajt.

– Megbeszélésen voltam – közölte vontatott texasi orrhangján. – A főnököm ráérősebben dumál, mint egy baptista prédikátor. Mi újság?

– Megtudhatta valaki, miről beszéltünk legutóbb? – kérdezte Kaj.

– Ó, a fenébe! – mondta Neil egy pillanatnyi tétovázás után.

– Mi az?

– Maga biztonságos telefont használ, ugye?

– Amennyire ezek biztonságosak lehetnek.

– Éppen most rúgtunk ki valakit.

– Kit?

– Egy számítógép-szerelőt. A nagykövetségnek dolgozott, nem a CIA-nak, de így is hozzáférhetett a mappáinkhoz. Viszonylag hamar rájöttünk, de addigra látnia kellett a feljegyzésemet a megbeszélésünkről.

– Néhány dolgot, amiket magának mondtam, félreértelmezhetnek.

Főleg az ellenségeim.

– Sajnálom.

– A szerelő persze nem nekem kémkedett.

– Úgy gondoljuk, hogy a hadseregnek jelentett.

Vagyis Huang tábornoknak. Így szerzett tudomást Kaj apja a megbeszélésről.

– Köszönöm, hogy őszinte volt hozzám, Neil.

– Jelen pillanatban nem engedhetünk meg magunknak mást.

– Milyen igaz. Hamarosan keresni fogom. Letették.

Kaj hátradőlt és töprengett. Kezd begyorsulni ellene a kampány. Ez már nem szimpla szóbeszéd Tingről. Valaki megpróbálja átfesteni őt árulóvá. Most az kellene, hogy odavágjon mindent, és az ellenségei fegyvereivel harcoljon. Kétségbe kellene vonnia Li miniszterhelyettes lojalitását, pletykákat kellene terjesztenie Huang tábornok játékfüggőségéről, körlevelet kellene kiküldenie, hogy tilos beszélni Fu Csu-jü elmeállapotáról. De hát ez mind marhaság, és úgysincs ideje.

Váratlanul életre kelt a radar. Az ernyő bal felső sarka megtelt nyilakkal. Nehéz volt megbecsülni a számukat.

Telefonált Csin Csen-hua.

– Rakétatámadás – mondta.

– Igen. Mennyi?

– Sok. Huszonöt-harminc.

– Nem gondoltam, hogy Észak-Koreának ennyi rakétája maradt.

– Lehet, hogy ez a teljes készletük.

– A Legfelsőbb Vezető utolsó hörgése.

– Figyelje az ernyő alját. Ott lesz a dél-koreai válasz.

Ám valami más történt. Újabb nyílfelhő bukkant fel, ugyancsak az észak-koreai oldalon, de közelebb a határhoz.

– Mi az ördög… – kezdte Kaj.

– Drónok lehetnek – mondta Csin. – Lehet, hogy képzelődöm, de mintha lassabban haladnának.

Rakéták és drónok, gondolta Kaj. Következnek a bombázók. Átkapcsolt a dél-koreai tévére, amely légiriadót sugárzott , váltogatva a szöuli metró hétszáznál több állomására és a föld alatti parkolókba menekülő emberek képeivel. A sziréna túlvisította a közlekedés moraját. Szöulban évente egyszer tartottak légoltalmi gyakorlatot, de mindig délután háromkor, vagyis a dél-koreaiak az alkonyati riadónál tudták, hogy ez igazi!

Az észak-koreai tévében még nem volt adás. Kaj talált egy rádióadót. Zenét játszott.

A képernyőn az érkező rakéták kezdtek belefutni a légvédelembe. A látvány sajátosan nélkülözött minden drámát: két mozgó nyíl, egy

támadó és egy védekező, találkozott, összeütközött, aztán eltűnt, egy hanggal, egy jellel se mutatva, hogy több millió dollárt érő fegyverek hullottak darabokra.

Kaj azonban jól látta minden támadásnál, hogy a védelem nem áthatolhatatlan. Az észak-koreai rakétáknak és drónoknak legalább a fele átjutott. Hamarosan beletalálnak a zsúfolt nagyvárosokba. Kaj visszakapcsolt a dél-koreai tévére.

Két szirénázás között egy kísértetvárost láthatott. Szinte megszűnt a forgalom. Az autók, a buszok, a teherautók és a kerékpárok ott maradtak, ahol pánikba esett gazdáik és vezetőik hagyták őket. A kihalt kereszteződésekben a semminek jeleztek a zöldet-sárgát-pirosat váltogató lámpák. Látszott pár ember, akik rohantak. Senki sem sétált. Vörös tűzoltókocsi közeledett lassan a járdán, nézve, hol üt ki a tűz. Sárga-fehér mentőautó követte. Bátor emberek ülnek benne, gondolta Kaj. Ugyan ki készítheti ezeket a felvételeket? Alighanem távirányítású kamerák.

Aztán hullani kezdtek a bombák, és Kaj újabb sokkot kapott.

Nem sok kárt tettek. Mintha nagyon kevés robbanóanyag lett volna bennük. Volt, amelyik már a levegőben szétpukkant, úgy tizenöt-húsz méter magasan. Nem dőltek össze házak, nem robbantak fel a járművek. Mentősök ugrottak ki az utcára, tűzoldók göngyölték szét a tömlőiket, aztán csak álltak, és értetlenül bámulták a sistergő lövedékeket.

Végül köhögni és tüsszögni kezdtek.

– Ó, ne, ne! – hördült fel Kaj.

Hamarosan már fuldokoltak. Néhányan összeestek. Azok, akik még képesek voltak mozogni, futottak a járműveikhez gázálarcért.

– Vegyi fegyvereket használnak a dögök! – mondta Kaj az üres irodának.

Egy másik kamera egy katonai tábort mutatott valahol Dél-Koreában. Itt mintha másfajta mérget vetettek volna be. A katonák rohantak, hogy védőruhát vegyenek, de már vörösödött az arcuk, voltak, akik hánytak, mások annyira megzavarodtak, hogy azt se tudták, mit csináljanak. Azok, akik a legsúlyosabb sérüléseket szenvedték el, a földön fetrengtek.

– Hidrogén-cianid! – mondta Kaj.

Egy szupermarket parkolójában emberek ugráltak ki a dugóba ragadt gépkocsikból, és megpróbáltak bejutni a boltokba, egyesek kisbabákkal és gyerekekkel, de a többség már elkésett. Szájukat néma sikolyra tátva estek össze az aszfalton. A mustárgáz hólyagokat húzott a bőrükön, megvakította őket, elégette a tüdejüket.

Ám egy amerikai támaszpont volt a legszörnyűbb. Ezt ideggázzal szórták meg. Sok katona bölcs előrelátásról téve tanúságot már védőöltözetet viselt, és ők kétségbeesetten próbáltak segíteni azokon – köztük számos civilen –, akik még nem jutottak hozzá, hogy beöltözzenek. A sérült emberek félig vakon, izzadságban fürödve hánytak és nyavalyatörősen rángatóztak. Kaj szerint a VX-ből kaptak, ebből az angol találmányból, amelyet az észak-koreaiak előszeretettel használtak gyilkolásra. A VX először kínszenvedést okoz, aztán bénulást, végül fulladásos halált.

Megszólalt Kaj telefonja. Úgy vette föl, hogy közben is a képernyőt bámulta.

Kung-csao védelmi miniszter volt az.

– A jó, büdös francba, te nézed ezt?

– Vegyi fegyvereket használnak – felelte Kaj. – Meg talán biológiait is. Azok lassabban hatnak, így nem tudhatjuk.

– Most mi a fenét fogunk csinálni?

– Az nem érdekes – mondta Kaj. – Egyedül az számít, hogy mit fognak csinálni az amerikaiak!

DEFCON 2

Egy lépésre az atomháborútól. A fegyveres erők nem egészen hat órán belül bevetésre készek. (A készültség egyetlenegy alkalommal, az 1962-es kubai rakétaválság idején érte el ezt a szintet.)

37. fejezet

Pauline percekre megbénult az iszonyattól.

Öltözködéshez kapcsolta be a tévét, de most csak állt a készülék előtt egy szál fehérneműben, arra is képtelenül, hogy elfordítsa a tekintetét. A CNN folyamatosan adta Dél-Koreáról a jobbára mobillal készült, majd a közösségi médiára feltöltött képeket, meg a dél-koreai tévétudósításokat. Ezekből állt össze a lidércnyomás, amely csak az Ítéletnap középkori festőinek rémálmaihoz volt fogható.

Elhúzódó tortúra volt: a mérges gázok és permetek nem válogattak férfiak, nők és gyermekek, koreaiak, amerikaiak és mások között. Azok voltak a legsebezhetőbbek, akik a szabadban rekedtek, ám a boltok és irodák szellőztetése ugyancsak beszippantott valamennyi vegyszert, sőt a gyilkos levegő képes volt belopakodni a lakásokba is, hangtalanul becsusszanva az ajtók és ablakok szélein. Lesodródott a rámpákon még a föld alatti parkolókba is, ahol iszonyú, fejvesztett, hisztérikus jelenetek játszódtak le az odamenekült emberek között. A gázmaszkok nem nyújtottak teljes védelmet, mert mint a tájékozottabb riportok rámutattak, bizonyos mérgek a bőrön át is behatolhattak a vérkeringésbe.

Pauline-t a babák és a gyerekek viselték meg a legjobban, az a sikoltozás, a reménytelen tátogás levegőért, a megégett arcok, a görcsös rángatózás. Ezt a szenvedést felnőtteknél is nehéz lett volna nézni, de a gyermekek látványa elviselhetetlen volt. Pauline mindegyre elfordult, de mindannyiszor kényszerítette magát, hogy forduljon vissza.

Csengett a telefon. Gus volt az.

– Mennyire kiterjedt? – kérdezte az asszony.

– Dél-Korea három legnagyobb városát támadták: Szöult, Puszant és Incshont, plusz az amerikai és koreai katonai támaszpontok többségét.

– A pokolba!

– Az is. Pokol.

– Hány amerikait öltek meg?

– Még nem számolták össze őket, de több százan lesznek, beleértve egyes katonáink családtagjait.

– Tart még?

– A rakétatámadásnak vége, de a mérgek tovább szedik az áldozatokat.

Pauline-t fojtogatta a düh. Ordítani akart, de hidegvért parancsolt magára. Egy percig töprengett, majd azt mondta:

– Gus, ez bizonyosan csattanós visszavágást követel az Egyesült Államoktól, de nem fogom elkapkodni a döntést. Ez a legnagyobb válság szeptember 11. óta.

– A Távol-Keleten már besötétedett, és éjszakára talán abbamarad az akciózás. Így lesz egy napunk tervezni.

– De korán kezdjük el. Hívjon mindenkit a konferenciaterembe, mondjuk fél kilencre.

– Meglesz.

Letették. Pauline ült az ágyán, és töprengett. A vegyi és biológiai fegyverek barbárak, és tiltja őket a nemzetközi jog. Kimondhatatlanul kegyetlenek, és amerikaiakat gyilkoltak velük. A koreai háború már nem egy helyi pofozkodás. A nagyvilág várja Amerika válaszát – Pauline válaszát – erre a gyalázatra.

Körültekintően öltözött fel: gyászhoz illő sötétszürke kosztümöt, törtfehér blúzt választott.

Mire az Ovális Irodába ért, a reggeli hírműsorokhoz kezdtek befutni a reagálások. Nem volt szükség semmiféle uszító politikusra, hogy az emberek indulatba jöjjenek. Pauline dühében az egész ország osztozott. A földalatti állomásain meginterjúvolt utasok tajtékzottak. Minden támadás amerikaiak ellen felbőszítette volna őket, de ettől valósággal őrjöngtek.

Észak-Koreának nem volt követsége az Egyesült Államokban, de a New York-i Második sugárúton, a Diplomat Center egyszobás irodájában fenntartott egy állandó ENSZ-missziót. Dühös tömeg tolongott az épület előtt, és ordítottak fel a tizenharmadik emeleti ablakokra.

A georgiai Columbusban egy koreai–amerikai házaspárt a vegyesboltjukban lőtt agyon egy fehér fiatalember. Pénzt nem vitt magával, csak egy karton Marlboro Light cigarettát.

Pauline átolvasta az éjszakai tájékoztatásokat, és feltelefonált fél tucat fontos embert, köztük Chester Jacksont, a külügyminiszterét,

aki épp visszaérkezett a Srí Lanka-i kárba veszett útról és a sose volt békekonferenciáról.

Pippa feldúltan telefonált a lovastanyáról.

– Miért csinálják ezt, mama? Szörnyetegek ezek?

– Nem szörnyetegek, csak kétségbe vannak esve, ami majdnem olyan rossz – felelte Pauline. – Az embert, aki Észak-Koreán uralkodik, sarokba szorították. Támadják a saját lázadói, a déli szomszédjai és az Egyesült Államok. Azt gondolja, hogy el fogja veszíteni a háborút, a hatalmát, valószínűleg az életét is, ezért mindenre képes.

– Te mit fogsz csinálni?

– Még nem tudom, de ha így támadnak meg amerikaiakat, akkor tennem kell valamit. Én is vissza akarok vágni, mint mindenki. De nekem arra is vigyáznom kell, nehogy háborúba keveredjünk miatta Kínával. Az tízszer, nem, százszor rosszabb lenne annál, ami Szöulban történt.

– Miért olyan bonyolult minden? – mérgelődött Pippa. Aha!, gondolta Pauline. Kezdesz felnőni.

– Mert a könnyű problémákat azonnal megoldják, így csak a nehezek maradnak. Ezért nem szabad hinned sohasem annak a politikusnak, aki mindenre egyszerű válaszokat kínál.

Fontolgatta, visszarendelje-e Pippát egy nappal korábban Washingtonba, aztán úgy döntött, Virginia valamivel nagyobb biztonságot jelent.

– Akkor viszontlátásra holnap, életem – mondta a lehető legnyugodtabb hangon.

– Oké.

Pauline evett az asztalánál egy omlettet, ivott egy csésze kávét, azután átment a konferenciaterembe.

A feszültség úgy sercegett a levegőben, mint a statikus elektromosság. Létezik, hogy van szaga? Pauline érezte a bútorfényt a csillogó asztalon, a harminc-egynéhány ember testhőjét, és valahol a közelben egy titkárnő édes kölnijét. Meg volt még valami más. A félelem szaga, gondolta az asszony.

Gyakorlatias volt és tárgyilagos.

– Hát akkor menjünk szépen sorba! – mondta, és bólintott Bill Schneider tábornoknak, a Vezérkari Főnökök Egyesített Tanácsa elnökének, aki egyenruhát viselt. – Bill, mit tudunk az amerikai veszteségekről?

– Négyszázhúsz halott amerikai katona, és pillanatnyilag ezeregyszázkilencvenegy sebesült, akiknek a száma nő. – Schneider úgy pattogott, mintha a gyakorlótéren vezényelne, Pauline gyanúja szerint a felindulását palástolta vele. – A támadás körülbelül három órája véget ért. A tényleges veszteség ennél magasabb lesz. – Nagyot nyelt. – Elnök asszony, Dél-Koreában ma sok derék amerikai áldozta fel az életét vagy az egészségét a hazájáért.

– Mi pedig valamennyien köszönetet mondunk a bátorságukért és a hűségükért, Bill.

– Igenis, asszonyom.

– Mi van a polgári áldozatokkal? Pár napja még százezer amerikai civil lakott Dél-Koreában. Hányat evakuáltunk?

– Nem eleget. – Schneider a torkát köszörülte, amitől valamivel könnyebb lett beszélnie. – Körülbelül négyszáz civil halottra és négyezer sebesültre számítunk, ám ez csak feltevés.

– A számok is tragikusak, de ahogy meghaltak, az iszonyatos.

– Igen. Mustárgáz, hidrogén-cianid, VX ideggáz.

– Biológiai fegyverek?

– Amennyire megállapíthattuk, nem voltak.

– Köszönöm, Bill. – Pauline a külügyminiszterére nézett, aki tweedöltönyében, konzervatív ingében szöges ellentéte volt Schneider tábornoknak. – Chess, miért történt ez?

– Arra kér, hogy a Legfelsőbb Vezető agyában olvassak. – Ebben Chess olyan volt, mint Gerry: nála ki nem maradhatott egy „ha”, vagy „de”, és türelem is kellett hozzá, akárcsak Gerryhez. – Úgyhogy csak feltételezhetek, mindazonáltal tessék. Azt hiszem, Kang azért ilyen esztelen, mert azt gondolja, hogy Kína előbb-utóbb kénytelen lesz megmenteni, és annál előbb teszi, minél súlyosabb a helyzet.

– Ha megengedi, elnök asszony – szólt közbe Sophia Magliani, a Nemzeti Hírszerzés igazgatója –, a hírszerzésnél is ez a szinte általános nézet.

– De igaza van Kangnak? – kérdezte Pauline. – Csakugyan megmentik végül a kínaiak?

– Újabb telepatikus gyakorlat, elnök asszony – válaszolt Chess. Pauline türelmet parancsolt magára. – Pekingben azért nehéz olvasni, mert két frakció van: a fiatal haladók és az öreg kommunisták. A haladók szerint a Legfelsőbb Vezető csak tüske a körmük alatt, és boldogan túladnának rajta. A kommunisták szerint nélkülözhetetlen sánc a tőkés imperializmus ellen.

– De a lényeg… – noszogatta Pauline.

– A lényeg, hogy mindkét párt kívül akarja tartani Észak-Koreán az Egyesült Államokat. A határsértésünk szárazon, vízen és levegőben kockáztatná a háborút Pekinggel.

– Azt mondja, a háború kockázat, de nem *elkerülhetetlen?*

– Igen, és nagyon megválogatom a szavaimat. Nem tudjuk, hol húznák meg a határt a kínaiak. Valószínűleg ők sem tudják. Lehet, hogy meg sem hozzák a döntést, amíg nem kényszerülnek rá.

Pauline arra gondolt, amit Pippa kérdezett: *Miért olyan bonyolult minden?*

Mindez csak a bevezetés volt. A csapat arra várt, hogy Pauline beszéljen. Az elnök volt a kapitány, ők a legénység; hajózni fognak, de a kapitánynak kell megmondania, hova.

– Észak-Koreának ez a reggeli támadása megváltoztatja a játékszabályokat – mondta ő. – Mostanáig az volt az első célunk, hogy elkerüljük a háborút. Már nem ez a legfontosabb. A háború bekövetkezett, minden erőfeszítésünk ellenére. Nem mi akartuk, de itt van.

Rövid szünetet tartott.

– A mi feladatunk most az amerikai életek megvédése.

Az arcok komolyak voltak, de megkönnyebbültek. Legalább már van irány.

– Mi lesz az első lépésünk? – Érezte, hogy gyorsabban ver a szíve. Még sose csinált ilyet. Nagy levegőt vett, mielőtt lassan, nyomatékosan folytatta. – Gondoskodni fogunk róla, hogy Észak-Korea soha többé ne gyilkolhasson amerikaiakat. Örökre meg akarom fosztani őket a hatalmuktól, amellyel árthatnak nekünk. Elpusztítjuk a haderejüket. Méghozzá ma.

Az asztal körül kitört a tapsvihar. Vagyis mindenki ebben reménykedett.

Pauline kivárt pár percet.

– Ennek egynél több módja lehet. – Ismét Schneider tábornokhoz fordult. – Kérem, Bill, sorolja fel a katonai lehetőségeket.

Schneider fölényes önbizalma igencsak elütött a külügyminiszter professzoros stílusától.

– Hadd kezdjem a maximummal – mondta. – Atomtámadást indítunk Észak-Korea ellen, és szénné bombázzuk az egész országot.

Ez az indítvány nem a bevezetőbe kívánkozott, de Pauline nem szólt. Elvégre ő kérte, hogy Bill ismertesse a lehetőségeket, a tábornok csak engedelmeskedett. Könnyed intéssel elvetette az ötletet.

– James Moore pontosan ezt fogja követelni a következő tévéinterjújában.

– Továbbá ez az a megoldás, amely a legnagyobb valószínűséggel atomháborúba sodor minket Kínával – mutatott rá Chess.

– Én nem tanácsolom, de akkor sem lehet szó nélkül hagyni – mondta Schneider.

– Igaza van, Bill – felelte Pauline. – Mi van még?

– Az ön feltett szándéka azzal is megvalósítható, ha az amerikai csapatok megszállják Észak-Koreát. Egy kellően nagy haderő lerohanhatja Phenjant, elfoghatja a Legfelsőbb Vezetőt meg az egész bandáját, megsemmisítheti az ország összes rakétáját, és a maradék vegyi és biológiai fegyverét.

– És akkor ismét számításba kell vennünk a kínai reagálást – figyelmeztette Chess.

– Azért remélem, nem hagyjuk félelmünkben, hogy a kínaiak írják elő a válaszunkat erre a gyalázatra – mondta fojtott felháborodással Schneider tábornok.

– Nem, Bill, nem hagyjuk – nyugtatta meg Pauline. – Csak áttekintjük a lehetőségeinket. Mi a következő?

– A harmadik és valószínűleg utolsó a minimalista megközelítés – felelte Bill. – Átfogó amerikai légitámadás Észak-Korea katonai és

közigazgatási létesítményei ellen, bombázókkal, vadászgépekkel, valamint cirkáló rakétákkal és drónokkal, szárazföldi csapatok kizárásával; a cél az, hogy harcképtelenné tegyük Phenjant földön, vízen és levegőben anélkül, hogy ténylegesen megszállnánk Észak-Koreát.

– A kínaiakat még ez is sérteni fogja – mondta Chess.

– Igen – felelte Pauline –, de ez határeset. Amikor utoljára beszéltem Csen elnökkel, célzott rá, hogy nem vágnak vissza a rakétatámadásunkra Észak-Korea ellen, ha egyetlen amerikai sem lépi át Észak-Korea határát szárazon, vízen vagy levegőben. Bill minimális opciója azt jelenti, hogy határsértést kell elkövetnünk a vízen és a levegőben – ám egyetlen bakánk sem teszi be a lábát Észak-Korea földjére.

– Gondolja, hogy Csen tűri ezt? – kérdezte szkeptikusan Chess.

– Nem szavatolom – mondta Pauline. – Meg kell kockáztatnunk. Hosszú ideig csend volt.

Gus Blake szólalt meg elsőnek.

– Csak hogy tisztázzuk, elnök asszony. Bármelyik lehetőséget is válasszuk, fogjuk-e támadni Észak-Koreának azt a részét, amelyet a lázadók tartanak az ellenőrzésük alatt?

– Igen! – mondta nyomatékosan Schneider. – Észak-koreaiak, és vannak fegyvereik. Nem végezhetünk félmunkát!

– Nem! – tiltakozott Chess. – Atomfegyvereik is vannak. Ha azzal a szándékkal támadunk, hogy megsemmisítsük őket, miért ne vágnának vissza atommal?

– Chess mellett vagyok, de más okból – mondta Gus. – Miután a Legfelsőbb Vezető távozott, Észak-Koreának szüksége lesz kormányra, és talán bölcs dolog lenne a lázadóknak is helyet adni abban a kormányban.

Pauline döntött.

– Nem fogok lőni olyan emberekre, akik sose ártottak az Egyesült Államoknak. Ám abban a percben, hogy ellenünk fordulnak, leradírozzuk őket.

Mindenki helyeselt.

– Úgy látom, közmegegyezés született – állapította meg az elnök. – Bill minimalista megközelítéséről kell beszélnünk.

Ismét helyeslő mormolás hallatszott.

– Azt mondtam, ma – folytatta Pauline –, és komolyan gondoltam. Amikor nálunk este nyolc óra lesz, a Távol-Keleten éppen virrad. Bill, meg tudja csinálni addigra?

– De mennyire, elnök asszony! – mondta lelkesen Schneider.

– Cirkáló rakéták, drónok, bombázók, vadászgépek. Valamint vesse be a haditengerészetet, hogy támadják az észak-koreai hadihajókat mindenütt!

– Még az észak-koreai kikötőkben is?

– Még a kikötőkben is – válaszolta pillanatnyi gondolkodás után Pauline. – Az a cél, hogy harcképtelenné tegyük Észak-Koreát. Nem hagyunk búvóhelyet.

– Emeljük a készültségi szintet?

– Természetesen. DEFCON 2.

– A maximális hatás érdekében mozgósítanunk kell a Koreán kívül állomásozó erőket, elsősorban Japánban és Guam szigetén – mondta Gus.

– Tegyék.

– Jó lenne megnyerni néhány szövetségesünket is, mert az mutatná, hogy ez nemzetközi ügy, nem csak az Egyesült Államoké.

– Azt hiszem, szívesen csatlakoznak, főleg azért, mert vegyi fegyvereket használni illegális – mondta Chess.

– Szeretném rávenni Ausztráliát – jelezte Gus.

– Hívja fel őket – utasította Pauline. – Én pedig szólok az országhoz a televízióban, ma este nyolckor, abban a pillanatban, ahogy a támadásunk elkezdődik. – Felállt, munkatársai követték a példáját. – Köszönöm, hölgyeim és uraim – mondta. – Hát akkor munkára.

* * *

Az Ovális Irodában hívatta Sandip Chakrabortyt, akitől megtudta, hogy James Moore tábora máris nyúlszívűséggel vádolja.

– Nem vagyok meglepve – mondta, aztán utasította Chakrabortyt, hogy este nyolctól foglaljon le neki tizenöt percet az összes tévéadón.

– Ravasz ötlet – dicsérte Sandip. – Most majd az összes hírcsatorna azon spekulál, hogy ön mit tervezhet, és nem nagyon figyelnek oda Moore lövöldözésére az oldalvonal mögül.

– Helyes – mondta Pauline. Igazság szerint nem érdekelte többé Moore, de nem akarta lehűteni a sajtófőnök lelkesedését.

Sandip után hívatta Gust.

– Vegye át velem a nukleáris hadüzenet protokollját. Gus megrendült.

– Odáig kell fajulnia?

– Ha rajtam múlik, nem – felelte az asszony. – De fel kell készülnöm mindenre. Üljünk le.

Helyet foglaltak egymással szemközt a pamlagokon.

– Ismeri az atomfutballt – kezdte Gus.

– Igen, bár az igazából arra az esetre szolgál, amikor nem tartózkodom a Fehér Házban.

– Oké. Ha éppen itt van, először is értekeznie kell a legfontosabb tanácsadóival.

– Mindenki azt hiszi, hogy ez az elnök kizárólagos döntése.

– A gyakorlatban igen, mert nem igazán marad idő vitára, de ha lehet, iktassa be.

– Én szeretném, ha megtehetném.

– Vagy beszéljen csak velem. Adjon egy percet.

– Mi a következő?

– A második lépés, hogy felhívja a Pentagonban a hadműveleti központot; ha nem tartózkodik a Fehér Házban, az atomfutball különleges telefonját használja. Amint összekötik velük, igazolnia kell a személyazonosságát. Magánál van a Biszkvit?

Pauline kivett a zsebéből egy átlátszatlan műanyag dobozt.

– Felnyitom – mondta.

– Csak úgy teheti, ha kettényitja.

– Tudom. – Két kézre fogta a dobozt, megcsavarta. Könnyen engedett. Műanyag lap volt benne, olyan, mint egy hitelkártya. Naponta cserélték.

– Ezen van a hitelesítő kód.

– Ebben az esetben „23 Hotel Victor”.

– Beolvassa nekik, ebből tudni fogják, hogy ön adja a parancsot.

– Ennyi?

– Még nem. Harmadik lépés: a hadműveleti központ küld egy kódolt parancsot a rakétabázisok, tengeralattjárók és bombázórajok személyzetének. Eddig eltelt három perc.

– Most a személyzetnek meg kell fejtenie a parancsot.

– Igen…

A férfi nem tette hozzá, hogy *nyilvánvalóan,* de az a cseppnyi türelmetlenség a hangjában arra figyelmeztette Pauline-t, hogy buta kérdésekkel zavarja Gust, ez pedig az idegesség jele. Ma nagyon nyugodtnak kell lennem, gondolta.

– Elnézést, fölösleges szamárságot mondtam. Folytassa.

– A hadműveleti központ parancsa megadja a célpontokat, a kilövés idejét és a rakéták kioldásának kódjait. Hacsak nem teljesen váratlan a vészhelyzet, ezeket a célpontokat ön már előzőleg helybenhagyta.

– De én nem…

– Bill egy óra múlva megküldi a célpontok listáját.

– Oké.

– Negyedik lépés: előkészület a kilövésre. A kezelőknek meg kell erősíteniük a hitelesítő kódokat, és ki kell oldaniuk a rakétákat. Eddig a pontig még visszavonhatja a parancsát.

– Gondolom, a bombázókat bármikor visszarendelhetem.

– Így van. De most, az ötödik lépésben a rakétákat fellövik, és onnantól nem hívhatja vissza vagy nem térítheti más irányba őket. Az eltelt idő öt perc. Megkezdődött az atomháború.

Pauline érezte a végzet fagyos kezének érintését.

– Isten őrizz, hogy valaha is arra kényszerüljünk!

– Ámen – mondta Gus.

* * *

Pauline egész nap ezen emésztette magát. Veszélyes döntést hozott, az pedig, hogy a munkatársai egyhangúlag helyeseltek, egyáltalán nem könnyített a felelősségén. Ám az alternatívák rosszabbak voltak. Az atombomba – amit James Moore követelt, úgy, ahogy Pauline megjósolta – több kockázattal járt. De akkor is

halálos csapást kell mérnie arra a rezsimre, amely fenyegeti Amerikát és az egész világot.

Jártak körbe-körbe a gondolatai, és mindig ugyanarra a következtetésre jutott.

A tévéstáb este hétkor érkezett meg az Ovális Irodába. Ennek az egynek a felvételét veszi majd át az összes adó. A farmeres-tornacipős férfiak és nők felállították a kamerákat-reflektorokat-mikrofonokat, kábeleket húzva maguk után az aranyszín szőnyegen. Közben Pauline utoljára átcsiszolta a beszédét, amelyet Sandip feltöltött a súgógépbe.

Sandip hozott az elnöknek egy világoskék blúzt, amit jobban szeretnek a kamerák.

– A szürke kosztüm feketének fog látszani, de az épp ide illő – mondta. A kozmetikus kikészítette Pauline arcát, a fodrász megfésülte és belakkozta szőke apródfrizuráját.

Még mindig volt idő, hogy meggondolja magát. Még egyszer lefuttatta fejben az érveket. Ugyanoda ért vissza.

Az óra ketyegett. Egy perccel nyolc előtt a szoba elcsendesedett. A producer az ujjain számolta le a másodperceket.

Pauline felnézett a kamerába, és megszólalt:

– Amerikai honfitársaim.

38. fejezet

Halálos csend lett a Kuoan-pu pekingi székházának tanácstermében, amikor Green elnök kimondta:

– Amerikai honfitársaim.

Reggel nyolc óra volt. Csang-kaj behívatta a részlegvezetőket, hogy ők is nézzék vele együtt. Páran még ki sem dörgölték az álmot a szemükből, és rendetlenül lógott rajtuk a ruha. A Kuoan-pu többi alkalmazottja más szobákban nézte ugyanazokat a képeket.

Az utóbbi tizenkét órában világszerte arról spekuláltak a hírcsatornák, mit fog mondani Pauline Green, de semmi sem szivárgott ki. A jelhírszerzés fokozott forgalmat mutatott az amerikai hadseregnél, tehát készült valami, de mi? Még Kaj jól fizetett washingtoni kémeinek sem sikerült kiszagolni semmit. Csen elnök kétszer beszélt Green elnökkel, de csak annyit tudott meg, miszerint Green elnök „egy lapuló tigris”. A két ország külügyminiszterei között egész éjszaka izzott a forró drót. Az ENSZ Biztonsági Tanácsa folyamatosan ülésezett.

Green elnök természetesen válaszolni fog arra, hogy a phenjani kormány vegyi fegyvereket használt, de mi lesz az a válasz? Elméletileg bármit bejelenthet a diplomáciai tiltakozástól az atombombáig. De a gyakorlatban nagyot kell szólnia. Nincs ország, amely ne torolna meg egy ilyen támadást a katonái és a polgárai ellen. A kínai kormány lehetetlen helyzetbe került. Észak-Korea rohamtempóban vadult kezelhetetlenné, és Phenjan bűneiért Pekinget fogják hibáztatni. Ez egy napig se mehet így tovább. De mit tehet

Kína?

Kaj abban reménykedett, hogy Green elnöktől kap majd egy támpontot.

– Amerikai honfitársaim, ezekben a másodpercekben az Egyesült Államok átfogó légitámadást indít az észak-koreai Phenjan fegyveres erői ellen.

– A rohadt életbe! – mondta Kaj.

– Azok az erők több ezer amerikait öltek meg barbár fegyverekkel, amelyek be vannak tiltva a világ összes civilizált

országában, és én azért vagyok itt, hogy közöljem önökkel… – Lassan beszélt, hangsúlyozva minden szót. – A phenjani rezsim felszámolása jelenleg is folyik.

A kicsi szőke asszony a nagy asztalnál most félelmetesebb volt az összes vezetőnél, akiket Kaj valaha látott.

– Miközben én önökhöz beszélek, hagyományos rakétákkal és bombákkal támadunk minden katonai és polgári létesítményt Phenjan fennhatósága alatt.

– Hagyományos! – ismételte Kaj. – Hála a mennynek és a földnek!

– Bombázópilótáink készülnek, hogy kövessék a rakétákat, és gondoskodjanak róla, hogy a célpontok megsemmisüljenek.

– Rakéták, bombák, de nem atom! – mondta Kaj. – Valaki küldje át a monitorainkra a bejövő radarjeleket és a műholdas fotókat!

– Az ember, aki a Legfelsőbb Vezetőnek hívatja magát, a következő néhány órában elveszíti minden képességét az Egyesült Államok megtámadására – folytatta Green elnök. – Megfosztjuk minden hatalmától.

Kaj elővette a mobilját, és tárcsázta Neil Davidson privát számát. Hívása ment egyenesen a hangpostába, amit egyébként várt is: Neil nem hagyja, hogy zavarják, miközben az elnököt nézi. Ám Kaj azt akarta, hogy az amerikai elsőnek őt hívja vissza a közvetítés után. A beszédet követő percekben Neil diplomáciai eligazítást kap a külügyminisztériumtól, amely részletesebben taglalja Pauline Green üzenetét, és megválaszolja a Kaj agyában fortyogó kérdések néhányát. Megvárta a sípszót, majd azt mondta:

– Itt Kaj, az elnöküket nézem. Hívjon vissza. – Letette.

– Ez a döntés nagy jelentőségű – mondta éppen Pauline. – Mindig is azt reméltem, hogy sohasem kell meghoznom. Nem felindulásból, és nem is bosszúvágyból választottam ezt az utat. Hideg fejjel, nyugodtan megbeszéltem a tanácsadóimmal, és valamennyien azt gondoljuk, hogy ez az egyetlen életképes megoldás az Egyesült Államok mint szabad, független nép számára.

A falon életre kelt az egyik monitor: radarjeleket mutatott egy térképen. Kaj nem is értette, mit lát. A rakéták kilométerekkel kívül voltak Dél-Koreán, valahol a tenger fölött jártak.

– Hány rakéta ez? – dünnyögte Jang-jung, aki értett az efféle vizuális adatok gyors megfejtéséhez.

– Nem tudom – felelte Kaj –, de abban biztos vagyok, hogy az amerikaiaknak nem lehet ennyi rakétájuk Dél-Koreában az utóbbi pár nap után.

– Ezek nem Dél-Koreából jönnek! – jelentette ki magabiztosan Jang. – Japánból indították őket. – Az Egyesült Államoknak voltak támaszpontjai Japánban és Okinaván. Az ottani hajóiról és repülőgépeiről is kilőhetett rakétákat. – De milyen sokat!

Kajnak eszébe jutottak az amerikaiak óriási tengeralattjárói, amelyek képesek százötvennél is több Tomahawk rakétát szállítani egyszerre.

– Ez történik, ha valaki beleköt a világ leggazdagabb országába. Csin Csen-hua, a koreai részleg vezetője, a laptopját nézte.

– Ezt figyeljék – mondta. – Most kaptunk üzenetet egy kínai teherhajótól, amely rizst rakodott ki Nampho észak-koreai kikötőben.

Minden kínai hajón, a kereskedelmieket is beleértve, a legénység legalább egy tagjának kötelessége volt jelenteni minden fontosat, amit láttak. Ők azt hitték, a haditengerészeti hírszerzés sencseni központjába kerülnek az üzeneteik, holott azokat igazából a Kuoan-pu vette.

Csin folytatta:

– Azt mondják, hogy egy amerikai romboló, a USS *Morgan* beállt a Tedong folyó torkolatába, és kilőtt egy rakétát, amely a szemük láttára eltalálta és elsüllyesztette az észak-koreai haditengerészet egyik hajóját.

– Máris! – hüledezett a fiatal Csou Mej-ling, az internet szakértője.

– Az elnök nem viccelt – mondta Kaj. – Meg fogja semmisíteni Észak-Korea fegyveres erőit.

– Nem ezt mondta – igazította ki pedánsan Jang-jung. – Nem egészen.

Kaj ránézett. Jang nem beszélt olyan sokat, mint a fiatalabbak, akik örökké az eszükkel próbáltak villogni.

– Hogy érti ezt?

– Sose mondta, hogy Észak-Koreát támadja, mindig csak Phenjant említette. Egy alkalommal a Legfelsőbb Vezetőt.

Kaj figyelmét elkerülte ez a részlet.

– Jó füle van – mondta. – Ez azt jelentheti, hogy a lázadó szélsőségeseket békén hagyja.

– Vagy egyszerűen nyitva hagyja azt a lehetőséget.

– Majd igyekszem kideríteni, amikor a CIA-val beszélek.

Az elnök tévébeszéde véget ért további világot rengető bejelentések nélkül. Pár perc múlva Kajt hívatták a Csungnanhajba a külügyi bizottság rendkívüli ülésére. Értesítette Lámát, felkapta a kabátját, és elsietett.

Előre látta, hogy a bizottság az amerikai támadásra adandó kínai válasz megvitatásánál is szét fog szakadni héjákra és galambokra. Ő majd kompromisszumot keres, ami lehetővé teszi, hogy Kína ne maradjon szégyenben, és ne robbanjon ki a harmadik világháború.

Miközben igyekezett átvergődni a szokásos forgalmi dugókon – miközben odafent a magasban az amerikai rakéták még mindig nem értek Japántól Észak-Koreáig tartó, ezerhatszáz kilométeres útjuk végére – felhívta Neil Davidson.

Vontatott texasi orrhangja nem volt olyan lusta, mint máskor.

Majdhogynem feszültnek lehetett mondani.

– Kaj, mielőtt bárki elkapkodna bármit, egyértelműen tisztázni akarjuk, hogy az Egyesült Államok nem szándékozik megszállni Észak-Koreát!

– Tehát úgy gondolják, hogy vannak eszközeik a fennálló helyzet rendezésére megszállás nélkül is, bár annak a lehetőségét sem zárják ki mindenestül? – fordította le Kaj.

– Hát kábé.

Kaj nagyon megkönnyebbült, mert ez azt jelentette, hogy még most is van esélyük a válság féken tartására, ám ezt a gondolatot megtartotta magának. Sohasem okos dolog túlságosan megkönnyíteni a másik fél dolgát.

– De Neil, a USS *Morgan* már megsértette az észak-koreai határt azzal, hogy beállt a Tedong folyó torkolatába, és egy cirkáló rakétával elsüllyesztette az észak-koreai haditengerészet egyik hajóját. Csak nem azt mondja nekem, hogy ez nem megszállás?

Csend volt, amiből Kaj arra következtetett, hogy Neil még nem tudott a *Morgan*ról. Ám az amerikai gyorsan összeszedte magát.

– A tengeri bombázás nem volt kizárva. De nagyon kérem, higgye el nekem, hogy nem szándékozunk amerikai csapatokat küldeni Észak-Korea földjére!

– Ez szőrszálhasogatás! – mondta Kaj, bár igazából nem haragudott. Ha az amerikaiak ott akarják meghúzni a vonalat a támadás és a megszállás közé, a kínai kormány elfogadhatja, legalábbis nem hivatalosan.

– Miközben mi itt beszélünk – folytatta Neil –, Washingtonban a külügyminiszterünk behívatja a maguk nagykövetét, hogy ugyanezt közölje vele. Nekünk nem a pekingiekkel van nézeteltérésünk, hanem azzal a népséggel, amely bevetette a vegyi fegyvereket.

Kaj kissé szkeptikusra vette a hangot.

– Azt próbálja mondani, hogy a támadásuk arányos válasz?

– Pontosan ezt mondom, és úgy gondoljuk, hogy a világ többi része is annak fogja látni.

– Nem hiszem, hogy a kínai kormány hasonlóan elnéző lesz.

– Addig, amíg nem értik, hogy szándékaink szigorúan körülhatároltak. Nem óhajtjuk átvenni Észak-Korea kormányzását.

Ez fontos, már ha igaz.

– Továbbítom az üzenetet. – Kaj telefonja bejövő hívást mutatott. Valószínűleg az irodája akarja közölni, hogy az első rakéták célba értek. De még valamire szüksége volt Neiltől. – Feltűnt, hogy Green elnök nem azt mondta, hogy Észak-Koreát támadja; ismételten a phenjani rezsimet említette. Azt jelenti ez, hogy nem fogják bombázni a lázadók támaszpontjait?

– Az elnök nem támad olyan emberekre, akik sose ártottak az amerikaiaknak.

Ebbe a megnyugtatásba fenyegetést csomagoltak. A lázadók csak addig vannak biztonságban, amíg semlegesek maradnak. Ám ha amerikaiakra támadnak, célpont lesz belőlük.

– Világos – mondta Kaj. – Keresnek. Tartsuk a kapcsolatot. Választ nem is várva bontotta a vonalat, és fogadta a hívást. Csin Csen-hua volt.

– Az első rakéták eltalálták Észak-Koreát – mondta.

– Hol?

– Egyszerre több helyen. Csonghvát, az észak-koreai légierő főhadiszállását Phenjan mellett; Hedzsonban a haditengerészeti támaszpontot; a Kang család egyik palotáját …

Kaj, aki maga elé képzelte Észak-Korea térképét, most félbeszakította Csint:

– Csupa olyan célpontot, amely az ország nyugati részében található, távol a lázadók területétől.

– Igen.

Ez megerősítette azt, amit Neil mondott.

Kaj autóját a szokott aprólékos ellenőrzés után beengedték az Új Kína Kapuján.

– Köszönöm, Csin – mondta, és letette a telefont.

Láma beparkolt a limuzinok mellé, amelyek a Nagybecsű Könyörület Csarnoka előtt sorakoztak. Ebben az épületben üléseztek a fontos politikai bizottságok. A Csungnanhaj épületeinek többségéhez hasonlóan a Nagybecsű Könyörületet is hagyományos stílusban építették, ívelt sátortetővel. A csarnoknak volt egy díszterme az ünnepi gyűlésekhez, de a külügyi bizottság egy közönséges tárgyalóban találkozott.

Kaj kiszállt, mélyen beszívta a tóról érkező, friss szellőt. A Csungnanhaj ama kevés pekingi hely közé tartozott, ahol nem volt förtelmes a levegő. Egy percig csak lélegzett, hogy a vére megteljen oxigénnel, aztán bement.

Csen elnök már ott volt. Kaj megdöbbenésére nem kötött nyakkendőt az öltönyéhez, és nem borotválkozott. Kaj még sose látta elhanyagoltnak. Nemigen alhatott az éjszaka. Éppen nagy beszélgetésben volt az ő apjával, Csang Csien-csünnel. A héják közül megjelent Huang-ling és Fu Csu-jü. Kung-csao képviselte a galambokat, Vu-paj külügyminiszter és maga az elnök az el nem kötelezett középutasokat. Nagyon gondterhelt volt mindenki.

Az elnök jelezte, hogy üljenek le, aztán felkérte Csien-csünt, hogy ismertesse a legújabb fejleményeket. Csien-csün jelentette, hogy az észak-koreai légvédelem nem működött jól, részben a kivetők elleni amerikai kibertámadás miatt, és az offenzíva minden bizonnyal megvalósítja Green elnök szándékát, és a phenjani rezsim megsemmisül.

– Aligha kell emlékeztetnem az elvtársakat, hogy Kína és Észak-Korea 1961-es szerződése arra kötelez minket, hogy támadás esetén siessünk Észak-Korea segítségére!

Csen elnök hozzátette:

– Ez az *egyetlen* védelmi szerződés, amelyet Kína egy másik nemzettel kötött. Világ szégyene leszünk, ha nem tartjuk tiszteletben!

Fu Csu-jü, Kaj főnöke, összefoglalta a hírszerzés adatait. Kaj rálicitált azzal, hogy hozzáfűzte, amit Neiltől megtudott az utóbbi pár percben, vagyis hogy az amerikaiak nem óhajtják átvenni Észak-Korea uralmát.

Fu a gyűlölettől égő pillantással meredt rá.

– Képzeljünk el egy párhuzamos helyzetet! – mondta Huang tábornok. – Tegyük fel, Mexikó megtámadja Kubát vegyi fegyverekkel, megöl több száz orosz tanácsadót. Az oroszok hatalmas légitámadással válaszolnak, hogy elsöpörjék a mexikói kormányt és kiirtsák az egész hadsereget. Megvédenék az amerikaiak Mexikót? Hát lehet ez kérdés? De mennyire, hogy megvédenék!

Kung-csao annyit kérdezett:

– De hogyan? Huang meghökkent.

– Hogyhogy hogyan?

– Megbombáznák Moszkvát?

– Fontolóra vennék a lehetőségeiket.

– Pontosan. Abban a helyzetben, amelyet a tábornok elvtárs elképzelt, az amerikaiak ugyanazzal a dilemmával kerülnének szembe, mint mi. Kirobbantanánk a harmadik világháborút, csak mert egy másodosztályú szomszédunkat megtámadták?

Huang nem is leplezte a bosszúságát.

– Valahányszor felmerül, hogy Kína kormányának erélyes lépést kellene tennie, mindig jön valaki, hogy de a harmadik világháború!

– Mert a veszély mindig fennáll.

– Nem hagyhatjuk, hogy ez megbénítson!

– De nem is vehetjük semmibe. Csen elnök közbelépett.

– Természetesen mindkettejüknek igaza van, de nekem ma egy akciótervre van szükségem. Miként kezeljük az amerikai támadást

Észak-Korea ellen úgy, hogy a válság ne eszkalálódjon?

– Ha megengedi, elnök elvtárs… – szólalt meg Kaj.

– Hallgatlak.

– Szembe kell néznünk a ténnyel, hogy Észak-Koreának ma nem egy kormánya van, hanem kettő.

Huang felhorkant az ötlettől, hogy kormányként kezeljék a lázadókat, de az elnök bólintott. Kaj folytatta:

– A Legfelsőbb Vezető, aki névleg a szövetségesünk, már nem működik együtt velünk, és olyan válságot gerjesztett, amelyet nem mi kerestünk magunknak. A lázadóké a fél ország és az összes atomfegyver. Fontolóra kell vennünk, milyen kapcsolatot akarunk az endzso-dongi szélsőségesekkel, akikből, ha tetszik, ha nem, alternatív kormány lett.

– A lázadást a kommunista párt ellen tilos támogatni! – méltatlankodott Huang. – Különben is, hogyan tárgyalhatnánk ezekkel az emberekkel? Nem tudjuk, kik a vezetőik, vagy hogyan vegyük fel velük a kapcsolatot.

– Én tudom, kik, és képes vagyok kapcsolatba lépni velük – mondta Kaj.

– Hogyan lehetséges ez?

Kaj ráérősen végighordozta a pillantását a szobán és a várakozó titkárokon.

– Tábornok elvtárs, ön természetesen jogosult ismerni a legtitkosabb információkat is, de bocsássa meg nekem, ha vonakodok megnevezni rendkívül kényes adatforrásokat.

Huang belátta, hogy nem neki van igaza, és meghátrált.

– Igen, igen, felejtsd el, hogy egyáltalán kérdeztem.

– Na jó, tehát tárgyalhatunk a szélsőségesekkel – szólt közbe Csen elnök. – Következő kérdés: mit akarunk mondani?

Erről Kajnak tökéletesen világos elképzelése volt, de nem akarta, hogy a bizottság megkösse a kezét egy programmal, ezért azt felelte:

– A megbeszélésnek puhatolózó jellegűnek kell lennie.

Ám Vu-paj volt elég furfangos kitalálni, mit tervez Kaj, és nem akart szabad kezet adni neki.

– Jobbat is csinálhatunk mi annál – mondta. – Tudjuk, mit akarunk: az ellenségeskedések azonnali és feltétel nélküli befejezését. Azt pedig kitalálhatjuk, mit akarnak a szélsőségesek: egy jó nagy darabot Észak-Korea akármiféle új kormányában.

– Nekem pedig az a feladatom – vette vissza a szót Kaj –, hogy kiderítsem, konkrétan mit követelnek a lázadásuk befejezéséért cserébe.

Máris tudta, hogy ennél tovább fog menni. Huang megismételte előző kifogását.

– Nem lenne szabad hatalmat adnunk olyan emberek kezébe, akik dacoltak a párttal.

– Köszönöm, hogy felhívtad rá a figyelmet, tábornok elvtárs – mondta Vu, majd a többiekhez fordult. – Azt hiszem, Huang elvtárs megjegyzése teljes mértékben helytálló. – Huang ettől megengesztelődött, pedig Vu igazából semmiben sem értett egyet vele. – Nem feltételezhetjük, hogy ezek a szélsőségesek megbízhatóak

– terelte másra a szót a külügyminiszter. – Velük nem lehet megállapodni egyértelmű biztosítékok nélkül.

Huang, akinek nem volt érzéke a rafinériához, hevesen bólogatott. Kaj azon mélázott, hogy Vu lesajnált bűbája, amelyet a keményvonalasok felületességnek tartanak, valójában micsoda gyilkos ravaszságot takar. A miniszter úgy semlegesítette Huangot, hogy az még csak észre sem vette.

– Jó terv, de nem megy gyorsan – mondta az elnök. – Mit tehetünk ma, most a helyzet rendezésére?

Kung-csao előállt egy javaslattal.

– Szólítsuk fel fegyverszünetre a feleket, ugyanakkor szorítsuk rá Phenjant, hogy egyoldalúan szüntesse be a harcot.

– Maradt egyáltalán rakétájuk? – kérdezte Csen.

– Egy maroknyi – felelte Kaj. – Eldugva hidak alatt és alagutakban. Csen tűnődve bólogatott.

– Akkor is azt fogják gondolni, hogy az egyoldalú fegyvernyugvás nem sokban különbözik a vereség beismerésétől.

– Akkor is megpróbálhatjuk – mondta Kung.

– Egyetértek. Na mármost, hogyan szövegezzük meg a követelésünket?

Kaj kikapcsolt. Ez hosszú vita lesz. A legfontosabbat letudták, de most muszáj lesz mindenkinek hozzácsapni valami lényegtelen apróságot. Türelmet parancsolt magára, és tervezni kezdte a megbeszélését a szélsőségesekkel.

Nem Ham tábornokkal kellett beszélnie, hanem a lázadók vezetőjével. Megfogalmazott egy üzenetet a telefonján.

Pak Csecsin tábornok részére TITKOS

A Kínai Népköztársaság nagyon magas rangú küldötte látogatást óhajt tenni önnél a mai napon. Egyedül lesz, nem számítva a helikopter pilótáját. Mindketten fegyvertelenül mennek. Küldetése rendkívül fontos Korea és Kína számára.

Kérem, nyugtázza, hogy megkapta-e ezt az üzenetet, és jelezze készségét a találkozásra.

Állambiztonsági Minisztérium

Elküldte az üzenetet Csin Csen-huának, hogy továbbítsa az endzso- dongi támaszpont minden egyes címére, amit csak talál az interneten. Jobban szeretett volna egyetlen, biztonságos címet, de a sürgősség felülírta a biztonságot.

Amint véget ért a tanácskozás, megrohanta az apját.

– Szükségem van a légierő egyik sugárhajtású gépére, hogy vigyen el Jencsibe. Onnan pedig egy helikopterre Endzso-dongig.

– Intézkedem – mondta Csien-csün. – Mikor? Kaj az órájára nézett. Tízet mutatott.

– Tizenegykor indulás Pekingből, kettőkor átszállás Jencsiben, háromkor leszállás Endzso-dongban, megközelítőleg.

– Rendben van.

Megkönnyebbülés, hogy most az egyszer egy véleményen vannak az apjával, gondolta Kaj.

– Üzentem a szélsőségeseknek, hogy nem lesz más kísérőm, csak a pilóta, és fegyvertelenül megyünk. Semmi se legyen a helikopteren, kérem!

– Okosan teszed. A lázadók területén mindig ők lesznek túlerőben.

Csakis akkor maradhatsz életben, ha nem harcolsz.

– Én is így gondoltam.
– Vedd úgy, hogy megtörtént.
– Köszönöm.
– Sok szerencsét, fiam.

* * *

Tiszta, felhőtlen idő volt Észak-Korea keleti részében. Kaj letekintett a kínai légierő alacsonyan szálló helikopteréből a téli napsütésben úszó tájra. Egészen olyan volt, mint egy normális ország. Emberek dolgoztak a földeken, teherautók jártak az utakon.

Persze nem lehetett Kínához hasonlítani: a városokból hiányoztak a forgalmi dugók, kevesebb volt a rózsaszín szmog, és errefelé ritkaságszámba mentek a toronymagas bérkaszárnyák, amelyek dudvaként burjánzottak a kínai városok peremén. Észak-Korea szegényebb volt, kevésbé zsúfolt.

Nem látott háborúra utaló jeleket: összedőlt házakat, kiégett mezőket, feltépett síneket. A kezdeti lázadás csetepatékká töpörödött a támaszpontok körül, a terület új urai kimaradtak a nemzetközi konfliktusból. A nép valószínűleg egyedül ezért is szerette őket. Okosak ezek a szélsőségesek? Vagy csak szerencsések? Hamarosan megtudja.

Továbbá nem voltak látható jelei az amerikai offenzívának. Ígéretükhöz híven az ország nyugati felét támadták, ahol még mindig a Legfelsőbb Vezető parancsolt. Lehet, hogy rakéták szálltak Kaj feje fölött, de ha igen, túl magasan voltak és túl gyorsan repültek, hogy láthassa őket.

Az államgépezet jól működött a lázadó térfélen. Kaj pilótája a szokott módon kapcsolatba lépett a koreai repülésirányítással, és engedélyt kapott a leszállásra.

Pak Csecsin tábornok azonnal válaszolt Kaj üzenetére. Úgy viselkedett, mint akinek nagyon sürgős beszélnie. Beleegyezett a találkozóba, megadta a támaszpont koordinátáit, és délután fél négyre tűzte ki a tárgyalást.

Miközben átszállt Jencsiben, a katonai repülőtéren, felhívta Ham tábornok, aki a kémje volt Pak Csecsin táborában.

– Mit művelnek maguk? – kérdezte riadtan.
– Véget kell vetnünk a háborúnak.
– Azt tervezi, hogy a szélsőségesekkel tárgyal?
– Csak puhatolózás lesz.
– Ezek fanatikusok! Ezeknek olyan a nacionalizmus, mint egy vallás!
– Úgy láttam, egész sok támogatót szereztek vele.
– A támogatóik leginkább azért szegődnek hozzájuk, mert úgy gondolják, a Legfelsőbb Vezetőnél mindenki csak jobb lehet.
Kaj hallgatott, töprengett. Hamnak nem szokása túlozni. Ha aggódik, annak kell, hogy legyen oka.
– Mivel találkoznom kell ezekkel az emberekkel, hogyan kezeljem őket?
– Ne bízzon bennük! – vágta rá Ham.
– Megértettem.
– Ott leszek a találkozón.
– Miért?
– Hogy fordítsak. Itt kevesen beszélik a mandarin kínait. A legtöbb szélsőséges az idegen elnyomás jelképét látja a maguk nyelvében.
– Nem gond.
– Nagyon vigyázzon, semmivel se árulja el, hogy ismerjük egymást!
– Természetesen. Letették.
Kaj darálóját a kínai–koreai határ óta kísérte egy orosz gyártmányú, nehézfegyverzetű helikopter, amelyet Krokodilnak csúfoltak a fenyegetően hosszú orra miatt. Álcázófestékkel foltosra mázolták, de még mindig viselte a Koreai Néphadsereg Légi és Légvédelmi Erőinek felségjelét, a kettős vörös-kék körbe foglalt, ötágú vörös csillagot. A koreai helikopter biztos távolságra lemaradt a kínai mögött, és nem végzett fenyegető manővereket.
Repülés közben Kaj azon rágódott, mit mondjon Pak tábornoknak. Azt a kérdést, hogy *Lehet szó üzletről?,* ezerféle módon meg lehet fogalmazni. De melyik a legjobb erre az alkalomra? Kajból általában nem hiányzott az önbizalom – épp a fordítottja volt jellemző rá –, de ez a megbeszélés nem lesz átlagos.

Soha életében nem múlott még ilyen sok az ő személyes sikerén vagy sikertelenségén.

Ahányszor megpillantotta a Krokodilt, mindannyiszor az eszébe jutott, hogy a bőrét is a vásárra viszi. A lázadók dönthetnek úgy, hogy letartóztatják, bedugják egy cellába, és kihallgatják. Mondhatják, hogy kém volt. *Az* is. De nincs értelme most ezen rágódni. Már nem táncolhat vissza.

Csak ő tudta, hogy nem szándékozik megállni a puszta tényfeltárásnál. Tárgyalni akar a lázadókkal. Nincs felhatalmazása, ám ezt itt nem tudják. Ha pedig sikerül kieszközölnie egy észszerű egyezséget, akkor bizonyosan ráveheti Csen elnököt, hogy jóváhagyja!

Kockázatos stratégia volt, de vészhelyzet van.

A helikopter egy erdős völgy keskeny folyója mentén közeledett Endzso-donghoz. Itt már feltünedeztek a támaszpontért négy hete vívott csata jelei: egy lezuhant repülőgép egy patakban, egy romos kunyhó, egy kiégett erdősáv. Kaj pilótája a földi irányítással tárgyalt.

Ereszkedés közben Kaj láthatta, micsoda bemutatót rendeztek a fogadására a szélsőségesek.

Tizenegy tengelyes szállító-emelő indítóállványokon, tökéletes vonalban sorakozott a hat interkontinentális ballisztikus rakéta, jó huszonegy méter hosszú mindegyik. Kaj tudta, hogy a hatótávolságuk tizenegyezer-kétszáz kilométer, vagyis innen eltalálhatnák az Egyesült Államok fővárosát. Többszörös robbanófejjel szerelték fel őket. A lázadók kivágták az asztalra az adu ászukat.

Az érkező járművet egy helikopter-leszállóhelyhez irányították.

Az állig fölfegyverzett kis fogadóbizottság láthatóan fölengedett, amikor Kaj kiszállt üres kézzel, öltönyben, nyakkendősen, kigombolt nagykabátban, mutatva, hogy fegyvertelen. De azért alaposan megmotozták, mielőtt elkísérték egy kétszintes épülethez, a főhadiszállásra. Kaj golyó ütötte nyomokat látott a téglafalon.

Bevezették a parancsnok lakrészének egyik, minden komfortot nélkülöző, olcsó bútorokkal berendezett, linóleumpadlós szobájába. A rosszul szellőztetett, kifűtetlen helyiségnek egyszerre sikerült hidegnek és fülledtnek lennie. Három ember várta az észak-koreai

tábornokok egyenruhájában, nem feledkezve meg a túlméretezett tányérsapkáról sem, amelyet Kaj mindig nevetségesnek talált. A negyedik tábornok, aki oldalra húzódott, nem volt más, mint Ham.

A hármas csoportból előlépett a középen álló ember, közölte, hogy ő Pak Csecsin tábornok, megnevezte a társait, majd átvezette őket egy beljebb lévő irodába.

Pak levette a tányérsapkáját, leült egy egyszerű íróasztalhoz, amelyen egyetlen telefon volt. Helyet mutatott Kajnak az asztallal átellenes széken. Ham beült az egyik sarokba, a másik két tiszt jobbról-balról odaállt Pak mellé, mintegy hangsúlyozva a főparancsnok tekintélyét. A lázadók vezére negyven-egynéhány éves, alacsony, sovány ember volt, homlokban kopaszodó haját rövidre nyíratta. Kajt a középkorú Napóleon portréira emlékeztette.

Pak feltételezhetően bátor és okos ember, ha viszonylag fiatalon elérte a tábornoki rangot. Büszke és sértődős is lehet, aki nem szereti, ha arra célozgatnak, hogy a semmiből taposta fel magát idáig. A legjobb taktika lesz az őszinteség, már amennyi megengedhető, enyhe hízelgéssel fölengedve.

Pak koreai nyelven beszélt, Kaj mandarin kínaiul, Ham fordított oda-vissza.

– Mondja el, miért van itt – parancsolta Pak.

– Ön katona, aki szeret egyenesen a tárgyra térni, tehát én is azt teszem – felelte Kaj. – Csak a puszta tényeket mondom. A kínai kormánynak most az a legfontosabb, hogy Észak-Korea ne kerüljön amerikai fennhatóság alá.

Pak méltatlankodó arcot vágott.

– Nem kerülhet senki fennhatósága alá, kivéve a koreai népet!

– Egyetértünk – vágta rá Kaj, habár ez nem egészen volt igaz. Peking jobban szeretne valamiféle közös kínai–koreai fennhatóságot legalábbis egy ideig. Ám ez a részlet halasztható. – Tehát az a kérdés, hogy miként valósíthatjuk meg ezt?

Pak most lenéző arcot vágott.

– Kínai segítség nélkül fog megvalósulni – felelte. – A phenjani rezsim az összeomlás küszöbén áll.

– Ismét egyetértünk. Örülök, hogy ugyanúgy látjuk a képet. Ez ígéretes jel.

Pak szótlanul várakozott.

– Ami fölveti a kérdést, hogy mi követi a Legfelsőbb Vezető kormányát.

– Nincs kérdés. A Pak-kormány lesz az.

Nem vádolható álszerénységgel, állapította meg Kaj. Ám ez csak a látszat. Ha Pak valóban hinné, hogy nincsen szüksége kínai segítségre, akkor nem egyezik bele a találkozóba. A tábornok szeme közé nézett, és annyit válaszolt:

– Meglehet. – Aztán várta a választ.

Szünet következett. Pak előbb dühösnek látszott, mint aki mindjárt tiltakozni fog. Aztán ismét változott az arca, eltűnt róla az indulat.

– Meglehet? – ismételte. – Milyen másik lehetőség létezik még? Ez már haladás, gondolta Kaj.

– Több is, és a többségük nem kellemes – mondta. – A végső győztes lehet Dél-Korea vagy az Egyesült Államok, vagy Kína, és ezzel még nem merültek ki a lehetőségek. – Előrehajolt, jól megnyomta a szavait. – Ha azt akarja, hogy valóra váljon az álma, és Észak-Koreát az észak-koreaiak irányítsák, akkor legalább egy szövetségest kell szereznie a versengők között.

– Én miért szorulnék szövetségesekre? – Kaj figyelmét nem kerülte el a mondat kezdőszava. Ha a fordítás precíz volt, akkor a tábornok azonosítja magát a lázadással. – Én győzelemre állok! – folytatta Pak, igazolva Kaj feltételezését.

– Valóban – felelte a csodálat hangján. – Ám eddig csak a phenjani rezsimmel harcolt, amely a leggyengébb a konfliktusban részt vevő hatalmak közül. Phenjan már csak egy kis erőfeszítést igényel; a mai légitámadásnak végzetes csapást kellett mérnie rájuk. Viszont nehezebb dolga lehet, amikor Dél-Koreával vagy az Egyesült Államokkal kerül szembe.

Pak sértett arcot vágott, ám Kaj bizonyosra vette, hogy a tábornok átlátja az ő helyzetelemzésének a logikáját.

– Javaslattal jött ide hozzánk? – kérdezte zordonan Pak.

Kajnak nem volt felhatalmazása ajánlatokra, ám ezt nem vallotta be.

– Létezhet rá mód, hogy ön átvegye Észak-Korea irányítását, és

ugyanakkor legyőzhetetlen védelmet szerezzen Dél-Korea vagy az Egyesült Államok majdani beavatkozása ellen.

– Mégpedig…?

Kaj hatásszünetet tartott, miközben összeszedte a kellő szavakat. Ez volt a találkozó legfontosabb pillanata, az a pont, ahol átlépi illetékessége határát. Most ugrik fejest a szakadékba.

Azt mondta:

– Egy: támadja meg Phenjant haladéktalanul, bevetve minden erejét, kivéve a nukleáris fegyvereket, és vegye át a kormányzást.

Paknak a szeme se rebbent. Mindig is így tervezte,

– Kettő: haladéktalanul ismertesse el magát Pekinggel Észak-Korea elnökének.

Pak szeme felragyogott. Elképzelte magát hazája elismert elnökének. Neki ez régi álma volt, de Kaj már holnapra ígérte, Kína hatalmának szavatosságával!

– És három: jelentse be a feltétel nélküli és egyoldalú tűzszünetet Észak- és Dél-Korea háborújában.

Pak elkomorodott.

– Egyoldalút?

– Ez az ára – felelte szilárdan Kaj. – Peking elismeri önt, és ön

egyidejűleg bejelenti a tűzszünetet. Nincs halogatás, nincsenek kikötések, nincs alku.

Ellenállásra számított, de Pak valami mást forgatott a fejében.

– Arra van szükségem, hogy Csen elnök személyes látogatást tegyen nálam – mondta.

Kaj megértette, miért fontos ez a tábornoknak. Persze hiú, de ugyanakkor ravasz politikus: semmi sem legitimálhatja annyira, mint a fotók, amelyeken kezet ráz Csen elnökkel!

– Elfogadva – mondta, holott semminek az elfogadására nem hatalmazták fel.

– Helyes.

Kaj kezdte azt gondolni, hogy talán elérte, amit remélt. Figyelmeztette magát, hogy még nincs itt az ideje az örvendezésnek. Még mindig bevághatják egy cellába. Úgy döntött, addig kell kijutnia innen, amíg nyerésre áll.

– Nincs idő szabályos, írott egyezményre – mondta. – Meg kell bíznunk egymásban. – *Ne bízzon bennük!,* hallotta gondolatban Ham tábornok szavait. De nem volt választása. Pakra kellett fogadnia.

Pak átnyúlt az asztal fölött.

– Hát akkor rázzunk kezet. Kaj felállt. Kezet ráztak.

– Köszönöm a látogatását – mondta Pak.

Kaj megértette, hogy elbocsátották. Pak máris úgy viselkedett, mint egy elnök.

Ham felállt.

– Kikísérem a helikopteréhez – mondta, és kivezette Kajt a szobából.

Még mindig hideg volt, de fényesen sütött a nap, gyenge szél fújt, felhőtlen volt az ég. Tökéletes idő a repülésre. Kaj és Ham egymástól méternyi távolságra vágott keresztül a támaszponton a helikopterek felszállóhelyéhez. Kaj odasúgta a szája sarkából:

– Azt hiszem, sikerült. Elfogadta a javaslatot.

– Reméljük, állja a szavát.

– Ha teheti, ma este hívjon fel, és erősítse meg, hogy folyamatban van-e a támadás Phenjan ellen.

– Megteszem, ami tőlem telik. Szüksége lesz Pak biztonságos kapcsolatainak az adataira, neki pedig ugyanazok kellenek magától. – Számokat és címeket írt egy jegyzettömbre. Kaj ugyancsak felírta a saját adatait, utána cseréltek.

Ham feszesen tisztelgett, amikor Kaj felkapaszkodott a helikopterbe.

A rotor már forgott, miközben becsatolta a biztonsági övet. Pár perc múlva a helikopter felszállt, bedőlt, és elkanyarodott észak felé.

Kaj megengedett magának egy pillanatnyi felhőtlen diadalt. Ha ez bejön, holnap reggelre nincs válság. Béke lesz Észak- és Dél-Korea között, az amerikaiak elégedettek lesznek, és Kínának megmarad a kulcsfontosságú ütközője.

Most már csak azt kell kimódolnia, hogy Csen elnök beleegyezzen. A legszívesebben azonnal felhívta volna Pekinget, de itt nem működött a telefonja, és különben sem lenne biztonságos ebben az országban. Ki kell várnia, amíg eljut Jencsibe. Majd onnan

telefonál, mielőtt felszáll a pekingi gépre. Beszél az elnökkel, és persze

átstilizálja a jelentését, eltitkolva, hogyan lépte át a hatáskörét.

A legnagyobb veszély, hogy a régi gárda lebeszéli Csent. Huang még mindig borzad a gondolattól, hogy békét kössenek olyanokkal, akik fellázadtak egy kommunista rezsim ellen. Még mindig nem került elég sokba a háború?

Esti csúcsforgalom idején szállt le a helikopter a jencsi támaszponton, a polgári repülőtér mellett. Kajt egy százados fogadta, hogy elkísérje egy biztonságos telefonhoz.

Kaj felhívta a Csungnanhajt, és Csen elnököt kérte.

– Elnök elvtárs! A lázadó szélsőségesek azt tervezik, hogy ma éjszaka indítják meg Phenjan ellen a végső támadást! – Úgy beszélt, mintha nem az ő javaslata lett volna, hanem egy adat, amelyhez hozzájutott.

Csen meghökkent.

– Erről eddig egy szót se hallottunk!

– Az utóbbi pár órában hozták a döntést. A szélsőségesek számára ez a megfelelő stratégia. A mai amerikai támadásnak fel kellett számolnia Phenjan szinte minden eszközét az ellenállásra. Sose lesz ennél kedvezőbb alkalom a hatalom megragadására.

– Szerintem ez biztató fejlemény – tűnődött Csen. – Az ég tudja, mennyire meg akarunk már szabadulni Kangtól.

– Pak tett nekem egy ajánlatot – fordította meg a szerepeket Kaj. – Ha elismerjük elnöknek, bejelenti az egyoldalú tűzszünetet.

– Ez ígéretes! A harcok abbamaradnak. Az új rezsim először is egyezséget köt velünk, ami jó kezdet egy kapcsolathoz. Még rá kell beszélnem Huang tábornokot, de egészében előnyösnek látszik. Szép munka!

– Köszönöm, elnök elvtárs.

Az elnök letette. Minden a terv szerint alakul, gondolta Kaj. Tárcsázta az irodáját, Csin Csen-huát kérte.

– A szélsőségesek ma éjszaka megtámadják Phenjant – mondta. – Már közöltem az elnökkel, de mindenki mást magának kell tájékoztatnia.

– Máris.

– Van valami újság?

– Az amerikaiak mintha abbahagyták volna a bombázást, legalábbis mára.

– Kétlem, hogy holnap folytatnák. Nem sok lebombáznivaló maradt.

– Gyanúm szerint egypár rakéta még mindig el van dugva.

– Ha van egy kis szerencsénk, holnap vége! – Kaj letette, azután felszállt a gépére. Akkor szólalt meg a telefonja, amikor a pilóta beindította a motort. Ham tábornok telefonált.

– Elkezdődött! – lihegte izgatottan. – A harci helikopterek sorra indulnak a fővárosba! A letartóztató különítmények útban vannak az összes elnöki rezidenciába! A tankok és a páncélozott járművek követik a helikoptereket. Mindent bedobnak! Ezen áll vagy bukik minden!

Veszélyes érthetőséggel fogalmazott. Más telefont használt minden alkalommal, és használat után eldobta őket, de így sem volt lehetetlen, hogy a phenjani figyelők vagy Pak felderítése véletlenül vegye a hívást. Nyomban rájönnének, mit hallanak, de nem azonosíthatnák a beszélőket, legalábbis nem azonnal. Kockázat volt, kicsi, ám halálos. A kémek veszélyes életet élnek.

Ham folytatta:

– A tábornok aggódik, hogy Peking csapdát állíthatott neki. Neki minden kínai gonosz és álnok. Ám ez az ő nagy esélye, és nem hagyhatja ki.

– Maga is megy a fővárosba?

– Igen.

– Tartsuk a kapcsolatot.

– Természetesen. Letették.

A légierő gépén nem volt wifi az utasok számára, így Kaj nem használhatta útközben a mobilját. Némileg megkönnyebbülve dőlt hátra az ülésben. Megtett annyit, amennyit tehetett egy napban, elérte azt, amit remélt, és elfáradt. Már nagyon várta, hogy Tinggel egy ágyban tölthesse az éjszakát.

Lehunyta a szemét.

39. fejezet

Akkor verte föl a mobilja, amikor a gép ereszkedni kezdett Peking fölött. A szemét dörgölve fogadta a hívást.

Csin Csen-hua volt az.

– Észak-Korea megbombázta Japánt!

Kaj egy pillanatig tökéletes értetlenséggel bámult. Még az is megfordult a fejében, hogy álmodhat.

– Kicsoda? – kérdezte. – A lázadók?

– Nem! A Legfelsőbb Vezető!

– Japánt? Mi a francnak támadná Japánt?

– Három amerikai támaszpontot talált el!

Kaj már értette. Ez bosszú. A rakétákat és a bombázókat, amelyek ma reggel megtámadták Koreát, Japánból indították. Gépének kerekei döccentek a betonon.

– Tehát a Legfelsőbb Vezetőnek mégis maradtak ballisztikus rakétái – mondta Kaj.

– Az utolsó hatot használhatta fel. Hármat elfogtak, három átjutott. Három amerikai támaszpont van Japánban, és mindegyiket eltalálták: Kadenát Okinava szigetén, Miszavát a szárazföldön. De Jokata a legrosszabb, mert az lényegében már Tokió, úgyhogy magas lesz a japán áldozatok száma.

– Ez katasztrófa.

– Csen elnök elvtárs a konferenciateremben van a kollégákkal. Önt várják.

– Rendben. Tájékoztasson minden új fejleményről.

– Természetesen.

Kaj átült a gépről az autójába. Indítás közben Láma megkérdezte:

– Haza, miniszter elvtárs?

– Nem – felelte Kaj. – Vigyen a Csungnanhajhoz.

A csúcs lefutott, a járműfolyam gördülékenyen haladt. Már éjszaka volt, de Pekingben 300 000 utcai lámpa világított.

Japán hatalmas ellenfél, de nem is ez a legrosszabb a dologban, hanem az a régi keletű katonai szerződés az Egyesült Államokkal, amelynek értelmében Amerikának közbe kell avatkoznia, ha Japánt

támadják. Tehát nemcsak az a kérdés, miként reagálnak a japánok a bombázásra, hanem az is, hogy mit tesznek most az amerikaiak?

És hogy miként hat ez az egyezségre, amelyet Kaj most kötött Endzso-dongban?

Felhívta Neil Davidsont.

– Itt Neil.

– Itt Kaj.

– Szarvihar van, Kaj.

– Valamit tudnia kell. – Kaj erőt gyűjtött a fejesugráshoz. – A Legfelsőbb Vezető uralma Észak-Koreában holnap ilyenkorra megszűnik létezni.

– Mi… honnan veszi ezt?

– Új rendszert hozunk létre – adta el Kaj kész ténynek a törekvést.

– Szépen kérem, ne firtassa a részleteket.

– Örülök, hogy tudatta velem.

– Feltételezem, az önök elnöke megbeszéli Isikava miniszterelnökkel, hogyan reagál Washington és Tokió az amerikai támaszpontok elleni támadásra.

– Valóban.

– Úgyhogy most már közölheti velük, hogy Kínára bízhatják annak a rezsimnek a kiiktatását, amely azokat a rakétákat fellőtte.

Nem várta, hogy Neil helyeseljen, és a texasi valóban azt a semmire sem kötelező választ adta:

– Jó tudni.

– Csak huszonnégy órát adjanak. Ennyit kérek. Neil megőrizte óvatos semlegességét.

– Továbbítani fogom. Kaj nem bírta tovább.

– Kösz – mondta, és letette.

Valami zavarta ebben a beszélgetésben. Nem Neil erőltetett közönye, arra számított. Valami mástól érezte kínosan magát, csak sehogy sem találta, mi az.

Hazatelefonált. Ting vette föl.

– Máskor felhívsz, ha ilyen későig elmaradsz! – panaszkodott aggodalmasan.

– Ne haragudj – mentegetőzött Kaj. – Olyan helyen jártam, ahol nem volt térerő. Minden rendben?

– A vacsorát kivéve igen. Kaj sóhajtott.

– Jó hallani a hangodat. És jó tudni, hogy valaki aggódik értem, ha nem jelentkezem. Úgy érzem, hogy szeretnek.

– Tudod, hogy szeretnek.

– Szeretem, ha emlékeztetnek.

– Most meg eláztattál! Mikor leszel itthon?

– Nem tudom biztosan. Hallottad a híreket?

– Milyen híreket? Szerepet tanultam.

– Kapcsold be a tévét.

– Azonnal. – Egy pillanatig hallgatott, aztán feljajdult: – Ó, istenem! Észak-Korea bombázta Japánt!

– Most már tudod, miért dolgozom sokáig.

– Persze, persze. De amíg végzel Kína megmentésével, melegen tartom az ágyat.

– Ez a legnagyobb jutalmam. Búcsút vettek egymástól, letették.

Kaj autója megérkezett a Csungnanhajhoz, átesett a biztonsági ellenőrzésen, és leparkolt a Csincseng csarnoknál. Kaj szorosabban összehúzta a télikabátját, amíg a bejárathoz sietett. Pekingben ma hidegebb volt, mint Endzso-dongban.

Átment a belső ellenőrzésen, aztán leszaladt az alagsori konferenciaterembe. Az emelvényt most is számítógépes asztalok vették körül. Ezúttal többen ültek mellettük, a háborús híreket figyelve. A hangot letompították háttérzajjá, olyanná, mint a távoli forgalom mormolása. Bár nem lehetetlen, hogy a forgalom zaja lehatol idáig. Kaj aztán arra jutott, hogy a szellőztetőt kell hallania. A levegőnek enyhe fertőtlenítőszaga volt, mint egy kórházban. Aggályosan tisztíthatták, mert ennek a szobának akkor is működnie kellett, ha fölötte Peking szennyezett, mérgezett vagy akár radioaktív lett.

Halálos csendben hallgattak egy telefonbeszélgetést. Az egyik hang Csen elnöké volt. A másik egy olyan nyelven beszélt, amelyben Kaj fölismerte a japánt. A harmadik, a tolmács éppen azt mondta:

– Örülök, hogy alkalmam van beszélni a Kínai Népköztársaság elnökével –, olyan ordító őszintétlenséggel, amely még a tolmácsolásban is átjött.

– Miniszterelnök úr – mondta Csen –, biztosíthatom, hogy a japán területek elleni támadást a phenjani kormány Kína kormányának egyetértése vagy jóváhagyása nélkül hajtotta végre.

Csen éppen Eiko Isikavával, Japán miniszterelnökével tárgyal. Csen, akárcsak Kaj, azt remélte, hogy késleltetheti a szélsőséges japán választ a rakétatámadásra. Vagyis Kína még mindig igyekszik megakadályozni a háborút. Helyes.

Miközben Csen nyilatkozatát lefordították japánra, Kaj az emelvényhez osont, bólintott az elnöknek, és helyet foglalt az asztalnál.

– Nagy megkönnyebbüléssel hallom – válaszolták Tokióból. Csen sietett rátérni a lényegre.

– Ha várnak még pár órát, beláthatják, hogy ezt a mégoly aljas támadást nem érdemes megtorolni.

– Honnan veszi ezt?

Ez a mondat valahonnan ismerősen csengett Kajnak, ám elhalasztotta a töprengést, inkább a figyelésre összpontosított.

– A Legfelsőbb Vezető kormánya huszonnégy órán belül megbukik.

– Mi lesz helyette?

– Megbocsátja, ha nem bocsátkozom részletekbe? Csak biztosítani akarom önt, hogy a személyeket, akik felelősek a Japánt ért mai támadásokért, haladéktalanul elmozdítják a hatalomból, és bíróság elé állítják.

– Értem.

A párbeszéd ugyanebben a szellemben folytatódott – Csen nyugtatgató volt, Isikava diplomatikus –, amíg be nem fejezték.

Kaj ismét arra a kérdésre gondolt. *Honnan veszi ezt?* Neil ugyanezeket a szavakat használta. Kertelés volt, nem igazi reagálás, arra utalt, hogy a beszélő tartózkodik, általában azért, mert titkolni akar valamit. Se Neilt, se Isikavát nem lepte meg túlzottan, hogy a phenjani rezsim hamarosan megbukik. Majdnem mintha

tudták volna, hogy Phenjan halálra van ítélve. De hogyan lehetséges az? Pak alig pár órája hozta meg a döntést.

A CIA és a japán kormány is tudott valamit, amit Kaj nem. Ez pedig nagyon nem jó fényt vet egy kémfőnökre. Mi lehet az?

Felmerült benne egy lehetőség, de olyan döbbenetes, hogy szinte szava se volt rá.

Éppen Huang tábornok beszélt, de Kaj nem figyelte. Felállt az asztaltól – ez akkora udvariatlanság volt Huang iránt, hogy többen az asztalnál fel is vonták a szemöldöküket –, és lejött a pódiumról. Felhívta az irodáját, és Csint kérte.

– Nézze meg a legfrissebb műholdas felvételeket Észak-Koreáról – rendelkezett halkan, fokozatosan távolodva az emelvénytől. – Derült égnek kell lennie, pár órája, amikor eljöttem, még az volt. Látni akarom Phenjant a határ másik oldaláról, Szöulból. Az érdekel, hogy mi történik a két város között, az úgynevezett Újraegyesítés Útján. Ha lesz egy jó képe, adja be ide, a konferenciaterem egyik monitorjára. Ügyeljen, hogy egészen Phenjanig látsszék az út.

– Máris.

Kaj visszatért az emelvényre, a nagy asztalhoz. Még mindig Huang beszélt. Kaj a monitorokat figyelte. Pár perc múlva az egyiken feltűnt egy éjszakai kép. A feketeséget megtörte két fényfürt, az egyik délen, a másik északon. Korea két fővárosa. Közöttük a sötétség.

Majdhogynem sötétség. Kaj négy vékony fénycsíkot látott, túl hosszúakat, hogy természeti jelenségek lehessenek. Járműveknek kellett lenniük. Kaj számítása szerint mindegyik megvolt harminc–ötven kilométer hosszú, ami több száz járművet jelent.

Több ezret.

Hát ezért nem csodálkozott sem Neil, sem Isikava. Nem maguktól jöttek rá, hogy Pak meg akarja támadni Phenjant, hanem már tudták, hogy ma éjszaka egy másik erő is meg akarja buktatni a rezsimet. Az asztalnál ülő emberek sorra elvesztették az érdeklődésüket Huang szónoklata iránt. Már az elnök is a monitort nézte.

Huang végre befogta a száját.

– Mit látok? – kérdezte Csen.

– Észak-Koreát – felelte Kaj. – A fénycsíkok konvojok. Négy.

Phenjan felé tartanak.

Megszólalt Kung-csao védelmi miniszter:

– Ennek a képnek az alapján azt mondanám, hogy két hadosztály, kettős oszlopban. Ez összesen körülbelül huszonötezer embert és több ezer járművet jelent. A demilitarizált zóna Észak- és Dél-Korea között két-három kilométer szélességben el van aknásítva, de mivel azon már túl vannak, széles korridorokat kellett nyitniuk a sorompón át, amit bizonyosan régóta kiterveltek. Valamint megkockáztatnám, hogy jelenleg is folyamatban van a partraszállás, és a deszantosok ledobása, akiknek el kell foglalniuk a hidakat és a szorosokat a derékhad útjában; megkísérelhetünk bizonyítékot szerezni rá.

– Csak azt nem mondták még, hogy kinek a csapatai – mutatott rá Csen elnök.

– Feltételezem, dél-koreaiak.

– Tehát megszállás – vonta le a következtetést Csen.

– Igen, elnök elvtárs – bólintott Kung. – Megszállás.

* * *

Valamivel hajnali egy után Kajnak végre sikerült bebújnia az ágyba Ting mellé. Az asszony megfordult, átkarolta, szenvedélyesen megcsókolta, de rögtön el is aludt ismét.

Kaj behunyta a szemét, és átgondolta az utolsó pár órát. Parázs vita tört ki a konferenciateremben, hogy miként válaszoljanak Dél-Korea inváziójára. Kaj tárgyalása Pakkal rögtön elvesztette a jelentőségét. Most már szó se lehetett tűzszünetről.

Kína védelmi szerződése Észak-Koreával több választást kínált. Csang Csien-csün, Kaj apja és Huang tábornok azt javasolta, Kína szállja meg Észak-Koreát a déli határ védelmében. A higgadtabbak rámutattak, hogy ha egyszer a kínai csapatok odabent lesznek, hamarosan követik őket az amerikaiak, és ütközetre kerül sor a két hadsereg között. Kaj mérhetetlen megkönnyebbülésére a többség elismerte, hogy ez a veszély túl magas ár lenne.

A Legfelsőbb Vezető végzetesen meggyengült, ám Pak és a lázadói erősek voltak, és már a helyszínen tartózkodtak. A csoport

egyetértésével Huang személyesen telefonált Paknak, elmondott neki mindent, amit az invázióról tudtak, és arra buzdította, hogy bombázza meg a közeledő dél-koreai konvojokat. A radaron láthatták, hogy Pak ezt azonnal végre is hajtotta, miközben folytatta előrenyomulását Phenjan irányába.

A lázadóknak bőven volt rakétájuk, amelyekből eddig csak néhányat használtak el. A konvojok megtorpantak.

Első lépésnek ez jó volt.

A kínai csapatok kívül akartak maradni a harcokon, ám hajnaltól kezdve Kína el akarta látni a szélsőségeseket minden mással: rakétákkal, drónokkal, helikopterekkel, vadászgépekkel, ütegekkel, automata fegyverekkel, és lőszerrel korlátlan mennyiségben. Már úgyis az övék volt a fél ország és valószínűleg a másik felét is elfoglalják pár órán belül. Ám a döntő csatára Phenjannál kerül sor.

Ez látszott a legkevésbé rossz kimenetelnek. Ha a japánok józanul viselkednek, a háború megmarad Korea határai között.

Csen elnök nyugovóra tért, a többiek követték példáját. Csak azok maradtak, akiknek ki kellett dolgozniuk annak a logisztikáját, miként juttassák át minél előbb az óriási mennyiségű fegyverzetet az észak- koreai határon.

Kaj azzal a gondolattal merült álomba, hogy a kínai kormány sokkal rosszabbul is dönthetett volna.

Reggel, ébredés után nyomban hívta a Kuoan-put, és beszélt Fan Ji-mu éjszakás ügyvezetővel, akitől megtudta a jó hírt, miszerint a lázadók letartóztatták a Legfelsőbb Vezetőt, és Pak tábornok Phenjantól északra, a jelképes elnöki palotában rendezte be a főhadiszállását. Ám a dél-koreai hadsereg keményebb diónak bizonyult, és rendületlenül folytatta útját Phenjan felé.

A kínai televízió reggeli híradója bejelentette, hogy Kang Legfelsőbb Vezető egészségi okok miatt lemondott hivataláról, amelyben Pak tábornok váltja föl. A kínai elnök üzenetet küldött Paknak, biztosítva támogatásáról a tábornokot, és megerősítette, hogy Kína tartja magát kölcsönös védelmi szerződésükhöz. Észak-Korea hős hadserege bátran visszaverte a dél-koreai erők betörését.

Kaj minderre számított, ám a második legfontosabb hír már aggasztotta. Hajnalban dühös japán nacionalisták tömege tiltakozott

Tokióban a bombázás ellen. A riporterek szerint a japánokban él valami zsigeri ellenszenv a koreaiak iránt, amit a rasszista uszítók persze még szítanak is lelkesen, és csak részben ellensúlyoz a japán fiatalok rajongása a koreai filmekért és popzenéért. Egy kiotói iskola előtt egy bűnöző összevert egy koreai nemzetiségű tanárt. Meginterjúvolták egy szélsőjobb csoport elnökét, aki rekedt és túlfűtött hangon szólított fel totális háborúra Észak-Korea ellen.

Isikava miniszterelnök összehívta reggel kilencre a kormányülést. A tiltakozók drasztikus lépéseket követelnek a japán kormánytól, ám Green elnök mindent elkövet, hogy Japán megőrizze a józanságát. Kaj nagyon remélte, hogy Isikava képes lesz megfékezni az indulatokat.

A kocsiban, amely a Kuoan-pu felé vitte, átolvasta a hadijelenéseket a phenjani csata állásáról. Úgy tűnik, a dél-koreai megszállók gyorsan haladtak, és már a fővárost ostromolták. Kaj abban bizakodott, hogy ennél többet tudhat meg Ham tábornoktól.

Az irodában bekapcsolta a tévét. A japán miniszterelnök sajtókonferenciát tartott a kormányülés előtt.

– A phenjani rezsim háborús bűncselekményt követett el Japán ellen. Nincsen választásom, kénytelen vagyok elrendelni, hogy a japán önvédelmi erők készüljenek fel Észak-Korea agressziójának visszaverésére!

Ez kétélű beszéd volt. A japán alkotmány 9-es cikkelye tiltotta a kormánynak a hadviselést, ám engedélyezte, hogy gyakorolja jogát az önvédelemre. Mindent, amit a japán katonaság tett, át kellett csiszolni önvédelemmé.

Ám a bejelentés egy másik okból is talányos volt. Most ki ellen védekezik Japán? Két rivális hadsereg vetélkedett Észak-Koreáért, és egyik sem volt felelős az előző napon végrehajtott támadásért. A rezsim, amely bűnös volt benne, megszűnt létezni.

A japán részleg vezetője beszámolt Kajnak arról, hogy miket beszélnek a Tokióban kémkedő kollégák. A japán és amerikai támaszpontokon lázas tevékenység folyik, de nem úgy tűnik, mintha háborúba készülnének. A japán légtérfigyelő gépek felszálltak, a bombázók nem. A kikötőket nem hagyták el rombolók, az indítóállványokat nem töltötték fel rakétákkal. A műholdas felvételek

megerősítették, amit a kémek mondtak. Nyugalom volt az egész fronton.

Ekkor Ham tábornok telefonált Phenjanból.

– A szélsőségesek vesztésre állnak – mondta. Kaj épp ettől félt.

– Miért?

– A dél-koreaiak túl sokan vannak, és túl jól fel vannak fegyverezve. Kínából még nem érkezett meg az utánpótlásunk, és a tankjaink még mindig útban vannak ide a keleti támaszpontokról. Fogy az időnk.

– Mit fog tenni Pak?

– Csapatokat kér Pekingtől.

– Nemet fogunk mondani. Nem akarjuk bevonni az amerikaiakat.

– Akkor Dél-Koreáé lesz Phenjan. Ez is elképzelhetetlen volt.

– Mennem kell! – mondta hirtelen a tábornok. Azzal szétkapcsolt. Kaj azon tűnődött, milyen megalázó lehet Pak számára, hogy

Pekingnél kell könyörögnie segítségért. De mi mást tehet a lázadók vezére? Nem sokáig tűnődhetett, mert a tanácsterembe szólították. A japán kormány intézkedett.

Tizenkét szuperszonikus vadászgép szállt fel az okinavai Naha támaszpontról. Nyugat felé indultak, és pár perc múlva járőrözni kezdtek a Kelet-kínai-tengeren, Okinava és Kína között. A pásztázás néhány zátony és lakatlan sziget, az úgynevezett Tiaojü-szigetek köré összpontosult, amelyek kilencszázhatvan kilométerre estek Japántól, de csak háromszázhúszra Kínától. A japánok mégis maguknak követelték őket. Náluk Szenkaku-szigetcsoport volt a neve.

Kínai vadászgépek is voltak a Kelet-kínai-tenger fölött. Kaj figyelte a videófelvételeiket. Látta a szigeteket; úgy meredtek ki a tengerből, mintha nemtörődöm ősi istenek szórták volna szét őket. Amint a japán gépek felvették a pozíciót, a szigetek közelében fölmerült két Szórjú osztályú vadász-tengeralattjáró.

Csakugyan ezt a percet választották a japánok, hogy nyomatékosítsák igényüket egy csomó vacak zátonyra a tengeren?

Kaj nézte, amint a japán tengeralattjárókból matrózok szállnak át felfújható csónakokba, és kifutnak a keskeny homokpartra. Ott kirakodtak valamiket, amik vállról indítható föld-levegő rakétáknak

látszottak. Elmentek az egyik ritkaságszámba menő, vízszintes földfoltra, és kitűzték a japán zászlót.

Utána elkezdtek sátrakat verni, és összeállítottak egy tábori konyhát.

Egy szinttel mélyebbről föltelefonált a japán részleg vezetője, miszerint a japán hadvezetés bejelentette, hogy „óvintézkedés gyanánt” hoznak létre előretolt helyőrséget a Szenkaku-szigeteken, amelyek, mint hangsúlyozták, Japán részét képezik.

Egy perccel később Kajt hívatták a Csungnanhajba.

Odamenet az autóban tovább olvasta a jelentéseket, nézte a videófelvételeket, egyik szemét rajta tartva a mobilján is követhető radarjelzéseken. Nem voltak harcok. Most még csak általános árnyékbokszolás ment.

A konferenciateremben borús volt a hangulat. Kaj csendesen elfoglalta a helyét az asztalnál.

Amikor mindenki együtt volt, Csen felkérte Csang Csien-csünt, hogy tájékoztassa őket a legújabb fejleményekről. Kajnak feltűnt, milyen öregnek látszik az apja. A haja meggyérült, a bőre elszürkült, megereszkedett, és hanyagul volt megborotválva. Még nem volt hetven, de végigcigarettázott fél évszázadot, mint azt sárga fogsora mutatta. Kaj csak azt remélte, hogy nincs valami súlyos baja.

Csien-csün ismertette a helyzetet, amit azzal fejezett be:

– Az elmúlt két hónapban tanúi lehettünk a Kína elleni támadások eszkalációjának. Először is, az Egyesült Államok szigorított az Észak- Korea elleni szankciókon, ami gazdasági válsághoz és a szélsőségesek lázadásához vezetett. Azután száznál több honfitársunkat mészárolta le Port Szudánban egy amerikai drón. Következőnek rajtakaptunk rosszul álcázott amerikai geológusokat egy vietnámi hajón, akik a mi felségvizeinken kutattak kőolaj után. Negyedszer, állítólagos titkos beruházásunkat a szaharai Hufrában a földdel tette egyenlővé egy brutális támadás. Befejezésül hű szövetségesünket, Észak-Koreát támadták dél-koreai rakéták, ismételten támadták amerikai repülőgépek, hajók és rakéták, amíg az elmúlt éjszaka le nem rohanták. Ma pedig japán katonák szállták

meg és foglalták el a Tiaojü-szigeteket, amelyeket kínai területnek tekint minden tisztességes ember.

Valóban riasztó lista volt. Még Kaj is kételkedett egy pillanatig önmagában. Lehet, hogy csak ő nem látta meg a mintát?

– Mindeközben – folytatta Csien-csün lassan, súlyosan – mit tett Kína? Azt leszámítva, hogy elsüllyesztettük a *Vu Trong Phung* nevű hajót, egy árva fegyvert sem sütöttünk el. Én mondom nektek, elvtársak: mi bátorítottuk ezt a fokozódó agressziót a lagymatag reagálásunkkal!

Kung-csao védelmi miniszter válaszolt neki:

– Nem ölünk embert csak azért, mert ellopta a biciklinket – mondta. – Igen, vissza kell vágnunk erre a gyalázatos japán megszállásra – de a visszavágásunk arányos legyen! Amerikai hivatalos személyek ismételten megerősítették, hogy a Tiaojü-szigetekre vonatkozik az amerikai–japán katonai szerződés, így az amerikaiaknak kötelességük megvédeni a szigetcsoportot. És nézzünk már szembe a tényekkel, a Tiaojü elfoglalása nem fenyeget minket. A japán katonák nem csinálhatnak ott semmi olyat, amit ne tehetnének meg a tengeralattjáróikon – azt nem számítva, hogy kitűztek egy zászlót. Persze, a zászlók jelképek – ez az egyetlen rendeltetésük –, és a japánok akciója is jelképes, nem több. Ehhez szabjuk a válaszunkat.

Én se fogalmazhattam volna jobban, gondolta Kaj. Kung beszéde rögtön megváltoztatta a hangulatot.

Ekkor megszólalt Huang tábornok.

– Van videónk az elfoglalt szigetekről. Egy kínai drón készítette.

Csak két perc. Óhajtják látni az elvtársak?

Az elvtársak természetesen látni óhajtották.

Huang szólította az egyik adjutánsát, és egy monitorra mutatott. Apró szigetet láttak. Egyetlen sziklacsúcsból, gyér bokrokkal , szúrós fűvel benőtt, tenyérnyi földből és egy keskeny homokpartból állt az egész. Az öbölben két tengeralattjáró úszott, mindkettő a vörös-fehér japán hadilobogó alatt. Körülbelül harmincan tartózkodtak a szigeten, zömmel jókedvű fiatalok. Egy közelképen látszott, ahogy fecsegnek és mosolyognak sátorverés közben. Az egyik integetett a drónnak, amely filmezte őket, egy másik rábökött a mutatóujjával. Ez

a rosszindulat és a megvetés jele, nagyon durva sértés Japánban és Kínában. A többiek hahotáztak. A film véget ért.

Dühösen morogtak az asztal körül. A megszállók arcátlanul viselkedtek.

– Ezek az ifjú hülyék röhögnek rajtunk! – mondta az általában oly választékos Vu-paj, a külügyminiszter.

– Maga szerint, Vu-paj, mit kellene csinálnunk? – kérdezte Csen elnök.

Vut láthatólag sértette a videó, mert rá nem jellemzően, epésen válaszolt:

– Mint arra Csang Csien-csün elvtárs rámutatott, sorozatos megaláztatásokat viseltünk el a békéért! – Ez a szó, hogy *megaláztatás,* baljós erővel hozta vissza az éveket, amelyekben az ország a nyugati gyarmatosítás terhét nyögte, és máig felbőszítette a kínaiakat. – Valamikor és valahol meg kell vetnünk a lábunkat, és nézetem szerint az itt és most van! Ez az első alkalom, hogy kínai területet megszállták! – Szünetet tartott, nagy levegőt vett. – Elvtársak, meg kell értetnünk ellenségeinkkel, hogy itt a határ!

Kaj megdöbbenésére Csen elnök azonnal Vu pártjára állt.

– Egyetértek – mondta. – Legelső feladatom az ország területi épségének védelme. Ha ebben megbukom, megbuktam mint elnök.

Erős kijelentés volt – csak azért, mert néhány jókedvű suhanc tiszteletlenül viselkedett! Kaj elszörnyedt, de nem szólt. Nem győzhet a keményvonalasok fölött, ha még az elnök és a külügyminiszter is őket támogatja. Rég megtanulta, hogy csak olyan harcokat vállaljon, amelyekben győzhet.

Csen ezek után kissé visszakozott.

– Mindazonáltal válaszunk mértéktartó legyen. Ez felcsillantotta a reményt.

Csen folytatta.

– Egy bomba megsemmisíti a kis tábort, amelyet a japánok építettek, és valószínűleg megöli az ott tartózkodó tengerészek többségét. Liu tengernagy elvtárs, milyen hajóink vannak a közelben?

Liu már korábban elkezdett keresgélni a laptopján, így azonnal rávághatta:

– Nyolcvan kilométerre van a *Fucsien* repülőgép-hordozó. Negyvennégy repülőgép, köztük harminckét Repülő Cápa vadászgép. A Repülő Cápa négy, egyenként ötszáz kilogrammos, lézervezérelt bombát visz. Javaslom, hogy küldjünk oda két gépet: az egyik ledobja a bombát, a másik filmezi a támadást.

– Tengernagy elvtárs, adja meg a hajónak a célpont koordinátáit, és utasítsa őket, hogy készüljenek a bevetésre.

– Igenis, elnök elvtárs.

Utolsónak Kaj szólalt fel. Nem tiltakozott nyíltan a bombázás ellen, csak annyit mondott:

– Fontolóra kell vennünk az amerikaiak lehetséges reagálását. Nem akarunk meglepetést magunknak.

Kung-csao nyomban mellé állt.

– Az amerikaiak nem fognak ölbe tett kézzel üldögélni, mert az leminősítené az egész védelmi szerződésüket Japánnal. Tenniük kell valamit.

Vu-paj megigazította a szivarzsebében a díszzsebkendőt, és azt mondta:

– Green elnök, ha teheti, kerülni fogja az agresszív lépéseket. Gyenge volt a tengerészgyalogos esetében, akit Norinco automatával öltek meg Csádban; az amerikai geológusok esetében is, akik elsüllyedtek a *Vu Trong Phung* hajóban. Kezdetben gyenge volt a Dél- Koreában megölt amerikaiak esetében is, addig, amíg phenjani elvtársaink el nem követték azt az ostobaságot, hogy bevetették a vegyi fegyvereket. Nem gondolom, hogy háborúzni fog néhány japán matróz miatt. Lesz majd valami jelképes visszavágás, sőt talán beérik diplomáciai tiltakozással.

Vágyálom, gondolta Kaj, mert nem volt értelme kimondani.

– Elnök elvtárs – szólalt meg Liu admirális –, a vadászgépek készen állnak.

– Adja ki nekik a felszállási parancsot – mondta Csen.

– Indulás! – szólt bele a mobiljába Liu. – Ismétlem: indulás!

A második vadászgép filmezte az elsőt, a konferenciaterem egyik monitorján jó tiszta volt a kép. Kaj látta az első Repülő Cápa hátulját, a jellegzetes vezérsíkokat és a kettős kipufogót. A következő pillanatban végigszáguldott a fedélzeten, felrohant az ívelt

indítórámpán, és villámként hasított egyre magasabbra. A kamera követte. Kaj kissé émelygett, amikor a gép fokozatosan gyorsítva kilőtt a rámpa végéről.

– Hú, hát milyen gyorsak ezek? – kérdezte valaki.

– A maximális sebesség óránként körülbelül kétezer-négyszáz kilométer – magyarázta Liu admirális. Rövid hallgatás után hozzátette: – Aminek a közelében sem lesznek egy ennyire rövid úton. A vadászgépek addig emelkedtek, amíg olyan magasra nem értek, ahonnan már láthatták a hajókat. A figyelem visszatért a drónról fölvett videóhoz. A japán matrózokat látták a táborukban. Szabályos sorban álltak a sátrak, néhány ember mintha ebédet főzött volna.

Mások a keskeny parton idétlenkedtek, fröcskölték és homokkal dobálták egymást. Az egyik filmezte őket a mobiljával.

Már csak pár másodperc volt hátra a boldog tudatlanságból.

Néhányan felnéztek, talán hallották a vadászgépeket. A repülő túl távolinak tűnhetett ahhoz, hogy veszélyt jelentsen, a felségjel sem látszott a földről, így a tengerészek először csak álltak és bámultak.

Az első vadász bedőlt és kanyarodott. A második a kamerával követte. Aztán az első megkezdte a támadást.

A matrózokat talán figyelmeztethették a tengeralattjárójukról, mert hirtelen gépkarabélyokat és vállról indítható rakétavetőket ragadtak, és védelmi állást vettek föl valami előre megbeszélt minta szerint a parányi szigeten. Rakétavetőjük, amely nagyságra és formára is emlékeztetett a XVI. századi muskétákra, alighanem a Stinger légvédelmi rakéta indítására alkalmas amerikai FIM–92 japán változata volt.

– A vadászgépek körülbelül kilencezer méter magasan vannak, és másodpercenként százötven méteres sebességgel repülnek – magyarázta Liu admirális. – Azok a kézifegyverek nem jelentenek fenyegetést.

Egy pillanatra megfagyott a világ. A tengerészek tartották a szigeten a pozíciójukat, az első vadászgép kitartóan állt a második kamerája előtt.

– Bombát kiold – mondta Liu admirális. Kaj mintha egy villanást érzékelt volna, ami lehetett kilőtt rakéta.

Aztán lángban és füstben robbant szét a kicsi sziget. Szálló kő és homok vágódott ki a füstfelhőből, és testrészekre borzalmasan emlékeztető, sápadt valamikkel elegyesen záporozott vissza a tengerbe. A katonák a konferenciateremben éljeneztek.

Kaj nem csatlakozott hozzájuk.

A törmelék lassan leülepedett, a füst feltisztult, a víz felszíne elsimult.

Senki se maradt életben.

Csönd lett a konferenciateremben. Kaj törte meg a csendet.

– Hát, elvtársak! – mondta. – Mostantól hadiállapotban vagyunk Japánnal!

DEFCON 1

Az atomháború a küszöbön áll, vagy már elkezdődött.

40. fejezet

Pauline nem aludt, amikor Gus telefonált. Pedig általában jó alvó volt. Egyetlen korábbi válság sem zavarta meg az álmát. Mikor megszólalt a telefon, nem kellett az éjjeliszekrény órájára nézni, anélkül is tudta, hogy hajnali fél egy van. Fölvette a telefont.

– A kínaiak bombázták a Szenkaku-szigeteket – mondta Gus. – Megöltek egy csomó japán tengerészt.

– Ó, jaj – sóhajtott Pauline.

– A kulcsemberek a konferenciateremben vannak.

– Öltözöm.

– Majd én odakísérem. A rezidenciában vagyok, a maga szintjén, a lift melletti konyhában.

– Oké. – Az asszony letette, kikászálódott az ágyból. Szinte megkönnyebbülés volt, hogy csinálhat valamit ahelyett, hogy csak fekszik és töpreng. Majd alszik később.

Farmerdzsekit kapott fel egy sötétkék pólóra, megfésülködött. Végigment a középső folyosón a konyhához. Gus valóban a liftnél várakozott. Beszálltak, a férfi megnyomta az alagsor gombját.

Pauline-nak hirtelen elillant a bátorsága. Sírni tudott volna.

– Én csak biztonságosabb hellyé próbálom tenni a világot, de folyton csak rosszabb lesz minden!

A liftben nem volt kamera. Gus átkarolta az asszonyt, Pauline a férfi vállához szorította az arcát. Így maradtak, amíg a lift meg nem állt. Szétváltak, mielőtt az ajtó kinyílt volna. Odakint egy titkosszolgálatos várakozott.

A csüggedt pillanat gyorsan elszállt. Mire a konferenciateremhez értek, Pauline ismét önmaga volt. Leült, körülnézett, megkérdezte:

– Hol állunk, Chess?

– A falnál, elnök asszony. A védelmi szerződésünk Japánnal a Távol-Kelet stabilitásának sarokköve. Kötelesek vagyunk megvédeni Japánt a támadások ellen. Két előző elnök is megerősítette nyilvánosan, hogy ez az elkötelezettség vonatkozik a Szenkaku-szigetekre. Ha nem vágunk vissza, szócséplés volt az egész szerződésünk Japánnal. Sok múlik azon, amit most teszünk.

Mindig sok múlik rajta, gondolta Pauline.

Megszólalt Bill Schneider, a Vezérkari Főnökök Egyesített Tanácsának az elnöke:

– Megengedi, asszonyom?

– Hallgatom, Bill.

– Komoly rést kell ütnünk a kínaiak támadási kapacitásán Japán ellen. Ha megnézzük Kína keleti partját, más szavakkal a Japánhoz legközelebb eső részét, a legfontosabb haditengerészeti bázisaik Csingtao és Ningpo. Mindkettő ellen erős rakétacsapást javasolok, gondosan kalibrálva, hogy a minimumra csökkentsük a civil áldozatok számát.

Chess máris tiltakozva rázta a fejét.

– Az óriási eszkaláció lenne – mondta Pauline.

– Azt csináltuk a phenjani rezsimmel is. Megfosztottuk a képességétől, hogy támadhasson minket.

– Azt megérdemelték. Vegyi fegyvereket használtak. A világ abban a dologban mellettünk állt. Ez nem ugyanaz.

– Én arányosnak látom, elnök asszony.

– Akkor is keressünk valami kevésbé provokáló megoldást.

– Megvédhetnénk a Szenkaku-szigeteket acélgyűrűvel: rombolókkal, tengeralattjárókkal és vadászgépekkel – mondta Chess.

– A végtelenségig?

– A védelmet arányosan csökkentjük később, amikor a fenyegetés is csökken.

Megszólalt Luis Rivera védelmi miniszter:

– A kínaiak filmet készítettek a bombázásról, elnök asszony, és feltették a világhálóra. Büszkék arra, amit csináltak.

Az egyik falimonitoron elkezdődött a film. Volt egy felvétel távoli plánban egy apró szigetről, egy közelibb kép japán tengerészekről, ahogy kitűznek egy zászlót, aztán egy kínai vadászgépről, amint felszáll egy hordozóról. A vadászról készült további felvételeket közelképekkel váltogatták egy fiatal matrózról, amint tesz egy durva gesztust, és az egyik társáról, aki hahotázik.

– Ez a beintés távol-keleti változata, elnök asszony – magyarázta Luis.

– Kitaláltam. – A gesztus felbőszíthette a kínai vezetést, amilyen túlérzékenyek, gondolta Pauline. Eszébe jutottak a Csen elnökkel való találkozás előkészületei egy G20 csúcson. A titkárai változtatásokat követeltek tucatnyi apró részletben, amelyek, mint mondták, bántották volna az elnököt, a székek magasságától a tálalóasztalra odakészített gyümölcs megválasztásáig.

A filmen a katonák éberek lettek, és védelmi állásba rendeződtek. Aztán a sziget mintha szétrobbant volna. Ahogy a törmelék leülepedett, egy drón kamerája (a felvétel nyilvánvalóan azzal készült) ráközelített egy, a homokon elterült fiatal tengerész holttestére, és egy narrátor azt mondta angolul feliratozott mandarin kínai nyelven: „Így jár minden idegen hadsereg, amely megsérti Kína határát.”

Pauline émelygett a látványtól és a kínaiak büszkélkedésétől.

– Borzalmas! – mondta.

– Ez a fenyegetés azt sugallja, hogy egy acélgyűrű nem lesz elég – mondta Luis Rivera. – Vannak más vitatott szigetek is. Nem tudom, meggyűrűzhetjük-e mindet.

– Oké, de én továbbra se fogok túlreagálni – jelentette ki Pauline. – Kérek valamit, ami több egy acélgyűrűnél, de kevesebb egy rakétacsapásnál a szárazföldi Kínára.

Luisnak volt válasza.

– A gép, amely ledobta a bombát, a *Fucsien* nevű kínai repülőgép- hordozóról jött. Vannak hajórombolo rakétáink, amelyek elpusztíthatják.

– Ez igaz! – csatlakozott Bill Schneider. – Egyetlen hajóromboló, nagy hatótávolságú lopakodó rakétánk elsüllyeszthet egy hajót, bár olyan nagy céltárgyra, mint egy hordozó, rögtön egy rakást küldünk rá a biztonság kedvéért. A lőtávolság ötszázhatvan kilométer, és ennél közelebb is bőven vannak rakétáink. Indíthatók hajóról vagy repülőről. Mindkettő módunkban áll.

– Ha ezt tesszük, tudatnunk kell, hogy minden hasonló támadásra hasonlóképpen válaszolunk! – mondta Luis. – Elnök asszony, Kína nem engedheti meg magának, hogy elpusztítsák a hordozóit. Nekünk tizenegy van, de nekik csak három, és ha a *Fucsien*t elsüllyesztjük, már csak kettő marad. Márpedig egy repülőgép-

hordozót nem könnyű pótolni. Tizenhárommilliárd dollárba kerül, és évekig tart, amíg megépítik. Meglátásom szerint a *Fucsien* elsüllyesztése és a fenyegetés, hogy a másik kettőt is elsüllyesztjük, rendkívül kijózanítóan hat majd a kínai kormányra.

– Vagy pedig fatális döntésekbe hajszolhatja őket – mondta Chess.

– Behozhatjuk ide a *Fucsien* képét? – kérdezte Pauline.

– Természetesen. Vannak a közelben gépeink és drónjaink.

A monitoron nem egészen egy perc múlva megjelent felülnézetben a szürke hajóóriás, orrán a sísáncra emlékeztető, jellegzetes, ívelt rámpával. Fedélzetén fél tucat vadászgép és helikopter tartózkodott szorosan a felépítmény mellett. Néhány ember szorgoskodott körülöttük. Ebből a távolságból olyannak látszottak, mint a lárváikat etető hangyák. Az irdatlan fedélzet fennmaradó részét elfoglalta a kopár kifutó.

– Hány fős a személyzet? – kérdezte Pauline.

– Körülbelül kétezer-ötszázan vannak, beleértve a pilótákat – felelte Bill.

A személyzet majdnem minden tagja a fedélzet alatt tartózkodott. A hajó olyan volt, mint egy irodaház: szinte senki sem látszott kívülről.

Párat megöl a robbanás, gondolta Pauline. Páran túlélhetik. A többi vízbe fullad.

Nem akart kioltani kétezer-ötszáz életet.

– Megöljük azokat, akik megölték a japán tengerészeket – mondta Luis. – A számok nincsenek arányban, de az elv tisztességes.

– A kínaiak nem így fogják látni – figyelmeztette Pauline. – Visszavágnak.

– Csakhogy ebben a játszmában nem győzhetnek, és ezt ők is tudják, mert itt egyetlen végeredmény létezik: Kínából nukleáris sivatag lesz. Körülbelül háromszáz atomrakétájuk van, nekünk háromezernél több. Vagyis egy bizonyos ponton alkudni fognak. És ha komoly károkat okozunk nekik, inkább előbb kérnek békét, mint utóbb.

Mindenki elcsendesedett. Hát ez van, gondolta Pauline. Minden adat hozzáférhető, mindenkinek van véleménye, de végül egy ember

hozza meg a döntést, és az én vagyok.

Végső soron a kínai fenyegetés bírta rá: *így jár minden idegen hadsereg, amely megsérti Kína határát.* Újból meg fogják tenni. Ez a fenyegetés és az Egyesült Államokat Japán védelmére kötelező szerződés kizárja a jelképes tiltakozást. Pauline-nak olyan csattanós választ kell adnia, hogy fájjon.

– Csinálja, Bill – parancsolta.

– Igenis, elnök asszony. – Bill telefonálni kezdett.

Egy sötét bőrű, fehér formaruhás nő behozott egy tálcát.

– Jó reggelt, elnök asszony – mondta. – Gondoltam, jólesne egy kávé. – Letette a tálcát Pauline mellé.

– Igazán kedves magától, Merrilee, hogy fölkel miattam éjszaka. Köszönöm – mondta Pauline. Töltött magának egy csésze kávét, pár csepp tejjel.

– Nincs mit – felelte Merrilee.

Emberek százai lesték az elnök legapróbb kívánságát, Pauline-t valamilyen okból mégis Merrilee gesztusa indította meg, aki fölkelt éjnek évadján, hogy megfőzze az ő kávéját.

– Hálás vagyok érte – mondta.

– Kérem, ha bármire szüksége lenne, csak szóljon. – Merrilee kiment.

Pauline kortyolt a kávéból, és ismét a *Fucsien*t nézte a monitoron.

Háromszáz méter hosszú volt. Csakugyan el fogja süllyeszteni?

Egy totálkép azt mutatta, hogy a hordozónak több kísérőhajója van.

– Azok a kisebb hajók eltéríthetik a rakétákat? – kérdezte Pauline.

– Megpróbálhatják, asszonyom, de nem mindet sikerül – felelte Bill Schneider.

Aprósütemény is volt a tálcán. Pauline elvette az egyiket, beleharapott. Nem volt semmi baja a süteménynek, mégse akart lemenni a torkán, kávéval kellett leöblítenie. Visszatette a maradékot a tálcára.

– Elnök asszony, a cirkáló rakéták kilövésre készek – jelentette Bill Schneider. – Repülőkről és hajókról indítjuk őket.

– Csinálják – mondta nehéz szívvel az asszony. – Tűz!

– Az elsők elhagyták a hajót – mondta pillanatnyi hallgatás után Bill. – Nyolcvan kilométert kell megtenniük, és hat perc múlva becsapódnak. A repülő közelebb van, öt perc múlva tüzel.

Pauline mereven bámulta a *Fucsien*t. Kétezer-ötszáz ember, gondolta. Nem banditák vagy gyilkosok; zömmel fiatalok, akik azért léptek be a tengerészethez, mert szeretik az életet a víz hátán. Vannak szüleik, testvéreik, szerelmeik, gyerekeik. Kétezer-ötszáz családnak megszakad a szíve a gyásztól.

Az ő apja is a tengerészetnél szolgált, mielőtt feleségül vette anyát. Ott olvasta végig a *Canterbury mesék*et középangolul, mert, mint mondta, tisztában volt vele, hogy soha életében nem lesz többé annyi szabad ideje.

Helikopter szállt fel a *Fucsien* fedélzetéről. Az a pilóta percekkel ússza meg a halált, gondolta Pauline. A világ legszerencsésebb embere.

Alakok nyüzsögtek valami ütegféle körül.

– Az egy rövid hatótávolságú föld-levegő rakétakilövő – magyarázta Bill. – Nyolc Vörös Lobogó rakétával van betöltve. Mindegyik száznyolcvan centiméter hosszú, és képesek közvetlenül a tengerszint fölött repülni. Célja a bejövő tűz elhárítása.

– Tehát a Vörös Lobogó rakétaelhárító rakéta.

– Igen, és ez a mozgás arra utal, hogy a kínai radar meglátta közeledő hajórombolóinkat.

– Három perc – szólt valaki.

A fedélzeti rakétavető elfordult, füstöt pöffentett, jelezve, hogy elsütötték. Aztán nagyon magasról fotózva feltűnt fél tucat vagy talán még annál is több kondenzcsík: a támadórakéták; hihetetlen gyorsasággal közeledtek a *Fucsien* oldalához. A kilövő ismét tüzelt, az egyik közeledő rakéta darabokra tört és a tengerbe zuhant.

Pauline észrevette, hogy az ellenkező irányból újabb rakéták közelednek a *Fucsien*hez. Bizonyára ezeket indították a repülőgépről.

A repülőgép-hordozó néhány kisebb kísérőhajója tüzet nyitott. A becsapódásig már csak pár másodperc volt hátra.

A fedélzeten matrózok rohantak újratölteni a Vörös Lobogókat, de nem mozoghattak elég gyorsan.

Szinte egyidejű volt a becsapódás. A találatok a repülőgép-hordozó közepére összpontosultak. Óriási robbanás történt, Pauline-nak elakadt a lélegzete. A *Fucsien* fedélzete megemelkedett, kettérepedt. A repülőgép-hordozó csúszni kezdett, bele a tengerbe. Lángok csaptak ki belőle, füst gomolygott. A háromszáz méternyi fedélzet két fele lassan befelé dőlt. Pauline iszonyodva nézte, ahogy az óriáshajó kettétörik. A töréshez közelebb eső részek süllyedtek, a tat és az orr az égnek meredt. Pauline látni vélte a parányi emberalakokat, ahogy elszállnak a levegőben, majd a tengerbe zuhannak.

– Ó, ne! – suttogta. Érezte, ahogy Gus keze gyöngéden megszorítja a karját, majd visszahúzódik.

Múltak a percek. A roncs lassan megtelt vízzel, és mélyebbre merült. Elsőnek a tat süllyedt el, pillanatnyi krátert nyitva, amely nyomban fel is töltődött, és tajtékot okádott. Hamarosan eltűnt az orr is, hasonló örvénytől kísérve. Pauline meredten bámulta az ismét elsimuló habokat. Egy idő után megnyugodott a tenger. Néhány mozdulatlan test úszkált a gumi, a deszka, a műanyag törmelékszőnyegén. A kísérőhajók csónakokat engedtek le, hogy kimentsék a túlélőket. Pauline nem hitte, hogy sokat találnának.

Mintha a *Fucsien* nem is létezett volna.

* * *

Kína vezetői sokkos állapotban voltak.

Nincs sok háborús tapasztalatuk, tűnődött Kaj. A kínai katonaság utoljára 1979-ben vett részt kemény harcokban, Vietnám rövid és sikertelen megszállásának idején. A tanácskozók többsége még sose látott olyat, amit az imént néztek végig a videón: ezrek és ezrek meggyilkolását könyörtelenül, készakarva.

Bizonyos, hogy a közemberek ugyanúgy dühöngenek és gyászolnak, mint vezetőik ebben a szobában. De az itteniekénél is vadabbul követelik a bosszút az utcákon azok, akiknek az adójából építették a repülőgép-hordozót. A kínai kormánynak vissza kell vágnia! Még Kaj is ezt gondolta. Ennyi kínai megölését nem nézhetik el.

– A minimum, hogy elsüllyesztjük az egyik hordozójukat! – mondta Huang tábornok.

Szokás szerint Kung-csao, a fiatal védelmi miniszter képviselte az értelem hangját.

– Ha ezt tesszük, elsüllyesztik egy újabb hordozónkat. Még egy kör, és nekünk egy se lesz, míg viszont az amerikaiaknak marad még… – Számolt. – Nyolc.

– Szóval te hagynád, hogy megússzák?

– Nem, de úgy vélem, tarthatnánk szünetet, hogy gondolkozzunk.

Csengett Kaj telefonja. Felállt az asztaltól, keresett egy csendes zugot.

Ham volt az.

– A dél-koreaiak éppen elfoglalják Phenjant. Pak tábornok távozott.

– Hova ment?

– Vissza az eredeti bázisára, Endzso-dongba.

– Ahol az atomfegyverek vannak. – Kaj látta őket a látogatásakor: hatot, sorban, az óriási indítóállványokon.

– Módjukban áll megakadályozni, hogy Pak használja őket.

– Mondja, de gyorsan.

– Nem fog tetszeni.

– Képzelem.

– Vegyék rá az Egyesült Államokat, hogy vegye rá Dél-Koreát, hogy vonuljon ki Phenjanból.

Drasztikus javaslat volt, de logikus. Kaj egy darabig nem szólt, csak töprengett.

– Magának vannak kapcsolatai az amerikaiakkal, nem? – kérdezte a tábornok.

– Felhívom őket, de lehet, hogy nem lesznek képesek megtenni, amit akar.

– Mondja meg nekik, hogy ha a dél-koreaiak nem vonulnak ki, Pak beveti az atomfegyvereket!

– Bevetné?

– Lehetséges.

– Az öngyilkosság lenne.

– Ez az utolsó dobása. Ennyi maradt neki. Másképp nem győzhet.

Ha veszít, megölik.

– Komolyan gondolja, hogy Pak felhasználhatja az atomfegyvereket?

– Nem látom, mi tarthatná vissza.

– Megteszem, amit tehetek.

– Mondjon nekem valamit. Halljam a véleményét. Mik az esélyeim, hogy túléljem a következő huszonnégy órát?

Kaj érezte, hogy tartozik a tábornoknak az őszinte válasszal.

– Fele-fele.

– Vagyis lehet, hogy sose lakom az új házamban – mondta Ham csendes szomorúsággal.

Kaj megsajnálta.

– Még nincs vége – mondta. Ham letette.

Mielőtt felhívta volna Neilt, Kaj visszatért az emelvényre.

– Pak tábornok elhagyta Phenjant – mondta. – Most a dél-koreaiaké a főváros.

– Hova ment Pak? – kérdezte Csen elnök.

– Endzso-dongba – felelte Kaj. Egy pillanatig hallgatott, majd hozzátette: – Ahol az atomrakéták vannak.

* * *

– Megengedi, elnök asszony? – kérdezte Sophia Magliani, a Nemzeti Hírszerzés igazgatója, miután befejezte a telefonálást.

– Hallgatom.

– Tudja, hogy van egy mellékvonalunk Pekinghez. – Mellékvonalnak hívták a nem hivatalos összeköttetést a kormányok között.

– Hogyne tudnám.

– Most értesültünk, hogy a lázadók elhagyták Phenjant. Dél-Korea győzött.

– Ez jó hír – vagy nem?

– Nem szükségszerűen. Pak tábornoknak nem maradt más eszköze, csak az, hogy beveti a nukleáris fegyvereket.

– Megteszi?

– A kínaiak úgy hiszik, hogy igen – hacsak Dél-Korea nem vonul vissza.

– Uramisten!

– Beszél No elnökkel?

– Természetesen! – Pauline a kabinetfőnökéhez fordult. – Kérem, Jacqueline, szervezze meg a hívást.

– Igen, asszonyom.

– Bár nem sok reményt fűzök hozzá – mondta Pauline.

No Dohui elnök megvalósította élete álmát: újra egyesítette a két Koreát, ahol csak egy vezető lesz: ő maga. Feladná ezt, ha nukleáris támadás fenyegetné? Feladta volna Abraham Lincoln a Délt, miután megnyerte a polgárháborút? Nem, de őt nem is fenyegették atomfegyverekkel.

Csengett a telefon. Pauline felvette, beleszólt:

– Halló, elnök asszony.

– Halló, elnök asszony – visszhangozta No mámoros diadallal.

– Gratulálok fényes győzelmükhöz.

– Amelytől ön megpróbált eltántorítani.

Bizonyos szempontból hátrányt jelentett, hogy No olyan jól beszél angolul. Nyelvtudása képessé tette, hogy rámenősebb legyen.

– Attól tartok, Pak tábornok elragadhatja öntől a győzelmet – mondta Pauline.

– Próbálja meg.

– A kínaiak úgy gondolják, hogy beveti az atomfegyvereit.

– Az öngyilkosság lenne.

– Akkor is megteheti – hacsak ön vissza nem vonja a csapatait.

– Visszavonni? – hitetlenkedett No. – Hiszen győztem! A nép ünnepli Észak és Dél régen várt újraegyesülését!

– Az ünneplés korai.

– Ha most elrendelném a visszavonulást, az elnökségem nem élné túl a mai napot. A hadsereg fellázadna, és katonai államcsíny fosztana meg a hatalmamtól.

– Mit szólna egy részleges visszavonuláshoz? Kivonná a csapatait Phenjan peremére, amelyet semleges várossá nyilvánítana, és meghívná Pak tábornokot egy alkotmányozó konferenciára, hogy megvitassák Észak-Korea jövőjét. – Pauline

nem egészen volt biztos benne, hogy Pak elfogadná ezt a béke alapjául, ám egy próbálkozást megért.

Csakhogy No nem adott esélyt a békének.

– A tábornokaim szükségtelen megadásnak tekintenék, és igazuk lenne.

– Tehát hajlandó megkockáztatni a nukleáris pusztulás veszélyét.

– Naponta azt kockáztatjuk, elnök asszony.

– De nem így.

– Másodperceken belül szólnom kell a népemhez a televízióban.

Köszönöm a hívását, és ha most megbocsát. – Azzal letette.

Pauline szóhoz sem jutott. Nem sok ember csapja le az Egyesült Államok elnökének a telefont.

De aztán összeszedte magát.

– Behozhatjuk ide a dél-koreai tévét? Próbáljuk meg az YTN-t, az náluk a hírcsatorna.

A monitoron megjelent egy hírolvasó, aki koreai nyelven beszélt. Rövid szünet után futni kezdett a képernyő alján a valós idejű szöveg. Valahol a Fehér Házban ült egy tolmács, aki szinkronban fordított koreairól angolra, és gépelte is, amit mondott.

A monitor átváltott egy bombázástól sebhelyes város gépkocsiból készült reszketeg tájképére. *A dél-koreai erők elfoglalták Phenjant,* magyarázta a szöveg. Hisztérikusan izgatott riporter ült egy mozgó tankon, és mikrofont szorongatva ordított a kamerába. Rohamsisakot viselt öltönnyel és nyakkendővel. A szöveg megszakadt, talán mert a tolmács nem értette, mit mond a riporter, bár különben sem kellett a képhez kommentár. A riporter feje mögött katonai járművek hosszú sora vonult befelé egy széles úton Phenjanba, mondhatni, diadalmenetben.

– Képzelem, hogy milyen dühös Pak, mert nyilván ő is nézi – jegyezte meg Pauline.

Phenjan lakói ablakokból és nyitott ajtókból bámultak, néhány vakmerőnek volt bátorsága integetni, de nem jöttek ki az utcákra, hogy ünnepeljék felszabadulásukat. A történelem egyik legkíméletlenebb önkényuralmában élték le az életüket, és most bizonyosságot akartak a zsarnok végleges bukására, mielőtt vállalták volna a kockázatot, hogy kimutassák az érzelmeiket.

Ismét változott a kép. A monitoron feltűnt No elnök szigorú kontyba fésült, szürke haja, barázdált arca. Szokása szerint ott volt mellette a dél-koreai nemzeti lobogó, fehér alapon a négy jelképes trigrammal körülvett, kék-vörös *taegeuk,* a kozmikus egyensúly szimbóluma, csak most az egyesítés kék-fehér zászlaja állt a másik oldalán, félreérthetetlenül közölve, hogy mostantól No elnök az ország két részének az ura.

Csakhogy Pauline járt No elnök irodájában, és ezt a filmet nem ott forgatták. No egy föld alatti bunkerban lehet.

No beszélni kezdett, az angol szöveget ismét kiírták.

– Hős katonáink elfoglalták Phenjan városát – mondta. – Most omlik le a mesterséges sorompó, amely 1945 óta megosztotta Koreát. Nemsokára a valóságban is azok leszünk, akik lélekben mindig is voltunk: egy ország.

Jól adja, gondolta Pauline. De most halljuk a konkrétumokat.

– Az egyesült Korea szabad, demokratikus ország lesz, amelyet szoros, baráti szálak kötnek Kínához és az Egyesült Államokhoz egyaránt.

– Könnyű azt mondani – jegyezte meg Pauline.

– Haladéktalanul felállítjuk a választási bizottmányt. Közben Dél-Korea betölti a békefenntartó szerepét.

Bill Schneider felugrott, és rámeredt a képernyőre.

– Jézusom, ne!

Mindenki követte a táborok pillantását. Pauline radargrafikát látott egyetlen rakéta kilövéséről.

– Az Észak-Korea! – mondta Bill.

– Honnan lőtték fel a rakétát? – kérdezte Pauline.

– Endzso-dongból – felelte Bill, aki a fejhallgatójának köszönhetően közvetlen kapcsolatban állt a Pentagonnal. – Az atomtámaszpontról!

– Kurva életbe, megcsinálta! – mondta Pauline. – Pak kilőtt egy atomrakétát!

– Kicsivel a fellegek felett halad – állapította meg Bill. – Közeli a cél.

– Hát akkor szinte bizonyosan Szöul – állapította meg Pauline. – Adják be Szöult a képernyőre. Küldjenek föl drónokat.

Elsőnek egy műholdas felvételt látott a városról, amelyben a széles Han folyó kanyargott, megszámlálhatatlanul sok híd alatt. Egy láthatatlan kezelő addig közelített, amíg Pauline meg nem láthatta az utcai forgalmat és egy futballpálya fehér vonalait. Pár perc múlva más képernyők is kivilágosodtak: videók mentek rajtuk, amelyeket vélhetőleg a közlekedési és egyéb térfigyelő kamerák készítettek. Délután volt, a piros lámpáknál és a keskeny hidakon tömött sorokban álltak a személykocsik, buszok és teherautók.

Tízmillió ember élt itt.

– Körülbelül négyszáz kilométer a távolság, ami két perc út, a rakétát kábé egy perce lőtték fel, úgyhogy hatvan másodpercre saccolom.

Pauline semmit sem tehetett hatvan másodperc alatt.

Nem is látta a rakétát. Onnan tudta, hogy becsapódott, amikor a Szöult mutató összes monitor kifehéredett.

Percekig csak bámulták az üres képernyőket. Aztán megjelent egy új kép, amelyet bizonyára egy amerikai katonai drón küldött. Pauline tudta, hogy Szöul az, mert fölismerte a w alakú folyókanyart, de minden más megváltozott. A középpontban, egy három kilométer átmérőjű körben nem volt semmi: sem épületek, sem autók, sem utcák. Kiürült a táj. Az épületeket a földdel tették egyenlővé az utolsó szálig; minden mást, a holtakat is beleértve, törmelékhegyek takartak el. Tízszer, talán százszor rosszabb volt a legszörnyűbb hurrikánnál.

A körön kívül mindenütt fellángoltak a tüzek, kicsik, nagyok, boltokban, irodákban. A járművek benzintüze égett a legdühösebben. A felfordult kocsik szétszóródtak, mint a játékok. A por és a füst eltakart valamennyit a pusztításból.

Valahol mindig akadt egy kamera; az egyik láthatatlan technikus talált egy videót, amely élőben közvetített. Mintha a város nyugati részének egyik repülőteréről felszálló helikopterből készült volna. Pauline látta, hogy Szöul peremén még mindig halad néhány autó; ezek szerint vannak túlélők. Voltak sérültek, akik még tudtak járni; egyesek vakon bukdácsoltak, megvakíthatta őket a villámlás; mások véreztek, valószínűleg a röpködő üvegszilánkoktól; és voltak sértetlenek is, akik segítettek társaiknak.

Pauline kába volt. Sose hitte, hogy ehhez fogható pusztítást kell látnia.

Megrázta magát. Ideje, hogy tegyen valamit a dologban.

– Bill – mondta –, emelje a készültséget DEFCON 1-re.

Elkezdődött az atomháború.

* * *

Tamara ezen a napon is Tab ágyában ébredt. Ebből már kezdett rendszer lenni. Megcsókolta a férfit, kibújt az ágyból, pucéran kiment a konyhába, bekapcsolta a kávéfőzőt, visszatért a hálószobába. Az ablakhoz állt, kinézett N'Djamena városára, amely gyorsan forrósodott a sivatagi napsütésben.

Már nem sok reggelen fogja látni. Sikerült áthelyeztetnie magát Párizsba. Dexter persze tiltakozott, de az Abdul-terv sikere után Tamara lett a magától értetődő választás az arab–francia iszlamista csoportokba beépülő ügynökök irányítására, és Dextert lesöpörték. Tamara és Tab készülődött a költözésre.

A lakás megtelt a kávé jóleső illatával. Tamara bekapcsolta a tévét. A vezető hír az volt, hogy az Egyesült Államok elsüllyesztett egy kínai repülőgép-hordozót.

– A rohadt életbe! – mondta a nő. – Tab, ébredj föl!

Kitöltötte a kávét. Az ágyban itták meg, miközben a tévét nézték. A *Fucsien* nevű repülőgép-hordozót bosszúból süllyesztették el, amiért a kínaiak lebombázták a vitatott Szenkaku-szigeteken tartózkodó japán katonákat, mondta a hírolvasó.

– Ezzel még nincs vége – jelentette ki Tab.

– Azt lefogadhatod.

Lezuhanyoztak, felöltöztek, megreggeliztek. Tab, aki lakomát tudott készíteni egy majdnem üres hűtőszekrényből is, rántottát sütött, reszelt parmezánnal, felaprított petrezselyemmel és pirospaprikával meghintve.

Tab könnyű tropikál olasz blézer vett, Tamara kendőt kötött. A férfi éppen kikapcsolta volna a híreket, amikor egy sokkolóbb esemény megállította őket. Az észak-koreai lázadók atombombát dobtak le Szöulra.

– Kitört az atomháború – állapította meg Tab. A nő komoran bólintott.
– Lehet, hogy ez az életünk utolsó napja. Ismét leültek.
– Talán valami spécit kellene csinálnunk – vélte Tamara. Tab gondolkodóba esett.
– Van egy javaslatom.
– Mi?
– Bár elég bizarr.
– Azért csak bökd ki.
– Megtehetnénk… akarsz-e… azt akartam mondani… Akarsz a feleségem lenni?
– Ma?
– Persze hogy ma!
Tamara nem talált szavakat. Egy hosszú percig hallgatott.
– Ugye nem zaklattalak föl? – kérdezte a férfi. Tamara megtalálta a hangját.
– Nem is tudom, hogyan mondjam el neked, mennyire szeretlek. – Érezte, amint egy könnycsepp gördül le az arcán.
Tab lecsókolta a könnyet.
– Akkor ezt igennek veszem.

41. fejezet

Kezdtek befutni az adatok a csungnanhaji konferenciaterembe. Kába tehetetlenségében Kaj alig bírta felfogni őket. A világ percekre sokkot kapott. 1945 óta ez volt az első alkalom, hogy nukleáris fegyvert használtak. A hírek szárnyakon jártak.

Másodperceken belül szabadesésbe kezdtek a kelet-ázsiai tőzsdék. Az emberek pénzre váltották be a részvényeiket, mintha bizony kezdhettek volna bármit is a pénzzel egy atomháborúban. Csen elnök a hivatalosnál egy órával hamarabb bezáratta a sanghaji és a sencseni tőzsdét. Megparancsolta, hogy Hongkongban is zárjanak be, ám Hongkong megtagadta. Veszített is húsz százalékot tíz perc alatt.

Tajvan kormánya, azé a szigeté, amely sohasem tartozott a kommunista Kínához, hivatalos nyilatkozatban közölte, hogy megtámadják minden ország haderejét, amely megsérti a tajvani légtért vagy felségvizeket. Kaj rögtön megértette, mit jelent ez. A kínai vadászgépek évek óta átrepültek Tajvan fölött, arra hivatkozva, hogy joguk van hozzá, mert Tajvan igazából Kínáé. Válaszul a tajvaniak mindannyiszor felküldték a gépeiket és felállították a rakétavetőket, de sose támadták meg a betolakodókat. Úgy látszik, ez megváltozott. Le fogják lőni a kínai repülőket.

– Ez atomháború – mondta Huang tábornok –, és atomháborúban jobb elsőnek ütni. Vannak rakétavetőink a szárazföldön, vannak a tengeralattjárókon; vannak nagy hatósugarú bombázógépeink. Már az elején be kellett volna vetnünk őket. Ha engedjük, hogy az amerikaiak üssenek elsőnek, a nukleáris fegyverzetünk nagy része megsemmisül, mielőtt használhatnánk!

Huang mindig úgy beszélt, még akkor is, ha csak találgatott, mintha cáfolhatatlan igazságokat nyilatkoztatna ki, ám ebben az esetben igaza volt. Az amerikai első csapás megnyomorítaná Kína fegyveres erőit.

Kung-csao védelmi miniszter reménytelen arcot vágott.

– Még ha mi is ütünk elsőnek, ne feledjék, hogy pontosan háromszázhúsz atomrakétánk van, míg az amerikaiaknak háromezernél is több! Képzeljék el, hogy minden rakétánk

megsemmisítené egy rakétájukat az első csapásnál! Még utána is bőven lenne fegyverük, nekünk viszont semmink se maradna!

– Nem szükségszerűen – mondta Huang. Kung-csao kijött a béketűrésből.

– Ne beszéljen itt nekem marhaságokat! – ordította. – Néztem én háborús játékokat! Maga is nézett! Mindig mi veszítünk! Mindig!

– A háborús játék csak játék – mondta lenézően Huang. – A háború viszont háború.

Kung válaszolni akart, de Csang Csien-csün megelőzte.

– Felvázolhatom, hogyan vívhatnánk meg egy korlátozott atomháborút?

Kaj már hallotta ezt a beszédet az apjától. Ő a maga részéről nem hitt a korlátozott háborúban. A történelem bebizonyította, hogy a háború ritkán marad meg a korlátok között. Ám egyelőre hallgatott.

Csien-csün folytatta:

– Csekély számú korai csapást kellene mérnünk gondosan megválasztott amerikai célpontokra: nem a nagyvárosokra, csak katonai bázisokra, gyéren lakott vidékeken – majd azonnal föl kellene ajánlanunk a tűzszünetet.

– Működhet, és kétségtelenül jobb lenne a totális háborúnál – szólalt meg Kaj. – De nem kellene valami mással próbálkoznunk előbb?

– Mire gondolt? – kérdezte Csen elnök.

– Ha a hagyományos fegyvereinkre korlátoznánk a harcot, megtorolhatnánk mindezeket a határsértéseket. Idővel még a dél-koreaiakat is kiszoríthatnánk Észak-Koreából.

– Talán – mondta az elnök. – De mivel akadályozzuk meg, hogy az amerikaiak nukleáris fegyverekhez folyamodjanak?

– Előbb egy kimagyarázkodással, aztán egy fenyegetéssel.

– Fejtse ki.

– Azt kellene mondanunk Green elnöknek, hogy a Szöul elleni atomtámadást koreai szakadár elemek hajtották végre, akiknek felszámolása folyamatban van, atomfegyvereiktől megfosztják őket, úgyhogy ehhez hasonló aljasságokra nem kell számítani a jövőben.

– Erről kiderülhet, hogy nem igaz.

– Ki. De azért reménykedhetünk. A nyilatkozattal pedig időt nyernénk.

– És a fenyegetés?

– Ultimátumot intézünk Green elnökhöz. Ezt a megszövegezést javasolom: „Ha az Egyesült Államok atomcsapást mér Észak-Koreára, ezt úgy tekintjük, mintha Kínára mért volna atomcsapást.” Hasonló ahhoz, amit Kennedy elnök mondott a hatvanas években. „Minden egyes, Kubából indított atomrakétát a nyugati félteke bármely állama ellen nemzetünk úgy fog tekinteni, mint a Szovjetunió támadását az Egyesült Államok ellen, amely megtorló válaszcsapást követel.” Valahogy így fogalmazott.

Még az egyetemen írt dolgozatot a kubai rakétaválságról. Csen tűnődve bólogatott.

– Értsd: ha megbombázod Észak-Koreát, minket bombázol.

– Pontosan, elnök elvtárs.

– Nem nagyon különbözik a jelenlegi politikánktól.

– De egyértelmű megfogalmazás, és ráveheti Green elnököt, hogy habozzon, és gondolja át ismét. Közben megoldásokat keresünk arra, hogy elkerülhessük az atomháborút.

– Szerintem jó ötlet – mondta Csen elnök. – Ha mindenki egyetért, meg is csinálom.

Huang tábornok és Csang Csien-csün elégedetlennek látszottak, de senki sem szólt a javaslat ellen, így elfogadták.

* * *

Pauline a Vezérkari Főnökök Egyesített Tanácsának elnökéhez fordult.

– Bill, meg kell fosztanunk Pak tábornokot attól a képességétől, hogy atomcsapásokat mérjen a szövetségeseinkre Dél-Koreában vagy akárhol. Mik a lehetőségeim?

– Én csak egyet látok, elnök asszony, ez pedig a nukleáris támadás Észak-Koreában a lázadók területén, amely megsemmisíti Endzso- dongot és az összes támaszpontot, ahol lehet még atomfegyver.

– Szerintünk Peking hogyan reagál erre?

– Talán használják az eszüket – felelte Bill. – Nem akarhatják, hogy a lázadók bevessék azokat a bombákat.

Gus szkeptikus volt.

– Ugyanakkor, Bill, az is lehet az álláspontjuk, hogy mi kezdtük el az atomháborút, mikor megtámadtuk legközelibb szövetségesüket, minekutána kötelességük atomcsapást mérni az Egyesült Államokra.

– Ellenőrizzük, hogy mindenki tisztában van-e vele, miről beszélünk – mondta Pauline. – Luis, futtassa le nekünk egy kínai atomtámadás valószínű hatásait az Egyesült Államokra.

– Igenis, asszonyom. – A védelmi miniszter a kisujjából kirázta az adatokat. – Kína körülbelül hatvan szárazföldi interkontinentális ballisztikus rakétával rendelkezik, amelyek képesek elérni az Egyesült Államokat. Ezek aprópénznek számítanak, valószínű, hogy már a háború kezdetén egyszerre bevetnék az összeset. A Pentagon legutóbbi nagy háborús játékában feltételezték, hogy a kínaiak interkontinentális ballisztikus rakétáinak az egyik fele a legnagyobb amerikai városokat venné célba, a másik fele pedig az olyan stratégiai objektumokat, mint a támaszpontok, a kikötők, a légikikötők és a távközlési központok. Mi látnánk, ahogy jönnek, és bevetnénk a rakétaelhárításunkat, amelyek derűlátó becslés szerint minden második kínai rakétát leszednének.

– És mennyire becsüli az amerikai áldozatok eddigi számát?

– Körülbelül huszonötmillióra, elnök asszony.

– Jézusmária!

– Azonnal bevetnénk a saját négyszáz interkontinentális ballisztikus rakétánk többségét, ami gyorsan követne ezernél több, repülőgépről és tengeralattjáróról indítható rakéta. Ugyanennyi rakétánk maradna tartalékban, de már nem lenne szükség rájuk, mert addigra megfosztottuk a kínaiakat a háború folytatásának lehetőségétől. Hamarosan bekövetkezne a megadás. Más szavakkal, elnök asszony, addigra győzünk.

Győzünk, gondolta Pauline, huszonötmillió halott és sebesült, pusztasággá lett nagyvárosok árán.

– Isten mentsen meg attól, hogy valaha is így győzzünk – mondta szenvedélyesen.

Az egyik monitoron a CNN videója ment. Pauline tekintete megakadt az ismerős washingtoni utcákon, ahol máris csúcsforgalom volt, noha még ki sem világosodott.

– Mi van odakint? – kérdezte. – Hajnali fél ötkor majdnem kihaltnak kellene lenniük az utcáknak.

Jacqueline Brody tudta a választ.

– Az emberek elhagyják a várost. Pár perce meginterjúvoltak autósokat a piros lámpáknál. Úgy gondolják, hogy atomháború esetén Washington lenne az első számú célpont.

– Hova mennek?

– Azt hiszik, nagyobb biztonságban lesznek a városoktól távol: a pennsylvaniai erdőkben, a Blue Ridge-hegységben. New Yorkban ugyanezt csinálják, csak onnan az Adirondack-hegységbe mennek. Gondolom, a kaliforniaiak Mexikóba indulnak, mihelyt felébrednek.

– Meg vagyok lepve, hogy az emberek egyáltalán tudnak róla.

– Az egyik tévéadó elküldött egy drónra szerelt kamerát Szöul fölé.

Az egész világ láthatja a pusztítást.

Pauline a külügyminiszteréhez fordult.

– Mi történik Észak-Koreában?

– A dél-koreaiak támadják a lázadók összes erődjét. No elnök bevet ellenük mindent, amije van.

– Nem fogok atomfegyvereket használni, hacsak nem kényszerülök rá! Végezze csak el helyettünk No elnök a munkát!

– Elnök asszony, üzenet a kínai elnöktől – szólt Jacqueline Brody.

– Mutassa.

– Beadtuk a monitorjára.

Pauline felolvasta Csen elnök ultimátumát. „Ha az Egyesült Államok atomcsapást mér Észak-Koreára, ezt úgy tekintjük, mintha Kínára mért volna atomcsapást.”

– Kennedy mondott valami hasonlót a kubai rakétaválság idején – jegyezte meg a külügyminiszter.

– De változtat ez bármin?

– Nem – jelentette ki sziklaszilárdan Luis Rivera. – A nyilatkozat nélkül is feltételeztük, hogy ez a politikájuk.

– Van itt valami, ami fontosabb lehet – szólt Pauline. – Azt mondják, hogy Szöulra észak-koreai szakadárok dobtak le atombombát, akiknek lefegyverzése folyamatban van, úgyhogy ehhez hasonló aljasságokra nem kell számítani a jövőben.

– Hozzácsapták a végéhez, hogy „remélhetőleg”? – érdeklődött Luis.

– Jól beszél, Luis, de azt hiszem, ennek adnunk kell egy esélyt. Ha a dél-koreai hadsereg képes felszámolni a lázadó szélsőségeseket, a probléma további atomcsapások nélkül is megoldódik. Nem söpörhetjük le ezt a lehetőséget csak azért, mert valószínűtlennek tartjuk.

Körülnézett. Voltak, akiknek nem tetszett ez a beszéd, de senki sem tiltakozott.

– Kérem, Bill, utasítsa a Pentagont, hogy készüljenek fel az észak- koreai lázadók elleni lehetséges támadásra – rendelkezett Pauline. – Vegyék célba a nukleáris fegyvereket a lázadók területének összes katonai támaszpontján. Ez esetlegességi terv, de készen kell állnunk. Addig nem lövünk, amíg nem látjuk, hogyan alakul a csata a terepen.

– Elnök asszony, a várakozással megadja a kínaiaknak a nukleáris első csapás lehetőségét! – figyelmeztette Bill.

– Tudom – felelte Pauline.

* * *

Ting felhívta a férjét. A hangja éles volt, és reszketett.

– Kaj, mi történik itt?

Kaj lejött az emelvényről, hogy válaszolhasson.

– A koreai lázadók atombombát dobtak le Szöulra – mondta halkan.

– Azt tudom! Egy jelenetet forgattunk, és váratlanul az összes technikus levette a fejhallgatóját, és csak úgy elment. Egyszerűen leállt a munka! Útban vagyok haza.

– Remélem, nem te vezetsz? – Ting hangja túl ideges volt, hogy biztonságosan vezethessen.

– Nem, sofőrrel vagyok. Kaj, mit jelent ez?

– Nem tudjuk, de elkövetünk minden tőlünk telhetőt, hogy megakadályozzuk az eszkalációt.

– Addig nem érzem magamat biztonságban, amíg nem vagyok melletted! Mikor leszel itthon?

Kaj habozott, azután csak megmondta az igazat.

– Nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán hazamegyek még ma éjszaka.

– Hát ekkora a baj?

– Ekkora lehet.

– Fölszedem anyát, és elhozom magunkhoz. Ugye, nem baj?

– Dehogy baj!

– Csak nem akarok egyedül lenni ma éjszaka.

* * *

Pauline levetkőzött a Lincoln hálószobában, és beállt a zuhany alá. Volt pár perce felfrissülni és átöltözni. A mai napon nem viselhetett farmerdzsekit.

Mikor kijött a zuhany alól, látta, hogy Gerry ül az ágy szélén, pizsamában és régimódi gyapjúszövet fürdőköpenyben.

– Háborúzni fogunk? – kérdezte.

– Nem, ha rajtam múlik. – Pauline elvett egy törülközőt. Hirtelen zavarba jött a meztelenségétől, ami mégis különös, tizenöt évi házasság után. Hogy lehet ilyen ostoba? Törülközni kezdett. – Hallottál Raven Rockról, ugye? – kérdezte.

– Atombunker. Azt tervezed, hogy odamész?

– Hasonló hely, csak titkosabb, és igen, lehet, hogy már ma oda kell mennünk. Úgyhogy legyetek készek Pippával.

– Én nem megyek – jelentette ki Gerry.

Pauline azon nyomban tudta a párbeszéd folytatását. Gerry közli vele, hogy a házasságuknak vége. Félig-meddig várta, de akkor is fájt.

– Hogy érted ezt? – kérdezte.

– Én nem akarok egy atombunkerba menni, se most, se később, se veled, se nélküled. – Elhallgatott, és úgy nézett Pauline-ra, mintha ezzel is eleget mondott volna.

– Nem akarsz a feleséged és a lányod mellett lenni, amikor kitör a háború? – kérdezte az asszony.

– Nem.

Pauline várt, Gerry nem magyarázta meg, miért nem.

Pauline felcsatolta a melltartóját, bugyit, majd harisnyanadrágot húzott, és rögtön kevésbé kínosan érezte magát.

Gerry nem akarta kimondani, amit ki kellett mondania, így az asszony volt kénytelen megtenni helyette.

– Nem akarlak kínozni, még csak kihallgatni sem akarlak. Javíts ki, ha tévednék, de biztos vagyok benne, hogy Amelia Judd mellett akarsz lenni.

Férje arcán egymást követték az átsuhanó érzelmek, elsőnek a meglepetés, aztán a kíváncsiság, hogy ugyan honnan tudja az asszony, de inkább úgy döntött, nem firtatja; majd a szégyen, amiért megcsalta Pauline-t, és végül a dac. Fölszegte az állát.

– Igazad van – mondta.

Pauline hangot adott a legnagyobb félelmének.

– Remélem, nem próbálod meg magaddal vinni Pippát.

Gerry hálásnak látszott, amiért ilyen könnyű kérdésre kell válaszolnia.

– Nem, dehogy!

Pauline-nak egy pillanatra elakadt a szava a megkönnyebbüléstől. A padlót nézte, a kezét a homlokához emelve, hogy ne látsszék a szeme.

– Még csak meg sem kell kérdeznem Pippát, mert tudom, mit felelne – mondta Gerry. – Veled akarna maradni. – Már nyilvánvalóan gondolkozott ezen, és döntésre jutott. – Megértem én, hogy egy lánynak szüksége van az anyjára.

– Akkor is köszönöm.

Pauline a legparancsolóbb összeállítást választotta: fekete kosztümöt, ezüstszürke merinópulóverrel.

Gerry nem ment ki. Még nem végzett.

– Nem hiszem el, hogy ártatlan vagy – mondta. Pauline meghökkent.

– Tessék?

– Van valakid. Ismerlek.

– Most már nem igazán számít, de csak hogy tudd, nem szexeltem senki mással, amióta elkezdtünk együtt járni. Bár a közelmúltban megfordult a fejemben.

– Tudtam.

Civakodni akart, de Pauline nem ment bele. Túl szomorú volt a vitatkozáshoz.

– Mi romlott el, Gerry? – kérdezte. – Valamikor szerettük egymást.

– Úgy gondolom, előbb-utóbb minden házasságból kifogy a lendület. Csak az a kérdés, hogy a pár együtt marad-e lustaságból, vagy szakítanak, és ismét próbálkoznak más partnerekkel.

Milyen sekélyes, gondolta az asszony. Senki se hibás, csak hát ilyen az élet, blablabla. Ez inkább kifogás, mint magyarázat. Pauline egy percig sem hitte, de nem volt hangulata ellentmondani.

Gerry felállt, az ajtóhoz ment.

Pauline-nak az eszébe jutott egy gyakorlati kérdés.

– Pippa hamarosan felébred – mondta. – Neked kell közölnöd vele, hogy szakítunk. El kell magyaráznod neki, amennyire tudod. Ezt nem csinálom meg helyetted.

Gerry, aki már fogta a kilincset, megállt.

– Rendben van. – Láthatólag nem örült, de ezt aligha tagadhatta meg. – Csak ne ma. Esetleg holnap?

Pauline habozott, bár mindent összevéve örült a halasztásnak. Épp ma nem akart egy összetört kamaszt vigasztalni.

– Akkor majd be kell jelentenünk nyilvánosan.

– Nem sürgős.

– Megbeszélhetjük, hol és mikor, de kérlek, ne engedd, hogy a hír kiszivárogjon. Légy diszkrét.

– Természetesen. Amelia is aggódik miatta. Magától értetődően hatással lesz a karrierjére.

Amelia karrierje, gondolta Pauline. Leszarom Amelia karrierjét. Ezt megtartotta magának.

Gerry kiment.

Pauline elővett az ékszerdobozából egy aranyláncot, amelyen egyetlen smaragd függött, és a nyakába tette. Gyorsan ellenőrizte magát a tükörben. Elnökszerűnek látszott. Kellően.

Visszament a rezidenciából a konferenciaterembe.

– Mi történt? – kérdezte.

– No elnök fokozódó nyomást gyakorol a szélsőségesekre, de azok kitartanak – mondta Gus. – A kínaiak láthatólag még mindig nem döntötték el, hogyan reagáljanak a *Fucsien* elsüllyesztésére. Egyelőre nem tettek semmit, de fognak. Telefonáltak elnökök és miniszterelnökök sok országból, köztük Ausztráliából, Vietnámból, Japánból, Szingapúrból és Indiából. Nemsokára kezdődik az ENSZ Biztonsági Tanácsának rendkívüli ülése.

– Akkor jobb is, ha elkezdem visszahívni őket – mondta Pauline. – Elsőnek Japánt.

– Szervezem Isikava miniszterelnököt – mondta Jacqueline. Ám az első hívás Pauline anyjától futott be.

– Szervusz, drágám – mondta. – Remélem, jól vagy. Pauline hallotta egy motor berregését.

– Anya, hol vagytok?

– Az I–90-en, most éppen az indianai Gary mellett! Apád vezet. Te hol vagy?

– A Fehér Házban, anya. Mit kerestek Garyben?

– Az ontarioi Windsorba tartunk! Remélem, nem kezd el havazni, mielőtt odaérnénk.

Windsor volt a Chicagóhoz legközelebb eső kanadai város, de oda még így is majdnem ötszáz kilométer az út. Pauline megértette, hogy a szülei már nem tartják biztonságos helynek Amerikát, ami lesújtotta. Ugyanakkor nem hibáztathatta őket. Sok millió amerikaihoz hasonlóan ők is elvesztették a hitüket abban, hogy Pauline képes lesz megvédeni őket.

Pedig erre még mindig van egy esély.

– Anya, kérlek, majd tájékoztass arról, hogyan boldogultok – mondta. – Bármikor, oké?

– Persze, drágám. Remélem, képes leszel helyrehozni mindent.

– Megteszem, ami tőlem telik. Szeretlek, anya.

– Mi is szeretünk téged, angyalom.

Alighogy Pauline letette a telefont, megszólalt Bill Schneider:

– Az infravörös műhold rakétát jelez.

– Hol?

– Kis türelmet… Észak-Koreában. Pauline szíve elszorult.

A mellette ülő Gus megszólalt:

– Nézze csak az új műholdas felvételt. Pauline látta a vörös ívet.

– Ez csak egy rakéta.

– Nem Szöulra irányul. Túl magasan van – mondta Bill, aki most is tartotta fejhallgatón át a kapcsolatot a Pentagonnal.

– Akkor mire? – kérdezte Pauline.

– Most háromszögelik… egy perc… Puszanra.

Ez volt Dél-Korea második legnagyobb városa, hatalmas kikötő a déli parton, nyolcmillió lakossal. Pauline a tenyerébe temette az arcát.

– Mindez nem történt volna meg, ha egy órája szétbombázzuk Endzso-dongot! – mondta Luis.

Pauline-nak váratlanul elfogyott a türelme.

– Luis, ha csak annyit tud mondani, hogy *nem megmondtam? ,* akkor inkább fogja be a száját!

Luis elfehéredett a megdöbbenéstől és a haragtól, de legalább hallgatott.

– Lássunk egy műholdas felvételt a célba vett városról – folytatta Pauline.

– Szétszórt felhők vannak, de azért sokat lehet látni – mondta egy adjutáns.

Egy monitoron megjelent a kép. Pauline tanulmányozta. Látott egy deltatorkolatot, egy széles sínhálózatot és óriási dokkokat. Eszébe jutott rövid látogatása Puszanban, még képviselő korában. Milyen kedves, barátságos emberek az ottaniak. Megajándékozták egy hagyományos kiegészítővel, egy vörös-arany selyemsállal, amelyet máig visel.

– A radar megerősíti, hogy csak egy rakéta – szólalt meg Bill.

– Videó van?

Az egyik monitor kivilágosodott: egy város volt rajta, amelyet a távolból filmeztek. A kamera hullámzásából ítélve egy hajóról érkezett a videó. Lett hang is, Pauline hallotta egy nagy motor moraját és a hullámok zúgását, meg két ember gondtalan fecsegését, akiknek fogalmuk sem volt róla, mi fog történni.

Aztán egy narancsvörös kupola jelent meg a dokkok fölött. Aki filmezett, felkiáltott megdöbbenésében. A kupola füstoszloppá nyúlt,

amelyből kigomolyodott a gombafelhő rettegett alakja.

Pauline be akarta hunyni a szemét, de nem bírta.

Nyolcmillió ember, gondolta. Vannak, akiket rögtön megölt, másokat borzalmasan megsebzett, sokakat megmérgezett sugárzással a bomba. Koreaiakat, amerikaiakat, és mivel ez itt kikötőváros, számos más nemzetből való embereket. Iskolás fiúkat, nagymamákat és újszülött babákat. Luis igazat beszélt; Pauline megakadályozhatta volna, de nem tette meg. Ezt a hibát még egyszer nem követi el.

A lökéshullám most találta el a hajót. A képből fedélzet lett, aztán égbolt, aztán semmi. A tengerész, aki videózott, remélhetőleg életben marad.

– Bill – mondta –, kérjen megerősítést a Pentagontól, hogy az, amit most láttunk, atomrobbanás volt.

– Igenis, asszonyom.

Pauline nem igazán kételkedett benne, de akkor is a radionuklid-detektorok jelentik a megfellebbezhetetlen igazolást. Ahhoz, amit tervez, ennél több bizonyítékra nem lesz szükség.

Pak tábornok már kétszer elkövette. Pauline nem színlelheti tovább, hogy az atomháború elkerülhető. A világon ő az egyetlen, aki megakadályozhatja, hogy Pak harmadszor is elkövesse.

– Chess, mindegy, milyen módon, de juttasson el egy üzenetet Csen elnöknek! – utasította a külügyminisztert. – Mondja meg neki, hogy az Egyesült Államok lerombolja Észak-Korea összes atomtámaszpontját, de nem támadja meg Kínát.

– Igenis, asszonyom.

Pauline kivette a zsebéből a Biszkvitet, egy csavarintással feltörte, és kiemelte belőle a kártyát.

A többiek a szobában némán figyelték.

– Megerősítették – mondta Bill. – Atomrobbanás volt. Pauline utolsó halvány reménye is szertefoszlott.

– Hívják a hadműveleti központot – mondta. Csengett a telefonja. Fölvette.

– Elnök asszony – szólt egy hang –, itt Evers tábornok a Pentagon hadműveleti központjából.

– Tábornok, ön a korábbi utasításaimnak megfelelően célba vette nukleáris fegyverekkel Észak-Korea összes támaszpontját a lázadók fennhatósága alatt – mondta Pauline.

– Igenis, asszonyom.

– Most megadom önnek az azonosító kódot. Amennyiben a helyes kódot hallja, kiadja a tűzparancsot.

– Igenis, asszonyom.

Pauline a Biszkvitre nézett, és beolvasta a kódot:

– Oscar november három-hét-három. Ismétlem: Oscar november három-hét-három.

– Köszönöm, elnök asszony. Ez a helyes kód, és kiadtam a tűzparancsot.

Pauline letette. Nehéz szívvel annyit mondott:

– Megtörtént.

* * *

A Csungnanhajban egy radargrafikát néztek, amelyen a rakéták úgy szálltak fel az amerikai égre, mintha szürke ludak csapata indulna a nagy téli vándorútra.

– Azonnali kibertámadás minden eszközzel az amerikai távközlés ellen – parancsolta Csen elnök.

Ez szokványos eljárás volt, amely Kaj szerint csak részleges sikerrel járhatott. Az amerikaiak ugyanúgy felkészültek a kiberhadviselésre, mint a kínaiak. Mindkét félnek voltak tartalék tervei a védekezésre és az ellentámadásra. A kibertámadás okoz majd valamilyen csekély kárt, de nem billenti el a mérleget.

– Hol van a többi rakéta? Én csak húszat vagy harmincat látok – mondta Fu Csu-jü.

– Korlátozott támadásnak tűnik – vélekedett Kung-csao. – Nem indítanak totális atomtámadást, ami azt jelenti, hogy valószínűleg nem Kína a cél.

– Abban nem lehetünk biztosak – ellenkezett Huang. – Azt pedig nem kockáztathatjuk, hogy a halogatásban lekéssük az ellentámadást.

– Hamarosan megtudjuk – felelte Kung. – Pillanatnyilag a cél akárhol lehet Vietnám és Szibéria között.

Kaj látta a radaron, hogy a rakéták már Kanada fölött járnak.

– Valaki mondjon már egy becsült becsapódási időt! – kiáltotta.

– Huszonkét perc – felelte egy tanácsadó. – És a célpont nem Szibéria. Ahhoz a rakéták már túlságosan délen járnak.

Kaj rádöbbent, hogy akár az az épület is lehet a célpont, amelyikben éppen tartózkodik. A konferenciatermet minden ellen felvértezték, kivéve azt az esetet, ha telibe találnák egy atombombával. Ha az amerikai rakéták pontosak, huszonkét percen belül halott lesz.

Sőt már annyi idő sem maradt.

Hirtelen szeretett volna telefonálni Tingnek. Nem tette. A rakéták kiértek a víz fölé.

– Tizenöt perc – mondta egy tanácsadó. – Vietnám nem valószínű célpont. Korea lesz, vagy Kína.

Kaj biztosra vette, hogy Korea. Ez nem csak vágyálom volt. Green elnök őrült lenne, ha összesen harminc rakétával támadná Kínát. A károk túlélhetőek lennének, és a kínaiak visszavágnának mindennel, amijük van, az amerikai hadsereg jelentős részét megsemmisítenék, még mielőtt bevethették volna. Különben is, nem Kína dobott atombombát Szöulra és Puszanra, hanem Pak tábornok.

Megszólalt Vu-paj külügyminiszter.

– Hivatalos közleményt kaptam a Fehér Házból. Azt mondják, kizárólag az észak-koreai nukleáris támaszpontokat támadják, semmi mást.

– Az hazugság is lehet – jelentette ki Huang.

– Tíz perc – jelezte a tanácsadó. – Többszörös célpont, mindegyik Észak-Koreában.

Ha, tegyük fel, mégsem hazugság, miként nyelnék le ezek az emberek itt, a szobában? Az amerikaiak már elsüllyesztették egy repülőgép-hordozójukat, megöltek kétezer-ötszáz kínai tengerészt, és mindjárt radioaktív sivataggá változtatják Észak-Koreát, Kína egyetlen katonai szövetségesét. Kaj tudta, hogy az apja és az öreg kommunisták nem bírnának elviselni egy ekkora megaláztatást a régi ellenségtől. Nem bírná el a büszkeségük sem az országukra,

sem önmagukra nézve. Nukleáris támadást követelnének az Egyesült Államok ellen. Tisztában vannak a következményekkel, de akkor is követelnék.

– Öt perc. Az összes cél Korea északkeleti részén található. A rakéták kikerülik Phenjant és az ország többi részét, amelyet a dél-koreai hadsereg tart megszállva.

Ezek után Kaj és Kung-csao nehezen fékezhetik meg Huang tábornokot és szövetségeseit, köztük Csang Csien-csünt. Ám az utolsó szót Csen elnök mondja ki, és Kaj érezte, hogy ő, végső soron, a mérsékletre hajlik. Valószínűleg.

– Egy perc.

Kaj mereven bámulta Észak-Korea műholdas képét. Ólomsúllyal nyomasztotta a tragédia előérzete. Az ő bűne, hogy nem sikerült elhárítania.

A radargrafika mutatta, ahogy a rakéták pár másodperc alatt becsapódnak Korea északkeleti részébe, ahol Kaj számítása szerint tizenegy katonai támaszpontnak kellett lennie. Green elnök rakétái mindegyiket eltalálták.

Az infravörös műhold még élesebb képet küldött ugyanerről. Csang Csien-csün felállt.

– Szólhatok, elnök elvtárs, úgy is, mint a Nemzetbiztonsági Bizottmány alelnöke?

– Hallgatunk.

– Kemény választ kell adnunk, komoly károkat kell okoznunk az Egyesült Államoknak; válaszunknak mindazonáltal arányban kell lennie a sértéssel. Javaslok három nukleáris támadást amerikai bázisok ellen, az amerikai központi régión kívül: Alaszkában, Hawaiin és Guam szigetén.

Csen a fejét rázta.

– Egy elég lesz. Egy célpont, egy bomba – ha egyáltalán megcsináljuk.

– Mindig azt hangoztattuk, hogy sose használnánk elsőnek atomfegyvert! – mondta Kung-csao.

– Nem is mi leszünk az elsők – mutatott rá Csien-csün. – Ha megtesszük, amit javasoltam, mi leszünk a harmadikak. Az észak-

koreai szélsőségesek voltak az elsők, és az Egyesült Államok a második.

– Köszönöm, Csang Csien-csün. – Az elnök most Kajra nézett, hallani akarta az érveit.

Tehát nyilvánosan kell vitába szállnia az apjával.

– Először is ne feledjük, hogy az ellenünk elkövetett amerikai agresszióban, a *Fucsien* elsüllyesztésénél nem használtak nukleáris fegyvert.

– Ami fontos – mondta az elnök.

Kaj felbátorodott. Az elnök egyértelműen a mérséklet mellett van.

Talán mégis győz a józanság. Folytatta:

– Másodszor, az amerikaiak nem ellenünk vetettek be nukleáris fegyvereket, még csak nem is észak-koreai barátaink ellen, hanem egy szakadár, lázadó csoport ellen, akik elpártoltak a Kínai Népköztársaságtól. Még akár úgy is vehetjük, hogy Green elnök szívességet tett nekünk és a világnak azzal, hogy megszabadított egy veszélyes bitorló bandától, akik majdnem kirobbantottak egy atomháborút.

Egy adjutáns sugdosott valamit Vu-paj külügyminiszter fülébe. Vu haragosnak látszott.

– A hongkongi kormányzó ellenünk fordult – mondta sötéten. – Hivatalosan felkéri a kínai hadsereget, hogy haladéktalanul vonják ki a hongkongi helyőrséget, mind az ezerkétszáz főt, nehogy Hongkongból nukleáris célpont legyen. – Pillanatnyi szünetet tartott. – A felkérés a nyilvánosság előtt hangzott el!

Huang rákvörös lett.

– Az áruló!

– Azt hittem, hogy azokat ott kézben tartjuk! – dühöngött Csen elnök. – Azért neveztük ki a kormányzót, mert lojális volt a párthoz!

Csináltál egy bábkormányt, gondolta Kaj. Ugye, sose hitted, hogy a báb egyszer még beléd harap?

– Látjátok? – kérdezte Huang. – Először Tajvan dacol, aztán Hongkong. Én mondom, hogy végzetes dolog gyengének látszani!

Most megszólalt Fu Csu-jü, Kaj főnöke.

– Sajnálom, hogy én se mondhatok jobb hírt, de üzenetet kaptam a nemzetbiztonsági minisztertől, amelyet hallanotok kell. Úgy néz ki,

baj van Hszincsiangban. – A hatalmas sivatagi tartománynak Kína nyugati részében csekélyke függetlenségi mozgalma és többségében muzulmán lakossága volt. – Urumcsiban, a fővárosban a szeparatisták elfoglalták a Divopu repülőteret, és a kommunista párt székházát. Kikiáltották, hogy Hszincsiang mostantól független ország Kelet- Turkesztán néven, és semleges marad a jelenlegi nukleáris konfliktusban.

Kaj nagyjából fél órát jósolt a hszincsiangi forradalomnak. Az ott állomásozó katonaság úgy veti rá magát a szeparatistákra, mint farkasfalka a birkanyájra. Ám ehhez hasonló időkben még egy ilyen operettpuccs is sebet ütött Kína büszkeségén. Riasztó volt az a hirtelenség, amellyel Huang tábornok tüzet okádott.

– Ez egyértelműen a reakciós imperializmus műve! – acsarogta. – Csak nézzétek meg, mi történt az utóbbi két hónapban! Észak-Korea, Szudán, a Dél-kínai-tenger, a Tiaojü-szigetek, Tajvan, és most Hongkong és Hszincsiang! Ez a lassú halál ezer vágás által, egy gondosan kitervelt kampány, hogy Kína apró darabokban veszítse el a területét, és az amerikaiak állnak minden egyes lépés mögött! De most megálljt kell parancsolnunk nekik! Meg kell fizettetnünk velük az agressziójuk árát, különben abba se hagyják, amíg Kína nem zsugorodik azzá a szervilis gyarmattá, amely száz éve volt! Most már csak egyetlen eszközünk maradt: a korlátozott atomtámadás!

– Azért még nem vagyunk olyan kétségbeejtő helyzetben – tiltakozott Csen elnök. – Tudom, sor kerülhet rá. De egyelőre próbálkozzunk kevésbé apokaliptikus módszerekkel.

Kaj a szeme sarkából látta, hogy az apja és Huang tábornok összenéz. Persze, félnek, hogy a vitatkozásban alulmaradnának.

Aztán Csien-csün felállt, motyogott valamit arról, hogy szólítja a természet, és kiment. Ez meglepő volt. Kaj tudta, hogy apja nem szenved az idős férfiak között eléggé elterjedt hólyagbántalmaktól. Csien-csün sose ismerte el, hogy bajok lennének az egészségével, de a felesége rendszeresen tájékoztatta a fiukat. Mindenesetre nyomós oka lehet, ha egy ilyen sorsdöntő vita kellős közepén távozik. Csak nem beteg? Vén dinoszaurusz volt, Kaj ennek ellenére szerette.

– Huang tábornok! – mondta Csen. – Készítsd fel a néphadsereget, hogy bevonuljon Hongkongba, és vegye át a kormányzást!

Huang nem ezt akarta, de ez is több volt a semminél. Vita nélkül beleegyezett.

Kaj észrevette, hogy belép Vang Csing-li, az elnöki testőrség parancsnoka. Habár régi cimborák voltak Huanggal és Csien-csünnel, náluk sokkal elegánsabban öltözködött, olyannyira, hogy néha össze is tévesztették az elnökkel, akire vigyázott. Feljött az emelvényre, és súgott Csennek valamit.

Kajnak nem tetszett ez a dolog. Itt valami készül. Csien-csün kiment, Vang bejött. Véletlen lenne?

Összenézett szövetségesével, a védelmi miniszterrel. Kung a szemöldökét ráncolta. Ő is aggódott.

Aztán az elnökre nézett, aki Vangot hallgatta. Először meghökkent, aztán elkomorodott, sőt kissé el is sápadt a megrendüléstől.

Addigra az asztalnál mindenki rájött, hogy itt valami különös történik. A vita abbamaradt, az emberek szótlanul várakoztak.

Felállt Fu Csu-jü állambiztonsági miniszter, Kaj főnöke.

– Bocsássatok meg, elvtársak, de kénytelen vagyok megszakítani a vitánkat. Tájékoztatnom kell benneteket, hogy a Kuoan-pu belső ellenőrzése cáfolhatatlan bizonyítékokat talált rá, hogy Csang-kaj az Egyesült Államok ügynöke.

– Nevetséges! – csattant fel Kung-csao. Fu rendületlenül folytatta.

– Csang-kaj a saját titkos külpolitikai ármányait szövögette, elvtársainak tudtán kívül.

Kaj alig hitt a fülének. Ezek csakugyan megszabadulnak tőle, egy nukleáris világválság közepén?

– Nem, nem, ezt nem tehetik! – mondta. – Kína nem egy banánköztársaság!

Fu úgy folytatta, mintha Kaj meg sem szólalt volna.

– Három főbenjáró vádpontra vannak bizonyítékaink ellene. Egy: tájékoztatta a CIA-t a Legfelsőbb Vezető államának gyengeségéről Észak-Koreában. Kettő: Endzso-dongban egyezséget kötött Pak tábornokkal, amelyre nem volt felhatalmazása. Három: jó előre

figyelmeztette az amerikaiakat a döntésünkről, hogy lecseréljük a Legfelsőbb Vezetőt Pak tábornokra.

Mindez többé-kevésbé igaz is volt. Kaj megtette mindezeket, de nem árulásból, hanem mert Kína érdekét szolgálták.

Ám itt szó sincs igazságszolgáltatásról. Az ilyen vádaknak soha, semmi közük sem volt az igazsághoz. Ennyi erővel vádolhatnák korrupcióval is. Ez politikai támadás.

Azt hitte, fel van vértezve politikai ellenségeivel szemben. Hiszen ő csaszipubi! Az apja a Nemzetbiztonsági Bizottmány alelnöke! Neki érinthetetlennek kellene lennie!

Csakhogy az apja távozott a szobából.

Kaj most értette csak meg, hogy mennyire jelképes volt az a gesztus.

– Mindezen mesterkedésekben Kung-csao volt Kaj cinkosa – folytatta Fu.

– Én? – hitetlenkedett Kung, és olyan lett az arca, mint akinek behúztak egyet. Ám gyorsan összeszedte magát. – Elnök elvtárs! Ezekkel az állításokkal egyértelműen azért hozakodnak elő épp ebben a pillanatban, mert az ön kormányának agresszív háborús frakciója nem lát más módot arra, hogy ők maradjanak felül a vitában!

Csen nem válaszolt.

– Nincs választásom: kénytelen vagyok Csang-kajt és Kung-csaót őrizetbe vetetni – fejezte be Fu.

Kaj nem értette, hogyan tartóztathatnák le őket a konferenciateremben.

Erre is gondoltak.

Kinyílt a főbejárat. Bejött Vang hat embere, a szabvány fekete öltönyben, fekete nyakkendővel.

– Ez államcsíny! – kiáltotta Kaj.

Hát ezt főzhette ki az apja, Huang tábornok és Fu Csu-jü azon a csülkös vacsorán a Forrón az Igazi vendéglőben!

Vang ismét az elnökhöz fordult, de most már hangosan beszélt, hogy mindenki hallhassa.

– Megengedi az elnök elvtárs? Csen egy hosszú percig habozott.

– Elnök elvtárs! Ha ebbe belemegy, nem lesz többé országunk vezetője, csak egy eszköz a katonaság kezében! – kiáltotta Kaj.

Csen arcára rá volt írva, hogy egyetért. Ő komolyan gondolta, hogy a mérsékeltek győztek a vitában. Ám a régi gárda hatalmasabb volt. Megússza-e élve, ha dacol velük? Dacolhat-e a hadsereg és a vén kommunisták közös tekintélyével?

Nem dacolhat.

– Csinálják – mondta Csen elnök. Vang intett az embereinek.

A jelenlévők mintegy megdelejezve bámulták, ahogy a testőrök keresztülvágnak a termen, fellépnek az emelvényre. Kettő közrefogta Kajt, kettő Kungot, és a könyöküknél fogva kíméletesen felállították őket.

– Elpusztítjátok a hazánkat, ti hülye barmok! – üvöltötte dühösen Kung.

– Vigyék őket a Csincseng börtönbe – mondta halkan Fu.

– Igenis, miniszter elvtárs – felelte Vang.

Az őrök levezették Kajt és Kungot az emelvényről, kivitték őket az ajtón.

Csang Csien-csün az előtérben ácsorgott, a lifteknél. Kijött, hogy ne kelljen látnia a letartóztatást.

Kajnak eszébe jutott egy párbeszédük, amikor az apja azt mondta: *Kommunistának lenni megszentelt küldetés. Mindennél előbbre való, beleértve a családodat és az életedet.* Most már értette, mire célzott az öreg.

Vang megtorpant, és bizonytalanul megkérdezte:

– Csang Csien-csün, nem akartál a fiaddal beszélni? Csien-csün nem mert Kaj szemébe nézni.

– Nekem nincsen fiam.

– Sajnos nekem van apám – felelte Kaj.

42. fejezet

Pauline százakat, talán ezreket ölt meg az észak-koreai támaszpontok bombázásával, és még ennél is többeket nyomorított és betegített meg a lökéshullámmal és a sugárzással. Az eszével tudta, hogy helyesen járt el: Pak tábornok rémuralmának véget kellett vetni. Ám a világ összes okoskodása sem nyugtathatta meg a lelkiismeretét. Ahányszor kezet mosott, mindannyiszor Lady Macbethre kellett gondolnia, ahogy hasztalanul próbál megtisztulni a vértől.

Ezen a reggelen, nyolc órakor a tévén keresztül szólt a nemzethez. Bejelentette, hogy Észak-Korea már nem képvisel nukleáris fenyegetést. A kínaiaknak és másoknak meg kell érteniük, hogy ez a sors vár minden csoportra, amely atomfegyvereket használ az Egyesült Államok vagy a szövetségesei ellen. Elmondta, hogy a világ vezetőinek több mint a fele üzenetben fejezte ki a támogatását, mert egy kiszámíthatatlan atomhatalom fenyegetést jelent mindenkire. Hangsúlyozta a nyugalom fontosságát, de nem biztosította a hallgatóságát arról, hogy most már nem lesz semmi baj.

Félt, hogy a kínaiak visszavágnak, ám ezt nem közölte a nézőkkel.

A gondolat rettegéssel töltötte el.

Sose hatásos arra kérni az embereket, hogy ne pánikoljanak. Folytatódott a menekülés az amerikai nagyvárosokból, amelyeknek a központja közlekedési dugóktól fuldokolt. Autók százai álltak sorban a kanadai és mexikói határátkelőknél. A fegyverüzletekből kifogyott a lőszer. Egy miami szupermarketben agyonlőttek egy embert egy veszekedésben az utolsó tíz doboz tonhalkonzervért.

Pauline és Pippa rögtön a beszéd után beszállt a Marine One-ba, hogy elrepüljenek Mumpicföldre. Pauline, miután egész éjszaka nem aludt, végigszundította az utat. Mikor a helikopter leszállt, nem akaródzott kinyitni a szemét. Majd később alszik egy-két órát, ha tud.

Miközben lefelé vitte őket a lift, Pauline örült, hogy ilyen mélyen lehet a föld alatt, aztán elszégyellte magát a gyávaságáért, amiért

ennyire csak a saját biztonsága érdekli, aztán Pippára nézett, és ismét felvidult.

Mikor először jött Mumpicföldre, látogató híresség volt, aki megtekintett egy kiállítási tárgyat. Akkor itt zavartalan nyugalom volt, és ragyogó tisztaság. Ma más volt. Mumpicföld működött, a folyosókon nyüzsögtek a jobbára egyenruhás emberek. Pauline kabinetje és a Pentagon legmagasabb rangú tisztjei beköltöztek. Az élelmiszerraktárakat feltöltötték, mindenfelé félig üres kartonpapír dobozokba botlott az ember. Szerelők vizsgálták a klímaberendezéseket, ellenőriztek, olajoztak, újból ellenőriztek. Sorkatonák osztották szét a mosdókba a törülközőket, és asztalt terítettek a tiszti étkezőben. Az erélyes céltudatosság nem tudta teljesen leplezni az elfojtott félelmet.

Pauline-t most is a kerek képű Whitfield tábornok fogadta, ám ezúttal megnyúlt az arca. Legutóbb egy sosem használt intézmény barátságos gondnoka volt; ma nyomasztó súllyal nehezedett rá az amerikai civilizáció talán utolsó végvárának igazgatási terhe.

Elnökhöz képest Pauline-t szerény körülmények között szállásolták el. Volt egy hálószobája, egy nappalija, egyben dolgozószoba, egy főzőfülkéje és egy szűk fürdőszobája, benne kád zuhanyozóval. Szóval alapszintű volt, mint egy középkategóriás hotel, olcsó, bekeretezett nyomatokkal, zöld padlószőnyeggel. A háttérben állandóan zúgtak a ventilátorok, és mindennek élettelen szaga volt a tisztított levegőtől. Az asszony eltűnődött, hogy vajon meddig kell itt maradnia, és egy pillanatra visszakívánta a rezidencia fényűzését a Fehér Házban. De hát itt a túlélés a fontos, nem a kényelem.

Pippa a közelben kapott egy szobát. Izgalmasnak találta a költözést, és alig várta, hogy földeríthesse a bunkert.

– Olyan, mint az a pillanat a régi westernekben, amikor körbe állítják az ekhós szekereket! – mondta lelkesen.

Azt hitte, hogy az apja később csatlakozik hozzájuk, és Pauline nem ábrándította ki. Egyszerre csak egy sokkot.

Megkínálta Pippát üdítővel, amelyet a hűtőből vett elő.

– Neked minibárod van! – mondta Pippa. – Nekem csak palackozott vizem. Kellett volna hoznom cukorkát.

– Van itt egy üzlet, vásárolhatsz.

– És testőrök nélkül mehetek vásárolni! Ezt az élvezetet!

– Igen, mehetsz. Ez a legbiztonságosabb hely a világon. Micsoda fintora a sorsnak, gondolta Pauline.

Pippa is érzékelte az iróniát, és a lelkesedése elpárolgott. Leült, gondolkodóba esett.

– Mama, igaziból mi történik egy atomháborúban?

Pauline-nak eszébe jutott, amikor nem egészen egy hónapja ő kérte meg Gust, hogy emlékeztesse a száraz tényekre. Ismét eltöltötte ugyanaz az iszony, mint amikor végighallgatta a férfi előadásában a kín és a rombolás litániáját. Gyöngéd szeretettel nézett a lányára, aki egy ócska „Pauline for President” feliratú pólót viselt. Pippa arca inkább kíváncsi és érdeklődő volt, mint rettegő. Nem ismerte az erőszakot, sem a szívfájdalmat. Megérdemli az igazságot, gondolta Pauline, akkor is, ha feldúlja.

Ettől függetlenül szelídített a részleteken. *Az első egymilliomod másodpercben képződik egy kétszáz méter átmérőjű tűzgolyó. Akik belekerültek, abban a szempillantásban szörnyethalnak.* Ezt így stilizálta át:

– Az elején nagyon sok embert egy pillanat alatt megöl a forróság.

Nem is fogják észrevenni.

– A mázlisták!

– Talán. – *A robbanás másfél kilométer sugarú körben a földdel teszi egyenlővé az épületeket. Azon a területen szinte mindenki meghal.* – Aztán a robbanás összedönti a házakat, és hullik a törmelék.

– Na és mit tesz ilyenkor a hatóság? – kérdezte Pippa.

– Egyetlen országnak sincsen annyi orvosa és ápolónője, hogy elláthassák egy atomháború sérültjeit. A kórházaink túlzsúfoltak lennének és sokan az ellátatlanságba halnának bele.

– De hányan?

– Attól függ, hány bombát robbantanak fel. Az Egyesült Államok és Oroszország háborújában – mindkettőnek óriási tartalékai vannak atomfegyverekből – körülbelül százhatvanmillió amerikai halna meg.

Pippa elhűlt.

– De hiszen az a fél ország!

– Igen. Most Kína a fenyegetés, amelynek kisebb készlete van atomfegyverekből, de így is nagyjából huszonötmillióra becsüljük a lehetséges amerikai áldozatok számát.

Pippa mindig jó volt számtanból.

– Minden tizenharmadik ember.

– Igen.

A lány megpróbálta elképzelni.

– Harminc srác az iskolámból.

– Igen.

– D. C. ötvenezer lakosa.

– És, sajnos, ez csupán a kezdet – mondta Pauline. Miért ne mondaná el az egész szörnyűséget? – A sugárzás rákot és más betegségeket okoz az elkövetkező években. Hirosimából és Nagaszakiból tudjuk, ahol az első atombombák felrobbantak. – Rövid habozás után hozzátette: – Ami ma Koreában történt, az annyi, mint harminc Hirosima.

Pippa majdnem elsírta magát.

– Miért csináltad?

– Hogy megakadályozzak valami rosszabbat.

– Mi lehet ennél rosszabb?

– Pak tábornok két várost robbantott szét. A harmadik lehetett volna az Egyesült Államokban.

Pippa fel volt dúlva.

– Egy amerikai élet nem értékesebb egy koreainál!

– Minden emberi élet drága, de az amerikai nép engem választott vezetőjének. Azt ígértem, hogy megvédem őket, és igyekszem is megtenni, amit tudok. Ha visszagondolok az utolsó két hónapra, semmit sem látok, amivel ne azt akartam volna megakadályozni, hogy kialakuljon a mostani helyzet. Elhárítottam egy háborút Csád és Szudán között. Próbáltam véget vetni annak, hogy államok fegyvert adjanak el a terroristáknak. Hagytam, hogy a kínaiak megússzák egy vietnámi hajó elsüllyesztését. Felszámoltam NSZIÁ-táborokat a Szaharában. Tartózkodtam attól, hogy megszálljam Észak-Koreát. Egyetlen hibás döntést sem találok köztük.

– Mi lesz a nukleáris téllel?

Pippa nem hagyta eltéríteni magát, és joga volt a válaszokra.

– Az atomrobbanások forrósága ezerszámra lobbantja fel a tüzeket. A füst és a korom magasra felszáll a légkörben, és elzárja a napfény útját. Ha több száz vagy több ezer bomba felrobban, a Nap elsötétedik, lehűl a Föld, és csökken a csapadék. A legnagyobb mezőgazdasági területeink túlságosan hidegek vagy aszályosak lesznek a termeléshez. Vagyis azok közül, akik túlélték a robbanást, a forróságot és a sugárzást, sokan éhen fognak halni.

– Szóval vége az emberi fajnak?

– Talán nem, amennyiben az oroszok kimaradnak a háborúból. De még a legrosszabb esetben is maradnak életben néhányan azokon a helyeken, ahol süt a nap és esik az eső. Ám annak a civilizációnak, amelyet ismerünk, az összes forgatókönyv szerint vége.

– Kíváncsi lennék, milyen lesz utána az élet.

– Erről ezer könyvet írtak, és mindegyik mást mond. Igazság szerint senki sem tudja.

– Jobb lenne, ha senkinek se lennének atomfegyverei.

– Az nem fog bekövetkezni. Mintha a texasiakat kérnéd, hogy mondjanak le a stukkerről.

– Talán nem kellene olyan sok belőle.

– Ezt hívják fegyverzetkorlátozásnak. – Pauline puszit adott Pippának. – Az pedig, okos gyermekem, a bölcsesség kezdete. – Sok időt fordított rá, hogy az életet magyarázza a lányának, de most a többi amerikaival is foglalkoznia kell. Fölvette a tévé távirányítóját. – Lássuk a híreket.

– Amerikai otthonok és munkahelyek milliói maradtak áram nélkül a mai reggelen több szolgáltató számítógépeinek meghibásodása miatt

– mondta a hírfelolvasó. – Egyes kommentátorok gyanúja szerint a hibákat egyetlen szoftvervírus okozta.

– A kínaiak – mondta Pauline.

– Képesek rá?

– Igen. És mi valószínűleg ugyanazt csináljuk velük. Ezt hívják kiberhadviselésnek.

– Még szerencse, hogy mi itt okék vagyunk.

– Ennek a helynek saját áramfejlesztője van.

– Nem értem, miért mentek neki a háztartások áramellátásának.

– Ez egyike annak a számtalan dolognak, amivel megpróbálkoznak. Igazából a katonai hírszerzést szeretnék tönkretenni, hogy ne lőhessünk ki rakétákat, és ne küldhessünk fel repülőket, de a katonai szoftvereinket nagyon védik. A civil biztonsági rendszerek kevésbé jók.

Pippa éles szemmel nézett az anyjára, és megállapította:

– A szavaid megnyugtatóak, de az arcod aggodalmas.

– Igazad van, édes. Úgy gondolom, túlélhetjük a kibertámadást. Valami más nyugtalanít. A kínai katonai filozófiában a kibertámadás a bevezető. Utána következik az igazi háború.

* * *

Abdul nyugat felé hagyta el Nizzát a parti úton. Kia mellette ült, Nadzsi hátul, gyerekülésbe szíjazva. Abdul vásárolt egy kis kétajtós, hároméves kocsit. A vezetőülés némileg kényelmetlen volt az ő magas termetének, de rövid utakra megfelelt.

Kihalt földközi partok, télre bespalettázott éttermek mellett haladt az út. Párizsban és más nagyvárosokban közlekedési dugókat okozott a rémült sokaság, akik mind menekültek volna vidékre, ám a Côte d’Azur nemigen kínált nukleáris célpontot. Az itteniek is épp eléggé féltek, de nem jutott eszükbe ennél biztonságosabb hely.

Kia keveset tudott a világpolitikáról, és csak homályos fogalmai voltak az atomfegyverekről, ezért nem látta, miféle rémség történhet, Abdul pedig nem világosította fel.

Egy kisváros tágas jachtkikötőjében megállt. Ellenőrizte a zsebében lévő eszközt, és megnyugodva látta, hogy ugyanazt a jelet mutatja, mint azóta, hogy két napja először látogatott el ide.

Leparkolta a kisautót. Kia és ő kiszálltak, beszívták a vérpezsdítő, sós tengerszagot. Felvették új télikabátjukat, amelyeket a Galeries Lafayette-ben vásároltak. Melegen sütött a nap, de fújt egy kis szél, és a Szaharához szokott embereknek ez már hideg volt. Kia szőrmegalléros, karcsúsított fekete szövetkabátot választott, amelyben olyan lett, akár egy hercegnő, Abdul sötétkék posztóblézert, amely tengerészes külsőt kölcsönzött neki.

Kia ráadta Nadzsira az új tollkabátját és a kötött sapkáját, Abdul széthajtotta a sportbabakocsit, kényelmesen elhelyezte benne a kisfiút.

– Én tolom – mondta Kia.

– Majd én. Nem zavar.

– Az lealacsonyító egy férfinak! Nem akarom, hogy papucsnak nézzenek!

Abdul elmosolyodott.

– A franciák nem így gondolkoznak.

– Körülnéztél? Ezerszámra élnek errefelé arabok.

Igazat beszélt. Ebben a pillanatban nem láttak sötét arcokat a kikötőben, de Nizza környékén, ahol laktak, ugyancsak sok észak-afrikaival találkoztak.

Abdul vállat vont. Tulajdonképpen nem számít, ki tolja a babakocsit, és idővel Kia is változtathat a felfogásán. Fölösleges lenne sürgetni.

Ráérősen ballagtak a kikötőben. Abdul azt hitte, Nadzsinak fog örömet szerezni a csónakokkal, erre Kia esett ámulatba tőlük, úgy is, mint egykori hajótulajdonos. Ilyeneket még sose látott. A legkisebb túramotorcsónak is káprázatosan fényűzőnek tűnt a szemében. Néhányukon a gazdáik takarítottak vagy festettek, vagy egyszerűen csak iszogattak. Volt pár nagy óceánjáró jacht is. Abdul megállt, hogy szemügyre vegye az egyiket, amelyiket úgy hívták, hogy *Mi Amore.* A fehér ruhás személyzet épp az ablakokat pucolta.

– Nagyobb, mint a ház, amelyikben laktam! – mondta Kia. – Mire való?

– Az övé. – Abdul egy emberre mutatott, aki nagy, vastag pulóverben ült a napozófedélzeten, két, az időjáráshoz képest alulöltözött és láthatólag didergő lánnyal. Pezsgőztek. – Csak szórakozásra.

– Honnan szedte azt a sok pénzt?

Abdul tudta, hogy az illető honnan szedi a pénzét.

Egy óráig sétálgattak a kikötőben, ahol volt négy kávéház. Három zárva tartott, egy nyitva, bár nem volt túl nagy a forgalom. Odabent tisztaság, meleg, csillogó ezüstös presszógépek és egy fürge tulajdonos fogadta őket, aki rámosolygott Nadzsira, és azt mondta,

foglaljanak helyet, ahol tetszik. Olyan asztalt választottak, ahonnan jól ráláttak a kikötőre és a *Mi Amore* hajóra. Levetették a kabátjukat, forró csokoládét és süteményt rendeltek.

Abdul meghűtött egy kanál csokoládét, és megkínálta Nadzsit. A kisfiúnak nagyon ízlett, és kért még.

Ha délután minden a terv szerint történik, Abdul küldetése estére véget ér.

Utána nem színlelhet tovább se a fölöttesei, se önmaga előtt. Szembe kell néznie a ténnyel, hogy nem akar hazamenni. Annyi pénze volt, hogy hónapokig lustálkodhatott belőle, csak azt nem tudta, maradt-e annyi ideje az emberi fajnak.

Ha Kiára és Nadzsira nézett, egy dologban biztos volt: nem akarta elhagyni őket. Csendes örömét lelte a közös életükben, amelyről sose mondott volna le. Tudta, mi történik Koreában, és bármennyi volt is még hátra – hatvan év, hatvan óra vagy hatvan másodperc –, őt csak az érdekelte, hogy ezt az időt velük élhesse le.

Két kis hajó fordult be az öbölbe, egy gyors motoros és egy fürge dingi, mindkettő fehér, kék-vörös csíkokkal. Nagy betűkkel azt a szót írták rájuk, hogy POLICE. A különösen súlyos esetekkel foglalkozó bűnügyi rendőrségé voltak, amely kissé olyan a franciáknál, mint Amerikában az FBI.

A következő percben szirénázás hallatszott. Az útról több rendőrautó kanyarodott le a kikötőbe. A behajtást tiltó táblákra fütyülve, szédítő sebességgel robogtak végig a rakparton.

– Örülök, hogy nem vagyunk az útjukban! – jegyezte meg Kia. Az autók is, a csónakok is a *Mi Amore* jacht felé tartottak.

Az autókból kiugrottak az állig fölfegyverzett rendőrök. Mindegyiknél volt pisztoly, némelyiknél puska. Gyorsan mozogtak. Voltak, akik szétszóródtak a rakparton, mások felrohantak a pallón a jachtra. Abdul örömmel nézte, milyen begyakorlottan mozognak, látszott, hogy gondosan kitervelték az akciót.

– Nem szeretem azokat a puskákat! – mondta Kia. – Még elsülnek véletlenül!

– Maradjunk itt a kávéházban. Ez a legbiztonságosabb hely.

A *Mi Amore* fehér ruhás személyzete testületileg megadta magát. Több rendőr lement a fedélzet alá.

Az egyik puskás fölment a napozófedélzetre. A melák ember mondott valamit és dühösen hadonászott. A zsaru egykedvűen markolta a puskáját, és rázta a fejét.

Aztán egy drabális hekus felhozott a fedélzetre egy vastag plasztikzsákot, amelyre a „Vigyázat, veszélyes vegyszerek” szavakat nyomtatták több nyelven.

Abdulnak eszébe jutott egy éjszaka Bissau-Guinea kikötőjében, ahol hasonló zsákokat rakodtak a lámpák alatt, mialatt a közelben egy limuzin várakozott járó motorral.

– Bingó – szólt halkan.

Kia meghallotta. Kíváncsian nézett a férfira, de nem kért magyarázatot.

A személyzetet megbilincselték, leterelték a jachtról, és belökdösték egy kisbusz hátuljába. Ment utánuk a feleslegesen háborgó melák a macáival. Még páran előkerültek a fedélzet alól. Őket is megbilincselték, és bedugták különböző járművekbe.

Az utolsónak előkerült személy ismerősnek látszott.

Hájas észak-afrikai ifjú volt zöld tréningfelsőben, koszos fehér sortban. A nyakán gyöngyökből és kavicsokból álló füzért viselt, amelyet Abdul nem először látott.

– Ez nem lehet Hakim! – álmélkodott Kia.

– Pedig annak látszik – mondta Abdul. Igazság szerint tudta, hogy ő az, személyesen. A vállalkozás irányítói valamilyen okból úgy döntöttek, hogy Hakimnak egészen Franciaországig kell kísérnie a szállítmányt, úgyhogy itt is volt.

Abdul felállt, kiment a kávéház elé, hogy jobban lásson. Kia bent maradt Nadzsival.

Az egyik zsaru megragadta Hakim grigri nyakékét, és keményen megrántotta. A füzér elszakadt, a kövek a rakpartra hullottak. Hakim gyászosan feljajdult. Odalett a bűvös talizmánja.

A zsaruk nevettek a betonon pattogó cifraságokon.

Mihelyt nem figyeltek Hakimra, az fejest ugrott a rakpartról, és vadul tempózni kezdett.

Abdult meglepte, hogy Hakim ilyen jól úszik. A sivataglakók között ritkaság az úszás tudománya. Hakim alighanem a Csád-tóban tanulta.

Ám így is hasztalanul próbált menekülni. Hova mehetett volna? Ha kijön a vízből a rakpartra vagy a homokra, ismét elkapják. Ha kiúszik az öbölből, belefúl a nyílt tengerbe.

Egyébként sem jutott messzire. A két zsaru a dingiben utána eredt. Az egyik kormányozta a gumicsónakot, a másik elővett egy teleszkópos acélbotot, és teljes hosszúságúra kihúzta. Simán utolérték a szökevényt, a botos rendőr magasra emelte a suhit, és teljes erőből lesújtott Hakim fejére.

Hakim a víz alá bukott. Irányt változtatott, ugyanolyan sebesen úszott tovább, ám a dingi követte, a zsaru ismét lesújtott. Elhibázta Hakim fejét, viszont eltalálta a könyökét. Vér festette vörösre a tenger vizét.

Hakim tovább vergődött, pedig már csak egy karral úszott. Igyekezett a víz alatt tartani a fejét, ám a zsaru ütésre készen tartotta a botját, és abban a pillanatban rávágott Hakimra, ahogy az felbukkant levegőért. A rendőrök a rakparton tapsoltak és éljeneztek.

A zsaru ismét lesújtott. A rakparton ismét éljeneztek.

Amikor Hakim végre elernyedt, kihúzták a vízből, bedobták a gumicsónakba, és megbilincselték. A bal karja mintha eltört volna, a feje vérzett.

Abdul visszament a kávéházba. Egy brutális ember kapott egy brutális verést. Durva, de igazságos.

Az őrizeteseket elvitték, a jachtot elkerítették sárga szalaggal. Sorra hozták fel a fedélzet alól a vastag plasztikzsákokat. Több millió dollárt veszített az NSZIÁ, állapította meg Abdul elégedetten. A fegyveres rendőrök elszivárogtak, felváltották őket a nyomozók, meg mintha törvényszéki szakértők is jöttek volna.

– Mehetünk – mondta Abdul az asszonynak.

Kifizették a forró csokoládéjukat, visszatértek a kocsihoz. Ahogy jöttek el, Kia megkérdezte:

– Előre tudtad, hogy ez fog történni, ugye?

– Igen.

– Drog volt azokban a zsákokban?

– Igen. Kokain.

– Ezért jöttél velünk a buszon, a Csád-tótól kezdve? A kokain miatt?

– Azért ennél bonyolultabb.

– Elmagyarázod majd?

– Igen, most már megtehetem, mert vége van. Sok mindent kell majd mondanom. Még mindig lesznek benne titkok, de a nagyobb részébe beavathatlak. Talán már ma este, ha Nadzsi elaludt. Bőven lesz időnk, és válaszolhatok minden kérdésedre.

– Az jó.

Sötétedett. Visszahajtottak Nizzába, leparkoltak a házuk előtt. Abdul szerette ezt a helyet. A földszinten volt egy pékség. A friss kenyér és a péksütemény illata bejrúti gyermekkorának otthonára emlékeztette.

Abdul felvitte Nadzsit a lakásba. Kicsi volt, de lakályos, két szoba, egy nappali, egy konyha és egy fürdőszoba. Kia, aki egyszobás házakhoz szokott, azt hitte, a paradicsomba került.

Nadzsi elálmosodott a friss tengeri levegőtől. Abdul megetette rántottával, utána egy banánt is kapott. Kia megfürdette, tisztába tette a kisfiút, pizsamát adott rá. Abdul mesét olvasott neki egy Joey nevű koalamaciról, de Nadzsi elaludt, mielőtt a mese végére értek volna.

Kia hozzálátott a saját vacsorájukhoz, szumákkal és szezámmaggal hintette meg a felkockázott bárányhúst. Szinte mindig hagyományos arab ételeket ettek. Nizzában beszerezhettek minden hozzávalót, általában libanoni vagy algériai boltosoknál. Abdul csak ült és gyönyörködött Kiában, hogy milyen kecsesen járkel a konyhában.

– Nem akarod nézni a híreket? – kérdezte az asszony.

– Nem – felelte Abdul elégedetten. – Nem akarom nézni a híreket.

* * *

A Csincseng börtönbe kerültek a politikaiak, akik jobb bánásmódra számíthattak a köztörvényeseknél. A politikai konfliktusok veszteseit gyakran becsukták légből kapott vádak alapján. Ez a hivatás kockázata volt a kínai elit tagjai számára. Kaj cellája csak ötször négy méteres volt, viszont járt hozzá íróasztal, tévé és zuhanyzó.

Viselhette a saját ruháit, ám a telefonját elvették. Meztelennek érezte magát nélküle. Nem emlékezett, hogy utoljára mikor vált meg a mobiltól hosszabb időre, mint amennyi egy zuhanyozáshoz kell.

A mai pekingi puccs váratlanul érte, bár utólag belátta, hogy legalább a lehetőségével számolnia kellett volna. Csak az érdekelte, hogyan beszélje le Csen elnököt a háborúról, és nem is képzelte, hogy a héják megfoszthatják Csent a döntés lehetőségétől.

A Kuoan-pu belbiztonsági szárnyának föl kellett volna tárnia az összeesküvést az elnök ellen, csak persze Li Csien-kang miniszterhelyettes maga is részt vett benne, és fölöttese, Fu Csu-jü állambiztonsági miniszter volt az egyik főkolomposz. Mivel a katonaság és a titkosrendőrség támogatta a puccsistákat, egyszerűen nem bukhattak meg.

Az apja árulása volt a legnagyobb csapás. Hallotta ő, amikor Csien- csün olyanokat mondogat, hogy a kommunista forradalom mindennél, még a családnál is fontosabb, de hát ezt csak úgy mondják, és nem gondolják komolyan. Kaj legalábbis mindig azt hitte. Ám az apja komolyan gondolta.

Ült az asztalnál, nézte az apró tévét, ismerkedett a tehetetlenség érzésével. Többé nem volt beleszólása Kína és a világ dolgába. Most, hogy Kung-csaót is bebörtönözték, senki se maradt, aki megfékezze a katonákat. Valószínűleg végrehajtják Csien-csün tervét a korlátozott nukleáris támadásról, amivel előidézhetik Kína végpusztulását. Hát majd meglátja.

Csak azt bánta, hogy Ting nélkül kell látnia. Ezt sose bocsátja meg az apjának, hogy elszakította őket egymástól, talán az élete utolsó napján. Úgy szeretett volna beszélni Tinggel! A karórájára nézett. Még hatvan perc éjfélig.

A karórától támadt egy ötlete.

Dörömbölt az ajtón. Pár perccel később bejött egy Liang nevű, markos fiatal börtönőr. Nem tett semmiféle óvintézkedést; az őrség nyilván úgy döntött, hogy számukra Kaj nem fenyegetés, mint ahogy így is volt.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Telefonálni akarok a feleségemnek.

– Sajnálom, nem lehetséges.

Kaj lecsatolta a karóráját, és fölemelte, hogy Liang láthassa.

– Ez egy acél Rolex Datejust; kéz alól került nyolcezer amerikai dollárba. Elcserélem a magáéra.

Liang azt a fajta kincstári karórát használta, amit tíz dollárért vesztegetnek.

Liang szeme felragyogott a kapzsiságtól, bár azért nem lazított az éberségen.

– Maga biztos korrupt, ha ilyen órát engedhet meg magának.

– A feleségem ajándéka volt.

– Akkor neki kell korruptnak lennie.

– Az én feleségem Tao-ting.

– De csak nem a *Szerelem a palotában*-ból? – Liang felpezsdült. – Imádom azt a sorozatot!

– Ő játssza Szun Maj-lint.

– Tudom! A császár kedvenc ágyasa!

– Felhívhatná nekem a saját telefonján.

– Úgy érti, hogy beszélhetek hozzá?

– Ha akar. Aztán átadja a telefont nekem.

– Hű, ha a barátnőm ezt meghallja!

– Felírom a számot. Liang habozott.

– De azért a karórát is viszem.

– Jól van. Viheti, mihelyt a kezemben a telefon.

– Rendben. – Liang tárcsázta a Kajtól kapott számot. – Halló, Tao- tinggel beszélek? – kérdezte pár pillanat múlva. – Igen, itt vagyok a férjével, de mielőtt adnám, csak annyit akarok mondani, hogy a barátnőm és én imádjuk a sorozatot, és akkora megtiszteltetés magával beszélni… Ó, de kedves, hogy ezt tetszik mondani, köszönöm szépen! Igen, máris adom!

Átnyújtotta a mobilt Kajnak, aki átnyújtotta neki a Rolexet.

– Drágám – mondta Kaj. Ting zokogni kezdett.

– Ne sírj! – kérte Kaj.

– Anyádtól hallottam, hogy börtönbe zártak! Azt mondja, az apád bűne!

– Ez igaz.

– És az amerikaiak Észak-Koreának a felét elpusztították atombombával, és mindenki azt mondja, hogy Kína lesz a

következő! Igaz ez?

Kaj érezte, hogy ha becsületesen válaszol, Ting még jobban kétségbe esik.

– Nem gondolom, hogy Csen elnök akkora bolond lenne, hogy hagyja ezt – mondta. Ez nem egészen volt hazugság, és nem egészen volt igazság.

– Itt teljes a káosz – panaszolta az asszony. – Peking összes közlekedési lámpáját kikapcsolták, áll a forgalom.

– Az amerikaiak műve – mondta a férfi. – Kiberháború.

Liang levette a régi karóráját, és felcsatolta a Rolexet. Forgatta a csuklóját, gyönyörködött a szerzeményben.

– Mikor jössz ki onnan? – kérdezte az asszony.

Soha, gondolta Kaj, ha a vén kommunisták hozzávágnak egy atombombát az Egyesült Államokhoz, de mondani azt mondta:

– Ha te és az anyám közösen megszorongatjátok apámat, talán nem is olyan soká.

Ting hangosan szipogott. Sikerült abbahagynia a sírást.

– Milyen odabent? Nem fázol? Nem vagy éhes?

– Sokkal jobb egy átlagos börtönnél – mondta Kaj. – Az én kényelmem miatt ne aggódj.

– Milyen az ágy? Fogsz tudni aludni?

Kaj pillanatnyilag el sem tudta képzelni az alvást, de úgy gondolta, a természet előbb-utóbb hallatni fogja a szavát.

– Az ágyamnak az az egyetlen baja, hogy te nem vagy benne. Ettől Ting megint sírni kezdett.

Liang abbahagyta gyönyörködést, és közbeszólt.

– Most már ne sokat. A többi őr nehogy elkezdje találgatni, mit csinálhatok.

Kaj bólintott.

– Drágám, le kell tennem.

– Kiteszem magam mellé a fotódat a párnámra, hogy így is lássalak.

– Csak feküdj szép nyugodtan, és gondolj arra, hogy voltak nekünk szép napjaink. Az segít elaludnod.

– Holnap reggel első dolgom elmenni az apádhoz.

– Okos ötlet. – Ting magánemberként nagyon meggyőző tudott lenni.

– Megteszek mindent, hogy kihozhassalak onnan.

– Reménykedhetünk.

– Pozitívan kell gondolkozni. Most azt mondom, hogy jó éjszakát, és viszontlátásra holnap.

– Aludj jól – búcsúzott Kaj. – Isten veled, szerelmem.

* * *

Pauline először tartott értekezletet Mumpicföld konferenciatermében, amely pontosan olyan volt, mint a Fehér Házé. Jelen volt az összes fontos ember: Gus, Chess, Luis, Bill, Jacqueline és Sophia. A levegő sercegett a feszültségtől, és még mindig nem tudták, mit fog tenni Kína. Pekingben éjfél volt; a kormány talán másnap reggel hoz döntést. Addig az Egyesült Államok nem sok mindent tehet azon kívül, hogy visszaveri a kibertámadásokat, amelyek eddig csak bosszantóak voltak, nem bénítóak.

Pauline visszatért a lakosztályába, hogy Pippával ebédeljen.

Hamburgert rendeltek a büféből. Ekkor Pippa feltette a kérdést:

– A papa mikor jön?

Pauline számított erre. Megpróbálta elérni Gerryt, de a férje nem vette föl. Vagyis Pauline-nak kell közölnie az igazságot. Essünk túl rajta.

– Papának és nekem van egy problémánk – mondta.

Pippa tanácstalanul, ugyanakkor aggodalmasan nézett az anyjára.

Kitalálhatta, hogy rossz hírt fog hallani.

– Hogy érted ezt?

Pauline tétovázott. Mennyit ért meg ebből Pippa? Mennyit értene meg belőle a tizennégy éves Pauline? Maga sem tudta. Túl régen volt, és különben is, az ő szülei együtt maradtak. Nyelt egyet.

– A papa beleszeretett valakibe.

Pippa meghökkent. Ezt sose képzelte volna. A gyerekek többségéhez hasonlóan ő is örökkévalónak tartotta a szülei

házasságát.

– De nem hagy el minket, ugye? – kérdezte.

Pippa ezt úgy látta, hogy Gerry elhagyja őt is, nem csak az anyját.

Ám Gerry nem mondta, hogy elköltözik.

– Nem tudom, mit tervez – mondta őszintén Pauline. Hozzátehette volna, hogy lennének tippjei. – Annyit tudok, hogy ebben a pillanatban azzal a nővel akar lenni.

– Mi a baj velünk?

– Nem tudom, édes. – Pauline önmagának is föltette a kérdést. A munkája miatt történt? Az unalmas szex az oka? Vagy Gerrynek csak valami új kellett? – Talán semmi – mondta. – Talán egyes férfiaknak csak szükségük van változatosságra.

– Egyébként kicsoda?

– Valaki, akit ismersz.

– Tényleg?

– Ms. Judd.

Pippából kipukkadt a nevetés, de ugyanolyan hirtelen el is akadt.

– Röhej! – mondta. – Az apám és az igazgatónőm! Bocs, hogy nevettem. Nem vicc. Illetve nagyon is az.

– Tudom, mit akarsz mondani. Az egészben van valami groteszk.

– Mikor kezdődött?

– Talán azon a bostoni úton.

– Abban a motelben? Eszem megáll.

– Édes, ha nem haragszol, inkább mellőzném a részleteket.

– Csak olyan érzés, mintha szétesne a világ. Atomháború, a papa elhagy minket, mi lesz a következő?

– Mi még mindig megvagyunk egymásnak – mondta Pauline. – Ígérem, hogy ez nem változik.

Hozták az ebédjüket. Pippa a bánata ellenére is megevett egy sajtburgert hasábburgonyával, és ivott egy csokoládéturmixot. Aztán visszament a szobájába.

Pauline-nak végre sikerült elérnie Gerryt.

– Pár dolgot meg kell beszélnem veled – mondta kimérten, hivatalosan, ami elég különös azzal az emberrel szemben, akivel tizenöt éven át egy ágyban hált. Ms. Judd vajon ott van a szobában

Gerryvel? Egyáltalán hol van Gerry? Ms. Juddnál? Egy hotelben? Talán mindketten kimentek Middleburgba, Ms. Judd barátjának a szőlejébe. Valamivel – noha nem sokkal – biztonságosabb Washington belvárosánál.

– Oké – mondta gyanakodva Gerry. – Figyelek.

Pauline hallotta a hangján, hogy boldog. Boldog nélkülem. Az én hibám? Mit csináltam rosszul?

Félretolta a buta gondolatokat.

– Elmondtam Pippának, mi történt. El kellett mondanom. Nem értette, miért nem vagy itt velünk.

– Sajnálom. Nem akartam rád lőcsölni a felelősséget. – Nem úgy hangzott, mintha túlzottan sajnálná. – Én szóltam a titkosszolgálatnak, nem mintha nem vették volna észre.

– Akkor is beszélned kell vele. Csomó kérdése van, és én nem válaszolhatok mindre.

– Ott van most veled?

– Nem, a szobájában van, de nála a telefonja, felhívhatod.

– Azt fogom tenni. Mi volt a másik? Azt mondtad, pár dolgot.

– Igen. – Pauline semmiképpen sem akart összeveszni a férfival, akit évekig szeretett. Azt akarta, hogy lehetőleg ne haraggal emlékezzenek a közös idejükre. – Csak meg akartam köszönni neked a szép napokat. Köszönöm, hogy addig is szerettél, amíg tartott.

Rövid csend. Gerryt mintha fojtogatta volna valami, amikor megszólalt.

– Ez csodálatos volt tőled.

– Évekig támogattál. Több időt és figyelmet érdemeltél, mint amennyit adhattam neked. Tudom, hogy már késő, de akkor is bocsáss meg.

– Nincs miért mentegetőznöd. Kiváltságnak tekintem, hogy veled élhettem. Azért többnyire jó volt, ugye?

– Igen – felelte Pauline. – Többnyire jó volt.

* * *

Voltak, akik le se bírtak válni a tévéről. Mások úgy buliztak, mintha itt lenne a világvége. Tab és Tamara buliztak.

Mindennek ellenére a döntés után alig pár órával sikerült összeházasodniuk, sőt még az esküvői fogadást is megszervezték.

Tamara azt akarta, hogy az a humanista lelkész eskesse őket, aki Drew Sandberget, az amerikai nagykövetség sajtófőnökét összeadta a brit hírszerző Annette Cecillel. Felhívta Annette-et, és elkérte a lelkész számát.

– Tamara! – süvöltötte Annette. – Hát férjhez mész! Drágám, ez csodálatos!

– Nyugi, nyugi.

– Ki az? Azt se tudtam, hogy jársz valakivel.

– Nyugodj már le, nem nekem kell, hanem egy barátomnak. Annette nem hitt neki.

– Te álnok titkolózó! De én úgy szeretném tudni!

– Kérlek, Annette, csak add meg a számot. Annette megadta magát és a számot.

A humanista lelkésznek, akit Claire-nek hívtak, szabad volt az estéje.

– Sínen vagyunk! – jelentette Tamara, és úgy csókolta Tabot, mintha meg akarná enni. – Hát akkor hol legyen az esküvő és a buli?

– A Lamy Hotelnak van egy bájos különterme, amelyik a kertre néz. Körülbelül százan elférnek benne. Ugyanott megtarthatjuk az esküvőt és a fogadást.

A napjuk elment a szervezéssel. A Lamyban szabad volt az Oázis terem. A hotelnek hatalmas készletei voltak jóféle Travers pezsgőből. Tab mindent lefoglalt.

– Fogunk táncolni? – kérdezte.

– Ó, igen. Akkor szerettem beléd, amikor láttam, milyen rosszul táncolsz.

A mali dzsesszegyüttes, a Desert Funk ugyancsak szabad volt.

Tamara felfogadta őket.

Szétküldték e-mailben a meghívókat.

Késő délután Tamara megállt Tab kitárt ajtajú gardróbszekrénye előtt, és megkérdezte:

– Mit vegyünk fel?

– Ki kell öltöznünk – vágta rá a férfi. – Mindenkinek tudnia kell, hogy ez nem egy Las Vegas-i esküvő, akkor sem, ha az utolsó pillanatban szerveztük. Igazi házasság, életre szóló.

Ezek után Tamarának ismét meg kellett csókolnia a vőlegényét.

Utána visszafordult a szekrényhez.

– Szmoking?

– Jó ötlet.

Tamara fölfedezett egy plasztik öltönytartót, amelyre a *Teinturerie de l’Opéra* szavakat írták. Egy vegytisztítóból származott, valahonnan a párizsi Place de l’Opéra közeléből.

– Ebben meg mi van?

– Frakk és frakking. Csádban sose viseltem, azért van még mindig a tokban.

Tamara kiszedte.

– Ó, Tab, isteni leszel benne!

– Már hallottam, hogy jól áll nekem. De akkor neked is nagyestélyit kell venned!

– Abban nem lesz hiba. Megvan a tökéletes szerelésem. Elalélsz, ha csak ránézel!

Este nyolckor az Oázis teremben körülbelül kétszer annyian szorongtak, mint ahányan meghívót kaptak. Senkit sem küldtek el.

Tamara gyöngyházrózsaszín toalettet viselt, észbontó dekoltázzsal.

Barátaik előtt megfogadták, hogy társai, szövetségesei, szeretői lesznek egymásnak életük végéig, akármeddig tartson az élet. Claire férjjé és feleséggé nyilvánította őket, egy pincér pezsgőt bontott, és mindenki tapsolt.

A Desert Funk rázendített egy lágy bluesra. A pincérek leemelték a borítót a büféasztalokról, és kitöltötték a pezsgőt. Tab és Tamara kapta az első két pohárral. Ittak egy-egy kortyot.

– Most már a nyakadon maradok – mondta a férj. – Milyen érzés?

– Sose hittem, hogy ilyen boldog is lehetek – válaszolta a feleség.

* * *

– Mama, te azt mondtad, hogy három helyzetben vetnél be atomfegyvereket – szólt Pippa.

Pauline örült a lánya kérdéseinek. Segítettek, hogy a tényekre összpontosítson.

– Emlékszem rájuk – mondta.

– Akkor ismételd el, hogy mik azok.

– Először: próbáltuk az összes békés eszközzel megoldani a problémát, de nem sikerült.

– Mostanáig ezt tetted.

Ezt tette volna? Pauline törte a fejét.

– Igen, ezt tettük.

– És másodszor?

– A problémát nem oldhatjuk meg hagyományos fegyverekkel.

– Igaz volt ez Észak-Koreában?

– Azt hiszem, igen. – Ismét elhallgatott, és átgondolta a kérdést, de ugyanarra a következtetésre jutott. – Miután a lázadók két várost döntöttek romba atombombákkal, meg kellett fosztanunk őket minden tűzerejüktől, nehogy harmadszor is megcsinálják. Azt pedig a világ összes hagyományos fegyvere sem szavatolhatta volna.

– Hát, gondolom.

– Harmadszor: ha amerikaiakat ölnek meg vagy fenyegetnek halállal az ellenséges erők.

– És Dél-Koreában megöltek amerikaiakat.

– Így van.

– Megtennéd ismét? Kilőnél még több atomrakétát?

– Igen, édes, ha kell. Ha amerikaiakat ölnének meg vagy fenyegetnének, akkor igen.

– De próbálkoznál, hogy mégse kelljen.

– Minden erőmmel. – Pauline az órájára nézett. – Most is ezt fogom csinálni. Tárgyalásunk lesz, és Pekingben most ébredeznek.

– Sok szerencsét, mama.

Ahogy ment a konferenciateremhez, Pauline elhaladt a nemzetbiztonsági tanácsadó szobája mellett, és váratlan ihlettel bekopogtatott.

– Igen! – szólt ki Gus.

– Én vagyok az. Elkészült? Gus ajtót nyitott.

– Most kötöm meg a nyakkendőmet. Bejönne egy percre?

– Akármit tesznek is a kínaiak, úgy gondolom, hogy az a következő tizenkét órában lesz – mondta Pauline, miközben figyelte, hogyan köti meg a férfi a sötétszürke nyakkendőjét. – Ha más napra halasztják, az lesz a benyomás, hogy határozatlanok.

Gus bólintott.

– Nagyrészt arról szól az egész, hogy mutass erőt a szövetségesednek és az ellenségednek is.

– Nem csak hiúságból. Ha erősnek látnak, kisebb valószínűséggel támadnak meg akár a nemzetközi színtéren, akár az iskola udvarán.

Gus az asszony felé fordult.

– Rendben van a nyakkendőm?

Pauline megigazította, bár nem volt rá szükség, csak érezni akarta a füst és a levendula szagát. Keze lecsúszott a férfi mellkasára, és kiszaladt a száján valami, amiről eredetileg hallgatni akart:

– Nem várhatunk öt évet.

Ő maga is meglepődött, pedig ez volt az igazság.

– Tudom – felelte a férfi.

– Talán nincs is öt évünk.

– Talán öt napunk sincs.

Pauline nagy lélegzetet vett, gondolkozott, végül kimondta.

– Gus, ha megéljük ennek a napnak a végét, együtt töltjük az éjszakát?

– Istenem, de mennyire.

– Biztosan akarod?

– Tiszta szívből.

– Érintsd meg az arcomat. – Gus rátette a kezét az asszony arcára. Pauline elfordította a fejét, és megcsókolta a férfi tenyerét. Fellángolt benne a vágy, érezte, hogy elveszítheti az önuralmát. Még estig sem akart várni.

Csengett a szobában a telefon.

Pauline bűntudatosan hátralépett, mintha a hívó beláthatna a szobába.

Gus elfordult, fölvette.

– Oké – mondta, és már le is tette. – Csen elnök keresi. A hangulat nyomban megváltozott.

– Korán kelt – mondta Pauline. Pekingben hajnali öt van ilyenkor.

– A konferenciateremben fogadom a hívást, hogy mindenki hallja.

Együtt léptek ki a szobából.

Pauline félretolta a Gus iránti érzéseit, és arra összpontosított, ami várta. Most el kellett felejtenie a hétköznapokat. Egy kamasz lány anyja volt, és egy hűtlen férj felesége, asszony, aki az egyik munkatársába szerelmes, de át kellett lépnie ezeken a problémákon, hogy a szabad világ vezetője legyen. Ugyanakkor nem volt szabad megfeledkeznie róla, hogy ha rosszul dönt, annak a következményeit Pippa, Gerry és Gus szenvedi meg.

Kihúzta magát, bevonult a konferenciaterembe.

Körben a falon a monitorok a hozzáférhető adatforrásokat mutatták: a műholdast, az infravöröst és a tévéhíradókat az Egyesült Államokban, Pekingben és Szöulban. Az asztalnál a legfontosabb munkatársai és tanácsadói ültek. Nem is olyan régen még szívesen nyitotta meg a kabinet ülését egy tréfával. De már nem.

Leült.

– Hangosítsák ki. – Barátságosra vette a hangot. – Jó reggelt, Csen elnök. De korán kelt.

Csen arca megjelent a monitorokon. A szokott sötétkék öltönyét viselte.

– Jó reggelt – mondta.

Semmi több. Se udvarias bevezető, se bájcsevej. Hideg volt a hangja. Pauline szerint mások is lehettek vele a szobában, akik figyelték minden szavát.

– Elnök úr – kezdte –, úgy gondolom, mindkettőnknek meg kell akadályoznunk a válság további eszkalációját. Biztosra veszem, hogy egyetért velem.

Csen azonnal és agresszíven válaszolt.

– Kína nem eszkalált semmit! Az Egyesült Államok süllyesztett el egy repülőgép-hordozót, támadta meg Észak-Koreát, és vetett be atomfegyvereket! Önök eszkalálták!

– Önök lőtték szét azokat a szegény japán tengerészeket a Tiaojü- szigeteken!

– Az önvédelem volt. Megszállták Kínát!

– Ezen lehetne vitatkozni, mindenesetre nem alkalmaztak erőszakot. Egyetlen kínait sem bántottak. De önök megölték őket. Ez eszkaláció.

– Akkor mit tennének, ha San Miguel szigetét szállnák meg a kínai katonák?

Pauline-nak pillanatnyi töprengésbe került fölidézni, hogy San Miguel nagy, lakatlan sziget a dél-kaliforniai partok előtt.

– Nagyon dühös lennék, elnök úr, de nem bombáznám le az ön népét.

– Csakugyan?

– Mindenesetre ennek véget kell vetni. Tartózkodom a további harci cselekményektől, amennyiben önök is azt teszik.

– Hogy mondhat ilyet? Önök elsüllyesztettek egy repülőgép-hordozót, megöltek több ezer kínait, atomfegyverekkel támadták Észak-Koreát, de most ígéretet várnak tőlem, hogy beszüntetjük a harcokat? Ez képtelenség!

– Mindenkinek, aki meg akarja akadályozni a világháborút, ez az egyetlen észszerű eljárás.

– Hadd tisztázzak valamit – szólt Csen, és Pauline-nak az a szorongató érzése támadt, hogy a végzet hangját hallja. – Volt idő, amikor a nyugati hatalmak büntetlenül rendelkezhettek a Távol-Kelettel. Mi, kínaiak, úgy hívjuk ezt, hogy a megaláztatás kora. Elnök asszony, azoknak a napoknak vége.

– Ön és én mindig úgy tárgyaltunk, mint egyenlő felek… Ám Csen még nem végzett.

– Kína válaszolni fog az önök nukleáris agressziójára. Ennek a hívásnak az a célja, hogy tudassa önnel, miszerint válaszunk mindennemű eszkaláló hatástól mentes, körültekintően mérlegelt és arányos lesz. Utána megkérhet bennünket, hogy tegyünk ígéretet arra, hogy lemondunk a további harci cselekményekről.

– Elnök úr, én, ameddig tehetem, a békét választom és nem a háborút – mondta Pauline. – De most rajtam a sor, hogy tisztázzak valamit. A béke véget ér abban a pillanatban, amint önök megölték az első amerikait. Pak tábornok ma reggel tanulta meg ezt a leckét.

Tudja, hogy mi történt vele és az országával. Ne képzelje, hogy maguk más eset.

Várta, hogy Csen válaszoljon, de az csak letette.

– Baszd meg! – mondta Pauline.

– Olyan volt a hangja, mintha egy komisszár pisztolyt szegezne a fejének – állapította meg Gus.

Megszólalt Sophia Magliani, a Nemzeti Hírszerzés igazgatója:

– Igaza lehet, Gus. A CIA pekingi irodájánál úgy gondolják, hogy valamiféle átrendeződés lehetett a csúcson, talán államcsíny. Csang- kajt, a hírszerzés miniszterhelyettesét alighanem letartóztatták. Azért mondom, hogy „alighanem”, mert nem volt hivatalos bejelentés; a pekingi legjobb ügynökünk Csang feleségétől kapta az információt. Mivel Csang fiatal reformer, a letartóztatása azt sejteti, hogy a keményvonalasok vették át az irányítást.

– Ami valószínűsíti, hogy agresszív lépésre számíthatunk – egészítette ki Pauline.

– Pontosan, elnök asszony.

– Olvastam valamikor a Kína-tervet – mondta Pauline. A Pentagonnak számos vészhelyzetre voltak haditervei, köztük a legnagyobb és legfontosabb az Oroszország-terv. Kína volt a második.

– Fussuk át, hogy mindenki tudja, miről beszélünk. Luis?

Noha változatlan gondot fordított a külsejére, a védelmi miniszter nyúzottnak látszott. A második álmatlan éjszakára számíthattak mindannyian.

– Az összes kínai katonai támaszpontot, ahol nukleáris fegyverek találhatók, máris célba vettük egy vagy több atomtöltetű ballisztikus rakétával, amelyek kilövésre készen várakoznak az Egyesült Államok területén – mondta Luis. – Első lépésünk a háborúban, hogy azokat kilőjük.

Mikor Pauline átnézte a tervet, az még elmélet volt. Lelkiismeretesen tanulmányozta, de egész idő alatt arra gondolt, hogy igazi küldetése arra ügyelni, nehogy valaha is szükség legyen rá. Most más volt. Most tudta, hogy talán el kell rendelnie, és gondolatban látta a pokol narancsvörös virágát, az összedőlő

épületeket és a férfiak, nők és gyerekek borzalmas, elszenesedett holttestét.

Ám a hangja megőrizte száraz tárgyilagosságát.

– A kínaiak másodperceken belül érzékelni fogják őket műholdon és radaron, de a rakéták harminc perc alatt elérik Kínát.

– Igen, és amint feltűnnek, a kínaiak is megindítják a maguk atomtámadását az Egyesült Államok ellen.

Igen, gondolta az asszony. Ledőlnek New York gőgös felhőkarcolói, radioaktívak lesznek Florida fényes partjai, és a nyugati fenséges erdők addig lángolnak, amíg hamuszőnyeg nem lesz belőlük.

– Csakhogy nekünk van valamink, amijük a kínaiaknak nincs – mondta. – Nekünk vannak rakétaelhárító rakétáink.

– Valóban, elnök asszony. Vannak elfogórakétáink az alaszkai Fort Greelyben, a kaliforniai Vandenberg légitámaszponton, vannak kisebb támaszpontjaink a tengeren.

– Működnek?

– Nem várjuk el, hogy százszázalékos hatékonyságúak legyenek.

Bill Schneider, aki most is viselte a fejhallgatót, amely összekötötte a Pentagonnal, közbemorgott:

– A legjobbak a világon!

– De nem tökéletesek – mondta Pauline. – Én úgy tudom, hogy ha csak a felét leszedik a támadóknak, már jól teljesítettek.

Bill nem vitatkozott.

– Továbbá atomfegyverekkel fölszerelt tengeralattjáróink járőröznek a Dél-kínai-tengeren – folytatta Luis. – Tizennégyen vannak, és jelenleg is Kínától lőtávolságban tartózkodnak. Mindegyik húsz ballisztikus rakétát visz, és mindegyik rakétának három–öt robbanófeje van. Elnök asszony, egyetlen ilyen tengeralattjáró elegendő tűzerővel rendelkezik, hogy romba dönthesse bármelyik országot, és ezek most egyszerre tüzet nyitnak Kínára.

– De hát feltehetően Kínának is vannak hasonlók.

– Nem igazán. Van négy vagy öt Csin osztályú tengeralattjárójuk, mindegyik tizenkét ballisztikus rakétával, de azoknak csak egy robbanófeje van. Tűzerejüket össze sem lehet hasonlítani a miénkkel.

– Tudjuk, hogy hol tartózkodnak a tengeralattjáróink?

– Nem. A korszerű tengeralattjárók nagyon csendesek. Hidroakusztikus szenzorjaink csupán akkor érzékelik őket, amikor megközelítik a partjainkat. A mágnesesanomália-detektorok, amelyeket repülőgépre szoktak szerelni, csak a felszín közelében tartózkodó tengeralattjárókat jelzik. Röviden, a tengeralattjárók az utolsó percig lapulhatnak.

Pauline jóváhagyta a Kína-tervet, és nem látta, mit lehetne még javítani rajta, ám a terv nem szavatolta a gyors győzelmet. Az amerikaiak győznek, de milliók halnak meg mindkét országban.

Bill Schneider váratlanul felordított:

– Rakéta, rakéta!

– Jaj, ne! – Pauline körbenézett a monitorokon, de nem látta. – Hol?

– Csendes-óceán. Az istenit, legyenek már pontosabbak! – kiáltotta bele a mikrofonba, aztán pár másodpercre elhallgatott. – A Csendes- óceán keleti része, elnök asszony. – Visszatért a pentagoni kapcsolathoz. – Küldjenek fel a közelben kamerás drónokat, de gyorsan!

– Radar a hármas monitoron – szólt Gus.

Pauline a képernyőre nézett, és most már látott egy vörös ívet a kék tengeren. A kép elmozdult, a monitor bal oldalán feltűnt egy ismerős sziget.

– Egyetlen ballisztikus rakéta – mondta Bill.

– Honnan lőtték ki? – kérdezte Gus. – Nem jöhetett Kínából, akkor már fél órája érzékeltük volna.

– Egy tengeralattjáróról kellett kilőni, amely rögtön alámerült – felelte Bill.

– Most jön a drón képe – mondta Gus.

Pauline erőltette a szemét. A szigetet jobbára erdő borította, de a déli részén beépítették: volt ott egy nagy repülőtér meg egy természetes kikötő. A partot majdnem végig a homok aranyszalagja szegélyezte.

– Jóságos isten – mondta. – Ez Honolulu.

– Honolulut bombázzák! – hitetlenkedett Chess.

– Milyen messze van a rakéta? – kérdezte Pauline.

– Egy perc a becsapódásig – felelte Bill.

– Uramjézus! Van Hawaiinak légelhárítása?

– Igen – mondta Bill. – A szárazföldön és hajókon is, a kikötőben.

– Utasítsa őket, hogy tüzeljenek!

– Már szóltam nekik, de a rakéta alacsonyan száll, gyorsan jön, és nehéz eltalálni.

Az összes monitor Honoluluról mutatott műholdas képeket. Délután volt Hawaiin. Pauline látta a napernyők tarka sorait Waikiki Beachen, és ettől sírni tudott volna. A honolului repülőtérről éppen fölszállt egy nagy gép, tele hazafelé tartó vakációzókkal, akik másodpercekkel ússzák meg a halált. Pearl Harborban az amerikai haditengerészet csatahajói és tengeralattjárói horgonyoztak.

Pearl Harbor, gondolta Pauline. Istenem, ez már megtörtént egyszer. Én ezt nem bírom ki.

– Harminc másodperc – mondta Bill. – Az infravörös műholdas figyelés megerősítette, hogy kínai tengeralattjáró volt.

Pauline tudta, mi a dolga. Elakadó lélegzettel bár, de sikerült kimondania:

– Szóljon a Pentagonnak, hogy álljanak készen, és amint szólok, hajtsák végre a Kína-tervet.

– Igenis, asszonyom.

– Biztos benne? – kérdezte halkan Gus.

– Még nem – felelte Pauline. – Ha ez a rakéta hagyományos robbanóanyaggal van fölfegyverezve, talán még elkerülhetjük az atomháborút.

– De másképp nem.

– Nem.

– Egyetértek.

– Húsz másodperc – mondta Bill.

Pauline rádöbbent, hogy áll. Senki se maradt ülve. Nem emlékezett rá, hogy mikor állt fel.

A drón képei folyamatosan változtak, percről percre mutatták a kondenzcsíkot az erdők és a termőföldek fölött, egy műút fölött, amelyen mit sem sejtő autók és furgonok haladtak a derűs napsütésben. Pauline azt hitte, megszakad a szíve. Az én bűnöm!, kiáltotta a lelke. Az én bűnöm!

– Tíz másodperc.

Váratlanul kirajzolódott fél tucat új kondenzcsík: Pearl Harborból fellőtték a rakétaelhárító rakétákat.

– Egynek csak el kell találnia! – kiáltotta az asszony.

Aztán egy képen feltűnt a halál dermesztően ismerős, narancsvörös köre, keletre a kikötőtől, északra a repülőtértől.

A tűzkörök elnyelték az embereket és az épületeket, füstoszlopokká változtak, gombakalapot növesztettek. A kikötőben egy óriáshullám elborította Ford Islandet. A repülőtéri épületek váratlanul eltűntek, a kapuknál égtek a gépek. Honolulu lángban állt, mert minden személyautóban és buszban felrobbantak a benzintankok. Pauline össze akart roskadni, a tenyerébe akarta temetni az arcát , zokogni akart, de ismét fegyelmet parancsolt magára.

– Hangosítsa ki a Pentagon hadműveleti központját – mondta, és csak egy egészen kicsit remegett a hangja.

Elővette a Biszkvitet. Csak ma reggel törte fel a műanyag tokot – létezik, hogy ez ugyanaz a nap?

A mikrofonban megszólalt egy hang:

– Elnök asszony, itt Evers tábornok a Pentagon hadműveleti központjából.

Csend volt a szobában. Mindenki Pauline-t nézte.

– Evers tábornok, amikor hallja, hogy beolvasom a pontos azonosítási kódot, végrehajtja a Kína-tervet, világos?

– Igenis, asszonyom.

– Van kérdése?

– Nincs, asszonyom.

Pauline ismét a műholdas fotókat nézte, látta rajtuk az emberiség rémálmát, és azt gondolta: *Fél Amerika olyan lesz, mint ez a gyehenna, ha nem olvasom be a számokat.*

És talán akkor is olyan lesz, ha beolvasom.

– Oscar november három-hét-három – tagolta. – Ismétlem: Oscar november három-hét-három.

– Kiadom a parancsot a terv végrehajtására – mondta Evers.

– Köszönöm, tábornok.

– Köszönöm, elnök asszony.

Pauline nagyon lassan leült. Az asztalra könyökölt, és lehajtotta a fejét. A holtakra és a haldoklókra gondolt Hawaiin, és azokra, akik hamarosan meghalnak Kínában, és kevéssel utána a kontinentális Egyesült Államok nagyvárosaiban. Összeszorította a szemhéját, de így is látta őket. Elfolyt belőle minden tartás és magabiztosság, mint a vér az artériás sebből. Olyan mérhetetlen, tehetetlen bánat rohanta meg, hogy mindene reszketett. Úgy érezte, megszakad a szíve, és belehal.

És akkor végre eleredtek a könnyei.

Vége

Köszönetnyilvánítás

Ennél a könyvnél Catherine Ashton, James Cowan, Kim Darroch, Marc Lanteigne, Jeffrey Lewis, Kim Sengupta és Tung-csao voltak a tanácsadóim.

Sokan voltak olyan kedvesek interjúkkal segíteni, elsősorban Gordon Brown, Des Browne és Enna Park.

Szerkesztőim voltak Gillian Green, Vicki Mellor, Brian Tart és Jeremy Trevathan.

Ugyancsak segítettek barátok és családtagok, többek között Ed Balls, Lucy Blythe, Daren Cook, Barbara Follett, Peter Kellner, Chris Manners, Charlotte Quelch, Jann Turner, Kim Turner és Phil Woolas.

Mindnyájatoknak köszönöm.

{1} George Byron: *Ahogy itt jár-kél* (Szabó Lőrinc fordítása).

{2} *XXIII. szonett.* Szabó Lőrinc fordítása

{3} Körülbelül az ügyvédi kamarának felel meg. (A ford.)

Tartalom